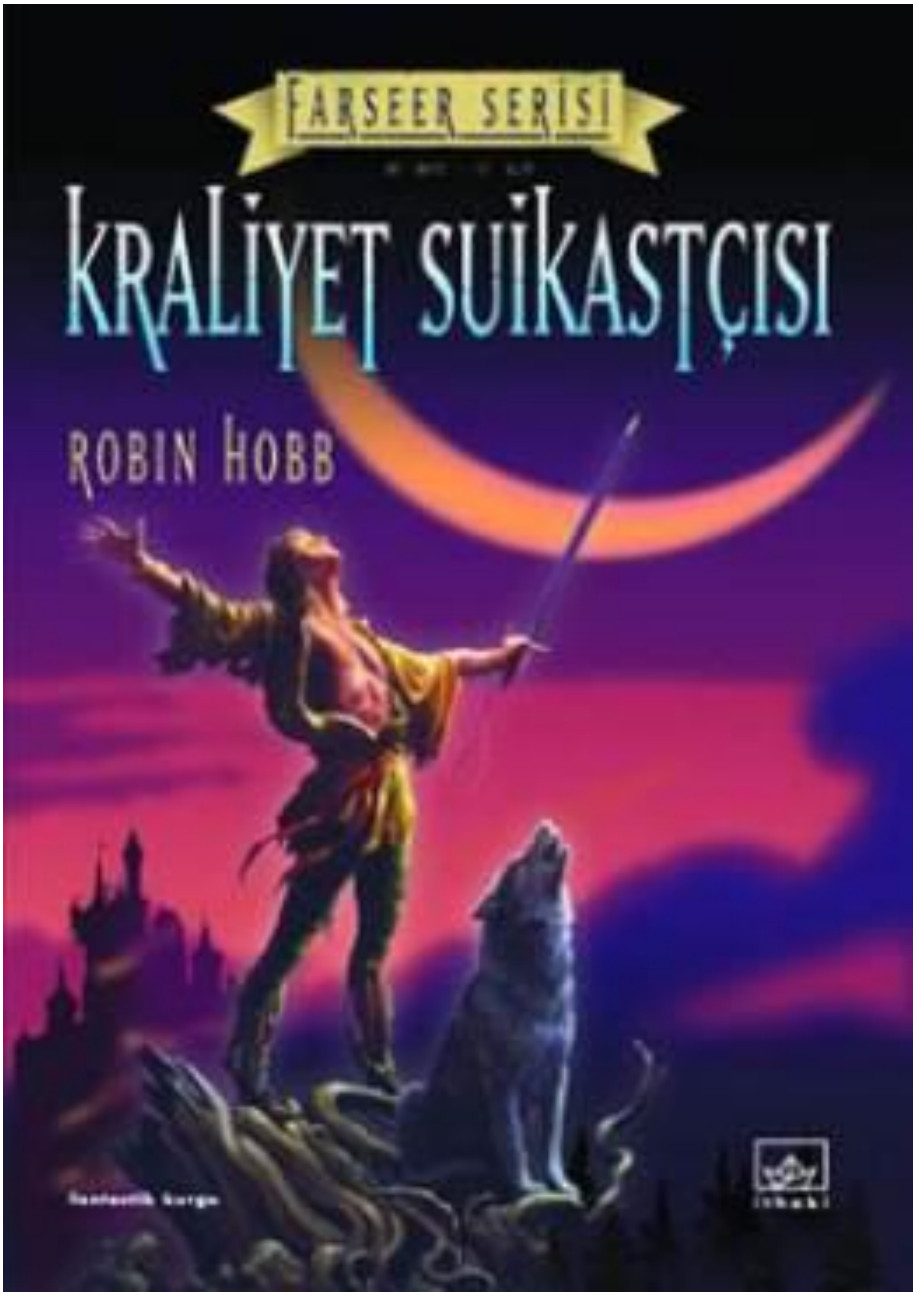

FARSEER SERİSİ
KRALİYET SUİKASTÇISI
ROBIN HOBB

Kraliyet Suikastçısı
Farseer Serisi 2.cilt
Robin Hobb

İthaki yayınları - 352
Edebiyat 280
Farseer Serisi 2 / Kraliyet Suikastçısı
Kobiıı Hobb
ISBN 975-273-143-0
Özgün Adı: Royal Assassin
İngilizceden çeviren: Aslı Tohumcu Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer
Robin Hobb© 1996
© İthaki Yayınları, Haziran 2005
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.
Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.
Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A.Ş. aracılığıyla alınmıştır.
Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Düzelti: Ali AJkan İnal
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap Kaset Bas. Yay. Paz. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit
ithaki Yayınları
Mühürdar Cad. llter Ertüzûn Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.ithaki.com.tr
ithaki@itliaki.com.tr
Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han No: 26 Cağaloğlu-lstaıibul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56

Farseer Serisi 2
KRALİYET SUİKASTÇISI
ROBİN HOBB
Çeviren: ASLI TOHUMCU
ES

ONDEYIŞ
DÜŞLER VE UYANIŞLAR

Büyülerle ilgili belirli bilgileri kağıda dökmek neden yasak? Belki de hepimiz bu bilginin onu kullanmayı hak etmeyen kişilerin ellerine geçeceğinden korktuğumuz için. Büyünün belirli bilgisinin eğitilmiş ve bu bilgiyi edinmeyi hak ettiği düşünülen kişilere aktarıldığını temin etmek için bir çıraklık sistemi elbette hep olmuştur. Bu, bizi gizli İrfanların layık olmayan uygulayıcılarından korumaya yönelik gülünç bir girişim gibi gözükse de büyülerin bu belirli bilgiden edinilmediği gerçeğini boşverir. Belirli bir tür büyünün yeğlenmesi ya irsi ya da yetersizdir. Örneğin, İrfan olarak bilinen büyü kabiliyeti Farseer kraliyet soyuyla kan bağına yakından bağlıdır ki, ataları hem İcada boylarından hem de Dışadalar'dan gelen halkın arasında, 'yabani bir damar' olarak da vuku bulabilir. İrfanda eğitilmiş biri, bir diğerinin zihnine ne kadar uzakta olursa olsun uzanabilir ve ne düşündüğünü öğrenebilir. İrfan gücü yüksek olanlar bu düşünceyi etkileyebilir ya da o kişiyle konuşabilirler. Bir savaşın yürütülmesi ya da bilgi toplanması açısından çok faydalı bir araçtır.

Folklor daha da eski ve artık hayli hor görülen bir büyüye, İzana değinir. Bu büyü için yetenek gerektiğini çok az insan kabul edecektir, bu nedenle sadece en yakın vadide yaşayan halkın ya da öteki dağ sırtında yaşayanların elinde olduğu söylenmiştir hep. Bir zamanlar yerleşik halktan ziyade avcıların yaşadıkları

topraklardaki insanların doğal büyüleri; ormanların yabani hayvanlarıyla aralarında yakınlık hissedenler için bir büyü olduğundan şüpheleniyorum. İzanın, kişiye hayvanların dilinden konuşma yetisi verdiği söylenir. İzanı çok uzun süre ya da çok iyi kullananların, ilişkide oldukları hayvana dönüştükleri konusunda da uyarıda bulunulur. Ama bu sadece bir efsane olabilir.

Engel büyüleri de vardır, bu adın kaynağını tespit edemediy-sem de. Bunlar avuç içini okuma, suya bakma, kristal yansımaların yorumlanması ve geleceği söylemeye kalkışan diğer büyülerin bir toplamını içeren, hem tasdik edilen, hem şüphelenilen büyülerdir. Bir diğer adlandırılmamış ayrı bir kategoride görün-mezlik, havaya yükselmek, cansız nesnelere hareket ya da yaşam vermek gibi fiziksel sonuçlar doğuran -Dulun Oğlunun Uçan Sandalyesi'nden Kuzey Rüzgarının Büyülü Masa Örtüsü'ne kadar eski efsanelerin bütün büyüleri vardır. Bu büyülerin kendinde olduğunu iddia eden hiç kimseyi tanımıyorum. Yalnızca efsane ürünü, eski zamanlarda ya da uzak yerlerde yaşayan insanlara ya da ejderler, devler, Elderlingler ya da Diğerleri gibi neredeyse mitolojik üne sahip varlıklara atfedilmişe benziyorlar.

* * *

Kalemimi temizlemek için duruyorum. Yazım bu kötü kağıtta giderek lekemsi bir görünüm alıyor. Ama bu kelimeler için iyi parşömen kullanmayacağım; henüz değil. Onların yazılması gerektiğinden emin değilim. Kendi kendime, bunları neden kağıda dökmeli diye soruyorum. Bu bilgi, edinmeyi hak edenlere ağızdan aktarılamaz mı? Belki. Belki de hayır. Bugün bu şeyleri bilmenin, torunlarımız için bir gün bir merak ya da gizem konusu olabileceğini varsayıyoruz.

Kütüphanelerin hiçbirinde büyü üzerine çok şey yok. Bilgi yamalarının arasından bir bilgi ipliğinin izini sürerek zahmetle çalışıyorum. Dağınık göndermeler, ölü anıştırmalar buluyorum, ama

hepsi bu. Bu son birkaç yılda, hep bilgimi kağıda emanet etmek niyetiyle bunları bir araya getirdim, kafamda depoladım. Bildiklerimi, araştırmalarımdan olduğu kadar kendi deneyimlerimden de aktaracağım. Belki de ileriki dönemlerde, içlerinde mücadele eden büyülerle en az benim kadar yıpratılacak diğer zavallı ahmaklara cevaplar sağlamak için.

Ama işin başına oturduğumda tereddüt ediyorum. Ben kimim ki, meramımı benden önce çekip gitmişlerin bilgeliğine karşı ortaya koyacağım? İzanlı birinin etki alanını genişletmesi ya da bir yaratığı kendine bağlaması için gereken yöntemleri basit bir dille mi anlatmalıyım? Birinin İrfanlı kabul edilmeden önce geçmesi gereken eğitimleri mi detaylandırmalıyım? Engel büyücülükleri ve efsanevi büyülere hiç sahip olmadım. Onların gizlerini eşelemeye, araştırmak için toplanmış bir sürü kelebek ve yaprak gibi kağıda tutturmaya hakkım var mı?

Birinin haksız olarak kazandığı bu bilgiyle ne yapabileceğini göz önünde tutmaya çalışıyorum. Bu, bu bilginin bana ne kazandırdığını düşünmeye götürüyor beni. Güç, servet ya da bir kadının aşkı mı? Kendimle alay ediyorum. Ne İrfan, ne de İzan bana hiç bu tür şeyler sunmadı. Ya da sundularsa bile sunulduklarında onları kavrayacak ne akıl, ne de tutku vardı bende.

Güç. Onu, onun uğruna istediğimi hiç sanmıyorum. Bazen ona susadığım oldu; yere serildiğimde ya da bana yakın olanlar güçlerini suistimal edenlerin altında acı çektiklerinde. Servet. Hiç gerçekten düşünmedim. Ben, kralın piç torunu, kendimi Kral Shrewd'a adadığım andan itibaren, bütün ihtiyaçlarımın karşılandığından hep emin oldu. Epeyce yiyeceğim, bazen istediğimden çok eğitim, hem sade, hem de sinir bozacak derecede moda giysiler ve çoğu zaman

harcamak için kendime ait bir ya da iki kuruş. Buckkeep'te büyümek yeterli bir servetti ve Buckkeep Kasabasındaki birçok oğlanın isteyeceğinden fazlaydı. Sevgi? Şey. Atım So-

oty kendi uysal tarzıyla benden yeterince hoşlanıyordu. Nosy adındaki bir tazıya karşı temiz kalpli bir sadakat geliştirmiştim ve bu onun sonu olmuştu. Bir teriyer yavrusu bana sevgilerin en şiddetlisini vermişti, ama onun ölümü de aynı şekilde olmuştu. Beni sevmek için isteyerek ödenen bedeli düşününce irkiliyorum.

Hep entrikalar ve kümelenen sırlar arasında büyütülen birinin, kalbini herhangi birine tamamen adamaya güvenemeyen bir oğlanın yalnızlığını taşıdım. Fedwren'e, düzgün yazım ve iyi mürekkeplenmiş resimlerim için beni öven saray katibine gidip şimdiden kraliyet suikastçısına çıraklık ettiğimi orta edemez ve bu yüzden onun yazı mesleğini sürdüremezdim. Chade'i, Bıçak Diplomasisindeki ustama da, İrfan Ustası Galen'den İrfan yöntemlerini öğrenirken tahammül etmek zorunda kaldığım sinir bozucu vahşiliği açık edemezdim. Ve İzana, kullananı lekelediği ve yoldan çıkardığı söylenen antik hayvan büyüsüne karşı içimde beliren eğilimden kimseye açık açık bahsetmeye cesaret edemezdim.
Molly'ye bile.

Molly en aziz tuttuğum, parçaydı: gerçek bir sığınak. Benim gündelik hayatımla kesinlikle bir ilgisi yoktu. Sadece kadın olduğu için değil, ki bu bile benim için yeterince gizemliydi. Neredeyse tamamıyla erkekler arasında yetiştirilmiştim, sadece doğal anne ve babamdan değil, beni açıkça kabul eden herhangi bir kan bağından da yoksundum. Çocukken bakımım Burrich'e emanet edilmişti; bir vakitler babamın sağ kolu olmuş sert ahır ustasına. Ahır yamakları ve muhafızlar gündelik arkadaşlarımdı. Şimdiki kadar çok olmasa bile muhafız topluluğundaki kadınlar vardı. Ama erkek yoldaşları gibi onların da yerine getirmeleri gereken görevleri, nöbette değilken kendilerine ait hayatları ve aileleri vardı. Onların vaktini isteyemezdim. Annem, kız kardeşlerim ya da teyzem yoktu. Kadınlara has olduğu söylenen özel şefkati bana gösterecek bir kadın yoktu.

Molly dışında.

Benden bir ya da iki yaş büyüktü ve yeşil bir filizciğin kaldırım taşları arasındaki bir boşluktan yukarı uzanması gibi büyüyor-du. Ne babasının neredeyse sürekli sarhoşluğu ve kendini sık gösteren vahşiliği, ne de hem evi, hem de aile işi yalanını sürdürmeye çalışan bir çocuğun öğütücü görevleri ezebilirdi onu. Onunla ilk karşılaştığımda, bir tilki yavrusu kadar vahşi ve sakıngandı. Sokak çocukları onu Molly Nosebleed diye çağırıyorlardı. Çoğu zaman babasının dayaklarının izlerini taşırdı. Zalimliğine rağmen, babasına bakardı. Molly, onu uzun içki muhabbetlerinin ertesinde eve taşıyıp yatağına yatırırken bile babası şikayet eder ve onu azarlardı. Ve uyandığında, sarhoşluğundan ve sert sözlerinden asla pişmanlık duymazdı. Sadece daha fazla eleştirirdi: Neden mum-hane süpürülüp yere taze otlar serilmemişti? Neden arı kovanlarında satacak bal neredeyse kalmadığında kovanlarla ilgilenmemişti? Neden donyağı kasesini ateşten almamıştı? Hatırlamak istemediğim kadar çok defa bunlara sessizce tanık olmuştum.

Ama bütün bunların arasında Molly büyüdü. Yetenekli tarzı ve kadınsı cazibesiyle beni dehşete düşürerek bir yaz aniden genç bir kadına dönüştü. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, dilimi ağzımın içinde nasıl kuruttuğundan tamamıyla habersiz görünüyordu. Sahip olduğum hiçbir büyü, hiçbir İrfan, hiçbir İzan ne elinin benimkine kazara dokunuşuna dair bir kanıttı, ne de beni gülüşünün acayip-liğiyle şaşkına çeviren beceriksizliğe karşı koruyabilirdi.

Rüzgarla uçuşan saçını mı anlatmalıyım, yoksa gözlerinin ruh haline ve elbisenin rengine göre koyu kehribardan güzel bir kahverengiye dönüşmesini mi detaylandırmalıyım? Pazar kalabalığının arasında bordo eteğini ve kırmızı şalını görür gibi olduğumda, birdenbire başka hiç kimsenin farkında olmazdım. Bunlar tanık olduğum büyülerdi ve bunları kağıda dökecek olsam bile hiç kimse bunları aynı beceriyle yapamazdı.

' >ınnil ı nasıl İlmi ettim? Bir oğlanın beceriksiz kahramanlıkları I ı ve arkasından bir avanağın, bir hokkabazın dönen halkala-ıiıı ı I ıaktlğl gibi ağzı açık bakarak. Daha ben bilmeden o onu sev-dlğimi biliyordu. Ve ondan birkaç yaş küçük olduğum, kasaba çocuklarından biri olmadığım ve bildiği kadarıyla başarı şansım düşük olduğu halde onunla flört etmeme izin verdi. Benim katibin ayakçısı, yarım gün ahırlara yardım eden bir kale ayakçısı olduğumu düşünüyordu. Piç olduğumdan, Prens Chivalry'yi tahtından eden reddedilmiş oğlu olduğumdan hiç şüphelenmedi. Bu bile tek başına yeterince büyük bir sırdı. Büyülerim ve diğer uzmanlığım hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
Onu belki de bu yüzden sevebildim.
Onu kesinlikle bu yüzden kaybettim.

Sırlarımın, hatalarımın ve diğer yaşantılarımın acılarının beni fazla meşgul etmesine izin verdim. Öğrenecek büyüler, ortaya çıkarılacak sırlar, öldürülecek adamlar ve atlatılacak entrikalar vardı. Onlarla kuşatılmışken, Molly'ye, beni diğer her yerde unutan bir umut ve anlayış ölçüsü için dönebileceğim aklına hiç gelmedi. O bunlardan ayrıydı, onlar tarafından kirletilmemişti. Onu, onların dokunuşundan dikkatle korudum. Onu, hiç kendi dünyama çekmeye çalışmadım. Bunu yapmak yerine, onun dünyasına gittim; dükkanında mum ve bal sattığı ve bazen benimle sahilde yürüdüğü balıkçılık ve denizcilik liman kasabasına. Benim için, onu sevmem için var olması yeterliydi. Bu duyguya karşılık verebileceğini ummaya cesaret bile edemedim.

İrfan eğitimimin, beni aflatamayacağımı düşüneceğim kadar derin bir sefalete sürüklediği bir an geldi. Öğrenmeyi beceremediğim için kendimi affedemiyordum; başarısızlığımın başkalarının umrunda olmayabileceğini düşleyemiyordum. Umutsuzluğumu aksi ve kavgacı bir geri çekilmeyle örttüm. Uzun haftalar geçmesine ve onu hiç görmemeye ya da ona, onu düşündüğüme dair

bir haber göndermemeye kadar vardırdım işi. Nihayet dönebileceğim başka kimse olmadığında onu aradım. Çok geçti. Bir öğleden sonra elimde hediyelerle Buckkeep Kasabası'ndaki Beebalm Mumhanesi'ne gittiğimde, çıkmakta olduğunu gördüm. Yalnız değildi. Geniş göğüslü, bir kulağında iddialı bir küpe olan ve kuvvetli yıllarını süren denizci Jade'leydi. Fark edilmeden, bozguna uğratılmış bir şekilde uzaklaştım ve onların kol kola gitmelerini seyrettim. Gitmesini seyrettim ve gitmesine İzin verdim ve ilerleyen aylarda kendimi, kalbimin de onun gitmesine izin verdiğine inandırmaya çalıştım. O öğleden sonra arkalarından koşmuş, ondan son bir söz duymak için yalvarmış olsaydım ne olurdu merak ediyorum. Bir oğlanın gururunu kaybetmesine ve yenilgileri gönüllü kabullenmesine neden olan bir sürü olayı düşünmek tuhaf. Onu düşüncelerimden çıkardım ve ondan kimseye bahsetmedim. Kendi hayatımı sürdürmeye devam ettim.

Kral Shrewd, beni Dağ Prensesi Kettricken'ın Prens Verity'nin eşi olmak için söz vermesine tanık olmaya giden büyük bir kervan dolusu insanla birlikte suikastçısı olarak gönderdi. Görevim, Prenses Kettricken Dağ tahtının tek vârisi olabilsin diye, ağabeyi Prens Rurisk'in sessizce ölümüne neden olmaktı, incelikle elbette. Ama gittiğimde tek bulduğum, Verity'yi tahta çıkma sırasından devirip prensese kendi eşi olarak sahip çıkmayı uman en küçük amcam Prens Regal tarafından örülmüş bir hileler ve yalanlar ağıydı. Ben, amacı için kurban edeceği bir piyondum; ve ben oyun taşlarını deviren, gazabını ve intikamını üzerime çeken; ama tacı ve Prenses Kettricken'ı Prens Verity için koruyan piyondum. Bunun kahramanlık olduğunu düşünmüyorum. Bana hep zorbalık eden ve beni küçümsemiş birinin önemsiz kiniyle öç alması olduğunu da düşünmüyorum. Erkeğe dönüşen bir çocuğun eylemiydi bu ve böyle bir yeminin bedelini kavramadan, yapmaya yıllarca önce yemin ettiğim bir şeyin gerçekleştirilmesiydi. Bedeli

1)1 ı mi! ıılı), lı ı;ı M. I ı.'ı İr l ılı 11> li.

I'ı ı; il m I. ı 'lı İMıım I >ozguna uğrattıktan sonra uzun zaman

Dufl Kraliık'ında blı hasta yatağına çakılı kaldım. Ama nihayet • ıs .m. liflini ı/c uzun hastalığımın sonunda geçtiğine inandığım bir sabah fjcldl Burrlch eve, Altı Dükalık'a doğru uzun dönüş yolculuğuna Çlkaı ah kadar iyileşmiş olduğuma karar vermişti. Prenses Kettricken ve maiyeti, hava henüz güzelken, haftalarca önce Bili kkeep'e doğru yola koyulmuşlardı. Kar kış Dağ Krallık'ının yüksek kesimlerini çoktan kaplamıştı. Jhaampe'den bir an önce aynlmazsak, kışı orada geçirmek zorunda kalacaktık. İlk küçük ı il içmeler geldiğinde, o sabah erken kalkmış eşyalarımı topluyor-ı lıın. Azimle aldırmazdan geldim. Sadece sarsağım, dedim kendime, henüz kahvaltı etmemiştim ve dönüş yolculuğu yüzünden heyecanlıydım. Jonqui'nin dağlar ve düzlükler boyunca yapacağımız kış yolculuğu için temin ettiği giysileri giydim. Bana içi yünle kapitonelenmiş uzun, kırmızı bir gömlek vermişti. Kapitone pantolon yeşildi, ama beli ve manşetleri kırmızıyla nakışlanmıştı. Çizmeler yumuşak, giyilene kadar neredeyse şekilsizdi. Kırkılmış yünle takviye edilmiş ve kürkle donatılmış yumuşak deriden bir torba gibiydiler. Ayaklara uzun deri şeritler sarılarak bağlanıyordu. Titreyen parmaklarım onları bağlamayı güçleştirdi. Jonqui bize bunların dağların kuru karı için harika olduklarını, ama onları ıslatmaktan sakınmamız gerektiğini söylemişti.

Odada bir ayna vardı. Yansımama önce gülümsedim. Kral Shrewd'un soytarısı bile bu kadar neşeli giyinemezdi. Ama parlak giysilerin üzerindeki ince ve solgun yüzüm siyah gözlerimi fazla büyük gösteriyor, aşırı kısa kesilmiş siyah ve diken diken saçlarım, bir köpeğin kabarmış tüyleri gibi dikelmiş dumyordu. Hastalığım beni harap etmişti. Ama kendime nihayet eve döneceğimi söyledim. Aynaya yüz çevirdim. Eve, arkadaşlarıma götürmek için seçtiğim birkaç küçük hediyeyi paketlerken ellerimdeki titreme arttı.

Burrich, Hands ve ben, Jonqui'yle kahvaltı etmek için son kez sofraya oturduk. Beni iyileştirmek için yaptığı her şey için ona bir kez daha teşekkür ettim. Lapa yemek için bir kaşık aldım elime ve elim seğirdi. Lapayı düşürdüm. Onun arkasından da gümüşi şeklin düşmesini seyrettim.

Bir sonra hatırladığım şey ise, bir yatak odasının gölgeli köşeleri. Uzunca bir süre kıpırdamadan ve konuşmadan yattım. Bir boşluk halinden çıkıp bir krize girmiş olduğumu fark ettim. Geçmişti; beden de zihin de bir kez daha benim komutamdaydı. Ama artık onları istemiyordum. On beş yaşında, çoklarının güçlerinin doruğuna ulaştığı bir yaşta, vücudumun artık en basit görevi bile yerine getireceğine güvenemiyordum. Zarar görmüştü ve onu vahşice reddettim. Beni örten et ve kemiğe karşı vahşice kinlen-diğimi hissettim ve kabaran hayal kırıklığımı ifade etmenin bir yolunu bulmayı diledim. Neden iyileşemiyordum? Neden atlatamı-yordum?

"Zaman alacak, hepsi bu. Yaralandığın günün üzerinden yarım yıl geçmesini bekle. Sonra kendini değerlendir." Konuşan şi-facı Jonqui'ydi. Şöminenin yanında oturuyordu, ama sandalyesi gölgedeydi. Konuşana kadar onun farkına varmamıştım. Yavaşça, sanki kış kemiklerini ağrıtıyormuş gibi ayağa kalktı ve gelip yatağımın yanında durdu.
"Yaşlı bir adam gibi yaşamak istemiyorum."

Dudaklarım büzdü. "Er ya da geç zorunda kalacaksın. En azından, ben uzun yıllar hayatta kalmanı diliyorum. Ben yaşlıyım ve kardeşim Kral Eyod da öyle. Biz bunu büyük bir yük olarak görmüyoruz."

"Eğer yıllar kazanılmış olsalardı, yaşlı bir adamın vücudunu umursamazdım. Ama böyle yaşamaya devam edemem."

Şaşırmış bir halde başını salladı. "Elbette devam edebilirsin. İyileşmek bazen usandırıcıdır, ama devam edemeyeceğini söyle-

mek... Bunu anlamıyorum. Belki de bu, dillerimizden kaynaklanan bir farklılık."

Konuşmak için nefes aldım, ama tam o anda Burrich içeri girdi. "Uyandın mı? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Uyandım. Kendimi iyi hissetmiyorum," diye sızlandım. Kendi kulağıma bile huysuz bir çocuk gibi gelmişti sesim. Burrich ve Jonqui bakıştılar. Jonqui başucuma geldi, hafifçe omzuma vurdu ve sonra sessizce odadan çıktı. Açık hoşgörüleri beni sinirlendiriyordu ve aciz öfkem bir dalga gibi kabardı. "Neden beni iyileşti-remiyorsun?" diye sordum Burrich'e.

Sorumdaki suçlamayla afallamıştı. "O kadar basit değil," diye söze başladı.

"Neden?" Kendimi yatakta yukarı çekip dikleştirdim. "Senin hayvanlarda her tür rahatsızlığı iyileştirdiğini gördüm. Hastalık, kemik kırılması, kurtlar, uyuz... sen ahır ustasısın ve senin hepsini tedavi ettiğini gördüm. Beni neden tedavi edemiyorsun?"

"Sen bir köpek değilsin Fitz," dedi Burrich yavaşça. "Ciddi olarak hastalandıklarında hayvanları iyileştirmek daha basit. Zorlayıcı önlemler alırım, bazen kendime, şey, hayvan ölürse, en azından daha fazla acı çekmediğini ve bunun onu iyileştirebileceğini söylerim. Sende bunu yapamam. Sen bir hayvan değilsin."

"Bu bir cevap değil! Çoğu zaman muhafızlar, şifacıya gitmek yerine sana gelirler. Den'den bir okun ucunu çıkardın. Bunu yapmak için bütün kolunu açtın. Greydin, şifacı ona ayağının kötü iltihaplandığını ve kesmek gerekeceğini söylediğinde sana geldi ve sen ayağı kurtardın. Ve bu arada şifacı iltihabın yayılacağını, kadının öleceğini ve bunun senin suçun olacağını söyleyip durdu."

Burrich sinirini bastırmaya çalışarak dudaklarını sıktı. Sağlıklı olsaydım, gazabından sakınırdım. Ama nekahet dönemim boyunca bana karşı kendini tutması beni cesurlaştırmıştı. Konuşmaya başladığında sesi alçak ve kontrollüydü. "Onlar riskli tedavilerdi,

evet. Ama yapılmasını isteyen insanlar riskleri biliyorlardı. Ve," di di yöneltmek üzere olduğum itirazı bastırmak için sesini yük-

? İlerek, "basit şeylerdi. Nedenini biliyordum. Okun ucunu ve sa-

I MİM çıkar ve temizle. Yara lapası yap ve iltihabı Greydin'in aya-

N'l.m uzaklaştır. Ama senin hastalığın o kadar basit değil. Ne |onqui, ne de ben neyin olduğunu biliyoruz. Kettricken'ın, ağabeyini öldürmeye geldiğini düşündüğü için sana verdiği zehrin

? on Mİ. ı rı mı? Regal'in senin için ayarladığı zehirli şarabın etkileri

mı' Yoksa sonrasında yediğin dayaktan mı? Neredeyse boğuluyor

?İm imlan mı? Yoksa bütün bu şeylerin bileşimi mi sana bunu yapım? Bilmiyoruz ve bu yüzden seni nasıl tedavi edeceğimizi de bilmiyoruz. Sadece bilmiyoruz."

Sesi son sözlerini kavradı ve birden bana karşı anlayışının im ıımnı nasıl gizlediğini gördüm. Birkaç adım attı, sonra durup Ilı ?.<? baktı. "Hakkında uzun uzun konuştuk. Jonqui, Dağ ilminde ? I ılın ı meç hiç duymadığım kadar bilgili. Ve ona bildiğim tedavi-|l ıı .ınl.ıiiım. Ama yapılacak en iyi şeyin iyileşmen için sana za-11)811 vermek olduğunda karar kıldık. Görebildiğimiz kadarıyla "hım tehlikesi yok. Büyük ihtimalle zaman geçtikçe vücudun || İnin son kalıntılarını dışarı atabilecek ya da içine ne zarar ver-
II ir ledavi edecektir."
"Ya da," diye ekledim yavaşça, "hayatımın geri kalanında böy-ı ıhımın da olası. Zehir ya da dayağın bir şeylere kalıcı bir şe-
l il'I.- zarar vermiş olması da. Lanet Regal'in, zaten paketlenmiş-
i ı M I «-ili öyle tekmelemesi..."
I'.ıiiich buz kesmiş gibi duruyordu. Derken gölgedeki sandal-ı çöktü. Sesinde yenilgi vardı. "Evet. Bu da diğerleri kadar llltlinkün. Ama başka seçeneğimiz olmadığını görmüyor musun? "ıı -< 1 iri vücudundan atmaya çalışman için ilaç verebilirdim.
tıtm zehir değil de gördüğün zararsa, bütün yapacağı seni zayıf-
Islmuk ı ılurdu, böylece vücudunun kendi kendini iyileştirmesi da-
15

ha uzun zaman alırdı." Alevlere baktı ve şakağındaki bir tutam beyazlığa dokunmak için elini kaldırdı. Regal'in ihanetine uğrayan bir ben değildim. Burrich, kafatasına yediği, ondan daha az kalınkafalı birini öldürebilecek darbeden sonra daha yeni yeni iyileşiyordu. Sersemliğe ve bulanık düşlerine katlanmış olduğunu biliyordum. Bundan şikayet ettiğini hatırlamıyordum. Bir parça utanacak kadar terbiyeliydim.
"Öyleyse ne yapacağım?"
Burrich kestirirken uyanmış gibi irkildi. "Bizim yapmakta olduğumuzu. Beklemek. Yemek. Dinlenmek. Kendini rahat bırakmak. Ve ne olacağını görmek. Bu, o kadar korkunç mu?"
Soruyu görmezden geldim. "Ya iyileşmezsem? Böyle kalırsam, titremeler ya da krizler gelmeye devam ederse?"
Cevap vermesi zaman aldı. "Bununla yaşayacaksın. Çoğu insan daha beteriyle yaşamak zorunda. Çoğu zaman iyisin. Kör değilsin. Felçli değilsin. Aklın başında hâlâ. Kendini yapamayacaklarınla tanımlamaktan vazgeç. Neden kaybetmediklerini hesaba katmıyorsun?"
"Kaybetmediklerimi mi? Kaybetmediklerimi mi?" Öfkem uçuşa geçen bir kuş sürüsü gibi kabardı ve aynı şekilde paniğe de kapıldım. "Acizim Burrich. Buckkeep'e böyle dönemem! Faydasızım! Faydasızdan da beterim, bekleyen bir kurbanım. Eğer geri dönüp Regal'i posası çıkana kadar dövebilseydim, buna değerdi. Aksine Prens Regal'le aynı masaya oturmak, Verity'yi devirmeye ve üzerine tuz biber olsun diye beni öldürmeye çalışmış bir adama karşı medeni ve saygılı olmak zorunda kalacağım. Beni zayıflıkla titrer ya da aniden bir krize girerken görmesine tahammül edemem. Bana yaptıklarına bakıp da gülümsemesini görmeyi istemiyorum; zaferinin tadını çıkarmasını seyretmeyi istemiyorum. Beni öldürmeyi tekrar deneyecek. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve-rity'ye denk olmadığını belki öğrenmiştir, belki ağabeyinin salta-
16

natına ve yeni karısına saygı gösterecektir. Ama bunu bana yansıtacağından şüpheliyim. Ben, Verity'ye darbe indirmesinin bir yoluyum. O geldiğinde ben ne yapıyor olacağım? Felçli, ihtiyar bir adam gibi ateşin karşısında hiçbir şey yapmadan oturuyor olacağım. Hiçbir şey! Öğrendiğim her şey, Hod'un bütün silah talimleri, Fedwren'in yazmayla ilgili bütün dikkatli öğretileri, hatta senin bana hayvanların bakımıyla ilgili öğrettiğin her şey! Hiçbiri işe yaramaz! Hiçbirini yapamam. Tekrar sadece bir piçim Burrich. Ve bir defasında biri bana, bir kraliyet piçinin sadece faydalı olduğu sürece sağ bırakıldığını söylemişti." Son kelimeleri söylerken sesim ona bağırır gibi çıkmıştı. Ama şiddetim ve umutsuzluğumda bile Chade'den ve bir suikastçı olarak eğitilmiş olmamdan yüksek sesle bahsetmemiştim. Onda da faydasızdım artık. Bütün gizliliğim ve elimin çabukluğuyla, bir adamı dokunarak ve zehirlerin özenli karışımlarıyla öldürmek gibi bütün titiz yöntemlerden kendi takırdayan vücudum tarafından yoksun bırakılmıştım.
Burrich, beni dinleyerek sessizce oturdu. Ben, nefesim ve öfkem tükenip yatağımda soluk soluğa oturur, haince titreyen ellerimi tutarken sakin bir şekilde konuştu.
"Yaa. Buckkeep'e dönmeyeceğiz mi diyorsun?"
Bu beni şaşırttı. "Biz mi?"
"Hayatım o küpeyi takan adama adanmıştır. Onun arkasında uzun bir hikaye, belki günün birinde sana anlatacağım bir hikaye var. Patience'ın onu sana vermeye hakkı yoktu. Prens Chivalry ile mezara gittiğini sanıyordum. Büyük ihtimalle kocasının taktığı basit bir mücevher parçası olduğunu düşündü; saklayabileceği ya da başkasına verebileceği. Ne düşünmüş olursa olsun, artık sen takıyorsun. Sen nereye gidersen, ben oraya gelirim."

Elimi küpeye götürdüm. Gümüş bir ağa yakalanmış ufacık mavi bir taştı. Kopçasını açmaya başladım.
"Bunu yapma," dedi Burrich. Kelimeleri alçak sesle söylemiş-

II ıiı rtpı • •.ırı hırıltısından daha boğuk. Ama sesi hem tehdit,
İl m il ı İçeriyordu. Onu en azından bu konuda sorgulamak-
ı m |ı ı. bil ruh hali içinde elimi indirdim. Terk edildiğim zaman-ılm I M ı yana bana göz kulak olmuş adamın, şimdi geleceğini benim ellerime teslim etmesi garip bir şeydi. Yine de şöminenin önünde oturmuş söyleyeceklerimi bekliyordu. Alevlerin ışığının dansında ondan görebildiğim kadarını inceledim. Bir vakitler bana karanlık ve korkutucu, aksi ve kavgacı bir dev, ama aynı zamanda da vahşi bir koruyucu olarak görünmüştü. Şimdi belki de ilk kez ona bir erkek gözüyle baktım. Koyu renk saçları ve gözlerinde Dışadalı kanı yaşıyanlara has bir şey vardı ve bu konuda birbirimize benziyorduk. Ama gözleri siyah değil kahverengiydi ve rüzgar bir yerlerde daha beyaz tenli bir atayı haber veren kıvrık sakalının yukarısındaki yanaklarını allaştırmıştı. Yürürken topallıyordu, soğuk günlerde topallaması çok belli oluyordu. Chi-valry'yi öldürmeye kalkan bir yabandomuzunu engellemeye çalışırken ona miras kalmış bir şeydi. Bana bir zamanlar göründüğü kadar büyük değildi. Gelişmeye devam edersem, muhtemelen bir yıl geçmeden ondan daha uzun boylu olacaktım. Kasları da yapılı değildi, ama hem kaslarının, hem de zihninin harekete geçmeye hazır olduğunu belirten bir yoğunluğu vardı. Buckkeep'te ondan korkulmasına ya da ona saygı gösterilmesine neden olan cüssesi değil, karanlık siniri ve kararlılığıydı. Bir defasında, ben küçükken, hiç bir kavgayı kaybedip kaybetmediğini sormuştum. İnatçı genç bir aygırı henüz hizaya getirmişti ve onu yatıştırmaya çalışarak atla birlikte bölmede duruyordu. Bir kurdunki kadar beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Alnında damlacıklar halinde biriken ter, yanaklarından aşağı, koyu renk sakallarına doğru süzülüyordu. Bölmenin kenarından konuştu benimle. "Kaybetmek mi?" diye sordu, hâlâ nefes nefeseydi. "Sen kazanana kadar kavga bitmez Fitz. Bütün hatırlaman gereken bu. Diğer adamın ne düşün-

düğünün önemi yok. Ya da atın."
Benim de kazanmak zorunda olduğu bir kavga olup olmadığımı merak ettim. Sık sık benim Chivalry'nin ona verdiği son görev olduğumu söylerdi bana. Babam varlığımdan utanarak tahttan çekilmişti. Yine de beni bu adama emanet etmiş ve ona beni iyi yetiştirmesini söylemişti. Belki Burrich bu görevi henüz tamamlamamış olduğunu düşünüyordu.
"Sence ne yapmalıyım?" diye sordum alçakgönüllülükle. Ne bu kelimeleri söylemek, ne de tevazu göstermek kolay olmuştu.
"İyileşmelisin," dedi birkaç dakika sonra. "Kendine iyileşecek zamanı tanımalısın. Zorlamayla olmaz." Ateşe doğru uzatmış olduğu bacaklarına baktı. Dudaklarında gülümseme olmayan bir şey belirdi.
"Sence geri dönmeli miyiz?" diye zor)adım.
Sandalyesinde geriye kaykıldı. Çizmenin içindeki ayağını bileğinden büktü ve ateşe baktı. Cevap vermesi uzun sürdü. Ama nihayet, neredeyse gönülsüzce, "Dönmezsek, Regal kazandığını düşünecek. Ve Verity'yi öldürmeye çalışacak. Ya da en azından ağabeyinin tacını almak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapacak. Ben de senin gibi kralıma yeminliyim Fitz. Şu an bu Kral Shrewd. Ama Verity veliaht. Boşuna beklemiş olmasını doğru bulmuyorum," dedi.
"Benden daha yetenekli başka askerleri var."
"Bu seni sözünü tutmaktan alıkoyar mı?
"Bir rahip gibi tartışıyorsun."
"Tartışmıyorum bile. Sana sadece bir soru sordum. Ve bir soru daha. Buckkeep'i arkanda bırakmakla neden vazgeçmiş oluyorsun?"
Susma sırası bendeydi. Kralımı ve ona ettiğim yeminleri düşündüm. Prens Verity'yi, tok sözlü samimiyetini ve bana karşı açık tavrını düşündüm. İhtiyar Chade'i ve gizli bir parça bilgiyi ni-

hayet öğrendiğimde yüzünde beliren gülümsemeyi hatırladım. Leydi Patience ve hizmetçisi Lacey'yi, Fedwren ve Hod'u, hatta aşçıyı ve terzi Hasty Hanım'ı. Beni umursayan fazla insan yoktu, ama bu onları daha anlamlı kılıyordu, daha az değil. Buckkeep'e bir daha dönmezsem hepsini özleyecektim. Ama yeniden tutuşturulmuş bir kor gibi üzerime atlayan şey, Molly'nin hatırası oldu. Ve bir şekilde kendimi, Burrich'e ondan bahseder ve ben bütün hikayeyi açığa vururken Burrich'i kafa sallarken buldum.
Konuştuğunda, yaşlı ayyaş borç içinde öldüğü zaman Be-ebalm Mumhanesi'nin kapandığını duyduğunu söyledi sadece. Kızı başka bir kasabadaki akrabalarının yanına gitmek zorunda kalmıştı. Hangi kasaba olduğunu bilmiyordu, ama kararlıysam bulabileceğimden emindi. "Yapmadan önce duygularından emin ol Fitz," diye ekledi. "Ona verecek bir

şeyin yoksa, bırak gitsin. Sakat mısın? Sadece sen öyle olduğuna karar verirsen. Ama şu an sakat olduğunda kararıiysan, o zaman belki de gidip onu aramaya hakkın yoktur. Merhametini isteyeceğini sanmam. Aşk için kötü bir araç." Ve ardından ayağa kalkıp ateşe bakıp düşünerek beni yalnız bıraktı.

Sakat mıydım ben? Kaybetmiş miydim? Vücudum kötü akort edilmiş harp telleri gibi ahenksiz ses çıkarıyordu. Bu doğruydu. Ama Regal'in değil, benim isteğim galip gelmişti. Prensim Verity hâlâ Altı Dukalık tahtının vârisiydi ve Dağ Prensesi artık onun karısıydı. Regal'in titreyen ellerime sırıtmasından korkuyor muydum? Ben de asla kral olamayacak olan ona sırıtamaz mıydım? İçimde vahşi bir tatmin uyandı. Burrich haklıydı. Kaybetmemiştim. Ama Regal'in kazanmış olduğumu bildiğinden emin olabilirdim.

Regal'e karşı kazandıysam, Molly'yi de kazanamaz mıydım? Onunla aramda ne vardı? Jade mi? Ama Burrich, Buckkeep Kasabasından ayrıldığını duymuştu, evlendiğini değil. Parasız bir halde akrabalarıyla yaşamaya gitmişti. Jade'in bunu yapmasına izin

vermesi utanç vericiydi. Onu arayacak, onu bulacak ve onu kazanacaktım. Saçları açık ve uçuşan Molly, parlak kırmızı etekleri ve peleriniyle bir alakarga kadar gözü pek ve parlak gözlü Molly. Onu düşünmek belkemiğimden aşağı bir ürperti hissetmeme neden oldu. Kendi kendime gülümsedim ve sonra dudaklarımı bir gaga gibi araladım; ürperti titreme halini aldı. Vücudum kasıldı ve kafamın arkası karyolaya keskin bir şekilde çarptı. İstemeden çığlık attım; hırıltılı, sözsüz bir çığlık.

Jonqui anında gelmiş Burrich'i çağırıyordu ve ikisi birlikte kamçılanan uzuvlarımı tutuyorlardı. Burrich'in vücudunun ağırlığı mağlubiyetimi dizginlemeye çalışırken üzerime atılmıştı. Derken gittim.

Tıpkı ılık sularda derin bir dalıştan, karanlıktan ışığa çıkar gibi geri geldim. Tüy yatağın derinliği beni sarmıştı, battaniyeler yumuşak ve sıcaktı. Kendimi güvende hissettim. Bir an için her şey huzurluydu. Kendimi neredeyse iyi hissederek sakin bir şekilde yattım.

"Fitz?" dedi Burrich üzerime eğilerek.

Dünya geri geldi. Ezilmiş, zavallı biri olduğumu düşündüm; iplerinin yarısı dolaşmış bir kukla ya da tendonlan acıyan bir at gibi hissettim. Asla eskiden olduğum gibi olamayacaktım; bir zamanlar yaşadığım dünyada bana yer kalmamıştı. Burrich merhametin aşk için çok kötü bir araç olduğunu söylemişti. Hiçbirinden merhamet istemiyordum.

"Burrich."

Bana iyice yaklaştı. "O kadar kötü değildi," diye yalan söyledi. "Şimdi sadece dinlen. Yarın..."

"Yarın Buckkeep'e doğru yola çıkacaksınız," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "İyisi mi ağırdan alalım. Kendine toparlanmak için birkaç gün ver, sonra hep beraber..."

"Hayır." Doğrulup oturur duruma geldim. Sahip olduğum her

güç kırıntısını kelimelerime yükledim. "Bir karar verdim. Yarın Buckkeep'e geri döneceksiniz. Orada seni bekleyen insanlar ve hayvanlar var. Sana ihtiyaçları var. Orası senin evin ve dünyan. Ama benim değil. Artık değil."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Ya sen ne yapacaksın?"

Başımı salladım. "Bu artık seni ilgilendirmez. Ya da herhangi birini, benim dışımda."

"Kız?"

Başımı yeniden, bu kez daha vahşice salladım. "Zaten bir sakata baktı ve gençliğini bu şekilde geçirdi; onu borçlu bıraktığını öğrenmek için. Bu şekilde geri dönüp onu aramalı mıyım? Babası gibi ona yük olmak için beni sevmesini mi istemeliyim? Hayır. Yalnız ya da başkasıyla evli olsun, şimdi olduğu gibi daha iyi."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Jonqui odanın bir köşesinde, bana etki etmeyecek bir başka bitkisel ilaç hazırlamakla meşguldü. Burrich, bir fırtına bulutu gibi karanlık bir şekilde alçalarak tepemde dikildi. Beni sarsmayı ne kadar istediğini, bendeki inatçılığı nasıl tokatlamak istediğini biliyordum. Ama yapmadı. Burrich sakatlara vurmazdı.

"Öyleyse," dedi sonunda. "Sadece kralın kalıyor. Yoksa Kralın Adamı olmaya yeminli olduğunu unutuyor musun?"

"Unutmuyorum," dedim yavaşça. "Ve hâlâ bir adam olduğuma inansaydım, geri dönerdim. Ama değilim Burrich. Ben bir yüküm. Oyun tahtasında korunması gereken o piyonlardan biri haline geldim. Rehin alınacak biri, kendimi ya da herhangi birini korumaktan aciz. Hayır. Kralın Adamı olarak yapabileceğim son şey, başka biri bunu yaparak kralımı incitmeden önce kendimi yok etmektir."

Burrich başını diğer yana çevirdi. Loş odada bir siluetti, duyguları şömine ışığında okunamıyordu. "Yarın konuşuruz," diye konuşmaya başladı.

"Sadece elveda demek için," diye sözünü kestim. "Yüreğim bu konuda katı Burrich." Kulağımdaki küpeye dokunmak için uzandım.

"Sen kalırsan, o zaman benim de kalmam gerek." Alçak sesinde bir şiddet vardı.

"İşler böyle yürümüyor," dedim. "Bir vakitler, babam senden arkada kalıp piçini onun için yetiştirmeni istedi. Şimdi sana gitmeni, sana hâlâ ihtiyaç duyan bir krala hizmet etmeye gitmeni söylüyorum."

"FitzChivalry, ben..."

"Lütfen." Sesimde ne duydu bilmiyorum. Sadece birdenbire sustu. "Çok yorgunum. Lanet olası bir şekilde çok yorgunum. Tek bildiğim, herkesin benden yaşamamı beklediği şekilde yaşayamayacağım. Bunu yapamam." Sesim yaşlı bir adamınki gibi titredi. "Ne yapmam gerekirse gereksin. Neye bağlı olursam olayım. Benden geriye sözümü tutmama yetecek kadarı kalmadı. Belki de bu doğru değil, ama böyle. Başkalarının planları. Başkalarının hedefleri. Asla benimkiler değil. Denedim, ama ..." Oda sanki başka biri konuşuyormuş gibi etrafımda sallandı ve söylediklerinden şoke oldum. Ama sözlerindeki doğruluğu yadsıyamazdım. "Artık yalnız kalmaya ihtiyacım var. Dinlenmeye," dedim açık bir şekilde.

İkisi de bana sadece baktılar. Lîiçbiri konuşmadı. Odadan yavaşça çıktılar, yumuşayıp onları geri çağırmamı umuyormuşcası-na. Yapmadım.

Ama onlar gittikten ve yalnız kaldıktan sonra soluğumu bıraktım. Vermiş olduğum kararla sersemlemiş hissediyordum kendimi. Buckkeep'e dönmüyordum. Ne yapacağım konusunda bir fikrim yoktu. Yaşamımın kırık parçalarını oyun masasından süpürmüştüm. Şimdi hâlâ sahip olduğum parçaları yerleştirmek, yaşamak için yeni bir strateji çizmek için yer vardı. Yavaş yavaş hiçbir şüphem olmadığını fark ettim. Pişmanlıklar rahatlamayla mücadele ediyordu, ama şüphem yoktu. Bir şekilde, kimsenin bir va-

kitler kim olmuş olduğumu hatırlamayacağı bir hayata doğru ilerlemek daha katlanılırdı. Bir başkasının isteklerine adanmamış bir hayat. Kralımmkine bile. Bitmişti. Yatağımda uzandım ve haftalardır ilk kez, tamamen rahatladım. Veda, diye düşündüm yorgun bir şekilde. Hepsine elveda demek, kralımın bir kez daha karşısında durmak ve onun iyi yaptığımı işaret eden basit baş sallamasını görmek isterdim. Belki geri dönmeyi neden istemediğimi anlamasını sağlayabilirdim. Olmayacaktı. Bitmişti, her şey bitmişti. "Üzgünüm Kralım," diye mırıldandım. Uyku beni alana kadar şöminede dans eden alevleri seyrettim.

1

SILTBAY

Veliaht ya da taht sırası bekleyen kraliçe olmak, sorumlulukla otorite arasındaki çiti sebatla desteklemek demektir. Mevkiinin, vâris gücü kullanmayı öğrenirken, vârisin güç tutkusunu tatmin etmek için yaratıldığı söylenir. Kraliyet ailesindeki yaşça en büyük çocuk bu mevkii on altıncı yaş gününde üstlenir. O günden itibaren, veliaht ya da taht sırası bekleyen kraliçe Altı Dükalık'ın yönetiminde tam bir sorumluluk üstlenir. Genellikle bu görevleri iktidardaki kralın en az önemsediği şekilde derhal üstlenir ve bunlar saltanattan saltanata büyük farklılıklar gösterirler.

Kral Shreu>d'un saltanatında önce Prens Chivalry veliaht oldu. Kral Shreıvd ona hudutlar ve hudut bölgeleriyle ilgili her şeyi devretti: savaş, müzakereler ve diplomasi, genişletilmiş yolculuğun rahatsızlıkları ve genelde seferberlikte karşılaşılan berbat koşullar. Chivalry tahtan çekilip Prens Verity veliaht olduğunda, Dı-şadalılarla savaşın tüm belirsizliklerini ve bu durumun İçyer ve Sahil dukalıkları arasında yarattığı milli tedirginliği miras aldı. Bütün bu görevler daha da güçleşti, kararları her an kral tarafından iptal edilebilirdi. Çoğu kez kendi yaratmadığı bir durumla başa çıkmak zorunda bırakılıyor ve sadece kendi seçimi olmayan tercihlerle silahlanmış oluyordu.

Daha da az makul olanı, belki de tahtı bekleyen Kraliçe Kett-ricken 'in mevkiiydi. Dağ âdetleri onu Altı Dukalık sarayında bir

yabancı olarak damgaladı. Huzurlu dönemlerde olsaydı, belki de daha fazla anlayışla kaı~şılanırdı. Ama Buckkeep'teki saray Altı Dükahk'ın genel huzursuzluğuyla kaynıyordu. Dışadalar'dan gelen Kızıl Gemiler, çaldıklarından fazlasını yok ederek kıyı şeridimizi nesillerdir olmadığı gibi rahatsız ediyorlardı. Kettricken 'in kraliçelik yolunda hüküm sürdüğü ilk kış, hiç tecrübe etmediğimiz ilk kış akınına da şahit oldu. Akınların sürekli tehdidi ve İşlenmişlerin topraklarımızın orta yerindeki işkenceleri Altı Dükahk'ın temellerini salladı. Monarşiye güven azdı ve Kettricken takdir edilmeyen bir veliahtın yabancı kraliçesi olarak gıpta edilecek bir konumda değildi.

İçyer dukalıkları paylaşmadıkları bir sahil şeridini korumak için vergi ödemeye karşı duydukları kızgınlığı dile getirdiklerinde, milli huzursuzluk sarayı ikiye böldü. Sahil dukalıkları savaş gemileri, askerler ve hep en c-z hazırlıklı

oldukları yerden saldıran Akıncılara karşı etkili bir savaş stratejisi için bağırdılar. İçyerli Prens Regal İçyer dükahklanyla hediyeler ve sosyal ilişkilerle flört ederek kendine güç toplamaya çalışıyordu. Akıncıları koyda daha fazla tutmaya İrfanının yeterli olmadığına ikna olan Veliaht Verity, kraliçesine çok az zaman ayırarak dikkatini Sahil dukalıklarını koruyacak savaş gemileri inşaasına verdi. Kral Shreıvd her şeyin üstünde büyük bir örümcek gibi çömelmis, kendisiyle oğulları arasında yayılmış güce hakim olmaya, dengeleri korumaya ve Altı Dükalık'ı sağlam tutmaya gayret ediyordu.
* * *

Birinin alnıma dokunmasıyla uyandım. Sinirli bir homurtuyla, kafamı diğer yana çevirdim. Battaniyelerim etrafımda karmakarışık olmuşlardı; aralarından kendime yol açıp kimin beni rahatsız etmeye cesaret ettiğini görmek için oturdum. Kral Shrewd'un soytarısı yatağımın yanındaki bir sandalyeye endişeyle tünemişti. Ona vahşice baktım ve bakışım yüzünden geri çekildi. İçimi bir huzursuz-

hık kapladı.

Soytarı, kralla birlikte Buckkeep'te, buradan günlerce uzakta olmalıydı. Kralın yanından birkaç saatten ya da dinlenmek için bir geceden fazla ayrıldığını görmemiştim. Burada olması iyiye işaret değildi. Soytarı arkadaşımdı; tuhaflığının herhangi biriyle arkadaş olmasına izin verdiği ölçüde. Ama ziyaretlerinin daima bir amacı vardı ve bu amaçlar nadiren önemsiz ve hoş olurdu. Onu hiç görmediğim kadar yorgun görünüyordu. Allı yeşilli, alışılmadık bir kıyafet giymişti ve üzerinde bir fare kafası olan bir soytarı asası taşıyordu. Neşeli giysileri renksiz teniyle çok şiddetli bir zıtlık oluşturuyordu. Çobanpüskülüyle çelenklenmiş yarı saydam bir muma benziyordu. Giysileri ondan daha sağlam ve dayanıklı görünüyordu. Güzel, solgun saçları boğulmuş bir adamın denizde yüzen saçları gibi takkesinin altından taşıyor, şöminede dans eden alevler gözlerinde parlıyordu. Bulanık gözlerimi ovuşturdum ve yüzüme düşmüş saçların bir kısmını geriye ittim. Saçlarım nemliydi; uykumda terlemiştim.

"Merhaba," diyebildim. "Seni burada görmeyi ummuyordum." Ağzım kurumuş, dilim şiş ve ekşiydi. Hasta olduğumu hatırladım. Ayrıntılar belirsiz göründü.

"Ya nerede olacaktım?" Bana kederle baktı. "Ne kadar çok uyursanız, o kadar az dinlenmiş görünüyorsunuz. Arkanıza yaslanın lordum. İzin verin de sizi rahat ettireyim." Telaşla yastığımı çekti, ama elimle bırakmasını işaret ettim. Bunda yanlış bir şey vardı. Benimle hiç bu kadar zarif konuşmamış ti. Arkadaştık tamam, ama Soytarı'nın bana söyledikleri hep tam olgunlaşmamış meyve gibi kuvvetli ve ekşi olmuştu. Eğer bu ani sevecenlik bir merhamet gösterisiyse, zerresini istemiyordum.

Nakışlı gecelik entarime ve güzel yatak örtülerine baktım. Bir şeyler garip görünüyordu. Çözemeyecek kadar yorgun ve zayıftım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

Bir nefes aldı ve iç geçirdi. "Size bakıyorum. Siz uyurken nöbet bekliyorum. Biliyorum soytarılık olduğunu düşünüyorsunuz, ama ben Soytarı'yım. O halde soytarıca olmam gerektiğini de biliyorsunuz. Yine de her uyandığınızda bana bunu soruyorsunuz. O zaman iyisi mi daha akıllıca bir şey önereyim. Yalvarırım size lordum, izin verin de başka bir şifacı getirteyim."

Yastıklarıma yaslandım. Yastıklar terden nemliydi ve ekşi ekşi kokuyordu. Soytan'dan değiştirmesini isteyebileceğimi ve onun da değiştireceğini biliyordum. Ama değiştirdiğinde tekrar terleyecektim. Faydası yoktu. Boğum boğum parmaklarımla örtülerimi kavradım. Açıkça sordum, "Buraya neden geldin?"

Elimi eline aldı ve hafifçe vurdu. "Lordum, bu ani zayıflıktan şüphe ediyorum. Bu şifacının bakımından fayda görüyora benze-miyorsunuz. Korkarım bilgisi düşündüğünden daha az."

"Burrich'in mi?" diye sordum inanamayarak.

"Burrich mi? Burada olacaktı ki lordum! Ahır ustası olabilir, ama her şeye rağmen, sizi uyutup terleten bu Wallace'dan daha şifacı olduğunu garanti ederim."

"Wallace mi? Burrich burada değil mi?"

Soytarı'nın yüzü ciddileşti. "Hayır Kralım. Sizin de bildiğiniz gibi Dağ'da kaldı."

"Kralın," dedim ve gülmeye kalkıştım. "Ne komik."

"Asla lordum," dedi nazikçe. "Asla."

Sevecenliği kafamı karıştırdı. Bu benim tanıdığım, kelimeleri ters anlamlardan kullanan, bilmecelerle, sinsi iğneler, cinaslar ve hin hakaretlerle dolu Soytarı değildi. Birden eski bir ip gibi inceldiğimi ve yıpranmış olduğumu hissettim. Yine de parçaları bir araya getirmeye çalıştım. "O halde Buckkeep'teyim?"

Başıyla yavaşça onayladı. "Elbette Buckkeep'tesiniz." Endişeyle dudaklarını büzdü.

İhanetimin bütün derinliğini ölçerek sessiz kaldım. Bir şekilde

Buckkeep'e getirilmiştim. İsteğim dışında. Burrich bana refakat edecek kadar uygun görünmüyordu.

"İyisi mi size yiyecek bir şeyler getireyim," diye yalvardı Soytarı. "Yedikten sonra hep kendinizi daha iyi hissediyorsunuz." Ayaklandı. "Saatler önce getirdim. Şöminenin yanında sıcak tuttum."

Gözlerim yorgunlukla onu izledi. Büyük şöminenin önünde, ateşin kenarındaki üstü kapalı büyük çorba kasesini almak için çömeldi. Kapağı kaldırdı ve güzel sığır güvecinin kokusunu aldım. Güveci kepçeyle bir tasa boşaltmaya başladı. Sığır eti yeme-yeli aylar olmuştu. Dağlar'da sadece geyik, koyun ve keçi eti vardı. Gözlerim bitkin bir şekilde odada gezindi. Ağır goblenler, heybetli ahşap sandalyeler. Şöminenin ağır taşları, yatağın tepesinden sarkan güzelce işlenmiş örtüler. Burayı tanıyordum. Burası kralın Buckkeep'teki yatak odasıydı. Neden burada, kralın yatağındaydım? Soytarı'ya sormayı denedim, ama dudaklarımla başka biri konuştu. "Çok fazla şey biliyorum Soytarı. Kendimi bunları bilmekten alıkoyamıyorum artık. Bazen sanki irademi başka biri kontrol etmiş, zihnimi benim gitmeyeceğim bir yere itelemiş gibi oluyor. Duvarlarımda gedikler var. Tıpkı bir gelgit gibi içeri akıyor." Derin bir nefes aldım, ama dışarı salamadım. Önce soğuk bir ürperti hissettim, sonra hızla akan soğuk bir suya batırıldım. "Yükselen bir gelgit," dedim soluk soluğa. "Yaklaşan gemiler. Kızıl karinalı gemiler..."

Soytarı'nın gözleri korkuyla büyüdü. "Bu mevsimde mi Majesteleri? Muhakkak ki hayır! Kışın olmaz!"

Nefesim göğsüme sıkıca hapsolmuştu. Konuşmaya çabaladım. "Kış içeri çok yumuşakça süzüldü. Bizi hem fırtınalarından, hem de korumasından esirgedi. Bak. Şuraya, suyun karşısına bak. Görüyor musun? Geliyorlar. Sisin içinden geliyorlar."

Göstermek için kolumu kaldırdım. Soytarı aceleyle gelip ya-

nımda durdu. İşaret ettiğim yeri görmek için büzüldü, ama göremeyeceğini biliyordum. Yine de sadık bir şekilde, kararsız elini ince omzuma koydu ve onunla görüşüm arasındaki duvarları ve kilometreleri kaldırabilirmiş gibi baktı. Onun kadar kör olmaya can attım. Omzumdaki uzun parmaklı solgun ele sarıldım. Bir an kendi solgunlaşmış elime, şişmiş boğumların arkasında kemikli bir parmağa yapışmış kraliyet mühürlü yüzüğe baktım. Derken isteksiz bakışım kesildi ve görüşüm kayboldu.

İşaret eden elim sessiz limanı gösteriyordu. Daha iyi görebilmek için daha dik oturmaya çalıştım. Karanlık kasaba, evlerden ve yollardan oluşan yamalı bir bohça gibi uzanıyordu. Çukurlarda sis vardı ve koyun üzerinde epey yoğundu. Hava değişecek, diye düşündüm kendi kendime. Havada beni üşüten bir şey kıpırdandı, tenimdeki teri soğutup beni ürpertti. Gecenin karanlığına ve sise rağmen, her şeyi mükemmel bir şekilde görmekte güçlük çekmiyordum. İrfan görüşü, dedim kendi kendime ve sonra endişelendim. Ben tahmin edilebilir ve faydalı şekilde İrfan yapa-mıyordum.

Ama seyrederken, sisin içinden iki gemi çıktı ve uyuyan limana yöneldi. Ne yapıp ne yapamayacağımı unuttum. Bu gemiler parlak ve biçimliydi ve ay ışığında siyah görünseler de karinalarının kızıl olduğunu biliyordum. Dışadalar'dan gelen Kızıl Gemi Akıncıları. Gemiler, siste güzel bir şekilde ilerleyerek limanın korunaklı suyuna, ince bir kılıcın bir domuzun karnını dilimlediği gibi girip küçük dalgaların arasında bıçak gibi ilerlediler. Kürekler sessizce ve mükemmel bir uyumla hareket ediyordu, ıskarmozlar çaputlarla sarmalanmıştı. Rıhtıma, dürüst tüccarların ticaret yapmaya geldikleri gibi cesaretle girdiler. İlk tekneden elinde kazığa bağlamak için bir iple bir denizci sıçradı. Bir kürekçi kıç ipi fırlatılıp bağlanana kadar tekneyi rıhtımdan uzak tuttu. Hepsi de çok sakin, çok az gürültü çıkararak yapılmıştı. İkinci gemi de aynını yaptı.

Korkulan Kızıl Gemiler martılar kadar gözü pek bir şekilde kasabaya gelmiş ve kurbanlarının rıhtımında demirlemişlerdi.

Hiçbir nöbetçi bağırmadı. Hiçbir gözcü borusunu öttürmedi, işaret ateşini tutuşturmak için hazırdaki çıralı çam yığınına meşale fırlatmadı. Nöbetçileri aradım ve onları hemen buldum. Başları göğüslerine düşmüş, görev yerlerinde aylaklık ediyorlardı. Evde dokunmuş iyi yün giysileri, yarık gırtlaklarındaki kana bulana-rak griden kızıla dönüşmüştü. Katilleri karadan sessizce yaklaşmıştı, nöbet yerlerinden emin bütün nöbetçileri susturmak için. Uyuyan kasabayı kimse uyaramayacaktı.

O kadar fazla nöbetçi yoktu. Bu küçük kasaba için çok değil, haritada bir nokta olmayı güçbela hak edecek kadar. Kasaba kendisini bunun gibi akınlardan korumak için sahip olduğu şeylerin alçakgönüllüğüne güvenmişti. Orada iyi yün yetiştiriyorlardı ve iyi yün ipliği eğiriyorlardı, bu doğruydu. Kendi nehirlerinden çıkan sombalığını biçip tütsülüyorlardi; buradaki elmalar küçük ama tatlıydı ve iyi şarap oluyorlardı. Kasabanın batısında iyi bir deniztarağı kumsalı vardı. Siltbay'in zenginlikleri bunlardı ve önemli de-ğillerdiyse bile, burada yaşayanlar için yaşamı yeterince değerli

kılıyorlardı. Yine de kesinlikle peşlerinden meşale ve kılıçla gidilmeye değer değildi. Hangi aklı başında adam bir varil elma şarabının ya da bir raf dolusu tütsülenmiş sombalığımn, bir akıncının vaktine değeceğini düşünürdü?

Ama bunlar Kızıl Gemiler'di ve zenginlik ya da hazineler için akına gelmemişlerdi. Ödüllü hamile sığırların ya da kendilerine karı olsun diye kadınların ya da mutfak hizmetçisi olsun diye peşine düşmemişlerdi oğlanların. Zengin yünlü koyun kesilip katledilecek, tütsülenmiş sombalığı ayaklar altında çiğnenecek, kırkılmış yün ve şarap ambarları yakılacaktı. Rehin alacaklardı, evet, ama sadece İşlemek için. İşleme büyüsü onları insandan beter duruma sokacaktı, bütün duygulardan ve hatta en temel düşün-

çelerden yoksun bırakacaktı. Akıncılar bu rehinleri alıkoymayacak ve onları sevmiş ve onlara akraba demiş olanları ıstırapla zayıflatmak için burada salıvereceklerdi. Bütün insan duyarlılıklarından soyulmuş İşlenmişler, anavatanlarını sansarlar kadar acımasızca silip süpüreceklerdi. Bizden olanları İşleyerek bizi avlamaya bırakmaları, Dışadalıların en zalim silahıydı. Bunu daha seyrederken biliyordum. Başka akınların sonuçlarını görmüştüm.

Ölüm gelgitinin yükselip küçük kasabayı basmasını seyrettim. Dışadalı korsanlar gemiden rıhtıma atladılar ve kasabaya aktılar. Sokaklarda ikili üçlü gruplar halinde, şaraba yayılan zehir kadar ölümcül bir şekilde, sessizce, damla damla aktılar. Bir kısmı rıhtıma demirlemiş diğer tekneleri araştırmak için durakladı. Teknelerin çoğu küçük, açık yassı kayıklardı, ama iki tane daha büyükçe balıkçı teknesi ve bir ticaret gemisi vardı. Mürettebatları ölümle hızla kucaklaştılar. Çılgın mücadeleleri, bir tavuğun kümese bir gelincik girdiğinde kanat çırpması ve ciyaklaması kadar acıklıydı. Kan dolu seslerle bana seslendiler. Kalın sis, bağırışlarını hırsla yutuverdi. Bir denizcinin ölümünü bir deniz kuşunun ağıdına çevirdiler. Sonra tekneler umursamazca ateşe verildi; ganimet olarak değerleri üzerine hiç düşünülmeden. Bu Akıncılar gerçek ganimet almıyorlardı. Kolayca bulunduysa bir avuç bozukluk ya da tecavüz edip öldürdükleri birinin vücudundaki kolye, ama daha fazlası değil.

Seyretmek dışında bir şey yapamıyordum. Şiddetle öksürdüm, sonra konuşacak kadar soluklandım. "Ah onları bir anlayabilsey-dim," dedim Soytarı'ya. "Ne istedikleri bilebilseydim. Bu Kızıl Ge-miler'de mantık yok. Açığa vurmadıkları bir nedenle savaşanlara nasıl karşı koyabiliriz? Ama onları anlayabilseydim..."

Soytarı soluk dudaklarını büzdü ve düşündü. "Onları yönetenin deliliğini paylaşıyorlar. Ancak o deliliği paylaşırsanız anlayabilirsiniz. Şahsen benim onları anlamak gibi bir dileğim yok. On-

lan anlamak onları durdurmayacak."

"Hayır." Kasabayı seyretmek istemiyordum. Bu kabusu çok sık görmüştüm. Ama ancak kalpsiz bir adam, kötü sahnelenmiş bir kukla gösterisiymiş gibi başını öte yana çevirebilirdi. Halkım için, en azından ölmelerini seyredebilirdim. Ayrıca bu onlar için yapabileceğim en büyük şeydi. Hasta ve sakattım, ayrıca yaşlı bir adamdım. Benden daha fazlası beklenemezdi. Bu yüzden seyrettim.

Küçük kasabanın yumuşak uykusundan, gırtlağını ya da göğsünü yabancı bir elin sert tutuşuyla, beşikte bir bıçakla ya da uykusundan uyandırılan bir çocuğun ani ağlayışıyla uyanmasını seyrettim. Kasabanın her yanında ışıklar titreşmeye, parlamaya başladı; bazıları bir komşunun haykırışını duyunca yakılmış mumlardı; diğerleri meşaleler ya da yanan evlerdi. Kızıl Gemiler Altı Dü-kalık'ı bir yıldır yıldırdığı halde, bu insanlar için bu gece gerçek halini almıştı. Hazırlıklı olduklarını düşünmüşlerdi. Dehşet hikayelerini duymuş ve kendi başlarına gelmesine asla izin vermemeye karar vermişlerdi. Ama yine de evler yanıyor ve çığlıklar dumanların üzerine tutunmuş gibi gece göğüne yükseliyordu.

"Konuş Soytarı," diye emrettim boğuk bir sesle. "Benim için hatırla. Siltbay için ne derler? Siltbay'e bir akın, kışın."

Titreyerek nefes aldı. "Ne kolay, ne de engelsiz," diye tereddüt etti. "Her şey sallanıyor, her şey hâlâ değişiyor. Çok fazla şey akıyor, Majesteleri. Gelecek orada her yönde yayılıyor."

"Görebildiğin her şeyi söyle," emrini verdim.

"Bu kasabayla ilgili bir şarkı yaptılar," diye gözlemledi Soytarı içtenliksiz bir şekilde. Gecelik entarimin üzerinden hâlâ omuzu-mu tutuyordu; uzun, güçlü parmaklarının kavrayışı soğuktu. Aramızdan bir titreme geçti ve yanımda durmayı sürdürmeye nasıl çabaladığını hissettim. "Bir meyhanede, nakarat bira maşrapalarının masaya vurulmasıyla desteklenerek söylendiğinde bunların hiçbiri kötü görünmüyor. İnsan, bu insanların teslim olmak yerine nasıl

savaşmaya koyulduklarını, nasıl cesurca karşı koyduklarını hayal edebiliyor. Bir kişi, bir kişi bile canlı ele geçirilip İşlenmedi. Bir kişi bile." Soytarı durakladı. Sesindeki kaymaya çalıştığı şakacı havaya isteri karıştı. "Elbette içer ve şarkı söylerken kanı görmezsin. Ya da yanan et kokusunu almazsın. Çığlıkları duymazsın. Ama bu anlaşılabilir bir şey. Hiç 'parçalanmış bir çocuk' için bir kafiye bulmayı denediniz mi? Biri bir defasında 'anılan vahşete tanık'ı denedi ama dize

tam uymadı." Şakasında neşe yoktu. Acı alayları ne onu, ne beni koruyabilirdi. Bir kez daha sessizliğe gömülüyor, acı dolu bilgiyi benimle paylaşmaya mahkum ediliyor.

Sessizce tanık oluyorum. Hiçbir dize, Akıncılardan korumak için çocuğunun ağzına zehir hapı tıkıştıran bir anne babayı anlatamaz. Hiç kimse hızlı, sert zehrin kramplarıyla bağıran ya da ölürken tecavüze uğrayan bir kadının şarkısını söyleyemez. Hiçbir kafiye ya da ezgi, okçuların en şaşmaz oklarının tutsak edilen akrabalarına götürülmelerine fırsat vermeden saplanmasını anlatmanın ağırlığını kaldıramaz. Yanan bir evin içerisine baktım. Alevlerin arasından annesinin bıçağının darbesine boğazını uzatan on yaşında bir oğlan çocuğu gördüm. Bebek kız kardeşinin çoktan boğulmuş vücudunu tutuyordu, çünkü Kızıl Gemiler gelmişti ve kardeşini seven bir ağabey onu ne Akıncılara, ne de obur alevlere verebilirdi. Çocuklarının bedenlerini kucaklayıp onları kendisiyle beraber ateşe götüren annelerin gözlerini gördüm. Böyle şeylerin hatırlanmaması daha iyi. Ama bilgiden esirgenmemiştim. Bunları bilmek ve hatırlamak benim görevimdi.

Herkes ölmedi. Bazıları etraftaki arazilere ve ormanlara kaçtılar. Bir genç adamın dört çocuğu beraberinde rıhtıma götürdüğünü, onları Akıncılar gidene kadar kıskaçlı kazıklara asıp soğuk suya sarkıttığını gördüm. Diğerleri kaçmaya çalıştılar ve kaçarken öldürüldüler. Bir evden gecelikle kaçan bir kadın gördüm. Alevler binanın etrafını çoktan sarmıştı. Kucağında bir çocuk vardı ve

bir diğeri de eteklerine tutunmuş onu izliyordu. Karanlıkta bile, yanan kulübelerin ışığının saçlarında oluşturduğu parlak noktalar seçilebiliyordu. Korkuyla etrafına bakındı, ama serbest olan elinde taşıdığı uzun bıçak çekili ve hazırdı. Küçük bir ağzın sıkıca kapandığını, gözlerin vahşice kısıldığını görür gibi oldum. Derken bir an için o mağrur profilin şömine ışığında resimlendiğini gördüm. "Molly!" dedim soluğum kesilerek. Ellerimi tırmalarcasına ona uzattım. Bir kapağı kaldırdı ve çocukları alev alan evin arkasındaki bir kilere yöneltti. Kapağı üzerlerine sessizce kapattı. Güvenli mi?

Hayır. İki tanesi köşeden geldi. Birinde bir balta vardı. Yavaş, kasıla kasıla ve yüksek sesle kahkahalar atarak yürüyorlardı. Yüzlerine bulaşmış is, dişlerini ve gözlerinin aklarını belirginleştirmiş-ti. Biri kadındı. Çok güzeldi, yürürken gülüyordu. Korkusuzdu. Örülü saçları arkadan gümüş bir telle tutturulmuştu. Alevler saçlarında kırmızı kırmızı göz kırpıyordu. Akıncılar kilerin kapısına yöneldiler ve ilki baltasını büyük bir kavis çizecek şekilde salladı. Balta ahşaba derinlemesine saplandı. Bir çocuğun korkmuş feryadını duydum. "Molly!" diye çığlık attım. Yatağımdan fırladım, ama ayakta duracak gücüm yoktu. Ona doğru emekledim.

Kapı kırıldı ve Akıncılar kahkahayı bastılar. Biri, Molly kapının paramparça olmuş kalıntıların arasından sıçrayarak gelip uzun bıçağını gırtlağına sapladığında, gülerken öldü. Ama saçında parlayan gümüş olan güzel kadının kılıcı vardı. Ve Molly bıçağını ölen adamın boğazından çıkarmaya çalışırken o kılıç iniyor, iniyor, iniyordu.

O anda, yanan evde bir şey, keskin bir çatırtıyla yerinden oynadı. Bina sallandı ve sonra bir kıvılcım yağmuru ve kükreyen alevlerin yükselmesiyle yıkıldı. Yayan bina kilerle aramda bir yangın perdesi yükseldi. O cehennemin arasından hiçbir şey göremezdim. Yanan bina, kiler kapısının ve ona saldıran Akıncıların

üzerine mi çökmüştü? Göremiyordum. Molly'ye ulaşmaya çabalayarak ileri hamle ettim.

Ama bir an sonra her şey gitmişti. Ne yanan ev, ne yağmalanan kasaba, ne ırzına geçilen rıhtım, ne de Kızıl Gemiler vardı. Sadece ateşin yanında çömelmiş duran ben. Elimi ateşin içine sokmuştum ve bir kömürü avucumda sıkıca tutuyordum. Soytarı çığlık attı ve elimi ateşten çekmek için bileğimi yakaladı. Onu silkip attım, sonra su toplamış parmaklarıma duygusuzca baktım.

"Kralım," dedi Soytarı kederle. Yanımda diz çöktü, çorba kasesini dikkatlice dizlerimin yanından çekti. Yemeğim için koyduğu şarapla bir peçeteyi nemlendirdi ve onu parmaklarıma sardı. Bıraktım yapsın. İçimdeki yaranın büyüklüğünden, yanmış deriyi hissedemiyordum. Endişeli gözleri benimkilere baktı. Onu zorlukla görebiliyordum. Renksiz gözlerinde titreşen şöminenin alev-leriyle hayali bir şeye benziyordu. Bana işkence etmeye gelmiş bütün diğer gölgeler gibi bir gölge.

Yanık parmaklarım aniden zonkladı. Onları diğer elimle kavradım. Ben ne yapıyordum, ne düşünüyordum? İrfan üzerime bir kriz gibi gelmişti ve gittiğinde de beni boş bir bardak gibi kurumuş bırakmıştı. Yorgunluk içime aktı ve acı onu bir at gibi sürdü. Görmüş olduğumu unutmamaya çalıştım. "O kadın kimdi? Önemli biri mi?"

"Ah." Soytarı benden bile yorgun görünüyordu, ama kendini toparlamaya çalıştı. "Siltbay'de bir kadın mı?" Kendini düşünmeye zorluyormuş gibi duraksadı. "Hayır. Hiçbir şey göremiyorum. Tam bir karmaşa Kralım. Bilmek çok güç."

"Molly'nin çocuğu yok," dedim ona. "Onun olamaz."

"Molly mi?"

"Adı Molly mi?" dedim ısrarla. Kafam zonkladı. İçimi aniden öfke kapladı. "Neden bana böyle işkence ediyorsun?"

"Lordum, tanıdığım Molly yok. Hadi. Yatağınıza dönün, ben

de size yemek getireyim."
Ayağa kalkmama yardım etti ve dokunmasına anlayış gösterdim. Sesimi buldum. Gözlerimin odağı gidip gelirken havada yüzdüm. Bir an elini kolumda hissedebiliyor, bir an sonra odayı ve orada konuşan adamı düşlemiş gibi oluyordum. Konuşmaya çalıştım. "Molly olup olmadığını öğrenmek zorundayım. Ölmekte olup olmadığım bilmek zorundayım. Soytarı, bilmek zorundayım."
Soytarı şiddetle iç geçirdi. "Bu benim hakim olabileceğim bir şey değil Kralım. Bunu biliyorsunuz. Sizin görüntüleriniz gibi benimkiler de bana hükmediyor, ben onlara değil. Goblenden bir iplik koparamam, ama gözlerimin çevrildiği yere bakmalıyım. Gelecek, Kralım, bir boğazdaki akıntı gibidir. Size bir damla suyun nereye gittiğini söylemem, ama akıntının en güçlü olduğu yeri söyleyebilirim."
"Siltbay'de bir kadın," diye ısrar ettim. Bir yanım zavallı soytarıma acıyordu, ama diğer yanım ısrar ediyordu. "Önemli olmasaydı, onu bu kadar net göremezdim. Dene. Kimdi o?"
"Önemli mi?"
"Evet. Bundan eminim. Ah, evet."
Soytarı yerde bağdaş kurdu. Uzun ince parmaklarını şakaklarına götürdü ve bir kapıyı açmaya çalışır gibi bastırdı. "Bilmiyorum. Anlamıyorum... her taraf karmakarışık, her taraf ara yol. İzler çiğnenmiş, kokular çarpılmış..." Başını kaldırıp bana baktı. Bir şekilde ben ayaktaydım, ama o ayağımın dibinde yerde oturmuş bana bakıyordu. Solgun gözleri yumurta kabuğu yüzünde şaşılaş-tı. Gerginlikten sallandı, aptal aptal gülümsedi. Fare asasını düşündü,.onunla burun buruna geldi. "Molly diye birini tanıyor musun, farecik? Hayır mı? Tanıyacağını sanmam. Belki de kral bilecek durumda olan birine sormalı. Solucanlara belki." Aptalca kıkırdadı. Faydasız yaratık. Aptal, bilmececi falcı. Pekala, böyle olmamak elinde değildi. Onu bıraktım ve yavaşça yatağıma yürü-

düm. Yatağın ucuna oturdum.
Sıtma nöbetine yakalanmış gibi titremekte olduğumu fark ettim. Bir kriz, dedim kendi kendime. Kendimi sakinleştirmeli ya da krizi göze almalıyım. Soytarı'nın beni seğirir ve nefesim kesilirken görmesini istiyor muydum? Umrumda değildi. Hiçbir şey umrum-da değildi; onun benim Molly'm olup olmadığını öğrenmek ve eğer öyleyse, ölüp ölmediğini bilmek dışında. Bilmek zorundaydım. Ölüp ölmediğini ve öldüyse nasıl öldüğünü bilmek zorundaydım. Bir şeyi bilmek, benim için hiç bu kadar zaruri olmamışü.
Soytarı kilimin üzerinde solgun bir kurbağa gibi çömeldi. Dudaklarını ıslattı ve bana gülümsedi. Acı bazen bir adamın suratında böyle bir gülüş yaratabilir. "Siltbay'yle ilgili söyledikleri çok mutlu bir şarkı," dedi. "Muzaffer bir şarkı. Kasabalılar kazanıyor, görüyorsunuz ya. Kendileri için yaşam kazanmıyorlar, hayır, temiz ölüm kazanıyorlar. Şey, ölüm sonuçta. Ölüm, İşleme değil. En azından bu da bir şeydir. Şarkısı yapılacak ve bugünlerde tu-tunulacak bir şey. Altı Dükalık'ta işler böyle artık. Akıncılar öldü-remesinler diye kendimizi öldürüyoruz ve sonra bunun hakkında zafer şarkıları uyduruyoruz. Tutunacak başka bir şey olmadığında, insanların avunduğu şeyler ne şaşırtıcı."
Görüşüm yumuşadı. Aniden düş görmüş olduğumu anladım. "Burada bile değilim," dedim hafifçe. "Bu bir düş. Kral Shrewd olduğumun düşünü gördüm."
Solgun elini şömine ateşine uzattı, ince ette gösterişsizce resimlenen kemikleri inceledi. "Öyle diyorsanız, kulum, öyle olmalı. Ben de o halde sizin Kral Shrewd olduğunuzu düşlüyorum. Sizi çimdiklersem uyanır mıyım?"
Ellerime baktım. Yaşlı ve izlerle doluydular. Ellerimi kapadım, damar ve kirişlerin yüzeyin altında kağıt gibi bel vermesini seyrettim, şiş boğumlarımın kumlu direnişlerini hissettim. Artık yaşlı bir adamım, diye düşündüm kendi kendime. Yaşlı olmak gerçek-

te böyle bir şey. İyileşebileceğin bir hastalığa yakalanmak gibi değil. Yaşlı. Her günün sadece daha zor olduğu, her ayın vücuda bir başka yük bindirdiği. Her şey yana kayıyordu. On beş yaşında olduğumu düşünmüştüm. Bir yerlerden kavrulan et ve yanan saç kokusu geldi. Hayır, güzel sığır güveci. Hayır, Jonqui'nin iyileştirici tütsüsü. Birbirine karışan kokular midemi bulandırdı. Kim olduğumun ucunu kaybettim, neyin önemli olduğunun. Kaypak mantığı üstesinden gelmek için tırmaladım. Umutsuzdu. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."
"Ah," dedi Soytarı. "Size söylediğim gibi. Bir şeyi ancak ona dönüştüğünüzde anlayabilirsiniz."
"Kral Shrewd olmanın anlamı bu mu?" dedim. Bu beni içerilerime kadar sarstı. Onu hiç böyle görmemiştim, yaşın açılarıyla işkence edilmiş ama yine de tebaasının açılarıyla acımasız bir şekilde karşı karşıya kalmıştı. "Her gün katlanmak zorunda olduğu şey bu mu?"

"Korkarım bu, kulum," diye cevap verdi Soytarı nazikçe. "Gelin. İzin verin de yatağınıza dönmenize yardım edeyim. Yarın kendinizi daha iyi hissedeceğiniz muhakkak."

"Hayır. Hissetmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz." Bu korkunç kelimeleri ben telaffuz etmedim. Bunlar Kral Shrewd'un ağzından çıktılar, ben onları duydum ve Kral Shrewd'un her gün katlanmak zorunda kaldığı güçten düşürücü gerçeğin bu olduğunu anladım. Korkunç derecede yorgundum. Her yerim sızlıyordu. Etin bu kadar ağır olabileceğini, bir parmağın yalnızca bükülmesinin bile ağrılı bir çaba gerektireceğini bilmezdim. Dinlenmek istiyordum. Tekrar uyumak. Bu ben miydim, Kral Shrewd mı? Soytan'nın beni yatağa yatırmasına, kralımın dinlenmesine izin vermeliydim. Ama Soytarı, bir anahtar bilgi parçasını, tam benim kapmaya çalışan çenemin yukarısında tutuyordu. Sahip olmam gereken bilgi parçacığını ortadan kaybediverdi.

"Orada öldü mü?" diye sordum ısrarla.

Bana hüzünle baktı. Aniden eğildi, fare asasını tekrar eline aldı. Fareciğin yanağından ufak bir gözyaşı incisi aşağı süzüldü. Ona odaklandı ve gözleri bir acı tundrasında gezinerek tekrar uzaklara daldı. Fısıltıyla konuştu. "Siltbay'de bir kadın. Siltbay'in bütün kadınlarının akıntısında bir su damlası. Başına ne gelmiş olabilir? Öldü mü? Evet. Hayır. Kötü bir şekilde yanmış, ama hayatta. Kolu omzundan ayrılmış. Çocuklarını öldürürken onu köşeye kıstırıp tecavüz etmişler, ama sağ bırakmışlar. Gibi." Soyta-rı'nın gözleri daha da boş bir hal aldı. Bir defterden yüksek sesle okuyor gibiydi. Sesinde tonlama yoktu. "Yanan bina üzerlerine çöktüğünde çocuklarla birlikte canlı canlı kavruldu. Kocası onu uyandırır uyandırmaz zehir içti. Dumandan boğularak öldü. Ve sadece birkaç gün sonra kılıç yarasındaki iltihaptan öldü. Bir kılıç darbesiyle öldü. Tecavüz edilirken kendi kanında boğuldu. Akıncılar kapısını aşağı indirirken, çocuklarını öldürdükten sonra boğazını kesti. Hayatta kaldı ve ertesi yaz bir Akıncı'nın çocuğunu doğurdu. Günler sonra gezinirken bulundu, kötü bir şekilde yanmıştı, ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Yüzü yandı ve elleri yarıldı ve kısa bir süre yaşa..."

"Dur!" diye emrettim ona. "Durdur şunu! Durman için yalvarıyorum."

Duraksadı ve nefes aldı. Gözlerini tekrar bana çevirdi, odakladı. "Durdurmak mı?" İç geçirdi. Yüzünü ellerine gömdü, parmaklarının arasından konuştu. "Durdurmak mı? Siltbay'deki kadınlar da böyle feryat ettiler. Ama çoktan olup bitti, kulum. Halihazırda olmakta olan bir şeyi durduramayız. Bir kere oldu mu, artık çok geç." Yüzünü ellerinden uzaklaştırdı. Çok yorgun görünüyordu.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Gördüğüm kadından bahsedemez misin bana?" Birden, benim için o kadar önemli olduğu hal-

de adını hatırlayamadım.

Başını hayır anlamında salladı ve takkesindeki küçük gümüş ziller bıkkın bir şekilde şıngırdadı. "Öğrenmenin tek yolu oraya gitmek olacaktır." Başını kaldırıp bana baktı. "Emrederseniz yaparım."

"Verity'yi çağır," dedim onun yerine. "Ona verilecek talimatlarım var."

"Askerlerimiz bu akını durdurmak için zamanında yetişemediler," diye hatırlattı bana. "Sadece yangınları söndürecek ve oradaki insanları, onlara kalan yıkıntılardan çıkarmakta yardımcı olacak kadar erken davranabildiler."

"O halde öyle yapmalılar," dedim ağır bir şekilde.

"Önce izin verin de yatağınıza dönmenize yardımcı olayım Kralım. Soğuk almadan siz. Ve bırakın size yiyecek bir şeyler getireyim."

"Hayır Soytarı," dedim hüzünle. "Çocukların vücutları çamurda soğurken ben yemek yiyip sıcak mı olacağım? Bana kaftanımı ve potinlerimi getir. Sonra da Verity'yi bulmaya git."

Soytarı cesaretle yerinden kıpırdamadı. "Kendinize çektirdiğiniz sıkıntının, bir çocuğa olsun can vereceğini düşünüyor musunuz, kulum? Siltbay'de olanlar oldu. Siz neden acı çekesiniz?"

"Neden acı çekeyim?" Soytarı'ya gülümseyebildim. "Bu, Silt-bay'in bütün yerlilerinin sise sordukları sorudur. Acı çekiyorum soytarım, çünkü onlar da çekti. Çünkü ben kralım. Ama daha da ötesi, çünkü ben bir erkeğim ve orada ne olduğunu gördüm. Düşün Soytarı. Ya Altı Dükalık'taki her adam kendi kendine, 'Şey, başlarına gelebilecek en kötü şey zaten geldi. Neden kaygılanmak için yemeğimi ve sıcak yatağımı bırakayım ki?' dediyse. Soytarı, damarlanmdaki kan gibi benim bu insanlar. Bu akşam herhangi birinden fazla mı acı çektim? Siltbay'de olanlara kıyasla, bir adamın acısı ve titremesi nedir ki? Halkım sığırlar gibi katledilirken kendimi neden koruyacakmışım ki?"

"Ama Prens Verity'ye söylemem gereken sadece iki kelime." Soytarı daha çok kelimeyle canımı sıktı. " 'Akıncılar ve 'Siltbay' ve herhangi bir adamın bilmesi gerekenden fazlasını bilir. Bırakın da sizi yatağınızda dinlendireyim lordum ve sonra koşa koşa ona gidip bu kelimeleri telafuz ederim."

"Hayır." Kafatasımm arkasında yeni bir acı bulutu canlandı. Düşüncelerimdeki anlamı itmeye çalıştı, ama ben sıkı tuttum. Vücudumu şöminenin yanındaki sandalyeye doğru yürümek için zorladım. Sandalyeye çökmeyi başardım. "Gençliğimi Altı Düka-lık'ın sınırlarını, onlara meydan okuyanlara karşı tanımlamakla geçirdim. Şimdi hayatımdan çok az bir şey kalmış ve kalan da acıyla delik deşik olmuşken, hayatım onu tehlikeye atamayacak kadar değerli mi olmalı? Hayır Soytarı. Bana oğlumu bir an önce getir. Benim kendi gücüm bu gece sonuna geldiğinden, benim için İrfanlayabilir. Beraberce gördüklerimiz üzerinde düşünür ve ne yapılması gerektiği konusunda kararımızı veririz. Şimdi git. GİT!"

Soytarı'nın ayakları taş zeminde koşuşturdu.

Kendimle baş başa kalmıştım. Kendimlerle. Ellerimi şakaklarıma koydum. Kendimi bulduğumda ağrılı bir gülümsemenin yüzümü buruşturduğunu hissettim. Ee, evlat. İşte buradasın. Kralım dikkatini yavaşça bana çevirdi. Yorgundu, ama İrfanını, zihnime esen bir örümcek ağı kadar yumuşak bir şekilde uzattı. İrfan bağını tamamlamaya çalışarak beceriksizce uzandım ve her şey çarpıldı. Bağlantımız çürümüş bir kumaş gibi parçalara ayrılarak koptu. Ve derken gitmişti.

Dağ Krallık'ındaki yatak odamın zemininde, şömine ateşine rahatsız edecek derecede yakın, tek başıma oturdum. On beş yaşındaydım, gecelik entarim yumuşak ve temizdi. Şöminedeki ateş hafifçe yanıyordu. Su toplamış parmaklarım zonkluyordu. Bir İrfan baş ağrısının başlangıcı şakaklarımda atıyordu.

Ayağa kalkarken yavaşça ve dikkatlice hareket ettim. Yaşlı bir adam gibi mi? Hayır. Sağlığı hâlâ düzelmekte olan bir genç adam gibi. Aradaki farkı biliyordum artık.

Yumuşak, temiz yatağım, yumuşak, temiz bir gelecek gibi çağırıyordu beni.

İkisini de geri çevirdim. Şöminenin yanındaki sandalyeyi aldım ve düşünüp taşınarak alevlere baktım. Burrich ilk ışıklarla bana veda etmeye geldiğinde, onunla at sürmeye hazırdım.

2
EVE DÖNÜŞ

Buckkeep, Altı Dükalık'ın en güzel derin limanına nazırdı. Kuzeye doğru, Buck Nehri denize kavuşur; Tilth ve Farroıv iç dukalıklarından ihraç edilen malların çoğu onun sularıyla taşınır. Dik, siyah kayalıklar nehir ağzına, limana ve aşağıdaki sulara bakan kalenin zeminini oluşturur. Buckkeep Kasabası bu kayalıklara tehlikeli bir şekilde tutunur, muazzam nehrin taşkın yatağından yeterince uzakta, büyük bir kısmı tersanelerin ve rıhtımların yukarısına inşa edilmiştir. Asıl kale, bölgenin esas sakinleri tarafından Dı-şadahların akınlarına karşı savunma amacıyla inşa edilmiş kütükten bir yapıdır. Çok eski zamanlarda, kalenin ele geçirilmesiyle oranın yerlisi olmuş, Taker adında bir akıncı tarafından zapt edilmiştir. Takerkereste yapıyı, kayalardan çıkartılmış siyah taştan duvarlar ve kulelerle yeniden inşaa etmişti ve bu süreçte Buckkeep'in temellerini taşa derinden gömmüştür. Farseer soyunun tahta geçen her nesliyle birlikte duvarlar desteklenmiş ve kuleler daha yüksek ve sağlam inşa edilmiştir. Farseer soyunun kurucusu Taker'dan bu
yana Buckkeep hiç düşman eline düşmemiştir.

* * *

Kar yüzümü öptü, rüzgar alnımdan düşen saçları geri attı. Karanlık bir düşten daha karanlık bir düşe geçtim; ormanlık arazide bir kış manzarasına. Zorlukla ilerleyen atımdan yükselen sıcaklığı saymazsak üşümüştüm. Sooty altımda, rüzgarın havalandırdığı karların

arasında vurdumduymaz bir şekilde ayaklarını sürüyordu. Uzun süredir at üstünde olduğumu düşündüm. Seyis yamağı Hands önümden gidiyordu. Eyerinde döndü ve bana bir şeyler söyledi.

Sooty durdu, hızla değil, ama beklemediğim için eyerden az kalsın kayıyordum. Yelesini yakaladım ve kendimi doğrulttum. Düzenli bir şekilde düşen kar taneleri etrafımızdaki ormanı ince bir tabaka halinde örtüyordu. Ladin ağaçları üzerlerinde birikmiş karlarla ağırlaşmışlardı; aralarına serpiştirilmiş huş ağaçları, bulutlu kış gecesinde ay ışığının altında çıplak siyah siluetlere dönüşmüştü. Bir patika izi yoktu. Etrafımızdaki ormanlar sıktı. Hands siyah iğdişinin yularından çekip önümüzde durdu, Sooty'nin durma nedeni de buydu. Burrich arkamda demirkırı kısrağında ömür boyu binicilik yapmış bir adamın rahatlığıyla oturuyordu.

Üşümüştüm ve zayıflıktan titrek bir haldeydim. Neden durduğumuzu merak ederek duygusuz bir şekilde etrafa bakındım. Rüzgar keskin bir şekilde esiyor, nemli pelerinimi Sooty'nin böğrüne çarptırıyordu. Hands aniden işaret etti. "Orada!" Dönüp bana baktı. "Gördün değil mi?"

Dalgalanan dantel bir perde gibi yağan karın arasından görebilmek için öne eğildim. "Sanırım," dedim, rüzgar ve yağan kar kelimelerimi yuttu. Bir an için ufak ışıklar seçer gibi olmuştum. Görüşümü zaman zaman rahatsız eden belirsizliklerin solgun mavi iradesinden farklı olarak sarı ve sabittiler.

"Sence Buckkeep mi?" diye bağırdı Hands, hızlanan rüzgarın arasından.

"Buckkeep," dedi Burrich yavaşça, boğuk sesi çaba harcamasına gerek kalmadan ulaşmıştı. "Nerede olduğumuzu biliyorum artık. Burası Prens Verity'nin altı yıl önce o büyük geyiği öldürdüğü yer. Hatırlıyorum, çünkü geyik ok saplandığında zıpladı ve o sel yatağından aşağı yuvarlandı. Oraya inip eti çıkarmak bütün bir günümüzü almıştı."

İşaret ettiği sel yatağı, düşen karın altında bir çalı çırpı çizgisinden öte bir şey değildi. Ama birdenbire her şey yerli yerine oturdu benim için. Bu yamacın eğimi, ağaçların türü, şuradaki sel yatağı; demek ki Buckkeep şu tarafta, aşağıdaki koya ve Buckke-ep Kasabası'na bakan kayalıklardaki büyük hisarı net bir şekilde görebilene kadar çok kısa bir mesafedeydi. Günlerdir ilk kez nerede olduğumuzu tam bir kesinlikle biliyordum. Ağır, kapalı hava bizi yolumuzu yıldızlarla kontrol etmekten alıkoymuştu ve şiddetli kar yağışı arazinin yayılımını Burrich'in bile emin olmasını engelleyecek şekilde değiştirmişti. Ama artık evin yakın bir mesafede olduğunu biliyordum. Yazda. Azmimden geri kalanları toparladım.

"Çok uzak değil," dedim Burrich'e.

Hands çoktan atını sürmeye başlamıştı. Gürbüz, ufak iğdiş cesurca ilerliyor, yeri kaplayan karda bir patika açıyordu. Sooty'yi dirseğimle dürttüm ve uzun boylu kısrak gönülsüzce adım attı. Tepeden aşağı inmeye başladığında yana kaydım. Eyerimde boş yere debelenirken Burrich atını benimkiyle aynı hizaya getirdi. Uzanıp yakamdan kavradı ve beni tekrar dikeltti. "Çok uzak değil," diye fikrime katıldı. "Başaracaksın."

Baş sallamayı becerebildim. Bu, son birkaç saattir beni ikinci kez doğrul tuşuydu. Daha iyi akşamlarımdan biri, dedim kendi kendime acı acı. Kendimi eyerin üstünde daha da doğrulttum, azimle omuzlarımı dikleştirdim. Neredeyse evdeydik.

Yolculuk uzun ve zorlu olmuştu. Hava bozulmuştu ve sürekli sıkıntılar sağlığımı düzeltmemişti. Yolculuğun büyük kısmını karanlık bir düş gibi hatırlıyordum; eyerde sarsılarak geçirdiğim, yolumuzun güçbela farkında olduğum günler, Hands'le Burrich'in arasında küçük bir çadırda yattığım ve uyumama bile izin vermeyecek kadar büyük bir yorgunlukla titrediğim geceler. Buck Dü-kalık'ına yaklaştıkça yolculuğumuzun kolaylaşacağım düşünmüş-

tüm. Burrich'in uyarısına bel bağlamamıştım.

Turlake'de bir gece bir handa konakladık. Ertesi gün nehir mavnasının üzerindeki geçitten geçeceğimizi düşünmüştüm, çünkü Buck Nehri'nin kıyılarını buz örtmüş olsa da yıl boyunca nehir yatağında güçlü akıntı olurdu. Fazla gücüm olmadığından doğrudan odamıza gittim. Burrich'le Hands sıcak yemek ve arkadaşlığın özlemini çekiyorlardı, biradan bahsetmeye gerek yok. Odaya çabuk gelmelerini beklemiyordum. Ancak yatmak için odaya geldiklerinde aradan en fazla iki saat geçmişti.

Burrich sert ve sessizdi, ama yatağa girdikten sonra Hands bana yattığı yerden bu kasabada kraldan ne kadar kötü bahsettiklerini fısıldadı. "Buckkeep'ten olduğumuzu bilselerdi, bu kadar rahat konuşabileceklerinden şüpheliyim. Ama Dağ giysileri giyindiğimizden bizi tüccar ya da satıcı sandılar. Birçok kez Burrich'in içlerinden birini düelloya davet edeceğini sandım. Aslında kendini nasıl tuttuğunu bilmiyorum. Hepsi sahili korumak için alınan vergilerden şikayetçi. Kendilerinden insafsızca sömürülerek alınan vergilere rağmen, Akıncıların yine de sonbaharda beklenmedik bir şekilde geldiklerini ve iki kasabayı daha yaktıklarını söylüyorlardı burun kıvırarak." Hands duraksamıştı ve belirsiz bir şekilde, "Ama Prens Regal'den fevkalade iyi bir şekilde bahsediyorlar. Kettricken'a Buckkeep'e eşlik ederken buradan geçti. Masadaki bir adam, 'Tam sahil kralına uygun büyük beyaz bir balık,' dedi. Ve bir başkası da en azından Prens Regal'in bütün sıkıntılarına rağmen kendine dikkat ettiğini ve bir prensin görünmesi gerektiği gibi göründüğünü söyledi. Sonra Prens Regal'in sağlığı ve uzun ömürlü olması için kadeh kaldırdılar," diye ekledi.

İçime bir soğukluk yerleşti. Fısıldayarak, "İşlenmiş şu iki kasaba. Hangileri olduğunu duydun mu?"

"Bearns'dan Whalejaw. Ve Buck'ta Siltbay."

Beni çeviren karanlık daha da koyulaştı ve bütün gece onu

seyrederek uzandım.

Ertesi sabah Turlake'den ayrıldık. At sırtında. Karadan. Burrich yolu takip etmemize izin vermedi. Boşuna itiraz ettim. Şikayet etmemi dinledi, sonra beni bir kenara çekip vahşice, "Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.
Ona boş boş baktım. Bıkkınlıkla homurdandı.

"Fitz, hiçbir şey değişmedi. Sen hâlâ bir kraliyet piçisin ve Prens Regal seni hâlâ bir engel olarak görüyor. Senden kurtulmaya çalıştı, hem de bir değil, iki kez. Seni Buckkeep'te hoş karşılayacağını mı sanıyorsun? Hayır. Geri dönmeyi başaramasak onun için daha bile iyi. O yüzden, iyisi mi kolay hedef olmayalım. Karadan gideceğiz. O ya da kiralık adamları bizi istiyorlarsa, bizi ormanların arasından avlamak zorunda kalacaklar. Ve Regal hiç iyi bir avcı olamamıştır."
"Verity bizi korumaz mı?" diye sordum güçsüz bir şekilde.

"Sen Kralın Adamısın ve Verity veliaht," diye belirtti kısaca. "Sen kralını korursun, Fitz. Tersi olmaz. Senin hakkında iyi şeyler düşünmediğinden ve seni koruyabilmek için her şeyi yapmayacağından değil. Ama ilgilenecek daha ağır meseleleri var. Kızıl Gemiler. Yeni bir gelin. Ve tacın kendi kafasında daha güzel duracağını düşünen bir küçük kardeş. Hayır. Veliahün sana göz kulak olmasını bekleme. Bunu kendin yap."

Tek düşünebildiğim Molly'yi aramaya çıkmakla arama fazladan birkaç gün daha koyduğuydu. Ama bunu dile getirmedim. Ona rüyamdan bahsetmemiştim. Onun yerine, "Bizi öldürmeyi tekrar denemesi için Regal'in deli olması lazım. Katilin o olduğunu herkes anlayacaktır," dedim.

"Deli değil, Fitz. Sadece acımasız. Regal bu. İyisi mi Regal'in bizim uyduğumuz kurallara riayet ettiğini ya da bizim gibi düşündüğünü bile düşünmeyelim. Regal bizi öldürme fırsatını yakalarsa, bu fırsatı değerlendirir. Kimse ispat edemedikten sonra kimin

şüphelendiğini umursamaz. Verity veliahtımız. Kralımız değil. Henüz değii. Kral Shrewd hayatta ve tahtta olduğu sürece Regal babasının etrafında yolunu bulacaktır. Birçok şeyden paçayı kurtaracaktır. Cinayetten bile."

Burrich atının yularını çekip çok kullanılmış yoldan ayrıldı, kar birikintilerinin arasına daldı ve Buckkeep'e doğru düz bir yol izlemek için ilerdeki bozulmamış karlı yamacı tırmanmaya başladı. Hands bana kendini hasta hissediyormuş gibi baktı. Ama Burrich'i takip ettik. Ve her gece uyuduğumuzda, sıcak bir handaki yataklar yerine ısınmak için tek bir çadıra hep beraber tıkıştığımızda, Regal'i düşünmüştüm. Her bir yamaçtan attığımız her zor adımda atlarımıza her zamankinden fazla yol gösterirken, her dikkatli inişte genç prensi düşünmüştüm, Molly'yle aramdaki fazladan her saati saydım. Sadece Regal'i ölesiye dövdüğüm hayallerimde içimde bir gücün kabardığını hissettim. Kendime intikam sözü veremezdim. İntikam tahtın malıydı. Ama ben intikam ala-mayacaktıysam, Regal de tatmin olamayacaktı. Buckkeep'e dönecek ve karşısında dimdik duracaktım ve siyah gözleri üzerime çevrildiğinde geri çekilmeyecektim. Regal titrediğimi, destek almak için bir duvara tutunduğumu görmeyecek ya da bulanık gözlerimin önünden ellerini geçiremeyecek, diye yemin ettim. Her şeyi kazanmaya ne kadar yaklaştığını asla bilemeyecekti.

Böylece, rüzgarlı sahil yolundan değil de arkasındaki ormanlık tepelerden, nihayet Buckkeep'e gittik. Kar giderek azaldı, derken kesildi. Gece rüzgarları bulutları iteledi ve güzel bir ay Buck-keep'in taş duvarlarını denize karşı bir karakehribar kadar siyah parlattı. Ufak kulelerinde ve yan kapının yanında sarı ışıklar yanıyordu. "Evdeyiz," dedi Burrich yavaşça. Son bir tepeyi de aştık ve nihayet yola çıktık, Buckkeep'in büyük kapısına yöneldik.

Genç bir asker akşam nöbeti tutuyordu. Mızrağını indirip yolumuzu kapattı ve isimlerimizi öğrenmek istedi.

Burrich başlığını geriye itti, ama delikanlı kımıldamadı. "Bur-rich'im ben, ahır ustası!" diye bilgilendirdi Burrich onu inanmaz bir şekilde. "Senin hayatta olduğun süreden çok daha uzundur ahır ustasıyım burada. Esas benim, sana kapımda ne yaptığını sormam gerekir!"

Şaşıran delikanlı cevap veremeden, askeri koruma binasındaki askerler arasında bir karışıklık ve koşuşturma yaşandı. "Bu Burrich!" diye çığlık attı gözcü çavuş. Burrich anında etrafında toplanan, kendisini yüksek sesle selamlayan ve Hands'le ben yorgun atlarımızı şamatanın kıyısına çekerken hep bir ağızdan konuşan bir erkek grubunun ortasında kalmıştı. Blade adındaki çavuş, nihayet bağırarak sessiz olmalarını söyledi, en çok da kendi emirlerini kolaylıkla verebilmek için. "Seni bahara kadar beklemiyorduk," diye belirtti iri yarı yaşlı asker. "Ve o zaman bile bize buradan ayrılan adam olmayabileceğin söylendiydi. Ama iyi görünüyorsun, iyi. Biraz üşümüş ve garip giyimli, bir ya da iki yara izi daha, ama her şeye rağmen kendinsin. Kötü yaralandığın söylenmişti ve Piç'in ölmek üzere olduğu. Veba ya da zehir diyordu söylenti."

Burrich güldü ve Dağ giysilerine hepsi hayran olabilsin diye kollarını kaldırdı. Bir an için Burrich'i onların gördükleri gibi gördüm, mor ve sarı kapitoneli pantolon, önlük ve potinler. Artık kapıda nasıl olup da durdurulduğumuzu merak etmiyordum. Ama söylentileri merak ediyordum.

"Piç'in ölmek üzere olduğunu kim söyledi?" diye ısrarla sordum meraklı bir şekilde.

"Kim soruyor?" diye ısrar etti karşılık olarak. Giysilerime göz attı, gözlerime baktı ve beni tanımadı. Ama atımda dikleşince, ir-kilir gibi oldu. Bugüne kadar hep, Sooty'yi tanıdığına ve beni de böyle çıkardığına inandım. Şoku atlatamamıştı.
"Fitz? Senden geriye hemen hemen hiçbir şey kalmamış. Ve-

ba geçirmiş gibi görünüyorsun." Beni tanıyanlara ne kadar kötü göründüğümü ilk sezişimdi.
"Zehirlendiğimi ya da vebaya tutulduğumu kim söyledi?" diye tekrarladım soruyu yavaşça.
Blade geri çekildi ve omzundan geriye baktı. "Ah, kimse. Şey, belirli biri değil. Nasıl olduğunu bilirsin. Diğerleriyle birlikte dönmeyince biri bir şey, diğeri başka bir şey tahmin etti ve çok geçmeden neredeyse biliyormuşuz gibiydi. Söylentiler, muhafız binasındaki muhabbetler. Askerlerin dedikoduları. Neden geri dönmediğini merak ettik, hepsi bu. Kimse söylenen hiçbir şeye inanmadı. Biz kendimiz dedikodulara güvenemeyecek kadar çok söylenti yaydık. Biz sadece senin, Burrich ve Hands'in neden geri dönmediğinizi merak ettik."
Nihayet kendini tekrar ettiğini fark etti ve sustu. Sessizliği, bu soruyu cevaplamaya niyetim olmadığını belli edecek kadar uzattım. "Zararı yok, Blade. Ama hepsine Piç'in işinin henüz bitmediğini söyleyebilirsin. Veba ya da zehirler, Burrich'in beni toparlayacağını bilmeliydiniz. Hayatta ve iyiyim; sadece bir ceset gibi görünüyorum."
"Ah Fitz, evlat, öyle demek istemedim. Sadece-"
"Zararı yok dedim Blade. Boşver."
"Yeterince iyi, efendim," diye cevap verdi.
Başımı salladım ve dönüp baktığımda Burrich'in bana tuhaf tuhaf bakmakta olduğunu gördüm. Şaşırmış bir şekilde Hands'e bakınca, onun da yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Nedenini çıkaramadım.
"Pekala, size iyi geceler çavuş. Mızraklı adamınızı azarlamayın. Buckkeep'in kapısında yabancıları durdurmakla iyi etti."
"Evet efendim.İyi geceler efendim." Blade bana paslanmış bir selam verdi ve biz kaleye girerken büyük ahşap kapılar önümüzde açıldı. Sooty başını kaldırdı ve yorgunluğunun bir kısmını üze-

rinden attı. Arkamda Hands'in atı yumuşak bir şekilde kişnedi ve Burrich'inki homurdandı. Kale duvarlarından ahırlara giden yol hiç bu kadar uzun görünmemişti gözüme. Hands atından inerken, Burrich beni kol ağzımdan yakaladı ve tuttu. Hands ışık tutmak için gelen uykulu seyis yamağını selamladı.
"Dağ Krallık'ında epey zaman geçirdik Fitz," diye uyardı beni Burrich alçak sesle. "Orada, çarşafın ne tarafında doğduğunu kimse umursamaz. Ama artık evdeyiz. Burada Chivalry'nin oğlu bir prens değil, bir piçtir."
"Bunu biliyorum." Bu kadar doğrudan konuşması yüreğimi cızlatmıştı. "Bunu bütün hayatım boyunca biliyordum. Bütün hayatım boyunca yaşadım."
"Yaşadın," diye kabul etti. Yüzü garip bir ifade aldı; yarı inanmayan, yarı gururlu bir gülümseme. "O halde neden Chivalry'miş-sin gibi çavuşlardan rapor istiyor, emirler veriyorsun? Nasıl konuştuğuna, o adamların nasıl topukladığına inanamadım. Sana nasıl cevap verdiklerini bile fark etmedin, öne çıkıp komutayı benden aldığının farkına bile varmadın."
Yüzümün hafiften kızarmaya başladığını hissettim. Dağ Kral-lık'ındaki herkes bana bir prensmişim gibi davranmıştı, bir prensin piçiymiş gibi değil. Kendimi o yüksek mevkiye bu kadar mı çabuk alıştırmıştım?
Burrich yüz ifademe kırkırdadı, sonra hızla ciddileşti. "Fitz, tekrar ihtiyatlı olmalısın. Gözlerini yere çevir ve başını genç bir aygır gibi taşımayı bırak. Regal bunu bir meydan okuma olarak görecektir ve bu bizim karşılaşmaya hazır olmadığımız bir şey. Henüz değil. Belki de hiç."
Gözlerim ahır avlusuna yığılmış karda, vahşice başımı salladım. Dikkatsizleşmiştim. Chade'e rapor verdiğimde, ihtiyar suikastçı çırağından hoşnut olmayacaktı. Bunun hesabını vermek zorunda kalacaktım. Beni çağırdığında kapıdaki olayla ilgili her

şeyi biliyor olacağından şüphem yoktu.
"Miskin miskin durma. İn aşağı evlat." Burrich derin düşüncelerimi hızla bölmüştü. Sesiyle zıpladım ve onun da Buckkeep'te-ki konumumuza adapte olmaya çalıştığını fark ettim. Kaç yıldır seyis yamağı ve vesayetindeki çocuktum? Bu rollere mümkün olduğunca bağlı kalmamız iyi olacaktı. Mutfak dedikodusunu önlerdi. Atımdan indim ve Sooty'yi yönlendirerek Burrich'i ahırlarına doğru izledim.

İçerisi sıcak ve kapalıydı. Kış gecesinin karanlığı ve soğuğu, kalın taş duvarların arkasına kapatılmıştı. Burası evdi, fenerler sarı sarı parlıyor ve ahırlara kapatılmış atlar yavaş ve derinden soluyordu. Ama Burrich geçtikçe, ahırlar hayat buldu. Ahırda kokusunu yakalayıp onu selamlamak için ayaklanmayan tek bir at ya da köpek yoktu. Ahır ustası evdeydi ve onu en iyi tanıyanlar tarafından sıcak bir şekilde karşılanmıştı. İki seyis yamağı çok geçmeden şahinler, tazılar ya da atlarla ilgili her haber kırıntısını aynı anda aktararak peşimize takıldı. Burrich burada tam yetki sahibiydi; ağırbaşlılıkla başını sallıyor ve her ayrıntıyı öğrenirken bir ya da iki kısa soru soruyordu. Ağzı sıkılığı sadece ihtiyar tazısı Vi-xen onu selamlamak için soğuk bir şekilde yürürken bozuldu. Ona sarılıp tıpışlamak için bir dizinin üzerine çöktü ve dişi köpek, bir yavruymuşcasına kımıldandı ve yüzünü yalamaya çalıştı. "İşte gerçek bir köpek," diye selamladı onu Burrich. Sonra turuna devam etmek için tekrar ayağa kalktı. Vixen arka ayakları kuyruğunun her sallamşıyla salınarak onu izledi.

Sıcaklık organlarımdaki gücü çalarken geride kaldım. Bir çocuk bana bir lamba bırakmak için koşa koşa geri geldi ve sonra Burrich'e saygılarını sunmak için koşuşturdu. Sooty'nin bölmesine geldim ve kapının mandalını kaldırdım. Memnuniyetini homurdanarak gösterip hevesle içeri girdi. Lambayı rafına koydum ve etrafıma bakındım. Ev. Burası kaledeki odamdan, dünyadaki

herhangi bir yerden daha fazla evdi. Burrich'in ahırında bir bölme, nüfuz alanında güvenlik, onun yaratıklarından biri olmak. Ah zamanı geri alabilseydim ve kalın samanın akma yuvalanıp bir at battaniyesini başıma çekebilseydim.

Sooty tekrar homurdandı, bu kez azarlarcasına. Beni bütün o günler ve yollar boyunca taşımıştı ve ona sunabileceğim bütün rahatlığı hak ediyordu. Ama kopçaların hepsi duygusuz ve yorgun parmaklanma direniyordu. Eyeri üzerinden çektim ve düşürecek gibi oldum. Başlığını yoklayıp durdum, kopçaların parlak metalleri gözlerimin önünde dans etti. Nihayet gözlerimi kapadım ve parmaklarımın başlığı çıkarmak için tek başlarına çalışmalarına izin verdim. Gözlerimi açtığımda Hands yanı basımdaydı. Ona baş salladım ve başlık cansız ellerimden yere düştü. Başlığa baktı, ama bir şey söylemedi. Onun yerine getirdiği bir kova dolusu taze suyu Sooty'nin önüne koydu, onun için yulaf çıkardı ve hâlâ yeşil, bir kucak dolusu tatlı saman getirdi. Sooty'nin fırçalarını çıkarmıştım ki, yanıma gelip onları kuvvetsiz ellerimden aldı. "Ben yaparım," dedi yavaşça.

"Önce kendi atınla ilgilen," diye azarladım onu.

"Çoktan ilgilendim Fitz. Bak. İyi fırçalayamazsın. Bırak ben yapayım. Güçbela ayakta duruyorsun. Gidip dinlen biraz." Ayrıca nazik bir şekilde, "Bir başka sefer birlikte at sürdüğümüzde, Sto-utheart'ı benim için tımar edebilirsin," diye ekledi.

"Hayvanımın bakımını başkasına bırakırsam Burrich benim derimi yüzer."

"Hayır, yüzmez. Burrich bir hayvanın bakımını güçlükle ayakta duran birine teslim etmezdi," dedi Burrich bölmenin dışından. "So-oty'yi Hands'e bırak, evlat. İşini biliyor. Hands, bir süre buradaki işleri ele al. Sooty'yle işin bitince, ahırın güney ucundaki benekli kısrağı bir kontrol et. Sahibinin kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum ama hasta görünüyor. Eğer öyleyse, çocuklar

onu diğer atların yanından uzaklaşürsınlar ve bölmeyi sirkeyle ovalasınlar. FitzChivalry'yi odasına çıkardıktan sonra dönerim. Sana yemek getiririm, odamda yeriz. Ah. Çocuklardan birine bizim için odamdaki şömineyi yakmasını söyle. Büyük ihtimalle bir mağara kadar soğuktur."

Hands başıyla onayladı, çoktan atımla ilgilenmeye başlamıştı. Sooty'nin burnu yulafa gömülmüştü. Burrich koluma girdi. "Gel," dedi, tıpkı bir atla konuşur gibi. Uzun ahır sıralan boyunca yürürken kendimi istemeden ona abanırken buldum. Kapıda bir fener aldı. Ahırların sıcaklığından sonra gece daha da soğuk ve karanlık görünmüştü gözüme. Mutfağa giden buz tutmuş yolda yürürken tekrar kar yağmaya başladı. Zihnim kar taneleriyle birlikte dönmeye, kaymaya başladı. Ayaklarımın nerede olduklarından emin değildim. "Her şey sonsuza kadar değişti artık," diye mırıldandım geceye. Kelimelerim kar taneleriyle birlikte dönerek gitti.

"Ne değişti?" diye sordu Burrich dikkatli bir şekilde. Ses tonu tekrar ateşlenebiliyor olmamdan duyduğu endişeyi yansıtıyordu.

"Her şey. Bana davranış şekli. Hakkında düşünmediğin zaman. Hands'in bana davranış şekli. İki yıl önce o ve ben arkadaştık. Ahırlarda çalışan iki çocuktuk sadece. Hiç benim yerime tımar etmeyi önermemişti. Ama bu gece bana hastalıklı bir cılız gibi davrandı. Sanki ben ondan benim için bu tarz şeyler yapmasını beklermişim gibi. Kapıdaki adamlar beni tanımadılar bile. Sen bile Burrich. Altı ay ya da bir yıl önce hastalansam, beni tavan arasına sürükler ve bir tazı gibi uyuturdun. Ve şikayet edersem, buna anlayış göstermezdin. Şimdi beni mutfak kapısına taşıyorsun ve..."

"Mızmızlanmayı bırak," dedi Burrich sert bir şekilde. "Şikayet etmeyi ve kendine acımayı bırak. Hands de senin göründüğün gibi görünüyor olsaydı, onun için aynı şeyi yapardın." Neredeyse istemeden ekledi, "Olaylar değişir, çünkü zaman geçer. Hands hâlâ senin arkadaşın. Ama sen hasat zamanı Buckkeep'ten ayrı-

lan çocuk değilsin. O Fitz, Verity'nin ayakçısıydı ve benim de seyis yamağım olmuştu, ama bundan fazlası değildi. Bir kraliyet piçiydi, evet, bu benim dışımdaki herkes için önemsiz görünüyordu. Ama Dağ Krallık'ındaki Jhaampe'de bundan fazlası olduğunu gösterdin. Yüzünün solgun olması ya da eyerde bir gün geçirdikten sonra güçlükle yürüyebilmenin önemi yok. Chivalry'nin oğlunun yapacağı gibi hareket ediyorsun. Tavırlarında görülen ve muhafızların cevap verdikleri de bu. Ve Hands'in." Bir nefes aldı ve ağır mutfak kapısını açmak için omuzlamaya hazırlandı. "Ve benim, Eda hepimizin yardımcısı olsun," diye ekledi mırıltıyla.

Ama sonra kendi sözlerini yalanlarcasına beni mutfağın gözcü odasına sürükledi ve beni resmiyetten uzak bir şekilde ahşap masanın yanındaki uzun sıralardan birine attı. Gözcü odası inanılmaz bir şekilde güzel kokuyordu. Burası ne kadar çamura, kara bulanmış ya da sarhoş olursa olsun, her askerin gelip rahatlık bulacağı bir yerdi. Aşçı buradaki ateşin üzerinde hep kaynayan bir güğüm güveç bulundurur, masada ekmek ve peynire ek olarak büyük kilerden getirilmiş sarı, yaz tereyağı olurdu. Burrich bize kaselerle arpa dolu sıcak güveç ve maşrapada soğuk bira, ekmek, peynir ve
tereyağ getirdi.

Bir an için sadece baktım, kaşığı kaldıramayacak kadar yorgundum. Ama koku beni bir ağız dolusu almam için ayarttı ve ardı geldi. Yemeğin ortasında kapitoneli önlüğümü omzumdan atmak ve biraz daha ekmek koparmak için durakladım. İkinci kase güvecimden kafamı kaldırdığımda Burrich'in beni eğlenerek seyretmekte olduğunu gördüm. "Daha iyisin ya?" diye sordu.

Bunu düşünmek için durdum. "Evet." Isınmıştım, karnım toktu ve yorgun olduğum halde bu güzel bir yorgunluktu, basit bir uykuyla geçirilebilecek bir yorgunluk. Kaldırıp elime baktım. Titrediklerini hâlâ hissedebiliyordum, ama artık gözle görülür değillerdi. "Çok daha iyi." Ayağa kalktım ve ayaklarımın yere sağlam

I lastiğini fark ettim.
"Artık krala rapor verebilecek durumdasın."

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Şimdi mi? Bu akşam? Kral Shrewd epeydir yataktadır. Kapı muhafızını aşamam."

"Belki aşamazsın ve bunun için minnettar olmalısın. Ama bu gece en azından geldiğini bildirmek zorundasın. Seni ne zaman göreceği kralın bileceği şey. Kapıdan çevrilirsen, o zaman yatağa gidebilirsin demektir. Ama bahse girerim ki, Kral Shrewd seni geri çevirse bile Veliaht Verity yine de bir rapor isteyecektir. Ve büyük ihtimalle hemen."
"Sen ahırlara mı dönüyorsun?"

"Elbette." Gülümsedi. "Ben sadece ahır ustasıyım Fitz. Rapor edilecek hiçbir şeyim yok. Ve Hands'e ona yiyecek bir şeyler getireceğime söz verdim."
"Hands hakkında ne düşünüyorsun?"
"İyi bir delikanlı," dedi Burrich istemeden.

"Daha da fazlası. Geri kalan herkesi ana kervanla gönderirken Dağ Krallık'ında kalması ve eve bizimle dönmesi için onu seçtin."

"Güvenilir birine ihtiyacım vardı. O dönemde sen... çok haslaydın. Ve ben de pek iyi sayılmazdım, doğruyu söylemek gerekirse." Elini siyah saçlarmdaki beyaz bir tutama götürdü, onu neredeyse öldürecek olan darbenin kanıtına.
"Nasıl oldu da onu seçtin?"

"Ben seçmedim, gerçekten. O bana geldi. Bir şekilde bizi yatırdıkları yeri buldu ve sonra Jonqui'den izin aldı. Ben hâlâ sargılıydım ve gözlerimi odaklamakta güçlük çekiyordum. Onun orada durduğunu görmekten çok hissettim. Ona ne istediğini sordum ve o da bana, ben hasta ve Cob ölmüş olduğundan ve ahır yardımcıları da baştan savma iş yapmaya başladıklarından, birini işin başına getirmem gerektiğini söyledi."
"Ve bu seni etkiledi."

"Doğrudan konuya girdi. Benimle, seninle ya da neler olup bit-tiğiyle ilgili boş sorular sormadı. Yapabileceği şeyi bulmuştu ve onu yapmaya gelmişti. Bir erkekte bunu severim. Ne yapabileceğini bilmek ve onu yapmak. Böylece onu işin başına getirdim. İyi becerdi. Diğerlerini eve gönderdiğimde onu alıkoydum, çünkü bunu yapabilecek bir adama ihtiyaç duyacağımı biliyordum. Ve ayrıca kararımın sonuçlarını göreyim diye. Sadece hırs mıydı, yoksa bir hayvana sahip olduğunu iddia ettiğinde, bir adamın bir hayvana borçlu olduğu samimi bir anlayış mıydı? Altındakilerin üstünde güç mü istiyordu, yoksa hayvanlarının iyiliğini mi?"
"Şimdi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bir zamanlar olduğum kadar genç değilim. Ben artık huysuz bir aygırla başedemediğim vakit, Buckkeep ahırlarında hâlâ daha iyi bir ahır ustası olabilir. O kadar çabuk çekilmeyi düşündüğümden değil. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var. Ama ikimiz de yeterince genciz, o öğrenmek ve ben de öğretmek için. Bu iyi bir şey."

Başımı salladım. Bir vakitler, diye tahmin yürüttüm, bu yeri benim için planlamıştı. Şimdi ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyorduk.

Gitmek için döndü. "Burrich," dedim yavaşça. Durakladı. "Kimse senin yerini tutamaz. Teşekkür ederim. Şu son birkaç ayda yaptığın her şey için. Sana hayatımı borçluyum. Sadece beni ölümden kurtardığın için değil. Bana hayatımı ve kim olduğumu gösterdiğin için. Altı yaşımdan bu yana. Chivalry babamdı, biliyorum. Ama onunla hiç karşılaşmadım. Bana gün gün sen babalık ettin, yıllar boyunca. Her zaman takdir edemedi..."

Burrich homurdandı ve kapıyı açtı. "Böyle konuşmaları ikimizden birinin öleceği zamana bırak. Git rapor ver ve sonra yatağa git."

Kendimi, "Evet efendim," derken buldum ve bunu derken gü-lümsediğini anladım. Kapıyı omuzlayarak açtı ve Hands'in akşam

yemeğini ahırlara götürdü. Orada evdeydi.

Ve burası benim evimdi. Bir süre bunu düşündüm. Nemli giysilerimi düzeltmek ve ellerimle saçımı taramak için bir dakika harcadım. Bulaşıklarımızı masadan kaldırdım ve sonra ıslak önlüğümü koluma doladım.

Mutfaktan salona ve oradadan da Büyük Salona giderken gördüklerim karşısında aklım karışü. Goblenler bir vakitler olduğundan daha mı parlak bir şekilde parıldıyorlardı? Yerdeki samanlar hep bu kadar tatlı mı kokmuş, her kapı aralığındaki oyma ahşap işleri hep bu kadar sıcak bir şekilde mi pırıldamıştı? Kısaca bunu nihayet evde olmanın getirdiği ferahlamaya verdim. Ama odama giderken yolumu aydınlatmak için bir mum alayım diye büyük merdivenlerin ucunda durakladığımda, oradaki masanın mumla kirli olmadığını ve dahası, üzerine nakışlı bir örtü serilmiş olduğunu fark ettim.

Kettricken.

Buckkeep'te bir kraliçe vardı artık. Kendimi aptalca gülümserken buldum. Demek öyle. Bu muazzam kale yokluğumda çekilip çevrilmişti. Kettricken gelmeden önce Verity ve halkı mı kıpırdan-mıştı, yoksa bu muazzam temizlikte Kettricken mı ısrar etmişti? Bunu öğrenmek ilginç olacaktı.

Büyük merdivenleri çıkarken başka şeyler de fark ettim. Bütün apliklerdeki eski is izleri kaybolmuştu. Merdivenlerin köşelerinde bile toz yoktu. Örümcek ağları yoktu. Bütün sahanlıklardaki şamdanlar parlak mumlarla doluydu. Her sahanlıkta üzerinde kılıç olan bir raf vardı, savunmaya hazır. Demek sarayda bir kraliçenin olması bu anlama geliyordu. Ama Shrewd'un kraliçesi hayattayken bile Buckkeep'in bu kadar temiz göründüğünü ya da koktuğunu, ya da bu kadar parlak ışıklandırıldığını hatırlamıyordum.

Kral Shrewd'un kapısındaki muhafız altı yaşından beri tanıdığım asık suratlı bir gaziydi. Sessiz bir adamdı, bana yakından baktı, sonra beni tanıdı. "Rapor edilecek önemli bir şey mi var Fitz?"

diye sorarken hafifçe gülümsedi.

"Sadece döndüğüm," dedim ve anlayışla başını salladı. Oraya girip çıkmama alışıktı, çoğunlukla garip saatlerde, ama varsayımlarda bulunacak ya da sonuçlar çıkaracak, hatta konuşacak bir adam değildi. Bu yüzden birine Fitz'in orada olduğunu iletmek için sessizce kralın odasına girdi. Bir dakika içinde kralın beni uygun olduğunda çağıracağı, ama güvende olduğuma sevdindiğine dair bir yanıt geldi içerden. Kapısından sessizce çekildim; bu sözler başkasından gelseydi anlatacağından çok daha fazla şey anlatıyordu. Shrewd asla nazik şeyler söylemezdi.

Aynı koridorun ilerisinde Verity'nin dairesi vardı. Burada da tanındım, ama adamdan Verity'ye döndüğümü ve rapor vermek istediğimi bildirmesini istediğimde, Verity'nin odasında olmadığı cevabını verdi sadece.

"Kulesinde mi o halde?" diye sordum, yılın bu vaktinde neyi gözlüyor olabileceğini merak ederek. Kış fırtınaları sahillerimizi yılın en azından bu birkaç ayında Akıncılardan koruyordu.

Muhafızın yüzünde ağır bir gülümseme belirdi. Şaşkın şaşkın baktığımı görünce gülümseme sırıtmaya dönüştü. "Prens Verity şu an odasında değil," diye tekrarladı. Sonra da, "Mesajını sabah uyanır uyanmaz alacağından emin olacağım," diye ekledi.

Bir süre daha bir kazık kadar aptal bir şekilde dikildim. Sonra dönüp yavaşça yürüdüm. Bir çeşit endişe duydum. Buckke-ep'te bir kraliçe olması bu anlama da geliyordu.

İki kat merdiven daha çıktım ve odama giden koridora girdim, bayat kokuyordu ve şöminemde ateş yoktu. Kullanılmamaktan soğuk ve tozluydu. Buraya kadın eli değmemişti. Bir hücre kadar çıplak ve renksiz görünüyordu.

Ama yine de karda bir çadırdan daha sıcaktı ve tüy yatak hatırladığım kadar yumuşak ve derindi. Yatağa doğru yürürken yolculuk giysilerimi çıkardım. Yatağa devrildim ve uyudum.

3
BAĞLARI YENİLEMEK

Buckkeep kütüphanesindeki Elderlinglere en eski gönderme, hurdası çıkmış bir parşömendir. İnce parşömendeki bulanık renk bozulmaları, avcılarımızın hiçbirine tanıdık gelmeyecek şekilde alacalı, yarı renklendirilmiş bir hayvandan geldiğini iddia eder. Harfleme mürekkebi, mürekkepbahgı salgısı ve zil kökünden elde edilmiştir. Zamanın sınavına iyi direnmiştir, metindeki resimler ve tezhipler için aslen kullanılan renkli mürekkeplerden çok daha iyidir. Bunlar sadece solmak ve akmakla kalmamış, çoğu yerde bazı akarların dikkatini çekmiş ve bir zamanlar hoş olan parşömenin kemirilmesine ve sertleşmesine, parşömenin bazı kısımlarının sarılamayacak kadar kırılganlaşmasına neden olmuştur.

Maalesef zarar en çok parşömenin en içteki kısımlarında, Kral Wisdom'ın başka hiçbir yerde kaydedilmemiş arayışıyla ilgili kısımlarında yoğunlaşmıştır. Bu parçalanmış artıklardan, kişi onu Elderlinglerin anayurdunu aramaya iten nedenin hassas bir ihtiyaç olduğunu çıkarabilir. Sıkıntıları bildik sıkıntılar; gemiler sahil şeritlerini acımasızca yağmaladı. Parşömen paçavralar, Dağ Krallık'ına doğru yola koyulduğunu ima eder. O yolun neden kendisini mitolojik Elderlinglerin yurduna götüreceğini düşündü bilmiyoruz. Ne yazık ki, yolculuğunun son aşamaları ve Elder-linglerle karşılaşması güzel bir şekilde resimlenmiş, çünkü burada parşömen umut uyandırıcı kelime ve beden parçaları dantel

gibi bir ağa indirgenmiş. Bu ilk karşılaşmayla ilgili hiçbir şev bilmiyoruz. Elderlingleri müttefiki olmaya nasıl ikna ettiğine dairde bir ipucu bile yok. Mecazı bol birçok şarkı, Elderlinglerin, Akıncıları sahillerimizden kovmak için nasıl 'fırtınalar' gibi, gelgit dalgaları' gibi, 'altına dönüşen intikam' ve 'taştan ette gazap' gibi üzerlerine çöktüklerini anlatır. Ayrıca efsaneler de Wisdom 'a eğer Altı Dukalık yardımlarına ihtiyaç duyarsa, savunmamız için tekrar ayaklanacaklarına yemin ettiklerini söyler. İnsan böyle olduğunu varsayabilir; birçokları varsaymıştır ve bu ittifakı saran efsanelerin çeşitliliği bunun kanıtıdır. Ama olayın Kral Wis-dom'ın katibince yapılmış anlatımı küf ve kurtçuklar tarafından sonsuza dek yok edilmiştir.

* * *

Odamın sadece bir tane, o da uzun ve denize bakan bir penceresi var. Kışın ahşap bir panjur fırtına rüzgarlarını dışarda bırakır ve duvarda asılı bir goblen odamda hoş bir sıcaklık yanılsaması yaratır. Bu yüzden karanlığa uyandım ve bir süre kendimi dinleyerek yatakta sessizce uzandım. Yavaş yavaş kalenin hafif sesleri içime süzülmeye başladı. Sabah sesleri. Çok erken vaktin sesleri. Ev, diye farkına vardım. Buckkeep. Ve bir an sonra karanlığa yüksek sesle, "Molly," dedim. Vücudum yorgundu ve hâlâ sızlıyordu. Ama tükenmiş değildi. Yatağımdan odamın soğukluğuna çıktım.

Uzundur kullanılmayan şömineme gittim ve küçük bir ateş yaktım. Bir an önce daha fazla odun getirmem gerekiyordu. Dans eden alevler odaya hercai bir sarı ışık ödünç verdi. Yatağımın ayakucundaki sandıktan bir giysi aldığımda, giysilerin acayip şekilde küçük geldiklerini fark ettim. Uzun hastalığım iskeletimde-ki kaslardan yemişti, ama kollarım ve bacaklarım yine de bir şekilde uzamayı başarmıştı. Hiçbir şey üzerime olmuyordu. Dün giydiğim gömleği aldım, ama temiz yatak takımında geçirilen bir

gece burnumu tazelemişti. Yolculukla lekeli giysilerin kokusuna artık tahammül edemezdim. Giysi sandığımı tekrar eşeledim. Bir vakitler kollan uzun gelen yumuşak, kahverengi bir gömlek buldum, artık üzerime oluyordu. Gömleği yeşil kapitoneli pantolonumun üzerine giydim ve potinlerimi ayağıma geçirdim.. Leydi Patience ya da Hasty Hanımla karşılaşır karşılaşmaz, hücuma uğrayacağımdan ve durumun düzeltileceğinden şüphem yoktu. Ama bunun kahvaltıdan ve Buckkeep Kasabası'na yapacağım gezintiden önce olmamasını umdum. Molly'den haber alabileceğim birçok yer vardı.

Kaleyi kıpırdanır halde buldum, ama daha tamamıyla uyanma-nıiştı. Çocukken yaptığım gibi mutfakta yedim, ekmek her zamanki gibi en tazesinden ve lapa en tatlısındandı. Aşçı beni görünce çığlığı bastı, bir an ne kadar büyümüş olduğumu belirtirken, bir an sonra ne kadar zayıf ve yıpranmış göründüğümü söyledi. Gün bitmeden bu gözlemlerden içtenlikle hasta olacağım sanısına kapıldım. Mutfaktaki trafik artarken, iyice yağlanmış ve kuşburnu reçeliyle yüklü kalın bir dilim ekmek alarak kaçtım. Bir kış pelerini almak için odama yollandım.

Önünden geçtiğim her odada Kettricken'm varlığının daha da fazla farkına vardım. Değişik renklerde otlardan dokunmuş ve bir dağ manzarasını tasvir eden bir tür goblen, artık ikinci salonun duvarını onurlandırıyordu. Yılın bu zamanında çiçek olamazdı, ama bambaşka yerlerde çıplak ve zarif dalların ya da kurutulmuş devedikenlerinin konduğu çakıltaşı dolu çömlek kaplar görmüş-lüm. Değişiklikler küçük ama açıktı.

Kendimi Buckeep'in daha eski bir bölümünde ve Verity'nin gözcü kulesinin merdivenlerini tırmanırken buldum. Kule, sahil şeridimize hakimdi ve kulenin yüksek pencerelerinde Verity akıncı gemilere karşı gece nöbetleri tutardı. Buradan Akıncıları koydan uzak tutan İrfan büyüsünü yapar ya da en azından bizi gel-

dikleri konusunda uyarırdı. Bazen zayıf bir savunma olurdu. Kendisine yardımcı olacak İrfan eğitimi almış astlardan oluşan bir grubu olmalıydı. Ama ben piç soyuma rağmen, tesadüfi bir şekilde sahip olduğum İrfan kabiliyetlerimi hiç kontrol edememiştim. İrfan Ustamız Galen, bir avuç öğrenciyi İrfan konusunda eğiteme-den ölmüştü. Onun yerini alabilecek kimse yoktu ve yetiştirdiği öğrenciler de Verity'yle gerçek bir paylaşımdan uzaktı. Böylece Verity düşmanlarımıza karşı tek başına İrfanladı. Onu vaktinden önce yaşlandırmıştı bu. Bu iş üzerinde kendisini çok fazla harcadığından ve İrfanı çok fazla kullananlarda görülen bağımlılık zayıflığına karşı koyamayacağından endişeleniyordum.

Kulenin spiral merdivenlerinin tepesine vardığımda rüzgar yemeye başlamıştım ve bacaklarım sızlıyordu. Kapıyı ittim ve yağlanmış menteşeler sayesinde kolaylıkla açıldı. Eskiden gelen bir alışkanlıkla, odaya girerken sessizce adım attım. Orada Verity ya da başka birini bulmayı beklemiyordum. Deniz fırtınaları, kışın sahillerimizi Akıncılardan koruyan gözcülerimizdi. Kulenin panjurla örtülmemiş pencerelerinden içeriye aniden dolan sabahın gri ışığıyla gözlerimi kırpıştırdım. Verity gri fırtına göğüne karşı karanlık bir siluetti. Yüzünü dönmedi. "Kapıyı kapa," dedi yavaşça. "Merdivenlerden yukarı gelen esinti bu odayı bir baca gibi rüzgarlı yapıyor."

Kapıyı kapadım ve sonra soğuktan titreyerek durdum. Rüzgar beraberinde denizin kokusunu da getiriyordu ve onu sanki hayatın kendisiymiş gibi içime çektim. "Sizi burada bulmayı beklemiyordum," dedim.

Gözleri hâlâ sudaydı. "Beklemiyor muydun? O halde neden geldin?" Sesinde keyif vardı.

Beni şaşkına çevirdi. "Gerçekten bilmiyorum. Odama yönelmiştim..." Buraya neden gelmiş olduğumu hatırlamaya çalışırken sesim eridi.

"Sana İrfan gönderdim," dedi açık ve samimi bir şekilde.

Sessizce durup düşündüm. "Hiçbir şey hissetmedim."

"Hissetmeni istemedim. Sana çok önce söylediğim gibi. İrfan bir adamın kulağına yumuşak bir fısıldama olabilir. Bir emir çığlığı olması gerekmiyor."

Yavaşça bana döndü ve gözlerim ışığa alıştıkça kalbim erkekle gördüğüm değişimin sevinciyle çarptı. Hasat zamanı Buckke-ep'ten ayrıldığımda, görevlerinin ve sürekli ihtiyatlılığının ağırlığı altında zayıflamış, solmuş bir gölgeydi. Siyah saçlarında hâlâ bir tutam gri vardı, ama gürbüz iskeletinin üzerinde kasları yeniden belirginleşmişti ve siyah gözlerinde zindelik geziniyordu. Her açıdan bir krala benziyordu.

"Evlilik size yaramışa benziyor, Prensim," dedim budalaca.

Bu onu heyecanlandırıp şaşırttı. "Bazı açılardan," diye itiraf etti yanaklarında çocuksu bir kızartı uyanırken. Hızla penceresine döndü. "Gel ve gemilerimi gör," emrini verdi.

Şaşırma sırası bendeydi. Yanına, pencereye ilerledim ve dışarı, limana baktım, sonra da denize. "Nerede?" diye sordum şaşkınlıkla. Beni omuzlarımdan tuttu ve tersaneye doğru döndürdü. Orada san çamdan yeni bir bina ve uzun bir ambar yükseliyordu. Oradaki baca ve demirhanelerden dumanlar yükselirken adamlar binaya girip çıkıyorlardı. Kettricken'ın gelin sunusu devasa kütükler karda bir karartı oluşturuyordu.

"Bazen bir kış sabahı burada durduğumda denize bakıyorum ve Kızıl Gemiler'i neredeyse görür gibi oluyorum. Biliyorum gelmeliler. Ama bazen bizim karşılamamız gereken gemileri de görebiliyorum. Bu bahar avlarını o kadar çaresiz bulmayacaklar evlat. Ve sonraki kış onlara neyin yağmalanması gerektiğini öğretmek niyetindeyim." Aynı duyguları paylaşmasaydım, korkutucu olabilecek vahşi bir tatminle konuşuyordu. Göz göze geldiğimizde onun da benim gibi sırıtmakta olduğunu hissettim.

Ve sonra bakışı değişti. "Korkunç görünüyorsun," diye lütfetti. "Tıpkı giysilerin gibi. İyisi mi daha sıcak bir yere gidelim ve sana biraz baharatlı sıcak şarapla, yiyecek bir şeyler bulalım."

"Yemek yedim," dedim. "Ve birkaç ay öncekinden çok daha iyi durumdayım, teşekkür ederim."

"Huysuzluk yapma," diye payladı beni. "Ve bana zaten bildiğim bir şeyi söyleme. Bana yalan da söyleme. Merdivenleri çıkmak seni yordu ve orada dururken titriyorsun."

"Üzerimde İrfanı kullanıyorsunuz," diye suçladım onu ve başını sallayarak kabul etti.

"Yaklaştığından birkaç gündür haberdardım. Sana defalarca İrfan göndermeye çalıştım, ama farkımda olmanı sağlayamadım. Yoldan ayrıldığınızda kaygılandım, ama Burrich'in endişesini anladım. Sana bu kadar iyi bakmış olmasından hoşnutum; sadece seni güvenli bir şekilde getirmiş olmasından değil, Jhaampe'de olan her şeyden. Onu nasıl ödüllendireceğimi bilemiyorum. İncelikli olmalı. Bu işe kimin karıştığı düşünülürse, halka açık bir şey doğru olmaz. Önerin var mı?"

"Tek kabul edeceği teşekkür sözleriniz olur. Daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu düşünmenizden hoşlanmayacaktır. Bence ona vereceğiniz hiçbir nesne bana yaptıklarına karşılık olamaz. Bunu halletmenin yolu, ona iki yaşmdakilerden birini seçmesini söylemek, çünkü atı yaşlanıyor. Bunu anlayacaktır." Dikkatlice düşündüm. "Evet. Bunu yapabilirsiniz."

"Yapabilir miyim?" diye sordu hafif alay ederek. Sesindeki zevkte iğneleyici bir yan vardı.

Kendi cesaretimden aniden hayrete düştüm. "Kendimi unuttum, Prensim," dedim alçakgönüllülükle.

Dudakları bir gülüşle kıvrıldı ve omuzlarıma ağır bir şekilde vurdu. "Şey, ben sordum, değil mi? Bir an için genç yeğenimden ziyade bana adamlarımı nasıl idare edeceğimi öğreten eski Chi-

valry olduğuna yemin edebilirdim. Jhaampe'ye yaptığın yolculuk seni epey değiştirmiş evlat. Gel. Daha sıcak bir yer ve bir kadeh bir şeyler derken ciddiydim. Günün ilerleyen saatlerinde Kettric-ken seni görmek isteyecektir. Ve sanırım Patience da."

Görevleri önüme yığdığında canım sıkıldı. Buckkeep Kasabası beni bir mıknatıs taşı gibi çekiyordu. Ama o benim veliahtım-dı. İsteğine boyun eğdim.

Kuleden ayrıldık ve önemsiz şeylerden konuşarak merdivenlerden inerken onu izledim. Hasty Hanım'a yeni giysilere ihtiya-cım olduğunu söylememi söyledi bana; Leon'u, kurt tazısını sordum. Koridorda bir delikanlıyı durdurdu ve çalışma odasına şarap ve et turtası getirmesini söyledi. Onu takip ettim; odasına de-ğil, anında tanıdık ve garip gelen daha aşağıdaki bir odaya kadar. Bu odada son bulunuşumda, katip Fedwren burayı mürekkeplerini yapmak için ot, kabuk ve kökleri tasnifleyip kurutmak üzere kullanıyordu. Onun bütün izleri silinmişti. Küçük şöminede hafif bir ateş yanıyordu. Ben etrafa bakarken Verity ateşi karıştırdı ve a l eşe odun attı. Büyük bir meşe masa ve iki küçük masa daha, çeşit çeşit sandalyeler, bir parşömen rafı ve çeşitli eşyalarla dolu hurdası çıkmış bir raf vardı. Masaya Chalced eyaletlerinin bir harita başlangıcı serilmişti. Köşelerine ağırlık niyetine bir hançer ve uç taş konmuştu. Masa üstüne yığılmış çeşitli parşömen parçaları, bunların karşısında da Verity'nin el yazısıyla çiziktirilmiş notlar ve ön eskizlerle doluydu. Daha küçük iki masayı kaplayan cana-yakın çerçöp ve sandalyelerin birkaçı tanıdıktı. Bir dakika sonra ı nıların Verity'nin önceden yatak odasında bulunan eşyaları olduğunu fark ettim. Verity ateşi canlandırdığı yerden doğruldu ve kalkmış kaşlarıma yalandan hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Kraliçemin dağınıklığıma karşı sabrı az. 'Nasıl oluyor da,' diye sordu, böyle bir düzensizliğin ortasında titiz çizgiler yaratmayı umuyor-sıın?' Kendi odasında bir askeri karargah hassasiyeti var. Bu yüz-

den kendimi burada, aşağıda saklıyorum, çünkü temiz ve düzenli bir odada çalışamayacağımı süratle öğrendim. Ayrıca bana herkesin beni aramayacağı bir yerde sessiz konuşmalar yapma imkanı veriyor."

Charim'i bir tepsiyle içeri buyur eden kapı açıldığında konuşmayı yeni bitirmişti. Verity'nin hizmetkarına başımla selam verdim; sadece beni gördüğüne şaşırmamakla kalmamış, Verity'nin, istediklerine hep hoşlandığım bir tür baharatlı şarap da eklemişti. Bana bir sandalye boşaltmak için birkaç kitap ve parşömeni kaldırıp ortalığı toparlamak için birkaç üstünkörü hamle daha yaparak odada kısaca dolaştı ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Verity ona o kadar alışmıştı ki, varlığını nadiren fark ediyormuş gibiydi, Charim giderken karşılıklı kısa gülümsemelerini saymazsak.

"Eee," dedi Verity, kapı uygun bir şekilde kapanır kapanmaz. "İyisi mi tam bir rapor ver. Buckkeep'ten ayrıldığın andan itibaren."

Bu, yolculuğumun ve olaylarının basit bir anlatımı değildi. Chade tarafından sadece bir suikastçı olarak değil bir casus olarak da yetiştirilmiştim. Ve küçüklüğümden beri Burrich'in yokluğunda, ahırlarda olan her şeyin ayrıntılı bir dökümünü vermem konusunda ısrarcı davranmıştı. Bu yüzden yiyip içerken Verity'ye Buckkeep'ten ayrıldığımdan bu yana gördüğüm ve yaptığım her şeyin hesabını verdim. Bunu tecrübelerimden vardığım sonuçların ve öğrendiklerimin neden olduğu şüphelerimin toplamı izledi. O esnada Charim başka bir yemekle geri dönmüştü. Yemek yerken Verity sohbetimizi savaş gemileriyle sınırlı tuttu. Onlara karşı hevesini gizleyemiyordu. "Mastfish yapımı denetlemek için buraya indi. Onu çağırmak için Highdowns'a bizzat gittim. Yaşlı bir adam olduğunu iddia edip, 'Soğuk, kemiklerimi

katılaştıracaktır; artık kışın gemi inşa edemem,' mesajını göndermişti. Çırakları işe başlattım ve onu getirmek için gittim. Beni yüzüme karşı reddedemezdi. Buraya geldiğinde onu tersanelere götürdüm. Ve ona bir savaş

gemisini barındıracak kadar büyük ve insanın üşümeden çalışabileceği ısıtılmış hangarı gösterdim. Ama onu ikna eden bu olmadı. Kettricken'ın bana getirdiği beyaz meşe kütüğünü görünce üzerine bıçak atmak için bekleyemedi. Damarlar tamamıyla düz ve som. Tahta kaplamaya çoktan başlandı. Güzel, kuğu boyunlu, denizin üzerinde yılankavi bir şekilde ilerleyen gemiler olacaklar." Büyük bir şevkle anlatıyordu. Küreklerin kalkıp inmelerini, ilerlerken yelkenlerin şişmesini şimdiden hayal edebiliyordum.

Sonra tabaklar ve öteberi bir kenara itildi ve beni Jhaampe'de-ki olaylar hakkında sorguya çekmeye başladı. Beni her bir olayı mümkün olan her bakış açısından değerlendirmeye zorladı. Sorgusunu bitirdiğinde, bütün olayı ortaya koymuştum ve uğradığım hıyanete karşı öfkem bir kez daha canlanmış ve kuvvetlenmişti.

Verity kör değildi. Bir başka kütüğe uzanmak için sandalyesinde kaykıldı. Kütüğü ateşe attı, bacaya bir kıvılcım yağmuru gönderdi. "Soruların var," gözleminde bulundu. "Bu kez onları sorabilirsin." Ellerini yavaşça kucağında birleştirdi ve bekledi.

Duygulanma hakim olmaya çalıştım. "Kardeşiniz Prens Regal," diye dikkatle başladım, "en yüksek hıyanetle suçlu. Gelinin ağabeyi Prens Rurisk'in öldürülmesini ayarladı. Sizin ölümünüzle sonuçlanabilecek bir entrikaya teşebbüs etti. Amacı hem tacınızı, hem de gelinin izi elinizden zorla almaktı. Fazla önemi olmasa da iki kez beni öldürmeye çalıştı. Ve Burrich'i." Nefes almak için durakladım, kalbimi ve sesimi sakinleşmeye zorlayarak.

"Sen de, ben de bunların doğru olduğunu kabul ediyoruz. Ama ispat etmemiz zor olacaktır," gözleminde bulundu Verity kibarca.

"O da buna güveniyor!" deyiverdim ve ardından öfkeme hakim olana kadar yüzümü Verity'den kaçırdım. Öfkemin yoğunluğu beni ürküttü, çünkü şu ana kadar kendime bunu hissetmeye izin vermemiştim. Aylar önce hayatta kalmak için tüm zekamı kullanırken

zihnimi temiz tutmak için onu bir kenara itmiştim. Regal'in berbat olan zehirleme girişiminden sonra iyileşmeye çalışırken boşuna geçen aylar izlemişti bunu. Burrich'e bile her şeyi anlatamamıştım, çünkü Verity kimsenin durum hakkında o an olduğundan fazlasını bilmesini istemediğini belirtmişti. Şimdi prensimin önünde duruyor ve kendi öfkemin gücüyle titriyordum. Yüzüm aniden bir dizi şiddetli seğirmeyle kasıldı. Bu, beni, kendimi bir kez daha sakinleşmeye zorlamama yetecek kadar dehşete düşürdü.

"Regal buna güveniyor," dedim daha alçak bir sesle. Bu sırada Verity benim patlamama rağmen hareket etmemiş ve yüz ifadesinde bir değişiklik olmamıştı. Çalışmaktan yıpranmış elleri önünde kontrol altına alınmış, masanın ucunda anlayışla oturuyor ve siyah gözleriyle beni seyrediyordu. Masanın üstüne baktım ve parmak ucumla köşedeki oyma süsün üstünden geçtim. "Sizi, krallığın kanunlarını devam ettirmenizi takdir etmiyor. Bunu bir zayıflık, adaleti atlatmanın bir yolu olarak görüyor. Sizi tekrar öldürmeye kalkışabilir. Neredeyse kesin olarak bana karşı da bir teşebbüste bulunacaktır."

"O halde sen ve ben dikkatli olmalıyız, değil mi?" gözleminde bulundu Verity kibarca.

Yüzüne bakmak için gözlerimi masadan kaldırdım. "Bana bütün söyleyeceğiniz bu mu?" diye sordum, öfkemden tıkanarak.

"FitzChivalry. Ben senin prensinim. Senin hizmet ettiğin veli-ahtım. Babama olduğu kadar bana da yeminlisin. Ve olaylar o noktaya gelirse, kardeşime de yeminlisin." Verity aniden ayaklanıp odada dolanmaya başladı. "Adalet. Hep eksikliğini çekeceğimiz ve hep kavrulacağımız bir şey. Hayır. Biz kanunla yetiniriz. Ve bir adamın konumu yükseldikçe bu sadece daha da gerçek olur. Adalet seni taht sırasında ikinci sıraya koyacaktır Fitz. Chi-valry benim ağabeyimdi. Ama kanun senin evlilik dışı doğduğunu söylüyor ve bu yüzden taç üzerinde hiçbir hak iddia edemez-

sin. Bazıları tahtı ağabeyimin oğlundan kaptığımı söyleyebilirler. Küçük kardeşimin benden çalmak istemesine şaşırmalı mıyım?"

Verity'nin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım, sesi sakin ama o kadar duygu yüklüydü ki. Sessiz kaldım.

"Onu cezalandırmam gerektiğini düşünüyorsun. Yapabilirdim. Ona hayatı zindan etmek için suçunu ispat etmek zorunda değilim. Onu özel bir görevle Cold Bay'e gönderebilir, uyduruk bir ayak işiyle onu rahatsız koşullarda orada, saraydan uzakta tutabilirdim. Onu sürgüne gönderebilirdim. Ya da onu burada sarayda tutup tatsız görevlerle meşgul ederek ona zevk veren şeylere vak-ı inin kalmamasını sağlayabilirim. Cezalandırıldığını anlayacaktır. Azıcık aklı olan her

soylu anlayacaktır. Onun duygularını paylasan herkes onu savunmaya koşacaktır. İçyer dukalıkları, annesinin topraklarında acil bir durum uydurup oğlunun gelmesinde ısrar edebilirler. Oraya gitti mi kendine daha fazla yandaş toplaya-bilir. Önceden aradığı milli huzursuzluğu pekala teşvik edebilir ve sadece kendisine sadık bir İçyer krallığı kurma imkanı bulabilir. O sonuca ulaşamasa bile krallığımı korumak için sahip olmam gereken birliği çalacak kadar huzursuzluk yaratabilir."

Sustu. Gözlerini kaldırdı ve odada gezdirdi. Bakışlarını takip ettim. Duvarlara bir sürü harita asılmıştı. Bearns vardı, Shoaks varili ve şurada da Rippon vardı. Karşı duvarda Buck, Farrow ve Tikli. Hepsi de Verity'nin titz elleriyle çizilmişti, bütün nehirler mavi mürekkeple boyanmış, her kasabanın ismi yazılmıştı. Altı I Kikalık buradaydı. Onları RegaPin asla bilemeyeceği kadar biliyordu. O yollarda at sürmüş, o sınırlara işaret konmasına yardımcı olmuştu. Chivalry'yi izleyerek topraklarımızı sınırlandıran insanlarla görüşmüştü. Sınırların koruması için kılıç çekmiş ve o kılıcı ne zaman indirip barış görüşmeleri yapacağını bilmişti. Ben kim oluyordum da ona yurtta nasıl hüküm süreceğini söylüyordum?

"Ne yapacaksınız?" diye yavaşça sordum.

"Onu burada tutacağım. O benim kardeşim. Ve babamın oğlu." Kendine biraz daha şarap koydu. "Babamın en sevgiyle andığı, en küçük oğlu. Babama, krala gittim ve Regal'in krallığın işlerinin yürütülmesiyle daha çok görevlendirilirse, daha çok memnun olacağını söyledim. Kral Shrewd buna rıza gösterdi. Ben ülkemizi Kızıl Gemiler'den korumakla daha fazla meşgul olmayı umuyorum. Bu yüzden Regal'e, ihtiyaç duyacağımız gelirleri toplama görevi düşecek ve ayrıca çıkabilecek başka iç krizlerle ilgileniyor olacak. Ona yardımcı olacak bir soylular grubuyla birlikte elbette. Onların çekişmeleri ve anlaşmazhklarıyla ilgilenmek zorunda kalacak."

"Ve Regal buna razı ha?"

Verity hafifçe gülümsedi. "Olmadığını söyleyemez. Hükmetmekte yetenekli, ama kendini ispat etmek için bir fırsat arayan genç adam imajım korumak istiyorsa tabii." Şarap kadehini kaldırdı ve dönüp ateşe bakmaya başladı. Odadaki tek ses odunları yakan alevlerin çıtırtısıydı. "Yarın bana geldiğinde," diye konuşmaya başladı.

"Yarını kendime ayırmam şart," dedim ona.

Şarap kadehini masanın üzerine bıraktı ve dönüp bana baktı. "Şart mı?" diye sordu garip bir ses tonuyla. Gözlerimi kaldırdım ve onunla göz göze geldim. Yutkundum. Ayağa kalktım. "Prensim," diye resmi bir şekilde konuşmaya başladım. "Yarın görevlerimden azat edilmek için değerli izninizi rica edecektim, çünkü... yapmam gereken işler olabilir."

Bir süre bir şey demeden beni ayakta bekletti. Derken, "Ah, otur Fitz. Önemli değil. Sanırım bu benim problemim. Regal'i düşünmek beni böyle bir ruh haline sokuyor. Kesinlikle işlerini halledebilirsin, evlat. Biri soracak olursa, benim işlerimle ilgileniyorsun. Bu acil işin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Şömineye, kıvrılan alevlere baktım. "Arkadaşım Siltbay'de yaşıyordu. Ölüp ölmediğini öğren..."

"Ah Fitz." Verity'nin sesinde dayanabileceğimden fazla anlayış vardı.

Ani bir yorgunluk dalgası yaladı beni. Tekrar oturmaktan hoşnuttum. Ellerim titremeye başladı. Onları masanın altına soktum ve durdurmak için tuttum. Titremeleri hâlâ hissediyordum, ama en azından zayıflığımı artık kimse göremeyecekti.

Boğazını temizledi. "Odana git ve dinlen," dedi nazikçe. "Yarın Siltbay'e seninle at sürecek bir adam ister misin?"

Aniden ve kötü bir şekilde, karşılaşacağım şeyden emin bir halde, sessizce başımı hayır anlamında salladım. Bunun düşüncesi beni hasta etti. Üzerime başka bir ürperti geldi. Yavaş yavaş nefes almaya, kendimi ve beni tehdit eden krizi yatıştırmaya çalıştım. Kendimi Verity'nin önünde utandırmak düşüncesine tahammül edemezdim.

"Ne kadar hasta olduğunu göz ardı etmekle ben ayıp ettim, sen değil." Sessizce ayağa kalkmıştı. Şarap kadehini önüme koydu. "Aldığın zarar benim adıma alınmıştı. Başına gelmesine izin verdiğim şeyden dehşete düştüm."

Kendimi Verity'yle göz göze gelmek için zorladım. Saklamaya çalıştığım her şeyi biliyordu. Biliyordu ve suçlulukla kendini kötü hissediyordu.

"Çoğu zaman bu kadar kötü değil," dedim.

Bana gülümsedi, ama gözlerindeki ifade değişmedi. "Sen mükemmel bir yalancısın, Fitz. Eğitiminin boşa gittiğini düşünme. Ama seninle sadece şu son birkaç gündür değil, bütün hastalığın boyunca benim kadar birlikte olmuş bir adama yalan söyleyemezsin. Eğer başka bir adam sana, 'Nasıl hissettiğini biliyorum,' derse, buna nezaket gözüyle bakabilirsin. Ama benden geliyorsa, bir gerçek olarak kabullen. Ve senin de Burrich gibi bu konuda has-

sas olduğunu biliyorum. Sana birkaç ay sonra doğacak tayları sunmayacağım. Sana arzu edersen, odana gitmen için kolumu sunacağım."

"Halledebilirim," dedim sert bir şekilde. Beni nasıl onurlandırdığının farkındaydım, ama zayıflığımı ne kadar net görebildiğinin de farkındaydım. Yalnız kalmak, kendimi saklamak istiyordum.

Başını anlayışla salladı. "İrfan öğrenmiş olsaydın, sana güç sunabilirdim, tıpkı sık sık senden aldığım gibi."

"Yapamam," diye mırıldandım, bir başka adamın gücünü ken-diminkinin yerine koymak için çekme düşüncesini ne kadar tatsız bulacağımı saklayamayarak. Aynı anda prensimin gözlerinde gördüğüm utançtan pişmanlık duydum.

"Bir zamanlar ben de böyle bir gururla konuşabilirdim," dedi usulca. "Git de biraz dinlen evlat." Yavaşça bana sırtını döndü. Bir kez daha mürekkeplerini ve parşömenlerini çıkarmakla meşgul olmaya başladı. Sessizce çıktım odadan.

Bütün gün boyunca içerde kapalı kalmıştık. Dışarda koyu bir karanlık vardı. Kale bir kış gecesinin havasına girmişti. Masalar toplanmıştı, insanlar Büyük Salondaki şöminelerin önünde yerlerini alacaklardı. Ozanlar şarkı söylüyor ya da bir kuklacı sırık gibi kuklalarını bir hikaye boyunca hareket ettiriyor olabilirdi. Bazıları oklardaki tüyleri seyrediyor, bazıları şişlerle oynuyor, çocuklar tepelerinde fırıl fırıl dönüyor, işaretleyicileri hazırlıyor ya da anne babalarının dizlerinde veya omuzlarında uyukluyor olacaktı. Hepsi güvendeydi. Dışarda kış fırtınaları kopuyor ve bizi güvende tutuyordu.

İnsanların gece için toplandığı ortak mekanlardan uzak durarak tedbirli bir sarhoş gibi yürüdüm. Üşümüş gibi kollarımı kavuşturup omzumu kamburlaştırdım ve böylece kollarımdaki titremeyi durdurdum. İlk kat merdiveni düşüncelere dalmışcasına yavaş yavaş çıktım. Merdiven sahanlığında kendime ona dek sayana ka-

dar duraklama izni verdim, sonra kendimi ikinci katı çıkmak için zorladım.

Ama ayağımı daha ilk basamağa koyarken Lacey sıçrayarak aşağı geldi. Benden yaşlı, şişmanca bir kadındı, yine de merdivenlerden aşağı bir çocuğun sıçrayan yürüyüşüyle iniyordu. Aşa-ğı geldiğinde beni dikiş sepetinde kaybolmuş bir makasmışım gibi, "İşte buradasın!" diye bir çığlıkla kavradı. Kolumu sıkıca tuttu ve beni koridor boyunca döndürdü. "Bugün bu merdivenlerden defalarca inip çıktım. Tanrım, boyun uzamış. Leydi Patience kendinde değil ve bu senin suçun. Hep senin her an kapıyı tıklatmanı bekledi. Nihayet eve dönmüş olmandan çok mutluydu." Parlak kuş gözleriyle bana bakmak için durakladı. "Bu, bu sabahtı," diye sır verdi. Sonra, "Hastaymışsın! Gözlerinin altında halkalar var," dedi.

Bana cevap vermek için bir şans bile tanımadan devam etti, "Öğleye doğru hâlâ gelmediğin için kendini hakarete uğramış hissetti ve bir parça huysuzlanmaya başladı. Akşam yemeği vaktinde kabalığın yüzünden öyle bir ruh hali içindeydi ki, yemek bile yiyemedi. Yemek vaktinden bu yana ne kadar hasta olduğuna dair söylentilere inanmaya karar verdi. Bir yerlerde düştüğünden ya da Burrich'in seni sağlık durumuna rağmen, ahırda alıkoyup atların ve köpeklerin arkasını temizlettirdiğinden emindi. Şimdi buradayız, gir içeri... onu buldum leydim." Ve beni Patience'ın odasına soku verdi.

Lacey'nin gevezeliğinde garip bir fısıltı vardı, bir şeyden kaçı-nıyormuş gibi. Tereddütle içeri girdim, Patience'ın hastalanmış ya da başına bir talihsizlik gelmiş olmasından endişelenerek. Böyle bir şeyler olduysa bile onun yaşama alışkanlıklarım değiştirememişti. Dairesi her zamanki gibiydi. Bütün yeşillikleri büyümüş, I «ııkülmüş ve yaprak dökmüştü. Hayvan koleksiyonuna iki güvercin eklenmişti. Bir düzine kadar at nalı odaya saçılmıştı. Masanın

üzerinde kalın bir mumağacı mumu hoş kokular salarak yanıyı n, balmumu tepside duran kurutulmuş çiçek ve otların üzerine dan lıyordu. Garip bir şekilde oyulmuş ufak çubuk yığını da bakanl.ı ra gözdağı veriyordu. Chyurda'nm kullandıkları gibi geleceği söyleyen çubuklara benziyorlardı. İçeri girdiğimde kartlaşmış küçük teriyeri beni selamlamaya geldi. Onu sevmek için eğildim, anlın dan tekrar doğrulup doğrulanmayacağımdan endişelendim. Gecik memi gizlemek için yerden bir tableti dikkatlice aldım. Geleceği söyleyen çubukların kullanımıyla ilgili, eski ve büyük ihtimalle nadir bir şeydi. Patience beni selamlamak için dokuma tezgahın dan yüzünü döndü.

"Ah, ayağa kalk ve komik olmayı bırak," diye çığlık attı çönıel diğimi görünce. "Dizlerinin üzerine çökmek deliliktir. Yoksa İm nun hemen gelip beni görmeme kabalığını unutmamı sağlayal I ğım mı düşündün? Bana getirdiğin o şey de ne? Ah, ne düşüno| li bir hareket! Onlar üzerinde çalıştığımı nereden bildin? Biliyi I sun, kalenin bütün kitaplarını araştırdım ve kehanet çubukluı hakkında fazla bir şey bulamadım!"

Tableti elimden aldı ve sözde hediye için bana gülümsedi. I..ı cey omzunun üzerinden bana göz kırptı. Karşılık olarak hafİM omuz silktim. Tableti sallanan bir tablet yığının üzerine koyan Leydi Patience'a baktım. Bana döndü. Bir an için beni içtenlikle süzdü, sonra kaşlarını çatması gerektiğini hatırladı. Kaşları el.ı gözlerinin üstünde toplandı, küçük düz ağzı düz bir çizgi halini almıştı. Azarlayan bakışının etkisi, artık sadece omuzlarıma grli yor olması ve saçına saplanmış

iki sarmaşık yaprağı nedeniyle berbat olmuştu. "Özür dilerim," dedim ve yaprakları ele avut .t sığmaz siyah buklelerinden cesaretle çıkardım. Yaprakları önemli şeylermiş gibi benden ciddiyetle aldı ve tabletin üzerine koydu

"Sana ihtiyaç varken bütün bu aylar boyunca nerelerdeydin?" diye ısrarla sordu. "Gelin amcana aylar önce geldi. Resmi nikahı

İHI i- ileti, dansı ve soyluların toplantısını kaçırdın. Ben '•ir, prensin oğlu gibi muamele görmen için bütün enerji- ıyn , .'.ense durmuş bütün sosyal yükümlülüklerinden ı*ıii) Ve eve geldiğinde beni görmeye gelmek yerine, | ıılı lı nekeci gibi giyinmiş halde, kalede başka herkesin ı < «ılışabileceği yerlerde geziniyorsun. Saçını böyle kesri lep oklu?" Bir vakitler babamın onunla evlenmeden ı ıı piçi ? ılcluğu için korkan karısı, benden iğrenmekten be-lltj mı ı düzeltme durumuna geçmişti. Bazen onunla başa İM m .ılı ıroz etmesinden daha zordu. Şimdi de, "Burrich'le I ı ıil.M.ı bakmaktan daha önemli sosyal görevlerin olabi-lltl luşllıiemedin mi?" diye ısrar ediyordu.

m leydim." Tecrübe bana Patience'la asla tartışmama-

Prens Chivalry, onun tuhaflığından zevk almıştı. İyi

M ılı beni eğlendiriyordu. Bu geceyse boğuluyordum. "

. lu 11,ı\laydım. Kendimi yolculuk edecek kadar iyi hisset-i' ıı İyileştiğimde de hava bizi geciktirdi. Düğünü kaçır-? IH Uzvunum."

1 ı il m? (Gecikmenin tek nedeni bu mu?" Çirkin bir ya-

1 ' İM şılplıelenirmişcesine sert bir şekilde konuşmuştu. lu diye cevap verdim. "Ama sizi düşündüm. Denkle-. m M. m bir şey var. Henüz ahırlardan yukarı çıkarmadım, ""i ı. ıi'..ıı.ırağım."

in diye, bir çocuk gibi merakla sordu. HM İ ıı nefes aldım. Umutsuz bir şekilde yatağa girmek istifti lıı çeşit bitki kitabı. Çok hassas olduklarından ve daha || >l mi.ıı yolculuğa dayanamayacağından basit bir şey. ı ılıl ıı I ıltkileri öğretmek için bizim gibi tablet ya da parşö-llluıiınıyorlar. Onun yerine bir ahşap kutu kullanıyorlar. . .ı iii'iıı/.cla, öğrenilmesi kolay olsun diye otların gerçek lıiıyunmış ve kokulandırılmış ufak balmumundan bitki

modelleri bulacaksınız. Yazılar Chyurdaca elbette, ama yine de hoşunuza gideceğini düşündüm."

"Epey ilginç bir şeye benziyor," dedi ve gözleri parladı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ona bir sandalye getireyim mi leydim? Hastalıktan yeni kalkmış gibi görünüyor," diye söze karıştı Lacey.

"Ah, tabii Lacey. Otur çocuk. Anlat, hastalığın neydi?"

"Bir şey, yabancı bitkilerden birini yedim ve kuvvetli bir tepki verdim." Bu samimiydi. Lacey bana küçük bir tabure getirdi ve minnetle oturdum. İçimden bir yorgunluk dalgası geçti.

"Ah. Anlıyorum." Hastalığımı reddetti. Nefes aldı, etrafa bakındı, sonra aniden, "Söyle bana. Hiç evlenmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Konudaki hızlı değişiklik o kadar Patience'a özgüydü ki, gü-lümsemek zorunda kaldım. Aklımı soruya vermeye çalıştım. Bir an için Molly'yi gördüm, yanakları saçlarını dağıtan rüzgardan kızarmıştı. Molly. Yarın, diye söz verdim kendime. Siltbay.

"Fitz! Kes şunu! Ben burada yokmuşum gibi bakışlarını içimden geçirmene izin verememem. Beni duyuyor musun? İyi misin?"

Kendimi zorlayarak geri geldim. "Farkında değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Benim için yorucu bir gün oldu..."

"Lacey, çocuğa bir kap mürver şarabı getir. Yorgun görünüyor. Belki de konuşmak için iyi bir zaman değildir," kararını verdi Leydi Patience kekeleyerek. İlk kez bana gerçekten baktı. Gözlerinde içten bir kaygı belirdi. Bir an sonra, "Belki," diye yumuşakça öneride bulundu, "maceralarının bütün öyküsünü bilmiyo-rumdur."

Takviye edilmiş dağ potinlerime baktım. Gerçek içimde dolaşıp duruyordu, sonra düştü ve bütün gerçeği öğrenmesi tehlike-siye boğuldu. "Uzun bir yolculuk. Kötü yemek. Ekşi yatak ve nemli masalarla dolu kirli hanlar. Bu her şeyi özetliyor. Bütün ay-

rınüları gerçekten bilmek isteyeceğinizi sanmam."

Garip bir şey oldu. Gözlerimiz buluştu ve yalanımı gördüğünü anladım. Yalanı zorunlu sayarak yavaşça başını salladı ve başını çevirdi. Babamın ona kaç kez benzer yalanlar söylemiş olduğunu merak ettim. Başını sallamak ona neye mal olmuştu?

Lacey şarap kabını sebatla elime koydu. Kabı kaldırdım ve ilk yudumun tatlı yakıcılığı beni yeniden canlandırdı. Kabı iki elimle ı uttum ve Patience'a gülümsemeyi becerdim. "Anlatsanıza," diye söz başladım ve kendime rağmen, sesim yaşlı bir adamınki gibi lilredi. Sesimi düzeltmek için boğazımı temizledim. "Nasıldınız? Buckkeep'te bir kraliçe olması hayatınızı daha da meşgul bir hale getirmiştir sanırım. Bana bütün kaçırdıklarımı anlatın."

"Ah," dedi bir iğneyle dürtülmüş gibi. Şimdi başka yana bakına sırası Patience'daydı. "Ne kadar yalnız bir yaratık olduğumu biliyorsun. Sağlığım her zaman yerinde değil. Dans edip konuşarak geç saatlere kadar ayakta kalmak, sonradan beni iki gün yalağa çakıyor. Hayır. Kendimi kraliçeye takdim ettim ve onunla bir ya da iki kez aynı masaya oturdum. Ama o genç, meşgul ve yeni hayatına yetişmeye çalışıyor. Bense yaşlı ve tuhafım ve hayatım kendi ilgilerimle dopdolu..."

"Kettricken sizin bitki yetiştirme zevkinizi paylaşıyor," demeye cesaret ettim. "Büyük ihtimalle çok..." Ani bir titreme kemiklerimi takırdattı ve dişlerim sessizliğe çene çaldı. "Sadece... biraz üşütmüşüm." Böyle mezaret gösterdim ve şarap kabımı tekrar kaldırdım. Niyetlendiğim yudum yerine koca bir yudum içtim. Ellerim titredi ve şarap çenemden aşağı süzülüp gömleğimin önüne ı löküldü. Dehşetle yerimden fırladım ve hain ellerim kabı salıverdi. Kap halıya çarptı ve kan gibi koyu renk bir iz bırakarak yerde yuvarlandı. Hızla tekrar oturdum ve titrememi durdurmak için kollarımı vücuduma sardım. "Çok yorgunum," demeye çalıştım.

Lacey bir örtüyle bana geldi ve ben örtüyü ondan alana kadar

bana hafifçe dokundu. Çenemi sildim ve gömleğimdeki şarabın büyük kısmını kuruttum. Ama yere dökülenleri silmek için çömel-diğimde, neredeyse yüzümün üzerine düşüyordum.

"Hayır Fitz, boşver şarabı. Biz temizleyebiliriz. Sen yorgun ve hasta görünüyorsun. Sadece kendini yatağa kadar taşı. Dinlendiğinde gel ve beni gör. Seninle tartışmam gereken ciddi bir şey var, ama başka bir geceye kalabilir. Şimdi git çocuk. Hadi yatağa."

Bu ertelemeye duyduğum minnetle ayakta durarak özenli nezaketimi gösterdim. Lacey beni kapıya kadar geçirdi ve sonra ben merdiven aralığına gidene kadar arkamdan endişeyle baktı. Duvarlar ve zemin sallanmıyormuş gibi yürümeye çalıştım. Ona el sallamak için merdivenlerin başında durakladım ve sonra merdivenleri çıkmaya koyuldum. Üç basamak sonra görüş alanından çıktım. Duvara yaslanmak ve nefesimi tutmak için durdum. Gözlerimi parlak mum ışığından korumak için ellerimi kaldırdım. Sersemlik dalgalar halinde üzerime çarpıyordu. Gözlerimi açtığımda, görüşüm gökkuşağı sisleriyle kaplandı. Gözlerimi sıkıca kapadım ve ellerimi üzerlerine bastırdım.

Merdivenlerden aşağı bana doğru yaklaşan hafif bir ayak sesi duydum. Benden iki basamak yukarıda durdu. "İyi misiniz efendim?" diye sordu biri belirsiz bir şekilde.

"Biraz fazla kaçırdım," diye yalan söyledim. Üzerime döktüğüm şarap elbette sarhoş gibi kokmama neden oluyordu. "Birazdan toparlarım."

"İzin verin de merdivenlerden çıkmanıza yardım edeyim. Burada tökezlemeniz tehlikeli olabilir." Şimdi sesinde resmi bir kınama vardı. Gözlerimi açtım ve parmaklarımın arasından baktım. Mavi etekler. Bütün hizmetkarların giydiği kumaştan. Daha önce de sarhoşlarla uğraşmak zorunda kaldığına şüphe yoktu.

Başımı hayır anlamında salladım, ama tıpkı onun yerinde olsaydım yapacağım gibi bunu görmezden geldi. Güçlü bir elin ko-

I umu sıkıca kavradığını hissettim, bu arada diğer eli belime do-I.inmişti. "İyisi mi sizi merdivenlerden çıkaralım," diye cesaretlendirdi beni. İstemediğim halde ona yasladım ve bir sonraki merdiven sahanlığına doğru sendeledim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, artık beni bırakacağını düşünerek, ama tutmaya devam etti.

"Bu katta oturduğunuzdan emin misiniz? Hizmetçilerin odala-ıı üst katta, biliyorsunuz."

Başımı sallamayı becerebildim. "Üçüncü kapı. Rahatsız olmazımız eğer."

Bir dakikadan fazla sessiz kaldı. "O piçin odası." Kelimeler ağzından soğuk bir meydan okuma gibi çıkmıştı.

Kelimelerden daha önce yaptığım gibi geri çekilmedim. Başımı bile kaldırmadım. "Evet. Artık gidebilirsin." Kızı böyle soğuk bir şekilde gönderdim.

Gitmek yerine yakınıma geldi. Saçımı kavradı, başımı onunla jjöz göze geleceğim şekilde kaldırdı. "Çaylak!" diye tısladı öfkey-le. "Seni şuracıkta yere sermeliyim."

Başımı kaldırdım. Gözlerimi onunkilere odaklayamıyordum, ım.ı ne olursa olsun onu tanımıştım, yüzünün şeklini ve saçlarının omuzlarına nasıl döküldüğünü ve bir yaz ikindisine benzeyen kokusunu biliyordum. Rahatlık üzerime bir dalga gibi çarptı. Bu Molly'ydi, benim mumcu Molly'm. "Yaşıyorsun!" diye bağırdım. Kalbim göğsümde oltaya takılmış bir balık gibi sıçradı. Onu kolim una aldım ve öptüm.

En azından denedim. Sevimsiz bir sesle, "Bir sarhoşu asla öpmeyeceğim. Bu kendime verdiğim bir söz ve bu sözü hep tutaca-eım. Bir sarhoş tarafından da öpülmeyeceğim," diyerek beni sert I Mİ şekilde itti. Sesi gergindi.

"Ben sarhoş değilim. Ben... hastayım," diye itiraz ettim. Heye-• .in dalgası başımın daha beter dönmesine neden olmuştu. Ayak-

larımın üzerinde sallandım. "Zaten fark etmez. Burada ve güvendesin."

Beni doğrulttu. Babasına bakarken edindiği bir refleksti. "Ah. Görüyorum. Sarhoş değilsin." Sesinde tiksinti ve inanmazlık birbirine karıştı. "Katibin çırağı da değilsin ayrıca. Ne de bir seyis yamağı. İnsanlarla hep yalan söyleyerek mi ilişki kurarsın? En azından, hep böyle bitiriyor gibi görünüyorsun."

"Yalan söylemedim," dedim aksi bir şekilde, sesindeki öfkeye şaşırarak. Onunla göz göze gelebilmeyi diledim. "Sadece sana tam gerçeği... çok karışık. Molly. İyi olmana o kadar sevindim ki. Ve burada Buckkeep'te olmana. Seni aramam gerekeceği..." Beni ayaklarımın üstünde tutarak kolumu kavramaya devam ediyordu. "Sarhoş değilim. Gerçekten. Az önce yalan söyledim, çünkü ne kadar güçsüz olduğumu kabul etmek utanç vericiydi."

"Yalan söyledin." Sesi bir kırbaç gibi sakladı. "Yalan söylemekten daha çok utanç duymalısın, Çaylak. Yoksa bir prensin oğluna yalan söyleme izni veriliyor mu?"

Beni bıraktı ve bir duvarın dibine çöktüm. Bir yandan vücudumu dik tutmaya gayret ederken uçuşan düşüncelerime hakim olmaya çalıştım. "Ben bir prensin oğlu değilim," dedim sonunda. "Ben bir piçim. Bu farklı bir şey. Ve evet, bunu kabul etmek de çok utanç verici. Ama sana hiç 'Piç' olmadığımı söylemedim. Seninle birlikteyken, hep, 'Çaylak' olduğumu hissettim. Bana bakıp 'Piç' yerine 'Çaylak'ı düşünen birkaç arkadaşımın olması iyi bir şeydi."

Molly cevap vermedi. Onun yerine beni gömleğimin önünden öncekinden daha sert bir şekilde tuttu ve koridordan odama doğru çekti. Kadınların kızdıklarında ne kadar kuvvetli olduklarına şaşırmıştım. Kapıyı sanki kişisel bir düşmanmış gibi omuzlayarak açtı ve beni yatağıma doğru itti. Ben yatağa yaklaşır yaklaşmaz bıraktı ve yatağa düştüm. Doğruldum ve oturmayı başardım. Elleri-

mi sıkıca kavrayıp dizlerimin arasına koyarak titrememi kontrol edebiliyordum. Molly bana dik dik bakarak ayakta duruyordu. ()nu tam göremiyordum. Hatları belirsiz bir lekeydi, ama duruşundan öfkeli olduğunu söyleyebilirdim.

Bir dakika sonra, "Rüyamda seni gördüm. Burada yokken," demeye cesaret ettim.

Hâlâ konuşmuyordu. Kendimi biraz daha cesur hissettim. "Siltbay'de olduğunu gördüm. Yağmalandığında." Kelimeler ağzımdan sesimin titremesini engellemeye çalışırken gergin çıkmış-tl. "Yangınları ve Akıncıların saldırılarını gördüm. Rüyamda koruman gereken iki çocuk vardı. Senin çocuklarına benziyorlardı." '?issizliği kelimi erime karşı bir duvar gibi duruyordu. Büyük ihtimalle rüyalar hakkında saçmayalan on çeşit aptaldan biri olduğumu düşünüyordu. Ve neden, ah neden, dünyadaki bütün insanin arasında beni insanlıktan çıkmış durumda görebilecek onca nisan varken, neden Molly olmak zorundaydı? Sessizlik uzadı. Ama burada, Buckkeep'te ve güvendesin." Titreyen sesimi düzeltmeye çalıştım. "Güvende olduğuna sevindim. Ama Buckkeep'te ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorum ha?" Sesi benimki kadar gergindi. Öfke sesini soğuklaştırmıştı, ama korkuyla da kuşatılmış olduğunu duşundum. "Bir arkadaşı aramaya geldim." Durakladı ve boğulu-yoımuş gibi göründü. Tekrar konuştuğunda sesi yapay bir şekilde sakin, neredeyse nazikti. "Görüyorsun ya, babam öldü ve beni borçlu bıraktı. Bu yüzden alacaklılarım dükkanımı benden aldılar. Akrabalarımla yaşamaya gittim; hasatta onlara yardımcı olmak, tekrar başlamak için gereken parayı kazanmak için. Siltbay'de. Bundan nasıl haberdar olduğunu tahmin bile edemesem de. Biraz para kazandım ve kuzenim kalanını bana borç vermeye ı.iziydi. Hasat iyi olmuştu. Ertesi gün Buckkeep'e gelecektim. Ama Siltbay yağmalandı. Yeğenlerimle oradaydım..." Sesi alçala-

rak kayboldu. Gemiler, yangın, kahkaha atan kılıçlı kadın. Ona baktım ve ona neredeyse odaklanabildim. Konuşamıyordum. Ama başımın üzerinden ötelere bakıyordu. Sakin bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Kuzenlerim sahip oldukları her şeyi yitirdiler. Çocukları hayatta kaldığı için kendilerini şanslı saydılar. Bana yine de borç vermelerini isteyemezdim. Gerçek şu ki, bana yaptığım işin karşılığını bile ödeyemezlerdi, tabii ben sormayı düşünmüş olsaydım. Bu yüzden Buckkeep'e döndüm, kış yaklaşıyordu ve kalacak yerim yoktu. Ve düşündüm de Çaylakla hep dost olmuştum. Eğer kendimi toparlamak için borç isteyebileceğim biri varsa, bu o olurdu. Bu yüzden kaleye geldim ve katibin çırağını sordum. Ama herkes omuz silkti ve beni Fedwren'e gönderdiler. Ve Fedwren seni tarif etmemi dinledi, kaşlarını çattı ve beni Patience'a gönderdi." Molly durakladı. O karşılaşmayı hayal etmeye çalıştım,

ama o hayalden ürpertiyle uzaklaştım. "Beni bir leydinin hizmetkarı olarak işe aldı," dedi Molly yumuşak bir şekilde. "Sen beni rezil ettikten sonra yapabileceği en az şeyin bu olduğunu söyledi."

"Seni rezil etmek mi?" Silkinerek doğruldum. Dünya etrafımda döndü ve bulanık görüşüm kıvılcımlar halinde eridi. "Nasıl? Seni nasıl rezil ettim?"

Molly'nin sesi sakindi. "Senin besbelli sevgimi kazandığını ve sonra beni terk ettiğini söyledi. Yanlış faraziyelere kapılıp senin günün birinde benimle evlenebileceğini düşünerek benimle flört etmene izin vermişim."

"Ben..." diyecektim, sonra, "Biz arkadaştık. Bundan öte bir şey hissettiğini bilmiyordum..."

"Bilmiyordun ha?" Çenesini kaldırdı, bu jesti biliyordum. Altı yıl önce bu hareketi mideme yiyeceğim bir yumruk izlerdi. Yine de geri çekildim. Ama, "Sanırım bunu söylemeni beklemeliydim. Söylemesi kolay bir şey," derken daha da sakin bir sesle konuştu.

Sinirlenme sırası bendeydi. "Beni tek bir veda kelimesi bile etmeden terk eden sensin. Hem de Jade denen denizciyle. Onun hakkında bir şey bilmediğimi mi sanıyorsun? Oradaydım Molly. I >nun koluna girdiğini ve onunla beraber yürüyüp gittiğini gör-düm. O zaman neden onunla gitmeden bana germedin?"

Kendini toparladı. "Geleceği parlak bir kadındım. Sonra istemeden borçlu-durumuna düştüm. Babamın girdiği borçlardan haberdar olduğumu ama bilmezlikten geldiğimi mi sanıyorsun? O gömülene kadar alacaklılar kapıya dayanmadı. Her şeyi kaybet-tlm. Sana, beni kabul etmeni umarak bir dilenci gibi mi gelmeliydim? Beni umursadığmı düşünmüştüm. Sanmıştım ki sen... El seni kahretsin, bunu neden sana itiraf etmek zorunda olayım ki!" Kelimeleri bana savrulan taşlar gibi çarpmıştı. Gözlerinin öfkeyle Işıladığını, yanaklarının kızardığını biliyordum. "Benimle evlenmek istediğini düşünmüştüm, benimle bir gelecek kurmak istediğini. Bu geleceğe bir şeyler katmak istedim, sana tek kuruşsuz ve başarısız gelmek değil. Küçük bir dükkanımızın olduğunu, benim mumlar, bitkiler ve balla, senin katiplik işlerinle ilgilendiğini ha-y.ıl ederdim. Bu yüzden kuzenime gidip ödünç para istedim. Çok I'.ırası yoktu, ama ağabeyi Flint'le konuşmak için Siltbay'e gitmemi sağladı. Neler olduğunu sana anlattım. Buraya geri dönmek İçin bir balıkçı teknesinde çalıştım Çaylak, balık ayıklama ve tuz-l.ıma işi yaptım. Buckkeep'e dayak yemiş bir it gibi döndüm. Ve gururumu çiğneyip o gün buraya geldim ve ne kadar aptal oldu-c.ıımu, bana nasıl numara yaptığını ve yalan söylediğini öğren-dlm. Sen bir piçsin Çaylak. Öylesin."

Bir an için kulağıma çalınan garip bir sesi dinledim; ne oldu-eıınu çıkarmaya çalıştım. Derken anladım. Kesik kesik soluk ala-ı.ık ağlıyordu. Ayağa kalkıp ona gitmeye çalışırsam yüzüstü düşe-
? eğimi biliyordum. Ya da ona ulaşırdım ve beni yere sererdi. Her
? ıı hoş gibi aptal bir şekilde tekrar ettim, "Peki, ya Jade'e ne de-

meli o halde? Onunla gitmeyi neden o kadar kolay buldun? Neden önce bana gelmedin?"

"Sana söyledim! O benim kuzenim, seni salak!" Öfkesi gözyaşlarının arasından alevlendi. "Başın sıkıştığında ailene koşarsın. Ondan yardım istedim ve beni haşata yardım etmem için ailesinin çiftliğine götürdü." Bir an sustu. Sonra inanılmaz bir şekilde, "Ne sandın? Yedeğinde başka adam bulunduran türden bir kız olduğumu mu?" Sesi buz gibiydi. "Benimle flört etmene izin verirken başka biriyle çıkacağımı mı?"

"Hayır. Bunu kastetmedim."

"Tabii ki kastettin." Bunu sanki her şey birden akla uygun görünmüş gibi söylemişti. "Babam gibisin. Kendisi o kadar çok yalan söylüyordu ki, hep yalan söylediğime inandı. Tıpkı senin gibi. İçki kokar ve güçbela ayakta dururken, 'Ah, sarhoş değilim,' demen ve şu aptal hikayen; 'Rüyamda seni Siltbay'de gördüm.' Kasabadaki herkes Siltbay'e gittiğimi biliyordu. Büyük ihtimalle bu gece aynı meyhanede otururken bütün hikayeyi duydun."

"Hayır, Molly. Bana inanmak zorundasın." Doğrulmak için yataktaki battaniyeleri kavradım. Bana sırtını dönmüştü.

"Hayır. Zorunda değilim! Artık hiç kimseye inanmak zorunda değilim." Bir şey düşünüyormuş gibi duraksadı. "Biliyorsun, bir vakitler, uzun zaman önce ben küçük, küçük bir kızken. Seninle tanışmadan bile önce." Sesi garip bir şekilde sakinleşmeye başlamıştı. Boş, ama sakindi. "Bahar festivali zamanıydı. Babamdan panayır sergilerini gezmek için birkaç peni istediğimi hatırlıyorum, bana tokat attı ve parasını böyle aptalca şeylere harcayamayaca-ğını söyledi. Ve sonra beni dükkana kilitledi ve içmeye gitti. Ama o zaman bile dükkandan nasıl çıkılacağını biliyordum. Neyse, panayır sergilerine gittim, sadece bakmak için. Birinde kristallere bakıp geleceği söyleyen bir adam vardı. Nasıl yaptıklarını bilirsin. Kristali mum ışığına tutarlar ve yüzüne vuran renklere bakarak

.'.ileceği söylerler." Duraksadı.

"Biliyorum," dedim o sessiz kalınca. Bahsettiği Engel sihirbaz ı ipini bilirdim. Bir kadın gözleri kapalı yüzünde dans eden renkli ışıkları görmüşlüğüm vardı. Şu an sadece Molly'yi net bir şekil-de görebilmeyi istiyordum. Onunla göz göze gelebilirsem, içimdeki gerçeği görmesini sağlayabileceğimi düşünüyordum. Ayağa kalkmaya, ona gitmeye ve onu tekrar kollarımın arasına almayı ı lenemeye cesaret edebilmeyi diledim. Ama sarhoş olduğumu düzmüyordu ve ben de düşeceğimi biliyordum. Kendimi onun kar-iMiıda tekrar rezil edemezdim.

"Diğer kız ve kadınların birçoğu geleceklerini söyletiyorlardı. Ama benim bir penim yoktu, bu yüzden sadece seyrediyordum. Ama bir süre sonra yaşlı adam beni fark etti. Sanırım utangaç olduğumu düşündü. Bana geleceğimi öğrenmeyi isteyip istemediğimi sordu. Ve ben ağlamaya başladım, çünkü istiyordum ama bir penim yoktu. Sonra balık satan şu kadın, Brinna, kahkaha attı ve I ıiınu öğrenmek için para vermeme gerek olmadığını söyledi. Ge-leceğimi herkes şimdiden biliyordu. Bir sarhoşun kızıydım, bir ıihoşun karısı ve sarhoşların anası olacaktım." Fısıldayarak de-v nıı etti, "Herkes gülmeye başladı. Yaşlı adam bile."

"Molly," dedim. Beni duyduğunu bile sanmıyordum.

"Hâlâ bir penim yok," dedi yavaşça. "Ama en azından bir sarhoşun karısı olmayacağımı biliyorum. Bir sarhoşla arkadaş olma-',ı bile istediğimi sanmam."

"Beni dinlemek zorundasın. Adil davranmıyorsun!" Hain dilim I 'İlmelerimi karıştırdı. "Ben..."

Kapı çarpıldı.

"Benden o şekilde hoşlandığını bilmiyordum," dedim aptalca, lı ıı;ıık ve boş odaya.

(J'ddi bir titremeye yakalandım. Ama onu tekrar, o kadar ko-I ıy kaybetmeye niyetim yoktu. Ayaklandım ve zemin altımda sal-

lanmaya başlamadan iki uzun adım atmayı başardım, ardından dizlerimin üstüne çöktüm. Bir süre, kafam bir köpek gibi sarkarak öyle kaldım. Arkasından emeklersem etkileneceğini sanmıyordum. Büyük ihtimalle beni tekmelerdi. Onu bulabildiğim takdirde tabii. Onun yerine yatağıma emekledim ve tırmandım. Soyunmadım, sadece battaniyemin köşesini üzerime çektim. Görüşüm, kenarlardan siyahlaşarak karardı, ama hemen uyumadım. Uyumak yerine uzandım ve geçen yaz ne kadar aptal bir oğlan olduğumu düşündüm. Bir kızla gezdiğimi düşünerek, bir kadınla flört etmiştim. Yaşlarımızdaki o üç yıllık farkı çok umursuyordum, ama tamamen yanlış yönde. Beni bir çocuk olarak gördüğünü düşünmüş ve onu kazanmak konusunda umutsuz olmuştum. Böylece beni bir erkek gibi görmesini sağlamaya çalışmak yerine bir çocuk gibi davranmıştım. Ve çocuk onu incitmişti ve evet, aldatmıştı ve büyük ihtimal ki, onu sonsuza kadar kaybetmişti. Karanlık kapandı, dönen tek bir kıvılcım dışında her yer karardı.

Çocuğu sevmişti ve ikimiz için beraber bir hayat öngörmüştü. Kıvılcıma tütündüm ve uykuya gömüldüm.

4

AÇMAZLAR

İzan ve İrfan'la ilgili olarak her insanın en azından biraz yeteneği olduğundan şüpheleniyorum. Kadınların işlerinin başından hızla kalkıp yan odada uyanmakta olan bir bebeğe koştuklarını gördüm. Bu da bir İrfan şekli olamaz mı? Ya da uzun süredir aynı gemide çalışan mürettebat arasında gelişen sessiz işbirliğine şahit oldum. Bir İrfan grubu gibi yakın bir şekilde, söylenmeyen kelimelerle çalışıyorlardı, öyle ki, gemi neredeyse canlı bir hayvana ve mürettebat da onun yaşam gücüne dönüşüyordu. Diğer insanlar belirli hayvanlara karşı bir sevgi hissederler ve bunu çocuklarına verdikleri isimlerde belli ederler. İzan o sevgiyi besleyene açılır. İzan bütün hayvanların farkında olmayı sağlar, ama folklor İzan kullananların çoğunun er geç belirli bir hayvanla hağ kurduğunda ısrar eder. Bazı masallar İzan kullananların er geç bağlı oldukları hayvanın davranışlarını ve sonunda biçimini edindiğini anlatır. Bu masalları, inanıyorum ki, çocukları hayran büyüsünden vazgeçirmek için uydurulmuş nadir masallar olarak ayrı bir yere koyabiliriz.

* * *

Öğleden sonra uyandım. Odam soğuktu. Ateş sönmüştü. Terli giysilerim üzerime yapışmıştı. Sendeleyerek aşağı, mutfağa git-tim, bir şeyler yedim, hamama gittim, titremeye başladım ve odama döndüm. Soğuktan titreyerek tekrar yatağıma girdim. Sonra

biri geldi ve benimle konuştu. Ne söylediğini hatırlamıyorum, ama sarsıldığımı hatırlıyorum. Tatsızdı, ama görmezden gelebilirdim ve geldim.

Akşama doğru uyandım. Şöminemde yanan bir ateş ve kömür kovamda düzgün bir odun yığını vardı. Yatağımın kenarına küçük bir masa çekilmiş ve kenarları nakışlı bir örtü üzerindeki tepsiye biraz ekmek, et ve peynir konmuştu.

İçinde demlenen bitkiler olan tombul kase, ateşin üzerinde buharı tüten çok büyük bir demlikten su dökülmesini bekliyordu. Ateşin diğer yanına bir leğen ve sabun konmuştu. Yatağımın ayakucuna temiz bir gecelik entarisi bırakılmıştı; eski entarilerimden biri değildi. Aslında üzerime olabilirdi.

Minnettarlığım şaşkınlığıma üstün geldi. Yataktan çıkıp keyfini çıkarmayı başardım. Sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Sersemliğim gitmiş, yerine tuhaf bir hafiflik gelmişti, ama o da ekmekle peynire dayanamadı. Çayda cinkabuğu hissedilebiliyordu; hemen Chade'den şüphelendim ve beni uyandırmaya çalışanın o olup olmadığını merak ettim. Ama hayır, Chade beni sadece geceleri çağırırdı.

Kapı yavaşça açıldığında, temiz gecelik entarisini üzerime geçiriyordum. Soytarı odama süzüldü. Kışlık siyahlı beyazlı giysisini giymişti ve renksiz derisi bu yüzden daha da solgun görünüyordu. Giysileri bir çeşit ipekli kumaştan yapılmış ve o kadar dokumlu kesilmişti ki, kumaşla sarmalanmış bir sopa gibi duruyordu. Boy atmış ve daha da zayıflamıştı, tabii bu mümkündüyse. Her zamanki gibi beyaz gözleri kendi kansız yüzünde bile şok ediciydi. Bana gülümsedi ve sonra solgun pembe dilini alaylı bir şekilde salladı.

"Sen," diye tahmin yürüttüm ve ortalığı işaret ettim. "Teşekkür ederim."

"Hayır," diye reddetti. Başını hayır anlamında sallarken solgun

-.açları başlığının altından bir hale gibi uçuştu. "Ama yardım ettim. Yıkandığın için sağol. Seni kontrol etme görevimi daha az zahmetli hale getiriyor. Uyandığına sevindim. Berbat horluyorsun."

Yorumunun bitmesini bekledim. "Büyümüşsün," dedim.

"Evet. Sen de. Ve hastalanmışsın. Epey uzun bir süre uyudun. Simdi uyanmış, yıkanmış ve doymuş durumdasın. Yine de korkunç görünüyorsun. Ama artık kokmuyorsun. Vakit öğleden sonrayı geçti. Özellikle vurgulamak istediğin başka gerçekler var mı?"

"Rüyamda seni gördüm. Oradayken."

Bana şüpheyle baktı. "Öyle mi? Ne dokunaklı. Ben rüyamda •eni gördüğümü söyleyemeyeceğim."

"Seni özledim," dedim ve Soytarı'nın yüzündeki kısa şaşkınlık parıltısının tadını çıkardım.

"Ne acayip. Neden soytarıyı bu kadar çok oynadığını açıklar mı bu?"

"Sanırım. Otur. Ben yokken neler olduğunu anlat."

"Yapamam. Kral Shrewd beni bekliyor. Daha doğrusu beni beklemiyor ve kesinlikle bu yüzden hemen ona gitmeliyim. Kendini daha iyi hissettiğinde gidip onu görmelisin. Özellikle de seni beklemiyorsa." Gitmek için hızla döndü. Kendini kapıdan dışın savurdu ve hızla içeri eğildi. Komik bir şekilde uzun kolağız-l.ınndan birindeki gümüş çanları kaldırdı ve onları bana doğru çıngırdattı. "Elveda Fitz. İnsanların seni öldürmelerine izin vermenle konusunda daha iyi olmaya çalış." Kapı arkasından sessizce kapandı.

Yalnız kalmıştım. Kendime bir bardak çay daha koydum ve ı .iyimi yudumladım. Kapım tekrar açıldı. Soytarı sanarak başımı kaldırdım. Lacey içeri baktı ve "Alı, uyanık," diye bildirdi ve son-ı.ı hararetle, "Neden ne kadar yorgun olduğunu söylemedin? Bulun gün böyle uyuman beni ölesiye korkuttu," dedi ısrarla. Davet edilmeyi beklemedi ve kollarında temiz çarşaflar ve battaniyeler-

le odaya daldı ve hemen arkasında Leydi Patience vardı.

"Ah, uyanmış!" diye çığlık attı Lacey'ye, sanki şüphesi varmış gibi. Karşılarında gecelik entarimle duruyor olmam konusundaki utancımı görmezden geldiler. Leydi Patience yatağımın kenarına oturdu, bu arada Lacey odada dolanıyor, etrafı topluyordu. Çıplak odamda yapılacak fazla şey yoktu, ama kirli bulaşıkları istifledi, ateşimi körükledi, kirli banyo suyuma ve etrafa saçılmış giysilerime bakıp beğenmezliğini belirten sesler çıkardı. O yatağımın üzerini boşaltıp havalandırır, kirli giysilerimi küçük gören bir burun kıvırmayla kolunun üzerine atıp etrafa bakarken ve ardından yağmaladıklarıyla kapıdan süzülüp giderken şöminenin yanındaki çıkıntıda durdum.

"Onları toplayacaktım," diye mırıldandım, utanarak, ama Leydi Patience fark etmişe benzemiyordu. Buyurgan bir ifadeyle yatağı işaret etti. İstemeyerek yatağa girdim. Daha önce kendimi hiç bu kadar kuşatılmış hissettiğimi sanmıyorum. Bunu eğilip örtüleri etrafımda sıkıştırarak vurguladı.

"Molly'ye gelince," diye hızla bildirdi. "O geceki davranışın ayıptı. Onu odana çekmek için zayıflığını kullandın. Ve sonu gelmez suçlamalarınla onu tedirgin ettin. Fitz, buna izin veremem. O kadar hasta olmasaydın, sana çok kızardım. Hasta olduğun için, sadece ciddi bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. O zavallı kızı nasıl aldattığın ve bıraktığın konusunda ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden sadece aynı şeyi bir daha yapmayacağını söyleyeceğim. Ona karşı her açıdan şerefli bir şekilde davranacaksın."

Molly'yle aramdaki basit bir yanlış anlama aniden ciddi bir mesele haline gelmişti. "Burada bir hata var," dedim, kulağa uysal ve sakin gelmeye çalışarak. "Molly'yle benim düzeltmemiz gerekiyor. Beraber, özel olarak kunuşup. İç huzurunuz için sizi temin ederim ki, sizin düşündüğünüz gibi değil."
"Kim olduğunu hatırla. Bir prensin oğlu-"

"Fitz," diye hatırlattım ona sert bir şekilde. "Ben FitzChi-valry'yim. Chivalry'nin piçi." Patience çarpılmışa döndü. Buckke-ep'ten ayrıldığımdan bu yana ne kadar değişmiş olduğumu tekrar hissettim. Artık onun gözetip denetleyeceği ve düzelteceği bir çocuk değildim. Beni olduğum gibi görmeliydi. Yine de, "Prens Chivalry'nin hakiki oğlu değil, leydim. Sadece kocanızın piçi," diye belirtirken ses tonumu yumuşatmaya çalıştım.
Yatağımın ayakucuna oturdu ve bana baktı. Ela gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerime dürüst bir ifadeyle baktı. Havailiği ve kafa karışıklığı gitti, yerine tahmin ettiğimden daha çok acı ve muazzam bir pişmanlık duyabilen bir ruh geldi. "Bunu unuta-bileceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordu yavaşça.
Bir cevap ararken sesim boğazımda kayboldu. Lacey'nin gelişiyle kurtuldum. İki hizmetçi ve iki küçük çocuk getirmişti. Lacey içinde ufak tatlılar ve iki bardak daha olan bir tepsiyi düzenler ve bir diğer bardak çay için taze mayalı bitki ölçerken, diğerleri le-;;cnimdeki kirli suyu ve bulaşıklarımı götürüverdiler. Hizmetkarlar odadan çıkana kadar Patiencela ben sessiz kaldık. Lacey çayı hazırladı, hepimize koydu ve sonra her zamanki gibi örgü işine koyuldu.
"Bunun bir yanlış anlamadan öte olması kesinlikle senin kim olduğunla ilgili." Patience konuya geri döndü, sanki ben sözünü kesmeye cesaret etmemişim gibi. "Sadece Fedwren'in çırağı ya da seyis yamağı olsaydın, o zaman dilediğin kişiyle flört etmek ve evlenmekte özgür olurdun. Ama değilsin, FitzChivalry Farseer. Sen kraliyet soyundansın. Bir piç bile..." -bu kelimeyi söylerken dili hafifçe sürçtü- "kraliyet soyundan geliyorsa belli âdetlere uymalıdır. Ve belli bir sağduyuya sahip olmalıdır. Kraliyet ailesindeki yerini düşün. Evlenmek için kralın iznini almalısın. Muhakkak ki, bunun farkındasın. Kral Shrewd'a karşı nezaket, flört etme niyetinden onu haberdar etmeni gerektirir ki, durumun esasını dü-

şünsün ve sana bunun onu hoşnut edip etmediğini söylesin. Bunu düşünüp taşınacaktır. Evlenmen için iyi bir zaman mı? Tahta faydası var mı? Aday makbul mü, yoksa skandal yaratmaya mı müsait? Flört etmen görevlerinle çatışacak mı? Leydinin soyu kabul edilir gibi mi? Kral senin evlat sahibi olmanı istiyor mu?"
Ortaya attığı her soruyla daha da çok şaşırdığımı hissettim. Yastıklarıma yaslanıp uzandım ve yatağın kenarından sarkan örtülere baktım. Molly'yle flört etmeyi gerçekten hiç planlamamış-tım. Bir çocukluk arkadaşlığından daha derin bir arkadaşlığa kaymıştı. Kalbimin gitmesini nasıl istediğini biliyordum, ama zihnim onu düşünmeyi asla bırakmamıştı. Duygularımı yüzümden açıkça okudu.
"Şimdiden bir başkasına yeminli olduğunu da unutma FitzChivalry. Hayatın halen kralına ait. Molly'yle evlenirsen ona ne vereceksin? Ondan artanları mı? İstemediği zaman parçalarını mı? Vazifesi bir krala hizmet etmek olan birinin hayatında başka biri için çok az zaman vardır." Gözlerinde aniden yaşlar belirdi. "Bazı kadınlar böyle bir adamın dürüstçe vereceği şeyleri almaya ve kendilerini bununla tatmin etmeye isteklidir. Diğerleri için, bu yeterli değerlidir. Asla yeterli olamaz. Bunu..." Duraksadı ve kelimeler içinden sökülüyormuş gibi konuştu. "Bunu düşünmelisin. Bir at iki eyer taşıyamaz. Ne kadar isterse istesin..." Sesi son kelimelerle birlikte alçaldı. Bir şey onu incitmiş gibi gözlerini kapadı. Sonra nefes aldı ve sanki hiç duraksamamış gibi hızla konuşmaya devam etti, "Düşünmen gereken bir şey daha var FitzChivalry. MoUy beklentileri olan bir kadın ya da kadındı. Bir işi var ve işini iyi biliyor. İşini kendi başına tekrar kurabileceğini umuyorum. Peki ya sen? Ona ne getiriyorsun? İyi yazıyorsun, ama bir katibin tüm becerilerine sahip olduğunu iddia edemezsin. İyi bir seyis yamağısın, evet, ama ekmeğini böyle kazanmıyorsun. Sen bir prensin piçisin. Kalede yaşıyorsun, besleniyorsun, giyiniyorsun. Ama sabit

bir harçlığın yok. Burası bir kişi için rahat bir oda olabilir. Molly'yi seninle yaşaması için buraya getirmeyi mi düşünüyorsun? Yoksa kralın Buckkeep'ten ayrılmana rıza göstereceğine cidden inanıyor musun? İzin verirse ne olacak? Karınla yaşayacak ve onun el emeğiyle kazandığı ekmeği yiyecek ve hiçbir şey yapmayacak mısın? Yoksa onun işini öğrenmeye razı olacak ve ona yardımcı mı olacaksın?"
Nihayet durdu. Sorularının hiçbirine cevap vermemi beklemiyordu. Ben de bunu yapmayı denemedim. Bir soluk aldı ve konuşmaya devam etti. "Düşüncesiz bir çocuk gibi davrandın. Bir kötülük düşünmediğini biliyorum ve bundan bir kötülük gelmeyeceğinden emin olmalıyız. Hiç kimseye. Ama özellikle de Molly'ye. Sen kraliyet sarayının dedikoduları ve entrikaları arasında büyüdün. O büyümedi. Senin kapatman ya da daha kötüsü bir kale orospusu olduğunun söylenmesine izin mi vereceksin? Buckkeep uzun yıllardır bir erkek sarayı olageldi. Kraliçe Desire... kraliçeydi, ama

sarayı Kraliçe Constance'ın düzenlediği gibi düzenlemedi. Buckkeep'te yine bir kraliçemiz var. Senin de göreceğin gibi işler şimdiden değişti. Eğer Molly'yi gerçekten karın yapmak istiyorsan, bu saraya her seferinde bir adım atarak getirilmeli. Yoksa kendini insanlara nazik bir şekilde kafa sallayan, aforoz edilmiş biri olarak bulur. Seninle açık konuşuyorum, FitzChivalry. Sana karşı zalim olmak için değil. Ama Molly'nin bir ömür boyu rastgele zalimlik yaşamasındansa, şu an sana zalim davranmam yeğdir." Sakin bir şekilde, gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmuştu.

Ben, "Ne yapmalıyım?" diye umutsuzca sorana kadar bekledi. Sonra tekrar gözlerime baktı. "Şimdilik hiçbir şey. Aynen bunu kastediyorum. Molly'yi hizmetçi kadınlarımdan biri yaptım. Ona elimden geldiğince saray âdetlerini öğretiyorum. Zeki bir öğrenci olduğu kadar, bitkiler ve koku yapımı konusunda çok hoş bir öğ-

retmen olduğunu da ispatladı. Fedwren'in ona yazmayı öğretmesini sağladım, öğrenmeye çok hevesli olduğu bir şey. Ama şu an için olması gereken bu kadar. Saray kadınları tarafından benim leydilerimden biri olarak kabul edilmeli... Piçin kadını olarak değil. Bir süre sonra onunla görüşebilirsin. Ama şimdilik onu yalnız başına görmen ya da görmeye çalışman bile yakışıksız olacaktır."

"Ama onunla yalnız konuşmam lazım. Bir kereliğine, kısacık, sonra kurallarınıza uyacağıma söz veriyorum. Onu kasten aldattığımı düşünüyor, Patience. Dün gece sarhoş olduğumu düşünüyor. Ona açıklamam gere..."

Ama Patience daha ilk cümle ağzımdan çıkar çıkmaz başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı ve ben susana kadar da sallamaya devam etti. "Şimdiden az da olsa söylenti var; buraya seni aramaya geldiği için. Ya da dedikodu öyleydi. Herkesi Molly'nin bana geldiği, çünkü birtakım güçlükler yaşadığı ve annesinin Kraliçe Constance zamanında Leydi Heather'ın hizmetkarlarından biri olduğu konusunda temin ederek dedikoduları ezdim. Ki bu doğru ve dolayısıyla Leydi Heather Buckkeep'e ilk geldiğimde bana dostluk gösterdiği için beni aramaya hakkı var."

"Molly'nin annesini tanıyor muydun?" diye sordum merakla.

"Tam değil. Ben Buckkeep'e gelmeden önce bir mumcuyla evlenmek için ayrılmıştı. Ama Leydi Heather'ı tanırdım ve bana karşı nazikti." Sorumu savuşturdu.

"Ama sizin odanıza gelip orada onunla özel olarak konuşamaz mı..."

"Bir skandal istemiyorum!" diye belirtti sert bir şekilde. "Bir skandali davet etmeyeceğim. Fitz, sarayda düşmanların var. Onların seni yaralamayı amaçlayarak Molly'yi kurban haline getirmelerine izin vermeyeceğim. Bu kadar. Nihayet yeterince açık konuşabildim mi?"

Açık konuşmuştu ve cahil olduğuna inandığım konulardan

bahsetmişti. Düşmanlarım hakkında ne kadar bilgisi vardı? Bunu I idece sosyal bir şey olarak mı görüyordu? Ki bu sarayda yeterli olurdu. Regal'i ve onun sinsi nüktedanlığını ve bir ziyafette donup yamndakilerle nasıl da yumuşakça konuşacağını ve hepsinin birbirlerine sırıtacağını ve prensin eleştirilerine alçak sesli yorum-l.ıı ekleyeceklerini düşündüm. Onu öldürmek zorunda olacağımı düşündüm.

"Çenenin duruşundan, anladığını çıkarıyorum." Patience çay fincanını masaya koyarak ayağa kalktı. "Lacey. FitzChivalry'yi arlık dinlenmesi için yalnız bırakmalıyız sanırım."

"Lütfen, en azından ona bana kızmamasını söyleyin," diye yalvardım. "Ona dün gece sarhoş olmadığımı söyleyin. Asla onu aldatmak ya da ona bir zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını Söyleyin."

"Böyle mesajlar iletmeyeceğim! Sen de Lacey! O göz kırpmayı görmedim sanma. İkinizin de görgü kurallarına uymanızda ısrar ediyorum. Bunu unutma FitzChivalry. Molly'yi tanımıyorsun. Mumcu Hanım. O da seni tanımıyor. Böyle olmak zorunda. Hadi gel Lacey. FitzChivalry, bu gece biraz dinlenmeni bekliyorum senden."

Gittiler. Lacey'nin gözlerini yakalamaya çalıştığım ve ittifakını kazandığım halde, bana bakmayı reddetti. Kapı arkalarından kapandı ve yastıklarıma yaslandım. Zihnimin Patience'ın koyduğu kısıtlamalarda gezinmesine izin vermemeye çalıştım. Sinir bozucu olsa da haklıydı. Molly'nin davranışımı aldatıcı ve göz yumucu olmaktan ziyade düşüncesizce bulmasını umabiliyordum sadece.

Yatağımdan kalkıp ateşi harlatmaya gittim. Sonra şöminenin yanma oturdum ve odama baktım. Dağ Krallık'ında geçirdiğim aylardan sonra, gerçekten de soğuk ve kasvetli bir mekan gibi görünüyordu. Odamda dekorasyona en yakın şey, Kral Wisdom'ın Elderlinglere dostça davrandığı oldukça tozlu bir goblendi. Yata-

ğımın ayakucundaki sedir sandık gibi zaten odayla gelmişti. Goblene eleştirel bir gözle baktım. Eski ve güve yenikleriyle doluydu; neden buraya sürüldüğünü anlayabiliyordum. Daha gençken bana kabuslar gördürmüştü. Eski bir tarzla

dokunduğu için Kral Wisdom garip bir şekilde uzun boylu görünüyor ve Elderlingler daha önce gördüğüm hiçbir yaratığa benzemiyorlardı. Omuzları-] nın ucunda kanada benzer bir şeyler vardı. Ya da belki onları çevreleyen bir ışık halesi olmasına niyetlenilmişti. Onları düşünmek için şömineye yaslandım.

Uyıkladım. Omzumda bir rüzgarla uyandım. Şöminenin yanındaki, Chade'in güç alanına giden gizli kapı ardına kadar açık ve davetkardı. Dimdik kalktım, gerindim ve taş merdivenleri tırmandım. Bu merdivenleri uzun zaman önce, bugün olduğu gibi gecelik entarimle tırmanmıştım. Kabarcıklarla dolu bir çehresi, keskin ve bir kuzgununki kadar parlak gözleri olan, korkutucu, yaşlı bir adamı takip etmiştim. Bana insanları öldürmeyi öğretmeyi önermişti. Ayrıca lafı uzatmadan arkadaşım olmayı da önermişti. Her iki öneriyi de kabul etmiştim.

Taş basamaklar soğuktu. Orada burada hâlâ örümcek ağları, toz ve duvar apliklerinde is vardı. Öyleyse ev temizleme işi bu merdivene ulaşmamıştı. Chade'in konutuna da. Her zamanki kadar karışık, rezil ve rahattı. Odasının bir ucunda şöminesi, çıplak taş zemin ve devasa bir masa vardı. Üzerinden her zamanki karışıklık taşıyordu; havanlar ve havanelleri, gelincik Slink için et artıklarıyla yapış yapış olmuş tabaklar, kurutulmuş bitki dolu kaseler, tabletler ve parşömenler, kaşıklar ve maşa ve odada kötü kokulu bir duman çıkaran kararmış bir güğüm.

Ama Chade orada değildi. Hayır, odanın diğer ucunda alevlerin dans ettiği şömineye çevrilmiş, üzeri bolca yastıkla beslenmiş bir sandalyedeydi. Birbirinin üzerine serilmiş halılar zemini kaplıyordu ve zarif oymalı bir masada güz elmalarıyla dolu bir tas ve

I'ıı sürahi yaz şarabı vardı. Chade sandalyeye gömülmüştü, ışığa tuttuğu kısmen açılmış bir parşömeni okuyordu. Burnundan bir imanlar olduğundan daha uzakta mı tutuyordu ve kolları daha da mı kurumuştu? Burada olmadığım aylar boyunca mı yaşlandığını, yoksa sadece yaşlandığını daha önce fark etmediğimi mi me-ı.ık ettim. Gri yünlü cüppesi her zamanki gibi yıpranmış görünü-\' iKİu, uzun gri saçları omuzlarına değiyor ve cüppesiyle aynı renkte görünüyorlardı. Her zaman olduğu gibi bakmaya ve varlığımı fark etmeye tenezzül edene kadar sessizce durdum.

Nihayet parşömeni indirdi ve bana doğru baktı. Gözleri yeşil-ı lı ve renginin açıklığı Farseer yüzünde hep şaşırtıcı bir şeydi. Yü-unü ve kollarını nokta nokta çevreleyen kabarcık gibi izlere rağ-ıiKı, piç soyu benimki kadar açıkça belirgindi. Onu bir büyük amca olarak görebilirdim sanırım, ama usta çırak ilişkimiz herhan-'i bir kan bağından daha yakındı. Beni baştan aşağı süzdü ve ben ' ınun incelemesi altında mahcup bir şekilde daha da dik durdum. "Evlat, ışığa gel," diye emrettiğinde sesi buz gibiydi.

Birkaç adım atmayı başardım ve endişeyle ayakta dikildim. Beni parşömeni incelediği dikkatle inceledi. "Sen ve ben ihtiraslı hainler olsaydık, insanların Chivalry'ye olan benzerliğinin farkına \ .11 malarını sağlardık. Sana onun durduğu gibi durmayı öğretebi-Iıı elim; zaten onun gibi yürüyorsun. Sana, yüzüne seni daha yaşlı gösterecek çizgileri nasıl ekleyeceğini gösterebilirdim. Boyun neredeyse onunki kadar olmuş. Onun kullandığı deyişleri ve gülme şeklini öğrenebilirdin. Yavaş yavaş güç kazanırdık; sessiz yön-Irmlerle, kimse neyi teslim ettiğinin farkına bile varmadan. Ve günün birinde öne çıkar ve gücü ele alırdık."

Duraksadı.

Yavaş yavaş başımı salladım. Sonra ikimiz de gülümsedik ve gidip ayaklarının dibine şömine taşlarının üzerine oturdum. Ateşin sırtıma vuran sıcaklığı iyi geldi.

"Benim işim bu," İç geçirdi ve şarabından bir yudum aldı. "Başkalarının düşüneceğini bildiğimden, böyle şeyleri düşünmek zorundayım. Er ya da geç, günün birinde önemsiz bir soylu bunun orijinal bir fikir olduğuna inanacak ve sana bu fikirle yaklaşacak. Bekle ve gör, yanlış mı düşünüyorum."

"Umarım yanlış düşünüyorsundur. Entrikalardan nasibimi aldım Chade ve o oyunda umduğum kadar iyi yol alamadım."

"Elindeki kağıtlarla kötü oynamadın. Hayatta kaldın." Ateşe baktı. Bir soru neredeyse apaçık bir şekilde aramızda asılı duruyordu. Neden Kral Shrewd, onun eğitimli suikastçısı olduğumu Prens Regal'e açık etmişti? Neden beni ölmemi isteyen bir adama rapor verecek ve emir alacak bir konuma koymuştu? Beni Regal'e, onu diğer hoşnutsuzluklarından uzaklaştırmak için mi satmıştı? Sanırım Chade bile tüm sorularımı yanıtlayamazdı ve herhangi birini sormak ikimizin de yeminli olduğu şeye, Kralın Adamı olma vazifesine en kötü ihanet olurdu. İkimiz de uzun zaman önce hayatlarımızı Shrewd'un himayesine, kraliyet ailesinin korunmasına adamıştık. Bizi nasıl harcamayı tercih edeceğini, sorgulamak bize göre değildi. O yolda ihanet yatıyordu.

Bu yüzden Chade yaz şarabını kaldırdı ve boş kadehi benim için doldurdu. Kısa bir süre bizim dışımızda kimsenin önemsemediği ve bu yüzden de çok değerli olan şeylerden bahsettik. Gelincik Slink'in nasıl olduğunu sordum ve o da, Nosy'nin ölümüne dair üzüntüsünü iletti. Verity'ye rapor ettiğim her şeyi ve bir sürü ahır dedikodusunu da bildiğini

belli eden bir ya da iki soru sordu. Kaledeki önemsiz dedikoduları ve yokluğumda kaçırdığım şeyleri dinledim. Ama ona Kettricken, kraliçemiz hakkında ne düşündüğünü sorduğumda yüzündeki ifade ciddileşti.

"Zor bir yolu göğüslüyor. Kendisinin kraliçe olduğu ve yine de henüz kn.Üçe olmadığı, kraliçesiz bir saraya geliyor. Sıkıntılı bir zamanda, hem Akıncılarla, hem de milli huzursuzlukla karşı

karşıya olan bir krallığa geliyor. Ama en zoru, onun kraliyet anlayışını anlamayan bir saraya gelmesi. Şerefine düzenlenen ziyafetler ve toplantılarla kuşatıldı. Kendi insanlarının arasında yürümeye, kendi bahçesi, dokuma tezgahı, demirhanesiyle ilgilenmeye, münakaşaları çözmeye ve kendini halkının sıkıntıları için feda etmeye alışkın. Burada tek arkadaşlarının soylular, imtiyaz sahipleri ve zenginler olduğunu görüyor. Şarap ve egzotik yemek iüketimini, giyimdeki pahalı kumaş gösterişini, bu toplantıların . ı maçı olan mücevher sergilemeyi anlamıyor. Ve bu yüzden iyi gösteriş yapamıyor. Kendi tarzında güzel bir kadın. Ama çok iri, çok kaslı, Buckkeep kadınları arasında çok sarışın duruyor. Avcıların arasına yerleştirilmiş bir süvari atı gibi. Kalbi temiz, ama görev için yeterli olup olmayacağını bilmiyorum, evlat. Gerçekte ona acıyorum. Buraya yalnız geldi, biliyorsun. Ona eşlik eden az sayıda insan da çoktan Dağlar'a döndü. Bu yüzden sevgisi için ona kur yapanlara rağmen burada çok yalnız."

"Ya Verity," diye sordum canım sıkılarak. "Bu yalnızlığı hafifletmek, ona bizim âdetlerimizle ilgili bir şeyler öğretmek için hiçbir şey yapmıyor mu?"

"Verity'nin ona ayıracak çok az vakti var," dedi Chade dobra dobra. "Evlilik ayarlanmadan önce, bunu Kral Shrewd'a açıklamaya çalıştı, ama biz onu dinlemedik. Kral Shrewd'la benim aklımız, bu evliliğin sağlayacağı politik avantajlarla çelinmişti. Burada, bu sarayda her gün bir kadın olacağını unuttum. Verity meşgul. Sadece bir erkekle bir kadın olsalardı ve kendilerine zaman verilseydi, sanırım birbirlerinden gerçekten hoşlanırlardı. Ama burada ve şu anda görünüşü kurtarmak için bütün güçlerini harcamaklar. Çok geçmeden bir vâris istenecektir. Bırak birbirlerinden hoşlan-mayı, birbirlerini tanıyacak kadar bile zamanları yok." Yüzümdeki acıyı görmüş olmalı ki, "Kraliyet söz konusu olduğunda hep böyle olmuştur evlat," diye ekledi. "Chivarly ve Patience istisnay-

di. Ve mutluluklarını politik çıkar pahasına satın aldılar. Veliahtın aşk için evlendiği duyulmamış şeydir. Ne kadar aptalca bir şey olduğunu eminim defalarca duymuşsundur."

"Ve hep umurunda olup olmadığını merak ettim."

"Ona pahalıya mal oldu," dedi Chade yavaşça. "Kararından pişman olduğunu sanmam. Ama o veliahttı. Sen, o serbestliğe sahip değilsin."

İşte olmuştu. Her şeyi bildiğinden şüpheleniyordum. Ve hiçbir şey söylememesini ummak faydasızdı. Yüzümün hafiften kızarmaya başladığını hissettim. "Molly."

Yavaşça başını salladı. "Kasabadayken bir şeydi ve sen daha çocuktun. Bu görmezden gelinebilir. Ama artık seni bir erkek olarak görüyorlar. Buraya seni sormaya geldiğinde, bu çeneleri çalıştırdı ve insanların söylenti çıkarmasına neden oldu. Patience onları susturmakta ve durumu kontrol altına almakta dikkat çekecek derecede çevikti. Bana kalsa kadını burada tutacağımdan değil. Ama Patience yeterince iyi idare etti."

"Kadın..." diye tekrarladım, acı bir şekilde. "Orospu" demiş olsaydı, bunu bu kadar keskin bir şekilde hissedemezdim. "Chade, onun hakkında yanlış hüküm veriyorsun. Benim hakkımda da. Uzun bir süre önce bir arkadaşlık olarak başladı ve olayların akışında... suçlu biri varsa, bu benim, Molly değil. Kasabada edindiğim arkadaşların, orada Çaylak olarak geçirdiğim vaktin hep bana ait olduğunu düşündüm." Duraksamak için sustum, sadece kelimelerimin aptallığını duydum.

"İki hayat yaşayabileceğini mi düşündün?" Chade'in sesi alçaktı ama nazik değildi. "Biz krala aitiz, evlat. Kralın Adamları. Yaşamlarımız ona ait. Her günün her anı, uykuda ya da uyanık. Kendi ilgilerin için zamanın yok. Sadece onunkiler için."

Ateşe bakmak için hafifçe doğruldum. O ışıkta Chade hakkında bildiklerimi gözden geçirdim. Onunla karanlıkta, bu tenha

..':

odalarda karşılaşmıştım. Onu Buckkeep'in dışında ya da civarındı! hiç görmemiştim. Kimse onun adını anmamıştı. Ara sıra Leydi 11 iyine olarak kılık değiştirerek ileri atılıyordu. Bir keresinde ge-ı enin içinde onunla Forge'daki o ilk korkunç İşlemeye doğru at lürmüştük. Ama o bile kralın emriyle olmuştu. Chade'in yaşamak İçin nesi vardı? Bir konut, iyi yemek ve şarap ve arkadaş olarak I iıı gelincik. Shrewd'un ağabeyiydi. Ama piç olduğu için tahtan ılacaktı. Hayatı, benimkinin alacağı şeklin bir öngörüsü müydü?
"Hayır."
Konuşmamıştım, ama onun yüzüne bakarken düşüncelerimi ı ilimin etmişti. "Ben bu hayatı seçtim, evlat. Kötü yapılmış bir ikili patlayıp beni yaraladıktan sonra. Bir zamanlar yakışıklıydım. Ve kibirli. Neredeyse Regal kadar kibirli. Yüzümü mahvettiğimde, ölmüş olmayı diledim. Aylarca odamdan çıkmadım. Nihayet çıktığımda da bunu kılık değiştirerek yaptım; Leydi Thyme olarak ı leğil, o zaman değil, hayır. Ama yüzümü ve ellerimi örten bir kı-\.ıl<'lle. Buckkeep'ten ayrıldım. Uzun bir süre için. Ve geri döndüğümde, bir zamanlar ben olan o yakışıklı adam ölmüştü. Artık ? 'İn olduğumdan, aile için daha faydalı bir hale gelmiştim. Uzun I Mİ hikaye evlat. Ama yaşama şeklimi benim seçtiğimi bil. ' lncvvd'un beni zorladığı bir şey değildi. Ben kendim zorladım. "iıin geleceğin farklı olabilir. Ama geleceğinin senin emrinde ol-' tuğunu düşünme."
Merak beni dürttü. "Regal değil de Verity'yle Chivalry'nin seni tanımalarının nedeni bu mu?"
Chade garip bir şekilde gülümsedi. "İki büyük oğlan için bir im iyi niyetli üvey amcaydım. Bazı açılardan onlara göz kulak oldum. Ama yaralandıktan sonra kendimi onlardan bile sakladım. Regal beni asla tanımadı. Annesinin kabarcık korkusu vardı. Samı im felaket ve talihsizlik habercisi Kabarcıklı Adamla ilgili bütün efsanelere inanıyordu. Bu yüzden tam olmayan herkese kar-

şı neredeyse batıl bir dehşeti vardı. Bunu Regal'in Soytarı'ya karşı tepkisinde görüyorsun. Yumru ayaklı bir hizmetçi kadını veya bir ya da iki parmağı eksik bir servis görevlisini bile yanına almazdı. Böyle. Döndüğümde ne leydiye, ne de doğurduğu çocuğa tanıtılmadım. Chivalry veliaht olduğunda ona sırrı açılan şeylerden biriydim. Beni hatırlamasına ve özlemiş olmasına şaşırmıştım. O gece Verity'yi beni görmeye getirdi. Onu bu yüzden azarlamak zorundaydım. İstedikleri zaman bana gelmeyeceklerini anlamalarını sağlamak epey zor oldu. Ah şu çocuklar." Kafasını salladı ve anılarına gülümsedi. Hissettiğim kıskançlık azabını anlatamam. Konuyu kendime döndürdüm.
"Ne yapmam gerek sence?"
Chade dudaklarını büzdü, şarabını yudumladı ve düşündü. "Patience sana güzel öğüt verdi. Şimdilik Molly'yi bilmezlikten gel ya da ondan uzak dur, ama apaçık bir şekilde değil. Onunla karşılaşacak olursan, ona yeni bir hizmetkar gibi davran, dostça değil. Onu arama. Kendini kraliçeye ada. Verity onun dikkatini dağıtmandan hoşnut olacaktır. Kettricken dost bir yüz görmekten hoşnut olacaktır. Ve eğer Molly'yle evlenme izni almaya niyetliysen, kraliçe güçlü bir müttefik olabilir. Kettricken'ı eğlendirirken ona göz kulak da ol. Verity'nin bir vârisi olmasını desteklemeyenler olduğunu aklından çıkarma. Aynı kişiler senin de çocuk sahibi olmana sevinmeyeceklerdir. O yüzden tedbirli ve tetikte ol. Gardım al."
"Hepsi bu mu?" diye sordum, yılgın bir ifadeyle.
"Hayır. Biraz dinlen. Regal'in üzerinde kullandığı ölü kökü müydü?" Başımla onayladım ve gözlerini kısarak başını salladı. Sonra doğrudan yüzüme baktı. "Gençsin. İyileşeceksindir, epeyce. Bundan hayatta kalan bir adam daha görmüştüm. Ama hayatının geri kalanında titredi. Sende henüz küçük işaretlerini görüyorum. Kendini fazla göstermeyecek, sadece seni çok iyi tanıyan-

l.ınn anlayacağı şekilde. Ama kendini aşırı yorma. Yorgunluk titremeleri ve bulanık görüşü geri getirecektir. Kendini zorla, buna .ılışacaksın. Kimsenin bir zayıflığın olduğunu bilmesini istemiyorum. Yapılacak en iyi şey hayatını zayıflığının hiç ortaya çıkmaya-cağı şekilde sürdürmek."
"Çayda cinkabuğu olmasının nedeni bu muydu?" diye sordum gereksiz yere.
Bir kaşını kaldırdı. "Çay mı?"
"Belki de Soytarı'nın işidir. Uyandığımda odamda yemekle çay vardı..."
"Ya Regal'in işiydiyse?"
Kavramam bir dakika aldı. "Zehirlenebilirdim."
"Ama zehirlenmedin. Bu sefer değil. Hayır, ne bendim, ne de Soytarı. Lacey'ydi. Güvendiğinden daha derinlikli biri. Soytarı du-11ununu keşfetti ve bir şey, Patience'a söylemesine neden oldu. Patience heyecandan şaşırmışken Lacey sessizce hepsinin yapılın, ısını emretti. Sanırım seni hanımı gibi kafası dağınık sanıyor. I Ina küçük bir aralık ver ve içeri girip bütün hayatını organize et-.111. Niyeti iyi olsa da buna izin veremezsin Fitz. Bir suikastçı mah-ırmiyete ihtiyaç duyar. Kapma bir mandal bul."

"Fitz mi?" dedim şaşkınlıkla.
"Senin adın. FitzChivalry. Görünüşe göre artık sana batmadığı i'jn artık bu adı kullanacağım. 'Evlat'tan yorulmaya başlamıştım."
Başımı eğdim. Başka şeylerden konuşmaya devam ettik. Pen-ı eresiz odasından çıkıp kendiminkine döndüğümde sabaha bir ya da iki saat vardı. Yatağa girdim, ama uyuyamadım. Saraydaki konumuma karşı hissettiğim gizli öfkeyi hep bastırmıştım. Artık İçimde için için yanıyordu, bu yüzden dinlenemiyordum. Battaniyelerimi bir kenara attım ve üzerime küçük gelen giysilerimi giy-dlm, kaleden ayrıldım ve Buckkeep Kasabası'na yürüdüm.
Denizden esen sert rüzgar, nemli soğuğu yüzüme ıslak bir to-

kat gibi çarptırıyordu. Pelerinime daha sıkı sarındım ve başlığımı çekiştirdim. Kasabaya giden dar yolun ortasından, buzlu yerlerden kaçınarak hızla ilerledim. Düşünmemeye çalıştım, ama kanımın hızlı pompalanmasının, öfkemi tenimden daha fazla kızıştırdığını fark ettim. Düşüncelerim dizginlenmiş bir at gibi dans ediyordu.
Buckkeep Kasabası'na ilk geldiğimde kalabalık, kirli, küçük bir yerdi. Son on yılda gelişmiş ve bir ince zevk maskesi edinmişti, ama kökleri çok sadeydi. Kasaba Buckkeep Kalesi'nin aşağısın-daki kayalıklara tutunuyordu ve o kayalıklar, kayalık sahillere yol verdiğinde, tersane ve kazıklara ambarlar ve barınaklar inşa edilmişti. Buckkeep'in güzel ve derin demirleme yeri, ticari gemilerle tüccarları cezbediyordu. Kuzeye doğru, Buck Nehri'nin denizle kavuştuğu yerde daha yumuşak kumsallar vardı ve geniş nehir uzak iç bölgelerden İçyer dukalıklarına ticaret mavnaları taşıyordu. Nehir ağzına yakın toprak sele yatkındı ve nehir yatağı boyunca kaydığından burada demir atmak düşünülemezdi. Bu yüzden Buckkeep halkı limanın yukarsındaki dik kayalıklarda, yu-?murtlamış yuvadaki kuşlar gibi sıkışık bir şekilde yaşıyordu. Suya giden yokuştaki, bir yara gibi duran kötü yerleştirilmiş kaldırım taşları, yolu oluğundan daha dar kılıyordu. Evler, dükkanlar ve hanlar kayalığın cephesine alçakgönüllülükle asılıydı, orada neredeyse sürekli esen rüzgarlara karşı hiçbir direnç göstermeye çalışmıyordu. Kayalığın cephesinden yukarıda, temelleri kayalıkların taşlarına oturtulmuş daha ihtiraslı evler vardı ve kütük ticareti yapılıyordu. Ama o tabaka hakkında çok az şey biliyordum. Neredeyse suya bakan alçakgönüllü dükkanların ve denizci hanlarının arasında koşmuş ve oynamıştım.
Buckkeep Kasabası'nın bu kısmına geldiğimde, acı ve alayla karışık bir şekilde, Molly'yle ben hiç arkadaş olmasaydık daha iyi olacağını düşünüyordum. İtibarını tehlikeye atmıştım ve ilgimi sür-

? lııı ırsem, büyük olasılıkla Regal'in kötü niyetinin hedefi haline ge-leı ekti. Bana gelince, beni tasasız bir şekilde bir başkası için terk l nı;'ine inanarak hissetmiş olduğum acı, onu aldatmış olduğumu düşünmesinin bilgisiyle kıyaslanınca bir çizik değil kanamaydı.
Kasvetli düşüncelerimden sıyrılınca hain ayaklarımın beni tam Ti onun mumhanesinin kapısına getirdiğini fark ettim. Şimdi bir '..ıy ve bitki dükkanı olmuştu. Tam da Buckkeep Kasabası'nın ihtiyacı olan şey; bir başka çay ve bitki dükkanı. Molly'nin an kovan-l ıııın ne olduğunu merak ettim. Altüst oluş düşüncesinin MoUy İçin on kat, hayır, yüz kat daha kötü olması gerektiğini fark edin-ı e bir sancı hissettim. Molly'nin babasını ve onunla birlikte geçim \ ı ılunu ve umutlarını kaybetmiş olmasını çok kolay kabul etmiştim. ' nın kalede hizmetçi yapan değişimi çok kolay kabullenmiştim. Bir hizmetçi. Dişlerimi sıktım ve yürümeye devam ettim.
Kasabada amaçsızca dolaştım. Kasvetli ruh halime rağmen, IOn altı ayda ne kadar değişmiş olduğunu fark ettim. Bu soğuk l,ı;. ;;ününde bile vızır vızırdı. Gemi yapımı daha çok insan, daha '.< ık insan da daha çok ticaret getirmişti. MoUy, Dirk, Kerry ve benini ara sıra biraz brendi içtiğimiz meyhanede durdum. Genelde l n ucuz böğürtlen brendisinden içerdik. Kendi başıma oturdum w küçük biramı sessizce içtim, ama etrafımda çeneler işliyordu Ve çok şey öğrendim. Buckkeep Kasabası'nın refahını güçlendi-Mİİ sadece gemi yapımı değildi. Verity savaş gemilerine tayfa yerli ?.',.! irmek için denizcilere bir çağrı yapmıştı. Çağrı bütün Sahil dukalıklarından gelen erkek ve kadınlarla fazlasıyla cevaplanmıştı. Bazıları hınçlarını almak, Akıncılar tarafından öldürülen ya da İşlenmişlerin intikamını almak için gelmişlerdi. Diğerleri macera İçin ve ganimet umuduyla ya da sadece yıkıma uğramış köylerde başka bir umutları kalmadığı için. Bazıları denizde zaman geçirini;, ve denizcilik becerileri olan balıkçı ya da tüccar ailelerdendi. I llğerleri tahrip edilen köylerde eskiden çoban ve çiftçi olanlardı.

Fazla önemi yoktu. Hepsi de Buckkeep Kasabası'na Kızıl Gemi kanı dökmeye hevesli bir şekilde gelmişti.
' Şu an için çoğu, bir zamanlar ambar olan yerlerde yatıp kalkıyordu. Hod, Buckkeep silah ustası onlara silah eğitimi veriyor, Verity'nin gemileri için uygun olabileceğini düşündüklerini ayıklıyordu. Diğerleri asker olarak kiralanacaktı. Bunlar kasabayı şişiren, hanları, meyhaneleri, yemek mekanlarını kalabaklıklaştıran fazladan insanlardı. Şikayetler de

duydum, savaş gemilerine tayfa olarak gelenlerden bazılarının göçmen Dışadalı oldukları, şimdi bizim kıyılarımızı tehdit eden Kızıl Gemiler tarafından yurtlarından edildiklerine dair. Onlar da intikam konusunda hevesli görünüyorlardı, ama Altı Dukalık halkının çok azı onlara güveniyordu ve bazı ticarethaneler onlara bir şey satmıyordu. Bu, hareketli meyhaneye çirkin bir gizli eğilim katıyordu. Önceki gün tersanede dayak yemiş Dışadalı hakkında kıs kıs gülerek tartışıyorlardı. Kimse kasaba devriyesini çağırmamıştı. Dedikodu daha da çirkin-leştiğinde, bu Dışadalıların hepsinin casus olduğu ve onları yakmanın akıllı ve mantıklı bir tedbir olacağı konuşulmaya başlayınca, midem daha fazla kaldırmayacağı için meyhaneden çıktım. Sadece bir saatliğine de olsa, şüphelerden ve entrikalardan uzak olacağım bir yer yok muydu?

Kışa yakışan sokaklarda yalnız başıma yürüdüm. Bir fırtına yaklaşıyordu. Acımasız rüzgar bükülen sokakları, kar vaat ederek dolaşıyordu. Aynı kızgın soğuk içimde de bükülüp çalkalanıyordu, öfkeden nefrete, hüsrandan tekrar öfkeye dönerek dayanılmaz bir baskı oluşturuyordu. Bana bunu yapmaya haklan yoktu. Onların piyonu olmak için doğmamıştım. Kendi hayatımı özgürce yaşamaya, doğduğum kişi olmaya hakkım vardı. Beni istedikleri gibi bükebileceklerini, nasıl isterlerse öyle kullanacaklarını ve asla misilleme yapmayacağımı mı düşünüyorlardı? Hayır. Zamanı gelecekti.. Zamanım gelecekti.

Rüzgar yüzünden suratını başlığının içine gizlenmiş bir adam I una doğru geliyordu. Gözlerini kaldırıp baktı ve geldiği yöne gitmek için gerisingeri döndü. Pekala, nasıl isterse. Öfkemin dayanılmaz bir hal aldığını hissediyordum. Rüzgar saçlarıma çarpıyor ve beni üşütmeye çalışıyordu, ama ben sadece daha hızlı yürüyor vr nefretimden yayılan ısının daha da yükseldiğini hissediyordum. Bu, beni ayarttı ve onu taze kan kokusu gibi takip ettim.

Bir köşeyi döndüm ve kendimi pazar yerinde buldum. Yakla-vm fırtınayla gözü korkan daha yoksul tüccarlar mallarını battaniyelerine ve hasırlarına sarıyorlardı. Tezgahı olanlar panjurları kapatıyordu. Yanlarından hızla geçip gittim. İnsanlar yolumdan çekildi. Nasıl baktıklarına aldırmadan geçip gittim.

Hayvan satıcısının tezgahına geldim ve kendi kendimle yüz yüze durdum. Sıskaydı, kasvetli siyah gözleri vardı. Bana uğursuzca baktı ve ondan taşan nefret dalgaları beni selamlamayla ya-ladı. Kalplerimiz aynı ritimle atıyordu. Üst dudağımın, açması in-.'.;ın dişlerimi açığa çıkarmak ister gibi seğirdiğini fark ettim. Kendimi toparladım ve duygularımı tekrar kontrol altına aldım. Ama gri kürkü kirli, kafeslenmiş yavru kurt bana baktı ve siyah dudaklarını dişlerinin tamamını gösterecek şekilde açtı. Senden nefret ediyorum. Hepinizden. Gel, yaklaş. Seni öldüreceğim. Seni kopardıktan sonra gırtlağını yırtacağım. Bağırsaklarınla kendime ziyafet çekeceğim. Senden nefret ediyorum.

"Bir şey mi istiyorsun?"

"Kan," dedim yavaşça. "Kanını akıtmak istiyoaım."

"Ne?"

Gözlerimi kurttan ayırıp adama baktım. Yağlı ve kirliydi. Kokuyordu, El adına, hem de leş gibi. Ter, küflü yemek ve üzerindeki kendi dışkısının kokusunu alabiliyordum. Kötü bir şekilde temizlenmiş postlara sarınmıştı ve kokusu da üzerinde duruyordu. Araştırıcı, küçük gözleri ve zalim, kirli elleri vardı ve kemerinde asılı du-

ran pirince meşe bir değnek bağlıydı. Tüm yapabildiğim, o nefret edilen değneği alıp onunla beynini dağıtmaktan kendimi alıkoymaktı. Tekmeleyen ayaklarına kalın çizmeler giymişti. Bana çok yaklaştı ve onu öldürmemek için pelerinime asıldım.

"Kurt," demeyi başardım. Sesim gırtlaktan, boğuk çıkmıştı. "Kurdu istiyorum."

"Emin misin evlat? Rezil bir şeydir." Kafesi ayağıyla dürttü ve dişlerimi ahşap parmaklıklara çarptırarak kafese sıçradım, burnum yine ezildi, ama umrumda değildi, etini bir kavrayabilsey-dim, koparır ya da asla gitmesine izin vermezdim.

Hayır. Geri çekil, kafamdan çık. Kafamı boşaltmak için salladım. Tüccar bana garip garip baktı. "Ne istediğimi biliyorum." Kurdun duygularını reddederek açıkça konuşmuştum.

"Biliyor musun?" Adam bana bir değer biçmeye çalışarak baktı. Gücümün yeteceğini düşündüğü şeyi isteyecekti. Üzerime küçük gelen giysilerim hoşuna gitmemişti, ne de gençliğim. Ama kurda bir süredir sahip olduğunu tahmin ettim. Onu bir yavruyken satmak istemişti. Şimdiyse, kurt daha çok yiyeceğe ihtiyaç duyduğu ve yiyemediği için, adam büyük olasılıkla elde edebildiğini alacaktı. Benim için de iyiydi bu. Fazla param yoktu. "Onu ne için istiyorsun?" diye sordu adam umursamaz bir şekilde.

"Dövüşler için," dedim kayıtsızca. "Cılız, ama içinde bir parça güç kalmış olabilir."

Kurt aniden kendini parmaklıklara savurdu, çenesini kocaman açmıştı ve dişleri parıldıyordu. Hepsini öldüreceğim, hepsini öldüreceğim, gırtlaklarını yırtacak, karınlarını deşeceğim.

Özgür olmak istiyorsan sessiz ol. Onu zihnen ittim ve kurt arı sokmuş gibi geri sıçradı. Kafesinin en uzak köşesine çekildi ve dişleri dışarda, ama kuyruğunu bacaklarını arasına sıkıştırmış şekilde sindi. İçinde şüphe vardı.
"Köpek dövüşü, ha? Ah, iyi bir dövüş çıkaracaktır." Tüccar ka-

İm çizmesiyle kafesi tekrar dürttü, ama kurt karşılık vermedi. "Sana bir sürü para kazandıracaktır, kesin kazandırır bu. Bir sansaı-dan bile daha sinsidir." Kafesi daha sert bir şekilde tekmeledi. Kurt iyice sindi.
"Ah, kesinlikle öyle görünüyor," dedim hor görerek. İlgimi kaybetmişim gibi kurda sırtımı döndüm. Arkasındaki kuş kafeslenin inceledim. Güvercinler ve kumrular bakım görüyormuş gibiydiler, ama iki alakarga ve bir karga, çürüyen et parçaları ve kuş gübreleriyle dolu çok pis bir kafese tıkılmıştı. Karga, tüyden pa-? ıvıalara bürünmüş bir dilenciye benziyordu. Parlak böceği çeke-leyin, önerisinde bulundum kuşlara. Belki bir çıkış yolu bulabilir-tiniz. Karga olduğu yerde yorgunlukla tünemiş, başını tüylerine gömmüştü, ama alakargalardan biri daha yukardaki tüneklerden I lirine kanat çırptı ve kafesi kapalı tutan metal mandalı gagalama-y.ı ve çekiştirmeye başladı. Dönüp kurda baktım.
"Onu dövüştürmeye niyetim yoktu. Onu sadece ısırsınlar diye ki 'peklere atacaktım. Bir parça kan onları dövüşe hazırlar."
"Alı, ama iyi bir dövüşçü olur. İşte, şuna bak. Bir ay önce bana bunu yaptı. Ve o üzerime atıldığında ben ona yemek vermeye çalışıyordum."
Kolağzını sıyırıp kurşuni, uzun kesiklerle yol yol olmuş, ama hSlâ lam iyileşmemiş kirli bileğini gösterdi.
Fazla ilgilenmiyormuş gibi yaparak bileğine eğildim. "İltihap-I ınıtuşa benziyor. Elini kaybeder misin sence?"
"İltihap falan yok. Sadece yavaş iyileşiyor, hepsi bu. Buraya I ı.ık, evlat, bir fırtına kopacak. Mallarımı arabama yüklemeli ve fırtına kopmadan topuklamaliyim. Bana bu kurt için bir teklifte bulunacak mısın? İyi bir dövüşçü olur."
"Ayı yemi olabilir, ama daha fazlası olmaz. Sana, hımm, altı bakır veririm." Hepi topu yedi bakırım vardı.
"Bakır mı? Evlat, biz burada en azından gümüş alıyoruz. Bak,

bu iyi bir hayvan. Onu biraz besle, büyüyecek ve saldırganlaşa-caktır. Sırf postu için altı bakır alabilirim, hemen şu an."
"O zaman iyisi mi daha da uyuzlaşmadan öyle yap. Ve diğer elini kapmaya karar vermeden." Kafese yaklaşarak eğildim ve bunu yaparken de ittim ve kurt daha da sindi. "Bana hasta göründü. Bunu götürür de köpekler bunu öldürürken hastalık kaparlarsa efendim küplere biner." Göğe baktım. "Fırtına yaklaşıyor, gitsem iyi olacak."
"Bir gümüş evlat. Onu sana veririm."
O an alakarga mandalı çekmeyi başardı. Kafesin kapısı ardına kadar açıldı ve kuş kapının eşiğine sekti. Adamla kafesin arasına girdim. Arkamda, alakargaların güvercinlerin kafesinin tepesine sıçradıklarını işittim. Kapı açık, diye belirttim kargaya. Gülünç tüylerini tıkırdattığını duydum. Kemerimdeki keseyi yakaladım, düşünceli bir şekilde ağırlığını yokladım. "Bir gümüş mü? Gümüşüm yok. Ama önemli değil, gerçekten. Şimdi fark ettim de onu beraberimde eve götürmek için arabam yok. En iyisi almamak."
Arkamda alakargalar havalandı. Adam bir küfür savurdu ve kafese doğru hücum etti. Ayaklarına dolanmayı başardım ve beraberce yere düştük. Karga kafesin kapısına kadar gelmişti. Kendimi tüccardan kurtardım ve ayağa fırlayıp açık havaya çıksın diye kuşu ürkütmek için kafesi sarstım. Kanatlarını zahmetle çırptı, ama kanatları onu yakındaki bir hanın çatısına taşıdı. Tüccar ayaklandığında karga tel tel olmuş kanatlarını açtı ve alaylı bir şekilde gakladı.
"Bir kafes dolusu malım gitti!" diye suçlayarak konuşmaya başladı, ama pelerinimi tutup bir yırtığı işaret ettim.
"Efendim buna çok sinirlenecek!" diye belirttim ve ters bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.
Kargaya baktı. Kuş tüylerini fırtınaya karşı kapadı ve bir bacanın altına girdi. O kuşu bir daha asla yakalayamayacaktı.
Arkam-

tin kurt aniden inledi.
"] tokuz bakır!" önerisinde bulundu tüccar aniden, umutsuzca. | ılı??<? girerim, o gün hiçbir şey satmamıştı.
"Sana söyledim, onu eve götürmemin yolu yok!" diye karşı | ıl.ıım. Başlığımı kapadım, göğe baktım. "Fırtına geldi," dedim kalın ıslak kar taneleri yere düşmeye başlarken. Hava kötü olacak-ıı 'lunmak için çok sıcak, erimek için çok soğuk. Sabaha, sokak-ln buzla parlayacaktı. Gitmek için döndüm.
Hana lanet altı bakırını ver o halde!" diye böğürdü tüccar hüs-

| ıııl.I
Kakırları tereddütle çıkardım. "Onu yaşadığım yere getirecek un iln?" diye sordum adam bakırları elimden kaparken.
"( )nu kendin taşı evlat. Beni soydun ve bunu biliyorsun."
Bu cümleyle birlikte alakarga ve güvercin kafeslerini kaldırıp
? arabaya yükledi. Ardından da boş karga kafesini. Yerine otu-
fUp midillinin yularını sallarken benim öfkeli itirazlarımı görmez-
I' n geldi. Yaşlı hayvan gıcırdayan arabayı yoğunlaşan kar ve ala-
I (karanlığa doğru çekti. Pazar terk edilmişti. Tek hareket, ıslak
rüzgara ve uçuşan kara karşı yakalarını ve pelerinlerini sıkı sıkı
I ipatmış fırtınanın içinden evlerine koşuşturan insanlardı.
Şimdi ben seninle ne yapacağım?" diye sordum kurda.
Bırak beni. Özgür bırak.
lUrakamam. Güvenli değil. Eğer burada, kasabanın kalbinde Iaı kurdu serbest bırakırsam, ormana asla sağ salim varamazdı, ı İnil öldürmek için birleşecek çok fazla köpek vardı, onu postu İçin vuracak çok fazla adam. Ya da kurt olduğu için. Ne kadar ||ll okluğunu anlamaya niyetlenerek, kafese doğru eğildim. Diş-|{ rlyle üzerime saldırdı.
Geri çekil/ Aniden öfkelenmiştim. Bulaşıcıydı.
Seni öldüreceğim. Sen de onun gibisin, bir adam. Beni bu ka-fiule tutacaksın, değil mi? Seni öldüreceğim. Karnını deşeceğim ve

bağırsaklarını çıkaracağım.
Geri çekileceksin! Onu geri püskürttüm ve tekrar sindi. Yaptı- I ğım şeye duyduğu şaşkınlığı hırlayıp inleyerek belirtti, ama ben- I den uzağa, kafesinin köşesine büzüldü. Kafesi tuttum ve kaldır- I dım. Ağırdı ve bu onu taşımayı kolaylaştırmıyordu. Ama taşıyabi- I lirdim. Çok uzağa ya da uzun süre olmasa da. Ama yavaş yavaş I taşırsam, onu kasabadan çıkarabilirdim. Tamamen büyüdüğünde | büyük ihtimalle en az benim kadar ağırlaşacaktı. Ama sıska ve gençti. İlk bakışta sandığımdan daha genç.
Kafesi kaldırdım ve göğüs hizamda tuttum. Şimdi bana saldır-sa, biraz zarar verebilirdi. Ama sadece inledi ve köşeye doğru sindi. Bu onu taşımayı zorlaştırıyordu.
Seni nasıl yakaladı?
Senden nefret ediyorum.
Seni nasıl yakaladı?
Bir mağara ve iki erkek kardeş hatırladı. Ona balık getiren bir I anne. Kan, duman... Kardeşleriyle annesi çizmeli adam için pis kokulu postlar haline gelmişlerdi. En son dışarı sürüklenmiş, dağ-gelinciği gibi kokan bir kafese konmuş ve leşle beslenmişti. Ve nefretle. Nefretle serpilmişti.
Annen seni balıkla besliyorduysa, geç doğdun demektir.
Bana surat astı.
Bütün yollar yokuş yukarıydı ve kar tutmaya başlamıştı. Aşınmış çizmelerim buzlu taşlar üzerinde kayıyor ve omuzlarım kafesin hantal yükü altında sızlıyordu. Titremeye başlayacağımdan korktum. Dinlenmek için sık sık durdum. Verdiğim molalarda, yapmakta olduğum şeyi düşünmeyi inatla reddettim. Kendi kendime bu kurtla ya da başka bir yaratıkla bir bağ kurmayacağımı söyledim. Bu yavruyu sadece besleyecek ve sonra onu bir yerlere bırakacaktım. Burrich'in asla öğrenmesi gerekmezdi. Onun tikjM sintisiyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Kafesi tekrar tarttımB

Böylesine uyuz, küçük bir yavrunun bu kadar ağır olabileceğini ı mı bilebilirdi ki?
Uyuz değil. Kızgın. Böcekler. Kafes böcekle dolu.
I irmek göğsümdeki kaşıntıyı uydurmuyordum. Harika. Bu ge-
? I tekrar yıkanmak zorunda kalacaktım, tabii kışın kalanında ya-
ı M'iını pirelerle paylaşmak istemiyorduysam.
Buckkeep Kasabası'nın sınırına gelmiştim. Burada, sadece ora-v ı I mı aya serpiştirilmiş birkaç ev vardı ve yol daha da dikleşecek-ıı Çı ık daha dikleşecekti. Kafesi bir kez daha karlı zemine koydum.
? ı\ıı kafesin içinde dertop oldu, onu ayakta tutan öfke ve nefret
I ılmayınca ufalmış ve sefilleşmişti. Açtı. Bir karar verdim.
Seni kafesten çıkaracağını. Seni taşıyacağım.
(levap gelmedi. Ben kafesteki kilit diliyle uğraşıp kapıyı açar-I ı n durmadan beni seyretti. Üzerime saldırıp geceye ve yağan I ıı.ı karışacağını düşünmüştüm. Aksine olduğu yerde çömeldi. i ıfesin içine uzandım ve dışarı çekmek için

ensesinden tuttum ?un Bir saniye içinde üzerimdeydi, göğsüme çıkmış çenesini gırt-ı ığıma geçirmek için kocaman açmıştı. Ön kolumu, çenesine sok-ın ık için tam zamanında kaldırdım. Ensesini bırakmadım ve kolumu sertçe ağzına ittim. Arka ayaklan karnımı tırmalıyordu, ama | ı legim zararın çoğunu engelleyecek kadar kalındı. Bir an içinde I ilgin yaratıklar gibi ısırmaya çalışıp hırlayarak karların üzerinde ı u\ .ulanmaya başlamıştık. Ama bende ağırlık, kaldırma gücü ve (Allardır köpeklerle dövüşmenin verdiği bir deneyim vardı. Onu irtüstü yatırdım ve öyle tutup çaresiz bıraktım. Bu arada kafasını Ilı ıı geri sallıyor ve insanların kelimeleriyle karşılığı olmayan aşa-ı'ilık şeyler söylüyordu. Kendini tükettiğinde üzerine eğildim. Bo-11. un kavradım ve gözlerine bakmak için iyice aşağı eğildim. Bu, ıııl.ıdığı fiziksel bir mesajdı. Yine de ekleme yaptım. Kurt benim. .e// yavrusun. Bana itaat edeceksin!
<)nu orada gözlerine bakarak tuttum. Hızla başka yana baktı,
115

ROBIN HOBB
ama dönüp bana bakana ve gözlerindeki değişimi görene kadar onu tutmaya devam ettim. Onu bıraktım ve ayağa kalkıp kenara çekildim. Yatmaya devam ediyordu. Kalk. Buraya gel. Yuvarlandı ve karnı yere yakın, kuyruğu bacaklarının arasında bana geldi. < Bana yaklaştığında yan yattı ve sonra karnını gösterdi. Yumuşakça inledi.
Bir dakika sonra merhamet gösterdim. Tamam. Sadece birbi- I rimizi anlamamız gerekiyordu. Seni incitmek niyetinde değilim. I Şimdi benimle gel.
Göğsünü kaşımak için uzandım, ama ona dokunduğumda acı I acı havladı. Acısının kırmızı parıltısını hissettim. Nerenden yaralandın?
Onu kafesleyen adamın pirinç kaplama sopasını gördüm. HeıW yerimden.
Onu yere yatırırken yumuşak davranmaya çalıştım. Kaburga- I larında kabuk bağlamış eski yaralar, yumrular vardı. Durdum ve kafesi vahşice tekmeleyerek yolumuzdan uzaklaştırdım. Geldi ve bacağıma yaslandı. Açım. Üşüdüm. Çok yorgunum. Duyguları tekrar benimkileri gasp ediyordu. Ona dokunduğumda düşüncelerimi onunkilerden ayırmam güçtü. Gördüğün muameleye dair öfke benim mi, yoksa onun muydu? Önemli olmadığına kararı verdim. Onu dikkatlice kollarıma aldım ve ayağa kalktım. Kafes olmayınca ve göğsüme yakın tutarken, o kadar da ağır değildi. Genellikle kürk ve uzun, büyüyen kemiklerden ibaretti. Üzerinde güç kullandığım için pişman oldum, ama bunun onun tanıyacağı tek lisan olduğunu da biliyordum. Kendimi yüksek sesle, "Sana bakacağım," demeye zorladım.
Sıcak, diye düşündü minnettarlıkla ve pelerinimi üzerine çek-1 tim. Duyuları benimkileri besliyordu. Kendi kokumu, isteyece-] ğimden bin kat daha güçlü alabiliyordum. Atlar, köpekler, odun] dumanı, bira ve Patience'm parfümünün izi. Duyularının farkında I
116

KRALİYET SUİKASTÇISI
Oluşumu kesmek için elimden geleni yaptım. Onu kendime çek-
ve Buckkeep'e giden dik yolda taşıdım. Kullanılmayan bir ku
lübe biliyordum. Bir zamanlar yaşlı bir domuz bakıcısı yaşardı
Omda, tahıl ambarlarının arkasında, açıkta. Artık orada kimse ya
pamıyordu. Yıkılacak gibiydi ve Buckkeep'teki herkesten çok
Ulaktı. Ama amacıma uygundu. Onu kemireceği kemikler, haş-
ı inmiş mısır ve yatması için biraz samanla birlikte oraya koyacak-
Bir ya da iki hafta, belki bir ay sonra iyileşip ayaklanacak ve
I ı udi başının*çaresine bakacak kadar güçlenecekti. Sonra onu Bili kkeep'in batısına götürüp serbest bırakacaktım. Et?
k. geçirdim. Et, sözü verdim. Hiçbir hayvan düşüncelerimi hiç böylesine tamamıyla hissetmemiş ya da kendininkileri bana bu I ıdar net ifade etmemişti. Uzun süre bir arada kalmayacak olmamı/ iyiydi. Yakında gidecek olması çok iyiydi.
Sıcak, diye yalanladı beni. Kafasını omzuma yasladı ve uyku-v ı daldı, burnu nemli bir şekilde kulağıma sürtünüyordu.
117

5
TUZAK
Antik bir idare kanunu olduğu kesin; geleneklerinin kesinlikle bugünkü geleneklerimizden daha acı olduğu da. Ama o geleneklerden onlara sahte bir görünüm verecek kadar uzaklaşmadığımızı söylemeye cüret edeceğim. Bir savaşçının sözü hâlâ onu ve yan yana çarpıştıklarını bağlar, yoldaşlarına yalan söyleyen ya da onları alçaklığa yönelten biri kadar bozuk bir şey olamaz. Misafirperverlik kanunları, bir adamın masasında onunla tuzu\ paylaşan birinin, onun evinde kan dökmesini hâlâ yasaklar.

Kışın şiddeti Buckkeep Kalesi'nin etrafında arttı. Fırtınalar denizden gelip bizi buz gibi bir gazapla eziyor ve sonra gidiyordu. Arkasından genellikle kar yağıyor, onun büyük hüznü mazgallı siperleri cevizli kekteki tatlı macun gibi donduruyordu. Uzun gecelerin büyük karanlıkları uzuyor ve açık gecelerde yıldızlar tepemizde soğuk soğuk yanıyordu. Dağ Krallık'ından eve yaptığım uzun yolculuğun ardından, kışın vahşeti beni önceden olduğu gibi korkutmuyordu. Ahıra ve eski domuz barakasına yaptığım günlük turlarda, yanaklarım soğuktan yanıyor ve kirpiklerim ayazdan yapışıyor olabilirdi, ama evin ve sıcak bir şöminenin yakında olduğunu hep biliyordum. Bize kapıdaki kurtlar gibi hırlayan fırtınalar ve derin soğuklar, Kızıl Gemiler'i sahillerimizden uzak tutan gözcü hayvanlardı aynı zamanda.

/aman benim için geçip gidiyordu. Chade'in önerdiği gibi her |ün Kettricken'a uğruyordum, ama inatçılığımız fazla benzerdi. I minim ben de onu, onun beni sinirlendirdiği kadar sinirlendiriyordum. Bağlanırız diye, yavruyla fazla vakit geçirmeye cesaret edemiyordum. Başka sabit görevim yoktu. Günün çok fazla saati Vardı ve hepsi de Molly'yle ilgili düşüncelerimle doluyordu. En kötüsü gecelerdi, çünkü uyuyan zihnim kontrolümün dışındaydı ı rüyalarım artık çok çekingenleşmiş ve hizmetçi mavisine tıkıl-ınr. Molly'm ve benim parlak kırmızı etekli mumcumla dopdoluydu Eğer gündüz yakınlarında olamazsam, düş gören benliğim, ı 'i 11 ir ıhı uyanık benliğimin hiç cesaret gösteremediği bir heves ve ?nerjiyle flört ediyordu. Bir fırtınadan sonra sahilde yürüdüğümüzde eli elimdeydi. Onu beceriyle öpüyordum, şüphe olmaksı-ıı ve gözlerine saklayacak sır olmaksızın bakıyordum. Kimse UDU lıcnden alamazdı. Rüyalarımda.

İlk başlarda, Chade'in bana verdiği eğitim, aklımı onunla ilgili • ı.Nıisluk yapmaya çeldi. Hizmetçiler katındaki hangi odanın Diıın olduğunu biliyordum, hangi pencerenin onun olduğunu biliyordum. Kasıtsız bir şekilde, geliş gidiş saatlerini öğrendim. 1 MU in merdivenlerdeki ayak seslerini duyabileceğim ve pazardaki İşlerini lıalletmeye giderken onu kısa bir an için görebileceğim bir v> ı dr durmak beni utandırıyordu, ama ne kadar çabalarsam çaba-I lyııyım, kendime orada olmayı yasaklayamıyordum. Hizmetçi kadınlar arasında kimlerin onun arkadaşı olduğunu biliyordum, ı Mumla konuşamasam da onları selamlayabiliyor ve onlarla hep Mı ılly'den söz edilmesini umarak biraz konuşma şansını yakalıyordum, Onu umutsuz bir şekilde arzuluyordum. Uyku bana uğramı-yordu ve yemek ilgimi çekmiyordu. Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

Bir akşam mutfağın gözcü odasında oturuyordum. Köşede du-? ıı.ı yaslanabildiğim ve sohbet etmek isteyenlerin cesaretini kırın ilk için çizmelerimi karşıki banka yaslayabildiğim bir yer bul-

muştum. Saatler önce ısınmış bir kupa bira önümde duruyordu. Sarhoş olana kadar içme isteğinden bile yoksundum. Bank, uzattığım çizmelerimin altından çekildiğinde hiçbir şeye bakmıyor, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Oturduğum yerden az kalsın düşüyordum, toparlanınca karşıma Burrich'in oturduğunu fark ettim. "Seni rahatsız eden ne?" diye sordu incelik göstermeden. Öne eğildi ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Başka bir kriz daha mı geçirdin?"

Dönüp masaya baktım. Onun gibi alçak sesle konuştum. "Birkaç titreme nöbeti, ama gerçek kriz olmadı. Krizler sadece kendimi zorladığımda geliyor gibi."

Başını ciddi bir şekilde salladı, sonra bekledi. Başımı kaldırdığımda karanlık gözlerinin üzerime çevrili olduğunu gördüm. Gözlerindeki ilgi içimde bir yere dokundu. Başımı salladım, sesim aniden kısıldı. "Molly," dedim bir dakika sonra.

"Nereye gittiğini bulamadın mı?"

"Hayır. Burada, Buckkeep'te, Patience'm hizmetkarı olarak çalışıyor. Ama Patience onu görmeme izin vermiyor. Diyor ki..."

İlk kelimelerimle birlikte Burrich'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Etrafı kolaçan ediyordu, sonra kafasıyla kapıyı işaret etti. Ayağa kalktım ve onu ahırlara ve oradan da odasına doğru takip ettim. Masasına, şöminesinin önüne oturdum. Güzel Tilth brendisi ve iki kupa getirdi. Ardından deri tamir aletlerini getirdi. Ve tamir edilmesi için daimi koşum takımını. Bana yeni bir kayışa ihtiyacı olan bir dizgin uzattı. Kendi için de eyer üzerine bir elişi çıkardı. Taburesini çekti ve bana baktı. "Şu Molly. Onu gördüm o halde; çamaşır avlusunda Lacey'yle. Başını gururla taşıyan kız. Ceketinde kırmızı pırıltılar olan."

"Saçında," diye düzelttim istemeyerek.

"Güzel, geniş kalçaları var. Kolay doğum yapar," dedi onayla.

Ters ters baktım. "Teşekkür ederim," dedim buz gibi.

Sırıtmasına şaşırdım. "Kız. Kendine acımandan iyidir. Pekala. Anlat."

Ve ona anlattım. Büyük ihtimalle gözcü odasında anlatacağım-'l.ı n çok daha fazlasını; çünkü burada yalnızdık, brendi boğazım-? I m aşağı sıcak sıcak süzülüyordu, ayrıca odasının ve işinin tamdık görüntüleri ve kokularınca çevrelenmiştim. Burada hep güvende olmuştum. Acımı ona açmak güvenli görünüyordu. Ne ko-ı m-.ı n, ne de yorum yaptı. Ben konuşmamı bitirdikten sonra bile ı ssiz kaldı. Deriye kazıdığı geyiğin çizgilerini boyayla ovmasını ı yrettim. "Eee. Ne yapmalıyım?" diye sorarken buldum kendimi.

İşini bıraktı, brendisini içti ve sonra kupasını tekrar doldurdu. ı Iclada göz gezdirdi. "Bana soruyorsun, çünkü kendime bir eş ve blı sürü çocuk temin etmekteki nadir başarıma dikkat ettin öyle İtil?"

Sesindeki acılık beni şoke etti, ama ben bir tepki veremeden I ıı H'.ıılur gibi bir kahkaha attı. "Söylediğimi unut gitsin. Eninde sonlunla benim kararımdı ve uzun süre önce verildi. FitzChivalry, m- yapman gerektiğini düşünüyorsun?" Somurtarak ona baktım.

İşlerin ters gitmesine neden olan nedir?" Ben cevap vermelini e sordu, "Bana çocukken bile senin önerini bir erkeğinki ola-ı il. ılıişünmediğini söylemedin mi? O bir erkek arıyordu. Bu yüzden etrafta engellenmiş bir çocuk gibi somurtarak dolaşmayı bı-ı ıi. Erkek ol." Brendisinin yarısını içti, sonra ikimizin kupasını da doldurdu.

Nasıl?" diye ısrar ettim.

Aynen başka yerlerde kendini erkek olarak gösterdiğin gibi. ı l| i| ilini kabullen, görev için yaşa. Ki onu göremeyesin. Eğer kain il.ula ilgili bir şey biliyorsam; bu onun seni görmediği anlamı-M ı .'.'imez. Bunu aklından çıkarma. Kendine bir bak. Saçın bir mi-

dillinin kış tüyleri gibi görünüyor, bahse girerim ki, o gömleği en az bir haftadır giyiyorsundur ve bir kış tayı kadar sıskasın. Onun saygısını bu şekilde kazanabileceğinden şüpheliyim. Kendini besle, her gün tımar et ve Eda'nın adı için, gözcü odasında pineklemek yerine biraz egzersiz yap. Kendine görevler belirle ve onlara eğil."

Öğüde yavaşça baş salladım. Haklı olduğunu biliyordum. Ama itiraz etmekten kendimi alamadım, "Ama Patience, Molly'yi görmeme yine de izin vermeyecekse, bütün bunların bana bir faydası olmayacak."

"Uzun vadede olacak evlat, bu sen ve Patience'la ilgili değil. Sen ve Molly'yle ilgili."

"Ve Kral Shrewd," dedim iğneleyici bir şekilde.

Bana soran gözlerle baktı.

"Patience'a göre, krala yeminli olan bir adam kalbini bir kadına tamamen veremezmiş. 'Bir ata iki eyer koyamazsın,' dedi bana. Bunu bir veliahtla evlenmiş ve kendine ayrılan zamanla yetinmiş bir kadın söylüyor." Tamir edilmiş dizgini Burrich'e vermek için uzandım.

Almadı. Brendi kupasını doldurmakla meşguldü. Kupayı masaya o kadar sert koydu ki, brendi sıçradı ve kupanın kenarından döküldü. "Sana bunu mu söyledi?" diye sordu bana boğuk bir sesle. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Yavaşça başımı salladım. "Molly'nin, kralın bana bıraktığı vakitle yetinmesini beklemenin onurlu bir davranış olmayacağını söyledi."

Burrich sandalyesinde arkaya yaslandı. Yüz hatları birbiriyle çelişen bir duygu zinciriyle sürüklendi. Şöminenin ateşine baktı, sonra da bana. Bir an için konuşmanın eşiğindeymiş gibi göründü. Sonra doğruldu, brendisini bir dikişte içti ve hızla ayağa kalktı. "Burası fazla sessiz. İyisi mi Buckkeep Kasabası'na gidelim, ne dersin?"

Ertesi gün kalktım ve zonklayan başıma aldırmazdan gelerek kendime sevdalı bir çocuk gibi davranmama görevini verdim. Ba-n.ı onu kaybettiren bir çocuğun aceleciliği ve dikkatsizliği olmuş-nı Bir erkeğin itidaline sahip olmaya karar verdim. Eğer beklemek ona giden tek yolsa, Burrich'in öğüdünü dinleyecek ve o zamanı iyi değerlendirecektim.

Böylece her gün erken kalktım, sabah aşçıları bile uyanmadan önce. Odamın mahremiyetinde gerindim ve sonra eski bir fıçı tah-ı.i'.ıyla talim yapmaya başladım. Terleyene ve sersemleyene kadar çalışıp kendimi buhara tutmak için hamama gidiyordum. Yavaşça, çok yavaş bir şekilde dayanma gücümü geri kazanmaya baş-l.ıdım. Kilo aldım ve kemiklerimdeki kasları güçlendirmeye baş-

I ıı lım. Hasty Hanım'ın diktiği yeni giysiler üzerime olmaya başla

dı Bazen saldıran titremelerden hâlâ kurtulamamıştım. Ama daha

İZ kriz geçiriyordum ve düşerek kendimi rezil etmeden odama Ulaşmayı hep başarıyordum. Patience rengimin yerine geldiğini K lylerken, Lacey her fırsatta beni beslemekten zevk alıyordu. Kendimi tekrar kendim gibi hissetmeye başlamıştım.

Her sabah tüketilen miktarın tavırlardan daha çok önem taşıdığı muhafızlarla birlikte kahvaltı ediyordum. Kahvaltıyı Sooty'yi |ı ırmda kalsın diye karlı bir eşkine çıkarmak için ahırlara yaptığım bil gezinti izliyordu. Onu ahıra geri getirdiğimde, onunla kendi bflŞima ilgilenmenin rahatlığı vardı. Dağ Krallık'ında yaşadığımız talihsizliklerden önce Burrich'le İzanı kullanmam konusunda anlı. ı iniyorduk. Ahırlara alınmıyordum. Bu yüzden onu tımar etmek ve arpasını vermekte tatminden öte bir şey vardı. Ahırların İşlekliği, hayvanların sıcak kokuları ve sadece seyis yamaklarının
II il.ila bilecekleri kale dedikoduları. Şanslı günümdeysem, Hands

ı da Burrich durup benimle konuşmak için zaman ayırırdı. Di-
.' ı günlerdeyse, hareketli günlerde bir aygırın öksürüğü üzerine

görüşmeleri ya da bir çiftçinin kaleye getirdiği hasta bir domuzu muayene etmelerini seyretmenin acı tatlı bir keyfi vardı. Öyle günlerde hoş sözler için pek vakitleri olmazdı ve istemeden beni kendi çemberlerinin dışında bırakırlardı. Böyle olması gerekiyordu. Ben başka bir hayata gitmiştim. Eski hayatımın benim için sonsuza kadar aralık kalmasını bekleyemezdim.

Bu düşünce her gün tahıl ambarlarının arkasındaki kullanılmayan kulübeye süzülürken bir suçluluk sancısı duymama engel olmuyordu. Tedbirlilik sürekli, sinsi sinsi peşimdeydi. Burrich'le aramdaki yeni barış arzu ettiğimden fazla uzun sürmemiş olacaktı; onun arkadaşlığım kaybetmenin ne kadar acı verici olduğu hafızamda hâlâ çok tazeydi. Burrich İzan kullanmaya başladığımdan şüphelenirse, beni daha önce yaptığı gibi hızla ve tamamen terk ederdi. Her gün kendime arkadaşlığı ve saygısıyla neden bir kurt yavrusu hatırına kumar oynadığımı sorup duruyordum.

Tek cevabım başka seçeneğim olmamasıydı. Nasıl ki, aç ve hapsedilmiş bir çocuğa sırt çeviremezdim, Yavru'ya da artık sırt çeviremezdim. Burrich'e göre beni bazen hayvanların zihnine açık bırakan İzan bir sapıklık, gerçek hiçbir erkeğin yüz vermeyeceği tiksindirici bir zayıflıktı. İzana karşı gizli bir yeteneği olduğunu kabul etmiş, ama asla kullanmadığında güvenilir bir şekilde ısrar etmişti. Kullandıysa bile onu asla kullanırken yakalamamıştım. Aksi hiç doğru olmamıştı. Acayip bir sezgiyle bir hayvana sürüklendiğimi hep anlamıştı. Çocukluğumda, bir hayvanla İzana yüz vermem genellikle kafama hafifçe vurması ya da beni işlerime döndüren sıkı bir tokat atmasıyla sınırlı kalmıştı. Burrich'le ahırlarda yaşarken, bir hayvanla bağ kurmamam için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı. İki defayı saymazsak, hep başarılı olmuştu. Bağ arkadaşlarımı kaybetmenin şiddetli acısı beni Burrich'in haklı olduğuna inandırmıştı. Sadece bir aptal kaçınılmaz bir şekilde böyle bir kayba giden bir şeye teslim olurdu. O halde ben, dö-

yıılmüş ve aç bırakılmış bir kurt yavrusunun ricasına sırt çevirebilecek bir erkekten ziyade, bir aptaldım.

Kemik, et artıkları ve ekmek kabuklan aşırıyor ve hiç kimsenin, aşçının ve Soytarı'nm bile bu faaliyetten haberdar olmaması için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Her gün ziyaretlerimin vakitlerini değiştirmek ve arkadaki kulübeye giden bir yol .ıt, 11 masın diye her gün başka bir yol izlemek konusunda özen jösteriyordum. En zoru ahırlardan temiz saman ve eski bir at battaniyesi aşırmak oldu. Ama başarmıştım.

Ne zaman gidersem gideyim, Yavru'yu beni bekliyor buluyordum. Bu sadece yemek bekleyen bir hayvanın ihtiyatlılığı değil-<!ı Bütün ambarların arkasından dolanarak arka kulübeye doğru iMinlük yürüyüşüme başladığımda bunu hissediyor ve beni bekliyi m lu. Cebimde ne zaman zencefil keki olduğunu biliyordu ve ln/l.ı onlardan hoşlanmaya başladı. Bana karşı kuşkulan yok olduğundan değil. Hayır. Tedbirliliğini ve ona dokunabileceğim ka-• l.ıı yaklaştığımda nasıl sindiğini hissediyordum. Ama ona vurma-'IİİMİİİ her gün, ona getirdiğim her yemek kırıntısı, aramızdaki ||ı 'i ınıye bir güven tahtası daha ekliyordu. Bu benim kurmak islemediğim bir bağlantıydı. Ondan sert bir şekilde uzak durmaya, ' ıı u ı İzanla mümkün olduğunca az tanımaya çalıştım. Kendi başı-u,ı hayatta kalması için ona gereken vahşiliğini kaybedebilir diye |ı ırktum. Onu tekrar tekrar uyardım, "Kendini gizlemelisin. Tazı-I ıı gibi insanlar da senin için tehlike oluşturuyor. Bu yapıda kalın.ılı ve yakınlarda biri varsa hiç ses çıkarmamalısın."

İlk başlarda kolay itaat ediyordu. Çok sıskaydı ve getirdiğim y< ineğe hemen yumulur ve hepsini silip süpürürdü. Genellikle ben kulübeden ayrılmadan yatağında uyuyor ya da üzerine titre-dlft! bir kemiği kemirerek uzanırken kıskanç gözlerle beni süzü-y 'i olurdu. Ama layıkıyla beslendiğinden, hareket edecek yeri ol-11İ.K lığından ve bana duyduğu korkuyu kaybettiğinden bir yavru-

nun kalıtsal oyunculuğu kendini göstermeye başladı. Kapı açılır açılmaz sahte saldırılarla üzerime atılır ve boğumlu sığır kemiklerine hırıltılar ve dövüşlerle saldırarak sevincini gösterirdi. Onu fazla gürültü yaptığı ya da kulübenin arkasındaki karlı bölgedeki gece oyunlarını ele veren izleri için payladığımda ben öfkelenmeden sinerdi.

Ama o anlarda, gözlerindeki gizli vahşiliğin de farkına varırdım. Hakimiyeti bana bırakmazdı. Sadece bir çeşit sürü kıdemliliğini kabul ediyordu. Kendi kararlarını kendi vereceği zamanı bekliyordu. Bazen acı verici olduğu kadar gerektiği gibiydi de. Onu özgürlüğüne kavuşturma konusunda kararlı bir niyetle kurtarmıştım. Bundan bir yıl sonra geceleyin uzaklarda uluyan bir kurttan başka bir şey olmayacaktı. Bunu ona sürekli söylüyordum. İlk başlarda, pis kokulu kaleden ve onu çevreleyen hapsedici taş duvarlardan ne zaman çıkarılacağını öğrenmekte ısrarcıydı. Ona çok yakında, gücünü tekrar kazanır kazanmaz, kışın ağır karı kalkıp kendi başının çaresine bakabilecek hale gelir gelmez diye söz verirdim. Ama haftalar geçtikçe ve dışardaki fırtınalar ona yatağının rahatlığını ve midesini dolduran güzel eti hatırlattıkça daha az sorar oldu. Ben de bazen ona hatırlatmayı unutuyordum.

Yalnızlık beni hem ruhen, hem bedenen yiyip bitiriyordu. Geceleri sessizce yukarı çıkar ve Molly'nin kapısını çalarsam ne olur diye merak ediyordum. Gündüzleri, bana tamamıyla bağlı olan küçük kurt yavrusuyla bir bağ kurmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyordum. Kalede benim kadar yalnız olan sadece tek bir yaratık vardı.

* * *

"Başka görevlerin olduğundan eminim. Neden her gün bana uğruyorsun?" diye sordu Kettricken bana açıksözlü Dağ usulüyle. Öğlendi, fırtınalı bir gecenin ertesi günü. Kar kalın tabakalar oluşturarak yağıyordu ve Kettricken soğuğa rağmen, kar yağışını sey-

K'debilmek için panjurların ardına kadar açılmasını emretmişti. Dikiş odası denize bakıyordu, uçsuz bucaksız ve huzursuz sulardan büyülendiğini düşünüyordum.

"Zamanınızı daha hoş geçirmenize yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm, Kraliçem."

"Zaman geçirmek." İç geçirdi. Çenesini avcuna koydu ve dir-leğine yaslanarak dışarda yağan kara dalgın dalgın bakmaya baş-l.ıdı. Denizden gelen rüzgar solgun saçlarından dolaştı. "Garip bir ? lıl şu sizinki. Zaman geçirmekten bizim Dağlar'da rüzgarın dinim sinden söz ettiğimiz gibi bahsediyorsunuz. Baştan savılması gereken bir şeymiş gibi."

Ayaklarının dibinde oturmakta olan ufak hizmetçisi Rosemary i};/.ını kapatarak kıkırdadı. Arkamızda iki leydisi endişeli bir şe-1.ilde güldüler, sonra başlarını tekrar gayretle iğne işlerine eğdi-ler. Kettricken'm dağlar ve bir şelale işlemeye başladığı kocaman bil nakısı vardı. Fazla ilerlediğini gözlememiştim. Diğer leydileri bugün ortaya çıkmamış, ama ona neden katılamayacaklarını açık-liyan mazeretleri iletmek için uşaklar göndermişlerdi. Çoğunluk-1.1 baş ağrısı yüzündendi. Nezakete önem vermemelerinin kendi-llne hakaret olduğunu anlamıyora benziyordu. Bunu ona nasıl tıklayacağımı bilmiyordum ve bazı günler açıklamalı mıyım diye düşünüyordum. Bugün, o günlerden biriydi.

Sandalyemde kıpırdandım ve diğer yönde bacak bacak üstüne altım. "Buckkeep'in kışın sıkıcı bir yer olabileceğini söylemek ı i'iniştim sadece. Hava bizi o kadar çok dört duvar arasına hap-»rcliyor ki, eğlenceli çok az şey oluyor."

"Gemi yapımcılarının barakalarında durum böyle değil," diye bilgilendirdi beni. Gözlerinde garip bir şekilde aç bir bakış belir-dl "Orada büyük kütüklerin yerleştirilmesinde ve tahtaların bü-Kıılmesinde kullanılan her günışığı kırıntısında bir koşuşturmaca v.u. I lava karanlık olduğunda ya da fırtına koptuğunda bile gemi

yapımcıları barakalarda tahtaları kesmeye, şekillendirmeye ve planlamaya devam ediyorlar. Metal ocaklarında zincirler ve çapalar yapıyorlar. Bir kısmı yelkenler için sağlam branda dokuyor, diğerleri brandaları kesip dikiyor. Verity orada her şeye nezaret ederek dolanıyor. Bense burada el işiyle oturuyor, çiçekler ve kuş gözleri düğümlemek için parmaklarımı deliyor, gözlerimi yoruyorum. Bitirdiğimde bir düzine başka el işiyle birlikte bir kenara kal-dırabileyim diye."

"Ah, bir kenara kaldırmayın, hayır, asla, leydim," diye düşünmeden lafa karıştı kadınlarından biri. "El işiniz hediye ettiğiniz takdirde fazlasıyla değerli sayılacaktır. Shoaks'da Lord Shemshy'm özel dairesinde ve Rippon Dük'ü Kelvar'da çerçeveli bir..."

Kettricken'ın içini çekmesi kadının iltifatını kısa kesmesine neden oldu. "Keşke, kocamın gemilerinden birini süslemek için büyük demir bir keski ve ahşap takozla bir yelkenlide çalışabilsey-dim. Benim zamanımı, onun da saygısını hak edecek bir iş olurdu. Onun yerine iyi değerlendirilen zamanın kıymetini anlamayan şımarık bir çocukmuşum gibi eğleneyim diye oyuncaklar veriliyor bana." Pencereden bakmaya devam etti. O zaman tersanelerden yükselen dumanın da en az deniz kadar görülebilir olduğunu fark ettim. Belki de dikkatinin yönünü yanlış anlamıştım.

"Çay ve kek getirteyim mi, leydim?" diye sordu kadınlardan biri umutla. İkisi de şallarını omuzlarına sarmış oturuyorlardı. Kett-ricken açık pencereden giren soğuk deniz havasının farkında de-ğilmişe benziyordu, ama diğer ikisi için bu soğukta oturmak ve iğneleri kullanmak hoş olamazdı.

"İstiyorsanız," diye cevapladı Kettricken ilgisizce. "Aç ya da susamış değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün günü oturup elişi, atıştırma ve bir şeyler içmekle geçirerek gebe bir kaz gibi şişmanlamaktan korkuyorum. Önemli bir şey yapma özlemi duyuyorum. Bana doğruyu söyle Fitz. Bana uğraman gerektiğini

hissetmeseydin, odanda aylak aylak oturuyor mu olurdun? Yoksa bir dokuma tezgahında çalışıyor mu olurdun?"
"Hayır. Ama ben kraliçe değilim."

"Ben de olmayı bekliyorum. Ah, unvanımın 'bekleyen' ekini şimdi anlıyorum." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir acılık vardı. "Ama Kraliçe? Benim ülkemde senin de pekala bildiğin gibi kraliçe demeyiz. Şimdi orada ve babamın yerine hükmediyor olsaydım, bana Kurban diyeceklerdi. Daha da ötesi Kurban olacaktım. Ülkemin ve halkımın iyiliği neye kurban olmamı gerektiriyorsa."

Konuşmayı daha rahat bir zemine taşıma düşüncesiyle, "Orada ve yoğun bir kış geçiriyor olsaydınız, ne yapardınız?" diye sordum. Hataydı.

Sessizleşti ve pencereden dışarı baktı. "Dağlar'da," dedi yavaşça, "aylaklık edecek zaman yoktur. Ben küçük olandım elbette ve Kurbanın çoğu görevi babamla ağabeyimin üzerine düşüyordu. Ama Jonqui'nin dediği gibi her zaman yapılacak ve esirgenecek ?? yeterince iş vardır. Burada, Buckkeep'te her şeyi hizmetkarlar ya-I pıyor, hem de göze görünmeden ve insan sadece sonuçları görüyor; toplanmış odayı, masadaki yemeği. Belki de kalabalık bir yer olduğundandır."

Bir an duraksadı ve gözleri uzaklara daldı. "Jhaampe'de kışın salon ve kasaba sessizleşir. Kar yoğun yağar ve ülkeyi büyük bir soğuk kaplar. Daha az kullanılan patikalar kışın ortadan kaybolur. Ayakçılar tekerlekli vasıtaları yerleştirir. Şehre gelen ziyaretçi-ler çoktan evlerine dönmüşlerdir. Jhaampe'deki sarayda sadece üle ve onlara yardımcı olmayı isteyenler kalır. Aileye hizmet et-nezler, hayır, tam olarak değil. Jhaampe'yi gördün. Kraliyet aile-ii dışında, işi sadece hizmet etmek olan kimse yoktur. Jhaam->e'de saray halkının lapası için su getirme ve güğümü karıştırma ıram geldiği için erken kalkardım. Keera, Sennick, Jofron ve ben

mutfağı sohbetle canlandırırdık. Ve odun getiren, tabak çanağı yerleştirip binlerce şeyden konuşan, etrafta koşuşturan, bütün o gençler." Sesi alçaldı ve yalnızlığının sessizliğini dinledim.

Bir süre sonra konuşmaya devam etti: "Ağır ya da hafif, yapılacak bir iş varsa, hepimiz katılırdık. Bir ahırın dallarını bükme ve iple bağlamasına yardım etmiştim. Kışın en şiddetli günlerinde bile kar kürenmesine ve yangın yüzünden perişan olmuş bir aile için yeni çatı kemerleri yetiştirilmesine yardım ettim. Sence bir Kurban keçilere dadanmış ihtiyar bir ayıyı avlayamaz ya da sellerle yıpranmış bir köprünün sağlamlaştırılmasına yardım etmek için ip geremez mi?" Bana gözlerinde gerçek bir acıyla baktı.

"Burada, Buckkeep'te kraliçelerimizi tehlikeye atmayız," dedim ona sadece. "İpi bir başka omuz yüklenebilir, sığır katilini öldürme onuru için birbiriyle yarışacak düzinelerce avcımız var. Ama bir tane kraliçemiz var. Başkalarının yapamayıp da bir krali- < cenin yapabileceği şeyler var."

Odada, arkamızda oturan hanımlar onu tamamen unutmuşlardı. Biri bir uşak çağırmış; uşak tatlı kekler ve bir çaydanlık dolusu buharı tüten çay getirmişti. Muhabbet ediyor, çay fincanlarıyla ellerini ısıtıyorlardı. Hangi hanımların kraliçelerine hizmet etmeyi tercih ettiklerini iyi hatırlamak için onlara kısaca baktım. Kettric-ken'ın hizmet edilecek en kolay kraliçelerden biri olmayabileceğini anlamaya başlıyordum. Kettricken'ın küçük hizmetçisi Rose-mary çay masasının yanında dalgın gözler ve elinde bir kekle yerde oturuyordu. Birden tekrar sekiz yaşında olmayı ve ona katıla-1 bilmeyi diledim.

"Neden bahsettiğini biliyorum," dedi Kettricken açıkça. "Ben Verity'ye bir vâris doğurmak için buradayım. Kaçınmayacağım bir görev bu, çünkü bunu bir görev olarak değil, bir şeref olarak gö-j rüyorum. Sadece lordumun da benimle aynı duygulan paylaştı-] ğından emin olabilmeyi dilerdim. Hep iş için kasabada oluyor.,I

İUgÜn nerede olduğunu biliyorum; orada, tahta ve kütüklerden M mı yapılışını seyrediyor. Ben de bana bir zarar gelmeden onun-ı ' birlikte olamaz mıydım? Muhakkak ki, ben vârisini doğurmazım, o da baba olamaz. O kendini insanlarımızı koruma görevini .ularken, ben neden buraya hapsolmalıyım? Altı Dükalık'ın ı Mitıin'ı olarak paylaşmam gereken bir görev bu."

I Irada geçirdiğim sürede Dağ açıksözlülüğüne alışmış oldu-llin halde, yine de bu kadar dobra konuşmasına şaşırmıştım. Bu

I İn garip bir şekilde cevap vermeme neden oldu. Kendimi onun

ı ı ı İnden eğilip cereyan yapan pencerenin panjurlarını sıkıca ka-

1111 k< ? 11 buldum. Yakınlığımızdan faydalanıp kulağına fısıldadım, ı |ı ı hunun kraliçemizin üstlendiği tek görev olduğunu düşünü-
II 'i »anız, ciddi olarak yanılıyorsunuz, leydim. Sizin kadar açık ko-
'.ıı. ıı ak olursam, bugün buraya sadece size hizmet etmek ve si
li ılı sohbet etmek için gelmiş olan hanımlarınıza karşı görevleri
ni ı ihmal ediyorsunuz. Düşünün. Aynı el işini kendi dairelerinin
ı ihutlığında ya da Hasty Hanım eşliğinde yapıyor olamazlar mıy-
ıı Daha önemli olduğunu düşündüğünüz bir görevin arkasından ı!il iniyorsunuz; ama önünüzde Kralın yapamayacağı bir görev H SİZ bunu yapmak için buradasınız. Buckkeep'teki sarayı yediden kurun. Onu cazip ve çekici bir yer haline getirin. Lord ve ' pililerini onun dikkatini çekmeleri için yarışmaya özendirin; in ilerinde onu daha şevkle desteklemelerini sağlayın. Bu ka-Itclr sempatik bir kraliçe olmayalı uzun zaman oldu. Başka elletin yapmaya daha ehliyetli olduğu bir gemiye bakmak yerine, si-I verilen görevi üstlenin ve kendinizi ona göre ayarlayın."

Panjurları örten ve soğuk deniz fırtınalarını dışarıda bırakmaya | m hıncı olan gobleni kapatmayı bitirdim. Sonra geri çekildim ve ı ı iliğinle göz göze geldim. Hayal kırıklığı içinde, bir sütçü kız gibi yola gelmişti. Solgun gözlerinde yaşlar vardı ve yanakları onu ı ı ıllamışım gibi kırmızıydı. Hâlâ çay içmekte ve sohbet etmekte

KRALİYET
(
r /l-
F" (an işti. sa-
SÜİKASTQSI
olan hanımlarına baktım. Rosemary, kimse ona bakmadığında) <,„.
unu
-adale,
içlerinde ne var diye tartları dikkatlice yoklamakla meşguldü. Kirn ' ^ern, s,z fou
re bir ödül
se ters bir şeyin farkına varmış görünmüyordu. Ama saray hanıio-jj Slmz. Göster "^ £°sterenier
larının gerçeği gizleme konusunda ne kadar usta olduklarını hı^ı, , e ° duyguya an ^ Ce2a'andj ^L"
v<SriT>ek
öğreniyordum ve Piç'in, kraliçenin kulağına onun gözlerini yaş «* , ' ar§'hk verenjP ?
U^'ncesiyje
tacak ne söylemiş olabileceği söylentisinden korktum. "Afp/j °zzın?" Sundan
Beceriksizliğime lanet okudum ve kendime Kettricken'm ÖVJ ' a^'bütün /
kadar uzun boylu olursa olsun, benden büyük olmadığını ve'gu , r2j Vardır." ra karşı çok f
bancı bir yerde yalnız başına olduğunu hatırlattım. Onunla £e,. n ^Şgui oluD . JCe
Dl''sar-
car
niJSin?"
nuşmamam, aksine sorunu Chade'e iletmem ve ona açıklar, JM u'ümsernejf »ına baica
için birini harekete geçirmesine izin vermem gerekirdi. Dev-, J °nu °nurJar„j ka'dıtn "s;7 1
ona açıklayacak birini çoktan seçmiş olduğu kafama danka^
layacaiffjJ
SJ2C ***** ede
*"*** oi^J^— Asla si^^, Var_
rtıeye-
lacaktım fe ol-/oldu-,aktım.
m ken-
dum ve
buldum.
ip bir sa-
diyse an-
: bakıyor-
la fark et-

(ha aristok-
;aslandığın-
/nde gümüş
Ace belirgin-
İ ve altduda-
genişçe kaslı
Onunla tekrar göz göze geldim ve gergin bir şekilde gülümsyje ... ö ^!rdi, arna dal

yi göze aldım. Hızla hanımlara bakan gözlerimi izledi ve ayn K, Şaret --
yia
la yüzünü toparladı. Kalbim ona karşı gururla doldu. 'dınH "aşıboş ^ .. rına guiums
"Ne düşünüyorsun?" diye sordu alçak sesle.erini U a^?arrı
^ ona ^ İ0n
°nu affetm / ? ayaga
nuşmuş olduğum için utandığımı düşünüyorum. Kraliçemin^ * ^ ardığxrnJ2j lk'arır\ı ve ..... ^ dem
diliyorum. Ama ayrıca, bu iki sadık hanıma sadakatleri için kya, ^opefuj2 v berini JrP ^.
yarat ^*» *r:r.^ ««i:;™^™ £f
iltimasının özel bir işaretini sunması gerektiğini de düşünüye
gıdiş_
Kett
nefc
Başını anlayışla salladı. "O iltimas ne olmalı?" diye sorr
C?;'"-^fcn
"Kraliçemle," dedim alçakgönüllülükle, "bu kadar cesurcn Vp . . '• ^ariirnların k * 0<^as!nda
reicerî rçeicte
muşak bir ses tonuyla.
" b"'Söre„di.
Jabl>göreyd) ,
ona m-;.,. Azar-
"Kraliçelerinin hususi odalarında özel bir toplantı, >^onu t,-
bir ozan ya da kuklacı. Getirdiğiniz eğlencenin ne oldig- llğürnü, sarav - >Z CC'J
önemi yok; sadece size hizmet etmeyi seçmeyenlerin bu>;'_ ^°*a5tırdjo,^ , ö a *-
şında bırakılmas, önemli." * "^^y*. ^? ^^dunf S, °^C^
"Bu Regal'in yapacağı bir şey gibi geliyor kulağa "Büyük olasılıkla. Uşaklar ve dalkavuklar yaratmakta^.
em^yoüaria Uy8B"nhr> R^mkinden"khydl- ^
On
ca Ve.
tin
tadır. Ama bunu kincilikle yapacaktır, yanında hazır bulu:ca .. lan cezalandırmak için."
"Ya ben?" '
e bashmaSını ;„, nne alm
«"m her/fa-.
ustu
Leydi Pat
JstJ>ordur
terıce
a u
gra^a;n befe
enj>°rdu. o
-«nut
verici.
asını ve

a
g
1
0
a
a
?a
3
OT
Tl
-a
E
N
"OT
<u

?c

to
„
İZ)
C
#to
£

W
s

V -O
gS-if ;g ^
3 S 3 i=
00
6 "C
N m
w ti
Ü "D
£> 4? .*
-a p ?o
OT
u ~ ™ -2?
ü^ D ti
S 5 v
& -s - £ -s «
ffl g. -° -g ^ s e
3 rX P „ <U „. .
ffl . -o ,5 £ v ~ ~

ÖO -u uy OT 60 c 73 N OT ra P c? T! j;
£ e £ ?* -* -8
5 f-i
a
7?' :§ â -â £•
OT -a OT _ -iî OT a İ-J
v ?§. p w s
,g -g .P .g -O X)' g, -
öo "i; .-s S "OT " -* "" g >öb ^ -^ OT s -S 3
"O 2" :3

P a 5,
'£, '»o t,
?56 a ^
?° g
p a
OT .fa
OT OT
S 2 g
N T
N
••o Q

P X3 T) >• - c
A; -C
JfJf
V
c
™ OT
OT P V ° *
?s a jf ^ a s -,56 J^l f g|tR^
11! 111J 81 - i PS fi 111 g
a
a
c
ar ^4
S, P a1 (U
2 a S
S
OT a«; a D, <u u
?ir £
- a
>, OT
p
OT <L>
00 a<
^ ra v "3
a 2* p e g p ^
- a > OT p -c 13
?&- & 3 OT 6 İ^ ?*
OT
Si ._ T £
w -Q a 3 rf
c -T-1 OT ^-^ a^
-'O CO" P OT
£ "o
a a
OT
C OT
. P ^ - s *
OT
P 12
ra öp ?-, a
3 -S g S 'â0 ^ §
<- 00 pq - - ?

§•.?0
r OT O

o, S c
ı> £ <y
« p .ti T
P ._ 'ÖO <u
O p D P
r^ ü OT l>
^ m -O e
&? a
P OT
o -a ,56

& °
."> • S s
o
a"
c
> S
l 3
T!
3 S as
| -S
<D
a c <i ?
CO
C
OT O QJ -^< A Uy , f
?o
?a S N J3
tıo ^ t» ü - Jd
P
"O -P
03 03
OT
v a1 _v S JS ? -S „3 ç -^ i; ;« $P 6 56 T
_Q
S £ 7? ° <ö
0 £ c
a S ?O
CO
-~
>^ OT ,OT Ç T) •" ,~ D ?5 -û *? ™ P 00-gT
"İ N

OT P
. öp 5, -a
3 -^ p

-O
^.e-W^™-§a;-QOT
•< ,q -v h _ JU •§ .Ç i)
I
•S c u S § S <u K ,P .5
'ÖO
II
.§ 1 -
OT _v
Pr S

OT ™
O" o.
a c >, -o
'P w .y .., S P o) >> =r P w. ° a a w <u P „ -=f x
;2P o
atf
E -3 :s fe c" p w ^

P 'öo
OT -^ N Tl
D
o
-S
OT
q
?p âş .s -s öo ^ p T 00 ö 77 W N ~ SN
~ "^ ^ :OT a M "^

?n M * s
o
O
OT -* 'g° ^
OT
N uy C OT
a a Jxi v>
OT P Ş
OT ^
O"
fiıllllfllllil
S "O

?a a

?3|^.^a M M
OT _vf öo P ı_
y y ^ a a ?&- g P
3 İP ü § J5 v -a
-Ü
I i I f I s x
:CÎ -Ü S OT « _5
T 'P ıu
OT (i 1 1—1
a r< »
o -Q —
S ^
£*, î! ?$ ±t
S3>„a0ç_„">^.Şp^r? . ^'00-^ P 3^^p KTi-û NN-
<£r p -a a v 'öo p S S a ,S ." n a ? JJ > P ÖO h V
a ™ S -S « a OT .P P S S- 'öo a P '9 >, -o a <u r« ç
£p^aSS"T-^PS--5P-^-ûop"^-Q'c;ü:<B
OT 'ÖO
A; <U
1J HJ »,
P "a "J - 00 ar »
ÖO w ö
p
OT İLİ atf - w OT3 O

a a _Q J^
s « ^ -a s?
OT p " TJ ^
"OT - -n « 3 _Q = g al p ra 'öo a ._ S
"• T I İJ -İ C
gofefaE^Sp w -^ 3 5 ö e Ü c İ5 o c j; u
?* OT P >-
P t>"5 ^ JJ- P ^
W rt N qj a & OT
a? i» s - -
_ _ OT ^ 5J T R
I * §£ •?§ S •*. ^§
İ3 P a< ? N q OT .İ3
a & I O P P 'gP .f

- p _-,
< p "OT
3 -°
£ £ v~
u P
~ _? ?, - > p a< ,00 S S. ^p -§ ,56 I S 8
a p >§> I -§ 5
5 &^ g -
S ° P 3 £
rS . Xî
B
-o o S ij OT £
>.
OT >^ 51 U«
XI [S
V
£ SS
'ÖO <u
" 'öp T" 5 -ö
II
CJ"
"* ^3 J

yapısıyla kıyaslanamazdık, ama ben Regal'den daha yakındım. Aramızda on yıldan daha az yaş farkı vardı. Sadece teni beni onun soyundan ayırıyordu. Onunla göz göze geldim ve bağırsaklarını güzelce süpürülmüş yere dağıtabilmeyi diledim.

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Piç," diye selamladı beni hoşnutlukla. Gülümsemesi acılaştı. "Ya da Sara Usta mı demeli? Kendine çok uygun bir adın oldu." Telaffuzu hakareti konusunda şüphe götürmezdi.

"Prens Regal," diye cevap verdim ve bıraktım ses tonum kelimelere onun verdiği anlamı versin. Varlığından habersiz olduğum buz gibi bir sabırla bekledim. İlk o vurmalıydı.

Bir süre konumlarımızı koruduk, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Derken düşsel bir tozu kol ağzından silkelemek için gözlerini aşağı çevirdi. Yanımdan geçip gitti. Onun için kenara çekilmedim. Bir zamanlar yapacağı gibi itelemedi beni. Nefes aldım ve yürümeye devam ettim.

Kapıdaki muhafızı tanımıyordum, ama kralın dairesine girmemi işaret etti. İç geçirdim ve kendime başka bir görev verdim. İsimleri ve yüzleri tekrar öğrenecektim. Saray artık kraliçeyi görmeye gelmiş insanlarla dolup taştığından, tanımadığım insanlar tarafından tanındığımın farkına varıyordum. Geçen gün mutfak kapılarının dışında bir domuz satıcısının yanındaki çırağa, "Görünüşüne bakılırsa, bu Piç olmalı," dediğini duymuştum. Kendimi saldırıya açık hissetmeme neden oluyordu. Olaylar benim için çok hızlı değişiyordu.

Kral Shrewd'un dairesi beni şaşırttı. Pencerelerin rüzgarlı kış havasına ardına kadar açık olacağını, Shrewd'u ayakta, giyinmiş, bir masanın başında tetikte ve teğmenlerinden rapor alan bir yüzbaşı kadar gözü açık bulacağımı ummuştum. Hep öyle olmuştu; sert ve yaşlı bir adam, kendine karşı katı, erken kalkan, adı gibi kurnaz. Ama oturma odasında değildi. Yatak odasının girişine yö-

(lı Imeye cesaret ettim ve açık kapıdan içeri süzüldüm.

iv < Tisi hâlâ yarı yarıya karanlıktı. Bir hizmetçi kaplan ve tabak-İKrı büyük perdeli yatağın yanına çekilmiş masadan topluyordu. I'.m.ı bir servis görevlisi olduğumu düşünerek baktı, sonra kafamı '.evirdi. Odadaki hava, oda uzundur kullanılmamış ya da ha-ı ılındırılmamış gibi ağır ve küf kokuluydu. Bir süre hizmetçinin lııl Shrewd'a geldiğimi bildirmesini bekledim. Beni görmezlikten gelmeyi sürdürünce, dikkatle yatağın kenarına doğru ilerledim.

"Kralım?" O konuşmayınca ona hitap etmek garibime gitti. I inlettiğiniz gibi geldim."

Shrewd yatağın perdeli gölgelerinde yastıklarla güzelce desteklenmiş vaziyette oturuyordu. Ben konuşunca gözlerini açtı. Kim... ah, Fitz. Otur, o halde. Wallace ona bir sandalye getir. Bir I ı K lakla tabak da." Hizmetçi emri yerine getirmek için gidince, Kral Shrevvd bana sırrını açtı, "Cheffers'ı özlüyorum. Benimle o ı ıdar yıl geçirdikten sonra, artık ne yapılmasını istediğimi söyle-ıiH'iıe gerek kalmıyordu."

"Onu hatırlıyorum lordum. Nerede?"

"Bir öksürük onu aramızdan aldı. Sonbaharda yakalanmıştı ve I-il türlü kurtulamadı. Onu hırıltısrz nefes alamayacak hale getireni' kadar yavaş yavaş yıprattı."

I lizmetkarı hatırladım. Genç bir adam değildi, ama o kadar yaşlı da değildi. Öldüğünü duyduğuma şaşırmıştım. Sessizce, söy-Icyecek bir şey bulamadan durdum, bu arada Wallace benim için bir sandalye ve bardakla tabak getirdi. Ben otururken onaylamayarak kaşlarını çattı, ama aldırmadım. Kral Shrewd'un kendi pro-lokolünü kendisinin düzenlediğini yakında öğrenirdi. "Ya siz, Kralım? İyi misiniz? Sizin sabah yataktan kalkmadığınızı gördüğümü hatırlamıyorum."

Kral Shrewd sabırsız bir ses çıkardı. "Çok sinir bozucu. Tam olarak hastalık değil. Sadece bir baş dönmesi, hızlı hareket eder-

sem üzerime çöken bir tür sersemlik. Her sabah geçtiğini düşünüyorum, ama kalkmaya davrandığımda Buckkeep'in taşları altımda sallanıyor. Bu yüzden yatakta kalıyor, bir şeyler yiyip içiyor ve sonra yavaş yavaş kalkıyorum. Öğleye doğru kendime geliyorum. Kış soğuğuyla ilgili bir şey olduğunu sanıyorum; hoş, şifacı senin şu an olduğundan daha büyük değilken aldığım eski bir kılıç yarasından olabileceğini söylüyor. Görüyorsun ya, yaranın uzun zaman önce iyileştiğini düşündüysem de izi duruyor hâlâ." Kral Shrewd titreyen eliyle sol şakağına düşmüş aklaşan bir tutam saçını kaldırarak perdeli yatağında öne eğildi. Eski yaranın izini gördüm ve başımı salladım.

"Ama, yeter. Seni sağlığım konusunda istişare etmek için çağırtmadım. Sanırım neden burada olduğunu tahmin ediyorsun-dur?"

"Jhaampe'deki olayların tam bir raporunu mu isteyeceksiniz?" diye tahminde bulundum. Hizmetçiye bakındım, Wallace'ın yakınlarda dolaştığını gördüm. Cheffers olsa, Shrewd'la ben rahatça konuşabilelim diye odadan çıkardı. Bu yeni adamın önünde konuşmaya bu kadar kolay cesaret ettiğim için endişelendim.

Ama Shrewd elini hayır anlamında salladı. "O halloldu evlat," dedi ağır bir şekilde. "Verity'yle ben görüştük. Şimdi onu bir kenara bırakalım. Bana zaten bilmediğim ya da zaten tahmin etmediğim bir şey anlatabileceğini sanmıyorum. Verity'le ben uzun uzadıya konuştuk. Ben... bazı şeylere... üzülüyorum. Ama. Buradayız işte ve başlamamız gereken yer de burası. Ha?"

Kelimeler az daha beni boğarak boğazımda düğümlendi. Re-gal, demek istedim ona. Beni, senin piç torununu öldürmeye çalışan oğlun. Onunla da uzun uzadıya konuştun mu? Ve bu beni onun emrine vermeden önce miydi, sonra mı? Ama Chade ya da Verity'nin bana açıkça söylediği gibi, Kralımı sorgulamaya hakkım olmadığını anladım birden. Hayatımı genç oğluna verip vermedi-

).;ini bile sormaya hakkım yoktu. Dişlerimi sıktım ve söyleyeceklerimi yuttum.

Shrewd gözlerimi yakaladı. Gözleri Wallace'a kaydı. "Wallace. Bir süre mutfağa git. Ya da nereye istiyorsan oraya, burası olma-'.ıı da." Wallace hoşnutsuz görünüyordu, ama burun kıvırarak ı löndü ve odadan çıktı. Kapıyı açık bıraktı. Shrewd'un bir işare-nyle kalkıp kapattım. Yerime döndüm.

"FitzChivalry," dedi anlayışla. "Böyle olmayacak."

"Efendim." Bir an gözlerime baktım, sonra gözlerimi yere çe-\ İrdim.

Ağır ağır konuştu. "Bazen ihtiraslı genç adamlar aptalca şeyler yaparlar. Tuttukları yolun yanlışlığı gösterildiğinde özür dilerler," Aniden gözlerimi kaldırdım, benden bir özür bekleyip beklemediğini merak ederek. Ama konuşmaya devam etti. "Böyle bir özür önerildi. Ben de kabul ettim. Şimdi devam ediyoruz. Bu konuda bana güven," dedi ve nazikçe konuşmuş olsa da bu bir rica de-JUdi, "Ne kadar az laf edilirse mesele o kadar çabuk kapanır."

Sandalyemde geriye yaslandım. Nefes aldım, dikkatlice iç ge-çlrdim. Kendimi hemen kontrol altına aldım. Kralıma apaçık bir yüzle baktım. "Beni neden çağırdığınızı sorabilir miyim, Kralım?"

"Bir tatsızlık," dedi tatsız bir ifadeyle. "Bearns Dük'ü Brawndy benim çözmem gerektiğini düşünüyor. Çözmezsem olabileceklerden korkuyor. Kendisinin doğrudan bir müdahalede bulunmasının çok... politik bir davranış olmayacağını düşünüyor. Bu yüzden ricayı yerine getirdim, ama istemeden. İç savaş olmadan da kapımızdaki Akıncılarla zaten yeterince sorunumuz yok mu? Ney-le Benden istemeye hakları var ve isteyen herkese yardım etme-11 gı ırev sayarım. Bir kez daha kralın adaletini dağıtacaksın Fitz."

Hana Bearns'daki durumdan kısaca bahsetti. Sealbay'den genç I'ıı kadın, kendini bir savaşçı olarak Brawndy'nin hizmetine sunmak üzere Ripplekeep'e gelmişti. Brawndy onu kabul etmekten

memnun olmuştu, çünkü hem kaslı ve işinin ehli, hem de değnek, ok ve kılıçta iyiydi. Güçlü olduğu kadar güzeldi; küçük ve esmerdi ve saçları bir susamurunun tüyleri kadar parlaktı. Muhafızlar arasında hoş karşılanmıştı ve çok geçmeden sarayda da popüler bir kişi haline gelmişti. Cazibesi değil, ama diğerlerini takip etmeye iten bir cesareti ve irade gücü vardı. Şahsen Brawndy ona bayılmıştı. Sarayını canlandırmış ve muhafızlarına yeni bir ruh aşılamıştı.

Ama son zamanlarda kendini bir kadın peygamber ve kahin sanmaya başlamıştı. Deniz tanrısı El tarafından daha yüce bir kader için seçilmiş olduğunu iddia ediyordu. Adı Madja, soyu önemsizdi, ama şimdi kendini bir ateş, rüzgar ve su ayiniyle yeniden isimlendirmiş ve Virgo ismini almıştı. Sadece kendi avladığı eti yiyor ve odasında kendi yapmadığı ya da kol gücüyle kazanmadığı hiçbir şeyi bulundurmuyordu. Takipçileri artıyor ve bu takipçiler, emrindeki askerler kadar genç soylulardan bazılarını da içeriyordu. Herkese El'in ibadetine ve onuruna dönme gerekliliğini vaaz ediyordu. Kişinin kendi gücüyle kazanabileceği özenli, basit bir hayatı savunarak eski âdetleri destekliyordu.

Akıncıları ve İşlemeyi saf âdetlerimiz için El'in bir cezası olarak görüyor ve Farseer soyunu bu saflığı cesaretlendirdiği için suçluyordu. İlk başlarda böyle şeylerden ihtiyatlı bir şekilde bahsediyordu. Son zamanlardaysa daha açık konuşmaya başlamıştı, ama hıyaneti açıkça dillendirecek kadar cüretli olmamıştı. Yine de deniz kayalıklarında öküz kurban etmeler yaşanmış ve birkaç genç insanı kanla işaretleyip onları eski günlerdeki gibi ruhsal yolculuklara göndermişti. Brawndy onun kendine uygun, Farseer tahtını devirmekte kendisine eşlik edecek bir erkek arayışı içinde olduğuna dair söylentiler duymuştu. Savaşçının dönemini başlatmak ve Çiftçinin dönemini bitirmek için birlikte hükmedeceklerdi. Bearns'a göre, epeyce bir genç adam bu onur için yarışmaya

hazırdı. Brawndy, kadını hıyanetle suçlamak ve adamlarını Vira-go'yla kendisi arasında bir seçim yapmaya mecbur bırakmak zorunda kalmadan durdurulmasını istiyordu. Shrewd büyük bir kaza geçirmesi ya da gücünü ve güzelliğini tüketen, kötücül bir baskılığın kurbanı olması önerisini getirdi. Bunun büyük ihtimalle I löyle olduğuna katılmak zorunda kaldım, ama birçok durumda, (ilen insanların sonradan tanrılaştığı gözleminde bulundum. Shrewd kesinlikle dedi, tabii kişi onurlu bir şekilde ölürse.

Sonra aniden konuyu değiştirdi. Ripplekeep'te, Sealbay'de, Viiity'nin kopyalanmasını istediği eski bir parşömen vardı, Be-.M n.s'dan krala dek İrfan için grup üyeleri olarak hizmet edenlerin bir listesi. Ayrıca Ripplekeep'te o şehrin Elderling savunması gün-lerinden kalma bir yadigar olduğu söyleniyordu. Shrewd yarın \ < ila çıkmamı, Sealbay'e gitmemi, parşömenleri kopyalamamı, ya-dlgan görmemi ve kendisine onunla ilgili bir rapor getirmemi istiyordu. Ayrıca Brawndy'ye, kralın iyi dilekleri ve dükün huzur-•.uzluğuna kısa zamanda son verileceğinden emin olduğuna dair mesajı iletilecekti.

Anladım.

(iitmek için kalktığımda, Shrewd parmağıyla durmamı işaret (ili. Durup bekledim.

"Seninle yaptığım anlaşmaya sadık kaldığımı düşünüyor millim?" diye sordu. Bu o eski soruydu, ben bir çocukken buluşma-I ıiıuıızın sonunda bana hep sormuş olduğu soru. Bu beni gülüm-

.'1li,

"Evet, efendim," dedim her zamanki gibi.

"() halde sen de sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin Oİ." 1 Hıraksadı, ardından daha önce hiç yapmadığı şekilde, "Unut-nıj I iizChivalry. Yakınlarıma verilen zarar bana verilmiş sayılır," ı tiye ekledi.

"Efendim?"
141

ROBIN HOBB
"Yakınlarımdan herhangi birine zarar vermeyeceksin, değil mi?"
Kendimi toparladım. Ne rica ettiğini anladım. "Efendim, yakınlarınızdan herhangi birine zarar vermeyeceğim. Farseer soyuna yeminliyim."
Yavaşça başını salladı. Regal'den bir özür ve benden de oğlunu öldürmeyeceğime dair söz koparmıştı. Büyük ihtimalle aramızda barış sağladığını düşünüyordu. Gözlerime düşen saçları geri atmak için kapısının dışında duraksadım. Az önce bir söz verdim, diye hatırlattım kendime. Bunu dikkatlice düşündüm ve bu sözü tutmanın bana nelere mal olacağına bakmaya zorladım kendimi. Sözümü tutmazsam bana neye mal olacağını düşünene kadar içimde bir acılık seli aktı. Sonra içimdeki şüpheleri buldum, onları sertçe ezdim. Kralıma verdiğim sözü temiz bir şekilde tutmak için bir kararlılık oluşturdum. Regal'le aramda gerçek bir huzur yoktu, ama en azından kendimde o kadarcık huzur bulabilirdim. Bu karar kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ve koridor boyunca amaçlı bir şekilde yürüdüm.
Dağlar'dan döndüğümden bu yana zehir stoklarımı tazeleme-miştim. Dışarda yeşil hiçbir şey yoktu artık. İhtiyacım olanı çalmak zorundaydım. Yün boyacılarında kullanabileceğim bir şeyler olurdu ve şifacının stoğu da bana diğerlerini sağlardı. Merdivenlerden aşağı inmeye başladığımda, zihnim bu planlamalarla meşguldü.
Serene merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Onu gördüğümde olduğum yerde kalakaldım. Onu görmek, beni Regal'i gördüğümde olmadığı kadar ürkütmüştü. Galenin grubunun içinde artık en güçlü olan oydu. August bu alandan emekli olmuş, meyve bahçelerinde yaşamak ve orada bir beyefendi olmak için iç bölgeye gitmişti. İrfanı, Galen'in sonunu hazırlayan son karşılaşma sırasında tamamen tahrip edilmişti. Grubun anahtar İrfan kullanıcısı Se-rene'di artık. Yazları Buckkeep'te kalıyor ve uzun sahilimiz bo-
142

KRALİYET SUİKASTÇISI
yıınca kulelere ve kalelere yayılmış grubun tüm diğer üyeleri, kra-l;ı bütün raporlarını onun üzerinden aktarıyorlardı. Kışın bütün gaip, bağlarını ve kardeşliklerini yenilemek için Buckkeep'e geliyordu. Kalede bir İrfan Ustası olmadığından, Serene, Galen'in Buckkeep'teki statüsünün epeyce bir kısmını üstlenmişti. Ayrıca (ialen'in bana karşı hissettiği tutkulu nefreti de büyük bir gayretle üstlenmişti. Bana eski suistimalleri canlı bir şekilde hatırlatıyor VC bende mantığa sığmayan bir dehşet uyandırıyordu. Döndüğümden beri ondan kaçınmıştım, ama şimdi bakışı beni olduğum vere mıhlamıştı.
Merdivenler iki kişinin geçmesine haydi haydi yeterdi. Bir ki-??ı mahsus bir basamağın ortasında dikilmedikçe. Bana bakarken bile üstünlüğün onda olduğunu hissettim. Beraber Galen'in öğrencisi olduğumuzdan bu yana tavırları değişmişti. Fiziksel görünüşü yeni mevkiini baştan ayağa yansıtıyordu. Gece mavisi cüp-pesi bol nakışlıydı. Uzun siyah saçları fildişi süsler takılı parlatılmış bir telle arkada karışık bir şekilde toplanmıştı. Ama dişiliği kaybolmuştu. Galen'in çileci değerlerini benimsemişti, yüzü kemikleri görünecek, elleri pençeleşecek kadar zayıftı. Baştan aşağı kendini beğenmişlikle parlıyordu. Bu, Galen'in ölümünden beri I animle ilk kez doğrudan konuşmasıydı. Benden ne istediğiyle ilgili hiçbir fikrim olmadan durdum.
"Piç," dedi açıkça. Bu bir isimlendirmeydi, bir selamlama değil.
"Serene," dedim, becerebildiğim kadar vurgusuz bir şekilde.
"Dağlar'da ölmedin."
"Hayır. Ölmedim."
I lâlâ yolumu kapayarak orada duruyordu. Çok yavaşça, "Ne \.ipliğini biliyorum. Ne olduğunu biliyorum," dedi.
İçimde bir tavşan gibi titriyordum. Kendi kendime, üzerime İni korkuyu salmanın büyük ihtimalle onun bütün İrfan gücüne 11ı.ıI olduğunu söyledim. Kendime bunun benim gerçek duygum
143

ROBIN HOBB
olmadığını, İrfanının hissetmemi sağladığı bir duygu olduğunu söyledim. Kelimeler gırtlağıma takıldı.
"Ne olduğumu ben de biliyorum. Ben Kralın Adamıyım."
"Öyle bir adam değilsin," diye ileri sürdü sakin bir şekilde. Gülümsedi. "Bir gün bunu herkes anlayacak."
Hissettirilen korku dikkat çekecek derecede gerçek korku gibidir. Karşılık vermeyerek durdum. Nihayet geçmem için yana çekildi. Bundan küçük bir zafer yarattım; hoş, geçmişe bakınca yapabileceği başka çok az şey olduğunu görüyorum. Birdenbire kaleden birkaç günlüğüne ayrılmaktan memnun olarak, Bearns yolculuğum için gerekenleri hazırlamaya gittim.
O işle ilgili hatıralarım güzel değil. Ben orada katiplik görevlerimi yerine getirirken o da Ripplekeep'te misafir olduğu için Vi-rago'yla karşılaştım. Shrewd'un anlattığı gibiydi; güzel, kaslı, küçük bir avcı kedi gibi kıvrak hareket eden bir

kadın. Sağlığının diriliğini bir çekicilik gibi taşıyordu. O bir odadayken bütün gözler onu izliyordu. Duruluğu onu takip eden her erkeğe meydan okuyordu. Ben bile ona çekildiğimi hissettim ve görevimle ilgili ıstırap duydum.

Sofrada birlikte olduğumuz ilk akşam karşımda oturuyordu. Dük Brawndy beni gerçekten de çok hoş karşılamış, aşçısının benim hoşlandığım baharatlı bir et yemeğini hazırlamasını bile sağlamıştı. Kütüphaneleri ve ikinci derecedeki katiplerin hizmeti emrime verilmişti. Küçük kızı bile utangaç arkadaşlığını sunmuştu. Zekasıyla beni şaşırtan Celerity'yle1 parşömen işimi tartışıyordum. Yemeğin ortasında Virago yemek arkadaşına bir zamanlar piçlerin doğum esnasından boğulduklarını epey açıkça belirtti. "Eski El âdetleri bunu gerektiriyordu," dedi. Masanın üzerinden eğilip gülümseyerek bana, "Bu gelenekten haberin yok mu piç?" diye sor-masaydı lafa aldırmayabilirdim.

1) Hız, sürat, çabukluk.

Masanın baş köşesindeki Dük Brawndy'ye baktım, ama büyük kızıyla hararetli bir tartışmaya koyulmuştu. Benim olduğum yere göz ucuyla bile bakmadı. "Sanırım bir misafirin bir diğerine, ev sahibinin sofrasında nezaket göstermesi kadar eski bir gelenek," diye cevap verdim. Gözlerimi ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. Yem. Brawndy beni sofrada onun karşısına yem olarak oturtmuştu. Daha önce hiç bu kadar apaçık kullanılmamıştım. Bu durumdan etkilenmeye, kişisel duygularımı bir yana koymaya çalıştım. En azından hazırdım.

"Bazıları babanın düğün yatağına iffetsiz gelmesinin, Farseer soyunun yozlaşmasının bir işareti olduğunu söyleyecektir. Ben elbette kralımın ailesi aleyhinde konuşmayacağım. Ama söyle. Annenin yakınları orospuluğunu nasıl kabullendiler?"

Hoşnut bir şekilde gülümsedim. Birdenbire görevimle ilgili d.ıha az vicdan azabı duymaya başlamıştım. "Annemi ya da onun akrabalarını hatırlamıyorum," dedim hoş sohbet bir tavırla. "Ama I lenim gibi düşündüklerini tahmin ediyorum. İnsanın kralına iha-nei etmesindense, orospu ya da bir orospunun çocuğu olması yeğdir."

Şarap kadehimi kaldırdım ve gözlerimi Celerity'ye çevirdim. Koyu mavi gözleri büyümüştü ve Virago'nun kaması Brawndy'nin sofrasına dirseğimin az ötesine saplandığında nefesi kesildi. Bunu bekliyordum ve geri çekilmedim. Aksine onunla göz göze gelmek' için döndüm. Virago gözleri öfkeyle parlayarak sofradaki yelinde ayağa kalkmıştı.

Kibarca konuştum. "Söylesene. Eski âdetleri öğretiyorsun, öy-lı ? mi? O zaman neden misafir olduğun yerde kan dökmeyi yasak-layan eski âdeti kabul etmiyorsun?"

"Kan dökücü değil misin?" diye sordu cevap olarak.

"Senin gibi. Ama sofrasında misafirlerin birbirini ekmeğinin üzerinde öldürdüğünün, onun da buna izin verdiğinin söylenme-

sine yol açarak dükümü utandırmayacağım. Yoksa kralına duyduğun sadakat gibi düküne duyduğun nezaket de mi az?"

"Senin yumuşak Farseer kralına sadakat yemini etmedim," diye tısladı.

İnsanlar kıpırdandı; bazıları rahatsızlıkla, bazıları daha iyi görebilmek için. Öyleyse bazıları Brawndy'nin masasına onun bana meydan okumasına şahit olmak için gelmişlerdi. Her şey bir savaş seferberliği kadar dikkatle planlanmıştı. Benim de ne kadar iyi plan yaptığımı anlayacak mıydı? Kol ağzımda ufak bir paket olduğundan şüphelenecek miydi? Duyulsun diye sesimi cesaretle yükselterek konuştum. "Sizden bahsedildiğini duymuştum. Sizi ihanette izlemeleri için yoldan çıkardıklarınızın Buckkeep'e gitmesi daha akıllıca olur. Veliaht Verity silah kullanmakla usta olanların gelip yeni savaş gemilerinde görev almaları ve o silahları düşmanımız olan Dışadalılara karşı kullanmaları için çağrıda bulundu. Bu, sanırım bir savaşçının ustalığı için daha iyi bir ölçüdür. İnsanın yemin ettiği liderlerin aleyhine dönmesinden ya da o et Kızıl Gemiler tarafından yağmalanan akrabalarımı doyurmak için harcanabilecekken ay ışığında boğa kanı ziyan etmesinden daha onurlu bir iş değil mi?"

Tutkuyla konuştum ve ne kadarını bildiğimi anlamak için bana bakarken sesim daha da yükseldi. Söylediklerime inandığım için kendi kelimelerime kapıldığımı fark ettim. Masanın üzerine, Virago'nun tabağının ve bardağının üzerinden eğilip yüzümü yüzüne yaklaştırarak, "Söyle bana, cesur insan. Hiç kendi hemşerin olmayan birilerine silah çektin mi? Bir Kızıl Gemi mürettebatına. Sanmam. Bir ev sahibinin misafirperverliğine hakaret etmek ya da komşunun oğlunu sakatlamak, bizden birini öldürmeye gelmiş birini öldürmekten daha kolaydır," dedim.

Virago kelimeleri iyi kullanamıyordu. Öfkelenerek bana tü-kürdü.

Yüzümü silmek için sakince geri çekildim. "Belki de bana daha uygun bir zaman ve yerde meydan okumak istersin. Belki de bundan bir hafta sonra, öküzün kocasını cesaretle çevirdiğin kayalıklarda? Belki de ben, bir katip, sana sığır savaşçından daha iyi meydan okuyabilirim!"

Dük Brawndy aniden huzursuzluğun farkına varmaya tenezzül etti. "FitzChivalry! Virago!" diye azarladı bizi. Ama bakışlarımız birbirine kilitli durmaya devam etti, onunla yüzleşmek için öne doğru eğilmişken, ellerim onun oturduğu yerin iki tarafına dayanmıştı.

Dük Brawndy tuz kabını neredeyse kırarak masaya çarpmasa ve bize bunun onun sofrası, onun salonu olduğunu ve kan dökülmesine izin vermeyeceğini zorla hatırlatmasaydı, arkasındaki adamın da bana meydan okuyabileceğini düşündüm. En azından hem Kral Shrewd'u, hem de eski gelenekleri onurlandırma becerisine sahipti ve bize de aynını salık verdi. Tevazu ve etkili sözlerle özür diledim ve Virago "özürlerini" mırıldandı. Yemek devam etti, ozanlar şarkı söyledi ve bunu izleyen birkaç gün boyunca Verity için parşömeni kopyalamaya devam ettim ve çok hoş balık pullarından oluşmuş bir ilaç şişesinden başka bir şeye ben-zetemediğim Elderling yadigarını gördüm. Celerity memnun olacağımdan daha fazla benden etkilenmişe benziyordu. Madalyonun öbür yüzü, Virago'nun tarafını tutanların suratlarındaki soğuk düşmanlıkla belirginleşiyordu. Uzun bir haftaydı.

Asla dövüşmek zorunda kalmadım, çünkü hafta bitmeden Virago'nun ağzı ve dili silah arkadaşlarına yalan söyleyen ve yeminine ihanet edenlere verildiği düşünülen efsanevi cezalarda oldu-j:n gibi çıbanlar ve yaralarla doldu. Bırakın bir şeyler yemeyi, güç-bela bir şeyler içebiliyordu ve hastalığı onu kadar çirkinleştirmiş-ıı ki, ona yakın olan herkes kendilerine de bulaşır korkusuyla arkadaşlığından vazgeçiyordu. Dövüşmek için soğuğa çıkamayacak

kadar çok acısı vardı ve onun yerine düello etmeye istekli kimse de yoktu. Kayalıklarda hiç gelmeyen birini bekledim. Dük Brawndy'nin hazır bulunmalarını emrettiği birkaç soylu da, Celerity gibi benimle bekledi. Havadan sudan konuştuk ve kendimizi sıcak tutmak için epeyce brendi içtik. Akşam olduğunda kaleden bir haberci gelip Virago'nun kendisine meydan okuyan kişiyle karşılaşmamak için Ripplekeep'ten ayrıldığını söyledi. İç bölgelere doğru at sürmüştü. Tek başına. Celerity ellerini kavuşturdu ve sonra bana sarılarak beni şaşkına çevirdi. Buckkeep'e doğru yola koyulmadan önce, Ripplekeep'te bir yemek yemenin daha keyfini çıkarmak için üşümüş ama neşeli bir şekilde kaleye döndük. Brawndy beni soluna, Celerity'yi de yanıma oturttu.

"Biliyorsun," dedi yemeğin sonuna doğru. "Babana olan benzerliğin her geçen yıl daha da dikkate değer hale geliyor."

Bearns'daki tüm brendiler bile kelimelerinin içime saldığı soğuğu yenemezdi.

6

İŞLENMİŞLER

Kraliçe Constance ve Kral Shreu'd'un oğulları Chivalry ve Ve-rity'di. Doğumlarının arasında yalnızca iki yıl vardı ve iki kardeşin olabileceği kadar yakın büyüdüler. Büyük olan ve on altıncı yaş gününde veliaht unvanını ilk üstlenen Chivalry'ydi. Neredeyse hemen, bir hudut münakaşasıyla ilgilenmesi için babası tarafından Chalced eyaletlerine gönderildi. O zamandan sonra Buckkeep'te bir seferde birkaç aydan fazla çok nadir kaldı. Evlendikten sonra bile Chivalry'ye zamanını dinlenerek geçirmesi için çok seyrek izin verildi. Shreıvd tüm komşularıyla olan hudutlarını resmileştirmeye odaklandığından, o zamanlar bu kadar çok hudut ayaklanması olması aşırı bir durum değildi. Zamanla Chivalry önce diplomasiyi kullanmakta kurnazlaşmasına karşın, bu münakaşaların çoğu kılıç zoruyla bastırılıyordu.

Bazıları Chivalry'nin bu işe atanmasının onu ölüme göndermeyi umut eden üvey annesinin, Kraliçe Desire'ın entrikası olduğunu iddia eder. Diğerleri de Shreu'd'un büyük oğlunu yeni kraliçesinin gözünün önünden ve otoritesinden uzaklaştırmasının bir yolu olduğunu söyler. Gençliği sebebiyle vatanında kalmaya mahkum edilen Prens Verity, ağabeyinin peşinden gitmesine izin verilmesi için babasına her ay resmi başvuruda bulundu. Shreu'd'un onda kendi sorumluluklarına karşı ilgi uyandırmak için harcadığı bütün çabalar boşa gitti. Prens Verity ona verilen

hu iıin görevleri yerine getirdi, ancak ağabeyinin yanında olmayı tercih etmeyeceğini kimsenin bir an için olsun düşünmesine asla izin vermedi. Sonunda Verity'nin yirminci doğum gününde, ağabeyinin peşinden gitmesine izin verilmesi için bulunduğu aylık taleplerle geçen altı yılın ardından, Shreıvd gönülsüzce onun isteğini kabul etti.

O zamandan, Chivalry'nin tahttan vazgeçip Verity'nin veliaht unvanını aldığı dört yıl sonrasına kadar, Altı Dükalık'ı çevreleyen ülkelerle olan hudutları, anlaşmaları ve ticaret ittifaklarını resmileştirmede iki prens bir olup çalıştılar. Prens Chivalry'nin yeteneği, birey ya da halk tabanında, insanlarla anlaşmak üzerineydi. Verity'ninki de anlaşmaların ayrıntıları, üzerinde anlaşılmış hudutları resmeden titiz haritalar ve ağabeyinin otoritesini hem bir asker, hem de bir prens olarak desteklemek üzerineydi.

Shreıvd'un oğullarından en küçüğü ve Kraliçe Desire'dan olan tek çocuğu Prens Regal gençliğini vatanında, annesinin onu tahtın bir adayı olarak özenle hazırlamak için her gayreti gösterdiği sarayda geçirdi.

* * *

Bir ferahlama duygusuyla eve, Buckkeep'e yolculuk ettim. Kralım için böyle bir görevi ilk kez yerine getirmiyordum, ama bir suikastçı olarak işimden hiç böyle haz duymamıştım. Virago'nun bana hakaret ediş ve yem atma tarzı görevimi tahammül edilebilir kıldığı için hoşuma gitmişti. Ve ne de olsa o çok güzel bir kadın ve yetenekli bir savaşçıydı. Bu bir harcama, ziyan etmeydi ve kralımın emrine uymuş olmamın dışında işimden hiçbir gurur duymuyordum. Sooty beni eve varan son tepeden yukarı taşırken düşüncelerim bunlardı.

Tepeye doğru baktım ve gördüğüm şeye inanamadım. Kettric-ken ve Regal yan yana at sürüyorlardı. Birlikte. Fedwren'in en iyi parşömenlerinden bir sahne gibi görünüyorlardı. Regal parlak si-

yah botları ve siyah eldivenleri ile kırmızı ve altın sarısı kıyafetler içerisindeydi. Binici pelerini sabah rüzgarında dalgalanan renklerin mükemmel tezatını gözler önüne sermek için omzundan geriye savrulmuştu. Rüzgar yanaklarına açık havanın kızıllığını düşürmüş ve siyah saçlarının düzeni kusursuz buklelerini bozmuştu. Siyah gözleri parlıyordu. Kendisini oldukça iyi taşıyan uzun siyah atın üzerinde neredeyse erkek gibi gözüküyor, diye düşündüm. Eğer seçseydi, elinde sürekli bir kadeh şarap ve yanında bir kadın olan ruhsuz bir prens yerine böyle olabilirdi. Başka bir ziyankarlık.

Ah, ancak yanındaki kadın başka bir konuydu. Onları izleyen maiyetindekilerle karşılaştırıldığında nadir ve yabancı bir çiçek gibi öne çıkıyordu. Ata bol pantolonla biniyordu ve Buckkeep'teki hiçbir boya fıçısı o çiğdem pembesini üretememişti. Pantolonu zengin renklerde karmaşık nakışlarla süslenmişti ve çizmelerinin tepesinden içeri sımsıkı tıkıştırılmıştı. Çizmeleri neredeyse dizlerine geliyordu; Burrich olsa bu pratikliğe izin verirdi. Bir pelerin değil, hacimli beyaz tüyden, boynunu rüzgardan koruması için yüksek yakalı, kısa bir ceket giyiyordu. Dağlar'm uzak tarafındaki tundralardan beyaz bir tilki diye tahmin yürüttüm. Ellerinde siyah eldivenler vardı. Rüzgar, arasından akıp omuzlarının üzerinden savurarak uzun, sarı saçlarıyla oynamıştı. Kafasında hayal edebildiğim bütün canlı renklerden örülmüş bir başlık vardı. Atında yüksek ve öne doğru oturuyordu, Dağ stilinde ve Softstep'in yürümek yerine dans etmesi gerektiğini düşünmeye neden oluyordu. Kestane rengi kısrağın koşumları rüzgarlı bir sabahtaki sarkıtlar gibi keskin çınlayan, ufak gümüş zilleriyle eğlenceli bir şiir gibiydi. Kabarık etekleri ve pelerinleri içindeki diğer kadınlarla kıyaslandığında bir kedi kadar çevik gözüküyordu.

Kuzey diyarlardan egzotik bir savaşçıyı veya kadim hikayelerden bir maceracıyı akla getiriyordu. Bu, soylu doğmuş ve iyi görünümlü bir kadının daha az soyluların arasında kendi konumu-

78

•ıhı değil de ötücü kuşlarla ayın kafese kapatılmış ıılm . ? ;;ı gibi onu yanındakilerden ayırıyordu. Ken-ıKını) ııllındakilere bu şekilde göstermesi gerektiğinden ı (İklim. Prens Regal gülümseyerek ve onunla konuşarak İleli krn'ın yanında at sürüyordu. Konuşmaları hayat doluydu ktthkahalarla bezenmişti. Yaklaştıkça Sooty'nin yavaşlamasına ı in verdim. Kettricken gülümseyerek atının dizginini çekip yavaşlattı ve beni selamlamak için durai aktı, ancak Prens Regal soğuk bir baş hareketi yapıp diziyle vurarak atını hızlandırdı. Kett-ricken'ın kısrağı geride kalmamak İçin birincisini biraz çekiştirdi ve diğerine ayak uydurdu. Kraliçe ve prensin ardından gelenlerden çabuk bir selamlama aldım, Geçmelerini izlemek için durdum ve ardından kaygılı bir biçimde Buckkeep'e doğru devam ettim. Kettricken'm yüzü neşeliydi, solgun yanakları soğuk havadan pembeleşmişti ve Regal'e gülümsemesi, hâlâ ara sıra bana gülümserken olduğu gibi gerçeklen neşeliydi. Ancak ona güvenecek kadar saf olabileceğine inanamadım.

Sooty'den inip onu ovalarken bunu düşündüm. Burrich'in bölme duvarının üzerinden beni izlediğini hissettiğimde Sooty'nin toynaklarını kontrol etmek için eğilmiştim. "Ne zamandır?" diye sordum.

Ne sorduğumu biliyordu.

"Sen gittikten birkaç gün sonra başladı. Bir gün onu buraya getirdi ve kraliçenin günlerini kalede kapatılmış olarak geçirmesinin oldukça utanç verici olduğunu düşündüğünü söyleyerek benimle açık açık konuştu. Dağlar'daki açık ve samimi yaşama alışmıştı. Burada, aşağı topraklarda bindiğimiz gibi ata binmeyi öğretmek için kendisini ikna etmesine izin verdiğini söyledi. Sonra bana Verity'nin kraliçesine yaptırdığı eyeri Softstep'e vurdurdu ve gittiler. Peki ne yapmalıydım ya da ne söylemeliydim?" diye sordu şiddetle, sorgularcasına ona bakmak için döndüğümde. "Daha

önce söylediğin gibi. Biz Kralın Adamlarıyız. Yeminliyiz. Ve Re-gal, Farseer soyunun bir prensi. Onu reddedecek kadar inançsız olsaydım bile kraliçem oradaydı ve benden onun için atını getirip eyerlememi bekliyordu."

Elimin küçük bir hareketi Burrich'e sözlerinin hainliği çağrıştırdığını hatırlattı. Sooty'le işim bittiğinde onun kulaklarının arkasını düşünceli düşünceli kaşımak için bölmeden içeri, yanıma doğru adım attı.

'Başka bir şey yapamazdın," diye kabul ettim. "Ancak asıl niyetinin ne olduğunu merak ediyorum. Kettrickenin ona neden katlandığını da."

"Niyeti mi? Belki sadece onu yeniden kayırmak için yolunu açıyor. Kalede yas tuttuğu bir sır değil. Ah, herkesle nazik konuşuyor. Ancak mutlu olmadığı halde başkalarını mutlu olduğuna inandırmak için çok fazla asalete sahip."

"Belki," diye hak verdim istemeden. Efendisi ıslık çaldığında bir köpeğin yaptığı kadar çabuk başımı kaldırdım. "Gitmeliyim, Veliaht Verity..." Sözcüklerim havada asılı kaldı. İrfanla çağrıldığımı Burrich'in bilmesine izin vermek zorunda değildim. Eyer çantalarımı ve güçlükle kopyaladığım parşömenleri omzuma attım ve kaleye yöneldim.

Kıyafetimi değiştirmek için ve hatta mutfak ateşinde kendimi ısıtmak için de durmadım, doğruca Verity'nin harita odasına gittim. Kapı aralıktı, bir kere vurdum ve ardından girdim. Verity masasına sabitlenmiş bir haritanın üzerine eğilmişti. Beni fark ettiğini göstermek için kafasını belli belirsiz kaldırdı. Dumanı tüten sıcak şarap beni zaten bekliyordu ve cömert bir tabak dolusu soğuk et ve ekmek şöminenin yakınındaki masada duruyordu. Kısa bir süre sonra doğruldu.

"Oldukça iyi engelliyorsun," dedi Verity bir selamlama olarak. "Acele etmen için üç gündür sana ulaşmaya çalışıyorum ve so-

2501737?

I.ı çağırıldığının ne zaman farkına varıyorsun? Benim ahırla-
ııiid.ı dikilirken. Sana söylüyorum Fitz, sana İrfanın üzerinde bir çeşil kontrol öğretmek için zaman ayırmalıyız."

Ancak bunları söylediği sırada bu zamanı asla ayıramayacağımı-zı biliyordum. Oldukça fazla sayıda başka iş onun ilgisini gerektiriyordu. Her zamanki gibi hemen konuya girdi. "İşlenmişler," dedi. Sırtımda kötü bir olaya dair bir önsezinin ürpertisini hissettim.

"Kızıl Gemiler yine mi saldırdı? Kış vakti bu kadar içerilere?" diye sordum inanamayarak.

"Hayır. En azından hâlâ daha bundan kurtulmuş durumdayız. Ancak öyle gözüküyor, ki Kızıl Gemiler bizi terk edip evlerine, ocaklarının başına dönebilirler ve yine de zehirlerini aramızda bırakabilirler." Durakladı. "Pekala, devam et. Isın ve karnını doyur. Yerken de dinleyebilirsin."

Sıcak şarabı ve yemeği önüme alırken, Verity anlatmaya başladı. "Öncekiyle aynı sorun. Soygun ve yağma yapan İşlenmişler hakkında raporlar, sadece gezginleri değil, tecrit edilmiş çiftlikleri ve evleri de. Araştırdım ve raporlara inanmalıyım. Şimdilik saldırılar akınların yapıldığı yerlerden uzaklarda gerçekleşiyor; her olayda halk, bir ya da iki kişi olmadıklarını, uyum içinde hareket eden gruplar halinde olduklarını iddia ediyor."

Bir süre düşündüm, yutkundum, sonra konuştum. "İşlenmişlerin gruplar halinde ve hatta çift olarak hareket edebilme kabiliyetine sahip olduklarını düşünmüyorum. Biri onlara rastladığında, onların... topluluk kavramı olmadığını fark eder. Ve ortak beşeriyet. Konuşabilir ve akıl yürütebilirler, ancak yalnız bencilce. İnsan dili verilseydi, kurt adamların olacağı gibiler. Kendi yaşamlarını sürdürmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmezler. Birbirlerini yalnızca herhangi bir yemek ya da konfor için rakip olarak görürler." Şarabın yayılan ılıklığına minnetkar bir halde bardağımı yeniden doldurdum. En azından fiziksel soğuğu gideriyordu. İşlen-

mislerin sevimsiz yalıtılmışlıklarının tüyler ürperten düşüncesine ise fayda etmiyordu.

İşlenmişler hakkında bunu keşfetmemi sağlayan İzandı. Dünyayla her türlü yakınlık duygusuna öylesine duyarsızlardı ki, onları güçlükle algılayabiliyordum. İzan bana tüm yaratıkları bağlayan o ağa kesin bir erişim olanağı vermişti, ancak İşlenmişler bu ağdan taşlar kadar yalıtılmış veya düşüncesiz bir fırtına ya da taşmış bir nehir kadar aç ve acımasızca ayrılmışlardı. Beklenmedik bir anda onlardan biriyle karşılaşmak, bir taşın ayağa dikilip bana saldırması kadar ürkütücüydü benim için.

Ama Verity sadece düşünceli bir biçimde kafa salladı. "Ancak kurtlar bile hayvan olmalarına rağmen, sürü halinde saldırırlar. Kaşalotların bir balinaya saldırdığı gibi. Eğer bu hayvanlar avlarını elde etmek için bir araya gelebiliyorlarsa, İşlenmişler neden gelenlesin?"

Aldığım ekmeği geri koydum. "Kurtlar ve kaşalotlar yaptıklarını doğaları gereği yaparlar ve eti gençleriyle paylaşırlar. Kendilerine değil, sürüye et sağlamak için öldürürler. Gruplar halinde doluşan İşlenmişler gördüm, ancak bir arada hareket etmiyorlardı. Birden fazla İşlenmiş tarafından saldırıya uğradığımda beni kurtaran onları birbirlerine düşürebilmemdi. İstedikleri pelerini bıraktım ve onun için dövüştüler. Ve tekrar peşime düştüklerinde birbirlerine yardım etmektense birbirlerinin yoluna daha çok çıktılar." O gecenin hatırası içimde canlanınca sesimin titretmesine engel olmak için çaba harcadım. O gece Smithy ölmüştü ve ben ilk kez öldürmüştüm. "Ancak birlikte savaşmıyorlar. Bu İşlenmişleri aşan bir şey; herkesin yararlanabilmesi için işbirliği fikri."

Gözlerimi kaldırdığımda Verity'nin karanlık gözlerinin sempatiyle dolu olduğunu gördüm. "Onlarla dövüşmek konusunda deneyim sahibi olduğunu unutmuşum. Bağışla beni. Bunu göz ardı etmiyorum. Sadece son zamanlarda beni kuşatan çok şey var."

.Sesi yavaş yavaş alçaldı ve uzaklardaki bir şeyi dinlermiş gibi göründü. Biraz sonra kendisine geldi. "Pekala. Birlikte çalışamayacaklarına inanıyorsun. Ve olan da buymuş gibi gözüküyor. Bak, burada," Elini masasının üzerine yayılmış bir haritanın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Şikayetlerin geldiği yerleri işaretliyorum ve kaç kişi oldukları hakkında söylenenleri de kaydediyorum. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Gidip yanında durdum. Verity'nin yanında durmak, farklı bir çeşit şöminenin yanında durmak gibiydi. Ondan İrfanın gücü yayılıyordu. Eğer sürekli ondan taşıp bilincini tüm krallığa yaymakla tehdit ediyorsa, onu kontrol altında tutmak için uğraşıp uğraşmadığını merak ettim.

"Harita Fitz," diye hatırlattı bana ve düşüncelerimin ne kadarını bildiğini merak ettim. Kendimi önümdeki işe konsantre olmaya zorladım. Harita Buck'ı mükemmel ayrıntılarla gösteriyordu. İç kısımlardaki sınır işaretleri ve önemsiz yolların yanında, kıyı boyunca sığlıklar ve gelgit düzlükleri işaretlenmişti. Bu alanda yürümüş, at sürmüş ve yelken açmış birisi tarafından severek yapılmış bir haritaydı. Verity kırmızı mum damlacıklarıyla işaretler koymuştu. Asıl niyetinin ne olduğunu bulmaya çalışarak bunları inceledim.

"Yedi farklı olay." İşaretlerine dokunmak için uzandı. "Bazıları Buckkeep'ten bir günlük sürüş uzaklığında. Ancak bu kadar yakınlarda bir akına maruz kalmadık, öyleyse bu İşlenmişler nereden geliyor? Kendi kasabalarından sürülüyor olabilirler, doğru, ancak neden Buckkeep'e yaklaşıyorlar?"

"Belki de bunlar komşularından çalmak için ortaya çıktıklarında İşlenmiş gibi davranan çaresiz insanlardır."

"Belki. Ancak olayların gitgide Buckkeep'e yakın yerlerde gerçekleşmesi rahatsız edici. Kurbanların söylediklerine bakılırsa üç farklı grup var. Ancak her soygun, zorla girilmiş ahır ya da çayır-

da doğranmış inek rapor edildiğinde sorumlu grup Buckkeep'e daha da yaklaşmış gibi gözüküyor. İşlenmişlerin böyle bir şey yapmaları için hiçbir sebep düşünemiyorum. Ve" -konuşmaya başlayacakken beni durdurdu- "Gruplardan birinin tanımı bir aydan daha önce bildirilen başka birininkiyle uyuşuyor. Eğer bunlar aynı İşlenmişler ise, bu zaman içerisinde uzun bir yol aldılar."

"İşlenmişler gibi gözükmüyor," dedim ve ardından dikkatlice sordum, "Bir tür komplodan mı şüpheleniyorsunuz?"

Verity acıyla homurdandı. "Elbette. Artık komplolardan şüphelenmediğim an var mı? Ancak en azından bu durumda, sanırım kaynağı bulmak için Buckkeep'ten uzaklara bakabilirim." Ne kadar pervasız konuştuğunu duymuş gibi aniden durdu. "Benim için bunu araştır Fitz, olur mu? Atını etrafta şöyle bir sür ve dinle. Meyhanelerde neler söylediklerini ve yollarda ne gibi izler bulduğunu bana ilet. Diğer saldırıların dedikodularını toparla ve ayrıntıları kaydet. Sessizce. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Elbette. Ama neden sessizce? Bana öyle geliyor ki, halkı uya-rırsak, neler olup bittiği hakkında daha fazlası, kulağımıza daha hızlı gelir."

"Daha fazlasını duyarız, bu doğru. Daha fazla söylenti ve daha da fazla yakınma. Şu ana dek bunlar kişisel yakınmalardı. Sanırım bunları bir araya getirip bir şablon oluşturan yalnızca benim. Buckkeep'te kralın başkentini bile koruyamamasından yakınan bir ayaklanma istemiyorum. Hayır. Sessizce Fitz, sessizce."

"Sadece sessizce araştır." Bunu bir soru olarak dile getirme-dim.

Verity geniş omuzlarını hafifçe silkti. Ancak bu, yükünü indiren bir adamdan ziyade yükünün ağırlığını başka yere kaydıran bir adamın hareketine benziyordu. "Yapabildiğin yerde buna bir son ver." Sesi alçaktı ve ateşe doğru bakıyordu. "Sessizce Fitz. Çok sessizce."

Hafifçe başımı salladım. Daha önce de bu tür görevlerim olmuştu. İşlenmişleri öldürmek, beni sıradan bir adamı öldürmek kadar rahatsız etmiyordu. Bazen tedirgin bir ruhu huzura kavuşturuyor-muş, bir ailenin ıstırabına son veriyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Kendime yalan söylemekte çok ustalaşmayacağımı umut ediyordum. Bir suikastçının gücünün yetmeyeceği bir lükstü bu. Chade, gerçekte ne olduğumu daima hatırlamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Bir merhamet meleği değil, kralın çıkarına çalışan bir katil. Ya da veliahtın. Tahtı güvende tutmak benim görevimdi. Benim görevim. Duraksadım, ardından konuştum.

"Prensim. Geri dönerken Kraliçemiz Kettricken'ı gördüm. Prens Regal'le at sürüyorlardı."

"Birbirlerine yakışıyorlar, öyle değil mi? Atının üzerinde iyi duruyor mu?" Verity acısını sesinden tamamıyla uzak tutamadı.

"Yaa. Ama hâlâ Dağ stilinde."

"Bizim büyük atlarımızı daha iyi sürmeyi öğrenmek istediğini söyleyerek bana geldi. Fikrini beğendim. Sürücü hocası olarak Regal'i seçeceğini bilmiyordum." Verity, haritasının üzerine eğildi ve orada olmayan ayrıntıları incelemeye başladı.

"Belki de ona sizin öğreteceğinizi umdu," diye düşüncesizce konuştum erkekle prensle değil.

"Belki." Birden iç geçirdi. "Ah, istediğini biliyorum. Kettricken yalnız, bazen. Çoğu kez." Başını salladı. "Daha genç bir prensle evli olmalıydı, daha fazla zamanı olan bir adamla. Ya da krallığı savaşın ve felaketin eşiğinde olmayan bir kralla. Ona adil davranmıyorum, Fitz. Bunu biliyorum. Fakat o çok... genç. Bazen. Ve o kadar genç olmadığı zamanlarda, oldukça fanatik bir vatansever. Altı Dukalık uğruna kendini kurban etmek için yanıp tutuşuyor. Sürekli onu dizginlemek zorunda kalıyorum, Altı Dükalık'ın ihtiyacı olanın bu olmadığını söylüyorum. Fazla ısrarcı. Onda benim huzurumu kaçıran bir şeyler var, Fitz. Ya bir çocuk gibi kolayca

kazanmak istiyor ya da kısa bir süreliğine kenara itmeye çalıştığım bir krizin en ince ayrıntıları konusunda beni sorguluyor."

Aniden Chivalry'nin kafayı takmış bir şekilde havai Patience'ı arayışını düşündüm ve bir an için dürtülerini algıladım. Onun için bir kaçış olan bir kadın. Kendisi için seçim yapmasına izin verilmiş olsaydı, Verity kimi seçerdi? Muhtemelen daha yaşlı biri, içsel değerlere ve huzura sahip, uysal bir kadın.

"Çok yoruldum," dedi Verity yavaşça. Kendisine biraz daha sıcak şarap doldurdu ve yudumlamak üzere şömineye yöneldi. "Ne istediğimi biliyor musun?"

Aslında bu bir soru değildi. Cevap vermek için uğraşmadım.

"Babanın, veliaht olarak hayatta olmasını isterdim. Ve benim de hâlâ onun sağ kolu olmamı. Üstesinden gelmem gereken işleri bana söylüyor olurdu ve ben de istediği şekilde yapardım. İşim ne kadar zor olursa olsun, onun en iyisini bildiğine emin olacağımdan, kendimle barışık olurdum. İnandığın bir adamın peşinden gitmenin ne kadar kolay olduğunu bilir misin Fitz?"

Sonunda, göz göze gelmek için başını kaldırdı.

"Prensim," dedim yavaşça. "Bildiğime inanıyorum."

Bir an için Verity oldukça hareketsiz kaldı. Ardından: "Ah," dedi. Gözlerini benimkilere kenetledi ve bana yolladığı şükranı hissetmek için İrfanının ılıklığına ihtiyaç duymadım. Şömineden uzaklaştı, vücudunu dikeltti. Benim için veliaht olan kişi bir kez daha önümde dikiliyordu. Küçük bir hareketle beni azat etti ve ben de gittim. Odama giden merdivenleri çıkarken bir piç olarak doğduğum için minnettarlık duyup dumamam gerektiğini hayatımda ilk kez merak ettim.

7
KARŞILAŞMALAR

Buckkeep'in kralı ya da kraliçesi evlendiğinde eşinin kendi maiyetindekilerden birini hizmetkar olarak getirmesi daima bir gelenek ve beklenti olmuştu. Shreıvd'un iki kraliçesinde de durum böyle olmuştu. Ancak Kraliçe Kettricken Daglar'dan Buckkeep'e geldiğinde kendi ülkesinin geleneği olduğu üzere Kurban olarak geldi. Yalnız geldi, ona eşlik eden bir kadın ya da erkek olmadan, hatta sırdaşı olacak bir hizmetçisi bile olmadan. Buckkeep'te ona yeni evinde bir tanıdık bulunmasının rahatlığını verecek kimse yoktu. Saltanatına sadece kendi sosyal konumunda değil, aynı zamanda hizmetkarlar ve muhafızlara kadar tamamen yabancılar tarafından kuşatılmış olarak başladı. Zaman ilerledikçe kendisine arkadaşlar edindi ve ilk günlerde yaşamları ona hizmet etmek olan birilerine sahip olmak, ona yabancı ve sıkıntı veren bir düşünce olmasına rağmen, kendi ihtiyacına göre hizmetkarlar da buldu.

* * *

Yavru varlığımı özlemişti. Bearns'a gitmek için ayrılmadan önce onun için kulübenin arkasına dondurulmuş bir geyik bırakmıştım. Orada olmadığım süre zarfında beslenmesi için bol yetecek kadardı. Ancak tam bir kurt gibi yiyip uyumuştu ve yeniden yiyip uyumuştu, ta ki et bitene kadar. İki gün önce, diye bilgilendirdi beni, etrafımda zıplayıp dans ederek. Kulübenin içi iyice kemiril-

miş kemik artıklarıyla darmadağındı. Hem İzan, hem de burnuyla algıladığı getirdiğim taze etin kokokıısundan uyarılarak beni çılgınca bir şevk içinde karşıladı. Ete aç bir kurt gibi atıldı ve ben kemirdiği kemikleri bir torbaya doldururken hiç ilgilenmedi. Böyle bir çöpün fazlası fareleri toplardı ve bunu kalenin fare avcısı tazıları izlerdi. Buna fırsat veremezdim. Ortalığı toparlarken onu gizlice izledim ve ön ayağını bir et yığınına dayayıp bir parça et koparırken omuzlarındaki kasların kasılmasını gördüm. Ayrıca şunu da fark ettim ki, en kalınları dışında bütün kemikler kırılmış ve ilikleri emilmişti. Bu artık yavrunun oyunu değildi, güçlü genç bir hayvanın işiydi. Kırdığı kemikler kolumdaki kemiklerden daha kalındı.

Ama niye sana saldırayım ki? EH sen getiriyorsun. Ve zencefilli kekleri.

Düşüncesi anlamla yüklüydü. Bu bir sürünün tarzıydı. Ben, büyük olan, Yavru'yu, genç olanı beslemek için et getiriyordum. Ben avımın bir kısmını ona getiren avcıydım. Zihnimi ona yönlendirdim ve onun için ayrılığımızın yok olmakta olduğunu fark ettim. Biz bir sürüydük. Arkadaşlık ya da birliktelikten daha derine inen, daha önce hiç rastlamadığım bir kavramdı. Bağlanmak benim için neyse, sürü olmanın da onun için aynı şeyi ifade etmesinden korktum. Buna izin veremezdim.

"Ben bir insanım. Sen bir kurtsun." Anlamlarını düşüncelerimden çıkaracağını bilerek, ancak farklarımızı bütün duyularıyla algı-laması için onu zorlamaya çalışarak, bunları yüksek sesle söyledim.

Dışarıdan öyle. İçeride ise biz bir sürüyüz. Duraksadı ve kendini beğenmiş bir şekilde burnunu yaladı. Patilerinde kan lekeleri vardı.

'Hayır. Seni besliyorum ve burada koruyorum. Ancak belli bir süre için. Kendin için avlanabilecek duruma gelince,, seni uzak bir yere götüreceğim ve orada bırakacağım."

Ben hiç avlanmadım.

"Sana öğreteceğim."

Bu da sürü olmanın kuralı. Bana öğreteceksin ve birlikte avlanacağız. Birçok ölümü paylaşacağız ve daha bol eti. Sana avlanmayı öğreteceğim ve sonra seni özgür bırakacağım.

Ben zaten özgürüm. Beni burada sen tutmuyorsun, aksine burada kalmayı ben tercih ediyorum. Varsayımıma gülerek dilini beyaz dişlerinin arasından dışarı sarkıttı.

Küstahsın Yavru. Ve bilgisiz.

Öyleyse öğret bana. Arka dişlerinin kavradığı eti ve kirişi önündeki kemikten koparmak için başını yana çevirdi. Bu senin sürüdeki görevin.

Biz bir sürü değiliz. Benim sürüm yok. Sadakatim krahmadır.

Eğer o senin liderinse, benim de liderimdir. Ne de olsa bir sürüyüz. Karnı doydukça bundan giderek daha da hoşnut oluyordu.

Taktik değiştirdim. Soğuk bir tavırla şunları söyledim: Ben senin bir parçası olamayacağın bir sürüdenim. Benim sürümde herkes insandır. Sen bir insan değilsin. Bir kurtsun. Biz bir sürü değiliz.

Durgunlaştı. Cevap vermeye çalışmadı. Ancak hissetti ve hissettikleri tüylerimi ürpertti. Tecrit ve ihanet. Yalnızlık.

Döndüm ve onu orada bıraktım. Ancak onu bu şekilde terk etmenin benim için ne kadar zor olduğunu ve onu reddetmenin derin utancını ondan saklayamadım. Aynı zamanda onun için en iyisinin bu olduğuna inandığımı da algılamasını umdum. Burrich'in köpeğe bağlandığım için Nosy'yi benden almasının benim için en iyisi olduğunu hissetmesine çok benziyor diye düşündüm. Düşüncesi bana acı verdi ve sadece koşarak uzaklaşmadım, kaçtım.

Kaleye dönüp merdivenlerden yukarı çıkarken akşam oluyordu. Bıraktığım bazı paketler için odama uğradım ve ardından tekrar aşağıya indim. İkinci sahanlığı geçtiğimde itaatsiz ayaklarım

yavaşladılar. Çok yakında Molly'nin, Patience'ın yemeğinden artakalan bulaşıkları götürmek için buradan geçeceğini biliyordum. Patience kendi odasının mahremiyetini ve Lacey'nin rahatlatıcı refakatini tercih ederek kalenin diğer lordları ve leydileriyle salonda yemek yemeyi nadiren tercih ederdi. Çekingenliği son zamanlarda tecriti üzerine

yapılan imaları kabullenmeye başlamıştı. Ancak merdivenlerde oyalanmama neden olan şeyin yanında bu önemli değildi. Salondan aşağı gelen Molly'nin ayak sesini duydum; devam etmem gerektiğini biliyordum ancak onu göz ucuyla bile görmeyeli günler olmuştu. Celerity'nin utangaç kurları yalnızca Molly'yi ne kadar özlediğimi daha açık fark etmemi sağlamıştı. Herhangi bir hizmetçi kıza söyleyebileceğim gibi ona sadece iyi geceler dilemem benim için çok da büyük bir şey olmazdı. Yapmamam gerektiğini biliyordum, Patience duyarsa azarlanacağımı biliyordum. Ama...

O katta, ben Buckkeep'e gelmeden önce bile orada asılı duran bir gobleni inceliyormuş gibi yaptım. Yaklaşan ayak seslerini duydum, yavaşladıklarını duydum. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, ona bakmak için döndüğümde avuçlarım terden ıslanmıştı. "İyi geceler," dedim ciyaklama ve fısıltı arası bir sesle.

"Sana da iyi geceler," dedi büyük bir asaletle. Başı dikleşti ve çenesi sertleşti. Saçları başının etrafından bir taç gibi dolanan iki kalın örgüyle toplanmıştı. Sade, mavi elbisesinin narin beyaz dantelli bir yakası ve ayrıca dantelli manşetleri vardı. Bu deniz kabuğu desenini işleyen parmakların kime ait olduğunu biliyordum. Lacey ona iyi davranmış ve ona kendi emeğinin ürününü hediye etmişti. Bunu bilmek güzeldi.

Molly yanımdan geçerken tereddüt etmedi. Gözleri bir kez bana doğru hafifçe yana kaydı, kendimi gülümsemekten alıkoyamadım ve gülüşüme karşılık yüzünü ve boynunu, sıcaklığını neredeyse hissettiğim bir kızarıklık kapladı. Ağzı ince bir çizgi halini

aldı. Dönüp merdivenlerden aşağıya inerken kokusu bana ulaştı; Molly'nin daha güzel olan kendine has kokusunu örten limon yağı ve zencefil.

Kadın. Hoş. Muazzam bir onay.

Arı sokmuşçasına sıçrayıp aptalca arkamda Yavru'yu bulmayı bekleyerek hızlıca döndüm. Yoktu elbette. Onu aradım ancak zihnimde benimle birlikte değildi. Daha da ilerledim, kulübede, saman yatağında uyuklarken buldum onu. Bunu yapma, diye uyardım onu. Sana benimle olmanı önerene kadar zihnimden uzak dur.

Şaşkınlık. Ne yapmamı öneriyorsun?

Senden istediğim, zamanlar hariç benimle olma.

O zaman şerlinle olmamı istediğini nasıl bilebilirim ki?

Seni istediğim zaman zihnini bulurum.

Uzun bir sessizlik. Ve istediğim zaman ben de seninkini bulurum, dedi. Evet, sürü budur. Yardıma ihtiyacın olduğunda birini çağırmak ve her an böyle bir çağrıyı duymaya hazır olmak. Biz bir sürüyüz.

Hayır! Sana söylediğim şey bu değil. Sana, orada olmanı istemediğim zaman zihnimden uzak durman gerektiğini söylüyorum. Sürekli seninle düşüncelerimi paylaşıyor olmak istemiyorum.

Çok mantıksızsın. Sadece sen soluk almadığın zamanlarda mı nefes alayım? Senin zihnin, benim zihnim, hepsi sürünün zihni. Burada değil de başka nerede düşünmeliyim? Eğer beni duymak istemiyorsan, dinleme.

Şaşırmıştım, bu düşünceden bir anlam çıkarmaya çalışarak boşluğa bakakaldığımı fark ettim. Biraz önce bir hizmetçi çocuk bana iyi geceler dilemiş ve ben karşılık vermemiştim. "İyi geceler," diye yanıtladım, ancak çoktan geçip gitmişti. Çağınlıp çağırılmadığını anlamak için şaşkınca bana baktı ama devam etmesini işaret ettim. Örümcek ağlarından kurtulmak için başımı salladım

ve Patience'ın odasına giden koridorda ilerledim. Bunu Yavru'yla daha sonra tartışacaktım ve anlamasını sağlayacaktım. Ve yakında dışarıda, dokunuşumla zihnimden uzakta kendi başına olacaktı. Bu deneyimi bir kenara ittim.

Patience'ın kapısını çaldım ve içeri davet edildim. Lacey'nin periyodik öfke krizlerinden birine daha girdiğini ve odada yeniden bir çeşit düzen sağladığını gördüm. Oturmak için temizlenmiş bir sandalye bile vardı. İkisi de beni gördüklerine memnundular. Onlara Virago'dan hiç bahsetmeden, Bearns yolculuğumu anlattım. Patience'ın er geç bunu duyacağını ve bu yüzden üzerime geleceğini biliyordum; o zaman dedikoduların, karşılaşmamızı abarttığı konusunda onu ikna edecektim. Bunun işe yaramasını umuyordum. Aynı zamanda yanımda hediyeler de getirmiştim. Lacey için boncuk gibi dizilmek üzere delinmiş ya da giysilere tutturmak için küçük deniz minareleri, Patience'a kehribar ve gümüş küpeler. Balmumuyla mühürlenmiş toprak bir çömlek dolusu keklik üzümü.

Ona teklif ettiğimde, "Keklik üzümü mü? Keklik üzümünü hiç sevmem," dedi Patience şaşırak.

"Öyle mi?" diyerek ben de şaşırmış gibi gözüktüm. "Çocukluğunuzdan özlediğiniz bir tat ve koku olduğunu anlattığınızı sanıyordum. Size keklik üzümü getiren bir amcanız yok muydu?"
"Hayır. Böyle bir konuşma hatırlamıyorum."
"Lacey'ydi öyleyse?" diye içtenlikle sordum.
"Ben değildim, efendim. Hoş bir kokusu olmasına karşın, tatmak burnumu sızlatıyor."
"Alı, peki öyleyse. Benim hatam." Masanın kenarına ittim.
"Ne, Snowflake? Yine hamile kalmadı, değil mi?" Bunu, Patience'ın en sonunda öne çıkıp beni koklamaya karar veren beyaz teriyerine yönelik söyledim. Onun küçük köpek zihninin Yavru'-nun üzerimdeki kokusu yüzünden şaşırdığını hissedebiliyordum.

Soytarı peçete ile örtülmüş bir tepsi taşıyordu. Güzel bir et suyu çorba ve fırından yeni çıkmış yumurtalı ekmek kokusu aldım. Siyah beyaz alacalı ceketini emaye zillerle şenlendirmiş ve bir ço-banpüskülü çelengini başlığına bağlanmıştı. Soytarı asası kolunun altında sıkıştırılmıştı. Yine bir fare. Bu seferki sanki sıçrıyormuş gibi değneğin ucuna yerleştirilmişti. Onu bu değnekle Büyük Ocağın önünde ya da kralın tahtının önündeki basamaklarda uzun konuşmalar yaparken görmüştüm.
"Defol, Soytarı! Bugün buraya iki sefer girdin zaten. Kral çoktan yatağına girdi. Sana ihtiyacı yok." Adam sertçe konuşmuştu. Ancak istemeden de olsa geri adım atan Wallace oldu. Soytan'nm solgun gözlerine bakamayan ve beyaz elinin temasından ürken o insanlardan biri olduğunu fark ettim.
"İki kez olan üçüncü kere de olmalı sevgili Wall Ass1 ve varlığın benim varlığımla değiştirilmeli. Bu yüzden ikile ve Regal'e bütün gevezeliklerini anlat. Eğer duvarların kulakları varsa, o zaman senin de olmalı, çünkü duvarın kıçına zaten sahipsin. Bu kulaklar kralın işiyle ilgili her şeyle dolup taştı. Sevgili prensimizi bilgilendirirken hastekim hizmeti veriyor olmalısın. Düşündüm ki, bakışlarındaki karanlık, bağırsaklarının ta kafasına kadar onu kör edecek derecede dolu olduğuna işaret ediyor."
"Prens hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" diye tükürükler saçarak bağırdı. Soytarı çoktan kapıdan girmişti ve ben de hemen arkasmdaydım. "Bundan haberdar edilmeli."
"Bu şekilde konuşmak? Konuşmak, böyle. Yaptığın her şeyden haberdar olduğundan kuşkum yok. Nefesini bana harcama, sevgili Wall Ass. Bu üfürüklerden hoşlanan prensine sakla. İnanıyorum ki şu anda dumanlanıyordur, ona esmelisin ve o da pinek-lemeli, kafa sallamak ve bilgece konuşup tatlı dilli olduğunu dü-
1) Soytarı bu kez, Wallace ismi yerine, ses benzerliği taşıyan ve sırasıyla duvar-kıç anlamına gelen 'Wall Ass' kelimelerini kullanarak onu aşağılıyor.

şünmeli."
Soytarı gevezelik ederken yüklü tepsiyi önünde bir kalkan gibi tutarak ilerlemeyi sürdürdü. Wallace kolayca geri çekildi ve Soytarı onu oturma odasından kralın yatak odasına doğru sürükledi. Wallace odanın diğer kapısına doğru gerilerken Soytarı tepsiyi kralın yatağının başucuna bıraktı. Soytarı'nın gözleri parladı.
"Alı, yatakta değil kralımız, onu yorganın altına saklamadıysan eğer, Wall Ass, tatlım. Dışarı çıkın, dışarı çıkın Kralım, biricik Shrewd'um. Kral Shrewd'sınız siz, şirret kadınların1 kralı değilsiniz ki, saklanıp duvarlarda ve yatakların altında sürtmesiniz." Soytarı yılmadan, boş olduğu besbelli olan yatağı ve yorganı karıştırmaya başladı. Kendimi tutamayarak fareli asasını yatağın perdeleri arasında zıplatışına güldüm.
Wallace bizden korumak ister gibi daha içteki kapıya doğru dayandı, ancak o anda kapı içeriden açıldı ve kralın kollarına doğru yuvarlandı. Bütün ağırlığıyla kıçüstü yere oturdu. "Ona dikkat et!" diye bana onu işaret etti Soytarı. "Kralın ayaklarının dibindeki yerimi almak için nasıl da fırsat kolladığını ve beceriksiz düşüşüyle nasıl da soytarı rolü yaptığını gör. Böyle bir adam soytarı unvanını kesinlikle hak ediyor, ancak daha fazlasını değil!"
Shrewd istirahat kıyafetleri giydirilmiş yüzü hiddetle asılmış, orada öylece dikildi. Şaşkınlıkla yerdeki Wallace'a baktı, Soytan'ya ve onu beklemekte olan bana da; ardından konuyu her nedense irdelemedi. Wallace ayaklanırken onunla konuştu. "Bu duman bana hiç de iyi gelmiyor, Wallace. Yalnızca başımı daha da ağrıtıyor ve aynı zamanda ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Götür bunu ve Regal'e yeni ilacının sinekleri kovmaya yarayabileceğini, ancak hastalığa iyi gelmeyeceğini düşündüğümü söyle. Bu odayı da kokutmadan hemen götür. Ah Soytarı, buradasın. Ve Fitz, sonunda rapor vermek için sen de geldin. İçeri gelin, oturun. Wallace, be-

1) Soytarı'nın bir kelime oyunu daha. Şirret kadın anlamına gelen 'shrew' kelimesiyle kralın ismi olan Shrewd arasında kelime oyunu yapıyor.
169

£ "< "re oj S g _?, , ,
S q w re
•I £ § I
*, jf > Ö £ G r ' N § igP S oo ta
<? 5 s 'âp • "
Tİ ta <u y ta ~ ta . —,
S £ .ta ,° J* 3 Ö' N
c '5P .a -ta
CQ <f A t-,
e S ^ Ö
? _Q
^ J? i
__ü re co
:0 q re oo 53 -^
e -° .§
C > n^
-^ ta <u
c <3 t)
ta 2" „ -ta S .C
A; ta ta re re t; , p u
ü S q
"O ra n "o = -ta
OJ ta JÜO
v S ^ *J re oj
£ .1 •? u | S? -ö
fa -3 P -h
-ta -5 $o OJ w
" n > e
ÖO -i „• ._
-ff re Ç
g £ eq -^
fa OJ
lı -^
?w y
~ -S ta w _f? .i? ^
c
^ O W ._-
un, C W -u 'c r-
^ i M s gf f & t
:° V- - --Ö - •= -u

'S° g q «J S § fc o, -a jj c D ÖO --o w ta " O S S ^ V
O
f
-O w e "° Ö -S
İS SJ
e -5 e
/ta re oj ?° 3 Jİ
s|§
-ta w ff>
C S -n
« S «7
oj t-, -Q

£ $ ¥
W •-, re .ta -ü
re
?5
P
ta r- .ta ta -
O' g re g -ta ^ K 75
oo -ta >, ö jj .y o
?5 re â -ta C _
-a JJ jj S ta ^ -S
„ 'ÖO -A1 "D - ta rı
- j -s g ı ^ « l
S -o
>s
O
^ S

i-, D «
y a u-
o
?p l)
ğ -
K, '.S ??o .c>
••o
_ re _
._ C re "3
C .-
00 £ " s
_ S e -a g -'5
S o g
s e - _ 3 v .
„ ~J .-o oj
* l e & s

§s
?S
g o « .
"< ta
M
™ "2 -
efe
S , o j f ? -5 V £ | f .|
ÖJ _? -g ta p <u
N Q
re *-<
fa w
ta
fc1 _ o
> o, S ,_,
._, O "ta re "^
£< -* O 1? c ra .
g e ta o ?§ ^ g
re re
ta ÇQ
s,-ö S
| ^ l l ^ f l e | f | 1 l | 5 s e |
ta U CJ i^ n^

öo S .N n 73
re oj i; "" w f S. P re
?8 Ö ^
^^srreTj,ta-u_.^tacofta^^rK,w£
S .a 11 x5 111 ^^-11 o s « ^
^ ^ S I ^s I 11 -S ^ ;| JP | | J
' ^ -7-ı c< rj ta

l\

L." ^

<? -ta 7?

4? -ta

x

TD

re oo

ÖO
OJ
r. ™ °° ta
S -o n .S
O
-"' -S oj

T3

a
•p
£ ^ S
-Q
?^
oj re ta ta 'S? -3 g g "re5 ^
il
s s Jr I-s ^ "? & u .§ « ^ ^"
re ._ ta ? ta ta
^j
3 JİJ 0.-3-™ c
N
CO
•i;
re
>
w» -!<
-o

ta oj f S, S so ^ 40
OJ (L> O -^
c/>
i _ ÖO A?
n "= «J
H
ta re ta _
^3 CTÎ
ta -£ S .ta-
S^ ^ J
r< ^ -3 •¥

TJ

: :0
re 0

-;
ta

3
<

>5ö
.N
(V.
"O re
C
i
e
CJ
s
0 -
s
D
«5 ^

ta .ta ac 'öö -Q ;ffl ~5 ~r
i: >,
2 > >s ^ S ? =
re
re
-Q
-Q -Q
re _, .£
3 ^ 5 A re J
fa OJ
J I I ^ -° re ? öj re ^ re ^
00 e "S ^ « u • y ^ -s ?§ ^ g .e
e J s ? I s ^
Ü? J5 -5 * -§ 8" q 3 ^ 3. ö- I ^ £
U - -^2>Nqtjs ; 5 -ta S ra -g -S c
ta -5 w ^ s* e

tan ayağa kalkıyordu ve bir andan daha kısa bir süre içinde ondan bir bakış yakaladım; hafifçe kaş kaldırmak ya da dudağını hafifçe bükmek değil, susmamı önerdiğini anlamama yetecek bir bakış. Soytarı, kralla neşeli bir sohbete koyularak bulaşıkları topladı ve ardından ikimiz de huzurundan azledildik. Biz çıkarken, kral alevlere dalmıştı.

Dışarıda, salonda, daha açık şekilde bakıştık. Konuşmaya başladım, ancak Soytarı da ıslık çalmaya başladı ve merdivenleri yanlamadan susmadı. Sonra durdu ve beni kolumdan yakaladı, iki kat arasında, merdivende durduk. Bu noktayı dikkatle seçtiğini anladım. Biz onları görmeden, kimse bizi burada göremez ya da konuştuğumuzu duyamazdı. Ancak yine de benimle konuşan Soytarı değil, asasının ucundaki fareydi. Asayı burnumun dibine dayadı ve fare sesiyle cıyakladı, "Ah, ancak sen ve ben, onun unuttuğu ne olursa olsun, biz hatırlamalıyız, Fitz ve onun için güvende tutmalıyız. Bu gece göründüğü gibi güçlü görünmek ona çok pahalıya mal oluyor. Buna aldanma. Sana iki kez söylediği şeyin üzerine titremeli ve söylediğine uymalısın, çünkü bunu aklında tutmasının sana söylediğine emin olmaktan iki kat daha zor olduğu anlamına geliyor."

Başımı salladım ve parşömeni Verity'ye o akşam ulaştırmaya karar verdim. "Wallace'ı o kadar önemsemiyorum," dedim Soytarı'ya.

"Önemsemen gereken duvarın kıçı değil, duvarın kulaklarıdır," diye yanıtladı ciddi bir şekilde. Aniden tepsiyi uzun parmaklı ellerinden birinde dengeleyip başının üstünde tuttu ve düşünmem için beni yalnız bırakıp zıplayarak merdivenlerden aşağıya indi.

Parşömeni o gece ulaştırdım ve izleyen günlerde Verity'nin bana önceden verdiği görevlerle ilgilendim. Yağlı sosislerle tütsülenmiş balıkları küçük paketler halinde sararak zehirlerim için bir araç olarak kullandım. Bunları, beni kovalayan herkese yeterli

olacağını umarak kaçarken kolayca fırlatabilirdim. Her sabah Verity'nin odasındaki harita üzerinde çalıştım, ardından Sooty'yi eyerledim ve zehirlerimle birlikte İşlenmişlerin bana'saldırmasının en muhtemel olduğunu düşündüğüm yerlere gittim. Önceki deneyimlerimi hatırlayarak bu atlı yolculuklarda Hands ve Burrich'in benimle başta dalga geçmelerine neden olan bir kısa kılıç taşıdım. Verity'nin bir kış avı planlamak istemesi durumunda av için keşif yaptığımı söyledim. Hands buna kolayca inandı, Burrich yalan söylediğimi ve ona gerçeği söyleyemeyeceğimi de bildiğini gösteren gerilmiş dudaklarıyla inanır gibi yaptı.

On gün içinde iki kez İşlenmişlerin saldırısına uğradım ve her iki seferde de ilerledikçe zehirli erzağımın çantamdan saçılmasına izin vererek kolayca kaçtım. Etleri ağızlarına tıkmadan önce paketlerini nadiren sıyırarak bunlara açgözlülükle atıldılar. Kaç tanesini öldürdüğümü ve görünüşlerinin ayrıntılarını Verity'ye rapor etmek için olay yerlerine takip eden günlerde geri döndüm. İkinci grup bize ulaşan hiçbir tarife uymuyordu. İkimiz de bunun, duyduğumuzdan daha fazla İşleme büyüsüne maruz kalanlar olduğu anlamına gelmesinden kuşkulandık.

İşimi yaptım, ancak işimle gurur duymadım. Ölüyken canlıyken olduklarından bile daha acınacak haldelerdi. Kendi aralarındaki kavgalar yüzünden ezilmiş, soğuktan donmuş, perişan, zayıf yaratıklardı bunlar. Kullandığım sert ve hızlı etki eden zehrin vahşiliği vücutlarını büküp bırakmıştı. Don, sakallarında ve kaşlarında parlıyordu ve ağızlarından akan kan, karda kırmızı yakutlara benzeyen benekler oluşturmuştu. Yedi İşlenmişi bu şekilde öldürdüm, ardından donmuş cesetlerini çıra çamıyla birlikte yığın yapıp üstüne yağ döktüm ve ateşe verdim. En çok neyi rahatsız edici bulduğumu söyleyemem; zehirlemeyi mi yoksa işimi gizlemeyi mi. Yavru her gün onu besledikten sonra gezintiye çıktığımı anlayınca baştan benimle gelmek için yalvardı, ancak bir noktadan

sonra, katlettiğim bu çöpten adamların üzerinde dikilirken onu duydum. Bu avlanmak değil. Bu bir sürünün işi değil. Bu insanoğlunun işi. Zihnimden içeri yine izinsiz girdiği için onu azarla-yamadan varlığı kayboldu.

Akşamlan kaleye döndüm; sıcak, taze yemeğe ve sıcak ateşe, kuru elbiselere ve yumuşak bir yatağa, ancak İşlenmişlerin hortlakları bu konforla aramda dikiliyordu. Gündüz ölüm saçtıktan sonra bu tür şeylerden keyif alabildiğim için kendimi kalpsiz bir hayvan gibi hissettim. Beni rahatlatan tek şey biraz karmaşık bir meseleydi; geceleri uyuduğumda rüyamda Molly'yi görüyordum, onunla yürüyor ve konuşuyorduk, İşlenmişler ya da onların buz tutmuş cesetleri tarafından rahatsız edilmeden.

Ertesi gün Verity harita odasında beni çok lafa tuttuğu için düşündüğümden daha geç yola çıktım. Bir fırtına yaklaşıyordu, ama çok sert bir fırtına gibi gözükmüyordu. O gün çok uzağa gitmeye niyetli değildim. Ancak avımın yerine taze izler buldum, beklediğimden daha kalabalık bir grubun izini. Böylece, İzandan kaynaklanan altıncısı, İşlenmişleri bulmakta hiçbir işe yaramadığından beş duyum sürekli tetikte, atımı sürdüm. Toplanan bulutlar, gökyüzünün ışığını beklediğimden daha çabuk çaldılar ve iz Sooty ile beni yavaş ilerlediğini anladığımız bir patikaya yöneltti. Sonunda, o gün beni atlattıklarını kabullenip kafamı yerden kaldırdığımda, kendimi Buckkeep'ten uzaklaşmaya niyetlendiğimden oldukça ötede buldum, üstelik kullanılan bir yol üzerinde değildim.

Rüzgar esmeye başladı; ardından karın geleceğinin habercisi, edepsiz soğuk bir rüzgar. Pelerinime daha sıkı sarındım, yolunu ve basacağı yeri bulması için ona güvenerek Sooty'yi eve doğru çevirdim. Biz çok ilerleyemeden karanlık çöktü, beraberinde kar da yağdı. Son zamanlarda buralarda sık sık dolaşmasaydım kesinlikle kaybolurdum. Görünüşe göre rüzgarın keskin soğuğunun di-

kine sürekli ilerledik. Soğuk içime işliyordu, ürpermeye başladım. Ürpermenin uzun zamandır yaşamadığım bir nöbet başlangıcı olmasından korktum.

Sonunda rüzgar bulut kümesinde bir yarık açtığında çok minnettar oldum, ay ışığı ve yıldızların ışıkları yolumuzu aydınlatmak için bu yarıktan sızdı. Sonrasında Sooty'nin güçlükle ilerlemesine neden olan taze kara rağmen daha iyi yol aldık. Küçük bir huş ağacı ormanından geçip birkaç yıl önce yıldırımların kül ettiği bir yamaca ulaştık. Rüzgar burada bir engelle karşılaşmadığından daha kuvvetli esiyordu, pelerinimi düzeltip yakamı yeniden kaldırdım. Tepeyi assam Buckkeep'in ışıklarını göreceğimi ve başka bir tepenin ve vadinin daha sık kullanılan bir yola kavuşup beni eve götüreceğini biliyordum. Bu yüzden tepenin düzgün yanından yolumuzu açarken daha neşeliydim.

Gök gürültüsü kadar ani bir şekilde, hızlı gitmek için çabalayan, ancak bir nedenle engellenen bir atın nal seslerini duydum. Sooty yavaşladı, ardından başını geriye savurup hafifçe kişnedi. Aynı anda güneye doğru, tepeden aşağıda, karanlığın arasından bir at ve sürücüsünü gördüm. Ata sıkıca tutunmuş iki kişi vardı; biri göğüs kayışına, diğeri binicinin bacağına. Işık kalkıp inen bir kılıçta parladı, bir feryatla birlikte, binicinin bacağına tutunan adam düştü ve karlar içinde yuvarlanıp çığlık atmaya başladı. Ancak diğer gölge atın dizginini yakalayıp hayvanı durdurmaya çabalarken ağaçların arasından iki kişi daha belirerek direnen ata ve sürücüsüne doğru yöneldi.

Kettricken'ı tanıdığım anda Sooty'yi topukladım. Gördüklerimden hiçbir şey anlamamıştım, ancak bu tepkimi engelleyemedi. Kendime gece vakti kimsenin eşlik etmediği kraliçemin soyguncuların saldırısına uğradığı burada ne aradığını sormadım. Daha çok atın üzerinde nasıl durduğuna ve onu aşağıya indirmeye çalışan adamlara vurup onları yaralarken atını nasıl döndürdüğüne

hayran kalmıştım. Boğuşmaya yaklaşırken kılıcımı çektim ancak herhangi bir sesin varlığını hatırlamıyorum. Boğuşma hakkında bütün hatırladığım, bu tuhaf gölgeler savaşının, dağlardaki ışık oyunları gibi siyah beyaz ve birbiri ardına düşerken homurdanıp feryat eden İşlenmişler hariç sessiz gerçekleştiğiydi.

Kettricken birinin yüzünü parçalayıp kanla kör etti, ancak gölge hâlâ ona tutunmuş eyerden düşürmeye çalışıyordu. Diğeri, arkadaşlarının kötü durumunu görmezden gelip muhtemelen içinde bir günlük bir yolculuk için hazırlanmış azıcık yemek ve konyaktan fazla bir şey olmayan eyer çantasını kuvvetle çekti.

Sooty, beni Softstep'in dizginini tutabileceğim kadar yaklaştırdı. Gölgenin bir kadın olduğunu gördüm ve ardından kılıcım ona girip yeniden çıktı; odun kesmek kadar duygusuz bir alıştırma. Ne alışılmamış bir boğuşma. Kettricken'la kendimi algılayabiliyordum, atının korkusunu ve çarpışma için eğitilmiş Sooty'nin şevkini, ancak ona saldıranlardan hiçbir şey algılayamıyordum. Hem de hiçbir şey. Dikkatime hiç öfke çarpmıyor, yaralarının acısı feryat etmiyordu. İzanla algıladığımda, onlar gibi bana engel olan kar ya da rüzgardan daha fazla orada değillerdi.

Kettricken kendisine saldıranı saçından yakalayıp boğazını kesebilmek için kafasını geriye yatırırken, onu bir rüyadaymış gibi izledim. Adam kara devrilip kasılmaya başlamadan önce Kettric-ken'ın ceketini sırılsıklam edip atın boynu ve omuzlarında bir parıltı bırakan kanı ay ışığında simsiyah gözüküyordu. Kısa kılıcımı sonuncusuna savurdum ancak ıskaladım. Kettricken ıskalamadı. Kısa bıçağı dans eder gibi yeleğinden ve göğüs kafesinden geçerek ciğerlerine saplandı ve aynı çabuklukta geri çıktı. Onu kenara itti. "Bana!" dedi geceye yavaşça ve atını topuklayıp Softstep'i doğrudan tepeye sürdü. Sooty burnu Ketricken'ın üzengisinde koştu ve böylece diğer tarafa inmeden önce Buckkeep'in ışıklarına şöyle bir bakıp tepeyi birlikte aştık.

Yamacın diplerinde çalılar ve karla gizlenmiş bir dere vardı, bu yüzden Sooty'nin öne geçmesini sağladım ve Kettricken hata yapıp dereye düşmeden Softstep'i çevirdim. Atını çevirdiğimde Kettricken hiçbir şey söylemedi, akıntının diğer tarafındaki ormana girerken öne geçmeme izin verdi. Atları, her an bağırarak üzerimize atlayacak şekilleri bekleyerek cesaret edebildiğim kadar hızlı ilerlettim. Ancak sonunda, tam bulutlar yeniden kapanıp ay ışığını bizden çaldığında yola ulaştık. Yavaşlayıp soluklanmalarına izin verdim. İkimiz de takip edilip edilmediğimizi dikkatle dinleyerek bir süre sessizlik içinde yol aldık.

Bir süre sonra kendimizi daha güvende hissettik ve Kettric-ken'ın tuttuğu nefesini uzun uzun ve sarsılarak bıraktığını duydum. "Sağol, Fitz," dedi sadece, ancak sesinin titremesine engel olamadı. Her an gözyaşlarına boğulmasını az da olsa bekleyerek yorum yapmadım. Ağlasa onu suçlamazdım. Yine de yavaş yavaş kendini topladı, kıyafetini düzeltti, kılıcını pantolonuna sildi ve ardından yeniden belindeki kınına yerleştirdi. Softstep'in ensesine hafifçe vurmak ve atı yüceltip rahatlatacak sözler fısıldamak için öne doğru eğildi. Softstep'in gerginliğinin azaldığını hissettim ve Kettrickenin bu büyük atın güvenini bu kadar çabuk kazan-masındaki yeteneğine hayran kaldım.

"Sen nasıl geldin? Beni mi arıyordun?" diye sordu sonunda.

Başımı iki yana salladım. Yeniden kar yağmaya başlıyordu. "Avlanıyordum ve planladığımdan uzağa gittim. Beni size getiren sadece şanstı." Durakladım, sonra cesaret edip, "Siz kayıp mı oldunuz? Adamlar sizi arıyorlar mıdır?" diye sordum.

Burnunu çekti ve bir nefes aldı, "Tam olarak öyle sayılmaz," dedi titrek bir sesle. "Regal'le at sürmeye çıkmıştım. Birkaç kişi daha bizimleydi, ama fırtına gözdağı vermeye başlayınca hepimiz Buckkeep'e döndük. Diğerleri önden gidiyordu, ama Regal'le ben daha yavaş geldik. Bana kendi dukalığından bir masal anlatıyor-

du ve diğerlerinin gevezelikleriyle bölünmesini istemediğim için arayı açmalarına izin verdik." Bir nefes aldı ve gecenin dehşetinin son kırıntılarını yutkunduğunu duydum. Devam ederken sesi daha sakindi.

"Patikanın yanındaki çalılıklardan aniden bir tilki fırladığında diğerleri oldukça önümüzdeydi. 'Eğer gerçek bir spor görmek istersen, beni izle!' diye meydan okudu Regal ve atını patikadan çıkarıp hayvanın peşinden gitti. İstesem de, istemesem de Softstep peşlerinden atıldı. Regal atının üzerinde tamamen gerilmiş, onu bir kamçıyla dürterek deli gibi sürüyordu." Bunu anlatırken, sesinde korku, merak ve aynı zamanda biraz da hayranlık vardı.

Softstep dizginlere cevap vermemişti. Bölgeyi bilmediği ve Softstep'in takılıp düşmesinden korktuğu için bu gidişten başta ürkmüştü. Bu yüzden atını yeniden dizginlemeye çalışmıştı. Ancak yolu ya da diğerlerini daha fazla göremediğini ve Regal'in çok uzaklaştığını fark ettiği zaman, onları yakalayabilmek umuduyla Softstep'e uymuştu. Tahmin edilebileceği gibi fırtına bastırdıkça yolunu tamamen kaybetmişti. Yolda bıraktığı izleri takip etmek üzere geri dönmüştü, ancak yağan kar ve esen rüzgar izleri çabucak silmişti. En sonunda eve giden yolu bulacağına güvenerek kontrolü Softstep'e bırakmıştı. Eğer o vahşi adamlar saldırmasay-dı, muhtemelen bulacaktı da. Sesi yavaş yavaş azalarak sessizliğe dönüştü.

"İşlenmişler," dedim ona usulca.

"İşlenmişler," diye tekrarladı merakla. Sonra daha sert bir şekilde; "Onlarda insanlık kalmamış. Bana böyle söylendi," dedi. Bakışlarında gördüğümden fazlasını hissettim. "O kadar aciz bir Kurban mıyım ki, halktan beni öldürmek isteyen insanlar var?"

"Yollarından geçen herhangi bir şeye saldırırlardı," dedim ona. "Kafalarında saldırdıklarının kraliçeleri olduğu düşüncesi yoktu. Kim olduğunuzu bildiklerinden bile epey şüpheliyim." Aynı şeyin

Regal için geçerli olmadığını eklemeden önce çenemi sıkıca kapattım. Ona zarar gelmesini planlamamış olmakla birlikte bir belayla karşılaşmasını da engellememişti. Alacakaranlıkta karlı tepeler arasında bir tilkiyi kovalayarak ona "spor" göstermeyi düşünebileceğine inanmadım. Kaybolmasına neden olmaya çalışmışıı. Ve bunu kolayca başarmıştı.

"Sanırım lordum bana çok kızacak," dedi çocuk gibi üzgün bir ifadeyle. Tahminine bir yanıt gibi tepenin üst kısmını dolaşınca ellerinde meşaleler taşıyarak bize doğru gelen at sırtında adamlar gördük. Boru sesini daha net bir şekilde yeniden duyduk, kısa bir süre sonra aralarındaydık. Ana arama takımının öncüleriydiler ve bir kız hemen yola koyulup veliahta kraliçesinin bulunduğunu söylemek üzere dörtnala geri döndü. Meşalelerin ışığında Ve-rity'nin muhafızları bağrıştılar ve Softstep'in boynunda parlamakta olan kanı görüp sövmeye başladılar, ancak Kettricken kanın kendisine ait olmadığı konusunda muhafızları ikna ederken soğukkanlılığını korudu. Ona saldıran İşlenmişlerden ve kendisini savunmak için yaptıklarından sakince bahsetti. Askerler arasında ona karşı bir hayranlık uyandığını gözlemledim. O an en cesaretli saldırganın onun üzerine bir ağaçtan atladığını duydum. İlk onu doğramıştı.

"Dördünü haklamış ve bir çizik bile almamış!" diye övündü kır saçlı, kıdemli bir asker ve ardından: "Affınıza sığınıyorum, Kraliçem. Saygısızlık etmek istemedim."

"Eğer atımın başını kurtarmak için Fitz yetişmeseydi, daha farklı bir hikaye olabilirdi," dedi Kettricken sakince. Zaferiyle övünmemesi askerlerin ona olan saygısını daha da artırdı, ancak ben de hak ettiğimi aldım.

Onu yüksek sesle tebrik ettiler ve öfkeli bir şekilde yarın Buckkeep etrafındaki ormanları kolaçan etmekten bahsettiler. "Kraliçemizin güven içinde dolaşamaması, askerler olarak hepi-

mizi utandırıyor!" diye açıklamada bulundu bir kadın. Elini kılıcının kabzasına koydu ve ertesi gün kılıcını İşlenmişlerin kanıyla ıslatmaya kılıcının üzerine yemin etti. Onu diğerleri izledi. Kraliçenin güvenliği üzerine kurusıkı atmalar ve vaatlerle beslenen konuşmalar daha da arttı. Verity gelene kadar, eve varıldığında bu bir zafer alayına dönüşmüştü. Mesafeden ve hızdan ter içinde kalmış bitkin bir atın üzerinde dörtnala geldi Verity. O an anladım ki, arayışı kısa sürmemişti ve ley dişinin kaybolduğu haberi ona ulaştığından bu yana kaç yola girip çıktığını ancak tahmin edebilirdim.

"Nasıl yoldan bu kadar uzaklaşacak kadar budala olabilirsin!" dedi ilk olarak. Sesi yumuşak değildi. Kettricken'm başının gurur dolu dikliğini kaybettiğini gördüm ve bana yakın olan adamların homurtulu yorumlarını duydum. O andan sonra hiçbir şey iyi gitmedi. Kettricken'ı adamlarının önünde azarlamadı, ancak Kettric-ken başına ne geldiğini ve kendini savunmak için nasıl öldürdüğünü basitçe anlatırken Verity'nin ürktüğünü gördüm. Kraliçeye saldıracak kadar cesaretli ve Buckkeep civarında seyrek görülen bir grup İşlenmişten bu kadar kolayca bahsetmesinden memnun kalmamıştı. Verity'nin gizli kalmasını tercih ettiği şeyler ertesi gün herkesin ağzında dolaşıyor olacaktı, saldırmaya cüret ettikleri kişinin kraliçenin kendisi olduğu eklentisiyle. Verity, sanki hepsi benim başımın altından çıkmış gibi bana ölümcül bir bakış fırlattı ve kraliçesiyle birlikte Buckkeep'e geri dönmek için muhafızlarından ikisinin dinç atlarına kaba bir tavırla el koydu. Onu gruptan uzaklaştırdı ve Buckkeep'e dönüş ne kadar çabuk olursa, güvenliğin delinmesi gerçeği ortadan kalkacakmış gibi dörtnala Buckkeep'e geri götürdü. Muhafızlarına onu eve güven içerisinde geri getirme onurunu vermediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Askerlerin sıkkın konuşmalarını duymamaya çalışarak diğerle-

I

KRALİYET SUİKASTÇISI riyle birlikte arkadan yavaşça ilerledim. Veliahtı eleştirmediler, ancak kraliçeyi cesaretinden dolayı daha da yücelttiler, bir kucaklaşma ve bir iki güze] sözle karşılanmamasının üzücü olduğunu düşündüler, Herhangi biri Regal hakkında bir şey düşündüyse bile bunu yüksek sesle dile getirmedi.

O gece ahırlarda Sooty'ye şöyle bir göründükten sonra Burrich ve Hands'e, Softstep ve Verity'nin atı Truth'la1 ilgilenmelerinde yardımcı oldum. Burrich iki hayvanın da ne kadar zorlanmış olduklarından yakındı. Softstep saldırı sırasında küçük bir yara almıştı, ağzı, başı için verdiği savaş yüzünden yaralıydı ve acıyordu, ancak iki hayvanda da kalıcı bir sakatlık olmayacaktı. Burrich, Hands'i hayvanlara ılık bir buğday lapası hazırlamak için yolladı. Ancak o zaman sessizce Regal'in nasıl gelip atını bakım için bıraktığını ve Kettricken'dan bahsetmeden nasıl kaleye çıktığını anlattı. Burrich, Softstep'in nerede olduğunu soran bir seyis yamağı sayesinde meraklanmıştı. Burrich neler olduğunu anlamaya çalıştığında ve bizzat Regal'e sormaya cesaret ettiğinde, Regal, Kettric-ken'ın yolda kaldığını düşündüğünü ve refakatçileriyle geleceğini söyledi. Böylece Regal yolu nerede terk ettiği, tilkinin onu ve tahminen Kettricken'ı hangi yöne götürdüğü konusunda muğlak konuşurken ortalığı ayağa kaldıran Burrich olmuştu. Hands lapa ile geri geldiğinde, "İzlerini iyi temizlemiş," diye mırıldandı bana Burrich. Tilkiyi kastetmediğini biliyordum.

Yolumu kaleye yönelttiğimde, kalbim de ayaklarım gibi kurşun kadar ağırlaşmıştı. Kettricken'ın neler hissettiğini düşünmek istemedim, muhafızların odasında neler konuşulduğuyla da ilgilenmedim. Elbiselerimi çıkarıp yatağa daldım ve anında uyuyakaldım. Molly düşlerimde, bildiğim tek huzurlu yerde beni bekliyordu.

Kısa bir süre sonra kilitlediğim kapıma vuran biri tarafından uyandırıldım. Kalktım ve kapıyı, beni Verity'nin harita odasına götürmek için gönderilen uykulu bir uşağa açtım. Ona yolu bildiği-

1) Doğruluk, dürüstlük.

mi söyleyip yatağına geri gönderdim. Aceleyle elbiselerimi toparladım ve başımıza bu kez nasıl bir bela geldiğini merak ederek merdivenlerden aşağıya koştum.

Verity beni odada bekliyordu, şöminenin ateşi neredeyse odadaki tek ışıktı. Saçları karışmıştı ve gecelik entarisinin üzerine bir cüppe giymişti. Kısacası yataktan yeni kalkmıştı ve ne haber aldıysa kendimi buna hazırladım. "Kapıyı kapat!" diye emretti. Kapattım ve önünde durmak üzere ilerledim. Aniden, "Leydi Kızıl-Etek kim ve neden her gece rüyamda onu görüyorum?" diye sorduğunda gözlerindeki parıltının öfke mi, yoksa neşe mi olduğunu anlayamadım.

Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece çaresizce rüyalarıma ne kadar ortak olduğunu merak ettim. Utançtan başım döndü. Bütün sarayın önünde çıplak dikilseydim, kendimi bu kadar teşhir edilmiş hissedemezdim.

Verity başını yana çevirdi ve bir kıkırdama olarak başladığını sandığım öksürüğü kesilince. "Hadi evlat, anlayamam diye düşünme," dedi. "Sırrına ortak olmayı ben istemedim; tam tersine bunu zihnime sen soktun, özellikle son birkaç gecedir böyle. Ve uyumaya ihtiyacım var, kendimi ateşler içinde yatakta, senin... bu kadına olan hayranlığınla bulmaya değil." Aniden konuşmayı kesti. Yüzümün beni yakan kızarıklığı herhangi bir şöminenin ateşinden daha sıcaktı.

"Pekala," dedi keyifsizce. Sonra aniden: "Otur. Düşüncelerini ve dilini tutmayı öğreteceğim sana." Başını iki yana salladı. "Tuhaf, bazen İrfanımı zihninden tamamen uzak tutabiliyorsun, ancak en özel isteklerini bir kurdun geceye uluması gibi ifşa ediyorsun. Sanırım bu, Galen'in sana yaptıklarından kaynaklanıyor. Bunu silebilmeyi isterdim. Ama bu olamayacağına göre, sana ne yapabileceğimi, yapabildiğim zaman öğretmem gerek."

Kıpırdamadım. Birden ikimiz de birbirimize bakamadık. "Bu-

raya gel," diye tekrarladı kabaca. "Burada benimle otur. Alevlere bak."

Ve bir saatin sonunda bana, rüyalarımı bende tutacak ya da muhtemelen hiç rüya görmememi sağlayacak bir egzersiz verdi. Hüzünlü bir kalple, gerçeğini kaybettiğim kesinlikte, hayallerimin Molly'sini de kaybedeceğimin farkına vardım. Suratsızlığımı fark etti.

"Haydi Fitz, geçer. Kendini dizginle ve dayan. Bu yapılabilir. Hayatının, şu anda olduğu gibi kadınsız olmasını isteyeceğin bir gün gelir. Benim gibi."

"Kaybolmayı istememişti, efendim."

Bana kötü bir bakış fırlattı. "Niyetler sonuçlarla yer değiştiremez. O kraliçe olacak evlat. Bir hareket yapmadan önce bir kez değil, üç kez düşünmeli."

"Bana Softstep'in, Regal'in atını izlediğini ve dizginlere karşılık vermediğini söyledi. Bunun için Burrich'i ve beni suçlayabilirsiniz; o atı eğitmesi gerekenler bizleriz."

Aniden iç geçirdi. "Sanırım öyle. Kendini azarlanmış farzet ve Burrich'e, daha iyi bir binici olana dek, leydime daha sakin bir at bulmasını söyle." Yeniden derin derin iç geçirdi. "Sanırım bunu benim tarafımdan verilmiş bir ceza olarak algılayacaktır. O güzel, mavi gözleriyle bana üzgün üzgün bakacaktır ama hiçbir şey söylemeyecektir. Ah, neyse. Bu kaçınılmaz. Ancak öldürüp, ardından bundan oldukça neşeli bir şekilde bahsetmek zorunda mıydı? Halkım onun hakkında ne düşünür?"

"Başka şansı yoktu, efendim. Ölmesi daha mı iyi olurdu? Halkın ne düşüneceğini göz önüne alırsak... neyse. Bizi ilk bulan askerler onun cesur olduğunu düşündüler. Ve yetenekli. Bir kraliçe için kötü özellikler değil, efendim. Özellikle kadın muhafızlarınız dönerken ondan samimiyetle bahsettiler. Onu artık kraliçeleri olarak görüyorlar, ağlayıp korkan biri olarak görmelerinden çok daha

iyi bu. Onu hiçbir şey sormadan izleyeceklerdir. Böyle zamanlarda eli bıçaklı bir kraliçe, bizi, kendini mücevherlerle kaplayıp duvarların ardına gizleyen bir kadından daha çok yüreklendirecektir."

"Belki," dedi Verity sessizce. Bana katılmadığını hissettim. "Ancak şimdi herkes Buckkeep etrafında toplanan İşlenmişler hakkında en etkili şekilde bilgi sahibi olmuş oldu."

"Azimli birinin kendisini onlara karşı savunabileceğini de bileceklerdir. Muhafızlarınızın dönüş yolundaki konuşmalarına bakılırsa, bir hafta içinde sayılarının oldukça azalacağını düşünüyorum."

"Bunu biliyorum. Bazıları kendi halkını katlediyor olacak. İşlenmiş ya da değil, döktüğümüz Altı Dükalık'ın kanı. Muhafızlarımın kendi halkımı öldürmelerini engellemenin yollarını düşündüm."

İkimiz de, beni aynı göreve atarken tereddüt etmemesi üzerine düşündüğümüzden aramıza ufak bir sessizlik çöktü. Suikastçı. Ne olduğumu anlatan kelime buydu. Koruyacak bir onurum olmadığını fark ettim.

"Doğru değil, Fitz," diye yanıtladı düşüncemi. "Sen benim onurumu koruyorsun. Ve ben de yapılması gerekeni gerçekleştirdiğinden seni onurlandırıyorum. Pis işler, gizli işler. Altı Dükalık'ı korumak için çalışmaktan utanma. Gizli kalması gerektiği için bu işi takdir etmediğimi sanma. Bu gece kraliçemi kurtardın. Bunu da unutmuyorum."

"Kurtarılmaya çok az ihtiyacı vardı, efendim. Yalnız olsaydı bile sağ çıkacağına inanıyorum."

"Pekala. Bunu merak etmeyeceğiz." Durakladı, ardından beceriksizce, "Seni ödüllendirmeliyim, biliyorsun," dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, beni susturmak için elini kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacın olmadığını biliyorum. Aramızda zaten o kadar çok şey var ki, sana verebileceğim hiçbir şey minnetimi göstermeye yetmez, bunu da biliyorum. Ancak çoğu kişinin bundan haberi yok. Buckkeep Kasabası'nda kraliçenin hayatını kur-

tardığın ve veliahün bunu görmezden geldiğinin söylenmesini ister miydin? Ancak seni neyle ödüllendireceğimi bulamıyorum... görünür bir şey olmalı ve bir süre için dolaşırken yanında taşımalısın. Devlet idaresi açısından bunu biliyorum en azından. Bir kılıç? Bu gece taşımakta olduğun demir parçasından daha iyi bir şeyler?"

"Hod'un alıştırma yapmam için verdiği eski bir kılıç," diye savundum kendimi. "İşe yarıyor."

"Belli. Senin için daha iyi bir tane seçmesini ve kınına bir şeyler işlemesini isteyeceğim. Bu yeterli olur mu?" "Sanırım," dedim beceriksizce.

"Pekala. Haydi yataklarımıza geri dönelim, olur mu? Ben de artık uyuyabilirim değil mi?" Artık sesindekinin keyif olduğuna şüphem yoktu. Yanaklarım yeniden kızardı.

"Efendim, sormam gerek..." uygun kelimeleri aradım. "Rüyamda gördüğümün kim olduğunu biliyor musunuz?"

Yavaşça başını iki yana salladı. "Onun gururunu alçalttığından korkma. Sadece mavi etek giydiğini, ama senin onu kırmızı olarak gördüğünü biliyorum. Ve onu gençliğe yakışır şekilde tutkuyla sevdiğini biliyorum. Onu sevmekten vazgeçmeye çalışma. Yalnızca, geceleri İrfan yapmaya engel ol. Rüyandaki izlerini bu kadar açıkça görebilen tek kişi olduğuma inanmama karşın, bu tür İrfana açık olan yalnızca ben değilim. Yine de dikkatli ol. Beceriksiz ve az bir kuvvete sahip olsalar da Galen'in grubu İrfansız değil. Düşmanları, İrfan rüyalarından onun için en değerli olanı öğrenip bir adamı etkisiz hale getirebilir. Gardım al." Elinde olmadan kıkırdadı. "Ve Leydi Kızıl-Etek'in kanında İrfan olmamasına dua et, çünkü İrfana sahipse, bu gecelerin birçoğunda seni duymuş olmalı."

Bu rahatsız edici fikri aklıma sokarak beni odama ve yatağıma geri gönderdi. O gece bir daha uyumadım.

8

KRALİÇE UYANIYOR

Ah, bazıları yaban domuzu avlamaya gider
Ya da oklarını gererler bir geyiğe.
Ama benim aşkım Hırçın Kraliçe ile at sürdü
Kederlerimizi yatıştırıp dindirmeye.
Ne şanını düşündü o gün
Ne de korktu onu bulabilecek acılardan.
Halkının yüreğini iyileştirmeye gitti
Gitti benim aşkım da onun ardından.
— "Hırçın Kraliçe'nin Avı"

Ertesi gün bütün kale erkenden ayaktaydı. Verity'nin kişisel muhafızları ve planlanmış bir görevi olmayan bütün savaşçılar ava gitmek için toplanırken, avluda hummalı, neredeyse şölensel bir hava vardı. Kocaman çeneleri ve fıçı gibi göğüsleriyle öldürücü köpekler heyecanlı bir öfke içerisinde kendilerini zapt eden kuvveti sınarken, av tazıları sabırsızlıkla uluyordu. En başarılı avı kimin çıkaracağına dair bahisler çoktan başlamıştı. Uşaklar telaş içinde koşuştururken atlar toprağı dövüyor, yayların kirişleri kontrol ediliyordu. Mutfakta çalışanlarının yarısı, yanlarında götürmeleri için avcılara yemek sepetleri hazırlamakla meşguldü. Genç ilıtiyar, kadın

erkek tüm askerler kasılarak yürüyor ve yüksek sesle gülüyor, geçmiş çarpışmalarıyla övünüyor, silahlarını kıyaslıyor ve av ruhunu yakalamaya çalışıyorlardı. Bu sahneyi kış vakti bir geyik veya ayı avı öncesinde yüzlerce kez görmüştüm. Ancak bu onları biraz geride bırakıyordu, havada fazlasıyla kana susamışlık vardı. Konuşmalardan parçalar duydum, midemi bulandıran kelimeler; "...o pisliğe acımak yok...", "...ödlekler, hainler, kraliçeye saldırmaya cüret ederler ha...", "...pahalıya ödeyecekler. Hızlı bir ölümü hak etmiyorlar..." Kurcalanmış bir karınca yuvası kadar kalabalık bir alanda kendime yol açarak aceleyle mutfağa geri daldım. Burada da aynı türden düşüncelerin dile getirildiğini duydum, aynı intikam isteğinin.

Verity'yi harita odasında buldum. Bugün yeniden yıkanıp giyindiğini söyleyebilirdim, ancak önceki geceyi açıkça kirli bir cüppe gibi üzerinde taşıyordu. İç mekanlarda, belgelerinin arasında geçecek bir gün için giyinmişti. Aralık durmasına karşın kapıya hafifçe vurdum. Ateşin karşısındaki bir sandalyede, sırtı bana dönük oturuyordu. Başını salladı, fakat girdiğimde kafasını kaldırıp bana bakmadı. Bütün durağanlığına karşın, odada gerilimli bir hava vardı; fırtına öncesi sessizlik. Hiç dokunulmamış bir kahvaltı tepsisi sandalyesinin yanındaki bir masanın üzerinde duruyordu. Yaklaştım ve İrfanlandığımdan neredeyse emin olarak orada, yanında sessizce durdum. Sessizlik uzadıkça Verity'nin de neden böyle olduğunu bilip bilmediğinden kuşkulanmaya başladım. Sonunda konuşmaya karar verdim.

"Prensim. Bugün muhafızlarınızla at sürmeye gitmiyorsunuz?" demeye cüret ettim.

Sanki bir bent kapağını açmışım gibi oldu. Bana bakmak için döndü; yüzündeki çizgiler bir gece içerisinde daha da derinleşmişti. Bezgin ve hasta görünüyordu. "Gitmiyorum. Cesaret edemiyorum. Böyle bir şeyi nasıl onaylayabilirim, kendi halkımızı ve soyu-
187

muzu avlamayı! Ya diğer seçeneğim ne? Diğerleri gidip kraliçeye yapılan bu saldırının intikamını alırken kalede saklanıp üzülmek! Adamlarımın gururlarını yüceltmelerini yasaklamayı göze alamam. Bu yüzden avluda olup bitenden habersizmişim gibi davranmalıyım. Bir ahmakmışım gibi ya da bir gerizekalı veya bir korkak. Bugün hakkında bir türkü yazılacağından kuşkum yok. İsmi ne olacak? 'Verity'nin İzansızlan Katli' mi? Yoksa 'Kraliçe Kettrickenin İşlenmişleri Kurban Edişi' mi?" Sesi her kelimede yükseldi ve o daha cümlesinin yansına gelmeden kapıya doğnı ilerleyip onu sıkıca kapattım. O atıp tutarken benden başka kimin bu sözleri duyduğunu merak ederek odaya bakındım.
"Uyuyabildiniz mi bari, Prensim?" diye sordum yorulduğunda.
İç açıcı olmayan bir neşeyle gülümsedi. "Aslında ilk dinlenme girişimimi neyin bozduğunu biliyorsun. İkinci girişimim daha az... çekiciydi. Leydim odama geldi."
Kulaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. Bana her ne söylemek üzereydiyse duymak istemiyordum. Önceki gece aralarında ne geçtiğini bilmeye can atmıyordum. Münakaşa ya da anlaşma olsun, hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum. Verity acımasızdı.
"Tahmin edebileceğin gibi ağlamıyordu. Rahatı için değil. Gece korkularına karşı kucaklanmak ya da saygımı yeniden kazanmak için değil. Fakat azarlanan bir hizmetkar gibi yatağın ayakucunda kımıldamadan durmak ve suçundan dolayı affımı dilemek için. Tebeşirden beyaz ve meşe kadar sert..." Sesi, kendisine çok fazla yüklendiğini anlamış gibi azaldı.
"Bu av izdihamını o önceden görmüştü, ben değil. Gecenin ortasında ne yapmamız gerektiğini sorarak bana geldi. Ona şimdi olduğundan fazla verecek bir cevabım yoktu.
"En azından bunu önceden görmüş," dedim, Kettricken'a olan öfkesini bir süreliğine ertelemesini umarak.
"Ve ben göremedim," dedi zorlukla. "O gördü. Chivalry de gö-
188

rürdü. Ah, Chivalry bunun olacağını o kaybolduğu andan itibaren bilir ve her olasılığa karşı bir plan hazırlardı. Ama ben yapmadım. Sadece onu en hızlı şekilde eve getirmeyi düşündüm ve çok fazla kişinin duymamasını umdum. Böyle bir şey olabilirmiş gibi! Ve böylece bugün kendi kendime, eğer bir gün taç başımda durmak için bana gelirse, en layık olmadığı yerde olacağını düşündüm."
Bu daha önce hiç görmediğim bir Prens Verity'ydi; güveni parçalanmış bir adam. Sonunda Kettricken'in ona ne kadar az uygun olduğunu fark ettim. Bu, Kettricken'in suçu değildi. O güçlüydü ve yönetmek için yetiştirilmişti. Verity sık sık kendisinin ikinci çocuk olarak yetiştirildiğini söylerdi. Doğru kadın, onu bir çapa gibi sabitlerdi, kraliyet üzerindeki hakkını haklı görmesini sağlardı. Yatağına kucaklanmak ve teselli edilmek için ağlayarak gelen bir kadın, erkek olduğunu ve kral olmak için uygun olduğunu kuvvetle hissetmesini sağlardı. Kettricken'in disiplini ve kontrollü oluşu, onun kendi gücünden kuşku duymasına sebep olmuştu. Prensimin de bir insan olduğunu fark ettim birden. Bu endişelerimi gidermiyor-du.
"En azından görünmeli ve onlarla konuşmalısınız," diye söze girdim.
"Peki ne diyeyim? İyi avlar mı? Hayır. Ama sen git, evlat. Git, seyret ve olan bitenden beni haberdar et. Şimdi git. Ve kapımı kapat. Sen neler olduğunu bana bildirene kadar başka kimseyi görmek istemiyorum."
Döndüm ve benden istediğini yaptım. Büyük Salondan çıkıp avluya giden geçitten aşağıya ilerlerken Kegal'le karşılaştım. Çok nadir olarak bu kadar erken kalkıp ortalıkta görünürdü ve bu sabahki kalkışı kendi seçimi değilmiş gibi görünüyordu. Kıyafeti ve saçı oldukça düzgündü, ancak bütün o küçük dekoratif ayrıntılar eksikti: küpe yoktu, dikkatle katlanıp boğazına bağlanan ipek fular yoktu ve tek takısı mühürlü yüzüğüydü. Saçı taranmış ancak
189

parfüm sıkılıp kıvrılmamıştı. Ve gözleri kırmızıya boyanmıştı. Onu Fury taşıyordu. Onu görmezden gelmenin bir yolunu ararken beni yakaladı ve yüzüne bakmam için beni silkeledi. En azından niyeti buydu. Karşı koymadım ama sadece kaslarımı gevşettim. Keyif alıp şaşırarak beni kıpırdatamadığını fark ettim. Yüzüme bakmak için döndü, gözleri alev alevdi ve gözlerimin içine kızgınlıkla bakmak için çok az da olsa yukarı bakmak zorunda olduğunu anladı. Uzamış ve ağırlaşmıştım. Bunu biliyordum ancak keyif verici bu yan etkisini hiç düşünmemiştim. Gülümsememin yüzüme yayılmasını engelledim, ancak gözlerimden belli olmuş olmalıydı. Beni şiddetli bir şekilde itti ve bunun beni biraz sarsmasına izin verdim.
"Verity nerede?" diye hırladı.

"Prensim mi?" diyerek ne dediğini anlamamış gibi sordum.

"Kardeşim nerede? Perişan karısı..." Öfkesini bastırarak birdenbire durdu. "Kardeşim günün bu saatinde genellikle nerede olur?" diyebildi sonunda.

Yalan söylemedim. "Bazı günler erkenden kulesine gider. Ya da kahvaltı ediyor olabilir, sanırım. Ya da banyoda..." dedim.

"İşe yaramaz piç," diye kovdu beni Regal ve kuleye doğru gitmek üzere hızla döndü. Tırmanışın onu neşelendireceğini umdum. O gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladım; kazandığım değerli vakti harcamamak için.

Avluya girdiğim an, Regal'in hiddetinin sebebi açığa çıktı. Kett-ricken bir arabanın üstünde duruyordu ve bütün kafalar ona çevrilmişti. Bir önceki gece üzerinde olan kıyafetleri giyiyordu. Gün ışığı sayesinde, bir kan serpintisinin beyaz kürklü ceketinin kolunu nasıl lekelediğini ve ağırca bir kürk parçasının bir bölümünün ıslanıp mor pantolonunu nasıl lekelediğini görebiliyordum. At sürmeye hazır, çizmeli ve başlıklıydı. Kalçasına bir kılıç bağlanmıştı. İçimde dehşet uyandı. Nasıl yapabilirdi? Ne söylediğini merak ederek etrafa bakındım. Bütün yüzler ona dönük, bütün gözler sonuna ka-

dar açıktı. Tam bir sessizlik anına daldım. Bütün erkekler ve kadınlar nefeslerini tutmuş, bundan sonra söyleyeceklerini bekliyor gibi görünüyorlardı. Sözcükler sakince bir hitap tonunda söylendiler, ancak kalabalık o kadar sessizdi ki, net sesi soğuk havada rahatlıkla duyuluyordu.

"Bu bir av değil, diyorum," diye tekrarladı Kettricken ciddiyetle. "Neşenizi ve övüncünüzü bir kenara kaldırın. Üzerinizdeki en küçük mücevheri ve rütbenizi belli eden her şeyi çıkarın. Elinizi vicdanınıza koyun ve yaptığımız şeyi düşünün."

Sözcükleri Dağlar'ın etkisindeki aksanıyla vurguluyordu, ancak aklımın sakin kalan bir kısmı her kelimenin ne kadar dikkatle seçildiğini ve her cümlenin ne kadar yerinde olduğunu gözlemledi.

"Ava gitmiyoruz," diye tekrarladı. "Kayıplarımızı almaya gidiyoruz. Kızıl Gemiler'in bizden çaldıklarını gömmeye gidiyoruz. Kızıl Gemiler, İşlenmişlerin kalplerini çaldılar ve vücutlarını bizi kovalamaları için bıraktılar. Her şeye rağmen, bugün yok edeceklerimiz Altı Dukalıktandır. İçimizdendir.

"Askerlerim, sizden bugün hiçbir okun boşa gitmemesini, temiz bir ölüme sebep olması dışında boşa hiçbir darbe savrulmamasını istiyorum. Bunu yapacak kadar yetenekli olduğunuzu biliyorum. Hepimiz yeterince acı çektik. Gelin, bugünkü her ölüm elden geldiğince kısa ve acısız olsun, hepimizin aşkına. Dişimizi sıkalım ve bizi hasta eden şeyi, sakatlanmış bir uzvu vücuttan ayınyormuş gibi kararlı bir şekilde ve pişmanlıkla ortadan kaldıralım. Çünkü yaptığımız bu. İntikam değil, halkım, peşi sıra iyileşmenin geleceği bir ameliyat. Şimdi dediğim gibi yapın."

Birkaç dakika boyunca öylece durdu ve yukarıdan hepimize baktı. Halk, bir rüyadaymış gibi harekete geçti. Avcılar tüyleri, kurdeleleri, nişanları ve değerli taşları giysilerinden çıkarıp uşaklara teslim ettiler. Neşe ve övünç havası buharlaşmıştı. Bu mazereti kaldırmış, herkesi ne yapmak üzere olduklarına dair gerçekten düşün-

Ill-
^ ona ^tr^^Ö^^İ^r,tkSe--
** ^-t ££*" ***> blrsedye^;Ö2Jr *** d*~ ^^ taraf J^ ^^^ We t^l ^^ ^a
^-akla, Ai^h^ ^ °^ *^W ""** *"
em-gönderi,eceJf " / ^ Ve y^daialTv ^ **> **-
di,e"yJe aynj ka ^ °,anJ^ ise hah ^ tUtaaJa" için
]-^yaşJarelT,arU7a ^ ol^f^» Kin onur-*a ^ gruba^Î;: ^ ** asinde ZtjT^^ ^~
J— ve hi2me™ 'Jermek ü^e dondüğ^?^ ****W. Baş_
k- JCLKarJanm R,;„„-T öUIICIe sesi kıl,„ı
b,r c«a2e yemeği jT Bu^ Salondaki bütün i ^ '<A^-
VQca&^1 yakmak j7 ar- **«* Sa^u h1 ^ ^ Ve
°dun tasıv.r, , en kaJan herk^ ' me*em Ve te
İÇ-k yufan dcjTk U İf3de ^ Bejdin I f"* ^^
m ^ Kin ha! *? "YaS1^ «u«ruk • ^ **« Ve ant
bjze ** «»s^y - ^e„rt :;:,;tr öfe^
^^rzaman,,,,, 'J^btmyorve
YJ ,iu">ch, Softstep-i

^AÜYETSUÎKA eyeriemjşveb
-it:: r^^'ssr™ -*- >--
"Go„lr,. ded, . " b<"»>* b„„da„
bir halde ;eX °ld'«™ «y fc,,^"'"'"• KP-* için acele-™ tonnoliin «*, R,v° , ,2İ" v'e'*ifcm? o fc,dl„ ..
e lyjsını' içmişsin.»
393

v

, ,WSana»rarvttiyı
//'"'" ?"'"" nı(rl,,V(, (L"'"?••'"" '.m oh
/i //m;»
; ?'?','"'<v„,,lUlı
; ;'A/™ fildim, Blı ' •"'"'?'• RegaleW,
,u,<'""nv,(|,1(

'I '.lll
«""•' yeni, I,
M'rd'" vnı„
>receklır!" rfp.

- -'^"MV! (i

Pfer'"A^
i -'l^i'.ık ,1,!
[•'?'<•<// İn
1 Aric.-jfJil
>< /.?....
III |
TC/il !k{ "(''(,ll|||

Sad* ola;>>. B"de^oduvlgennİ betler "a "«**»
bir ******

^e donı> *>« <£** tereddüf ^ ^ dc;i(,(/(.
faJde donut geiiP atının K
^ ^enindl *V ^a ^ e^
di ve beic/. Sa>a o], yaPmahyım A

ROBIN HOBB

"Karın mı? Seni mahvediyor, seni dangalak! Sana zarar veriyor, uyurken boğazını kesiyor! Kalplerini çalıp kendi adını yüceltiyor! Bunu göremiyor musun, seni budala! O Dağ karısının tacı çalmasından sen memnun olabilirsin, ama ben değilim!"

Prens Verity'nin Prens Regal'e vurduğuna şahit olmamak için aceleyle yana döndüm ve ayakkabımı bağlamak için eğildim. Bir adamın yüzüne atılan bir tokat ve öfkeyle savrulan bir haykırış sesine benzer bir şeyler duydum. Kafamı kaldırdığımda, Regal eliyle ağzını ve burnunu kapatmış, diz üstü çökmüş dururken, Verity az önceki kadar sakin duruyordu. "Veliaht Verity, Tahtı Bekleyen Kraliçe Kettricken'a yapılan hiçbir hakarete tahammül etmeyecektir. Ya da kendisine. Leydimin askerlerimizdeki gururu yeniden canlandırdığını söyledim. Belki benimkini de canlandırdı." Verity bunu düşünürken biraz şaşırmış gözüküyordu.

"Kral bundan haberdar olacaktır!" Regal elini yüzünden çekti ve dehşet içerisinde avcundaki kana baktı. Elini Verity'ye göstermek için sallayarak kaldırdı. "Babam, döktüğün bu kanı görecektir!" derken sesi titredi ve burnundan hızla akan kan yüzünden öksürdü. Hafifçe öne eğildi ve elbiselerini kan lekesiyle batırmamak için kanlı elini kendisinden uzak tuttu.

"Ne? Babam kalkana kadar bütün gün boyunca kanamayı mı düşünüyorsun? Bunu başarabilirsen gelip bana da göster!" Ardından bana dönerek: "Fitz! Ağzın açık dikilmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu? Git ve leydimin emirlerinin yerine getirildiğinden emin ol!" dedi.

Verity döndü ve uzun adımlarla koridordan aşağıya ilerledi. İtaat etmek ve Regal'in menzilinden çıkmak için acele ettim. Arkamızda öfke nöbetleri geçirip bir çocuk gibi tepinerek küfrediyordu. İkimiz de ona geri dönmedik ancak en azından hiçbir hizmetçinin olan biteni fark etmediğini umut ettim.

Uzun ve alışılmamış bir gündü. Verity, Kral Shrewd'un odasına

bir ziyarette bulundu ve ardından kendisini harita odasına kapattı. Regal'in ne yaptığını bilmiyorum. Tüm halk hızla ama neredeyse ses çıkarmadan, bir salonu yemek, diğerini cesetler için hazırladıkları sırada sessizce dedikodu yapıyor ve kraliçenin isteklerini yerine getiriyordu. Büyük bir değişiklik dikkatimi çekti. Kraliçeye en sadık olan hanımlar, kendilerini Kettricken'ın gölgeleriymiş gibi hizmet ederken bulmuşlardı. Ve bu soylu doğmuş kadınlar şifalı suların hazırlanması ve havlularla çarşafların yayılmasını denetlemek üzere Küçük Salona gelmekte tereddüt etmemişlerdi. Ben de istenen platformlar için odun taşınmasında yardımcı oldum. En önden Kettricken geliyordu. Yorgun ve soğukla ilgisi olmayan bir şekilde donuk gözüküyordu. Yanına gitmek istedim, ancak Burrich gelip atının başından tutarak inmesine yardımcı olurken bu onuru ona bıraktım. Taze kan çizmelerine ve Softstep'in omuzlarına sıçramıştı. Askerlerine kendisinin yapmayacağı bir şeyi emretmemişti. Kettricken sakin bir emirle askerleri yıkanmaları, saçları ve sakallarını taramalar) ve salona yeni giysilerle dönmeleri için salıverdi. Burrich, Softstep'i götürürken Kettricken yalnız başına öylece dikildi. Ondan bugüne kadar hissettiğim her şeyden daha koyu bir üzüntü yayılıyordu. Bitkindi. Hem de oldukça bitkindi.

Yavaşça yanına sokuldum. "Bir ihtiyacınız varsa, Kraliçem em-rinizdeyim," dedim kibarca.

Dönmedi. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Ancak sana ihtiyacım olursa diye, yakınlarda ol." Öyle sessiz konuştu ki, benden başka kimsenin duymadığına eminim. Sonra ileri doğru hareketlendi ve bekleyen kale halkı ona yol açtı. Ciddi bir tavırla onları selamlarken kafalar hafifçe öne eğildi. Hazırlandığını gördüğü yemeklere başıyla onay vererek sessizce mutfakların arasından yürüdü ve orada gördüğü her şeyi yine başıyla onaylayarak Büyük Salondan geçti. Küçük Salonda durdu ve sonra başlığını ve ceketini çıkararak, pembe kumaştan, sade, yumuşak gömjeğiyle kaldı. Baş-

lığı ve ceketi korkudan sersemlemiş gözüken bir uşağa verdi. Masalardan birinin başına geçip kollarını kıvırmaya başladı. Kafalar onu izlemek için dönerken salondaki bütün hareket dondu. Başını kaldırmasını şaşkınlık ve saygı içinde izledik. "Ölülerimizi getirin," dedi sadece.

Acınacak haldeki cesetler yürekleri parçalayan bir törenle taşındılar. Kaç tane olduklarını saymadım. Beklediğimden ve Verity'nin raporlarının bizi inandırdığından daha fazlaydı. Kettricken'ın arkasından yürüdüm ve o cesetten cesede ilerleyerek, harap olmuş yüzlerini nazikçe yıkayıp eziyet dolu gözlerini sonsuza dek kapatırken ılık, hoş kokulu su dolu leğeni taşıdım. Her ceset nazikçe soyulup, tamamen yıkanıp, saçları taranıp temiz kumaşlara sarılırken uzayan bir alay oluşturan insanlar arkamızdan geliyordu. Neden sonra Verity'nin orada okluğunu fark ettim, yanında cesetten cesede giderek tanınan pek azının isimlerini yazan ve diğerlerini kısaca tanımlayan genç bir yazıcı vardı.

Bir ismi ona ben verdim. Kerry. Molly ve benim bu sokak çocuğu hakkında bildiğimiz son şey bir kuklacının çırağı olarak gittiğiydi. Yaşamını bir kukladan birazcık daha büyükken yitirmişti. Gülümseyen ağzı sonsuza dek sabitlenmişti. Çocukken, bir ya da iki peni kazanmak için birlikte ayak işlerine koştururduk. İlk kez kusacak kadar sarhoş olduğumda yanımdaydı ve kendi midesi de ona ihanet edene kadar gülmüştü. Bizi hırsızlıkla suçlayan meyhanecinin masasının ayağının altına kokuşmuş balıkları sıkıştırmıştı. Paylaştığımız günleri artık yalnızca ben hatırlayacaktım. Birden gerçek değilmiş gibi hissettim. Geçmişimin bir parçası benden İşleme büyüsüyle koparılmıştı.

İşimiz bitip beden yığınlarına sessizce bakarken Verity listesini sessizliğin ortasında yüksek sesle okumak için öne doğru çıktı. Az isim vardı, ama bilinmeyenleri ihmal etmedi. "Genç bir adam, sakalları yeni çıkmış, siyah saçlı, ellerinde balık tutmaktan yara izleri

oluşmuş..." dedi biri için ve bir başkası için de, "Bir kadın, kıvırcık saçlı ve güzel, kuklacıların lonca işaretiyle dövmeli." Kaybettiklerimize okunan duayı dinledik ve ağlamayan olduysa, kalbi taştandı. Ölülerimizi son yataklarına dikkatlice yerleştirmek için hep birlikte kaldırdık ve cenaze ateşine taşıdık. Verity odunu yakmak için meşaleyi kendi getirdi, ama odun yığının yanı başında bekleyen kraliçeye uzattı. İstiflenmiş dallan ateşe verirken Kettricken karanlık göklere, "Unutulmayacaksınız!" diye bağırdı. Sözleri herkesin ağzından yüksek sesle yankılandı. Yaşlı çavuş Blade, yenilgiye

uğramış bir yoldaş için tutulan yasın sembolü olarak, her askerden parmak uzunluğunda bir bukle saç almak üzere yığının yanında büyük bir makasla duruyordu. Verity sıraya katıldı ve Kettricken da kendi saçından soluk bir bukle sunmak için onun arkasında durdu.

Bunu daha önce hiç görmediğim gibi bir gece izledi. Buckke-ep Kasabası'nın çoğu o gece kaleye geldi ve sorgusuz sualsiz içeri kabul edildiler. Herkes kraliçeyi örnek alıp cenaze ateşi yanıp kül olana kadar izleme orucu tuttu. Sonra Büyük Salon ve daha küçükleri doldu, içeri sığamayacaklar için avluya masa niyetine kalaslar kuruldu. Fıçılarca içecek ve Buckkeep'te olduğunu hayal bile etmediğim çeşitte ekmek, kavrulmuş et ve diğer az bulunur yiyecekler ortaya serildi. Bunların çoğunun şehirden talep edilmeden getirilip takdim edildiğini daha sonra öğrenecektim. Kral, Yüksek Masadaki tahtına oturmak ve toplantıya başkanlık etmek için haftalardır inmediği halde aşağı indi. Soytarı da onun yanında ve sandalyesinin arkasında durmak, kralın kendi tabağından ona bağışladıklarını kabul etmek için oradaydı. Ama kral için dans edip oyunlar oynamadı; soytarı gevezeliği durmuştu, hatta şapkasındaki ve kollarındaki çanlar çalmasın diye iplerle bağlanmıştı. O gece yalnızca bir kez göz göze geldik, ama benim için bu bakışma ayırt edilebilir bir anlam taşımıyordu. Kralın sağında Verity, solunda Kett-

ricken oturuyordu. Tabii Regal de oradaydı, öylesine şaşalı siyah bir elbise giymişti ki, sadece rengi yas anlamı taşıyordu. Kaşlarını çattı, surat astı ve içti; sanırım bazıları onun bu huysuz sessizliğini üzüntü olarak algıladılar. Bense onun içinde kaynamakta olan öfkeyi sezebiliyordum ve kendine yapılmış bir hakaret olarak gördüğü bu şeyin cezasını birinin, bir yerde ödeyeceğini biliyordum. Pa-tience bile oradaydı, varlığı kralınki kadar nadirdi ve sergilediğimiz amaç birliğini hissettim.

Kral neredeyse hiçbir şey yemedi. Kalkıp konuşmak için Yüksek Masadakilerin doymasını bekledi. O konuşurken sözleri aşağı masalarda ve Küçük Salonda, hatta dışarıda avluda ozanlar tarafından tekrar ediliyordu. Kızıl Gemiler'e kaybettiklerimiz için kısa ve öz konuştu. İşleme büyüsü ya da günün görevi olan İşlenmişleri avlayıp öldürmek konusunda hiçbir şey söylemedi. Aksine, sanki bu yakınlarda Kızıl Gemiler'e karşı bir savaşta ölmüşler gibi konuştu ve sadece onları anmamız gerektiğini söyledi. Sonra yorgunluğunu ve üzüntüsünü mazeret göstererek masayı terk edip kendi odasına çekildi.

Ardından Verity kalktı. Kettricken'ın önceki sözlerini; şu anda yas tuttuğumuzu, ama yas sona erdiğinde intikam için hazır olmamız gerektiğini tekrarlamak dışında pek fazla bir şey söylemedi. Kettricken'ın konuşmasındaki ateş ve coşkudan yoksundu, ama masadaki herkesin tepkisini görebiliyordum. İnsanlar başlarını sallayıp kendi aralarında konuşmaya başladılar, Regal ise sessizce oturup ters ters baktı. O gece Verity ve Kettricken masayı kol kola ve herkesin birlikte gittiklerini fark ettiğinden emin olarak geç saatte terk ettiler. Regal içip kendi kendine söylenerek kaldı. Bense, Verity ve Kettricken gittikten sonra yatağıma kavuşmak üzere sıvıştım.

Uykuya dalmak için hiçbir girişimde bulunmadım, sadece ateşi izlemek için kendimi yatağa attım. Gizli kapı açıldığında Chade'in odasına çıkmak için hemen kalktım. Onu bulaşıcı bir heyecanla te-

dirginlik içerisinde buldum. Soluk yanaklarındaki kabarcık şeklindeki yara izlerine doğru bir pembelik bile vardı. Gri saçları yabaniydi, yeşil gözleri mücevher gibi parlıyordu. Odasında volta atıyordu, içeri girdiğimde kabaca kavrayarak bana sarıldı. Geriye doğru bir adım attı ve suratımdaki şaşkın ifadeye yüksek sesle güldü.

"Yönetmek için doğmuş! Bunun için doğmuş ve her nasılsa şimdi bunun farkına vardı! Daha iyi bir zamanda olamazdı! Hepimizi o kurtarabilir!"

Coşkusundaki neşede uğursuzluk vardı.

"Bugün kaç kişinin öldüğünü bilmiyorum," diye söylendim.

"Alı! Ama boşuna değil! En azından boşuna değil! Onlar boşa harcanmış ölümler değil, FitzChivalry. Hem El, hem Eda aşkına, Kettricken'da içgüdü ve lütuf var! Bunlara sahip olduğundan şüphe duymamıştım. Evlat, şimdi baban hayatta olsaydı ve ikisi beraber tahtta olsalardı, tüm dünyayı ellerinde tutabilecek bir çift olurlardı." Şarabından bir yudum daha aldı ve odasında dolanmaya devam etti. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Masanın üstünde el altında, içindekiler bir örtüye serilmiş, üzeri kapalı bir sepet duruyordu. Şarap, peynir, sosis, turşu ve ekmek. Yani burada, kulesinde bile Chade cenaze ziyafetini paylaşıyordu. Gelincik Slink masanın öbür tarafından, bana yemeğin üzerinden aç gözlerle bakmak için fırladı. Chade'in sesi düşüncelerimi dağıttı.

"Chivalry'nin sahip olduğu becerinin büyük bir kısmına sahip. Anı değerlendirme ve kendi lehine çevirme içgüdüsü. Kaçınılmaz, bahsedilemez bir durumu alıp daha yeteneksiz ellerde basit bir katliam olabilecekken ondan büyük bir trajedi yarattı. Evlat, bir kraliçemiz var, Buckkeep'te tekrar bir kraliçe!"

Kendimi neşesi tarafından geri püskürtülmüş hissettim. Ve bir an için hile yaptım. "Sence, kraliçe bu yaptığını gösteriş için mi yaptı? Hesaplanmış, politik bir hamle miydi bu? " diye sordum tereddütle.

Volta atmayı bıraktı, kısaca düşündü. "Hayır. Hayır, FitzChi-valry, ben yüreğiyle hareket ettiğini düşünüyorum. Ama bu, taktik olarak daha az parlak olduğu anlamına gelmez. Ah, benim kalpsiz olduğumu düşünüyorsun. Ya da cahilce katı olduğumu. Gerçek şu ki, sadece çok iyi biliyorum. Bugünün bizim için ne anlama geldiğini senden çok daha iyi biliyorum. Bugün insanların öldüğünü biliyorum. Bugünkü olaylarda altı birliğimizin çoğunlukla önemsiz yaralar aldığını bile biliyorum. Sana kaç İşlenmişin öldüğünü söyleyebilirim ve bir iki gün içersinde, çoğunun adını bileceğimi umuyorum. Kızıl Gemiler'in bize bütün yaptıklarının listesinde bulunan isimleri sıraya koydum. Hayatta kalan akrabalara kan parası keselerinin verilmesini sağlayan ben olacağım, evlat. Bu ailelere kralın onların ölülerini Kızıl Gemilerle savaşırken ölen askerlerle bir tuttuğu söylenecek. Ve onlar için alınacak intikamda yardımlarını dilediği. Yazması hoş mektuplar olmayacak. Ama yine de yazmalıyım; Shrewd'un imzalaması için, Verity'nin yazısıyla. Yoksa kralım için öldürmekten başka bir şey yapmadığımı mı düşündün?"

"Affedersin. Sadece içeri girdiğimde çok neşeli görünüyordun," diye başladım söze.

"Ve neşeliyim de! Senin de olman gerektiği gibi. Dümensiz ve sürüklenir haldeydik, dalgalar tarafından dövülüyor ve her rüzgarla savruluyorduk. Ve şimdi yekeyi eline almak ve rotayı haykırmak için bir kadın geldi. Ben bu rotayı kendi beğenime uygun buluyorum! Son birkaç yılı hep dizlerimizin üzerinde geçirmiş olmamızdan rahatsız olan herkesin bulacağı gibi. Ayağa kalkıyoruz evlat, savaşmak için kalkıyoruz!"

O zaman coşkusunun nasıl bir kızgınlık ve keder dalgasından doğduğunu gördüm. O kara günde Forge Kasabası'na ilk girdiğimiz ve Akıncıların halkımızdan geriye ne bıraktığını gördüğümüzde yüzünde oluşan ifadeyi hatırladım. O zaman bana sorumluluk almayı öğreneceğimi, bunun kanımda olduğunu söylemişti. Aniden

hassasiyetinin doğruluğunu hissettim ve ona eşlik etmek için bir bardak aldım. Kraliçemiz için kadeh kaldırdık. Sonra Chade daha ciddi bir tavra büründü ve çağrısının sebebini açıkladı. Kral Shrewd, Kettricken'ı kollamam için verdiği emri bir kez daha yinelemişti.

"Ben de seninle bu konuda konuşmayı istiyordum; Shrewd'un bu aralar bazen önceden verdiği bir emri ya da daha önce belirttiği bir görüşü yinelemesi hakkında."

"Bunun yeterince farkındayım, Fitz. Yapabilecek yapılıyor. Ancak kralın sağlığı başka bir zamanın konusu. Şimdilik, seni temin ederim ki, bu tekrarı hasta bir zihnin gevelemeleri değil. Hayır. Kral bugün bu talebi akşam yemeği için aşağı inmeye hazırlanırken tekrarladı. Senin çabalarının büyük ölçüde artacağından emin olmak için tekrarlıyor. Benim gibi o da görüyor ki, kraliçe halkı kendisini takip etmeleri için ayaklandırarak kendini daha çok riske atıyor. Yine de bunu bu kadar net söylemeyecektir. Onun güvenliği için tetikte ol."

"Regal," diye homurdandım.

"Prens Regal mi?" diye sordu Chade.

"Korkmamız gereken kişi o, hele ki şimdi kraliçe iktidara sahipken."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Sen de söylememelisin," diye yorum yaptı Chade sessizce. Sesi sakindi ama yüzü sertti.

"Neden olmasın?" diye karşı geldim. "Neden en azından bir kez birbirimizle dürüstçe konuşmayalım?"

"Birbirimizle konuşabiliriz, eğer tamamen yalnız olsaydık ve bu sadece seni ve beni ilgilendirseydi. Ama durum böyle değil. Biz kralın yeminli adamlarıyız ve Kralın Adamları ihanetin düşüncesini bile akıllarına getirmezler, kaldı ki..."

Bir öğürtü sesi duyuldu ve Slink kustu. Masanın üstüne, yemek sepetinin yanına. Etrafa salya damlaları sıçratarak horuldadı.

"Açgözlü küçük zavallı'. Tıkandın, değil mi?" diye azarladı onu Chade, kaygısızca.

Pisliği temizlemek için bir bez buldum. Ama oraya gittiğimde Chade kusmuğu bir şişle dürtüklerken Slink yan dönmüş, soluk soluğa yatıyordu. Neredeyse kusuyordum. Bezimi bir kenara fırlattı, Slink'i aldı ve titreyen hayvanı bana uzattı. "Onu sakinleştir ve suyun altına sok," diye yönlendirdi beni. "Git bakalım yaşlı adam, Fitz'e git, sana bakacak." Bunu gelinciğe söyledi.

Onu ateşin yanına taşıdım, orada tam gömleğimin üstüne kustu. Yakın mesafeden koku dayanılmazdı. Onu yere koyup gömleğimi çıkarırken alttan alta kusmuktan daha acı bir kokunun farkına vardım. Daha ben konuşmak için ağzımı açamadan Chade şüphelerimi doğruladı. "Varta yaprağı. İyi ezilmiş. Sosisin baharatı tadını iyi saklar. Şarabın da zehirli olmadığını umalım, yoksa ikimiz de öldük demektir."

Vücudumdaki tüm tüyler dehşetten diken diken oldu. Chade kafasını kaldırıp taş kesildiğimi görünce, beni hafifçe itip Slink'i almak için geçti. Ona bir kap su verdi ve Slink suyun tadına bakınca memnun gözüktü. "Sanırım yaşayacak. Küçük domuz midesini tıka basa doldurdu ve bir insandan daha iyi aldı tadı. Hepsini çıkardı. Masanın üzerindekiler çiğnenmiş ama sindirilmemiş görünüyor. Sanırım onu öğürten tattı, zehir değil."

"Umarım öyledir," dedim hafifçe. Tüm sinirlerim bir iç bekleyişe yönelmişti. Zehirlenmiş miydim? Uyku, bulantı, baş dönmesi hissediyor muydum? Ağzım uyuşuk muydu, kuru muydu, sulanıyor muydu? Üzerimden ani bir ter boşaldı ve titremeye başladım. Hayır, yine olamaz.

"Durdur şunu," dedi Chade sakince. "Otur. Biraz su iç. Bunu kendi kendine yapıyorsun, Fitz. O şişe eski bir mantarla iyice mühürlüydü. Eğer şaraba zehir katılmışsa, bu yıllar önce yapılmıştır. Bir şişe şaraba zehir katıp sonra onu yıllandıracak sabra sahip çok

az adam tanıyorum. Bence, biz iyiyiz."

Titrek bir nefes aldım. "Ama birinin niyeti bu değildi. Sana yemeği kim getirdi?"

Chade horuldadı. "Her zamanki gibi, yemeğimi kendim hazırladım. Ama masadaki Leydi Thyme'a bırakılan bir hediye sepetinden. İnsanlar zaman zaman ona yaranmaya çalışıyorlar, kralın kulağı olduğuna dair söylentiler var. Benim düzmece kadınımın zehirlenecek bir hedef olduğunu düşünmezdim."

"Regal," dedim yine. "Sana kralı zehirleyenin o olduğunu düşündüğünü söyledim. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin? Annesinin ölümünden Leydi Thyme'ı sorumlu tuttuğunu biliyorsun! Hepimizi öldürmesine izin verecek kadar kibar mı olalım? Tahtı ele geçirene kadar durmayacak."

"Ben de sana tekrar söyleyeyim, ihanetle ilgili hiçbir şey duymayacağım!" diye bağırdı neredeyse. Sandalyesine oturdu ve Slink'i kucağında salladı. Küçük yaratık oturdu, bıyıklarını düzeltti, sonra uyku pozisyonu almak için tekrar kıvrıldı. Küçük hayvanını okşar-ken Chade'in soluk elini, çıkık kirişlerini, kağıt gibi tenini izledim. Yüzü örtülü, yalnızca gelinciğe bakıyordu. Bir dakika sonra daha sakin bir şekilde konuştu. "Sanırım kralımız haklıydı. Hepimiz çok daha dikkatli olmalıyız. Ve sadece Kettricken için ya da kendimiz için değil." Acı içindeki gözlerini bana doğru kaldırdı. "Kadınlarına göz kulak ol, evlat. Ne masumiyet, ne de bilgisizlik bu gece olanlara karşı bir korunma sağlamıyor. Patience, Molly, hatta Lacey. Bu-rrich'i de ikaz etmenin bir yolunu bul, kurnazca bir yol." İç geçirdi ve başka birini belirtmedi. "Duvarlarımızın dışında yeterince düşmanımız yok mu?"

"Pek çok," diye onu temin ettim. Ama Regal hakkında ona daha fazla bir şey söylemedim.

Başını salladı. "Bu benim bir yolculuğa çıkmam için kötü bir yol."

"Yolculuk mu? Sen mi?" Şüpheliydim. Chade, kaleyi hiç terk etmezdi. Nerdeyse. "Nereye?"

"Nereye gitmem gerekiyorsa. Şimdi düşünüyorum da bir o kadar da kalmam gerekiyor." Kendi kendine kafasını salladı. "Ben yokken kendine dikkat et, evlat. Seni kollamak için etrafta olmayacağım." Bana bütün söyleyeceği bu kadardı.

Onu bıraktığımda hâlâ gevşek elleriyle Slink'i sarmalamış, ateşi seyrediyordu. Pelte gibi bacaklarla merdivenlerden indim. Chade'e yönelik girişim beni yaşadığım her şeyden çok sarsmıştı. Varlığının sırrı bile onu korumaya yetmemişti. Ve en az onun kadar sevdiğim daha kolay başka hedefler vardı.

Regal'in ne kadar güçlendiğimin farkına varmasını sağlayan budalalığımı lanetledim. Onu bana saldırmaya kışkırtarak aptallık yapmıştım; daha az ortada olan bir hedef bulacağını bilmeliydim. Odamda aceleyle üzerime yeni bir şeyler giydim. Sonra çıkıp merdivenleri tırmandım ve doğruca Molly'nin yatak odasına gittim. Yavaşça kapıya vurdum.

Cevap gelmedi. Daha hızlı vurmadım. Şafak vaktine bir ya da iki saat vardı; bütün kale yorgun düşmüş yataktaydı. Yine de Molly'nin kapısında beni görmesi için yanlış insanı uyandırmaya niyetim yoktu. Ama bilmem gerekiyordu.

Kapısı kilitliydi, ama basit bir mandaldı. Saniyeler içerisinde mandalı kaydırdım ve yarın akşam olmadan daha iyi bir tane takılmasını kendime hatırlattım. Gölge kadar sessizce odasına girdim ve ardımdan kapıyı kapattım.

Şöminedeki ateş sönmek üzereydi. Sönmemiş kozlar belli belirsiz bir ışık huzmesi oluşturuyordu. Bir an gözlerimin alışması için öylece durdum, ardından şöminenin ateşinden uzak durarak dikkatlice odaya girdim. Molly'nin yatağından gelen uyku temposunda düzenli nefes alışları duyabiliyordum. Bu benim için yeterli olmalıydı. Ancak, ateşlendiğini ve o anda zehirin etkisiyle bir ölüm

uykusuna daldığını düşünerek kendimi kandırdım. Teni ateşli mi, yoksa normal mi diye anlamak için yastığına dokunmaktan fazla bir şey yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Daha fazlası değil. Yatağın kenarına yöneldim.

Yatağın kenarında hareketsiz durdum. Loş ışıkta yorganın altındaki vücudunun şeklini seçebiliyordum. Hık, tatlı ve çiçek gibi kokuyordu. Sağlıklıydı. Burada yatan, ateşlendirecek bir zehirden etkilenmiş bir kurbana benzemiyordu. Gitmem gerektiğini biliyordum. "İyi uykular," diye fısıldadım.

Sessizce üzerime atladı. Korların ateşi elindeki bıçak boyunca kızıl renkte parlıyordu. "Molly!" diye bağırdım, bıçağı tutan elini kolumun tersiyle yana doğru savuştururken. Duraksadı, diğer elini yumruk yapıp geride tuttu ve bir an için odadaki her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Sonra, "Çaylak!" diye öfkeyle tısladı ve sol eliyle karnıma bir yumruk attı. Kıvrılıp nefessiz kaldığımda yataktan atladı. "Seni aptal! Beni çok korkuttun. Kilidimi kurcalayıp odama sinsice girerek ne yaptığını sanıyorsun! Seni dışarı atmaları için kale muhafızlarını çağırmalıyım!"

"Hayır!" diye yalvardım, ateşe odun atıp ardından ateşten bir mum yakarken, "Lütfen. Gideceğim. Zarar vermek ya da gücendirmek gibi bir niyetim yoktu. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Değilim işte!" diye fısıltıyla azarladı beni. Saçları, bana çok uzun süre önce tanıştığım küçük kızı açıkça hatırlatan bir şekilde, gece için iki kalın örgüyle bağlanmıştı. Artık bir kız değildi. Beni ona bakarken yakaladı. Omuzlarına ağır bir sabahlık alıp belini bağladı. "Titremekten harap oldum! Bu gece artık gözümü kırpmam! Sen içtin, değil mi? Sarhoş musun yani? Ne istiyorsun?"

Sanki bir silahmış gibi elindeki mumla üzerime yürüdü. "Hayır," diye onu temin ettim. Vücudumu dikleştirdim ve gömleğime çekidüzen verdim. "Seni temin ederim ki sarhoş değilim. Ve gerçekten

kötü bir niyetim yoktu. Ama... bu gece bir şey oldu, sana kötü bir şey olacağına dair beni endişelendiren bir şey, bu yüzden gelip iyi olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm. Ancak Patience'ın bunu onaylamayacağını biliyordum ve elbette bütün kaleyi ayağa kaldırmak istemedim, bu yüzden düşündüm ki, odana sızıp..."

"Çaylak. Lafı geveliyorsun," dedi bana soğuk bir tavırla.

Doğruydu. "Özür dilerim," dedim yeniden ve yatağın köşesine oturdum.

"Yayılma öyle," diye uyardı beni. "Gitmek üzereydin. Tek başına ya da kalenin muhafızlarıyla. Seçim senin."

"Gideceğim," diye söz verdim aceleyle kıpırdanarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İyiyim," dedi kızgınlıkla. "Neden iyi olmayayım ki? Bu gece de, dün gece olduğum kadar iyiyim, son otuz gecedir olduğu gibi. Bunların hiçbirinde gelip sağlığımı kontrol etme ihtiyacı duymadın. Peki neden bu gece duydun?"

Bir nefes aldım. "Çünkü bazı gecelerde tehlikeler diğer gecelerden daha belirgin şekilde gözüküyor. Daha kötü ne gibi şeyler olabileceğini değerlendirmemi sağlayan kötü şeyler oluyor. Bazı geceler, bir piçin sevdiği olmak pek sağlıklı bir şey değil."

"Bu ne demek oluyor?" diye sorduğunda, dudaklarındaki çizgiler de sesi kadar neşesizdi.

Bir nefes aldım ve ona karşı olabildiğim kadar dürüst olmaya karar verdim. "Ne olduğunu sana söyleyemem. Sadece senin tehlikede olabileceğine inanmamı sağladığını söyleyebilirim. Bana güvenmek..."

"Sorduğum şey bu değildi. Bir piçin sevdiği demekle ne kastediyorsun? Bana böyle hitap etmeye nasıl cesaret edebilirsin?" Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kalbimin durma noktasına geldiğine yemin ederim. Ölümün soğukluğu üzerimden geçti. "Bu doğru, buna hakkım yok," dedim

duraksayarak. "Ancak sana olan ilgimi engellemenin bir yolu da yok. Ve sana sevdiğim deme hakkım olup olmaması, sana saldırarak beni incitmenin yolunu arayanları savuşturamaz. Seni, sevmemiş olmayı dileyecek kadar sevdiğimi nasıl söyleyebilirim ya da en azından seni sevdiğimi göstermemi nasıl engelleyebilirim, aşkım seni büyük bir tehlikeye attığından bunları söylemem doğru mu?" Cansızca, ayrılmak üzere döndüm.

"Ya ben, son söylediklerini ve doğru olduklarını anladığımı söylemeye nasıl cesaret edebilirim?" diye sordu Molly.

Sesindeki bir şey dönmeme neden oldu. Bir an için yalnızca birbirimize baktık. Sonra delice gülmeye başladı. Aşağılanmış bir halde durdum. Bana doğru gelirken hâlâ gülüyordu. Ardından kollarıyla beni sardı. "Çaylak. Sonunda beni sevdiğini itiraf etmek için izlenebilecek en dolambaçlı yolu seçtin. Odama gizlice girmek ve sonra orada, zorlukla 'aşk' hakkında sözler söyleyerek dikilmek. Bunu uzun süre önce basitçe söyleyemez miydin?"

Kollarının çemberinde aptal gibi durdum. Aşağı, ona doğru baktım. Evet diye fark ettim aptalca, ondan daha uzundum.

"Pekala?" diye dikkatimi çekti ve bir an için kafam karışmış bir halde durdum.

"Seni seviyorum Molly." Yine de, söylemesi ne kadar kolay. Ne rahatlama. Yavaşça, dikkatlice, kollarımla onu sardım.

Bana gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Böylece sonunda onu öptüm. O öpüşme sırasında Buckkeep yakınlarında bir yerlerden keyifle yükselen bir kurt uluması bütün tazıların ve köpeklerin kırılgan gece göğünde çınlayan bir koro halinde havlamasına sebep oldu.

9

MUHAFIZLAR VE PRANGALAR

Çoğu zaman Fedıvren'in belirlenmiş rüyasını anlıyor ve övüyorum. Kendi yolunu tutabilseydi, kağıt da ekmek kadar yaygın bir şey olur ve bütün çocuklar on üçlerine gelmeden harfleri öğrenirlerdi. Ama böyle bile olsa, bu bütün umut ettiklerini gerçeğe dönüştüremezdi. Her seferinde bir adam öldüğünde mezara giden bütün bilgiye kederle? irdi, en alelade adamlarda bile. Bir nalbantın nalı çakma usulünün ya da bir gemici ustasının bıçak tutuşunun kelimelere dökületeceği ve okuyabilen herkesin aynı şeyi yapabileceği günün geleceğinden bahsediyor. Böyle olduğuna ya da olacağına inanmıyorum. Bazı şeyler sayfanın üzerindeki kelimelerden öğrenilebilir, ama bazı beceriler önce bir erkeğin elleri ve yüreği, sonra kafası tarafından öğrenilir. Mastfish'in, Ve-rity'nin ilk gemisine balık şeklindeki tahta parçasını yerleştirdiğini gördüğümden beri inanıyorum buna. Gözleri o tahta balığı daha var olmadan önce görmüş ve ellerini kalbinin nasıl olması gerektiğini bildiği gibi şekillendirmeye koşmuştu. Bu bir sayfadaki kelimelerden öğrenilebilecek bir şey değil. Belki de öğrenilebilir bir şey değil, İrfan ya da İzanın olduğu gibi insanın atalarından gelen bir şeydir.

* * *

Odama döndüm ve kale halkının uyanmasını bekleyerek kalbimde sönen korları seyrettim. Tükenmiş olmalıydım. Oysa içim-

de hızla akan enerjiden neredeyse titriyordum. Kıpırdamadan otururs am, Molly'nin bana sarılan kollarının sıcaklığını hissedebi-lirmişim gibi geliyordu. Yanağının benimkine dokunduğu yeri tam olarak biliyordum. Kısa kucaklaşmamızdan geriye gömleğime sinmiş çok hafif kokusu kalmıştı ve o kokuyu beraberimde taşımak için o gün gömleği giymekle, onu korumak için dikkatlice giysi sandığıma koymak arasında ıstırapla gidip geliyordum. Bu konuda bu kadar tasalanmanın aptalca bir şey olduğunu düşünmüyordum. Geçmişe baktığımda gülümsüyorum, ama aptallığıma değil bilgeliğime.

Sabah fırtına rüzgarları ve kar getirdi Buckkeep Kalesi'ne, ama benim için içerdeki her şeyi daha da sıcaklaştırmıştı. Belki de hepimize kendimizi yeniden bulmak için bir şans verirdi. O zavallı perişan kılıklı vücutlar ya da katı, soğuk yüzleri yıkamak üzerinde düşümek istemiyordum. Ne de Kerry'nin vücudunu yakıp yok eden, kükreyen alevlerle ısıyı. Kalede sakin bir günü değerlendirebilirdik. Belki de gece, herkesi hikaye dinlemek, müzik ve sohbet için şöminelerin başında toplanmış olarak bulurdu. Umarım. Patience'la Lacey'ye gitmek için odamdan çıktım.

Molly'nin Patience için bir kahvaltı tepsisi almak için merdivenlerden ne zaman ineceğini ve merdivenlerden onu taşıyarak ne zaman çıkacağını tam olarak bilerek kendime işkence ettim. O geçerken merdivenlerde ya da koridorda olabilirdim. Önemsiz bir şey olurdu, bir rastlantı. Ama beni izlemekle görevlendirilmiş olanların böyle "tesadüfler" sık olursa bunu fark edeceklerine şüphem yoktu. Hayır. Hem kralın, hem de Chade'in bana yaptıkları uyarılan önemsemeliydim. Molly'ye bir erkeğin öz denetimine ve sakınmasına sahip olduğumu gösterecektim. Onunla flört etmek için beklemem gerekiyorsa, bekleyecektim o halde.

Bu yüzden odamda oturdum ve Patience'm dairesinden çıktığından emin olana kadar acı çektim. Sonra indim ve kapıyı tıklat-

tim. Lacey'nin kapıyı açmasını beklerken, Patience'la Lacey'ye göz kulak olmaya çalışmanın, bunu söylemekten daha zor olduğu üzerinde derinlemesine düşündüm. Ama birkaç fikrim vardı. Molly'den kendi hazırlamadığı ya da ortak servis kaselerinden yeni almadığı hiçbir yemeği getirmeyeceği konusunda bir söz alarak dün akşamdan başlamıştım. Buna homurdanmıştı, çünkü çok ateşli bir hoşça kaldan sonra söylenmişti. "Şimdi tam Lacey gibi konuştun," diye azarlamıştı beni ve kapıyı nazikçe yüzüme kapatmıştı. Bir dakika sonra tekrar açtığında beni kapıya dikkatle bakarken bulmuştu. "Yatağa git," diye azarladı beni. Kızararak, "Ve rüyanda beni gör. Umarım son zamanlarda rüyalarına senin benimkilere musallat olduğun kadar musallat olmuşumdur," diye ekledi. Bu kelimeler beni odama kaçırttı ve her düşündüğümde, kızarmama neden oldu.

Şimdi, Patience'm odasına girerken bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Patience ve Lacey bunun sosyal bir ziyaret olduğuna inanmak zorunda olsalar da iş için buradaydım. Aklımı işlerime vermeliydim. Kapıyı kapayan mandala göz attım ve onu kendi bilgime göre iyi buldum. Kimse onu bir kamayla kay-dıramazdı. Pencereye gelince, biri dış duvara tırmanarak pencereye ulaşsa bile sadece sağlam bir şekilde sürgülenmiş ahşap panjurları değil, bir gobleni ve sonra pencereyi kapatmadan önce asker gibi sıralanmış bitki dolu kase dizilerini de aşmak zorundaydı.

Bu hiçbir profesyonelin isteyerek seçmeyeceği bir yoldu. Patience beni selamlarken Lacey tekrar tamir işine döndü. Bir kız çocuğuy-muş gibi şöminenin önüne oturan Leydi Patience'm görünüşte işi yoktu. Kömürleri dürttü biraz. "Buckkeep'teki güçlü kraliçelerin oldukça zengin bir tarihi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu aniden. "Sadece Farseer olarak değil. Birçok Farseer prensi, yaptıkları kendilerininkileri gölgeleyen kadınlarla evlenmiş."
"Kettricken'ın böyle bir kraliçe olacağını mı düşünüyorsunuz?"

diye sordum nazikçe. Bu konuşmanın nereye gideceğine dair bir fikrim yoktu.

"Bilmem," dedi yumuşak bir şekilde. Kömürleri tekrar dalgınlıkla karıştırdı. "Tek bildiğim öyle bir kraliçe olmayacağımdı." İç geçirdi, sonra gözlerini kaldırıp neredeyse özür dilercesine, "Olabileceklerin kafamı meşgul ettiği o sabahlardan biri işte Fitz. Tahtan çekilmesine asla izin vermemeliydim. Çekilmeseydi, bahse girerim bugün hayatta olurdu," dedi.

Böyle bir açıklamaya verebileceğim bir cevap yok gibiydi. Tekrar iç geçirdi ve külle kaplı ocak demirini ocak taşının üzerine koydu. "Bugün özlem dolu bir kadınım, Fitz. Dün herkes Kettricken'ın yapağıyla hayrete kapılırken kendime karşı bir hoşnutsuzluk uyandı bende. Onun konumunda olsaydım, odamda saklanırdım. Tıpkı şu an yaptığım gibi. Ama büyükannen saklanmazdı. Constance diğerlerini harekete geçiren bir kadındı. Özellikle diğer kadınları. O kraliçeyken muhafızlarımızın yarıdan fazlası kadındı. Bunu biliyor muydun? Bir ara Hod'a Constance'ı sor. Bildiğim kadarıyla Constance, Shrewd'un kraliçesi olmak için buraya geldiğinde, Hod da onunla birlikte geldi." Patience sustu. Birkaç dakika boyunca o kadar sessiz kaldı ki, konuşmayı bitirdi sandım. Sonra yumuşak bir şekilde ekledi, "Kraliçe Constance benden hoşlanırdı, evet hoşlanırdı." Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Kalabalıklara meraklı olmadığımı. Bu yüzden bazen gelip bahçesinde ona eşlik etmem için beni, sadece beni çağırırdı. Ve çok fazla konuşmaz, güneşin altında toprakta sessizce çalışırdık. Buckkeep'le ilgili en hoşnut anılarımdan bazıları o zamanlara aittir." Birden başını kaldırıp bana baktı. "O zamanlar küçük bir kızdım. Ve baban da sadece bir çocuktu ve gerçekten tanışmamıştık. Annemle babam saraya geldikleri zaman, saray yaşantısının ihtişamını umursamadığımı bildikleri halde beni de Buckkeep'e getirirlerdi. Nasıl bir kadındı ki Constance, gösterişsiz, sakin kü-

çük bir kızı fark edip ona zaman ayırmıştı. Ama öyle bir kadındı işte. O zamanlar Buckkeep farklı bir yerdi; çok da neşeli bir saraydı. Güvenli zamanlardı ve her şey daha kararlı ve durağandı. Ama sonra Constance bebeğiyle beraber doğum ateşinden öldü. Shrewd birkaç yıl sonra tekrar evlendi ve..." Duraksadı ve aniden tekrar iç geçirdi. Sonra dudaklarını sıktı. Yanındaki şömineye hafifçe vurdu.
"Gel ve otur buraya. Konuşmamız gereken şeyler var."

Onun gibi şömine taşına oturdum. Patience'ı daha önce ne bu kadar ciddi, ne de bu kadar odaklanmış görmüştüm. Bütün bunların bir şeye yöneldiğini hissettim. Her zamanki çocukça gevezi-liklerinden o kadar farklıydı ki, beni neredeyse korkuttu. Oturunca yaklaşmamı işaret etti. Neredeyse kucağına çıkar gibi ileriye doğru gittim. Eğildi ve fısıldadı, "Bazı şeylerin konuşulmaması en iyisi. Ama konuşulmaları gereken bir zaman gelir. FitzChivalry, canım, kötü niyetli olduğumu düşünme. Ama amcan Regal'in, sana karşı inandığın kadar iyi niyetli olmadığı konusunda seni uyarmalıyım."
Kendimi tutamadım. Güldüm.

Patience anında kızdı. "Bana kulak vermelisin!" diye fısıldadı daha da ısrarla. "Ah, biliyorum neşeli, çekici ve espirili. Ne kadar pohpohlayıcı olabileceğini biliyorum ve saraydaki genç bayanların ona olan hayranlıkları yüzünden nasıl çırpındıklarını, genç erkeklerin giysilerini ve tavrını nasıl taklit ettiklerini iyi gözlemledim. Ama o iyi özelliklerin altında hayli ihtiras var. Ve korkarım şüphe ve kıskançlık da var. Sana bunu asla söylemedim. Ama senin eğitimini üstlenmeme tamamen karşıydı, İrfanı öğrenmene karşı olduğu gibi. Bazen o konuda basarız olmanın iyi olduğunu düşünüyorum, çünkü başarılı olmuş olsaydın, kıskançlığı sınır tanımayacaktı." Duraksadı ve ciddi bir yüz ifadesiyle dinlediğimi görünce devam etti: "Çalkantılı bir dönemden geçiyoruz Fitz. Sa-

dece sahillerimizi rahatsız eden Kızıl Gemiler yüzünden değil. Sen... senin gibi doğmuş herkesin dikkatli olması gereken bir dönem. Sana gülümseyenler, sana düşmanlık besliyor olabilirler. Baban hayattayken nüfuzunun seni korumaya yeteceği gerçeğine güvendik. Ama o öldürül... öldükten sonra, büyüdükçe, erkekliğe yaklaştıkça daha da çok tehlike altında olacağını fark ettim. Böylece gücümü yeterince topladığımda kendimi saraya dönmeye ve bana gerçekten ihtiyaç olup olmadığını görmeye zorladım. İhtiyaç olduğunu ve senin yardımıma değeceğini gördüm. Bu yüzden seni eğitmek ve korumak için elimden geleni yapacağıma yemin ettim." Yüzünde kısacık, tatminkar bir gülüş belirdi.

"Şu ana kadar iyi iş çıkardığımı söylebilirim. Ama" -daha da eğildi- "seni koruyamayacağım bir an gelecek. Kendi başının çaresine bakmaya başlamalısın. Hod'dan aldığın dersleri hatırlamalı ve onunla sık sık gözden geçirmelisin. Yiyip içtiklerin konusunda dikkatli olmalısın ve tenha yerlerde tek başına dolaşmaktan sakınmalısın. Yüreğine bu korkulan salmaktan nefret ediyorum, FitzChivalry. Ama artık neredeyse bir erkek oldun ve böyle şeyleri düşünmeye başlamalısın."

Gülünç. Neredeyse bir maskaralık. Demek kendini yalnızlığıy-la koruyan bu kadının, altı yaşından beri ayakta kaldığım dünyanın gerçekleri hakkında ciddiyetle konuştuğunu da görecektim. Gözlerimin kenarlarına batan gözyaşlarını fark ettim. Patience'ın açıkça umursamadığı bir topluluğun ortasında bir münzevi hayatı yaşamak için neden saraya dönmüş olduğu hep aklımı karıştırmıştı. Artık biliyordum. Benim için, benim hatrıma gelmişti. Beni korumak için.

Burrich beni korumuştu. Chade de ve Verity bile kendi tarzıyla yapmıştı bunu. Ve elbette Shrevvd benim ona ait olduğumu iddia etmişti. Ama hepsinin de öyle ya da böyle hayatta kalmamdan bir kazançları vardı. Burrich bile biri beni onun koruması al-

çük bir kızı fark edip ona zaman ayırmıştı. Ama öyle bir kadındı işte. O zamanlar Buckkeep farklı bir yerdi; çok da neşeli bil 11 raydı. Güvenli zamanlardı ve her şey daha kararlı ve dura;;.indi Ama sonra Constance bebeğiyle beraber doğum ateşinden öMn Shrewd birkaç yıl sonra tekrar evlendi ve..." Duraksadı ve anldı B tekrar iç geçirdi. Sonra dudaklarını sıktı. Yanındaki şömineye İli fifçe vurdu.

"Gel ve otur buraya. Konuşmamız gereken şeyler var."

Onun gibi şömine taşına oturdum. Patience'ı daha önce nı İn kadar ciddi, ne de bu kadar odaklanmış görmüştüm. Bülün I mu ların bir şeye yöneldiğini hissettim. Her zamanki çocukça gcvı I İlklerinden o kadar farklıydı ki, beni neredeyse korkuttu. (IturUfl ca yaklaşmamı işaret etti. Neredeyse kucağına çıkar gibi ili rlyi doğru gittim. Eğildi ve fısıldadı, "Bazı şeylerin konuşulmaması I I iyisi. Ama konuşulmaları gereken bir zaman gelir. FitzChh ılı canım, kötü niyetli olduğumu düşünme. Ama amcan Regal'ln, I na karşı inandığın kadar iyi niyetli olmadığı konusunda seni n\ n malıyım."

Kendimi tutamadım. Güldüm.

Patience anında kızdı. "Bana kulak vermelisin!" diye fısıldadı daha da ısrarla. "Ah, biliyorum neşeli, çekici ve espirili. Ne k.ıd.ıt pohpohlayıcı olabileceğini biliyorum ve saraydaki genç bay.ınl | rın ona olan hayranlıkları yüzünden nasıl çırpındıklarını, gen. . | keklerin giysilerini ve tavrını nasıl taklit ettiklerini iyi gözlı inil

dim. Ama o iyi özelliklerin altında hayli ihtiras var. Ve koıkı ı

şüphe ve kıskançlık da var. Sana bunu asla söylemedim. Am ı | nin eğitimini üstlenmeme tamamen karşıydı, İrfanı öğrenim İti karşı olduğu gibi. Bazen o konuda basarız olmanın iyi olduğum! düşünüyorum, çünkü başarılı olmuş olsaydın, kıskançlığı sınıl it nımayacaktı." Duraksadı ve ciddi bir yüz ifadesiyle dinlediğimi görünce devam etti: "Çalkantılı bir dönemden geçiyoruz I il/ |

tındayken öldürmeyi başarırısa, bunu büyük bir gurur kaybı olarak görecekti. Benden iğrenmeye hakkı olan bu kadın, beni sadece benim için korumaya gelmişti. O kadar sık aptalca davranır ve her şeye burnunu sokardı ki, bazen çok sinir bozucu olurdu. Ama göz göze geldiğimizde aramızda tuttuğum son duvarı da aştığını anladım. Varlığının bana yapılacak kötülükler için caydırıcı olacağı konusunda büyük şüphelerim vardı; hiçbir şey olmasa, bana karşı ilgisi Regal için babamın kim olduğu konusunda sürekli bir hatırlatma olmuş olmalıydı. Ama beni harekete geçiren eylem değil, niyet oldu. Sakin hayatından, meyve ve çiçek bahçelerinden, ormanlarından kocasının piçine göz kulak olmak adına vazgeçmiş, buraya, deniz kayalıklarındaki taştan nemli kaleye, hiç umursamadığı insanlarla dolu bir saraya gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça. Ve bunu bütün kalbimle söyledim.

"Şey." Gözlerini benimkilerden hızla kaçırdı. "Şey. Önemli değil, biliyorsun."

"Biliyorum. Ama gerçek şu ki, bu sabah buraya, Lacey'yle sizi kendinize dikkat etmeniz konusunda birinin uyarması gerekebileceğini düşünerek geldim. İstikrarsız bir dönemden geçiyoruz ve sizi bir... engel olarak görebilirler."

Şimdi Patience yüksek sesle gülüyordu. "Beni! Beni? Komik, dökük, budala, yaşlı Patience'ı mı? Bir düşünceye on dakikadan fazla odaklanamayan Patience'ı? Kocasının ölümüyle delirmiş Patience'ı? Evlat, benden nasıl bahsettiklerini biliyorum. Kimse beni birine karşı bir tehdit olarak algılamıyor. Niye algılasın ki, ben bu saraydaki bir budaladan, dalga geçilecek bir şeyden öte değilim. Epey güvende olduğum konusunda seni temin ederim. Ama olmasaydım bile beni koruyacak alışkanlıklarım var. Ve Lacey."

"Lacey mi?" Sesimdeki inanmazlığa ve yüzümdeki sırıtışa engel olamadım. Dönüp Lacey'ye göz kırptım. Lacey bana gülüşüm-

le hakarete uğramış gibi baktı. Ben daha şöminenin önünden kal-kamadan Lacey sallanan sandalyesinden sıçradı. Ebedi yününden sıyrılmış uzun bir şiş şah damarımı, diğer şiş de kaburgalarım arasındaki kaçınılmaz bir yeri dürttü. Az daha altıma kaçırıyordum. Birdenbire hiç tanımadığım bir kadına bakıyordum ve tek kelime etmeye cesaret edemedim.

"Çocuğa sataşmayı bırak," diye nazikçe azarladı onu Patience. "Evet Fitz, Lacey... Llod'un gelmiş geçmiş en zeki öğrencisi, Hod'a yetişkin bir kadın olarak gittiği halde." Patience konuşurken Lacey silahlarını üzerimden çekti. Tekrar sallanan sandalyesine oturdu ve şişlerini ustaca işine geçirdi. Bir ilmek bile kaçırmadığına yemin ederim. Şişi geçirmeyi bitirdiğinde bana baktı. Göz kırptı. Ve örgüsüne devam etti. Tekrar nefes almayı hatırladım.

Yola getirilmiş bir suikastçı bir süre sonra dairelerinden ayrıldı. Koridordan aşağı ilerlerken Chade'in beni Lacey'yi yanlış değerlendirdiğim konusunda uyardığını düşündüm. Bunun onun mizah anlayışı mı, yoksa görünüşte yumuşakbaşlı insanlara daha çok saygı duymayı öğretmesinin bir yolu mu olduğunu merak ettim.

Molly'yle ilgili düşünceler zihnimde kendilerine yer açtılar. Azimle onlara kapılmayı reddettim, ama gömleğimin omzundaki hafif kokusunu yakalamak için yüzümü indirmeme engel olamadım. Yüzümdeki aptalca gülüşü sildim ve Kettricken'ı bulmaya davrandım. Görevlerim vardı.

Açım.

Düşünce uyarı olmaksızın zorla gelmişti. Çok utandım. Yav-ru'ya dün hiçbir şey götürmemiştim. Dünün olayları içinde onu unutuvermiştim.

Bir günlük perhizden bir şey olmaz. Ayrıca kulübenin köşesinin altında bir fare yuvası buldum. Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı sanıyorsun? Ama daha doyurucu bir şey hoş olurdu.

Birazdan, diye söz verdim ona. Önce yapmam gereken bir şey var.

Kettricken'ın oturma odasında görünüşte etrafı toplayan, ama aslında kıkırdayan iki uşak vardı sadece. İkisi de bir şey bilmiyordu. Ardından kaledeki kadınların çoğunun toplandığı sıcak ve cana yakın bir yer olduğundan, Hasty Hanım'ın dokuma odasını denedim. Kettricken değil, ama Leydi Modesty oradaydı. Hanımının ona bu sabah Prens Verity'yle konuşması gerektiğini söylediğini iletti. Belki de onunlaydı.

Ama Verity odasında da, harita odasında da yoktu. Ama Cha-rim oradaydı ve ince parşömenleri sıralıyor ve kalitelerine göre ayırıyordu. Verity'nin çok erken kalktığını ve hemen gemi barınağına gittiğini söyledi bana. Evet, Kettricken bu sabah buraya gelmişti, ama Verity gittikten sonra gelmiş ve Charim, ona Verity'nin gittiğini söyleyince, o da gitmişti. Nereye mi? Bundan emin değildi.

Artık neredeyse açlıktan ölmek üzereydim ve dedikodunun her zaman çok yoğun olduğu mutfaklara yaptığım ziyaret için de böylece mazeret bulmuş oldum. Belki oradan biri kraliçemizin nerede olduğunu biliyordu. Endişeli değilim, dedim kendi kendime. Henüz değilim.

Buckkeep'in mutfakları soğuk ve rüzgarlı bir günde sığınmak için ideal bir yerdi. Fokurdayan yahnilerin dumanı, pişen ekmek ve kızaran etin hoş kokusuna karışıyordu. Üşümüş seyis yamakları, aşçı yamağıyla gevezelik edip taze ekmek somunlarıyla peynirin kenarından tırtıklıyor, yahnileri tadarak burada oyalanıyorlar ve Burrich kapıda göründüğünde de ortadan kayboluyorlardı. Sabahki soğuk etten kendime bir dilim kestim ve onu balla katık ettim. Yerken konuşmaları dinledim.

Dünkü olaylarla ilgili çok az insanın doğrudan konuşuyor olması yeterince garipti. Kalenin olanları adlandırmasının zaman alacağını kavradım. Ama bunda bir şey, neredeyse bir rahatlama

hissi vardı. Bunu daha önce kangrenli ayağını kestirmiş bir adamda ya da boğulmuş çocuklarının cesedini nihayet bulmuş ailelerde görmüştüm. Sonunda olabileceklerin en kötüsüyle karşılaşıp yüzleşince ona, "Seni tanıyorum. Beni neredeyse ölesiye hırpaladın, ama hâlâ yaşıyorum. Ve yaşamaya devam edeceğim," demekti. Kale halkından algıladığım his buydu. Hepsi de Kızıl Ge-miler'den aldığımız yaraların şiddetini nihayet kabullenmişti. Şimdiyse savaşmak için iyileşebileceğimiz hissi vardı.

Burada kraliçenin nerede olabileceğine dair doğrudan araştırma yapmak istemedim. Şansa bakın ki, seyis yamaklarından biri Softstep'den bahsediyordu. Dün atın omzunda gördüğüm kanın bir kısmı kraliçeye aitti ve oğlanlar Burrich atın omzuna bakmaya çalıştığında, Burrich'i nasıl ısırmaya kalkıştığından ve kafasını iki kişi nasıl zapt ettiklerinden bahsediyorlardı. "Belki de kraliçe için daha az sinirli bir at daha iyi olur," önerisinde bulundum.

"Ah, hayır. Kraliçemiz, Softstep'in gururunu ve ruh halini seviyor. Bu sabah ahırlara indiğinde bunu bana kendisi söyledi. Atı görmek ve tekrar ne zaman koşturulabileceğini sormak için bizzat geldi. Doğrudan benimle konuştu, evet. Ben de ona, bırakın omzu yaralı bir atı, hiçbir atın böyle bir günde koşmak istemeyeceğini söyledim. Ve Kraliçe Kettricken başıyla onayladı, sohbet ettik ve dişimi nasıl kaybettiğimi sordu."

"Ve sen de ona, atı çalıştırırken kafasını geriye savurduğunu söyledin! Burrich'in samanlıkta güreştiğimizi ve gri tayın bölmesine düştüğünü bilmesini istemiyordun çünkü."

"Kapa çeneni! Beni sen ittin, bu yüzden sen de benim kadar hatalısın!"

Ve aşçının bağırışı onları mutfaktan dışarı çıkarana kadar itişip boğuşarak yerde yuvarladılar. Ama ihtiyaç duyduğum bilgiyi edinmiştim. Ahırlara yöneldim.

Dışarıyı umduğundan daha soğuk ve pis buldum. Ahırlarda

bile rüzgar her çatlağı buluyor ve her kapı açılışında içerde uğul-duyordu. Atların nefesi havada buharlaşıyor ve seyis yamakları paylaşabilecekleri sıcaklık için arkadaşça eğiliyorlardı. Hands'i buldum ve Burrich'in nerede olduğunu sordum.

"Odun kesiyor," dedi yavaşça. "Bir cenaze yığını için. Şafaktan beri de içiyor."

Bu arayışımı neredeyse zihnimden attı. Böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Burrich içerdi, ama akşamları, günün işleri bittiğinde. Hands yüzümden düşüncelerimi okudu.

"Vixen. Yaşlı dişi tazısı. Gece öldü. Yine de bir köpek için cenaze odunu yığıldığını hiç duymadım. Dışarda, talim avlusunda."

Bahçeye yöneldim.

"Fitz!" diye uyardı beni Hands aceleyle.

"Sorun yok, Hands. Onun için ne anlam ifade ettiğini biliyorum. Bana göz kulak olmaya başladığı ilk gece, beni onunla bir bölmeye koydu ve ona beıu korumasını söyledi. Yanında yavrusu vardı, Nosy..."

Hands başını salladı. "Kimseyi görmek istemediğini söyledi. Hiçbir sorunu ona iletmememizi. Kimseyle konuşmak istemediğini. Daha önce hiç böyle bir emir vermemişti bana."

"Tamam," diyerek iç geçirdim.

Hands onaylamayan gözlerle baktı. "Yaşlı olduğundan bunu bekliyor olmalıydı. Artık onunla avlanamıyordu bile. Çok zaman önce onun yerine yenisini almalıydı."

Hands'e baktım. Hayvanları umursamasına, bütün yumuşaklığına ve iyi içgüdülerine rağmen, gerçekten anlayamıyordu. Bir vakitler İzan hissimin farklı bir his olduğunu keşfettiğimde şoke olmuştum. Şimdi Hands'in ondan tamamıyla yoksun olduğunu anlamak onun körlüğünü keşfetmekti. Kafamı salladım ve zihnimi esas işime yönelttim.

"Hands, bugün kraliçeyi gördün mü?"

"Evet, ama epey önce." Gözleri yüzümü endişeyle taradı. "Ba-

na geldi ve Prens Verity'nin Truth'u ahırdan çıkarıp kasabaya götürüp götürmediğini sordu. Ona, hayır, dedim, prensin onu görmeye geldiğini, ama ahırda bıraktığını söyledim. Sokakların tamamen buzlanmış olacağını söyledim. Verity gözdesini böyle bir zeminde tehlikeye atmazdı. Ahırlara neredeyse her gün uğradığı halde, Buckkeep Kasabası'na sadece bugünlerde sık sık yürümüyor. Temiz hava almak ve açık alanda olmak için bir mazeret olduğunu söylüyor."

Yüreğim sıkıştı. Kettricken'ın Buckkeep Kasabası'na Verity'yi izlediğini görür gibi oldum. Yayan mı? Eşlik eden kimse olmadan? Bu berbat günde? Hands kraliçenin niyetini sezemediği için kendini azarlayadursun, Sidekick'i, iyi isimlendirilmiş ama ayağı sürçmeyen katırı bölmesinden aldım. Daha sıcak tutacak bir şeyler giymek için odama gitmeye cesaret edemedim. Bu yüzden benimkine ek olarak Hands'in pelerinini aldım ve isteksiz hayvanı ahırdan dışarı, rüzgara ve yağan kara çıkardım.

Geliyor musun şimdi?

Şimdi değil, ama yakında. Halletmem gereken bir şey var.

Ben de gelebilir miyim?

Hayır. Güvenli değil. Şimdi sessiz ol ve düşüncelerimden uzak dur.

Muhafızı sorgulamak için kapıda durdum. Evet, bu sabah yaya bir kadın bu taraftan geçmişti. Birkaç tane hatta, çünkü işleri, hava nasıl olursa olsun, bu yolculuğu gerekli kılıyordu. Ya kraliçe? Nöbetteki adamlar bakıştılar. Cevap veren olmadı. Belki de sıkıca pelerinlere sarınmış, başlığını güzelce örtmüş bir kadın görmüş olabilecekleri fikrini ileri sürdüm. Başlığı çevreleyen beyaz bir kürk olabilir miydi? Genç bir muhafız başını evet anlamında salladı. Pelerinin kenarlarında beyaz ve mor nakışlar var mıydı? Birbirlerine huzursuzlukla baktılar. Öyle bir kadın geçmişti. Kim olduğunu bilememişlerdi, ama şimdi ben o renkleri öne sürünce,

kraliçe olduğunu bilmeleri gerektiğini düşündüler...

Soğuk bir ses tonuyla, ahmak ve gerzek olduklarını söyleyerek haşladım onları. Tanımlanamayan kişiler kapılarımızdan meydan okunmadan geçebiliyorlardı ha? Beyaz kürk ve mor nakısa bakmışlar ve kraliçe olabileceğini hiç akıllarına getirmemişlerdi demek? Ve hiçbiri ona eşlik etmeye müsait değildi? Hiçbiri ona muhafızlık etmeyi istemedi? Dünden sonra bile? Kraliçemiz peşinde bir piyade olmadan kar fırtınasında Buckkeep Kasabası'na gidebiliyorsa, bugünlerde Buckkeep güzel bir yer olmalıydı. Side-kick'i tekmeledim ve bıraktım suçu birbirlerine atsınlar.

Yol berbattı. Rüzgar kaypaktı ve onu pelerinimle kesmek için bir yol bulduğum her seferinde yön değiştiriyordu. Kar sadece yağmıyor, rüzgar donmuş kristalleri yerden kaldırıp döndürerek her fırsatta pelerinimin altından içeri sokuyordu. Sidekick mutlu değildi, artan karın altında ayaklarım sürüyordu. Kasabaya giden engebeli patika kalleş karla belirsizleşmişti. Katır inatçılığıma teslim oldu ve keder içinde güçlükle yürümeye devam etti. Kirpiklerime takılan kar tanelerinden gözlerimi kırparak kurtulup daha hızlı gitmesi için ısrar ettim. Kraliçenin kara saplanmış ve uçuşan kar taneleriyle üzerinin örtüldüğü görüntüsü, aklımdan çıkmıyordu. Saçmalık! dedim kendime sert bir şekilde. Saçmalık.

Ona yetiştiğimde Buckkeep Kasabası'nın sınırına yaklaşmıştım. Beyaz ve mor renklerde giyinmemiş olsaydı bile onu arkadan tanırdım. Kar birikintilerinin arasında ilgisizlikle koşar adım yürüyordu, Dağlı teni soğuğa, benim tuzlu esinti ve neme bağışık olduğum kadar bağışıktı. "Kraliçe Kettricken! Leydim! Lütfen beni bekleyin!"

Döndü ve beni görünce gülümseyerek bekledi. Yanına geldiğimde, Sidekick'in sırtından kayarak indim. Ona zarar gelmediğini görünce içim o kadar rahatladı ki, ne kadar endişelenmiş olduğumu fark etmemişim. "Burada, bu fırtınada tek başınıza ne yapı-

yorsunuz?" diye sordum ve gecikmiş bir şekilde, "Leydim," diye ekledim.

Yağan karın ve sert rüzgarın yeni farkına varıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra yalandan hüzünlü bir gülümseyişle bana döndü. Ne üşümüş, ne de rahatsız görünüyordu. Aksine yanakları yürümekten kızarmış ve yüzünü çevreleyen beyaz kürk, sarı saçlarını ve mavi gözlerini belirginleştirmişti. Burada, bu beyazlığın içinde solgun ve renksiz değil, ışıltılı ve pembeydi, mavi gözleri pırıldıyordu. Onu günlerdir görmediğim kadar canlı görünüyordu. Dün bir atın sırtında Ölüm ve katlettiği vücutları yalayan Keder olmuştu. Ama bugün, burada, kaleden kaçıp karda yürüyüşe çıkmış neşeli bir kızdı. "Kocamı bulmaya gidiyorum."

"Tek başınıza mı? Geldiğinizden ve yaya olduğunuzdan haberi var mı?"

Şaşırmışa benziyordu. Derken çenesini eğdi ve tıpkı katırım gibi başını kaldırarak öfkesini belli etti. "O kocam değil mi benim? Onu görmek için randevuya mı ihtiyacım var? Neden yayan ve yalnız başıma gidemezmişim? Sana Buckkeep Kasabası'na giden yolda kaybolacak kadar beceriksiz mi görünüyorum?"

Tekrar yürümeye koyuldu ve ona ayak uydurmak zorunda kaldım. Katırı peşim sıra sürüklüyordum. Sidekick hoşnut değildi. "Kraliçe Ketricken," diye söz başladım, ama lafımı kesti.

"Bundan çok yoruldum." Aniden durdu ve dönüp yüzüme baktı. "Günlerdir ilk kez dün kendimi canlı ve irade sahibi hissettim. Bunun elimden kayıp gitmesine izin vermeye niyetim yok. Kocamı iş başında ziyaret etmek istiyorsam, ederim. Hanımlarımdan birinin bile bu havada yayan ya da başka türlü bu gezinti için gönüllü olmayacaklarını pekala biliyorum. Bu yüzden yalnızım. Ayrıca dün atım yaralandı ve zemin bir hayvana uygun değil. Bu yüzden yayanım. Hepsinin bir anlamı var. Beni neden takip ettin ve neden sorguluyorsun?"

Silah olarak körlüğü seçmişti, bu yüzden ben de aynı silahı kullandım. Ama derin bir nefes aldım ve konuşmaya başlamadan sesimin yumuşaklığını ayarladım. "Kraliçem, size bir zarar gelmediğinden emin olmak için takip ettim. Burada bizi sadece bir katırın kulakları işiteceğinden, sözümü sakınmadan konuşacağım. Sizin kendi Dağ Krallık'ınızda Verity'yi tahttan kimin devirmeye çalıştığını bu kadar çabuk mu unuttunuz? Aynı şeyi burada da denemekte tereddüt eder mi? Sanmam. İki gece önce ormanda kaybolmanız ve yanlış yola sapmanızın bir kaza olduğuna mı inanıyorsunuz? Ben inanmıyorum. Dünkü hareketlerinizin onu hoşnut ettiğini mi sanıyorsunuz? Tam tersi. Halkınızın iyiliği için yaptığınız her şeyi, kendinize güç kazanmak için yaptığınız bir manevra olarak görüyor. Bu yüzden somurtuyor, mırıldanıyor ve eskisinden büyük bir tehdit olduğunuza karar veriyor. Bütün bunları anlamalısınız. Neden bir okun ya da bıçağın sizi kolaylıkla ve şahit bırakmadan bulabileceği bu yerde kendinizi hedef yapıyorsunuz?"

"O kadar da kolay bir hedef değilim," diyerek karşı çıktı bana. "Bu rüzgarda bana bir ok isabet ettirebilmek için gerçekten mükemmel bir okçu olmak gerekir. Bıçağa gelince, şey, benim de bıçağım var. Bana saplamak için benim de saplayabileceğim mesafeye gelmek zorunda." Döndü ve tekrar yürümeye koyuldu.

İnsafsızca takip ettim. "Bunun sonu neye varacak? Bir adamı öldürmenize. Ve bütün kalenin ayağa kalkmasına ve Verity'nin, böyle tehlikeye atıldığınız için muhafızlarını cezalandırmasına. Ayrıca, ya katil sizden iyi bıçak kullanıyorsa? Şu an vücudunuzu bir kar birikintisinden sürüklüyor olsaydım, Altı Dükalık'a ne faydası olurdu?" Yutkundum ve "Kraliçem," diye ekledim.

Adımlarını yavaşlattı ama, "Günlerce kalede oturmamım ve bir tırtıl gibi yumuşamamın ve körleşmemim bana ne faydası var?" diye sorarken çenesi hâlâ yukarıdaydı. "FitzChivalry, bir oyuncu beni hareket ettirene kadar yerimde oturacak bir piyon değilim ben.

Ben... bir kurt bizi seyrediyor!"

"Nerede?"

Yerini işaret etti, ama kurt sadece zihnimde hayaletimsi bir kahkaha bırakarak bir kar girdabı gibi ortadan kaybolmuştu. Bir dakika sonra rüzgarın bir oyunu kokusunu Sidekick'e taşıdı. Katır homurdandı ve ipini çekiştirdi. "Bu kadar yakınımızda kurtlar olduğunu bilmiyordum!" diyerek şaştı Kettricken.

"Sadece bir kasaba köpeği, leydim. Büyük ihtimalle kasabanın çöp yığınını koklayıp eşelemeye çıkmış uyuz, evsiz bir hayvan. Korkulacak bir şey değil."

Öyle mi dersin? O katırı yiyebilecek kadar açım.

Dön ve bekle. Çok geçmeden geleceğim.

Buralarda bir yerde çöp yığını yok. Ayrıca martılarla dolu ve dışkıları çok iğrenç kokuyor. Ve diğerlerininki de. Katır taze ve tatlı olmalı.

Dön dedim sana. Sonra sana et getireceğim.

"FitzChivalry?" Bu Kettricken'ın ağzından çıkmıştı.

Gözlerimi yüzüne çevirdim. "Özür dilerim, leydim. Kafam dağıldı."

"O zaman yüzündeki öfke bana yönelik değildi?"

"Hayır. Başka biri... canımı sıktı bugün. Size karşı öfke değil, kaygı hissediyorum. Sidekick'e binip sizi kaleye geri götürmeme izin vermeyecek misiniz?"

"Verity'yi görmek istiyorum."

"Kraliçem, böyle geldiğiniz görmek onu hoşnut etmeyecektir."

İç geçirdi ve pelerinin içinde küçüldü. "Hoş karşılasa da, karşılamasa da zamanını bir başkasının varlığıyla geçirmeyi hiç istemedin mi Fitz? Yalnızlığımı anlayamıyor musun?" diye sorarken başka tarafa baktı.

Anlıyorum.

"Onun kraliçesi, Buckkeep için kurban olmayı iyi bir şekilde

yerine getirmem gerektiğini biliyorum. Ama bir başka yanım da var... o erkeğin kadını ve kocanın eşiyim. Buna da yeminliyim ve bu konuda bir görevi yerine getiriyor olmaktan ziyade istekliyim. Ama bana nadiren geliyor ve geldiğinde de az konuşuyor ve hemen gidiyor." Bana döndü. Kirpiklerinde aniden gözyaşları pırıldadı. Onları sildi, konuşurken sesinde bir öfke seziliyordu. "Bir defasında görevimden, Buckkeep için sadece bir kraliçenin yapabileceği şeyden bahsetmiştin. Ama yatağımda gecelerce tek başıma uzanarak çocuk sahibi olamam!"

"Kraliçem, leydim, lütfen," diyerek yalvardım ona. Yüzüm kızarmaya başlamıştı.

Acıması yoktu. "Dün gece beklemedim. Kapısına gittim. Ama muhafız orada olmadığını bildirdi. Kulesine gittiğini söyledi." Başını çevirdi. "O işi bile yatağımdaki çalışmasına yeğ tutuyor olmalı." Konuşmasındaki acılık bile kelimelerinin altındaki incinmeyi gizleyemiyordu.

Bilmek istemediğim şeylerle sersemlemiştim. Kettricken'm yatağındaki yalnızlığının soğukluğu. Geceleri İrfana sürüklenen Ve-rity. Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum. "Bunları bana an-latmamalısınız, Kraliçem," derken sesim titriyordu. "Bunları benimle konuşmanız doğru değil-"

"O halde bırak da gidip onunla konuşayım. Bunları duyması gereken kişinin o olduğunu biliyorum. Ve ben de söyleyeceğim! Bana yüreğinin hatrı için gelmeyecekse, o zaman görevi için gelmeli."

Mantıklı. Sürü çoğalacaksa doğurması gereken o.

Bu meseleden uzak dur. Eve git.

Ev! Zihnimde alaylı bir kahkaha duydum. Ev sürüdür soğuk, boş bir yer değildir. Dişiye kulak ver. Güzel konuşuyor. Hepimizin liderlik edenle birlikte olmak için gitmesi gerek. Bu dişi için aptalcasına korkuyorsun. Keskin dişleriyle iyi avlanıyor ve temiz öldü-

rüyor. Onu dün seyrettim. Liderlik edene uygun.
Biz sürü değiliz. Sessiz ol.
Öyleyim. Göz ucumla bir hareket fark ettim. Hızla döndüm, ama orada hiçbir şey yoktu. Dönünce Kettricken'm önümde kıpırdamadan ve sessizce durmakta olduğunu gördüm. Ama onu canlandıran öfke kıvılcımının acıyla sönmekte olduğunu hissettim. Acı, kararlılığını ondan almıştı.
Rüzgarın içinde yavaşça konuştum. "Lütfen leydim, bırakın da sizi Buckkeep'e geri götüreyim."
Cevap vermedi; başlığını düzeltti ve yüzünün büyük kısmını örtecek şekilde sıkılaştırdı. Sonra katıra doğru yürüdü, üzerine bindi ve bıraktı hayvanı Buckkeep'e geri götüreyim. Bastırılmış sessizliğinde yolculuk daha uzun ve soğuk göründü. Onda gerçekleştirdiğim değişiklikten gurur duymuyordum. Bunu düşünmemek için zihnimi dikkate etrafıma yönlendirdim. Yavru'yu bulmam uzun sürmedi. Rüzgarla savrulan kar tanelerini ve yağan karı kendini gizlemek için kullanarak bizi sinsice takip ediyor, bir gölge gibi gözetliyor, ağaçların arasında duman gibi süzülüyordu. Onu bir kez bile gerçekten gördüğüme yemin edemezdim. Gözümün ucuyla bir hareket, rüzgarda kokusundan ufacık bir parça yakalıyordum. İçgüdüleri iyi çalışıyordu.
Ava hazır olduğumu düşünüyor musun?
İtaat etmeye hazır olana kadar hayır. Acımasız bir cevap vermiştim.
Ne yapacağım o zaman tek başıma avlandığımda, sürüşüz şey? İğneliyordu, kızgındı.
Buckkeep'in dış duvarına yaklaşıyorduk. Kaleden dışarı bir kapıdan geçmeden nasıl çıktığını merak ettim.
Göstereyim mi? Bir barış önerisi.
Belki sonra. Etle geldiğimde. Onayladığını hissettim. Artık bizi takip etmiyordu, öne geçmişti ve ben kulübeye vardığımda ora-

da olacaktı. Kapıdaki muhafızlar mahcubiyetle meydan okudular bana. Kendimi resmen tanıttım ve çavuşta yanımdaki hanımefendiyi tanıtmamda ısrar etmeyecek kadar akıl vardı. Sidekick'i avluda durdurdum ve inebilsin diye Kettricken'a elimi uzattım. Kett-ricken katırdan inerken birinin bana baktığını hissettim. Döndüm ve Molly'yi gördüm. Kuyudan yeni çekilmiş iki kova su taşıyordu. Bana bakarak kıpırdamadan durdu, kaçmadan önce dengesini sağlamış bir geyik gibi. Gözleri çok derin, yüzü çok katıydı. Diğer yana döndüğünde, duruşunda bir katılık vardı. Avluyu geçerken bize bir daha bakmadı ve mutfak girişine doğru gitti. İçimde soğuk bir uğursuzluk hissettim. Derken Kettricken elimi bıraktı ve pelerinine daha sıkı sarındı. Bana da bakmadı, ama sadece yumuşak bir şekilde, "Teşekkür ederim FitzChivalry," dedi. Yavaşça kapıya doğru yürüdü.
Sidekick'i ahıra götürdüm ve onunla ilgilendim. Hands uğradı ve kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı. Başımı salladım ve işine devam etti. Bazen Hands'in en sevdiğim yanının bu olduğunu düşünüyorum, onu ilgilendirmeyen şeyin üstüne gitmeme becerisi.
Daha sonra yapacağım şey için kendimi yüreklendirdim. Talim avlularının arka tarafına gittim. İnce bir duman yükseliyor, kavrulan et ve saçtan kaynaklanan pis bir koku geliyordu. Oraya yöneldim. Burrich ateşin yanında durmuş, yanmasını seyrediyordu. Rüzgar ve kar ateşi söndürmeye çalışıyordu ama Burrich ateşin iyi yanmasında kararlıydı. Gelirken bana şöyle bir göz attı, ama bakmadı ve konuşmadı. Gözleri dilsiz bir acıyla dolu kara çukurlara benziyordu. Onunla konuşmaya cüret edersem acısı öfkeye dönüşecekti. Ama onun için gelmemiştim. Belimden bıçağımı çıkardım ve saçımdan bir parmak uzunluğunda saç tutamı kestim. Onu odun yığınına ekledim ve yanmasını seyrettim. Vixen. Çok mükemmel bir tazı. Bir anı geldi aklıma ve onu yüksek sesle söyledim. "Regal bana ilk baktığında oradaydı. Yanıma uzandı

ve ona hırladı."
Bir dakika sonra Burrich kelimelerimi başıyla onayladı. O gün o da oradaydı. Döndüm ve yavaşça yürüyüp gittim.
Bir sonraki durağım, dünkü cenaze ziyafetinden kalmış bir miktar etli kemik çalmak için mutfaktı. Taze değillerdi, ama idare etmek zorundaydı. Yavru haklıydı. Çok yakında avlanmak için kendi başına dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Burrich'in acısını görmek kararlılığımı tazeledi. Vixen bir tazı için uzun bir ömür sürmüştü, ama yine de Burrich'in kalbi

için çok kısaydı. İnsanın bir hayvana bağlanması o gelecek acıyı kendine söz vermesiydi. Kalbim zaten yeterince kırılmıştı.

Kulübeye yaklaşırken hâlâ bunu yapmanın en iyi yolunu düşünüp taşınıyordum. Aniden başımı kaldırdım, kısacık bir an için fark eder gibi oldum ve sonra tüm ağırlığıyla üzerime çullandı. Ağırlığını dizlerimin arkasına savurmak, geçerken beni omuzlamak için karın üzerinde hız kazanarak bir ok gibi gelmişti. Çarpmasının şiddeti beni yüzüstü kara savurmuştu. Başımı kaldırdım ve dönüp tekrar bana doğru hız kazanırken kollarım) altıma aldım. Bir kolumu savurdum, ama tekrar üzerime atıldı ve koşarken keskin pençelerini etime geçirdi. Yakaladım, yakaladım, seni yakaladım). Harikulade bir neşe.

Ayağa kalkmak üzereydim ki, bana bu defa göğsümden tekrar çarptı. Boğazımı ve yüzümü korumak için kolumu kaldırdım ve kolumu dişleriyle kavradı. Onunla şakacıktan boğuşurken derin derin hırladı. Saldırısıyla dengemi kaybettim ve kara yuvarlandım. Bu defa onu bir yerinden kavrayıp kendime bastırdım ve tekrar tekrar yuvarlanıp durduk. Beni, bazılarını acıtarak pek çok yerden ısırdı ve sürekli, zevk, zevk, zevk, seni yakaladım, seniya-kaladım ve seni yakaladım! Buradan ısıtınca öldün, buradan ön patini kırdım, burada kanın dışarı aklı! Seni yakaladım, yakaladım, seni yakaladım! dedi.

Yeter! Yeter! Ve nihayet: "Yeter!" diye kükredim ve beni bırakıp uzaklaştı. Karın üzerinde yeri gülünç bir şekilde döverek kaçtı ve bir daire çizerek gerisingeri bana döndü. Yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım, ama sadece kemik torbamı yakaladı ve beni takip etmeye davet ederek torbayla birlikte koşa koşa uzaklaştı. Bu kadar kolay kazanmasına izin veremezdim. Bu yüzden arkasından sıçrayıp onu yakalayarak kemik torbasını kaptım ve iş çekişmeli bir karşılamaya döndü, torbayı aniden bırakarak beni aldattı, önkolumu kolumu uyuşturacak kadar ısırdı ve sonra torbayı tekrar kaptı. Ben de tekrar kovalamaya başladım.

Seni yakaladım. Kuyruğunu çektim. Seni yakaladım! Omzuna dizkapağımla bastırarak dengesini bozdum. Kemikleri kaptım! Ve bir anda torbayı kaptım ve koşmaya başladım. Tam sırtıma vurdu ve beni yüzüstü karın üstüne devirdi, torbayı aldı ve tekrar koşmaya başladı.

Ne kadar oynadığımızı bilmiyorum. Sonunda dinlenmek için kendimizi karların üzerine attık ve düşüncelerden uzak, sıradan bir varlık olmanın rahatlığıyla soluk soluğa uzandık. Torbanın bezi yer yer yırtılmıştı ve içinden kemikler görünüyordu, Yavru birini yakaladı ve sallayıp çekiştirerek yapışkan kemiklerin arasından çekip çıkardı. Eti kesmek ve kemiği sıkıştırmak için ağzını kullanıp çenesiyle ucundaki boğumsu kıkırdağı yararak kemiğe yumuldu. Torbaya uzanıp güzel etli, kalın ilikli bir kemik çektim ve ileri attım.

Ve birden tekrar bir erkektim. Bir düşten uyanır gibi, bir sabun köpüğünün patlaması gibi. Yavru'nun kulakları seğirdi ve sanki konuşmuşum gibi bana döndü. Ama konuşmamış, sadece kendimi ondan ayırmıştım. Aniden üşüdüm, kar çizmelerimin üstünden, belimden ve yakamdan içeri girmişti. Bileğimle dirseklerimin arasında dişlerini etime geçirdiği yerlerde izler vardı. Pelerinim iki yerinden yırtılmıştı. Ve ilaçlı bir uykudan henüz uyanı-

yormuşum gibi mahmur hissediyordum kendimi.
Sorun ne? Sahici endişe. Neden gittin?
Bunu yapamam. Böyle seninle olamam. Yanlış bu.
Şaşkınlık. Yanlış mı?' Yapabiliyorsan, nasıl yanlış olabilir?
Ben bir adamım, kurt değil.

Bazen, diye katıldı fikrime. Ama sürekli olmak zorunda değilsin.

Evet, zorundayım. Seninle bu şekilde bağlanmak istemiyorum. Böyle yakın olamayız. Yaşaman gereken hayatı yaşaman için seni serbest bırakmalıyım. Ben de yaşamam gereken hayatı yaşamalıyım.

Alaycı bir homurtu, diş gıcırdatma. Bu böyle kardeşim. Olduğumuz gibiyiz. Bırak beni ona zorlamayı, sürmem gereken hayatı bildiğini nasıl iddia edebilirsin? Ne olman gerektiğini bile kabullenemiyorsun. O iken bile inkar ediyorsun onu. Kaçamak sözlerinin hepsi saçma. Burnunun koklamasını, kulaklarının duymasını yasaklaman da. Yaşadığımız gibiyiz. Kardeşim.

Savunmayı elden bırakmadım. Ona izin vermedim, ama bir rüzgarın açık bir pencereden girip bir odayı doldurması gibi girdi zihnime. Gece ve kar. Ağızlarımızda et. Dinle, kokla, dünya canlı bu gece ve biz de öyle! Şafağa kadar avlanabiliriz, canlıyız ve geceyle orman bizim! Gözlerimiz keskin, çenelerimiz güçlü ve bir geyiği kovalayabilir ve gün ağarmadan ziyafet çekebiliriz. Gel! Olmak için doğduğun şeye dön!

Bir an sonra kendime geldim. Ayaklarımın üzerinde duruyor ve baştan ayağa titriyordum. Ellerimi kaldırıp baktım ve birden kendi etim, en az giydiğim kıyafetler kadar tuhaf, yabancı ve bağlayıcı göründü gözüme. Gidebilirdim. Şu an, bu

gece gidebilir ve kendi türümüzü bulmak için uzun yolculuklar yapabilirdim ve kimse, bırak bizi bulmayı, bizi takip etmeyi bile başaramazdı. Bana siyahlardan ve beyazlardan, yemek ve dinlenmeden oluşan

mehtaplı, çok basit, çok tam bir dünya sunuyordu. Gözlerimiz kilitlenmişti ve parlak yeşil gözleri beni çağırıyordu. Gel. Benimle gel. Beğenilerimizin insanların beğenileri ve bütün önemsiz komplolarıyla ne ilgisi var? Bütün o kavgalarında bir ağız dolusu et, planlarında temiz keyifler ve düşünmeden alınmış basit bir zevk yok. Neden onu seçiyorsun? Gel, gel gidelim!

Gözlerimi kırpıştırdım. Kar taneleri kirpiklerime yapışmıştı, üşümüş ve titreyerek karanlıkta duruyordum. Benden az ilerde kurt ayaklandı ve baştan ayağa silkelendi. Kuyruğunu düzeltmiş ve kulaklarını dikmiş olarak bana geldi ve başını bacağıma sürtmeye ve burnuyla soğuk elime vurmaya başladı. Bir dizimin üzerine çöktüm ve ona sarıldım, boynunun etrafındaki renkli tüylerinin sıcaklığıyla kas ve kemiklerinin sağlamlığını ellerimde hissettim. Güzel, temiz ve vahşi kokuyordu. "Biz neysek oyuz, kardeşim. Karnını iyi doyur," dedim. Kulaklarını azıcık kaşıdım ve sonra ayağa kalktım. Kemik torbasını kulübenin altında açtığı ine sürüklemek için kaldırırken döndüm. Buckkeep'in ışıkları insanı neredeyse kör edecek kadar güçlüydü, ama yine de oraya gittim. Neden olduğunu söyleyemem. Ama gittim.

10
SOYTARININ AYAK İŞİ

Barış zamanlarında, İrfan öğretimi, büyüyü fazlasıyla seçkinlere ait kılmak ve krala karşı kullanılması tehlikesini azaltmak için kraliyet soyundan gelenlerle sınırlandırılmıştı. Bu nedenle İrfan Ustası Solicity'nin çırağı olduğunda Galen'in görev-i Chivalry ve Verity'nin eğitimlerinin tamamlanmasına yardımcı olmaktan ibaretti. O vakitler başka kimse eğitim almıyordu. Hassas bir çocuk olan Regal'in, annesi tarafından İrfan eğitiminin zorluklarına dayanamayacak kadar hastalıklı olduğuna hükme-dilmişti. Bu yüzden Solicity'nin zamansız ölümüyle Galen İrfan Ustası unvanını kazandı, ama çok az görevi vardı. En azından bazıları Solicity'ye çıraklık etiği sürenin bir İrfan Ustasının tam olarak yetişmesi için yetersiz olduğunu hissettiler. Diğerleri gerçek bir İrfan Ustası olmak için gereken İrfan gücüne asla sahip olmadığını ileri sürdüler. Ne olursa olsun, bütün bu yıllar boyunca kendini ispat etme ve eleştirileri çürütme fırsatı hiç olmadı. Galen 'in İrfan Ustası olduğu yıllarda eğitilecek genç prens ve prensesler yoktu.

İrfan eğitimi alan grubun genişletilmesi gerektiğine Kızıl Gemi akınlarıyla birlikte karar kılındı. Yıllardır gerçek bir grup olmamıştı. Gelenek, Dışadalılarla yaşanan geçmiş karışıklıklarda üç ya da dört grubun varolmasının olağandışı olmadığını söylüyor bize. Bunlar genellikle kendi aralarında bağlanmaya uygun, müş-

U 7v >k seçilen altı ila sekiz üyeden oluşurdu ve en az bir üye hüküm süren krala karşı güçlü bir sevgi besliyor olurdu. Bu anahtar üye haberleşen ya da bilgi toplayan bir grupta olduğu gibi üyelerinin ona gönderdiği her şeyi doğrudan hükümdara rapor ederdi. Diğer gruplar güç toplamak ve İrfan kaynaklarına ihtiyaç duyması halinde hükümdara vermek için vardılar. Bu gruplardaki anahtar üyelerden genellikle Kralın ya da Kraliçenin Adamı ya da Kadını diye bahsedilirdi. Çok nadir olarak herhangi bir gruptan ve eğitimden bağımsız bir şekilde var olan, ama hükümdara sevgi duyan birinden o güç, genellikle fiziksel bir dokunuşla boşaltılabilir-di. Hükümdar bu anahtar üyeden birlrfanlama çabasını sürdürmek için gereken dayanma gücünü çekebilirdi. Geleneksel olarak bir grup anahtar üyesinin adıyla isimlendirilirdi. Bu şekilde Cross-fire'm grubu gibi efsanevi örneklerimiz var.

Galen ilk ve tek grubunu oluştururken bütün geleneğe boş vermeyi tercih etti. Galen'in grubu onu yaratan İrfan Ustasının adıyla anılacaktı ve o adı ölümünden sonra bile koruyacaktı. İrfanlı bireylerden bir havuz yaratmak ve oradan bir grup çıkmasına izin vermek yerine, Galen grubun üyesi olacakları kendisi seçti. Grup, efsanevi grupların iç bağından yoksundu ve kraldan ziyade İrfan Ustasına bir sevgi besliyordu. Böylece, ilk anahtar üye olan August, Kral Shreıod ya da Veliaht Verity'ye rapor verdiği sıklıkla Galen'e de rapor veriyordu. Galen'in ölümü ve August'un İrfan duyusunun tahrip oluşuyla birlikte Serene, Galen 'in grubunun anahtar üyesi konumuna yükseldi. Grubun hayatta olan diğer üyeleriyse; Justin, Will', Carrod ve Burl'dü.

* * *

Gece bir kurt olarak koştum.

İlkin fevkalade canlı bir rüya olduğunu düşündüm. Üzerine mürekep lekesine benzer ağaç gölgeleri düşen beyaz karın engin-

1) İstek, niyet, maksat, irade.

ligi, soğuk rüzgarın anlatması zor kokuları, kış inlerinden dışarı çıkmaya cesaret eden sivrifarelerin arkasından sıçramanın ve yeri kazmanın gülünç zevki. Zihnim açık ve keyifle uyandım.

Ama ertesi gece de çok canlı rüyalar gördüm. Uyanınca kendimi Verity'ye ve dolayısıyla Molly düşlerine kapadığımda, kurdun gece düşüncelerine sonuna kadar açmış olduğumu anladım. Burada ne Verity'nin, ne de İrfan sahibi herhangi birinin beni takip edemeyeceği bütün bir âlem vardı. Saray entrika ve komplolarından, endişe ve planlarından uzak bir dünyaydı. Kurdum anı yaşıyordu. Zihninin hatıraların karışık ayrıntılarından arınmış olduğunu fark ettim. Bir günden ötekine sadece hayatta kalması için gerekli olanları taşıyordu. İki gece önce kaç tane sivrifare öldürmüş olduğunu değil, çoğu tavşanı kovaladığı oyun patikalarını ya da ırmağın asla buzlanmayacak kadar hızlı aktığı yerde avladığı sadece daha büyük şeyleri hatırlıyordu.

Ne zaman ve nasıl avlanılacağım o sırada gösteriyordum işte ona. İlk başlarda fazla iyi değildik. Hâlâ daha her sabah ona yemek götürmek için çok erken kalkıyordum. Kendi kendime bunun hayatımın kendime ayırdığım küçük bir parçası olduğunu söylüyordum. Kurdun söylediği gibi yaptığım değil, olduğum bir şeydi. Ayrıca kendime söz vermiştim. Bu birliktelik asla bir bağlılık halini almayacaktı. Yakında, çok yakında kendi için avlanabilecek ve ben de onu özgür olması için serbest bırakacaktım. Bazen rüyalarıma sadece ona avlanmayı öğretebilmek ve onu serbest bırakabilmek için girmesine izin verdiğimi söylüyordum kendime. Burrich'in böyle bir şey konusunda ne düşüneceğini aklımdan geçirmeyi reddediyordum.

Bir sabah erken gezintilerimden birinden döndüğümde, iki askerin mutfak avlusunda birbirini sınamakta olduğunu gördüm. Değnekleri vardı ve soğuk temiz havada birbirinin onurunu kırmadan, tatlılıkla değnek darbeleri savuruyorlardı. Adamı tanımı-

yordum bile ve bir an için ikisinin de yabancı olduklarını düşündüm. Derken, kadın beni gördü. Değneğini bırakmadan, "Hey! FitzChivalry! Sana bir şey diyeceğim!" diye seslendi.

Onu tanımaya çalışarak baktım. Rakibi bir darbeyi savuştura-madı ve kadın ona değneğiyle sertçe vurdu. Rakibi geri sıçrarken kadın da geriye sekti ve yüksek sesle güldü, tiz bir kişneme gibi bir ses çıkardı, "^histle?"1 diye sordum inanamayarak.

Az önce seslendiğim kadın eksik dişli, meşhur gülümseyişini çaktı, rakibinin değneğine çınlayan bir darbe vurdu ve tekrar geri sekti. "Evet?" diye sordu nefes nefese. Arkadaşı onun meşgul olduğunu görerek saygılı davranıp değneğini indirdi. Whistle hemen kendininkini ona fırlattı. Bu kadar ustalıkla az hareket ettiği için neredeyse tembel görünüyordu, Whistle'ınkini karşılamak için değneğini kaldırdı. Whistle tekrar güldü ve elini kaldırıp ateşkes istedi.

"Evet," diye tekrarladı, bu kez bana dönerek. "Şey için geldim... aslında, senden bir iyilik istemek için beni seçtiler."

Giydiği kıyafetleri işaret ettim. "Anlamıyorum. Verity'nin muhafızlığından ayrıldın mı?"

Omuz silkti, ama sorumun hoşuna gittiğini görebiliyordum. "Ama fazla uzağa gitmedim. Kraliçenin muhafızı oldum. Dişi tilki nişanı. Gördün mü?" Kumaşı gergin tutsun diye giydiği kısa beyaz ceketinin önünü çekiştirdi. Evde dokunmuş, güzel ve ince bir yünlü olduğunu gördüm. Mor bir zemin üzerine beyaz bir tilki işlenmişti. Mor, ağır yünlü pantolonunun moruna uyuyordu. Dokumlu paçaları dizlerine gelen çizmelerin içine sokulmuştu. Arkadaşının kılığı da aynıydı. Kraliçenin muhafızı. Kettricken'ın macerasının ışığında bu üniforma akla yatkın geliyordu.

"Verity kraliçenin kendine ait muhafızlara ihtiyaç duyduğuna mı karar verdi?" diye sordum hoşnutlukla.

1) Islık.

Whistle'ın yüzündeki gülümseme solar gibi oldu. "Tam öyle değil," diyerek kaçamak cevapladı, sonra rapor verirmiş gibi dik-leşti. "Biz bir Kraliçe Muhafız Birliğine ihtiyaç olduğuna karar verdik. Ben ve geçen gün onunla birlikte at süren bazılarımız. Daha sonra... her şeyi konuştuk. Orada kendini nasıl idare ettiğini. Ve burayı. Buraya nasıl, tamamen yalnız geldiğini. Birinin onun için bir birlik kurulmasına izin alması gerektiğinden. Ama hiçbirimiz meseleye nasıl yaklaşılması gerektiğini bilmiyoruz. Gerekli olduğunu biliyorduk, ama kimse fazla dikkat etmiyor gibi görünüyordu... ama sonra geçen hafta kapıda yayan, yalnız ve arkasında kimse olmadan nasıl dışarı çıktığı konusunda sinirlendiğini duyduk. Şey, sinirlendin! Diğer odadaydım ve duydum!"

İtirazımı yuttum, başımı salladım ve Whistle konuşmaya devam etti: "İşte. Sadece yaptık. Mor ve beyaz giymek isteyenlerimiz bunu söylediler. Oldukça hoş bir tasarım. Yeni bir soy kabul etmenin zamanı gelmişti; Verity'nin muhafızlarının çoğu kalede fazla vakit geçirmekten yumuşadılar. Bu yüzden uzun süre önce almış olması gerekenlere rütbe vererek, doldurulması gereken boşlukları gerekirse yeni asker alarak yeniden düzenledik. Mükemmel

sonuçlandı. Yeni gelenler onları eğitirken becerilerimizi bileyecek bir şey verecekler bize. Kraliçe istediğinde kendi muhafızları olacak. Ya da ihtiyaç duyduğunda."

"Anlıyorum." Tedirgin olmaya başlıyordum. "Peki ya benden istediğiniz iyilik neydi?"

"Bunu Verity'ye açıkla. Kraliçeye muhafızları olduğunu söyle." Kelimeleri gösterişsiz ve yavaşça söylemişti.

"Bu ihanete çok yakın duruyor," dedim aynı şekilde gösterişsizce. "Verity'nin kendi muhafız birliğinden askerler, onun renklerini bir yana bırakıp kraliçenin renklerini..."

"Bazıları bunu böyle algılayabilir. Bazılar bundan böyle bahsedebilir." Doğrudan gözlerimin içine baktı ve yüzündeki gülüm-

seme silindi. "Ama öyle olmadığını biliyorsun. Buna ihtiyaç var. Baba... Chivalry bunu anlardı, o daha buraya varmadan onun için bir muhafız birliği oluştururdu. Ama Veliaht Verity... şey, bu ona ihanet değil. Ona iyi hizmet ettik çünkü onu seviyoruz. Hâlâ öyle. Bu, onun arkasını kollayanların geride kalıp, yeniden organize olarak arkasını daha iyi kollamaları sadece. Hepsi bu. Güzel bir kraliçesi var, biz böyle düşünüyoruz. Onu kaybettiğini görmek istemiyoruz. Hepsi bu. Veliahtımıza olan sevgimiz azalmadı. Bunu biliyorsun."

Biliyordum. Ama yine de. Ricasını görmezden geldim, başımı hayır anlamında salladım ve düşünmeye çalıştım. Aklımın bir tarafı, neden ben? diye ısrarla sordu kızgınlıkla. Derken, sinirlenip muhafızı kraliçelerini korumadıkları için azarladığım an, bunu kendiliğimden teklif etmiş olduğumu anladım. Burrich beni yerimi bilmediğim için uyarmıştı. "Veliaht Verity'yle konuşacağını. Ve bunu onaylarsa, kraliçeyle de."

Whistle tekrar gülümsedi. "Bizim için bunu yapacağını biliyorduk. Sağol, Fitz."

Dönüp benden uzaklaşırken hazırda tuttuğu değneği arkadaşına doğru tehditkar bir edayla uzattı, arkadaşı istemeden yere düştü. İç geçirerek avludan uzaklaştım. Molly'nin şu sıralar su taşıyor olacağını düşünmüştüm. Onu bir an için görebilmeyi ummuştum. Ama ortalarda yoktu ve hayalkırıklığıyla uzaklaştım oradan. Böyle oyunlar oynamamam gerektiğini biliyordum, ama bazı günler cazibesine karşı koyamıyordum. Avludan çıktım.

Son birkaç gün kendi kendime işkence etmiştim. Kendime Molly'yi tekrar görme izni vermeyi reddediyor, ama onu izleme isteğime karşı koyamıyordum. Bu yüzden o çıktıktan bir dakika sonra parfüm kokusunun izini hâlâ havada yakalama umuduyla mutfakta oluyordum. Ya da bir gece Büyük Salonda onu fark edilmeden seyredebileceğim bir yerde oturmaya çalışıyordum. Ne

eğlentisi olursa olsun, ozan, şarkıcı ya da kuklacı veya insanlar sadece konuşup el işleriyle uğraşıyor olsalar da gözlerim Molly'nin olduğu yere çevriliyordu. Koyu mavi gömlek ve bluzların içinde çok gösterişsiz ve ağırbaşlı duruyor ve bana bir kez olsun bakmıyordu. Sürekli kaledeki diğer kadınlarla konuşuyor ya da Patience'm da inmeyi tercih ettiği o nadir gecelerde onunla oturup var olduğumu bile reddeden bir dikkatle ona eşlik ediyordu. Bazen onunla rastlaşmamızın sadece bir rüya olduğunu düşünüyordum. Ama geceleri odama gidebilir, giysi sandığımın dibinde sakladığım gömleği çıkarabilir ve onu yüzüme yaklaştırdığımda parfümünün zayıf kokusunu hâlâ alabileceğimi hayal ederdim. Ama böyle dayanırdım.

İşlenmişleri cenaze ateşlerinde yakalı birkaç gün geçmişti. Kraliçeye muhafız alayı kurulmasına ek olarak kalenin içinde ve dışında başka değişiklikler de gerçekleşmek üzereydi. Diğer iki gemici ustası çağırılmadan, becerilerini gemi yapımında sergilemek için gönüllü olmuşlardı. Verity hoşnut olmuştu. Ama işin Kraliçe Kettricken'ı daha da duygulandıran tarafı onun huzuruna çıkmaları ve hizmet etmek istediklerini söylemeleriydi. Çırakları da gelmişti beraberlerinde ve tersanelerde çalışanların sayıları iyice artmıştı. Artık lambalar günbatımından sonra şafağa kadar yanıyor ve iş çok hızlı ilerliyordu. Bu yüzden Verity eskisinden de fazla uzakta oluyordu ve Kettricken ona uğradığımda her zamankinden daha fazla boyun eğmiş oluyordu. Onu kitaplar ve faydasız gezilerle kandırmaya çalışıyordum. Vaktinin çoğunu dokuma tezgahında neredeyse aylak aylak oturarak geçiriyordu ve her geçen gün daha da solgunlaşıyor ve neşesizleşiyordu. Karanlık ruh hali ona eşlik eden hanımları da etkiliyor, odasını ziyaret etmek ancak bir idam mahkumuna bekçilik etmek kadar neşeli oluyordu.

Verity'yi çalışma odasında bulmayı beklemiyordum ve hayal-kırıklığına uğramadım. Her zamanki gibi gemi barakalarındaydı.

Charim'e, Verity bana zaman ayırabilecek durumda olur olmaz çağrılmamı söyleyerek ayrıldım odadan. Sonra kendimi meşgul etmekte ve Chade'in önerdiği gibi davranmakta kararlı olarak odama döndüm. Zarla çetele çubuklarını alıp kraliçenin dairesine yöneldim.

Eğlence grubunu genişletebilir diye umutlanarak ona lordla leydilerin hoşlandıkları bazı şans oyunlarını öğretmeye karar vermiştim. Ayrıca daha az umutla da olsa bu oyunların daha fazla sosyalleşmesine ve benim arkadaşlığıma daha az güvenmesine yardımcı olacağını umuyordum. Kasvetli ruh hali sıkıcılığıyla bana yük olmaya başlamıştı, çoğu kez ondan uzakta olmayı yürekten diliyordum.

"Ona önce hile yapmayı öğret. Sadece oyunun böyle oynandığını söyle. Kuralların hileye izin verdiğini söyle. Kolayca öğretilecek bir el çabukluğuyla, ondan şüphelenmeye cüret edene kadar Regal'in ceplerini bir ya da iki kez boşaltabilir. Sonra ne yapabilir ki? Buckkeep'in hanımını zarda hile yapmakla mı suçlayacak?"

Elbette Soytarı'ydı bunu söyleyen. Tam dibimde, yanımda cana yakın bir şekilde yürüyor, omzundaki fare asası hafifçe sarsılıyordu. Fiziksel olarak ürkmemiştim, ama boş bulunduğumu bir kez daha biliyordu. Ne kadar eğlendiği gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu.

"Ona yanlış bilgi verirsem kraliçemiz bunu yanlış anlayabilir. Bunun yerine neden sen de benimle gelip onu biraz neşelendirmiyorsun? Zarı boş veririm ve onun için hokkabazlık yapabilirsin," önerisinde bulundum.

"Onun için hokkabazlık yapmak mı? Neden Fitz, bütün gün tek yaptığım bu ve sen bunu benim soytarılığım olarak değerlendiriyorsun. Ben senin düzenlemediğin oyunları hevesle oynadığını görüyorken, sen benim işime bakıp onu oyundan sayıyorsun. Bu konuda bir soytarının öğüdünü dinle. Hanıma zar değil, bil-

inece öğret, böylece ikiniz de akıllanırsınız."

"Bilmece mi? Bir Bingtown oyunu değil mi?"

"Bugünlerde Buckkeep'te pek güzel oynanıyor. Becerebilirsen bana şunun cevabını ver. Bir insan bir şeye ne diyeceğini bilemiyorsa ona nasıl seslenir?"

"Bu oyunda hiç iyi olmadım, Soytarı."

"Ne de soyundan herhangi biri iyi oldu zaten duyduğum kadarıyla. O halde şuna cevap ver. Shrewd'un parşömeninde kanatları, Verity'nin kitabında alevden dili, Relltown parşömenlerinde gümüş gözleri ve odanda altın pullu derileri olan nedir?"

"Bu bir bilmece mi?"

Bana acıyarak baktı. "Hayır. Bilmece sana biraz önce sorduğum şey. Bu bir Elderling. Ve ilk bilmece de, birini nasıl çağırır-sın'dı."

Yavaşladım. Ona doğru baktım, ama onunla göz göze gelmek her zaman zor olmuştu.

"Bu bir bilmece mi? Yoksa ciddi bir soru mu?"

"Evet," dedi. Soytarı ciddiydi.

Adım atacakken tamamen sersemlemiş bir halde durdum. Ona ters ters baktım. Cevap olarak fare asasıyla burun buruna durdu. Birbirlerine aptal aptal sırıttılar. "Görüyorsun ya farecik, amcasından ya da büyükbabasından fazlasını bilmiyor. Hiçbiri bir Elderling nasıl çağrılır bilmiyor."

"İrfanla," dedim tezcanlılıkla.

Soytarı bana garip garip baktı. "Bundan emin misin?"

"Böyle olduğunu sanıyorum."

"Neden?"

"Bilmem. Şimdi düşününce öyle olduğunu sanmıyorum. Kral Wisdom Elderlingleri bulmak için uzun bir yolculuk yaptı. Onlara basit bir şekilde İrfan gönderebilecek olsaydı, neden öyle yapmadı?"

"Gerçekten öyle. Ama bazen tezcanlılıkta bir doğruluk payı vardır. O halde şu bilmeceyi benim için çöz evlat. Yaşayan bir kral var. Bir de prens. Ve ikisi de İrfan sahibi. Ama kralla birlikte eğitilenler nerede ya da ondan önce eğitilenler? İrfan sahibi olanlara bu kadar ağır bir şekilde ihtiyaç duyulduğu halde bu kıtlığa nasıl varıyoruz?"

"Barış zamanında çok az insan eğitildi. Galen son yılına kadar herhangi birini eğitmeyi uygun görmedi. Ve oluşturduğu grup..." Birden duraksadım ve koridor boş olduğu halde bu konuda daha fazla konuşmak istemedim. Verity'nin bana İrfanla ilgili söylediklerini hep sır olarak saklamıştım.

Soytarı hoplayıp sıçrayarak etrafımda daireler çizmeye başladı. "Pabuç uymazsa, insan onu giyemez, kim yapmış olursa olsun," diye belirtti.

Başımla istemeyerek onayladım. "Aynen öyle."

"Ve onu yapan da ölmüş. Üzücü. Çok üzücü. Masandaki sıcak et ve kadehindeki kırmızı şaraptan daha üzücü. Ama ölen kişi biriyle nöbetleşe çalışmıştı."

"Solicity. Ama o da öldü."

"Ah. Ama Shrewd ölmedi. Verity de. Bana öyle geliyor ki, yarattıklarından ikisi hâlâ nefes alıyorsa, başkaları da olmalı. Neredeler?"

Omuz silktim. "Gitmiş. Yaşlanmış. Ölmüş. Bilmiyorum." Sabrımın tükenmesine engel olmaya ve sorusu üzerinde düşünmeye çalıştım. "Kral Shrewd'un kız kardeşi Merry.1 August'un annesi. O da eğitilmiş olabilir belki, ama çoktan öldü. Shrewd'un babası Kral Bounty, inanıyorum ki, grubu olan son kraldı. Ama o kuşaktan çok az insan hâlâ hayatta." Dilimi tuttum. Verity bir keresinde bana Solicity'nin yeteneği olduğunu gördüğü olabildiğince çok insanı eğittiğini söylemişti. Kesinlikle bazıları hâlâ hayatta olmalıydı, Verity'den on yaş ya da o kadar büyüktüler ancak.

1) Neşe veren.

"Bana sorarsan, büyük bir kısmı ölmüş. Biliyorum." Soytarı dile getirmediğim soruya bir cevap verivermişti. Ona boş boş baktım. Bana dil çıkardı, vals yaparak biraz uzaklaştı. Asasını elinde tartıp fareyi çenesinin altından sevgiyle tuttu. "Görüyorsun farecik. Sana söylediğim gibi. Hiçbiri bilmiyor. Hiçbiri sorgulayacak kadar zeki değil."

"Soytarı, bir kez olsun açıkça konuşamaz mısın?" diye bağırdım öfkeyle.

Tokat yemiş gibi aniden durdu. Parmak uçlarında yükselip, topuklarını yere yaklaştırdı ve bir heykel gibi durdu. "Yardımı dokunur muydu?" diye sordu kasvetli bir edayla. "Sana gelip bilme-cesiz konuşsaydım beni dinler miydin? Durup düşünmene, her kelimenin üzerinde durmana ve o kelimeleri daha sonra odanda düşünmene neden olur muydu? İyi o halde. Deneyeceğim. 'Altı akıllı adam Jhaampe Kasabası'na gitmiş' şiirini bilir misin?"

Kafam daha da karışarak başımı evet anlamında salladım.

"Benim için oku."

"Altı akıllı adam Jhaampe Kasabası'na gitmiş, bir tepeye tırmanmış ve asla inmemişler, taşa dönmüşler ve uçmuşlar..." Eski şiiri birden unutuverdim. "Hatırlayamıyorum. Saçma zaten, aklına takılan ama hiçbir anlam ifade etmeyen o kafiyeli laflardan biri işte."

"Elbette bu yüzden bilgi dizeleriyle birlikte kaydedilmiş," sonucuna vardı Soytarı.

"Bilmiyorum!" diye sert bir şekilde cevapladım. Birden dayanamayacağım kadar sinirlendiğimi hissettim. "Soytarı, gene aynı şeyi yapıyorsun. Hep bilmeceli konuşuyorsun! Açık konuşacağını söylüyorsun, ama senin gerçeğin bana uymuyor."

"Bilmeceler, sevgili Piç-fitz, insanları düşündürsün diye uydurulmuştur. Eski olaylarda yeni gerçekler bulmak için. Ama onları oldukları gibi bırakalım... Beynini anlayamıyorum. Ona nasıl ulaşmalıyım? Belki de gecenin karanlığında gelip sana pencerenin al-

tında şarkı söylemeliyim:

"Piç prenscik, Fitz tatlım, Heba ediyorsun saatlerini kendi yenilgine. Durmak için çalışıyor, çabalıyorsun sakınmaya, Erecekken bütün çabaların bir sonuca."

Bir dizini yere koymuş asasının var olmayan tellerini çekiyordu. Epey canlı ve neredeyse güzel söylüyordu. Popüler bir aşk şarkısının melodisiydi. Bana baktı, teatral bir edayla iç geçirdi, dudaklarını ıslattı ve kederli bir şekilde devam etti:

"Neden bakmaz bir Farseer ileri, Neden düşünür oldukları gibi şeyleri? Sahilleriniz kuşatılmış, insanlarınız sarılmış Uyarıyorum ve ısrar ediyorum ama tek söyledikleri 'sırası gelmedi!'

Ooo nazik Fitz, Piç prenscik,

Erteleyecek misin doğranana kadar incecik?"

Geçmekte olan bir hizmetçi kız şaşkınlıkla durup dinledi. Bir uşak bir odanın kapısına çıktı, sırıtarak bize baktı. Yanaklarım yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı, çünkü bana baktığında Soytarı'nın yüz ifadesi hem yumuşak, hem de ateşliydi. Umursamayarak yürüyüp uzaklaşmak istedim ondan, ama giysimin kol ağzından yakalayarak dizlerinin üzerinde beni izledi. Durmak ya da kendimi kurtarmak için gülünç bir mücadeleye girmek zorunda bırakılıyordum. Kendimi aptal hissederek durdum. Pişmiş kelle gibi sırıttı. Uşak kıkırdadı ve koridorun aşağısında eğlenerek konuşan iki ses duydum. Rahatsızlığımdan kimin bu kadar zevk aldığını görmek için gözlerimi kaldırmayı reddettim. Soytarı bana bir öpücük gönderdi. Sesini güven-

li bir fısıltıya indirgeyerek şarkı söylemeye başladı:

"Kader baştan çıkaracak mı seni iradesiyle? Mücadele etmezsen bütün İrfan becerinle? Topla müttefiklerini, sapta eğitilmişleri, Sakındıklarınla lamamla her şeyi. Bir gelecek var henüz şekillenmemiş, Ateşli tutkularınla kurulmuş.

Kazanmak için kullanırsan algını, Akrabaların için kurtaracaksın dukalığı. Böyle yalvarıyor bir Soytarı, çöküp dizinin üstüne Karanlığın izin verme gelmesine. İzin verme karışmasına insanlarımızın toza İçindeki yaşam vermişken bu güveni sana."

Duraksadı, sonra yüksek sesle ve neşeyle söylemeye devam etti:

"İzin verirsen eğer bunun geçmesine
İzin verdiğin gibi kıçındaki osuruğa,
Görürsün sana olan saygımı,
Bayram eder gözlerin nadiren gördükleriyle insanların!"

Kolumu aniden bırakıp her nasılsa bana çıplak kıçını gösterdiği bir sona ulaşan bir taklayla benden uzaklaştı. Kışı şaşırtıcı derecede solgundu ve ne hayretimi, ne de incindiğimi gizleyebildim. Soytarı tekrar giyinik olarak ayağa fırladı ve asasındaki farecik, küçük düşüşümü seyretmek için durmuş herkesi tevazuyla selamladı. Kahkahalar ve alkış duyuldu. Gösterisi dilimin tutulmasına neden olmuştu. Diğer yana baktım ve yanından yürüyüp geçmeye çalıştım, ama Soytarı bir sıçrayışla tekrar yolumu kesti. Aniden sert

nin sevincine çevrildi. Ama hızla dönüp giderken, "Özür dilerim lordum," dedi ve yanımdan geçti. Gözleri yere çevrik, tavırları bir hizmetkarın tavırlarıydı.

"Molly?" dedim arkasından bir adım atarak. Duraksadı. Dönüp bana baktığında yüzü duygusuz, sesi tarafsızdı. "Beyefendi? Bana bir iş mi vereceksiniz?"

"İş mi?" Elbette. Etrafı kolaçan ettim, ama koridor boştu. Ona doğru bir adım attım, sesimi sadece onun kulaklarının duyabileceği kadar alçaktım. "Hayır. Seni o kadar özledim ki. Molly, ben..."

"Bu yakışıksız bir şey beyefendi. Beni affetmenizi isteyeceğim." Gururlu ve sakin bir edayla döndü ve yürümeye başladı.

"Ne yaptım?" diye sordum, kızgın bir hayretle. Gerçekten bir cevap beklemiyordum. Ama duraksadı. Mavi giysili sırtı dikti, başı örgülü saçlarının altında kalkıktı. Bana dönmedi, ama yavaşça, koridora doğru, "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadınız lordum. Kesinlikle hiçbir şey," dedi.

"Molly!" diyerek itiraz ettim, ama köşeyi döndü ve gitti. Arkasından bakakaldım. Bir an sonra inlemeyle hırlama arası bir ses çıkarmakta olduğumu fark ettim.

İyisi mi ava gidelim.

Belki, diye hemfikir olduğumu fark ettim, en iyisi bu olur. Ava gitmek, öldürmek, yemek, uyumak. Başka bir şey yapmamak.

Neden şimdi değil?

Gerçekten bilmiyorum.

Kendimi toparladım ve Kettricken'ın kapısını çaldım. Kapıyı Rosemary açtı, beni içeri buyur ederken gülümsedi. İçeri girince Molly'nin burada ne yaptığını anlamıştım. Kettricken elindeki büyük yeşil mumu kokluyordu. Masada başka mumlar da vardı. "Mumağacı," dedim.

Kettricken gülümseyerek baktı. "FitzChivalry. Hoş geldin. Gel

ve otur. Sana yemek ikram edebilir miyim? Ya da şarap?"

Ona bakarak durdum. Bir deniz gibi değişmişti. Gücünü hissettim, merkeze kendisini yerleştirdiğini anladım. Açık gri bir tunik ve tozluklar giyinmişti. Saçları geleneksel şekilde yapılmıştı. Sade bir mücevher takmıştı, yeşil ve mavi taş boncuklardan bir kolye. Ama birkaç gün önce kaleye geri getirdiğim kadın bu değildi. O kadın üzüntülü, kızgın, incinmiş ve kafası karışık bir kadındı. Bu Kettricken huzur saçıyordu.

"Kraliçem," diyerek tereddütle söz başladım.

"Kettricken," diye düzeltti sakin bir şekilde. Odada dolanıyor, mumların bazılarını raflara yerleştiriyordu. Daha fazlasını söylememiş olmasında neredeyse bir meydan okuma vardı.

Oturma odasına ilerledim. Sadece o ve Rosemary vardı. Verity bir keresinde Kettricken'm dairesinin askeri bir karargah hassasiyetinde olduğundan yakınmıştı. Abartı değildi. Sade mobilyalarda tozun zerresi yoktu. Burada Buckkeep'in çoğunu süsleyen ağır goblenler ve kilimlerden eser yoktu. Zeminde samandan basit hasırlar, duvarlarda narin çiçek ve ağaç serpintileriyle resimlenmiş çerçeveli parşömenler vardı. Dağınıklık yoktu. Bu odada her şey bitmiş ve bir kenara kaldırılmış ya da henüz başlamamıştı. Orada hissettiğim dinginliği anlatmanın tek yolu buydu.

İçeri çatışan duygularla girmiştim. Şimdiyse kıpırtısız ve sessiz duruyordum; nefes alıp verişim düzene giriyor, kalbim sakinleşi-yordu. Odanın bir köşesi parşömen perdelerle bölünmüş, ikinci bir odaya dönüştürülmüştü. Burada yerde yeşil, yün bir kilim ve Dağlar'da görmüş olduğuma benzer arkalıklı sıralar vardı. Kettricken yeşil mumağacı mumunu

perdelerden birinin arkasına yerleştirdi. Onu şömineden yaktı. Perdenin arkasında dans eden mum ışığı boyanmış perdeye hayat ve bir gündoğumunun sıcaklığını vermişti. Kettricken yürüyüp o odadaki alçak sıralardan birine oturdu. "Bana katılacak mısın?"

Katıldım. Yumuşak bir şekilde aydınlatılmış perde, kendine ait küçük bir odanın hayali ve mumağacınm tatlı kokusu etrafımı sardı. Alçak sıra garip bir şekilde rahattı. Ziyaret nedenimi hatırlamak bir dakikamı aldı. "Kraliçem, Buckkeep'te oynadığımız bazı şans oyunlarını öğrenmek istersiniz diye düşünmüştüm. Böylece diğer insanlar eğlenirken onlara katılabilirsiniz."

"Belki başka zaman," dedi nazikçe. "Sen ve ben kendimizi eğlendirmek istersek ve bana öğretmek istersen. Ama sadece bu nedenlerden. Eski atasözlerinin doğruluğunu anladım. İnsan kendinden ancak bir bağ kopana ya da bağ onu geri çekene kadar uzaklaşabilir. Ben şanslıyım. Geri çekildim. Bir kez daha doğrulukla kendime geldim, FitzChivalry. Bugün hissettiğin şey bu."
"Anlamadım."
Gülümsedi. "Zorunda değilsin."

Tekrar sustu. Küçük Rosemary gidip şöminenin yanına oturmuştu. Kendini eğlendirmek istermiş gibi taş tahtasını ve tebeşirini de almıştı. O çocuğun neşesi bile uysal görünüyordu bugün. Kettricken'a döndüm ve bekledim. Ama yüzünde bir gülümsemeyle bana bakarak oturmaya devam etti.
Bir ya da iki dakika sonra, "Ne yapıyoruz?" diye sordum.
"Hiçbir şey," dedi Kettricken.

Ben de sustum. Uzun bir süre sonra, "Kendimiz için belirlediğimiz tutkular ve görevler, dünyaya kabul ettirmeye çalıştığımız iskeletimiz, artık bir ağacın karın üstüne düşen gölgesinden başka bir şey değil. Güneş yer değiştirdikçe değişecek, gece tarafından yutulacak, rüzgarla sallanacak ve yumuşak kar eridiğinde engebeli toprağın üzerinde çarpıtılmış halde yatıyor olacak. Ama ağaç var olmaya devam edecek. Bunu anlıyor musun?" Yüzüme bakmak için hafifçe öne eğildi. Bakışları yumuşaktı.
"Sanırım," dedim rahatsız bir şekilde.
Bana neredeyse acıyarak baktı. "Anlamaya çalışmayı bırakır-

san, bunun benim için neden önemli olduğunu merak etmekten vazgeçer ve sadece kendi hayatında kıymeti olan bir düşünce olup olmadığını görmeye çalışırsan anlayacaksın. Ama sana bunu yapmanı emretmiyorum. Burada kimseye bir şey emretmiyorum."

Dik sırtını rahatlatan yumuşak bir gevşemeyle tekrar arkasına yaslandı. Tekrar hiçbir şey yapmadı. Sadece karşımda oturuyor ve kendini açıyordu. Yaşamının bana dokunuverdiğini ve etrafımda aktığını hissettim. Çok hafif bir dokunuştu ve hem İrfanı, hem de İzanı tecrübe etmemiş olsaydım, hissedebileceğimi sanmıyorum. Dikkatle, örümcek ağından yapılma bir köprü kuruyormuşum gibi yumuşakça, duyularımı onunkilerin üstüne örttüm.

Zihniyle uzandı. Benim belirli bir hayvana yaptığım gibi ya da kapalı olan bir şeyi okumak için değil. Kettricken İzanıyla bir şeyi aramıyordu. Dediği gibi sadece bir oluştu, ama bütünün bir parçası oluştu. Kendini kontrol altına aldı ve büyük ağın ona dokunduğu her yolu düşündü ve doydu. Hassas ve belirsiz bir şeydi; şaşırdım. Bir an için ben de rahatladım. Nefes verdim. Kendimi İzan genişliğince açtım her şeye. Burrich'in beni hissedebileceği endişesini ve bütün tedbiri bir kenara bıraktım. Daha önce bununla kıyaslanabilecek bir şey yapmamıştım. Kettricken'ın uzanması, bir örümcek ağı telinden aşağı kayan çiy damlacıkları kadar hassastı. Önüne set çekilmiş ve aniden salınmış, taşarak eski kanalları dolduran ve alçak bölgeleri araştırmak için sudan parmaklar gönderen bir sel gibiydim.
Avlanalım! dedi Kurt neşeyle.

Ahırlarda Burrich bir toynağı temizlenmekte olduğu yerde dikeldi ve kaşlarını çattı. Sooty bölmesinde tepindi. Molly omuz silkti ve saçlarını geriye attı. Karşımda Kettricken ürktü ve yüksek sesle konuşmuşum gibi bana baktı. Bir dakika daha tutuldum, binlerce yandan kavrandım, gerildim ve genişletildim, acımasızca aydınlatıldım. Sadece gelip giden insanları değil, saçaklarda kanat

çırpan her güvercini, şarap fıçılarının arkasında fark edilmeden sürünen fareleri, hayatta bir nokta kadar yeri olmuş ya da olmamış, ama hayatın ağında hep birer ilmek olan her ayrıntıyı, her şeyi hissettim. Tek başına bir şey yok, terk edilen bir şey yok, anlamı olmayan bir şey yok, anlamsız bir şey yok, önemsiz bir şey yok. Bir yerde biri söyledi ve sonra sustu. O soloyu bir koro izledi, uzak ve belirsiz diğer sesler, Ne? Pardon? Sen mi seslendin? Burada mısın? Düş mü

görüyorum? Beni soydular, tıpkı dilencilerin yabancıların keselerini fark ettirmeden boşalttıkları gibi ve birden kendimi çekmezsem, bir parça kumaş gibi sökülmüş olarak geleceğimi hissettim. Kendimi tekrar kendi içime mühürleye-rek gözlerimi kırptım. Nefes aldım.

Hiç zaman geçmemişti. Tek bir soluk, gözün bir kırpılışı anı. Kettricken bana şüpheyle bakıyordu. Fark etmemiş gibi görün-düm. Burnumu kaşımak için elimi uzattım. Ağırlığımı kaydırdım.

Yerime sertçe yeniden yerleştim. İç geçirip özür dilercesine omuz silkmeden önce birkaç dakika daha geçmesini bekledim. "Oyunu anlamadım korkarım," dedim.

Onu kızdırmayı başarmıştım. "Bu bir oyun değil. Onu anlamak ya da 'yaPmak' zorunda değilsin. Sadece başka her şeyi durdur ve ol."

Tekrar deniyormuşum gibi yaptım. Birkaç dakika kıpırdamadan oturdum, sonra dalgın dalgın kol ağzımla oynamaya başladım, o oynadığımı görene kadar. Sonra gözlerimi utanmışım gibi yere çevirdim. "Mum çok güzel kokuyor," diyerek iltifat ettim ona.

Kettricken iç geçirdi ve pes etti. "Mumları yapan kızın çok keskin bir burnu var. Neredeyse bana bahçelerimi getirebilir, beni onların kokularıyla sarabilir. Regal bana onun hanımeli mumlarından birini getirdi, sonra mallarını kendim aramaya başladım. Burada servis görevlisi olarak çalışıyor, çok fazla mum yapacak

vakti de kaynağı da yok. Bu yüzden onları bana sunmak için getirdiğinde kendimi şanslı sayıyorum."

"Regal," diye tekrarladım. Regal, Molly'yle konuşuyor. Regal onu mum yaptığını bilecek kadar iyi tanıyor. İçimdeki her şey uğursuzlukla kasıldı. "Kraliçem, sanırım sizi yapmak istediğiniz şeyden alıkoydum. Bunu arzulamıyorum. Huzurumuzdan, tekrar arkadaş istediğinizde dönmek üzere ayrılabilir miyim?"

"Bu egzersiz arkadaşları dışlamıyor FitzChivalry." Bana hüzünle baktı. "Bir kez daha denemeyecek misin? Bir an için sanmıştım ki... Hayır mı? Ah, peki o halde, gitmene izin veriyorum." Sesinde üzüntü ve yalnızlık duydum. Sonra doğruldu. Nefes aldı ve yavaşça verdi. Ağda titreşen bilincini tekrar hissettim. İzana sahip, diye düşündüm kendi kendime. Güçlü değil, ama sahip.

Odasından sesizce ayrıldım. Burrich bilse ne düşünür diye merak etmenin ufak da olsa eğlenceli bir yanı vardı. Zihnimi İzanla yönelttiğimde bana karşı nasıl da tetikte olduğunu hatırlamak-sa daha eğlenceliydi. Kurtla gece avlarımı düşündüm. Kraliçe de yakında garip rüyalardan şikayetçi olmaya başlayacak mıydı?

İçimi tatsız bir kesinlik sardı. Ortaya çıkarılacaktım. Uzun zamandır çok dikkatsiz davranmıştım. İzanı kullandığımda Bur-rich'in hissedebileceğini biliyordum. Ya başkaları da varsa ne olacaktı? Hayvan büyüsü yapmakla suçlanabilirdim. Azmimi buldum ve kendimi toparladım. Yarın, harekete geçecektim.

Soytarı Buckkeep'in büyük gizemi cek. Onun hakkında kesinlikle hiçbir ' deyse mümkün. Soyu, yaşı, cinsiyet^ olagelmiştir. En şaşırtıcı olansa, kam? kişinin mahremiyet aurasını nasıl sr± rı'yla ilgili sorular hep cevaplardan mistik güçlere, ileri görüşe, herhangi -^>A . c*dar yoksa keskin zekası ve sivri dili her ş<, izlenimi mi yarattı yalnızca? Gelece^
'
M,,;.,
":
•.
"' I:
*

c>'% 'lynlyo rı'yla ilgili sorular hep cevaplardan .%• ^ lr ^
İ,
!'?"<
yoksa keskin zekası ve sivri dili her ş<^ tK Q ^ oldU''
\ x L., ^cak. -
•! , "im,
h \\ü J gibi göründü ve sakin önceden bt> ç>, 7 Hye se
onun uygun gördüğü gibi şekillendi ^^ \^ cın °' /'
için hepimizi etkiledi.
* * *

Beyazın üstünde beyaz. Bir kulak: her şeye ihanet etti.
Görüyor musun? diye sordum. Kokusunu alıyorum. Ben görüyorum. Gözlerimi ava d^ Görüyorum! Sıçradı, tavşan ürktü
SStiyel*.

^

I
V
\
du. Tavşan bozulmamış karın üzerine ^ ^
karda batmak, sıçramak ve zıplamak;
ı *\ 'irdim- ,(4ı!r şaşırtıcı bir şekilde bir o yana, bir b,V\ ^U ps9JJı
252
*îaçtı, '

' ;::"'^'tS^f^f^ atjJdj. Qrada mj
Z T ^? SlÇmy* b°ynunu
^^nma,

^^**Ti^«.
' 'y,a ^«nen b, ^ ^r karganjn '
'»< arakaya ve keajer ,-r " kuÇÜJf ayaklan aç-
'"'''?ı/ı/lara
'"•' «orünmeden aktJs J, Ç°k mutI" oWh,
kapatÛm^ «ki bir sjğjr

253

11
YALNIZ KURTLAR
Soytarı Buckkeep'in büyük gizemlerinden biri olmayı sürdürecek. Onun hakkında kesinlikle hiçbir şey bilinmiyor demek neredeyse mümkün. Soyu, yaşı, cinsiyeti ve ırkı bir tahmin konusu olagelmiştir. En şaşırtıcı olansa, kamuya bu kadar mal olmuş bir kişinin mahremiyet aurasmı nasıl sürdürmüş olduğudur. Soytarıyla ilgili sorular hep cevaplardan fazla olacak. Hiç gerçekten mistik güçlere, ileri görüşe, herhangi bir büyüye sahip oldu mu, yoksa keskin zekası ve sivri dili her şeyi olmadan önce biliyormuş izlenimi mi yarattı yalnızca? Geleceği bilmiyorduysa, biliyormuş gibi göründü ve sakin önceden bilme faraziyeleriyle geleceği onun uygun gördüğü gibi şekillendirmesine yardımcı olmamız için hepimizi etkiledi.
Beyazın üstünde beyaz. Bir kulak seğirdi ve o dakika hareket her şeye ihanet etti.
Görüyor musun? diye sordum.
Kokusunu alıyorum.
Ben görüyorum. Gözlerimi ava doğru çevirdim.
Görüyorum! Sıçradı, tavşan ürktü ve Yavru peşinden koşturdu. Tavşan bozulmamış karın üzerinde kolaylıkla koşuyor, Yavru karda batmak, sıçramak ve zıplamak zorunda kalıyordu. Tavşan şaşırtıcı bir şekilde bir o yana, bir bu yana kaçtı, ağacın etrafın-
252

KRALİYET SUİKASTÇISI
dan dolaşıp dikenli çalıların içine ok gibi atıldı. Orada mı kalmıştı? Yavru umutla kokladı, ama dikenlerin sıklığı hassas burnunu geri çekmesine neden oldu.
Gitti, dedim.
Emin misin? Neden yardım etmedin?
Bu kadar karda oyun oynayamam. Sadece tek bir sıçrayış yeterli olduğunda takip edip sıçramahyım.
Ah. Aydınlanma. Tartma. İkimiziz. Bir sürü olarak avlanma-lıyız. Oyunu başlatıp sana doğru sürebilirim. Sıçrayıp boynunu yakalamaya hazır olabilirsin.

Başımı yavaşça hayır anlamında salladım. Tek başına avlanmayı öğrenmelisin Yavru. Zihnen ya da fiziksel olarak hep yanında olmayacağım.
Bir kurt yalnız avlanmaz.
Belki öyle. Ama çoğu avlanıyor. Senin yapacağın gibi. Ama tavşanlarla başlamanı istemiyorum. Gel.
Benim yol göstermeme hazır, peşime düştü. Kışın ışığı göğü daha grileştirmeden ayrılmıştık kaleden. Gök tepemizde artık mavi ve açıktı, hava temiz ve soğuktu. İzlemekte olduğumuz patika derin karda yumuşakça açılmış bir oluktu sadece. Her adımda baldırlarıma kadar kara gömülüyordum. Etrafımızda, ormanda, sadece küçük bir kuşun havalanması ya da bir karganın uzaktan gelen gaklamasıyla bölünen bir kış dinginliği vardı. Ağaçsız bir ormandı, bu yamacı boşaltan yangından artakalmış dev gibi birkaç ağaçtan ibaretti hepsi. Yazın keçiler için güzel bir otlaktı. Şimdi izlemekte olduğumuz patikayı onların sivri küçük ayakları açmıştı. Sade, taş bir barakaya ve keçiler için barınak olan yıkılacak haldeki bir ağıla ulaşıyordu. Sadece yazları kullanılıyordu.
Bu sabah onu almaya gittiğimde Yavru çok mutlu olmuştu. Bana muhafızlara görünmeden çıktığı dolambaçlı patikayı göstermişti. Uzun zaman önce tuğla örülerek kapatılmış eski bir sığır

kapısıydı. Toprağın biraz kayması önünü tıkayan taş ve harcı yerinden oynatmış, arasından geçebileceği genişlikte bir yarık açmıştı. Basılmış kar bu yolu sık sık kullandığını gösteriyordu. Duvarların dışına çıkar çıkmaz, beyaz karın üzerindeki sönük yıldızların ve ayın altında gölgeler gibi hareket ederek kaleden uzaklaştık. Kaleden güvenle uzaklaştığımızda, Yavru yolculuğumuzu izleme alıştırmasına dönüştürdü. Sıçrayıp bana patisiyle dokunmak ya da sıkı bir ısırık atmak ve sonra büyük bir daire çizip bana arkadan saldırmak için önden gidip pusuya yatıyordu. Beni ısıtan çabayı ve dikkatsiz oyunların zevkini hoş karşılayarak bıraktım oynasın. Sürekli hareket halindeydik, böylece güneş doğup etraf aydınlandığında, Buckkeep'ten kilometrelerce ötede, kışın nadiren gelinen bir bölgeye vardık. Beyaz karın üzerinde tavşanın yerini saptamam sadece şans eseriydi. Yalnız ilk avı için aklımda mütevazı bir oyun vardı.
Neden buraya geldik? diye sordu Yavru, barakayı görür görmez.
Avlanmaya, dedim basit bir şekilde. Biraz uzakta durdum. Yavru yanımda bekleyerek yere çöktü. Pekala git bakalım, dedim ona. Bir av izi var mı kontrol et.
Ah, bu münasip bir av. Artıklar için insan inlerini koklamak. Kibirli.
Artık değil. Git bak.
İleri gitti ve sonra barakaya doğru yöneldi. Gitmesini seyrettim. Beraber düşünü gördüğümüz avlar ona çok şey öğretmişti, ama artık benden tamamıyla bağımsız avlanmasını istiyordum. Yapabileceğinden şüphem yoktu. Bu sınavda ısrarcı olmanın bir başka erteleme olduğunu düşünerek payladım kendimi.
Karlı çalılıkta kalabildiğince kaldı. Barakaya dikkatle yaklaştı, kulakları tetikte ve burnu işleyerek. Eski kokular. İnsanlar. Keçiler. Soğuk ve gitmiş. Bir an dondu, sonra dikkatle bir adım ilerle-

di. Şimdi hareketleri hesaplı ve dikkatliydi. Kulaklar önde, kuyruk dik, tümüyle amacına odaklanmış. FARE! Sıçradı ve fareyi kaptı. Kafasını salladı, hızla ısırdı ve sonra fırlattığı hayvanın havada uçuşunu izledi. Hayvan yere düşerken onu tekrar yakaladı. Fare! diye bildirdi neşeyle. Avını havaya fırlattı ve arkasından arka ayaklarıyla dans etti. Onu tekrar küçük ön dişiyle, dikkatle yakaladı ve tekrar havaya attı. Ona gurur ve onay gönderdim. Avıyla oynamayı bitirdiğinde, farenin sırılsıklam bir kürk parçasından fazla farkı kalmamıştı. Nihayet tek bir lokmada yuttu ve zıplayarak bana geldi.
Fare! Burası fare kaynıyor. Barakanın her yerinde koku ve izleri var.
Burada bol fare olacağını düşündüm. Çobanlar farelerin burayı istila ettiğinden ve yazın erzaklarını berbat ettiklerinden yakınıyorlardı. Kışı da burada geçireceklerini tahmin ettim.
Yılın bu zamanı için şaşırtıcı derecede tombullar, diye fikir yürüttü Yavru ve tekrar zıplayarak uzaklaştı. Çılgın bir hevesle avlandı, ama sadece açlığı doyana kadar. Şimdi barakaya yaklaşma sırası bendeydi. Çürük ahşap kapının önünde kar birikmişti, ama omuzlayarak açtım kapıyı. İçerisi kasvetliydi. Kar saz çatıdan içeri sızmış ve kirli donmuş zeminde yol yol olmuştu. Bir şömine ve bacayla bir çaydanlık çengeli vardı. Tek mobilya bir tabureyle tahta bir sıraydı. Şöminenin yanında hâlâ bir parça odun vardı ve onları kullanarak kararmış taşlarda dikkatli bir ateş yaktım. Ateşi küçük tuttum, sadece beni ısıtmaya ve yanımda getirdiğim ekmekle eti çözmeye yetecek kadar. Yavru tatmak için geldi, açlıktan ziyade paylaşmak için. Barakanın içini acele etmeden inceledi. Bir dolu fare!
Biliyorum. Tereddüt ettim, sonra, Burada aç kalmazsın, demeye zorladım kendimi.
Burnunu koklamakta olduğu köşeden hızla kaldırdı. Bana

doğru birkaç adım attı, sonra bacakları kaskatı durdu. Gözlerini benimkilere dikti ve öyle kaldı. Karanlıklarında vahşilik vardı. Beni burada bırakacaksın.

Evet. Burada bol yiyecek var. Bir süre sonra iyi olduğundan emin olmak için gelirim. Sanırım burada iyi olacaksın. Kendi kendine avlanmayı öğreneceksin. Başta fareler ve sonra daha büyük avlar...

Bana ihanet ettin. Sürüye ihanet ettin.

Hayır. Biz sürü değiliz. Seni serbest bırakıyorum Yavm. Fazla yakınlaşmaya başladık. Bu ikimiz için de iyi değil. Seni uzun süre önce bağlanmayacağım konusunda uyarmıştım. Birbirimizin hayatının parçası olamayız. Yalnız başına gitmen, olman gereken şey olman en iyisi.

Benim bir sürünün parçası olmam gerekiyordu. Bakışlarını bana çevirdi. Bana burada bölgelerine davetsiz misafir kabul edecek ve beni sürülerinin parçası yapacak kurtlar olduğunu mu söyleyeceksin?

Gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım. Hayır. Burada hiç kurt yok. Kurtların serbestçe koşacağı kadar vahşi bir yere ulaşmak için insanın günlerce yolculuk etmesi gerekir.

O halde burada benim için ne var?

Yemek. Özgürlük. Benimkinden bağımsız kendi hayatın.

Yalnızlık. Bana dişlerini gösterdi ve hızla arkasını döndü. Kapıya doğru giderken etrafımda geniş bir daire çizdi. Erkekler. Dudak büktü. Aslında sen sürü değil, erkeksin. Açık kapının önünde dönüp bana bakmak için durdu. Başkalarının hayatına hükmedebileceğim, ama onlara bağlanmayacağını erkekler düşünür. Bağlanıp bağlanmamanın tek başına karar vereceğin bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Kalbim benimdir. Onu istediğime veririm. Onu, beni bir kenara atan birine vermeyeceğim. Sürüyü ve bağlanmayı yadsıyan birine itaat de etmeyeceğim. Burada kalıp

bu erkeklerin inlerini koklayacağımı, onların artıkları için gelmiş fareleri kapmaya çalışacağımı, fareler gibi erkeklerin artıklarıyla besleneceğimi mi sanıyorsun? Hayır. Sürü değilsek, o zaman akraba da değiliz. Sana hiçbir şey borçlu değilim ve itaat etmek zorunda da değilim. Burada kalmayacağım. Dilediğim gibi yaşayacağım.

Düşüncelerinde kurnazlık vardı. Bir şey saklıyordu, ama ne olduğunu tahmin ettim. İstediğin gibi davranabilirsin Yavru, ama bir şey var. Beni Buckkeep'e takip etmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum.

Yasaklıyor musun? Yasaklıyor musun? Rüzgarın taş ininde esmesini yasakla o halde ya da etrafındaki toprakta çimen bitmesini yasakla. Hakkın var. Yasakla.

Hırladı ve bana arkasını döndü. İrademi kullanıp onunla son bir kez konuştum. "Yavru!" dedim insan sesimle. Ürkerek bana döndü. Küçük kulakları ses tonum yüzünden arkaya yatmıştı. Bana neredeyse dişlerini gösterdi. Ama'o yapamadan, ben onu geri püskürttüm. Nasıl yapılacağını hep bildiğim bir şeydi, insanın parmağını ateşten çekmeyi bilmesi kadar içgüdüsel bir şeydi. Nadiren kullandığım bir şeydi, çünkü bir keresinde Burrich onu bana çevirmişti ve bu gücüme her zaman güvenemiyordum. Bu, kafesteyken ona karşı kullandığım gibi bir itme değildi. İçine güç koydum, kurt geri çekilirken zihinsel geri püskürtme neredeyse fiziksel bir şey haline geldi. Geri sıçradı, sonra karda ayakları aralık, kavgaya hazır durdu. Gözlerinde şaşkınlık vardı.

"GİT!" diye bağırdım ona insan kelimeleri ve insan sesiyle ve aynı anda sahip olduğum her İzan parçasıyla onu tekrar geri püskürttüm. İncelikle değil, sıçrayarak karı eşeleyerek kaçtı. Onu zihnimle takip edip durmadığından emin olmayı reddederek kendimi kendi içimde tuttum. Hayır. Başarmıştım. Geri püskürtme o bağı koparmıştı, sadece kendimi ondan geri çekmemiş, bana karşı bütün bağlarını da geri itmiştim. Zor olmuştu ama en iyisi öyle

kalmalarıydı. Yine de ötesinde kaybolduğu çalı parçasına bakarak dururken soğuğa, kaybedilen bir şeyin karıncalanan kaşıntısına, bir şeyin eksikliğine çok benzeyen bir boşluk hissettim. İnsanların kesilen uzuvlarından böyle bahsettiklerini duymuşluğum vardı. Sonsuza dek yok olmuş bir parçayı körü körüne fiziksel olarak arama.

Barakadan çıktım ve eve yürümeye başladım. Yürüdükçe acım da artıyordu. Bunu kendim yaptığım için Burrich'in Nosy'yi alıp götürmesinden daha kötüydü. Solgun öğleden sonra, şafağın karanlığından daha soğuk görünüyordu. Kendi kendime utanmadığımı söylemeye çalışıyordum. Gerekeni yapmıştım. Virago olayında olduğu gibi. O düşünceyi bir kenara bıraktım. Hayır. Yavru iyi olacaktı. Benimle kalsaydı olacağından daha iyi olacaktı. Hırsız gibi dolanmak, sürekli Buckkeep köpekleri, avcıları ya da onu görebilecek herhangi biri tarafından fark edilme tehlikesiyle yaşamak onun için nasıl bir hayat olurdu ki? Tecrit edilmiş olabilirdi, yalnız olabilirdi, ama hayatta kalacaktı. İlişkimiz kopmuştu. Zihnimle onu aramak, onu hâlâ hissedip hissedemeyeceğimi görmek, zihninin hâlâ benimkine dokunup dokunmadığını anlamak için sürekli bir istek duyuyordum. Bu hisse katı bir şekilde karşı koydum ve düşüncelerimi onunkilere karşı

sert bir şekilde mü-hürledim. Bitmişti. Beni izlemeyecekti. Onu öyle geri püskürttükten sonra izlemezdi. Hayır. Kuvvetli adımlarla yürüdüm ve arkama bakmayı reddettim.

Bu kadar düşünceye dalmış olmasaydım, kendi içime kapalı kalmakta bu kadar kararlı olmasaydım, hissedebilirdim. Ama şüpheliyim. İzanın İşlenmişlere karşı bir faydası yoktu. Beni izleyip izlemediklerini ya da gizlenme yerlerinden geçip geçmediğimi bilmiyorum. Ağırlık sırtıma çarptığında ve yüzükoyun kara kapaklandığımda ancak fark ettim. İlk başta Yavru olduğunu, kararıma meydan okumaya gelmiş Yavru olduğunu düşündüm. Yuvarlan-

dım ama bir diğeri omzumu kavradığında neredeyse ayaklanmıştım. İşlenmiş insanlar; biri genç, ikisi iri ve kaslı üç erkek. Zihnim bütün bunları hızla kaydedip Chade'in egzersizlerinden biriymiş gibi güzelce sınıflandırdı. İri olanlardan birinde bıçak, diğerlerinde sopa vardı. Kıyafetleri yırtık pırtık ve pisti. Yüzleri soğuktan kızarmış ve soyulmuştu, sakalları pis, saçları kabaydı. Yüzlerinde bereler ve kesikler vardı. Kendi aralarında mı kavga etmişlerdi, yoksa benden önce başka birine mi saldırmışlardı?

Omzumu tutanın elinden kurtuldum ve onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için geri sıçradım. Kemerimde bir bıçak vardı. Uzun bir şey değildi, ama elimdeki tek şeydi. Bugün hiçbir silaha ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm; Buckkeep yakınlarında İşlenmiş kimse kalmadığını düşünmüştüm. Çevremde beni merkezine aldıkları geniş bir daire oluşturdular. Bıçağımı çekmeme izin verdiler. Bıçağım onları endişelendirmişe benzemiyordu.

"Ne istiyorsunuz? Pelerinimi mi?" Kopçasını açtım ve bıraktım yere düşsün. Biri pelerinin düşmesini gözleriyle takip etti, ama hiçbiri umduğum gibi üzerine atlamadı. Üçünü de aynı anda izlemeye, hiçbirini tam arkama almamaya çalışarak döne döne çekilmeye başladım. Kolay olmuyordu. "Eldivenleri mi?" Eldivenleri ellerimden çıkarıp daha genç görünenin önüne attım. Umursamadı. Ayaklarını sürüyerek ilerlerken homurdanıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor, beni izliyorlardı. Kimse ilk saldıran olmayı istemiyordu. Bir bıçağım olduğunu biliyorlardı; ilk saldıran bıçakla karşılaşacaktı. Dairedeki açıklığa doğru bir iki adım attım. Kaçmamı engellemek için birbirlerine doğru kaydılar.

"Ne istiyorsunuz?" diye kükredim onlara. Her birine bakmaya çalışarak döndüm ve bir an için gözlerimi birininkine diktim. Gözlerinde Yavru'nunkilerde olandan daha azı vardı. Temiz bir vahşilik değil, fiziksel rahatsızlığın ve isteğin sefaleti vardı. Ona baktım ve gözlerini kırptı.

"Et," diye homurdandı sanki kelimeyi ona zorla söyletmişim gibi.

"Etim yok, hiç yiyeceğim yok. Benden dayak dışında bir şey alamazsınız!"

"Sen," diyerek tısladı diğeri, bir kahkaha taklidiyle; neşesiz ve kalpsiz. "Et!"

Fazla duraksamış, birine fazla bakmıştım, diğeri aniden sırtıma atladı. Kollarını etrafıma doladı, bir kolumu saf dışı bıraktı, sonra aniden korkunç bir şekilde dişlerini boynumun omzumla birleştiği yere geçirdi. Et. Ben.

Düşüncenin ötesinde bir korku beni içine çekti ve dövüştüm. İşlenmiş insanlarla ilk dövüştüğüm zamanki gibi dövüştüm, onla-rınkiyle aşık atan akılsız bir vahşilikle. Tek müttefiğim onların kendi özellikleriydi, çünkü soğuk ve yoksunluk tarafından harap edilmişlerdi. Elleri soğuktan sakarlaşmıştı ve eğer hepimiz hayatta kalma çılgınlığından güç alıyorduysak, onlarınki şu anki varoluşlarının vahşiliğiyle yıpranmışken, en azından benimki yeni ve güçlüydü. O ilk saldıranın ağzında et bıraktım, ama kendimi kurtardım. Bunu hatırlıyorum. Kalanı çok net değil. Bir düzene koyamıyorum. Bıçağımı genç olanın kaburgalarında kırdım. Bir başparmağın gözümü oymaya çalıştığını ve onu göz yuvamdan çıkardığımda işitilen çıtırdamayı hatırlıyorum. Biriyle boğuşmaya kilitlenmişken bir diğeri değneğiyle omuzlarıma vurdu, sonra darbenin arkadaşına isabet etmesini sağladım. O vuruşun acısını hissettiğimi hatırlamıyorum, boynumdan koparılan etin kanadığı yer sıcak bir noktaydı sadece. Ne bana verilen zararı hissediyor, ne de hepsini öldürme isteğimden vazgeçiyordum. Kazanamazdım. Kalabalıktılar. Genç olan kara kapaklanmış kan tükürüyordu, ama biri boğazımı sıkarken, diğeri 'kılıcı etimden ve kolumdan kurtarmaya çalışıyordu. Tekmeliyor, dövüyor, dünyanın kenarları kararır ve gök dönmeye başlarken bana saldıranlara her tür zararı ver-

meye boşuna uğraşıyordum.

Kardeşim!

Kesici dişleri ve çarpıcı ağırlığıyla karışık mücadelemize darbeler indiren bir şahmerdan gibi geldi. Hepimiz kara düştük ve çarpışma İşlenmişlerin kavrayışlarını, ciğerlerime biraz hava çekebileceğim kadar gevşetti. Zihnim açıldı ve birden tekrar dövüşecek, acıyı ve zararı görmezden gelecek cesareti buldum. Yemin ederim kendimi gördüm, yüzü boğazlanmaktan morarmış, bolca akan ve sırılsıklam eden kan ve çıldırtan bir koku. Dişlerimi gösterdim. Sonra Yavru

birini yere fırlatıp benden uzaklaştırdı. Kopararak, ısırarak ve eller kürkünü kavrayamadan sıçrayarak hiçbir insanın karşılayamayacağı bir hızla saldırdı ona. Tekrar hızla atıldı.

Yavru'nun çenesinin onun boğazında ne zaman kapandığını biliyorum. Ölümün kendi çenemde fıkırdadığını, burnumu sırılsıklam eden ve alt çenemden aşağı hızla akan kanı hissettim. Başımı salladım, dişlerim kokan giysilerinden bütün hayatın serbest kalacağı bir parça et kopardı.

Sonra hiçbir şeyin olmadığı bir an geldi.

Sırtım bir ağaca dayalı karda oturuyordum. Yavru az ötemde karın üzerine uzanmıştı. Ön patileri kanla lekelenmişti. Ayaklarını dikkatle, yavaşça ve güzelce yakalayarak temizliyordu.

Kol ağzımı ağzıma ve çeneme götürdüm. Kanı sildim. Benim kanım değildi. Aniden karda öne eğilip sakaldan kopan kılları tü-kürüp kustum, ama saframın asit tadı bile ölü adamın et ve kanını ağzımdan temizleyemezdi. Vücuduna göz attım, başımı çevirdim. Boğazı parçalanmıştı. Korkunç bir an boyunca gırtlağını dişlerimle nasıl sıktığımı ve çiğnediğimi hatırlayabildim. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Hiç kıpırdamadan oturdum.

Yanağıma değen soğuk bir burun. Gözlerimi açtım. Bana dikkatle bakarak yanıma oturdu. Yavru.

Gecegözleri, diye düzeltti. Annem bana Gecegözleri adını ver-

misti. Kardeşlerim arasında gözünü en geç açan bendim. Burnunu çekti, sonra aniden aksırdı. Ölü adamlara baktı. Bakışlarını istemeden takip ettim. Bıçağım genç olanın işini bitirmişti, ama çabuk ölmemişti. Diğer ikisi...

Daha hızlı öldürüyorum, diye bir gözlemde bulundu Gece-gözleri. Ama bendekiler sığır dişleri değil. Kendi türüne göre iyi iş çıkardın. Kalktı ve silkelendi. Yüzüme hem sıcak, hem soğuk kan sıçradı. Nefesim kesildi ve kanı sildim, sonra anlamını fark ettim.

Kanıyorsun.

Sen de. Bıçağı senden çıkarıp bana sapladı.

Bırak da bakayım.

Neden?

Soru aramızda soğuk havada asılı kaldı. Gece bastırmak üzereydi. Yukarıda ağaç dalları gece göğünde kararmıştı. Onu görmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Onu görmeye bile ihtiyacım yoktu. Kulağınızın bir parçanız olduğunu bilmek için onu görmeye ihtiyacınız var mıdır? Etimin o parçasının benim olduğunu reddetmek Gecegözleri'ni reddetmek kadar faydasızdı.

Biz kardeşiz. Sürüyüz, itirafında bulundum.

Öyle miyiz?

Dikkatime doğru bir ulaşma, arama, bir çekme hissettim. Bıraktım, bunu daha önce duyduğumu ve reddettiğimi hissedeyim. Artık reddetmiyordum. Tam bir dikkatle ona odaklandım. Post ve diş, kas ve pençeyle oradaydı Gecegözleri ve ondan kaçınmadım. Kılıcın omzuna saplandığını biliyor ve orada iki büyük kasın arasına nasıl girmiş olduğunu hissediyordum. Patisini göğsüne doğru bükülü tutuyordu. Tereddüt ettim ve sonra acısını hissederek tereddüt etmemem gerektiğini anladım. Böylece daha fazla du-raksamadım, onun bana yapacağı gibi ona uzandım. Güven tam olmadan güven değildir. O kadar yakındık ki, bu düşünceyi hangimizin gönderdiğini bilmiyorum. Gecegözleri'nin algıları benim-

kileri örtünce, bir an için dünyanın iki katı farkına vardım, onun vücutların kokusunu alışı, onun işitme becerisi, leşçil çakalların çoktan yaklaşmakta olduklarını söyledi bana, gözleri solan ışıkta güçlük çekmiyordu. Derken ikilik gitti ve onun duyuları benim, benim duyularım onun oldu. Bağlanmıştık.

Soğuk, araziye ve kemiklerime işliyordu. Dona kesmiş pelerinimi bulduk, pelerini silkeleyip üstüme geçirdim. Bağlamaya çalışmadım, ısırıldığım yerden epey uzakta tuttum. Kolumun üst kısmı yaralı olmasına rağmen eldivenlerimi taktım. "Gitsek iyi olacak," dedim ona yumuşakça. "Eve vardığımızda, yaralarımızı temizleyip sargılarım. Ama önce, iyisi mi eve gidelim ve ısınalım.''

Onayladığını hissettim. Giderken yanımdan yürüdü, arkamdan değil. Bir kere burnunu kaldırıp temiz havayı derin derin kokladı. Soğuk bir rüzgar çıkmıştı. Kar yağmaya başladı. Hepsi buydu. Burnu İşlenmiş insanlardan artık korkmama gerek olmadığı bilgisini getirdi bana. Hava arkamızdakilerin pis kokusu dışında temizdi ve o koku bile azalıyor, leş kokusuna dönüşüyor, leşçi çakalların onları bulması için karışıyordu.

Hatalıydın, gözleminde bulundu. İkimiz de yalnız başımıza iyi avlanamıyoruz. Sinsi eğlence. Tabii ben gelmeden işlerin yolunda gittiğini düşünüyorduysan o başka?

"Bir kurt tek başına avlanmak için yaratılmamıştır," dedim ona.

Bana dilini sarkıttı. Korkma, küçük kardeş. Burada olacağım.

Taze beyaz karın ve kapkara ağaçların arasında yürüdük. Eve az kaldı, diyerek rahatlattı beni. Topallayarak ilerlerken gücünün
benimkine karıştığını hissettim.
* * *
Verity'nin harita odasında boy gösterdiğimde neredeyse öğlen olmuştu. Ön kolum rahatça sargılanmış ve çok geniş kol ağzım içinde görünmez haldeydi. Yara o kadar kötü değildi, ama acı ve-

riyordu. Omzumla boynum arasındaki ısırığı o kadar kolay gizle-yemedim. Oradan et kopmuştu ve çok fazla kanamıştı. Bir gece önce aynada baktığımda az daha midem bulanıyordu. Orayı temizlemek daha da çok kanamasına neden olmuş; büyük bir parçaydı kopan. Gecegözleri araya girmemiş olsaydı, o lokmayı daha fazla parçam takip edecekti. Bu düşünceyi ne kadar mide bulandırıcı bulduğumu anlatamam. Üzerine pansuman yapmayı başarmıştım, ama çok da iyi olmamıştı. Gömleğimi yukarı çekmiş ve sargıyı gizleyecek şekilde iliklemiştim. Değdikçe acı veriyordu, ama yarayı gizlemişti. Endişeyle kapıyı tıklattım, kapı açılırken boğazımı temizliyordum.
Charim, Verity'nin orada olmadığını söyledi. Gözlerinin derinliklerinde bir endişe vardı. Onu paylaşmamaya çalıştım. "O işi gemi ustalarına bırakmış olamaz, değil mi?"
Charim şakama başını hayır anlamında sallayarak karşılık verdi. "Hayır. Kulesinde," dedi yaşlı hizmetkar kısaca. O kapıyı yavaşça kaparken arkamı döndüm.
Pekala, Kettricken içini bana yeteri kadar dökmüştü. Konuşmamızın o kısmını unutmaya çalıştım. Kule merdivenlerine giderken içimde bir korku uyandı. Verity'nin kulede olmak için bir nedeni yoktu. Bu kule yazlan, hava güzel ve Akıncılar sahillerimizi yağmalarken İrfan yaptığı yerdi. Kışın oraya çıkmanın, özellikle de rüzgar bugün olduğu gibi uğuldar ve kar yağarken bir nedeni yoktu. İrfanın korkunç cazibesi dışında.
O tuzağı ben de hissetmiştim, dişlerimi gıcırdatıp tepeye varan uzun tırmanışa başlarken kendime bunu hatırlattım. Bir süre İrfanın çarpıcı canlılığını öğrenmiştim. Çok eski bir acının gizli hatırası gibi İrfan Ustası Galenin sözlerini hatırladım. "Zayıfsanız," diye gözdağı vermişti bize, "odaklanma ve disiplin becerisinden yoksunsanız, hazza karşı hoşgörülü ve meyilliyseniz, İrfana hük-medemezsiniz. İrfan size hükmeder. Size haz veren şeyleri yadsı-

maya çalışın; sizi ayartmaya çalışan tüm zayıflıkları inkar edin. Sonra çelik gibi olduğunuzda İrfanın cazibesiyle karşılaşmaya ve ona sırt çevirmeye hazır olursunuz belki. Ona teslim olursanız, koca bir bebek gibi akılsızca saçmalarsınız." Sonra mantıklı bütün seviyelerin çok ötesinde sıkıntılar ve cezalarla eğitti bizi. Yine de İrfan keyfiyle karşılaştığımda, Galen'in ima ettiği cafcaflı hazzı bulmamıştım. Daha doğrusu müziğin bazen neden olduğu kan akışı ve kalp çarpıntısıyla ya da bir güz ormanındaki parlak bir sülünün ani havalanışı ya da bir atı zor bir atlayışın mükemmelce üstesinden getirmekle aynıydı. Bir an için her şey dengelenmiş, beraber uçan kuşlar gibi mükemmelce birlikte dönmüştü . İrfan insana bunu veriyordu, ama sadece bir an için değil. Aksine insan kaldırabildiği sürece devam ediyor ve insanın İrfan becerisi incelik kazandıkça güçlenip saflaşıyordu. Ya da ben böyle olduğuna inandım. Benim İrfan becerim, Galenle bir irade savaşında kalıcı bir şekilde zarar görmüştü. Yükselttiğim zihinsel koruma duvarları, Verity kadar kuvvetle İrfanlı birinin bile bana sürekli ulaşmasına engel oluyordu. Benim dışıma uzanma becerimse ürkek bir at gibi değişken, aralıklı bir şey haline gelmişti.
Verity'nin kapısının önünde duraksadım. Çok derin bir nefes aldım, sonra karanlık ruh halinin üzerime çökmesine izin vermeyi reddederek yavaşça verdim. O olaylar yaşanmış, o zaman geride kalmıştı. Bu konuda kendime sövmenin bir anlamı yoktu. Eski alışkanlığımla kapıyı çalmadan girdim, gürültü Verity'nin konsantrasyonunu bozmasın diye.
İrfan yapmıyor olması gerekirdi ama yapıyordu. Pencerenin panjurları açıktı ve pervazdan dışarı sarkmıştı. Rüzgar ve kar siyah saçlarını, koyu mavi gömleğini ve yeleğini kar taneleriyle benekleyerek odada dönüyordu. Derin, uzun aralarla nefes alıyordu, ani ve derin bir uykuda dinlenmekte olan biriyle rüzgarı yakalamakta olan bir koşucunun kadansı. Beni unutmuşa benziyor-

0128107?011076

du. "Prens Verity?" dedim yumuşak bir şekilde.
Bana döndü; bakışları yüzümde ısı, ışık, rüzgar gibiydi. İçime öyle bir güçle İrfan yolladı ki; kendimden dışarı sürüklendiğimi, zihninin benimkine tamamen hükmettiğini hissettim, içerde ben olmama yetecek yer kalmadı. Bir an

için Verity'de boğuluyordum, sonra bitti, o kadar hızla geri çekildi ki, büyük bir dalganın terk ettiği bir balık gibi sendeledim ve soluk soluğa kaldım. Bir adımda yanıma gelip dirseğimi yakaladı ve beni doğrulttu.

"Üzgünüm," diyerek özür diledi. "Seni beklemiyordum. Beni ürküttün."

"Kapıyı çalmalıydım, Prensim," diye cevap verdim ve sonra ayakta durabileceğimi anlatmak için hızla başımı salladım. "Dışarıda bu kadar dikkatle seyrettiğiniz nedir?"

Bakışlarını kaçırdı. "Pek bir şey yok. Kayalıklarda bir balina sürüsünü seyreden oğlanlar. Pisi balığı avlayan iki teknemiz. Fazla hoşlanmasalar da bu havada bile ava çıkmışlar."

"Dışadahlar için İrfan yapmıyorsunuz o halde..."

"Yılın bu zamanında hiç gemi yok. Ama ben nöbet tutuyorum." Az önce bıraktığı koluma baktı ve konuyu değiştirdi. "Sana ne oldu?"

"Sizi bu yüzden görmeye geldim. İşlenmişlerin saldırısına uğradım. Sırtın öteki cephesinde, tavuk avının bol olduğu yerde. Keçi çobanlarının barınağının yakınında."

Siyah kaşlarını çatarak hızla başını salladı. "O bölgeyi biliyorum. Kaç tane? Tarif et."

Saldırganlarımı hızla tasvir ettim, şaşırmadan kısaca başını salladı. "Dört gün önce onlar hakkında rapor almıştım. Buckkeep'e bu kadar çabuk yakınlaşmamaları gerekirdi; her gün sürekli bu yönde ilerlemedilerse. Hepsini hakladın mı?"

"Evet. Bunu bekliyor muydunuz?" Donakaldım. "Onları hakladığımızı düşünmüştüm."

"O zaman buraya yakın olanları haklamıştık. Bu yönde ilerleyen başkaları da var. Raporlarla izlerini takip ediyordum, ama bu kadar çabuk yaklaşacaklarını ummamıştım."

Biraz mücadele ettim, sesimi kontrol altına aldım. "Prensim, neden sadece izlerini takip ediyoruz? Neden bu sorunun... çaresine bakmıyoruz?"

Verity'nin boğazından kısık bir ses çıktı, penceresine döndü. "Bazen insan beklemek ve bütün stratejiyi keşfetmek için, düşmanın bir hamleyi tamamlamasına izin vermek zorundadır. Beni anlıyor musun?"

"İşlenmişlerin bir stratejileri mi var? Sanmam, Prensim. Onlar..."

"Bana tam rapor ver," diye emretti Verity bana bakmadan. Bir an tereddüt ettim, sonra her şeyi anlattım. Mücadelenin sonuna doğru, anlatımım biraz tutarsızlaştı. Bıraktım kelimeler dudaklarımda ölsün. "Ama kurtulmayı başardım. Ve üçü de orada öldü."

Gözlerini denizden ayırmadı. "Fiziksel mücadelelerden kaçınmalısın FitzChivalry. Hep yaralanıyora benziyorsun."

"Biliyorum, Prensim," diyerek tevazuyla kabul ettim. "I lod elinden gelenin en iyisini yap..."

"Ama bir savaşçı olmak için gerçekten eğitilmedin. Başka yeteneklerin var. Ve kendini korumak için onları kullanmaya başlamalısın. Ah, kılıcı çok iyi kullanıyorsun, ama kavgacı olmaya yetecek kas gücü ve ağırlığa sahip değilsin. En azından şu an için. Ve bir kavgada hep bu hale geliyor gibisin."

"Silah seçmeme izin vermediler," dedim, bir parça hırçınlıkla ve ekledim, "Prensim."

"Hayır. İzin de verilmeyecek." Uzaklardan konuşuyormuş gibiydi. Havadaki hafif bir gerilim biz konuşurken bile İrfan yaptığını gösteriyordu. "Yine de korkarım seni tekrar göndermek zorundayım. Belki de haklı olduğunu düşünüyorum. Olanları yete-

rince uzun izledim. İşlenmişler Buckkeep'e yöneliyor. Neden olduğunu kavrayamıyorum ve belki bunu bilmek de onları amaçlarına ulaşmaktan alıkoymak için o kadar önemli değildir. Bu problemi giderme işini yine sen üstleneceksin Fitz. Belki bu sefer kendi hanımımın buna karışmasını engelleyebilirim. Anladığım kadarıyla ata binmek isterse, artık kendi muhafızları var."

"Size söylendiği gibi efendim," dedim, Kraliçenin muhafızları konusunda hemen gelip konuşmadığım için kendime lanet ettim.

Bana soğukkanlılıkla baktı. "Duyduğum söylentiye göre böyle bir birliğin oluşturulması için izin vermişsin. İtibarını zedelemek maksadıyla değil ama bu söylenti kulağıma çalındığında, bunu senden benim istediğimin sanılmasına izin verdim. Ben istedim varsaydım. Çok dolaylı bir şekilde."

"Prensim," dedim ve sessiz olmam gerektiği mantığını yürüttüm.

"Pekala. Ata binmek zorundaysa, en azından artık korunuyor. Yine de İşlenmişlerle bir daha karşılaşmasını istemem. Onu meşgul edecek bir şey düşünemez miydim?" diye ekledi yorgunlukla.

"Kraliçenin Bahçesi," diye bir öneride bulundum, Patience'ın ondan bahsettiğini hatırlayarak.

Verity gözlerini çevirdi.

"Kulenin tepesindeki eski bahçeler," diyerek açıkladım. "Yıllardır kullanılmıyorlar. Galen İrfan derslerimiz için yer açılsın diye boşaltmamızı söylemeden önce bahçelerden geriye kalanları gördüm. Bir zamanlar çok sevimli bir yer olmalıymış. Tekneler dolusu toprak ve yeşillik, heykeller, tırmanan asmalar."

Verity kendi kendine gülümsedi. "Ve içlerinde nilüferler, balık ve hatta küçük kurbağalar olan havuzlar dolusu su. Kuşlar su içmek ve yıkanmak için yazın sık sık gelirlerdi. Chivalry'yle ben orada oynardık. İplere asılı, camdan ve parlak metalden yapılma küçük tılsımları vardı. Rüzgar onları kımıldattığında ahenkle ses

çıkarır ya da güneşte mücevherler gibi parlarlardı." O yerin ve anın hatırasıyla ısındığımı hissettim. "Annem küçük bir avcı kedi beslerdi, kedi güneş vurduğunda sıcak taşların üzerine yayılırdı. Hisspit; adı buydu. Benekli bir kürkü ve tüylü kulakları vardı. Onu ipler ve tüy öbekleriyle rahatsız ederdik ve bizi çiçek kaselerinin arasında sinsi sinsi izlerdi. Bitkilerle ilgili tabletleri çalıştığımızı sanarlarken. Bitkileri asla doğru dürüst öğrenemedim. Orada yapacak başka bir sürü şey vardı. Sahip olduğu her kekik türünü bilirdim. Annem bir dolu kekik yetiştirdi. Ve kedinanesi." Gülümsüy ordu.

"Kettricken böyle bir yere âşık olacaktır," dedim ona. "Dağ-lar'da çiçeklerle çok fazla uğraşıyordu."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Daha... fiziksel eğlencelerle uğraştığını düşünürdüm."

Ona karşı ani bir kızgınlık hissettim. Hayır, kızgınlıktan fazla bir şey. Nasıl oluyordu da ben karısı hakkından ondan fazla şey bilebiliyordum? "Bahçeleri vardı," dedim yavaşça. "Birçok bitkiyle dolu ve orada yetişen her şeyin bütün faydalarını biliyordu. Size bundan bahsetmiştim."

"Evet, sanırım bahsetmiştin." İç geçirdi. "Haklısın, Fitz. Onu benim için ziyaret et ve ona Kraliçenin Bahçesi'nden bahset. Şimdi kış ve büyük ihtimalle yapabileceği fazla şey yok. Ama bahar geldiğinde yeniden canlandırıldığını görmek mükemmel bir şey olacaktır..."

"Belki, bizzat siz, Prensim," demeye cüret ettim, ama başını hayır anlamında salladı.

"Vaktim yok. Ama sana bu konuda güveniyorum. Ve şimdi aşağı. Haritalara. Seninle tartışmayı istediğim şeyler var."

Hemen kapıya döndüm. Verity daha yavaş bir şekilde takip etti. Ona kapıyı açtım, eşikte duraksadı ve omzundan geriye, açık pencereye baktı. "Beni çağırıyor," diyerek bana itiraf etti, sakince,

basit bir şekilde, erikten hoşlandığını söylermiş gibi. "Meşgul olmadığım her an beni çağırıyor. Ve bu yüzden meşgul olmalıyım Fitz. Çok meşgul."

"Anlıyorum," dedim yavaşça, anladığımdan tam da emin ola-mayarak.

"Hayır. Anlamıyorsun." Verity büyük bir kesinlikle konuşuyordu. "Büyük bir yalnızlık gibi, evlat. Uzanıp diğerlerine dokunabiliyorum. Hatta bazılarına epey kolayca. Ama karşılığında kimse uzanmıyor. Chivalry hayattayken... onu hâlâ özlüyorum, evlat. Bazen o kadar hasretini çekiyorum ki; bir şeyden dünyada tek olmak gibi bir şey. Yalnız başına avlanan son kurt gibi."

Sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. "Ya Kral Shrewd?" diye sormaya cesaret ettim.

Başını salladı. "Artık nadiren İrfan kullanıyor. Gücü azaldı ve İrfan vücudunu olduğu kadar zihnini de zorluyor." Birkaç basamak daha indik. "Bunu bilen sadece sen ve ben varız," diye ekledi yumuşakça. Başımı salladım.

Merdivenlerden yavaşça indi. "Şifacı koluna baktı mı?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Burrich de bakmadı."

Bunu bir gerçek olarak dile getirmişti, doğruluğunu zaten bilerek.

Başımı tekrar salladım. Gecegözleri'nin diş izleri, o ısırıkları şaka yollu yapmış olsa da derimde çok belirgindi. Kurdumu ele vermeden, İşlenmişlerin izlerini Burrich'e gösteremezdim.

Verity iç geçirdi. "Pekala. Temiz tut. Bir yaranın nasıl temiz tutulacağını herkes kadar iyi bildiğini sanıyorum. Bir daha dışarı çıktığında bunu hatırla ve hazırlıklı git. Her zaman. Gelip sana yardım edecek biri hep olamayabilir."

Merdivenlerde durur gibi oldum. Verity inmeye devam etti.

Derin bir nefes aldım. "Verity," dedim sessizce. "Ne kadarını biliyorsun? Bu konunun..."

"Senin bildiğinden daha azını," dedi neşeyle. "Ama bildiğimi sandığından daha fazlasını."

"Soytarı gibi konuştun," dedim acı acı.

"Evet. Bazen. Yalnızlığı ve yalnızlığın insana neler yaptıracağını çok iyi anlayan biridir o da." Nefes aldı ve neredeyse ne olduğumu bildiğini ve beni bu yüzden ayıplamadığını söyleyebileceğini düşündüm. Bunun yerine, "Sanırım Soytarı birkaç gün önce sana bir şeyler söylemiş," diye ekledi.

Şimdi onu birçok şeyi nasıl bildiğini merak ederek sessizce takip ediyordum. İrfan yaparak elbette. Çalışma odasına geldik ve peşinden içeri girdim. Charim her zamanki gibi bizi bekliyordu. Yemek ve şarap hazırdı. Verity büyük bir iştahla yemeğe koyuldu. Karşısına oturup daha ziyade onu seyrettim. Çok aç değildim, ama bu basit, sağlıklı yemekten ne kadar zevk aldığını seyretmek iştahımı açtı. Bu konuda hâlâ bir asker olduğunu düşündüm. Açken bu küçük hazzı, bu güzel, iyi sunulmuş yemeği yiyecek ve becerebildiğinde zevk alacaktı. Bu kadar hayat dolu ve iştahlı olduğunu görmek beni hoşnut etti. Gelecek yaz her gün saatlerce İrfan yapması, Akıncıları kıyılarımızdan uzaklaştırması ve halkımıza erken uyan vermek ve onları uzaklaştırmak için zihninin oyunlarını kullanması gerektiğinde nasıl olacağını merak ettim. Geçen yaz hasat zamanındaki halini düşündüm Verity'nin; zayıflıktan kopacak halde, yüzü incecik, Chade'in çayına koyduğu uyarıcıları içmek dışında yemek yiyecek gücü olmayan bir adam. Hayatı İrfan yapmak için geçirdiği saatlerden ibaret olmuştu. Yaz gelince İrfan açlığı hayatındaki bütün diğer açlıkların yerini alacaktı. Kettricken buna nasıl tepki verecekti? Merak ettim.

Yemeğimiz bittikten sonra Verity benimle birlikte haritaların başına geçti. Yaklaşma düzeni konusunda bir yanlışlık yoktu.

Hangi engelle karşılaşırsa karşılaşsınlar, orman, nehir ya da donmuş düzlükler olsun, İşlenmişler Buckkeep'e doğru ilerliyorlardı. Bu bana mantıklı gelmedi. Karşılaştığım İşlenmişler mantıktan yoksun görünüyorlardı. Zorluklarına rağmen, sadece.Buckkeep'e gelmek için kara yoluyla yolculuk etmenin akıllarına geleceğine inanmayı zor buluyordum.

"Tuttuğunuz bütün bu kayıtlar hepsinin böyle bir niyeti olduğuna işaret ediyor. Saptamış olduğunuz bütün İşlenmişler Buckkeep'e doğru ilerliyora benziyorlar."

"Yine de bunu düzenli bir plan olarak görmekte güçlük çekiyorsun," dedi Verity yavaşça.

"Herhangi bir plan yapabiliyor olmalarını anlamakta güçlük çekiyorum. Birbirleriyle nasıl bağlantı kurdular? Ve uyumlu bir çaba gibi de görünmüyor. Buluşup takımlar halinde yolculuk etmiyorlar. Sadece her biri bu tarafa doğru yola koyuluyora ve bazıları bir araya geliyor sanki."

"Mum alevine çekilen pervaneler gibi," yorumunu yaptı Verity.

"Ya da leşe gelen sinekler gibi," diye ekledim tatsızlıkla.

"İlki meraktan, diğerleri beslenmek için," dedi Verity dalgınlıkla. "İşlenmişleri bana çekenin hangisi olduğunu bilmeyi isterdim. Belki de tamamen başka bir şey."

"Neden geliş nedenlerini bilmek zorunda olduğunuzu düşünüyorsunuz? Hedeflerinin siz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ama nedenini bulursam, düşmanımı anlayabilirim. Bütün İşlenmişlerin Buckkeep'e şans eseri yöneldiklerini düşünmüyorum. Bana karşı ilerlediklerini düşünüyorum, Fitz. Belki kendi iradeleriyle değil, ama yine de bana karşı bir hareket. Neden olduğunu anlamak zorundayım."

"Onları anlamak için onlardan biri olmalısınız."

"Ah." Pek eğlenmişe benzemiyordu. "Şimdi Soytarı gibi konuşan hangimiz?"

Soru beni rahatsız etti ve kayıp gitmesine izin verdim. "Pren-

sim, Soytarı geçen gün benimle dalga geçtiğinde..." Hatırası hâlâ acıttığından tereddüt ettim. Soytarı'nın benim arkadaşım olduğuna inanagelmiştim hep. O duyguyu bir kenara kaldırmaya çalıştım. "Zihnime fikirler sokuyor. Kendi sataşmalı usulüyle. Bilmecelerini hatasız anladıysam, başka İrfanlıları aramam gerektiğini söyledi. Babanızın kuşağından, Galen İrfan Ustası olmadan önce So-licity tarafından eğitilmiş erkek ve kadınları. Ve Elderlingler hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini söylemeye çalıştı sanki. Nasıl çağırıldıkları, neler yapabilecekleri? Ne oldukları?"

Verity sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini göğsünde birleştirdi. "Bu görevlerin her biri bir düzine adama yeter de artar bile. Ve buna rağmen, iki sorunun cevabı da az bulunur olduğundan sonuçlar yeterli olmaz. İlkine değinecek olursak, evet, aramızda hâlâ daha İrfan sahibi olanlar, Dışadalılara karşı verilen eski savaş için eğitilmiş, babamdan bile yaşlı insanlar olmalı. Kimlerin eğitildiği halk tarafından bilinmezdi. Eğitim özel olarak verilirdi ve bir gruptakiler bile o çemberin dışındakilerin çok azını tanıyabilirdi. Yine de kayıtlar olmalı. Bir vakitler olduğundan eminim. Ama kayıtlara ne olduğunu kimse söyleyemez. Sanırım kayıtlar Solicity'den Galen'e devroldu. Ama öldürül... öldükten sonra odasında ya da eşyalarının arasından çıkmadı."

Duraksama sırası Verity'deydi. Hakkında fazla konuşmamış olsak da Galen'in nasıl öldüğünü ikimiz de biliyorduk. Galen, Ve-rity'nin gücünü İrfanla emip kurutma ve onu öldürmeye çalışma eyleminde bir hain olarak ölmüştü. Ona, Galen'i tüketmekte yardımcı olması için benim gücümü ödünç almıştı. Bu ikimizin de hatırlamaktan hoşlanmadığı bir şeydi. Ama duygularımı sesime yansıtmamaya çalışarak cesaretle konuştum.

"Sizce Regal bu kayıtların nerede olduğunu bilir mi?"

"Biliyorsa bile hiç bahsetmedi." Verity'nin sesi, en az benimki kadar düzdü ve bu konuya bir nokta koydu. "Ama birkaç İrfan sa-

hibini meydana çıkarmak konusunda küçük başarılar kazandım. En azından isimler. Her durumda kim olduklarını keşfetmeyi başardıklarım ya çoktan ölmüş, ya da yerleri artık saptanamıyor."

"Hımm." Bunun bir kısmını bir süre önce Chade'den duyduğumu hatırladım. "İsimlerini nasıl buldunuz?"

"Bazılarını babam hatırlayabildi. Kral Bounty'ye hizmet eden son grubun üyeleri. Diğerlerini küçüklüğümden hayal meyal hatırlıyorum. Diğer birkaçını kaledeki çok yaşlı insanlarla konuşarak, İrfan eğitimi almış olabilecekler hakkında duydukları söylentileri hatırlamalarını rica ederek buldum. Hoş, bu kadar detaylı sormadım. Araştırmamdan haberdar olunmasını o zaman da istemiyordum, şimdi de istemiyorum."

"Neden olduğunu sorabilir miyim?"

Kaşlarını çattı ve başıyla haritaları işaret etti. "Ben baban kadar dahi değilim, evlat. Chivalry sadece güzel sonuçlar alınacak içgüdüsel sıçramalar yapabilirdi. Benim keşfettiğimse şablonlar. Keşfettiğim bütün İrfan sahiplerinin ya ölü ya da yeri saptanamaz olmaları sana inanılır geliyor mu? Bana öyle geliyor ki, eğer birini bulursam ve İrfan sahibi olarak tanınıyorsu, bu onun sağlığı için yararlı olmaz."

Bir süre sessizce oturduk. Kendi kendime bir sonuca varmama izin veriyordu. Onları yüksek sesle dile getirmeyecek kadar akıllıydım. "Ya Elderlingler?" diye sordum sonunda.

"Değişik bir tür muamma. Haklarında yazıldığı zamanlarda herkes ne olduklarını biliyordu. Böyle sanıyorum. Bir atın ne olduğunu tamamen açıklayan bir parşömen bulmaya gitseydin de aynı şey olacaktı. Onlardan çok fazla bahsedildiğini ve birkaçının atları nallama ya da aygırın nesliyle doğrudan ilgili olduğunu görecektin. Ama aramızdan kim bir atın tam olarak ne olduğunu kağıda dökme işine ve bunun gerektirdiği vakti ayırmaya gerek duyacaktı ki?"

"Anlıyorum."

"Bu yüzden ayrıntıları tekrar tetkik etme işi bu. Kendimi böyle bir işe adamaya yetecek vaktim yok." Bir an bana bakarak oturdu. Sonra masasındaki küçük, taş bir kutuyu açtı ve bir anahtar çıkardı. "Yatak odamda bir dolap var," dedi yavaşça. "Elderling-lere sadece değinenler de dahil, bulabildiğim bütün parşömenleri orada topladım. Ayrıca İrfanla ilgili olanlar da var. O belgeler üzerinde çalışmana izin veriyorum. Fedwren'den iyi kağıt iste ve bulduklarınla ilgili not al. O notlar arasında şablonları ara. Ayda bir gibi bulduklarını bana getir."

Küçük pirinç anahtarı elime aldım. Soytarı'nın önerdiği ve Ve-rity'nin onayladığı görevle ilişkiliymiş gibi garip bir şekilde ağırdı. Verity şablonlara bakmam önerisinde bulunmuştu. Birden bir tanesini gördüm, benden Soytan'ya, Soytan'dan Verity'ye oradan tekrar bana doğru dokunmuş bir ağ. Verity'nin diğer şablonları gibi bu da bir raslantıya benzemiyordu. Şablonu kimin yarattığını merak ettim. Verity'ye göz attım, ama düşünceleri uzaklardaydı. Gitmek için sessizce ayağa kalktım.

Kapıya dokunduğumda benimle konuştu. "Bana uğra. Yarın sabah çok erken. Kuleme."

"Efendim?"

"Belki aramızda var olduğu bilinmeyen İrfan sahibi birilerini yine de keşfedebiliriz."

12
GÖREVLER

Kızıl Gemiler'le savaşımızın belki de en mahvedici kısmı, bizi etkisiz halde getiren acizlik hissiydi. Sanki ülkenin ve ona hükmedenlerin üzerinde korkunç bir felç hali var gibiydi. Akıncıların taktikleri o kadar anlaşılmazdı ki, ilk yıl boyunca sersemlemiş gibi hareketsiz kaldık. Akının ikinci yılında kendimizi savunmaya çalıştık. Ama becerilerimiz sadece fırsatçı ya da gözü dönmüş Akıncılara karşı uzun süre kullanmaktan körelmişti. Sahillerimizi, gözcü kulelerimizin yerlerini, gelgit ve akıntılarımızı bilen örgütlü korsanlara karşı çocuk gibiydik. Sadece Prens Verity'nin İrfan yapması bize koruma sağlıyordu. Kaç gemiyi saptırdı, kaç ro-tacıyı sersemletti ya da kaç dümenciyi şaşırttı, asla bilemeyeceğiz. İnsanlar onlar için ne yaptığını kavrayamadıklarından, Farseer-lar hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyorlardı. İnsanlar sadece başarılı akınları görüyorlar, kayalıklara çarpan ya da bir fırtına sırasında fazla güneye yol alan bir gemiyi hiç görmüyorlardı. İnsanlar cesaretlerini kaybettiler. İçyer dukalıkları paylaşmadıkları bir sahili korumak için verdikleri vergilere sinirlendiler; Sahil dukalıkları hiçbir şeyi değiştirmiyor gibi görünen vergilerin altında ezildiler. Bu yüzden Verity'nin savaş gemilerine gösterilen heves, insanların onunla ilgili gündelik düşüncelerine göre artan veya azalan, değişken bir şeydiyse, kimseyi gerçekten suçlayamayız. Hayatımın en uzun kışı gibi görünmüştü gözüme.

Verity'nin çalışma odasından Kraliçe Kettricken'ın dairesine gittim. Kapıyı çaldım ve önceden olduğu gibi aynı küçük uşak kız tarafından içeri alındım. Neşeli, ufak yüzü ve siyah kıvırcık saçlarıyla Rosemary bana zavallı perileri anımsattı. İçeride, odaya basık bir hava hakimdi. Kettricken'ın hanımlarının çoğu odadaydı ve bir çerçevenin etrafında taburelere oturmuş, beyaz keten bir kumaşı tutuyorlardı. Kenar işlemesi yapıyorlardı; parlak ipliklerle işlenen çiçekler ve yeşillikler. Hasty Hanım'ın dairelerinde benzer projelere şahit olmuştum. Genellikle bu etkinlikler neşeli geçer, çeneler çalışır, dostça şakalaşmalar olur, parlak iplerinin ucunu ağır kumaştan geçirirken iğneler parlardı. Ama burada neredeyse sessiz bir etkinlikti. Kadınlar başları eğik, özenle ve ustalıkla, ama neşeli bir sohbetten uzak çalışıyorlardı. Odanın her köşesinde pembe ve yeşil, kokulu mumlar yanıyordu. Mumların hafif, güzel kokulan çerçevenin üzerine koku katıyordu.

Kettricken işe başkanlık ediyordu, elleri diğerlerininki kadar meşguldü. Sessizliğin kaynağı Kettricken'dı sanki. Yüzü sakin, neredeyse huzurlu görünüyordu. Kendi kendine yeterli oluşu o kadar belirgindi ki, etrafındaki duvarları neredeyse görebiliyordum. Bakışları hoşnut, gözleri nazikti, ama gerçekten orada olduğunu hissetmedim. Soğuk, kıpırtısız, su dolu bir kap gibiydi. Buckkeep tarzından ziyade Dağ tarzında sade yeşil bir cüppe giymişti. Mücevher takmamıştı. Bana baktı ve sorgularcasına gülümsedi. Kendimi davetsiz bir misafir, bir grup talebeyle öğretmenlerinin dersini kesintiye uğratmış biri gibi hissettim. Bu yüzden onu sadece selamlamak yerine varlığımı haklı çıkarmaya çalıştım. İzleyen kadınları göz önünde bulundurarak resmi bir üslupla konuştum.

"Kraliçe Kettricken. Veliaht Verity benden size bir mesaj iletmemi istedi."

Gözlerinin gerisinde bir şeyler oynaşır gibi oldu ve sonra ye-

niden durgunlaştı. "Evet," dedi doğallıkla. İğnelerin hiçbiri zıplayan danslarına ara vermedi, ama bütün kulakların getirdiğim mesajı duymayı beklediğinden emindim.

"Bir vakitler kulenin tepesinde Kraliçenin Bahçesi denilen bir bahçe vardı. Bir vakitler yeşillik dolu saksılar ve su dolu gölcükleri olduğunu söyledi Kral Verity. Çiçeklenen bitkiler, balık ve rüzgar canlarıyla dolu bir yermiş. Annesininmiş. Bahçeyi almanızı istiyor Kraliçem."

Masadaki sessizlik yoğunlaştı. Kettricken'ın gözleri büyüdü. Dikkatle sordu, "Bu mesajdan emin misin?"

"Elbette leydim." Tepkisine şaşırmıştım. "Bahçenin yenilendiğini görmekten büyük mutluluk duyacağını söyledi. Bahçeden büyük bir hoşnutlukla söz etti, özellikle kekik yataklarını hatırlarken."

Kettricken'ın yüzündeki sevinç bir çiçeğin taçyaprakları gibi açtı. Bir elini ağzına götürdü, parmaklarının arasından titrek bir soluk aldı. Solgun yüzüne kan geldi, yanakları kızardı. Gözleri parladı. "Görmeliyim," diye belirtti. "Hemen görmeliyim!" Aniden ayağa kalktı. "Rosemary? Pelerinim ve eldivenlerim, lütfen." Hanımlarına yöneldi. "Sizler de pelerin ve eldivenlerinizi alıp bana katılmayacak mısınız?"

"Kraliçem, fırtına bugün çok şiddetli..." diye söze başladı biri tereddütle.

Ama bir diğeri, hatlarında anaç bir ifade olan yaşlı bir kadın, Leydi Modesty, yavaşça ayağa kalktı. "Size kulenin tepesinde katılacağım. "Pluck!" Köşede uyuklamakta olan küçük bir oğlan ayağa fırladı. "Koş ve pelerinimle eldivenlerimi getir. Ve başlığımı." Kettricken'a döndü. "O bahçeyi Kraliçe Constance'ın zamanından iyi hatırlıyorum. Ona eşlik ederken birçok güzel an geçirdim orada. Yenilenmesinden sevinç duyarım."

Bir kalp atımı duraksama oldu ve sonra diğer hanımlar da aynı hareketi yapmaya başladılar. Pelerinimle döndüğümde hepsi

gitmeye hazırdı. Bu kadınlar alayını kaleden geçirip Kraliçenin Bahçesi'ne tırmanan uzun merdivenlerden tırmandırırken kendimi farklı bir şekilde garip hissettim. O sırada uşakları ve meraklıları da sayarsak, Kettricken'la beni izleyen yirmi kişi kadar vardı. Dik, taş basamakları çıkarken Kettricken hemen arkamdaydı. Di-ğerileri arkamızda uzun bir kuyruk oluşturuyordu. Ağır kapıyı ve dışındaki kar yığınını iteleyip açmaya zorlarken Kettricken yumuşakça, "Beni affetti, değil mi?" diye sordu.

Nefesimi tutmak için duraksadım. Kapıyı omuzlayarak açmak boynumdaki yaraya iyi gelmemişti. Kolum garip bir şekilde zonk-ladı. "Kraliçem?" diye sordum cevap niyetine.

"Lordum Verity beni affetti. Ve bu da onun bunu gösterme şekli. Ah, paylaşacağımız bir bahçe yapacağım. Onu bir daha asla utandırmayacağım." Ben onun kendinden geçmiş gülüşüne bakarken umursamayarak kapıyı omuzladı ve iterek açtı. Ben soğukta ve kış ışığında gözlerimi kırpıştırarak dururken kulenin tepesine çıkıp yürüdü. Baldırlarına kadar gelen sertleşmiş karda yürümeyi umursamadı bile. Kulenin kıraç tepesine baktım ve aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ettim. Hiçbir şey yoktu burada, kurşuni göğün altında rüzgarla havalanan ve tutan kar sadece.

Bir duvar kenarına atılmış heykellerle kaselerin üzerini kaplamıştı. Kendimi Kettricken'ın hayalkırıklığına hazırladım. Ama onun yerine, kulenin tepesinde rüzgar yağan karı etrafında döndürürken orta yerde bir çocuk gibi kahkaha atarak kollarını açtı, kendi etrafında döndü. "Çok güzel!" dedi.

Arkasından dışarı çıktım. Diğerleri de arkamdan geldiler. Kettricken bir anda bir duvarın önüne istiflenmiş yıkılmış heykel, saksı ve leğenlerin yanına geldi. Bir meleğin yanaklarındaki karı annesinin yanaklarıymış gibi bir şefkatle sildi. Taş bir sıradaki kar yığınını süpürdü ve sonra meleği alıp sıranın üzerine koydu. Küçük bir heykel değildi, ama Kettricken birikmiş karın altından diğer

birçok parçayı çıkarırken kendi cüssesini ve gücünü canlı bir şekilde kullanıyordu. Çıkardığı parçalar hakkında yorum yaptı ve hanımlarının gelip onları takdir etmeleri konusunda ısrarcı davrandı.

Onlardan biraz uzakta durdum. Soğuk rüzgar vücudumu yalıyor, yaralarımdaki acıyı uyandırıp zor hatıralarımı taşıyordu bana. Bir defasında Galen İrfan becerisini içime çekiçlemeye çalışırken soğukta neredeyse çıplak, burada durmuştum. Beni bir köpekmi-şim gibi dövdüğünde tam bu noktada durmuştum. Ve onunla burada mücadele etmiştim ve mücadelede bir zamanlar sahip olduğum İrfanı yakmış ve yaralamıştım. Burası benim için hâlâ acı bir yerdi. Orada dururken, ne kadar yeşil ve huzur dolu olursa olsun, herhangi bir bahçenin beni etkileyip etkilemeyeceğini merak ettim. Alçak bir duvar beni çağırdı. O duvara gidip kenarından baktığımda aşağıdaki kayalık uçurumları göreceğimi biliyordum. Gitmedim. Düşüşün bir vakitler bana sunduğu hızlı son beni bir daha asla ayartamayacaktı. Galen'in eski İrfan telkinlerini bir kenara attım. Kraliçeyi seyretmek için döndüm.

Kar ve taşların oluşturduğu beyaz arka fona karşı renklenmişti. Kardelen adı verilen, kışın kar gölleri geri çekilirken bile açan bir çiçek vardır. Bana onu hatırlattı. Solgun saçları giydiği yeşil pelerinin üstünde birdenbire altın rengi, dudakları kırmızı, yanakları burada tekrar açacak güller gibi pembe olmuştu. Her hazineyi ortaya çıkarır ve hakkında yorum yaparken gözleri ileri atılan mavi mücevherler gibiydi. Onun tersine, siyah ya da kahverengi gözlü, koyu renk bukleli hanımları kış soğuğuna karşı pelerinli ve başlıklıydılar. Kraliçeleriyle hemfikir olarak ve onun keyfinden keyiflenerek sessizce duruyorlar, ama üşümüş parmaklarını birbirlerine sürtüyor ya da pelerinlerini rüzgara karşı sıkıca kapalı tutuyorlardı. Böyle, diye düşündüm, Verity'nin onu böyle görmesi gerek, şevk ve hayatla parlarken. O zaman kendini onu sevmek-

ten alamazdı. Yaşama gücü, tıpkı Verity avlanır ya da at sürerken olduğu gibi yanıyordu. Ya da bir vakitler olduğu gibi.

"Elbette hayli sevimli," demeyi göze aldı Leydi Hope. "Ama çok soğuk. Ve kar eriyip rüzgar yumuşayana kadar yapılabilecek çok az şey var."

"Ah, yanılıyorsunuz!" diye belirtti Kraliçe Kettricken. Hazinelerinden doğrulup bahçenin ortaya yerine yürürken yüksek sesle güldü. "Bir bahçe yürekte başlar. Yarın buradaki karla buzu sü-pürmeliyim. Ve sonra bütün bu sıralar, heykeller ve saksılar yerleştirilmeli. Ama nasıl? Bir tekerleğin parmaklığı gibi mi? Sevimli bir labirent gibi mi? Boy ve temaya göre biçimsel olarak mı? Binlerce şekilde düzenlenebilirler ve ben denemeliyim. Meğerki lordum bir zamanlar nasıl olduğunu benim için hatırlarsa. Sonra bahçeyi, çocukluğunun bahçesini onun için yenilerim!"

"Yarın Kraliçe Kettricken. Gök kararmaya ve soğumaya başladı çünkü," tavsiyesinde bulundu Leydi Modesty. Merdivenleri çıkmanın ve ardından soğukta durmanın yaşlı kadına neye maloldu-ğunu görebiliyordum. Ama, "Belki ben bu gece size bahçeyle ilgili anımsadıklarımı anlatabilirim," derken nazikçe gülümsüyordu.

"Anlatır mısınız?" diye çığlık attı Kettricken ve Leydi Mo-desty'nin ellerini ellerine aldı. Leydi Modesty'ye verdiği gülümseme bir nimet gibiydi.

"Bunu yapmaktan memnun olurum."

Ve bu sözler üzerine çatıyı yavaşça boşaltmaya başladık. En son ben çıktım. Kapıyı arkamdan kapadım ve gözlerimin kuledeki karanlığa alışmasını bekleyerek bir an durdum. Altımda, diğerleri inerken mumlar bir aşağı, bir yukarı inip çıkıyordu. Koşup mum getirmeyi hangi uşak akıl ettiyse onu kutladım. Daha da yavaş bir şekilde izledim onları, ısırıktan kılıç yarasına kadar kolumun tamamı tehlikeli bir şekilde zonkluyordu. Kettricken'ın neşesini düşündüm ve yanlış bir temel üzerine kurulu olduğunu suç-

lulukla düşünsem de bundan hoşnut oldum. Verity, bahçeyi Kett-ricken'a teslim etme önerimle rahatlamıştı, ama onun için bahçe, Kettricken için taşıdığı anlamı taşımıyordu. Kettricken bu projeye aşkları için bir mabet kurarmış gibi saldıracaktı. Verity'nin yarın sabaha ona bu hediyeyi verdiğini hatırlayacağından şüpheliydim. Merdivenlerden inerken kendimi hem hain, hem de aptal gibi hissettim.

Akşam yemeğine yalnız kalmayı istediğimi düşünerek gittim. Bu yüzden salondan uzak durdum ve onun yerine mutfağın muhafız odasını tercih ettim. Orada yemek yemekte olan Burrich ve Hands'le karşılaştım. Onlara katılmamı istediklerinde reddedemedim. Ama oturur oturmaz, ben orada değilmişim gibi oldu. Beni sohbetlerinin dışında bırakmadılar. Ama benim artık paylaşmadığım bir hayattan bahsediyorlardı. Ahırlar ve ahırlarda olup bitenlerin zengin ayrıntıları aklıma gelmiyordu artık. Sorunları derin geçmişten gelen bir bilgiyi paylaşan adamların emin canlılığıyla tartışıyorlardı. Gitgide kendimi onların sözlerine kafa sallar, ama hiçbir şey söylemezken buldum. İyi anlaşıyorlardı. Burrich, Hands'e üstünlük taslamıyordu. Ama Hands açıkça üstü gözüyle baktığı adama duyduğu saygıyı saklamıyordu. Hands, Burrich'ten kısa zamanda çok şey öğrenmişti. Geçen güz Buckkeep'ten ikinci dereceden bir seyis yamağı olarak ayrılmıştı. Şimdi şahinler ve köpekler hakkında ustalıkla konuşuyor ve Burrich'in at yetiştirmeyle ilgili tercihleri üzerine sağlam sorular soruyordu. Hands sabah erken saatlerde bir at tarafından tekmelenmiş bir köpek konusunda kaygılıydı. Bana iyi geceler dilediler ve kapıdan çıkarken hâlâ konuşuyorlardı.

Sessizce oturdum. Etrafımda başkaları vardı, yiyip içen sohbet eden muhafızlar ve askerler. Sohbetin, kasenin kenarına değen kaşığın ve peynir tekerleğini kesen bıçağın tatlı sesleri müzik gibiydi. Oda yemek ve insan, odun ateşi ve dökülmüş bira ve fo-

kurdayan güzel yahni kokuyordu. Kendimi rahat hissetmeliydim, huzursuz değil. Melankolik. Ya da yalnız da değil. Kardeşim?

Geliyorum. Eski domuz ahırında buluşalım.

Gecegözleri uzakta avlanmaktaydı. İlk ben gittim ve karanlıkta dikilip onu bekledim. Heybemde bir merhem kasesi vardı ve bir torba da kemik getirmiştim. Kar etrafımda dönüyordu; kış kıvılcımlarının sonsuz dansı. Gözlerim karanlığı yokladı. Onu hissettim, yakınımda olduğunu hissettim, ama yine de sıçrayıp beni ürkütmeyi başardı. Merhametliydi, yaralanmamış bileğimi ısırır gibi yapıp salladı sadece. Barakanın içine girdik. Bir mum artığını yaktım ve omzuna baktım. Dün gece yorgundum ve acım vardı, bu yüzden iyi iş çıkarmış olduğumu görmek beni sevindirdi. Kesiğin çevresinde postun yoğun kıllarını ve kılların altındaki tabakayı kestim, yarayı temiz karla ovaladım. Üzerindeki kabuk kalın ve siyahtı. Bugün biraz daha kanamış olduğunu söyleyebilirdim. Ama fazla değil. Merhemi kalın bir tabaka halinde üzerine sürdüm. Gecegözleri hafifçe inledi, ama ihtimamıma rağmen duyduğu acıya katlandı. Daha sonra kafasını çevirdi ve o noktayı sorgulanmasına kokladı.

Kazyağı, gözleminde bulundu ve yalamaya başladı. Bıraktım yalasın. İlaçta ona zarar verecek bir şey yoktu ve dili yaraya merhemi benim parmaklarımdan daha iyi sürecekti.

Aç mısın? diye sordum.

Tam değil. Eski duvarın orada bolca fare var. Sonra getirdiğim torbanın kokusunu alıp: Ama bir parça sığır ya da geyik etine hayır demem.

Kemikleri döktüğümde onları sahiplenmek için kendini kemiklerin üzerine attı, kokladı, sonra kemirmek için aralarından etli bir boğumu çekti. Yakında avlanacak mıyız? Bana İşlenmişleri hatırlattı.

Bir iki gün içinde. Bir dahaki sefere bir kılıç kullanabilecek durumda olmak istiyorum.

Seni suçlamıyorum. İnsan dişleri silah yerine geçmiyor. Ama fazla bekleme.

O niye?

Çünkü bugün birkaç tane gördüm. Kendilerinden geçmişlerdi. Bir dere yatağında soğuktan ölmüş bir geyik bulmuşlar ve onu yiyorlardı. Bozuk, kokan bir et ve onu yiyorlardı. Ama onları fazla idare etmez. Yarın yaklaşıyor olacaklar.

O halde yarın avlanırız. Bana onları nerede gördüğünü göster. Gözlerimi kapadım ve benim için hatırladığı dere yatağını tanıdım. O kadar uzağa gittiğini bilmiyordum! Bütün o yolu yaralı bir omuzla mı gittin?

O kadar da uzak değildi. Bu cevapta bir parça cesaret gösterisi hissettim. Ayrıca onları arayacağımızı biliyordum. Tek başına daha hızlı ilerleyebilirim. Onları yalnız başıma bulmam ve sonra avlanmak için seni oraya götürmek daha kolay.

Av değil Gecegözleri.

Hayır. Ama sürümüz için yaptığımız bir şey.

Bir süre sessizce onunla birlikte oturup getirdiğim olduğum kemikleri kemirmesini seyrettim. Bu kış iyi büyümüştü. İyi beslenip kafesten salıverilince kilo almış, kas yapmıştı. Kürküne kar düşüyor olabilirdi, ama gri kürkünün arasına serpiştirilmiş daha kalın siyah koruyucu kıllar kar tanelerini döküyor ve nemin derisine ulaşmasını önlüyordu. Ayrıca kokusu sağlıklıydı, egzersiz yaptırılmadan kapalı tutulan, aşırı beslenmiş köpekgillerinki gibi değil, vahşi, temiz bir kokuydu. Dün hayatımı kurtardın.

Sen beni bir kafeste ölmekten kurtardın.

Sanırım uzun süre yalnız kalmışım, insanın bir arkadaşı olmasının ne anlama geldiğini unutmuşum.

Kemiğini çiğnemeyi bıraktı ve eğlenerek bana baktı. Arkadaş

mı? Bunun için fazla küçük bir sözcük, kardeşim. Ve yanlış yönde. Bu yüzden bana öyle bakma. Benim için neysen, ben de senin için o olacağım. Bağlı kardeş ve sürü. Ama ihtiyaç duyduğun her şey değilim. Kemiğini çiğnemeye devam etti ve ben de az önce tavsiye ettiği şeyi düşünerek oturdum.
İyi uykular kardeşim, dedim giderken.
Hırladı. Uyku mu? Güçbela belki. Daha ay bu kapalı havayı delecek ve bana avlanmak için ışık verecek. Ama vermezse, uyuyabilirim.
Başımla onayladım ve onu kemikleriyle baş başa bıraktım. Kaleye dönerken daha önce olduğumdan daha az kederli ve yalnız hissettim kendimi. Ama Gecegözleri'nin hayatını ve iradesini benimkine böyle uyarlayacak olmasının suçluğuyla üzüntü de duydum. Bu onun için ahlaklı bir şey gibi görünmüyordu; İşlenmişleri koklayarak bulma işi.
Sürü için. Bu, sürünün iyiliği için. Duygusuzlar bölgemize gelmeye çalışıyorlar. Buna izin veremeyiz. Bu konuda rahata benziyordu ve beni rahatsız etmesine şaşırmıştı. Kendimize karanlıkta kafa salladım ve mutfak kapısından, tekrar sarı ışığa ve sıcaklığa girdim.
Odama giden merdivenleri son birkaç günde yapmış olduklarımı düşünerek çıktım. Yavru kurdu salıvermeye karar vermiştim. Ama onun yerine kardeş olmuştuk. Üzgün değildim. Verity'yi Buckkeep yakınlarındaki İşlenmişler konusunda uyarmaya gitmiştim. Ama onun yerine, zaten bildiğini ve Elderlingleri incelemek ve diğer İrfan sahiplerini bulmaya çalışmak görevlerini bana vermeyi planladığını görmüştüm. Bahçeyi, onu kırgınlıklarından uzak tutup meşgul etmesi için Kettricken'a vermesini istemiştim. Ama onun yerine Kettricken'ı aldatmış ve Verity'ye olan sevgisine daha fazla bağlamıştım. Soluklanmak için bir merdiven aralığında durdum. Belki de, diye düşündüm, hepimiz Soytarı'nın ez-

gisiyle dans ediyoruz. Bu şeylerin bazılarını bana o önermemiş miydi?
Cebimdeki pirinç anahtarı hissettim tekrar. Şu an çok uygun bir zamandı. Verity yatak odasında değildi, ama Charim oradaydı. İçeri girmeme ve anahtarı kullanmama izin verme konusunda rahatsızlık duymadı. Orada bulduğum bir kucak dolusu parşömeni aldım; umduğumdan fazlaydı. Onları odama götürdüm ve giysi sandığımın üzerine koydum. Şöminedeki ateşi canlandırdım. Boynumdaki ısırığın üzerindeki pansumana göz attım. Kanla boyanmış, çirkin bir kumaş topağı haline gelmişti. Onu değiştirmem gerektiğini biliyordum. Ama gevşetmeye korkuyordum. Bir süre sonra ateşe daha fazla odun attım. Parşömenleri karıştırdım. Uzun, ince ve küçük bir yazı ve solmuş resimler. Sonra gözlerimi kaldırdım ve odama baktım.
Bir yatak. Bir sandık. Yatağın yanında küçük bir sehpa. Yıkanma suyu için ibrik ve tas. Kral Wisdom'ın sarımtırak bir Elderling-le görüşmesini resmeden gerçekten çirkin bir goblen. Şömine rafında bir miktar mum. Buraya yerleştiğim ilk akşamdan bu yana, burada yaşadığım yıllar boyunca neredeyse değişmemişti. Çıplak ve kasvetli, hayal gücünden yoksun bir odaydı. Birdenbire ben de çıplak ve kasvetli, hayal gücünden yoksun bir kişi oluverdim. Alıp getiriyor, avlıyor ve öldürüyordum. İtaat ediyordum. İnsandan çok tazıydım. Üstelik tercih edilen, sevilen ve methedilen bir tazı bile değildim. Çalışan sürüden biri. Shrewd'dan en son ne zaman haber almıştım? Ya da Chade'den? Soytarı bile benimle alay etmişti. Artık herhangi biri için bir araç olmanın dışında neydim? Beni umursayan, beni düşünen biri var mıydı? Birden kendime tahammül edemedim. Aldığım parşömeni bıraktım ve odamdan çıktım.
Patience'ın odasının kapısını çaldığımda bir duraksama oldu. "Kim o?" dedi Lacey'nin sesi.
"FitzChivalry."

"FitzChivalry!" Ses tonunda bir parça hayret vardı. Benim ziyaret etmem için geç bir saatti. Genelde gün içinde gelirdim. Derken kaldırılan sürgünün ve açılan kapı mandalının sesini duyunca rahatladım. Ona söylediklerimi dikkate almış, diye düşündüm. Kapı yavaşça açıldı ve Lacey şüpheli bir şekilde gülerek içeri girmem için geri çekildi.
Lacey'yi sıcak bir şekilde selamlayarak içeri girdim ve sonra Patience'a bakındım. Diğer odada, diye düşündüm. Ama bir köşede, gözlerini iğne işine indirmiş Molly oturuyordu. Ne bana baktı, ne de varlığımı fark ettiğini hissettirdi. Saçını topuz yapmış, dantelli küçük bir başlıkla örtmüştü. Mavi elbisesi bir başka kadında basit ve gösterişsiz durabilirdi. Molly'nin üzerinde sıkıcıydı. Gözleri işine çevrili durmaya devam etti. Lacey'ye baktığımda beni incelediğini fark ettim. Tekrar Molly'ye baktım ve içimde bir şeyler koptu. Odayı aşıp ona ulaşmam için dört adım yetti. Sandalyesinin yanında diz çöktüm ve o geri çekilirken elini alıp dudaklarıma götürdüm.
"FitzChivalry!" Pateince'ın arkamdan gelen sesi çok öfkeliydi. Kapı aralığında duruşuna baktım. Dudakları sinirden bir çizgi halini almıştı. Başımı çevirdim.

Molly başını başka yana çevirmişti. Elini tuttum ve yavaşça konuştum. "Artık böyle devam edemem. Ne kadar aptalca, ne kadar tehlikeli olursa olsun, başkaları ne düşünürse düşünsün. Senden hep ayrı kalamam."

Elini çekti ve parmaklarını acıtmamak için bıraktım çeksin. Ama eteğini kavradım ve inatçı bir çocuk gibi sıkıca tuttum. "En azından konuş benimle," diye yalvardım ona, ama konuşan Pati-ence oldu.

"FitzChivalry, yaptığın şey uygun değil. Buna hemen bir son ver."

"Babamın da seninle flört etmesi ne uygundu, ne akıllıca, ne

de münasipti. Ama tereddüt etmedi. Sanırım şu an benim hissettiğim gibi hissediyordu." Molly'ye bakmaya devam ediyordum.

Bu bana Patience'ın ürkek sessizliğini kazandırdı. Ama iğne işini bırakıp ayağa kalkan Molly oldu. Bir adım attı ve gitmesine izin vermediğim takdirde kumaşın yırtılacağım anlayınca eteğini bıraktım. Benden uzaklaştı. "Leydi Patience bu akşam beni mazur görürler mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi Patience, ama sesinde kesinlik yoktu.

"Eğer gidersen, bunun bana bir yararı olmaz." Kulağa fazla dramatik geldiğini biliyordum. Hâlâ sandalyesinin yanında dizlerimin üzerinde duruyordum.

"Kalırsam, bunun sana yine bir yararı olmaz." Molly önlüğünü çıkarıp bir kancaya asarken içtenlikle konuşmuştu. "Ben bir hizmetçiyim. Sen kraliyet ailesinden genç bir soylusun. Aramızda asla bir şey olamaz. Son birkaç haftadır bunu anladım."

"Hayır." Ayağa kalktım ve ona doğru adım attım, ama ona dokunmaktan kaçındım. "Sen Molly'sin ve ben de Çaylak'ım."

"Belki. Bir zamanlar," diye itiraf etti Molly. Sonra iç geçirdi. "Ama artık değil. Bunu benim için daha fazla zorlaştırmayın efendim. Beni rahat bırakmalısınız. Gidecek başka yerim yok; burada kalıp çalışmalıyım, en azından yeterince para ka..." Birden başını salladı. "İyi geceler leydim. Lacey. Efendim." Bana sırtını döndü. Lacey sessizce duruyordu. Molly'ye kapıyı açmadığını fark ettim, ama Molly orada duraksamadı. Kapıyı arkasından sert bir şekilde kapattı. Odaya korkunç bir sessizlik doldu.

"Pekala." dedi Patience sonunda. "En azından birinizin aklının başında olduğunu gördüğüme sevindim. Buraya dalıp hizmetkarıma saldırabileceğini mi düşündün FitzChivalry?"

"Onu sevdiğimi düşünüyordum," dedim açık açık. Bir sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Bu kadar yalnız

olmaktan çok yorulduğumu düşünüyordum."

"Bu yüzden mi geldin buraya?" Patience neredeyse incinmiş gibiydi.

"Hayır. Buraya sizi görmek için geldim. Burada olacağını bilmiyordum. Ama onu gördüğümde birden içimden geldi. Bu doğru Patience. Böyle devam edemem."

"Şey, etsen iyi edersin, çünkü etmek zorunda kalacaksın." Kelimeler ağırdı, ama onları söylerken içini çekti.

"Molly şey hakkında... benim hakkımda konuştu mu? Sizinle. Bilmek zorundayım. Lütfen." Sessizliklerine çarptım ve karşılıklı bakıştık. "Onu yalnız bırakmamı gerçekten istiyor mu? Beni bu kadar mı küçümsüyor? Yapmamda ısrar ettiklerinizi yapmadım mı? Bekledim Patience. Ondan kaçındım, konuşmamaya gayret ettim. Ama bu ne zaman sona erecek? Yoksa planın bu mu? Bizi birbirimizi unutana kadar ayrı tutmak mı? Böyle olamaz. Ben bebek değilim ve bu da benden sakladığın, başka oyuncaklarla dikkatimi dağıtacağın bir süs değil. Bu Molly. Ve o benim yüreğimde ve gitmesine izin vermeyeceğim."

"Korkarım vermek zorundasın." Patience ağır bir şekilde söyledi.

"Neden? Başka birini mi seçti?"

Patience kelimelerimi sinek kovar gibi kovaladı. "Hayır. Hercai değil o. Kalbini ona nasıl kaptırdığını görebiliyorum. Ama gururu da var. Senin neyi reddettiğini görmeye geldi. İkiniz de ortada buluşamayacağınız kadar uzak yerlerden bunun için geldiniz. Shrewd bir evliliğe rıza gösterse bile, ki çok şüpheliyim, nasıl yaşayacaksınız? Buckkeep Kasabası'na gitmek ve bir mumha-nede çalışmak için kaleden ayrılamazsın. Yapamayacağını biliyorsun. Ya onu burada tutarsan hangi mevkinin tadını çıkaracak? İyiliğine rağmen, onu iyi tanımayan insanlar sadece seviyelerinizde-ki farkı görecekler. Senin zevksizliğin olarak görülecek. 'Ah, şu

Piç, üvey annesinin hizmetçisinde gözü var. Onu birçok defa köşeye kıstırdığından ve şimdi de bedelini ödemek zorunda olduğundan eminim.' Kastettiğim konuşma şeklini biliyorsun."
Biliyordum. "İnsanların ne diyeceği umrumda değil."
"Belki sen dayanabilirsin. Ama ya Molly? Ya çocuklarınız?"
Sustum. Patience kucağında duran ellerine baktı. "Gençsin FitzChivalry." Çok sessiz, çok teselli edici şekilde konuşuyordu. "Şu an buna inanmadığını biliyorum. Ama bir başkasıyla karşılaşacaksın. Konumuna daha yakın biriyle. Ve Molly de. Belki de bu mutluluk şansını hak ediyor. Belki geri çekilmelisin. Kendine bir iki yıl zaman tanı. O vakte kadar duyguların değişmezse, şey..."
"Duygularım değişmeyecek."
"Korkarım onunkiler de." Patience dobra konuşuyordu. "Seni sevdi Fitz. Gerçekte kim olduğunu bilmeden, sana kalbini verdi. Böyle söyledi. Bana olan güvenine ihanet etmek istemiyorum, ama istediğini yapıp onu yalnız bırakırsan, sana asla kendisi söyleyemez. Bu yüzden ben konuşacağım ve umarım sana vermek zorunda olduğum acı için beni suçlamazsın. Bunun asla olamayacağını biliyor. Bir soyluyla evlenen bir hizmetkar olmak istemiyor. Çocuklarının bir kale hizmetkarının kızları ve oğulları olmalarını istemiyor. Bu yüzden ona verebildiğim azıcık parayı biriktiriyor. Mumlarını ve kokularını satın alıyor ve hâlâ kendi işini yapıyor, elinden geldiğince. Yeterince biriktirmeyi, bir şekilde kendi mum-hanesiyle baştan başlamayı istiyor. Hemen o'mayacak. Ama amacı bu." Patience duraksadı. "Sa'na o hayatta yer görmüyor."
Uzun bir süre düşünerek oturdum. Ne Lacey, ne Patience konuştu. Lacey çay demleyerek sessizliğimiz içinde yavaşça hareket etti. Elime bir bardak çay tutuşturdu. Gözlerimi ona çevirdim ve gülümsemeye çalıştım. Çayı dikkatle kenara koydum. "Böyle olacağını başından beri biliyor muydunuz?" diye sordum.
"Bundan korktum," dedi Patience sadece. "Ama bu konuda

yapabileceğim bir şey olmadığını da biliyordum. Senin de yok."
Kıpırdamadan, hatta düşünmeden oturdum. Eski barakanın altında, kazılmış oyukta, Gecegözleri burnu bir kemiğin üstünde uyukluyordu. Ona yumuşakça dokundum, onu uyandırmadan. Sakin soluk alıp verişi bir güven kaynağıydı.
"Fitz? Ne yapacaksın?"
Gözyaşları gözlerime batıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve geçti. "Bana söyleneni," dedim. "Ne zaman aksini yaptım ki?"
Ben yavaşça ayaklanırken Patience sessiz kaldı. Boynumdaki yara zonkluyordu. Birden sadece uyumak istedim. Gitmek için izin isteyince başıyla onayladı. Kapıda duraksadım. "Bu gece neden geldiğime gelince. Tabii sizi görmenin dışında. Kraliçe Kett-ricken Kraliçenin Bahçesi'ni yenileyecek. Kulenin tepesindeki bahçeyi. Bahçenin ilk başta nasıl düzenlenmiş olduğunu öğrenmeyi istediğinden bahsetti. Kraliçe Constance'ın zamanında. Onun için hatırlayabilirsiniz belki diye düşündüm."
Patience tereddüt etti. "Hatırlıyorum. Hem de çok iyi." Bir an sessiz kaldı, sonra yüzünde mutlu bir ifade belirdi. "Senin için çizer anlatırım. Sonra kraliçeye gidebilirsin."
Gözlerine baktım. "Bence ona kendiniz gitmelisiniz. Bence bu onu mutlu edecektir."
"Fitz insanlarla hiç iyi geçinemedim." Sesi alçaldı. "Eminim beni tuhaf bulacaktır. Sıkıcı. Yapamam..." Duraksarken kekeledi.
"Kraliçe Kettricken çok yalnız," dedim yavaşça. "Çevresinde hanımlar var, ama gerçek dostları olduğunu sanmıyorum. Bir zamanlar siz de kraliçe olmayı bekliyordunuz. Neye benzediğini hatır] ayamıyor musunuz?"
"Sanırım onun için, benim için olduğundan çok farklı."
"Büyük ihtimalle," diye katıldım fikrine. Gitmek için döndüm. "En azından sizin dikkatli ve sevgi dolu bir kocanız vardı." Patience arkamda şaşkın bir ses çıkardı. "Ve Prens Regal'in o zaman-

lar... bugünkü kadar akıllı olduğunu da sanmıyorum. Ve sizi destekleyen bir Lacey var. Evet, Leydi Patience. Onun için epey farklı olduğundan eminim. Çok daha zor."
"FitzChivalry!"
Kapıda duraksadım. "Evet leydim?"
"Seninle konuşurken bana dön!"
Yavaşça döndüm ve yere hızla vurdu. "Beni utandırmaya çalışıyorsun! Görevimi yapmadığımı mı düşünüyorsun? Görevimi bilmediğimi mi düşünüyorsun?"
"Leydim?"

"Yarın ona gideceğim. Ve benim garip, beceriksiz ve kaprisli olduğumu düşünecek. Benden sıkılacak ve hiç gelmemiş olmamı dileyecek. Ve sonra beni bunu yapmaya zorladığın için benden özür dileyeceksin."
"Sizin en iyisini bildiğinizden eminim, leydim."
"Saray adamı tavırlarını da al ve git. Çekilmez çocuk."

Ayağı tekrar yere vurdu, sonra döndü ve hızla yatak odasına gitti. Ben çıkarken Lacey benim için kapıyı açtı. Dudakları düz bir çizgi halindeydi, duygularını bastırıyordu.

"Eee?" dedim ona çıkarken, bana söyleyecek sözü olduğunu bilerek.

"Babana çok benzediğini düşünüyordum," gözleminde bulundu Lacey ters ters. "Onun kadar inatçı olmaman dışında. O senin kadar kolay pes etmezdi." Kapıyı arkamdan sert bir şekilde kapattı.

Kapalı kapıya bir süre baktım, sonra odama yöneldim. Boy-numdaki yaranın pansumanını değiştirmem gerektiğini biliyordum. Kolum her adımda zonklayarak bir kat merdiven çıktım. Merdiven sahanlığında durdum. Bir süre şamdanlarda yanmakta olan mumlan seyrettim. Bir sonraki kata çıktım.

Birkaç dakika durmadan çaldım kapıyı. Kapısının altındaki bir çatlaktan sarı bir mum ışığı geliyordu, ama kapıyı çaldığımda ani-

den söndü. Bıçağımı çıkardım ve kapının mandalını gürültüyle kurcalamaya başladım. Değiştirmişti. Bıçağımın ucunun kaldıramayacağı kadar ağır bir de sürgü vardı. Vazgeçtim ve gittim.

İnmek çıkmaktan kolaydır her zaman. Aslında çok daha kolay olabilir, hele bir kol zaten yaralıysa. Uzaktaki kayalara beyaz bir dantel gibi vurmakta olan dalgalara baktım. Gecegözleri haklıydı. Ay bir parça görünmeyi başarmıştı. İp, eldivenli ellerimden bir parça kaydı ve yaralı kolum ağırlığımı taşımak zorunda kaldığında homurdandım. Az daha, diye söz verdim kendime. Kendimi biraz daha aşağı saldım.

Molly'nin penceresinin çıkıntısı umduğumdan daha dardı. O çıkıntıya tünerken, ipi kolumun etrafına sardım. Bıçağım panjurların arasındaki çatlağa kolayca girdi; çok kötü yapılmışlardı. Üstteki kilit dili açılmıştı ve içerden sesini duyduğumda alttakiyle uğraşıyordum.
"İçeri gelirsen çığlık atarım. Muhafızlar gelir."

"O halde iyisi mi onlar için çay demle," diye cevap verdim vahşice ve alttaki kilidin dilini kurcalamaya devam ettim.

Bir an sonra Molly panjurları açtı. Pencerenin önünde durdu, şöminede yanan ateşin dans eden ışığı onu arkadan aydınlatıyordu. Üzerinde gecelik vardı, ama henüz saçını örmemişti. Saçı açıktı ve fırçalanmaktan parlıyordu. Omzuna bir şal atmıştı.
"Git," dedi bana şiddetle. "Git buradan."

"Gidemem," dedim nefes nefese. "Gerisingeri yukarı tırmanacak gücüm yok ve ip duvarın dibine yetişecek kadar uzun da değil."
"İçeri giremezsin," diye inatla tekrarladı.

"Pekala." Pencerenin pervazına oturdum, bir ayağım odadaydı, diğeri pencereden dışarı sarkıyordu. Aniden esen sert bir rüzgar, geceliğini kıpırdattı ve şöminedeki alevleri savurdu. Hiçbir şey söylemedim. Bir dakika sonra titremeye başladı.
"Ne istiyorsun?" dedi kızgınlıkla.

"Seni. Yarın krala gidip seninle evlenmek için izin isteyeceğimi söylemek istedim." Kelimeler ağzımdan düşümeden çıkmıştı. Birden sersemleyerek hiçbir söyleyemeyeceğimin ve yapamayacağımın farkına vardım. Hiçbir şey.

Molly bir an dikkatle baktı. "Seninle evlenmeyi istemiyorum," dedi alçak sesle.

"Ona bu durumdan bahsetmeyi düşünmüyordum." Ona sırıtmakta olduğumu fark ettim.
"Çekilmez birisin!"

"Evet. Ve çok soğuk. Lütfen, en azından içeri sıcağa girmeme izin ver."

Bana izin vermedi. Ama pencerenin önünden çekildi. Kolumdaki sancıya boş vererek kolayca içeri atladım. Panjurları kapatıp kilitledim. Odanın öbür ucuna yürüdüm. Şöminesinin önünde diz çöktüm ve soğuğu odadan kovmak için ateşi kütüklerle güzelce besledim. Sonra ellerimi ateşin karşısında ısıtarak ayağa kalktım. Molly tek kelime etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir kılıç kadar düz duruyordu. Ona baktım ve gülümsedim.
O gülümsemedi. "Gitmelisin."

Gülüşümün solduğunu hissettim. "Molly, lütfen, benimle konuş. Son konuştuğumuzda birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm. Şimdi benimle konuşmuyorsun, sırt çeviriyorsun... Neyin değiştiğini bilmiyorum, aramızda neler olduğunu anlamıyorum."

"Hiçbir şey." Birden çok kırılgan göründü. "Aramızda bir şey yok. Aramızda hiçbir şey olamaz. FitzChivalry" -ve o isim dudaklarında kulağa çok garip geliyordu- "düşünecek zamanım oldu. Bir hafta ya da bir ay önce bana böyle, aceleci ve güleç gelmiş olsaydın, karşında durmayacağımı biliyorum." Üzgün bir gülümsemenin hayaleti dolaştı dudaklarında. Ölü bir çocuğun çok eski bir yaz gününde sekerek gidişini hatırlarmış gibi. "Ama gelmedin. Haklı ve çözümleyiciydin ve bütün doğruları yaptın. Kulağa ap-

talca gelecek olsa da bu beni incitti. Eğer beni sevdiğini söylediğin kadar derinden seviyor olsaydın, hiçbir şey - duvarlar, görgü, itibar ya da protokol- beni görmeni engelleyemezdi, diye düşündüm kendi kendime. O gece geldiğinde, biz... ama hiçbir şeyi değiştirmedi. Geri gelmedim"

"Ama o senin iyiliğin içindi, senin itibarın için-" diye umutsuzca konuşmaya başladım.

"Sus. Sana aptalca olduğunu söyledim. Ama duyguların akıllı olması gerekmez. Duygular oldukları gibidir. Beni sevmen akıllıca değildi. Ne de benim senden hoşlanmam. Bunu anladım. Ve aklın duygulara hakim olması gerektiğini de." İç geçirdi. "Amcan benimle ilk konuştuğunda çok kızmıştım. Çok öfkelenmiştim. Beni meydan okumaya itti, aramızda duran her şeye rağmen, kalmak için çelikten bir azim verdi. Ama ben taş değilim. Olsaydım bile bir taş dahi sağduyunun sürekli soğuk damlalarıyla aşınabilir."

"Amcam mı? Prens Regal mi?" İhanete inanamışım.

Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Ziyaretlerini kendime saklamamı istedi. Bunu bilmenin bir faydası olmayacağını söyledi. Ailesinin çıkarlarına göre davranmak zorundaydı. Bunu anlamam gerektiğini söyledi. Anladım, ama bu beni kızdırdı. Zaman geçince kendi çıkarlarım doğrultusunda da olduğunu anlamamı sağladı." Duraksadı ve eliyle yanağını sildi. Ağlıyordu. Konuşurken yaşlar sessizce gözlerinden akıyordu.

Odayı geçip ona doğru yürüdüm. Denemek için onu kollarıma aldım. Karşı koymadı ve bu beni şaşırttı. Onu kolaylıkla ezi-lebilecek bir kelebekmiş gibi özenle tuttum. Başını öne eğdi, böylece alnını omzuma yasladı ve göğsüme doğru konuştu. "Birkaç ay içinde kendi başıma yaşamaya yetecek kadarını biriktirmiş olacağım. Bir iş açamam, ama bir yerde bir oda kiralar ve yaşamamı sağlayacak bir iş bulurum. Ve bir dükkan açmak için gerekeni biriktirmeye başlarım. Niyetim bu. Leydi Patience nazik bir kadın ve

Lacey benim için gerçek bir dost oldu. Ama hizmetçi olmayı sevmiyorum. Ve yapmam gerekenden uzun süre yapmayacağım." Konuşmayı bıraktı ve kollarımda kıpırtısız durdu. Yorgunluktan-mış gibi hafifçe titriyordu. Kelimeleri tükenmiş gibiydi.

"Amcam sana ne dedi?" diye sordum dikkatle.

"Alı." Yutkundu ve yüzünü hafifçe bana doğru döndürdü. Sanırım gözyaşlarını gömleğime sildi. "Sadece ondan söylemesini beklediğim şeyleri. Bana ilk geldiğinde soğuk ve uzaktı. Sanırım benim bir... fahişe olduğumu düşünüyordu. Kralın bir başka skandali anlayışla karşılamayacağı konusunda uyardı beni. Hamile olup olmadığımı öğrenmekte ısrarcı davrandı. Elbette kızdım. Hamile olmamın imkansız olduğunu söyledim ona. Bizim hiç..." Molly duraksa-dı ve birinin böyle bir soru sorabilmesinden bile ne kadar utandığını hissettim. "Eğer böyleyse iyi olduğunu söyledi. Senin yalancılığının tazminatı olarak ne hak ettiğimi düşündüğümü sordu."

Kelime bağırsaklarıma bir bıçak gibi saplandı. Hissettiğim öfke büyüyordu, ama her şeyi anlatabilir, diye kendimi susmaya zorladım.

"Ona hiçbir şey beklemediğimi söyledim. Senin beni aldattığın kadar benim de kendimi aldattığımı söyledim. Sonra bana para teklif etti. Gitmemi. Ve senden asla bahsetmememi. Ya da aramızda geçenlerden."

Konuşmakta güçlük çekiyordu. Sesi her cümlede yükselmeye ve gerilmeye devam ediyordu. Hissetmediğini bildiğim bir sakinliğe bürünmeye çabalıyordu. "Bana bir mumhane açmaya yetecek kadar para önerdi. Kızdım. Birini sevmekten vazgeçmek için para alamayacağımı söyledim. Para teklifi sevmeme ya da sevmememe neden olabilirse, o zaman gerçekten bir fahişe olacağımı söyledim. Çok sinirlendi, ama gitti." Aniden titreyerek hıçkırdı, sonra kendini toparladı. Ellerimi gerginliğini hissederek omuzlarında hafifçe gezdirdim. Saçlarım okşadım; bütün atların yelelerinden

yumuşak ve parlaktı. Sessizliğe gömülmüştü.

"Regal kötülük yapar," dediğimi duydum. "Seni uzaklaştırarak beni yaralamaya çalışıyor. Seni inciterek beni utandırmaya." Kendi kendime kafamı salladım, aptallığıma şaşarak. "Bunu sezmeliy-dim. Bütün düşündüğüm aleyhinde söylentiler çıkaracağıydı. Ya da sana fiziksel zarar verecek bir şey yapacağı. Ama Burrich haklı. Adamda ahlak yok, kural tanımıyor."

"İlk başta soğuktu. Ama asla kaba ve terbiyesiz davranmadı. Sadece kralın habercisi olarak geldi, öyle söyledi. Kendi başına geldiğinde de bir skandala engel olmak, bundan gereğinden fazla insanın haberdar olmaması için geldi. Dedikoduyu önlemeye çalışıyordu, dedikodu yaymaya değil. Ardından birkaç kez konuştuktan sonra, beni böyle köşeye sıkıştırılmış görmekten pişmanlık duyduğunu ve krala bunu benim tasarlamadığımı anlatacağını söyledi. Benden mum bile aldı ve başkalarının ne sattığımı öğrenmesini sağladı. Yardım etmeye çalıştığına inanıyorum FitzChivalry. Ya da o öyle görüyor."

Regal'i savunduğunu duymakla bana yöneltececeği herhangi bir hakaret ya da azardan daha derin yaralanmıştım. Parmaklarını yumuşak saçlarına dolandı ve onları dikkatle açtım. Regal. Ondan kaçındığım, skandala neden olur diye konuşmadığım, yalnız ol duğum bütün o haftalar. Benim yerime Regal geçsin diye onu yal nız bırakmak. Onunla flört etmeden, tecrübe edilmiş cazibesi ve çalışılmış kelimeleriyle onu kazanması. Ben orada olup onun .söylediklerini yalanlayamazken ondaki hayalimi değiştirmesi. Ben düşüncesiz toy delikanlı, düşüncesiz kötü adam olarak sessiz bırakıldığımda, onun müttefik olmak için ortalarda dolaşması. Onun hakkında daha fazla kötü konuşmadan dilimi ısırdım.

"Regal'in ziyaretlerinden Patience ya da Lacey'ye bahsettin mi? Onlar Regal hakkında ne dedi?"

Başını hayır anlamında salladı ve bu hareket saçının kokıısu-

nıı dağıttı. "Beni bahsetmemem konusunda uyardı. 'Kadın muhabbeti,' dedi ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Sana bile bahsetmemeliydim. Bu karara kendim varmışım gibi görünürse Patience ve Lacey'nin bana daha çok saygı duyacaklarını söyledi. Ayrıca, şey de dedi... senin, fikrin ondan çıktığını düşünürsen gitmeme izin vermeyeceğini. Benim sana kendiliğimden sırt çevirdiğime inanman gerektiğini."

"Beni o kadar tanıyor," diye itiraf ettim.

"Sana anlatmamalıydım," diye mırıldandı. Benden biraz uzaklaşıp gözlerime baktı. "Neden anlattım bilmiyorum."

Gözleri ve saçları bir orman rengindeydi. "Belki seni bırakmama izin vermek istemedin?" demeye cüret ettim.

"Bırakmalısın," dedi. "Bir geleceğimiz olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bir an için her şey durdu. Ateş kendi içinde yumuşakça çıtır-dadı. İkimiz de kıpırdamadık. Ama bir şekilde, onun bütün koku ve dokunuşunun farkında olduğum bir başka yere adım attım. Gözleri ve saçıyla tenindeki bitki kokulan, vücudunun yumuşak yünlü sabahlığın altındaki sıcaklığı ve esnekliği tek parça haline geldi. Onu gözlerimin önüne serilen yeni bir renkmiş gibi tecrübe ettim. Bütün kaygılar, hatta bütün düşünceler, o ani farkında oluşun içinde asılı kaldı. Titrediğimi biliyordum, çünkü ellerini omuzlarıma koydu ve titreyişimi durdurmak için bana sarıldı. Ellerinden içime bir sıcaklık aktı. Gözlerine baktım ve orada gördüğüm şeye hayret ettim.

Beni öptü.

Bu basit hareket, ağzını benimkine sunması, bir sel kapağının açılması gibi bir şeydi. Bunu aralıksız öpüşleri takip etti. Bilgeliği ya da erdemi hesaba katmak için duraksamadık, tereddüt bile etmedik. Birbirimize verdiğimiz izin sınırsızdı. O yeniliğin içine birlikte atıldık ve paylaştığımız hayretin bize getirdiğinden daha de-

rin bir birleşme hayal edemiyorum. İkimiz de o geceye tam gelmiştik, beklentiler ya da başkalarının hatıralarıyla bağlanmamış olarak. Onun üzerinde onun benim üzerimde sahip olduğundan daha fazla hakkım yoktu. Ama verdim ve aldım ve yemin ederim ki, asla pişman olmayacağım. O gecenin tatlı farkındalığının hatırası ruhumun en gerçek iyeliğidir. Titreyen parmaklarım geceliğinin boyun askısındaki kurdelayı umutsuz bir düğüme çevirdi. Molly bana dokunurken akıllı ve emin görünüyordu, sadece ben karşılık verdiğimde ani ve kısa, derin bir nefes alması şaşkınlığına ihanet etti. Önemli değildi. Cehaletimiz yerini bizden yaşlı bir bilmişliğe bıraktı. Nazik ve güçlü olmaya çabaladım, ama kendimi onun gücü ve nezaketiyle şaşırmış buldum.

Buna dans dendiğini duymuştum, buna savaş dendiğini duymuştum. Bazı erkekler bundan bilmiş bir kahkahayla, bazıları küçümsemeyle bahsediyorlardı. Gürbüz pazar kadınlarının bunun hakkında, tavukların ekmek kırıntılarına gıdakladıkları gibi kıkırdadıklarını duymuştum; mallarından seyyar satıcıların taze balık satmaktan bahsettikleri gibi bir cesaretle bahseden genelev patronlarının yanaştığı olmuştu. Kendi adıma bazı şeylerin kelimelerin ötesinde olduğunu düşünüyorum. Mavi renk ancak tecrübe edilebilir, tıpkı yasemin kokusu ya da bir flüt sesi gibi. Sıcak, yalın bir omzun eğimi, bir göğsün eşsiz, dişi yumuşaklığı, bütün engeller aniden kalktığında insanın çıkardığı ürkme sesi, soluğunun kokusu, teninin tadı, hepsi de bir parçaydı ve olabildiğince tatlıydılar, yine de bütünü kapsamıyorlardı. Bu tarz binlerce ayrıntı bile onu resimleyemezdi.

Şömine de kütükler yanarak koyu kırmızı kor haline gelmişti. Mumlar çoktan yanıp bitmişti. Yabancı olarak girdiğimiz bir yerde kendimizi evde bulmuşa benziyorduk. Karmakarışık battaniyelerin ve tüy yorganların uykulu yuvasında kalmak, onun sıcak dinginliğini solumak için dünyanın geri kalanını verebilirdim.

Kardeşim, bu güzel.

Molly'yi uykulu hayallerinden sıyırarak oltaya takılmış balık gibi sıçradım. "Ne oldu?"

"Baldırıma kramp girdi," diye yalan söyledim ve bana inanarak güldü. Çok basit bir yalandı, ama birden bu yalandan utandım, bugüne kadar söylediğim bütün yalanlardan ve söylemediğim için yalana dönüştürdüğüm bütün gerçeklerden. Ona her şeyi anlatmak için dudaklarımı araladım. Kraliyet suikastçısı olduğumu, kralın öldürme aleti olduğumu. O gece bana verdiği kendine dair bilgilerin kardeşim kurt tarafından paylaşıldığını. Başka adamları öldürmüş ve hayatını bir hayvanla paylaşmış bir adama kendini özgürce vermiş olduğunu.

İmkansızdı. Ona bunları söylemek onu incitir ve utandırırdı. Paylaştığımız dokunuştan kalıcı bir şekilde kirlenmiş hissederdi kendini. Kendi kendime beni küçümsemesine dayanabileceğimi söyledim, ama kendini küçümsemesine dayanamazdım. Kendi kendime çenemi kapadığımı, çünkü bunun yapılacak en soylu şey olduğunu, bu sırları kendime saklamanın, gerçeğin onu yok etmesinden daha iyi olduğunu söyledim. Kendime yalan mı söyledim o halde? Hepimiz söylemiyor muyuz?

Kolları sıcak bir şekilde vücuduma sarılmış, vücudu boyunca beni ısıtırken orada uzandım ve kendime değişeceğim sözünü verdim. Bütün bu şeyleri olmaktan vazgeçecektim ve sonra asla ona söyleme ihtiyacı duymayacaktım. Yarın, diye söz verdim kendime, Chade ve Shrewd'a artık onlan için öldürmeyeceğimi söyleyecektim. Yarın Gecegözleri'nin onunla olan bağımı neden koparmam gerektiğini anlamasını sağlayacaktım. Yarın.

Ama bugün, şafağın sökmeye başladığı bugünde, yanımda kurtla ilerlemeli, İşlenmişleri avlamak ve katletmeliydim. Çünkü istediğim iyiliği bahşedecek ruh haline sokmak için Shrewd'a ye-

ni bir zaferle gitmek istiyordum. Tam bu gece, vurgunu yaptığımda, ondan Molly'yle evlenmemize izin vermesini isteyecektim. Kendi kendime Shrewd'un izninin, sevdiği kadından artık sır saklaması gerekmeyen bir adam olarak yeni hayatımın başlangıcını belirleyeceğine söz verdim. Molly'nin alnını öptüm, sonra kollarını yumuşak bir şekilde kaldırdım.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım kımıldanırken. "Ama uzun süreliğine olmaması için dua ediyorum. Bugün Shrevvd'a gidip seninle evlenmek için izin isteyeceğim."

Kımıldadı ve gözlerini açtı. Yatağından çıplak halde kalkışımı bir tür endişeyle seyretti. Şömineye biraz daha odun attım, ardından sağa sola dağılmış giysilerimi toplayıp giyinirken bakışlarından kaçındım. Kemerimi takarken o kadar da utangaç olmadığını gördüm, gözlerini gülümseyerek üzerime dikmişti. Kızardım.

"Ben şimdiden evlenmişiz gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Birtakım yeminler etmenin bizi nasıl daha fazla sadakatle birleştirebileceğini hayal edemiyorum."

"Ben de." Ellerini bir kez daha ellerime almak için yatağının kenarına oturdum. "Ama herkesin bilmesi bana büyük bir doyum verecek. Ve leydimin bir düğüne ihtiyacı var. Ve kalbimin çoktan sana yeminli olduğunu konuşan bir ahaliye. Ama şimdi gitmeliyim."

"Hemen gitme. Biraz daha kal. İnsanlar uyanmaya başlamadan biraz daha vaktimiz olduğundan eminim."

Onu öpmek için eğildim. "Şimdi gidip mazgallı siperlerden leydimin penceresine uzanan ipi almalıyım. Aksi takdirde yorumlara yol açabilir."

"En azından kolunla boynundaki pansumanları yenilememe izin verecek kadar kal. Kendini nasıl böyle yaraladın? Dün akşam sormaya niyetliydim, ama..."

Gülümsedim. "Biliyorum. Yapılacak daha ilginç şeyler vardı. Hayır canım. Ama sana söz veriyorum bu sabah odamda ilgilene-

ceğim." Ona "canım" demek daha önce hiçbir kelimenin yapmadığı gibi kendimi erkek hissetmeme neden olmuştu. Hemen sonra gideceğime kendi kendime söz verip onu öptüm, ama kendimi onun boynuma dokunuşundan vazgeçemez halde buldum. İç geçirdim. "Gitmem gerek."

"Biliyorum. Ama bana kendini nasıl yaraladığını anlatmadın."

Sesinden yaralarımın ciddi olduğunu düşünmediğini anlıyordum, konuyu sadece beni yanında tutmak için kullanıyordu. Ama yine de beni utandırdı ve mümkün olduğunca zararsız bir yalan söylemeye çalıştım. "Köpek ısırıkları. Ahırdaki yavrularıyla bir köpek. Sanırım onu düşündüğüm kadar iyi tanımıyordum. Yavrularından birini almak için eğildim ve üzerime saldırdı."

"Zavallı çocuk. Pekala. İyi temizlediğinden emin misin? Hayvan ısırıkları kolayca mikrop kapar."

"Pansuman yaparken tekrar temizlerim. Şimdi. Gitmeliyim." Üzerini tüy yorganla örttüm, ama o sıcaklığı bırakmanın pişmanlık sızısını da hissetmiyor değildim. "Gün doğmadan birazcık uyumaya çalış."
"FitzChivalry!"
Kapıda duraksadım, yüzümü döndüm. "Evet?"
"Bu gece bana gel. Kral ne derse desin."
İtiraz edecek oldum.
"Bana söz ver! Aksi takdirde bugünü atlatamam. Bana geri döneceğine söz ver. Çünkü kralın diyeceklerinin önemi yok, bunu bil. Ben artık senin karınım. Ve hep karın olacağım. Hep."
Bu hediyeyle kalbim durdu ve budalaca baş sallamaktan başka bir şey yapamadım. Bakışım yeterli olmalıydı ki, bana verdiği gülümseme bir güneş ışığı gibi parlak ve altınsıydı. Sürgüyü kaldırdım ve kapının mandalını açtım. Kapıyı kolayca açınca karanlık koridora çıktım. "Kapıyı arkamdan kilitlemeyi unutma," diye fısıldadım ve sonra ondan gecenin kalanına süzüldüm.

13 AVCI

Diğer disiplinler gibi İrfan da birkaç farklı yöntemle öğretilebilir. Kral Shrewd'un İrfan Ustası Galen, öğrencinin iç duvarlarını yıkmak için yoksunluk ve tatbiki sıkıntı tekniklerini kullandı. Sinik bir kalıntı haline düştüğünde, öğrenci Galen'in zihninin istilasına ve Galen 'in İrfan yapma tekniklerinin sinik kabulüyle kapılırdı. Eğitimini atlatan ve grubu olmak için devam eden öğrencilerin hepsi güvenilir şekilde İrfan yapabilirdi, ama hiçbiri özellikle yetenek açısından güçlü değildi. Galen az yeteneği olan öğrencileri alıp onlara güvenilir şekilde İrfan yapmayı öğretmek konusunda kendisini resmi olarak tebrik etti. Durum bu olabilir. Ya da belki yüksek potansiyeli olan öğrencileri aldı ve onları yeterli araçlar haline indirgedi.
Kişi Galen'in tekniklerini, kendinden önce İrfan Hanımı olan Solicity'ninkilerle karşılaştırabilir. Genç Prens Verity ve Chi-valry'ye birincil eğitimi o sağladı. Verity'nin dersleriyle ilgili anlattıkları, çoğu şeyin üstesinden nezaketle ve engellerini onları yatıştırarak indirmekle geldiğini işaret ediyor. Verity de, Chivalry de eğitiminden usta ve güçlü İrfan kullanıcıları olarak çıktılar. Ölümü ne yazık ki, bütün yetişkin eğitimleri tamamlanmadan ve Galen bir İrfan öğretmeni konumuna giden yolcuğuna terfi etmeden gerçekleşti. İnsan sadece mezarına ne kadar İrfan bilgisi götürdüğünü ve bu kraliyet büyüsünün hangi potansiyellerinin asla tek-

rar keşfedilmeyeceğim merak ediyor.
O sabah odamda çok az vakit geçirdim. Ateş sönmüştü, ama odada hissettiğim soğuk, ısıtılmamış bir odanınkinden fazlasıydı. Bu oda çok yakında geride bırakılacak bir hayatın boş kabuğuydu. Her zamankinden daha kıraçtı. Belime kadar çıplak durdum ve ısıtılmamış suyla yıkanırken titredim. Kolumla boynumdaki sargıları gecikmiş olarak değiştirdim. Bu yaraların göründükleri kadar temiz olmalarını hak etmiyordum. Yine de güzel iyileşiyorlardı.
Üzerime takviye edilmiş bir dağ gömleği ve ağır deri bir yelek geçirerek sıcak tutacak şekilde giyindim. Üzerine ağır deri tozlukları çektim ve onları deri iplerle bacaklarıma bağladım. İş bıçağımı aldım ve kısa bir hançerle silahlandım. Alet takımımdan küçük bir ölüm kapsülü aldım. Bütün bunlara rağmen, odamdan çıkarken kendimi korunmasız vt aynı derecede aptal hissediyordum.
Doğrudan Verity'nin kulesine gittim. Birlikte İrfan yapma konusunda çalışmayı umarak beni bekliyor olacağını biliyordum. Bir yolunu bulup İşlenmişleri bugün avlamam gerektiğine onu inan-dırmalıydım. Merdivenleri günün bitmiş olmasını dileyerek hızla çıktım. Bütün hayatım bugün Kral Shrewd'un kapısını çalacağım ve Molly'yle evlenmek için iznini isteyeceğim ana odaklanmıştı. Onun düşüncesi yabancı duyguların o kadar garip bir bileşimiyle içime aktı ki, bu duyguları aklımdan geçirirken merdivenlerdeki adımlarım yavaşladı. Sonra faydasız olduğunu düşünerek vazgeçtim. "Molly," dedim kendi kendime yüksek sesle, ama yumuşakça. Adını söylemek, büyülü bir kelime gibi azmimi güçlendirdi ve beni mahmuzladı. Kapının dışında durdum ve kapıyı gürültüyle tıklattım.
Verity'nin girmeme izin verdiğini duymaktan ziyade hissettim. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapattım.
Oda fiziksel olarak durgundu. Açık pencereden soğuk bir

esinti giriyordu ve Verity pencerenin önünde eski sandalyesine kurulmuştu. Elleri pencere pervazında kımıldamadan duruyordu ve gözleri uzak bir ufka dikilmişti. Yanakları pembeydi ve siyah saçları rüzgarın parmaklarıyla karışmıştı. Pencereden giren yumuşak cereyanı saymazsak, oda dingin ve sessizdi. Yine de kendimi bir çevrintiye girmişim gibi hissettim. Verity'nin bilinci benimkini yaladı ve zihnine çekildim, düşünceleri ve İrfanıyla denize süpü-rüldüm. Zihninin menzilindeki bütün gemileri içeren baş döndürücü bir tura taşıdı beni kendisiyle beraber. Bir ticaret gemisi kaptanının düşüncelerine dokunduk. "... fiyat yeterince iyiyse, dönüş yolculuğu için yağla doldur..." ve sonra ondan, aceleyle ağ onarmakta olan bir ağ tamircisine sıçradık, kaptan işini daha hızlı yapması için ona söverken kendi kendine söyleniyordu. Evdeki hamile karısı için endişelenen bir kılavuz kaptan ve sabahın loş ışığında gelgit yatakları tekrar örtmeden deniztaraklarını kazmaya çıkmış üç aile bulduk. Verity bizi aniden kendi vücutlarımıza ve mekana çağırana kadar bunları ve düzinelercesini ziyaret ettik. Kendi ayakları üzerine basıp çevresindeki dizler ve bacaklardan oluşan kendi çocuk görüşü alanına dönmeden, panayırın bütün kaosunu kavraması için babası tarafından havaya kaldırılan küçük bir çocuk gibi başım dönüyordu.

Pencereye yaklaşıp Verity'nin yanında durdum. Hâlâ suyun üzerinden ufka doğru bakıyordu. Ama birden haritalarını ve onları neden yaptığını anladım. Benim için kısacık bir süre dokunduğu hayat ağları, göstermek için açtığı avcunu dolduran paha biçilmez mücevherler gibiydi. İnsanlar. Onun insanları. Kayalık bir sahil ya da verimli bir arazi değildi seyrettiği. Bu insanlardı, onun tarafından yaşanmayan diğer hayatların parlak, anlık bakışlarıydı, ama aynı şekilde sevgiyle anılıyordu. Bu Verity'nin krallığıydı. Bir parşömene çizilmiş coğrafi sınırlar onları Verity için çeviriyordu. Bir an birinin bu insanlar için dileyebileceği kötülüğe karşı onun

koruyuculuğunu paylaştım ve Kızıl Gemiler'e bir hayat daha verilmeyeceği konusundaki vahşi kararlılığını da paylaştım.

Başımın dönmesi geçerken dünya sabitleşti ve kulenin tepesinde her şey duruldu. Verity konuşurken bana bakmadı. "Bugün av var demek."

Hareketi görmemesini umursamayarak başımla onayladım. Önemli değildi. "Evet. İşlenmişler şüphelendiğimizden bile yakındalar."

"Onlarla dövüşeceğini sanıyor musun?"

"Bana hazırlıklı gitmemi söyledin. Önce zehir deneyeceğim. Ama yemeye istekli olmayabilirler. Ya da bana yine de saldırmaya çalışabilirler. Bu yüzden gerekirse diye kılıcımı götürüyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama onun yerine bunu al." Sandalyesinin yanında kınında duran bir kılıcı alıp bana verdi. Bir an için kılıca sadece bakabildim. Deri düşsel bir şekilde işlenmişti, kabzası bir usta tarafından yapılmış silah ve aletlerin sadeliğine sahipti. Verity'nin baş sallamasıyla kılıcı onun önünde kınından çıkardım. Metal pırıldadı ve parladı. Kılıcı kavradım ve elimde tarttım, ağırlıksız ve beklemede. Benim ustalığımın hak ettiğinden çok daha iyi bir kılıçtı. "Bunu sana tantana ve merasimle sunmalıydım elbette. Ama yokluğu nedeniyle geri dönemeyebilirsin diye şimdi veriyorum. Kış Bayramı sırasında onu sana layıkıyla sunmak için geri isteyebilirim."

Kılıcı kınına soktum, sonra alınan bir nefes gibi hızla kınından çıkardım. Daha önce hiç bu kadar güzel yapılmış bir şeyim olmamıştı. "Kılıcımla size yemin etmem ya da öyle bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum," dedim beceriksizce.

Verity gülümsedi. "Regal'in böyle bir yemine ihtiyacı olacağına şüphe yok. Bana gelince, bana zaten hayatını adamış bir adamın kılıcını adamasına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

Üzerime bir suçluluk çöktü. Cesaretime dört elle sarıldım. "Ve-

rity, Prensim. Bugün size bir suikastçı olarak hizmet etmek için ileri atılıyorum."

Verity bile şaşırdı. "Sakınmadan söylenmiş bir cümle," dedi ihtiyatla.

"Sakınmadan konuşmanın zamanı sanırım. Bugün size böyle hizmet edeceğim. Ama kalbim bundan yoruldu. Hayatımı dediğiniz gibi size adadım ve onu yönettiğiniz sürece devam etmeliyim. Ama sizden hizmet etmemin başka bir yolunu bulmanızı isteyeceğim."

Verity uzunca gelen bir süre sustu. Çenesini yumruğuna yasladı ve iç geçirdi. "Bana yeminli olsaydın, belki hızla ve basit bir şekilde sana cevap verebilirdim. Ama ben sadece veliahtım. Bu, kraldan rica edilmesi gereken bir şey. Tıpkı evlenme isteğin gibi."

Odadaki sessizlik artık iyice büyümüş ve derinleşmiş, aramıza bir mesafe koymuştu. O mesafeyi aşamadım. Verity konuştu sonunda. "Sana düşlerini nasıl koruyacağını gösterdim FitzChivalry. Eğer zihnini kapamayı boşlarsan, açığa vurdukların için onları suçlayamazsın."

Öfkemi ittim ve yuttum. "Ne kadarı?" diye sordum soğuk bir şekilde.

"Mümkün olduğunca azı, seni temin ederim. Kendi düşüncelerimi korumaya alışkınım, başkalarınınkileri engellemeye de. Özellikle de senin kadar kararsızca Irfanladığında güçlü olan birinin duygularını. Senin... randevundan haberdar olmaya çalışmadım."

Sustu. Konuşacak kadar kendime güvenmedim. Sadece mahremiyetimin fena halde ele verilmesi değildi sorun. Molly de vardı! Bunu Molly'ye nasıl açıklardım, hayal bile edemiyordum. Aramızda dile getirilmemiş bir yalanı saklayan bir başka sessizlik fikrine katlanamazdım. Verity her zamanki gibi, adı gibi samimiydi. Benim ihmalimdi. Verity çok alçak sesle konuşuyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sana gıpta ediyorum evlat.

Bana kalsa bugün evlenmeliydin. Shrewd sana bugün izin vermezse, bunu kalbinde sakla ve onu Kırmızı Etekli Hanıma ver; kral olduğumda ne zaman ve nerede istersen evlenmekte özgürsün. Bana yapılanı sana yapmayacağım."

Sanırım o an Verity'den alınanı tamamıyla kavradım. Eşi onun adına seçilen bir adamı sevmek başka bir şeydi. İnsanın sevdiğinin koynundan çıkması ve sevdiği bir adamın Molly'yle tecrübe ettiğim şeyin tamlığını asla öğrenemeyeceğini aniden fark etmek başka bir şey. Molly'yle benim paylaştığımız ve sonsuza dek yoksun kalacağı bir şeye bir bakış atmak nasıl da acı olmalıydı.

"Verity. Teşekkür ederim," dedim ona.

Bir an gözlerime baktı ve gülümsedi.

"Şey. Sanırım." Tereddüt etti. "Bu bir söz değil, o yüzden öyle algılama. Diğer konuda da yapabileceğim bir şeyler olabilir. Sana başka görevler verilirse, bir ... diplomat olarak çalışmaya vaktin kalmayabilir. Görevler bizim için daha değerlidir."

"Ne gibi?" diye sordum ihtiyatla.

"Gemilerim ustalarının ellerinde günden güne artıyor. Ve yine en çok arzuladığım şeyden yoksun bırakılıyorum. Onlarla denize açılmama izin verilmeyecek. Bunda epey bir sağduyu var. Burada her şeye bakıp her şeyi yönetebiliyorum. Burada yaşamım Kızıl Gemi korsanlarının vahşetine, tehlikeye atılmıyor. Burada birçok geminin saldırısını aynı anda düzenleyebilirim ve en çok gereken yere yardım gönderebilirim." Boğazını temizledi. "Öte yandan rüzgarı hissedip yelkeni şaklatmasını duyamayacağım ve Akıncılarla özlemini çektiğim şekilde dövüşmeme, elimde bir kılıçla hızlı ve temiz bir şekilde öldürmeme, onların akıttığı kana karşılık kan akıtmama izin verilmeyecek." Konuşurken yüz hatlarında soğuk bir öfke gezindi. Bir an duraksadıktan sonra daha sakin bir şekilde devam etti. "İşte. Bu gemilerin en iyi şekilde iş görmesi için her gemide en azından gönderdiğim haberleri alacak bi-

ri olmalı. İdeal olarak bu kişi aynı zamanda bana gemide olanlar hakkında detaylı bilgi gönderebilecek biri olmalı. Bugün ne kadar kısıtlandığımı gördün. Belirli insanların düşüncelerini söyleyebilirim, evet, ama onları ne düşünecekleri konusunda yönlendire-mem. Bazen İrfanımdan kolaylıkla etkilenen birini daha bulduğum ve düşüncelerini etkilediğim oluyor. Ama bu, doğrudan bir soruya hızlı bir karşılık almakla aynı şey değil. Hiç denize açılmayı düşündün mü FitzChivalry?"

Şaşırdığımı söylemek yetersiz kalırdı. "Ben... İrfan kabiliyetimin tutarsız olduğunu az önce hatırlattınız bana, efendim. Ve dün bana bir kavgada Hod'un eğitimine rağmen, bir kılıç ustasından ziyade sıradan bir dövüşçü olduğumu da hatırlattınız."

"Ve şimdi de kışı yarıladığımızı hatırlatırım sana. Bahara fazla vakit kalmadı. Sana bir olasılık olduğunu söyledim, fazlası değil. O vakit sana elimden gelen en açık yardımı yapabileceğim. Korkarım bu tamamıyla sana bağlı FitzChivalry. Bahara kadar hem İrfanını, hem de kılıcını kontrol etmeyi öğrenebilir misin?"

"Dediğiniz gibi Prensim. Söz veremem, ama niyet edeceğim."

"Güzel." Verity uzun bir süre bana baktı. "Bugün başlayacak mısın?"

"Bugün mü? Bugün avlanmak zorundayım. O görevi ihmal etmeye cesaret edemem, bunun için bile."

"Birbirlerini dışlamaları gerekmez. Bugün beni de götür."

Ona bir an boş gözlerle baktım, sonra başımla onayladım. Ayaklanacağını, gidip kış giysilerini giyineceğini ve bir kılıç alacağını düşünmüştüm. Onun yerine bana uzandı ve kolumu tuttu.

Varlığı içime akarken ona karşı mücadele etmek anlamsızdı. Düşüncelerimi bir adamın masaya saçılı kağıtları sıralaması gibi karıştırdığı diğer zamanlara benzemiyordu bu. Zihnimi gerçekten işgal etmişti. Galen beni gaddarlaştırdığından beri bu kadar istila edilmemiştim. Kavrayışından kurtulmaya çalıştım, ama bileğimde-

ki eli demir gibiydi. Her şey duraksadı. Bana güvenmek zorundasın. Güveniyor musun? Bölmesinde yılan olan bir at gibi terleyerek ve ürpererek durdum.
Bilmiyorum.
Bunu düşün, diye emir verdi bana. Biraz geri çekildi.
Onu hâlâ hissedebiliyordum, beklediğini, ama kendini düşüncelerimden uzak tuttuğunu biliyordum. Zihnim çılgınca işliyordu. Saklanacak çok şey vardı. Kendimi bir suikastçı hayatından kurtarmak istiyorduysam, bu yapmam gereken bir şeydi. Bu MoUy'yi ve onun güvenini dışarda bırakmamak için, bütün sırları eski sırlar yapmak için bir şanstı. Bu şansı kullanmalıydım. Ama bunu nasıl yapabilirdim, Gecegözleri'ni ve onunla bütün paylaştıklarımızı ondan nasıl saklayabilirdim? Bağımız bir sır. Bunu saklama -lıyım. O halde bugün yalnız avlanmalıyım. Anlıyor musun?
Hayır. Bu aptalca ve tehlikeli. Orada olacağım, ama görülmeyeceğim ve bilinmeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin.
"Biraz önce ne yaptın?" Bu, yüksek sesle konuşan Verity'ydi. Eli bileğimdeydi. Gözlerine baktım. Sorusunda bir sertlik yoktu. Doğramaları oyarken bulduğum bir çocuğa soracağım gibi sormuştu. İçim dondu. Derdimi dökmeye hasrettim, dünyada hakkımdaki her şeyi, olduğum her şeyi bilen bir insan olmasına.
Zaten sahipsin, diyerek karşı çıktı Gecegözleri.
Bu doğruydu. Ve onu tehlikeye atamazdım. "Siz de bana güvenmelisiniz," dediğimi duydum veliahtıma. Ve bana düşünerek bakmaya devam ederken sordum, "Prensim. Güveniyor musunuz?"
"Evet."
Bir kelimeyle bana güvenini ve bununla ne yaparsam yapayım, yaptığım şeyin ona zarar vermeyeceği yönündeki itimadını da verdi. Basit bir şey gibi geliyor kulağa, ama bir veliaht için suikastçısının kendisinden sır saklamasına izin vermek hayret edilecek bir eylemdi. Yıllar önce babası bu çocuğa yemek, barınma, eğitim ver-

miş ve gömleğimin önüne tutturduğu gümüş bir iğneyle sadakatimi satın almıştı. Verity'nin basit güven eylemi birdenbire bütün bu şeylerden daha fazla anlamlı geldi. Ona karşı hep hissettiğim sevgi birdenbire sınır tanımadı. Ona nasıl güvenmezdim?
Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Cesaretin olduğunda İrfan yapabilirsin." Bunu söyleyerek tekrar zihnime girdi. Eli bileğimde olduğu sürece düşüncelerimizin kaynaşması kolaydı. Benim gözlerimden kendi yüzüne bakarkenki merak ve acısını hissettim. Bir ayna daha naziktir. Yaşlanmışım.
Zihnimdeyken söylediği şeyin doğruluğunu yadsımak faydasızdı. Bu yüzden, Gerekli bir fedakarlıktı, diyerek fikrine katıldım.
Elini bileğimden çekti. Bir an için kendime bakarken, ona bakarken, sersemletici bir şekilde çift gördüm ve sonra düzeldi. Kendi gözlerini bir kez daha ufka çevirmek için dikkatlice döndü ve sonra o görüntüyü benim için mühürledi. Dokunuşu olmayınca zihinlerin bu şekilde kucaklaşması değişik bir şeydi. Odadan yavaşça çıktım ve merdivenlerden aşağı ağzına kadar dolu bir şarap kadehini dengelermişcesine indim. Aynen öyle. Ve her iki durumda da ona bakmaz ve o kadar şiddetle düşünmezsen, yapması daha kolaydır. Sadece taşı.
Mutfağa gidip sıkı bir kahvaltı yaptım ve normal davranmaya çalıştım. Verity haklıydı. Odaklanmadığımda temasımızı sürdürmek daha kolaydı. Mutfaktaki herkes başka işlerle meşgulken cebime bir tabak dolusu bisküvi atmayı başardım.
"Ava mı gidiyorsun?" diye sordu aşçı. Başımı salladım.
"Pekala, dikkatli ol. Ne avlayacaksın?"
"Yabandomuzu," diye uydurdum. "Sadece yerini saptamaya gidiyorum, bugün avlamaya kalkışmayacağım. Kış Bayramı'nda güzel bir eğlence olabileceğini düşündüm."
"Kim için? Prens Verity mi? Onu kaleden dışarı kımıldatamaz-sın, yavrum. Bugünlerde odasında fazla kalıyor, öyle yapıyor ve

zavallı ihtiyar Kral Shrewd haftalardır bizimle gerçek bir yemek yemedi. Tepsi gönderdiğim gibi dolu geri gelmeye devam ettiği halde en sevdiği yemekleri pişirmek için neden uğraşıyorum bilmem. Prens Regal gidebilir, tabii buklelerini bozmadığı sürece." Mutfak hizmetçileri buna gülüştüler. Aşçının cesaretinden yanaklarım kızardı. Sakinleş. Benim burada olduğumu bilmiyorlar evlat. Ve sana söylenen hiçbir şey tarafımdan onlara karşı kullanılmayacak. Şimdi bizi ele verme. Verity'nin eğlendiğini ve üzerinde düşündüğünü hissettim. Bu yüzden sırıttım, almamda ısrar ettiği tatlılar için aşçıya teşekkür ettim ve kalenin mutfağından ayrıldım.
Sooty bölmesinde sabrısızlanıyordu, bir gezinti için hevesli olmaktan da öteydi. Ben onu eyerlerken Burrich geçti. Siyah gözleri derilerime, işlenmiş kınıma ve kılıcın güzel kabzasına takıldı. Boğazını temizledi, ama sessiz kaldı. Burrich'in yaptıklarımın ne kadarını bildiğine asla tamamen karar verememiştim. Bir keresinde Dağlar'da suikastçı

eğitimi aldığımı ona açık etmiştim. Ama bu beni korumaya çalışırken kafasına bir darbe almadan önceydi. İyileştiğinde o günden önceki günün hatıralarını unuttuğunu iddia etmişti. Ama bazen endişeleniyordum. Belki de bir sırrı sır olarak saklamasının bilgece şekliydi; sırrı onu paylaşanla bile tartışmamak. "Dikkatli ol," dedi sonunda sertçe. "O kısrağa bir zarar gelmesine izin verme."

"Dikkatli olacağız," diye söz verdim ona ve sonra Sooty'yi dışarı çıkardım.

Yaptığım bir sürü işe rağmen, hâlâ sabahın erken saatleriydi; eşkin gitmeyi güvenli kılacak kadar kış ışığı vardı. Sooty'yi dışarı çıkardım, hızını kendisinin belirlemesine ve ruh halini belli etmesine izin verdim ve tek damla ter dökmesine müsaade etmeden bıraktım kendi kendini ısıtsın. Bulutlar yer yer yol veriyor ve güneş aradaki açıklıktan ağaçlara ve kar tabakalarına parıldayan parmaklarla dokunuyordu. Sooty'nin hızını ayarlamak için gemi-

ni çektim. Dere yatağına varmak için dolambaçlı bir yol izleyecektik; üzerinden geçilmiş patikalardan gerekmedikçe ayrılmak istemiyordum.

Verity her saniye benimle birlikteydi. Konuştuğumuzdan değil, benim iç diyalogumdan haberdardı. Temiz sabah havasının, Sooty'nin tepkilerinin ve vücudumun gençliğinin tadını çıkarıyordu. Ama kaleden uzaklaştıkça Verity'yi kavradığımın daha çok farkına varmaya başladım. Bir dokunuşla başta bana kendini kabul ettirmişti, paylaşım sarılan ellerden karşılıklı bir çabaya dönüşmüştü. Bunu sürdürüp sürdüremeyeceğimi merak ettim. Düşünme. Sadece yap. Her soluğa dikkat edersen, nefes almak bile bir görev haline gelir. Birden artık çalışma odasında olduğunu, normal sabah işlerini yaptığını fark ederek gözlerimi kırptım. Uzaktaki arıların vızıltısı gibi Charim'in ona bir konuda danıştığını ayırt ettim.

Gecegözleri'nden bir işaret bulamıyordum. Onu düşünmeme-ye, onu aramamaya çalışıyordum; Verity'nin bilincini kendimle tutmak konusunda tamamıyla ısrarcı, yorucu, zihinsel bir inkar. Kurduma uzanmaya ve onu dokunuşumu beklerken bulmaya o kadar çabuk alışmıştım ki, kendimi yalnız ve en sevdiğim bıçağım kemerimde değilmiş gibi dengemi kaybetmiş hissediyordum. Onun zihnimdeki yerini sadece Molly'nin görüntüsü alabiliyordu ve bu da üzerinde durmak istemediğim bir şeydi. Verity geçen geceki hareketlerim yüzünden beni azarlamamıştı, ama onurlu bulmadığını biliyordum. Kendime bütün olup bitenler hakkında samimiyetle düşünmek için vakit tanısaydım, onunla aynı fikirde olurdum gibi bir tedirginliktik vardı içimde. Korkakça kendimi bundan da uzak tuttum.

Zihinsel çabamın çoğunu düşünmemeye harcadığımı fark ettim. Başımı salladım ve kendimi güne verdim. İlerlediğim yol iyi değildi. Buckkeep'in arkasındaki inişli çıkışlı tepelerin içinden ge-

çiyordu ve insandan çok koyun ve keçilerce aşındırılmıştı. Birkaç on yıl önce düşen bir yıldırım yolu ağaçlardan temizlemişti. İlk yetişen ağaçlar huş ve kavaktı ve şimdi kar dışında çıplaktılar. Bu tepelik arazi tarıma elverişliydi ve hayvanlar için yaz otlağı olarak iş görüyordu çoğunlukla, ama zaman zaman odun dumanı kokusu yakalıyor ve patikadan bir oduncunun kulübesine ya da bir tu-zakçının barakasına giden bir yol görüyordum. Küçük bir araziydi, daha mütevazi inançları olan insanların oturduğu tek tük evler vardı.

Yol dikleşti ve ormanın daha yaşlı bir kısmına girdiğimde ağaçlar değişti. Yolun kenarında karanlık ve kalın çalılıklar toplanmıştı. Gövdeleri kocamandı ve yayılan dallarının altında, ormanın zemininde engebeli tümsekler halinde kar vardı. Ağaççıklar azdı. Yılın karının çoğu hâlâ yukarıda, kalın dalların üzerinde duruyordu. Sooty'yi buradaki voldan döndürmek kolaydı. Grimsi bir gün ışığı arasından, kar yüklü bir sayvanın altında yol aldık. Gün büyük ağaçların loşluğunda susmuşa benziyordu.

Belirli bir yeri arıyorsun. İşlenmişlerin nerede olduğuna dair kesin bir bilgi mi aldın?

Bir dere yatağında, kış şartlarının öldürdüğü bir geyikle beslenirken görülmüşler. Daha dün. Onları oradan izleyebileceğimizi düşündüm.

Kim görmüş?

Tereddüt ettim. Bir arkadaşım. İnsanlardan çekinir. Ama ben onun güvenini kazandım ve bazen garip şeyler gördüğünde gelip bana anlatır.

Hımm. Az konuşmamı değerlendiren Verity'nin tereddütünü hissedebiliyordum. Pekala. Başka soru sormayacağım. Bazı sırlar gereklidir sanırım. Gelip annemin dizinin dibinde oturan yarı-İzanlı bir kız hatırlıyorum. Annem onu giydirip yedirir, ona ufak oyuncaklar ve tatlılar verirdi. Kimse ona hiç dikkat etmedi. Ama

bir keresinde onları habersiz yakalamış ve anneme meyhanede güzel kolyeler ve pazıbentler satan bir adamdan bahsettiğini duy muştum. Daha sonra o hafta kralın muhafızları aynı meyhanede eşkıya Rife'ı tutukladüar. Sessiz insanlar çoğu kez çok şey bilirleı
Gerçekten öyle.

Cana yakın bir sessizlikte ilerledik. Zaman zaman kendimi Verity'nin fiziksel olarak burada olmadığını hatırlatmak zorund.ı kalıyordum. Ama keşke olsaydım demeye başladım. Bu tepelerdi' sadece ata binmiş olmak için. At sürmeyeli uzun zaman oldu er lat. Hayatım amaçla çok ağırlaşh. Bir şeyi en son ne zaman su/ istediğim için yaptığımı hatırlayamıyorum.

Bir çığlık ormanın sessizliğini bozduğunda düşüncelerine k.ı fa sallıyordum. Ağlayan genç bir yaratığın yarıda kesilen çığlıgıy di ve kendimi kontrol edene kadar zihnimle çoktan onu aramayı başlamıştım. İzanım sözsüz panik, ölüm korkusu ve Gecegözlc ri'nden ani dehşet buldu. Zihnimi buna karşı mühürledim, So oty'nin başını o yana çevirdim ve hızlandım. Sooty'nin boynun.ı yaslanarak onu ormanın zeminindeki kar yığını, düşmüş dallar w boş zemin labirentinin ortasında dürttüm. İstediğim kadar hı/l.ı namadığım için umutsuzca bir tepeyi tırmanmaya başladım. Tepeye çıktım ve unutmayı asla başaramayacağım bir manzaraya baktım.

Üç kişiydiler pejmürde, sakallı ve pis kokulu. Dövüşürken bıı birlerine homurdanıyor ve mırıldanıyorlardı. İzanıma hiçbir hayal hissi yaymıyorlardı, ama Gecegözleri'nin bana geçen gece göskı diği İşlenmişler olduklarını fark ettim. Kız çocuğu küçüktü, üç ya şında vardı ancak ve üzerindeki parlak sarı, yünlü tunik bir anne nin ellerinin sevecen işiydi. Hâlâ içinde olan küçük hayatı önem seyerek küçük vücudunun uzuvları üzerinde sürünen, tuzağa clii sürülmüş bir tavsanmış gibi onun için kavga ediyorlardı. Man/.a rayı görünce öfkeyle kükredim ve İşlenmişlerden birinin kızın

omzundan kararlı çekişi çocuğu vücudundan kurtarınca kılıcımı çektim. Çığlığımla erkeklerden biri başını kaldırdı ve bana çevirdi, sakalı kanla parlıyordu. Yemeye başlamak için kızın ölmesini beklememişti.

Sooty'yi mahmuzladım ve at sırtında bir intikam gibi yürüdüm üzerlerine. Solumdaki ağaçların arasından Gecegözleri sahneye atıldı. Benden önce üzerlerin deydi, birinin omzuna sıçramış dişlerini adamın ensesine geçirmek için çenesini açıyordu. Ben aşağı doğru gelirken biri bana döndü ve kendini kılıcımdan korumak için bir elini boşuna siper etti. Öyle bir darbe savurdum ki, güzel yeni kılıcım omurgasına sıkışmadan önce boynunu vücudundan yarı yarıya ayırdı. Belimdeki bıçağı çektim ve bıçağını Gecegözleri'nin arkasına saplamaya çalışan adamla boğuşmak için So-oty'nin üstünden yere atladım. Üçüncü İşlenmiş, kızın vücudunu kaptı ve ormana doğru kaçtı.

Adam, ben karnını deştikten sonra bile bizi ısırmaya ve bıçaklamaya çalışarak deli bir ayı gibi dövüştü. Bağırsakları kemerinin üzerinden sarkıyordu ve yine de tökezleyerek arkamızdan geliyordu. Hissetiğim dehşet için bile vakit kaybedemezdim. Öleceğini bildiğimden onu bıraktım ve kaçanın arkasından koşturduk. Gecegözleri yamaçtan yukarı dalgalanan gri bir çizgiydi ve arkasından koşarken yavaş iki ayağıma lanet okudum. Patika düzdü, çiğnenmiş kar, kan ve yaratığın pis kokusu vardı. Zihnim iyi çalışmıyordu. O yamaçtan yukarı koştururken her nasılsa ölmesine engel olmak ve onu geri getirmek için zamanında yetişebileceğimi düşündüğüme yemin edebilirim. Olanların asla yaşanmamasını sağlamayı. Beni hızlandıran mantıksız bir dürtüydü.

İşlenmiş arkamızdan dolaşmıştı. Büyük bir kütüğün üstünden, kızın vücudunu Gecegözleri'ne savurdu ve sonra sıçrayarak üzerimize atladı. Bir demirci gibi iri ve kaslıydı. Karşılaştığım diğer İşlenmişlerden farklı olarak bunun cüssesi ve gücü, karnını tok ve

üstünü başını derli toplu tutmuştu. Onunki avlanan bir hayvanın sınırsız öfkesiydi. Beni kavrayıp ayaklarımı yerden kesti ve sonra boğumlu koluyla boğazımı sıkıp üstüme yüklendi. Fıçı gibi göğsüyle sırtıma binerek gövdemi ve bir kolumu altına alıp etkisiz hale getirdi. Geriye uzanıp bıçağımı etli bir uyluğa iki kez sapladım. Öfkeyle kükredi ve baskıyı artırdı. Yüzümü donmuş toprağa bastırdı. Gözümün önünde siyah noktacıklar belirdi ve Gece-gözleri sırtımdaki yüke aniden eklendi. Omurgam kopacak sandım. Gecegözleri köpek dişlerini adamın sırtına geçirdi, ama adam sadece çenesini göğsüne eğdi ve saldırıya karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Beni boğarak öldürmekte olduğunu biliyordu. Öldüğümde kurtla ilgilenecek yeterince zamanı olacaktı.

Boğuşma boynumdaki yarayı açtı ve sıcak kan akmaya başladı. Eklenen acı karşı koyuşumu azıcık teşvik etti. Baskısının altında başımı vahşice salladım ve kendi kanımın kayganlığı boğazımı azıcık çevirmem için yeterli oldu. Başımı arkaya doğru çekmeye başladı. Beni boğamıyorduysa, boynumu kıracaktı. Bunun için yeterince kaslıydı.

Gecegözleri taktik değiştirdi. Çenesini adamın kafasını içine alacak kadar açamıyordu, ama keskin dişleri adamın kafatasından bir miktar kafa derisi koparmaya yetecek güçteydi. Dişlerini dalgalanan saçların altındaki ete geçirdi ve asıldı. İşlenmiş adam kükreyip bana diziyle vururken üzerime kan boşandı. Bir eliyle Gecegözleri'ni savuşturmak için bir kolunu gevşetti. Kollarının arasında dönüp bir dizimi kasıklarına geçirdim ve sonra bıçağı güzelce sapladım. Acı

dayanılmaz olmalıydı, ama beni bırakmadı. Onun yerine kafasını benimkine vurdu ve sonra koca kollarını etrafıma sardı, göğsümü ezerken beni kendine yapıştırmıştı.

Mücadelenin tutarlı olarak hatırlayabildiğim kadarı bu. Daha sonra ne oldu bilmiyorum; belki de bazı efsanelerin anlattığı ölüm gazabı. Dişler, pençeler ve bıçakla vücudunun erişebildiğim

yerlerinden et kopararak savaştım. Ancak Gecegözleri de aynı sınırsız çılgınlıkla saldırıyor olmasaydı, yeterli olmayacağını biliyorum. Bir süre sonra adamın vücudunun altından emekleyerek çıktım. Ağzımda bozuk bakırımsı bir tad vardı ve kirli kıl ve kan tukurdum. Ellerimi pantolonuma sildim ve sonra ellerimi temiz karda ovaladım, ama onları artık hiçbir şey temizleyemezdi.

İyi misin? Gecegözleri bir ya da iki metre ötede karda nefes nefese uzanıyordu. Çenesi benimki gibi kanlanmıştı. Ben bakarken koca bir ağzı dolusu kar kaptı, sonra solumaya devam etti. Ayağa kalktım, ona doğru bir ya da iki adım sendeledim. Sonra kızın vücudunu gördüm, karda yanına çöktüm. Sanırım çok geç kaldığımı ve onları gördüğüm anda gecikmiş olduğumu o an anladım.

Ufaktı. Parlak siyah saçlı ve siyah gözlü. Ufacık vücudu hâlâ sıcak ve gevşekti. Onu kucağıma aldım ve yüzüne düşmüş saçlarını arkaya ittim. Küçük bir yüz, bebek dişleri. Toparlak yanaklar. Ölüm bakışını henüz bulutlandırmamıştı, benimkilere bakan gözler anlamanın ötesinde bir şaşkınlıkla odaklanmışa benziyorlardı. Küçük, tombul ve yumuşak elleri kollarındaki ısırıklardan akan kanla yol yol boyanmıştı. Kucağımdaki ölü çocukla karda oturdum. Demek insanın bir çocuğu kollarına alması böyle bir şeydi. Böylesine küçük ve bir zamanlar böylesine sıcak. Şimdi böylesine kıpırtısız. Başımı parlak saçlarının arasına gömdüm ve ağladım. Kontrol edilemez bir şekilde ani titremeler geldi üzerime. Gecegözleri yanağımı kokladı ve inledi. Omzuma sert bir şekilde pati attı ve birden onu dışarda bıraktığımı fark ettim. Sakinleştirmek için ona dokundum, ama zihnimi ona ya da herhangi bir şeye açamazdım. Tekrar inledi ve nihayet nal sesleri duydum. Yanağımı özür dilercesine yaladı ve sonra ağaçların arasında kayboldu.

Çocuğumu hâlâ kucağımda tutarak ayaklandım. Biniciler tepeye tırmandılar. Önde siyah atıyla Verity, arkasında Burrich, Blade

ve yarım düzine adam daha. Blade'in atının terkisinde gelmekte olan kaba giyimli bir kadın vardı. Beni görünce bağırdı ve atın sırtından hızla aşağı kaydı, ellerini çocuğuna uzatarak bana doğru koşmaya başladı. Yüzündeki korkunç umut ve sevinç ışığına dayanamadım. Gözleri bir an için benimkilerle karşılaştı ve yüzündeki her şeyin öldüğünü gördüm. Küçük kızını kollarımdan söküp aldı, sarkan boynunun üzerinde soğumakta olan yüzüne atıldı ve sonra çığlık atmaya başladı. Kederi üzerimde bir dalga gibi patlayarak duvarlarımı silip süpürdü ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Çığlık hiç dinmedi.

Saatler sonra Verity'nin çalışma odasında otururken o çığlığı hâlâ duyabiliyordum. Duydukça titriyordum, kontrol edilemez uzun titremeler yaşıyordum. Belime kadar çıplak, şöminenin önünde bir taburede oturuyordum. Burrich arkamda taş gibi katı bir sessizlikle boynumdaki oyuktan çam iğnelerini temizlerken, şifacı ateşi canlandırıyordu. Kolumdaki diğer yarayı işaret ederek, "Bu ve bu, yeni yaralar değil," gözleminde bulundu. Hiçbir şey söylemedim. Bütün kelimeler beni terk etmişti. Yanındaki bir leğen sıcak suda, kurutulmuş süsen çiçekleriyle birlikte bataklık mersini parçalan kıvrılarak yüzüyorlardı. Bir bezi suyla ıslattı ve boğazımdaki çürüklere sürdü. "Demircinin iri elleri varmış," dedi yüksek sesle.

"Onu tanır miydin?" diye sordu şifacı dönüp Burrich'e bakarak.

"Konuşacak kadar değil. Onu bir iki kez Bahar Bayramı'nda görmüştüm, civardaki tüccarlar mallarıyla kasabaya geldiklerinde. Koşum takımları için güzel gümüş işleri getirirdi."

Tekrar sustular. Burrich yine işe koyuldu. Sıcak suyu hafifçe renklendiren kanm çoğu benim değildi. Bir sürü çürük ve ağrıyan kas dışında, en fazla çizik, sıyrık ve alnımda büyük bir yumru vardı. Sadece örselenmiş olduğum için nedense utanıyordum. Küçük kız ölmüştü; en azından yaralanmış olmalıydım. Bu düşünce ba-

na neden mantıklı gelmedi bilmiyorum. Burrich'in kolumu temiz, beyaz bir sargıyla sarmasını seyrettim. Şifacı bana bir bardak çay getirdi. Burrich çayı ondan aldı, düşünceli bir şekilde kokladı, sonra bana verdi. Adama tek söylediği, "Ben olsam daha az kedi-otu kullanırdım," oldu. Şifacı geri çekildi ve şöminenin yanında oturmaya gitti.

Charim bir tepsi yemekle içeri girdi. Küçük bir masanın üzerini boşalttı ve tepsidekileri masaya koymaya başladı. Bir dakika sonra Verity odaya girdi. Pelerinini çıkardı, sandalyenin arkasına attı. "Kocasını pazarda buldum," dedi. "Şimdi karısıyla. Su almak için dereye gittiğinde çocuğu kapı eşiğinde oynarken bırakmış. Geri geldiğinde çocuk ortada

yokmuş." Bana baktı, ama onunla göz göze gelemedim. "Küçük kızını ormanda ararken bulduk onu. Bildiğim..." Hızla şifacıya baktı. "Teşekkürler Dem. FitzChi-valry'yle işin bittiyse gidebilirsin."
"Daha bakmadım bile..."
"O iyi." Burrich bir boy sargıyı göğsüme sarmış, öbür kolumun altından geçirip tekrar yukarı döndürmüş ve boynumda pansuman yeri bırakmaya çabalamıştı. Faydasızdı. Isırık omzumun ucuyla boynumun arasındaki kastaydı. Şifacının gitmeden Bur-rich'e yönelttiği sinirli bakışlarda eğelnceli bir yan bulmaya çalıştım. Burrich fark etmedi bile.
Verity karşıma oturmak için bir sandalye çekti. Bardağı dudaklarıma doğru götürmek için kaldırmaya başladım, ama Burrich sakince uzandı ve bardağı elimden aldı. "Konuştuktan sonra. Bunda seni devirecek kadar kediotu var." Bardağı alıp gitti. Şöminenin önünde çayın yarısını döktü ve kalanını sıcak suyla seyreltti. Bunu yapınca kollarını göğsünde kavuşturdu ve şömine rafına yaslanarak bizi seyretmeye başladı.
Bakışlarımı Verity'nin gözlerine çevirdim ve konuşmasını bekledim.

İç geçirdi. "Çocuğu seninle birlikte ben de gördüm. Onun için kavga ettiklerini gördüm. Sonra birdenbire kayboldun. Bağlantımızı kaybettik ve seni tekrar bulamadım, bütün gücümle denediğim halde. Başının dertte olduğunu biliyordum ve sana ulaşmak için olabildiğince çabuk yola koyuldum. Daha hızlı olamadığım için üzgünüm."
İçimi dökmenin ve Verity'ye her şeyi anlatmanın özlemini çekiyordum. Ama çok fazla olabilirdi. Bir prensin sırlarını bilmek insana onları açığa vurma hakkını vermezdi. Burrich'e göz attım. Duvara bakıyordu. Resmi bir şekilde konuştum. "Teşekkür ederim Prensim. Daha hızlı gelemezdiniz. Ve gelmiş olsaydınız bile çok geç olacaktı. Neredeyse onu gördüğüm an öldü."
Verity ellerine baktı. "Bunu biliyordum. Senin bildiğinden iyi biliyordum. Ben senin için endişelendim." Gözlerini kaldırıp bana baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Dövüş tarzının en kendine özgü yanı, o dövüşten inanılmaz şekilde sağ çıkman."
Göz ucumla Burrich'in yerinde kıpırdandığını ve konuşmak için ağzını açtığını, sonra tekrar kapattığını gördüm. İçimde büyük bir dehşet çözüldü. İşlenmişlerin vücutlarını, izleri görmüştü. Onlarla tek başıma dövüşmediğimi biliyordu. Günü daha da kö-tüleştirebilecek tek şey buydu. Kalbim ani, soğuk bir hareketsizliğe yakalanmış gibi hissettim kendimi. Burrich'in henüz bundan bahsetmemiş olması, suçlamalarını daha özel bir ana saklıyor olması, durumu sadece daha da kötüleştiriyordu.
"FitzChivalry?" Verity dikkatimi yine kendisine çekti.
İrkildim. "Özür dilerim, Prensim."
Gülümsedi, neredeyse kısa bir homurtu çıkartır gibi. "'Prensim' dediğin yeter. Şu an senden bunu beklemediğimi herkes pekala biliyor ve Burrich de bunu beklemiyor. O ve ben birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz; bu gibi zamanlarda ağabeyimi 'prensim'le pışpışlamadı. Onun ağabeyim için Kralın Adamı olduğunu hatır-

la. Chivalry onun gücünü çekti ve çoğu zaman nazikçe de yapmadı bunu. Eminim Burrich, seni aynı şekilde kullandığımı biliyordur. Ve ayrıca bugün en azından o yamacın tepesine kadar senin gözlerinle at sürdüğümü biliyor."
Başını yavaşça sallayan Burrich'e baktım. İkimiz de neden burada olduğunu bilmiyorduk.
"Çılgın bir kavgaya tutuştuğunda seninle bağlantımı kaybettim. Seni istediğim gibi kullanacaksam, bu olamaz." Verity parmaklarıyla bir an için uyluklarında yavaşça trampet çaldı. "Bunu öğrenmenin tek yolunun alıştırma yapman olduğunu düşünüyorum. Burrich. Chivalry bir keresinde dar zamanda baltayı kılıçtan iyi kullandığını söylemişti bana."
Burrich irkilmişe benziyordu. Besbelli Verity'nin bunu bilmesini beklemiyordu. Tekrar, yavaşça başını salladı. "Benimle bu konuda dalga geçerdi. Bunun bir kabadayının aleti olduğunu söylerdi, bir beyefendinin değil."
Verity gergin bir şekilde gülümsedi. "Fitz'in tarzına uygun o halde. Ona kullanmasını öğreteceksin. Genel kural olarak Hod'un öğrettiği bir şey olduğunu sanmıyorum. Hoş, rica etsem öğreteceğine şüphem yok ama senin öğretmeni tercih ederim. Çünkü Fitz'in öğrenirken benimle çalışmaya devam etmesini istiyorum. İki dersi birbirine bağlarsak, belki ikisini de aynı anda öğrenebilir. Ve ona sen öğretirsen, o zaman varlığımı sır olarak saklamak için dikkati dağılmaz. Yapabilir misin?"
Burrich hissettiği dehşeti tamamıyla saklayamadı. "Yapabilirim, Prensim."
"O zaman yap o halde, lütfen. Yarından başlayarak. Ne kadar erken olursa benim için o kadar iyi. Başka görevlerin olduğunu biliyorum ve kendin için de biraz zamana ihtiyacın var. Sen bu işle meşgulken bazı görevlerini Hands'e devretmekten çekinme. Epey becerikli bir adama benziyor."

"Öyle," diye ihtiyatla onayladı Burrich. Verity'nin elinde bulunan bir bilgi parçası daha.

"Güzel o halde." Verity sandalyesinde arkaya yaslandı. Bir oda dolusu adama son talimatları verir gibi süzdü bizi. "Herhangi birinizin bu konuda bir sorunu var mı?"

Soruyu konuşmayı nazikçe kapatma şekli olarak değerlendirdim.

"Efendim?" dedi Burrich. Kalın sesi yumuşak ve şüpheliydi. "Eğer şey... Prensimin kararını sorgulamak gibi niyetim yok, ama..."

Soluğumu tuttum. İşte geliyordu. İzan.

"Söyle Burrich. Prensim lafına burada ara verilmesi gerektiğini netleştirdiğimi sanıyordum. Seni endişelendiren nedir?"

Burrich dimdik ayağa kalktı ve veliahtla göz göze geldi. "Bu... uygun mu? Piç ya da değil, o Chivalry'nin oğlu. O manzarayı gördüğümde, bugün..." Konuşmaya bir kere başlayınca, kelimeler ağzından döküldü. Sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. "Onu gönderdiniz... Bir mezhaba görevine tek başına gitti. Onun yaşındaki çocukların çoğu şimdi ölü olurdu. İşim olmayan bir şeye bulaşmamaya çalışıyorum. Kralıma hizmet etmenin birçok yolu olduğunu ve bazılarının diğerleri kadar sevimli olmadığını biliyorum. Ama Dağlar'da... ve bugün gördüklerim. Bunun için ağabeyinizin çocuğundan başkasını bulamadınız mı?"

Verity'ye baktım. Hayatımda ilk kez yüzünde tam bir öfke gördüm. Dudağını bükerek ya da kaşlarını çatarak açığa vurmadı öfkesini, siyah gözlerinde iki sıcak kıvılcımdı sadece. Dudakları düz bir çizgi halindeydi. Ama tarafsızca konuştu. "Tekrar bak Burrich. Orada oturan bir çocuk değil. Ve tekrar düşün. Onu tek başına göndermedim. Sadece bir takip ve bir av olacağını umduğumuz bir göreve, ben de onunla birlikte gittim. Olaylar başka türlü gelişti. Ama atlattı. Daha önce benzer şeyleri atlattığı gibi. Ve aynı

şekilde tekrar atlatacağı gibi." Verity aniden ayağa kalktı. Odanın havası duyguyla kaynarak hızla duyularıma doldu. Burrich bile hissetmişe benziyordu, çünkü göz ucuyla bana baktı, sonra Verity odayı uzun adımlarla arşınlarken kendini esas duruştaki bir asker gibi kıpırdamadan durmak için zorladı.

"Hayır. Onun için seçeceğim şey bu değil. Kendim için seçeceğim şey bu değil. Ah, daha iyi bir dönemde doğmuş olsaydı! Bir evlilik yatağında doğmuş ve ağabeyim hâlâ veliaht olsaydı! Ama bu şartlar bana sağlanmadı, ona da. Sana da! Ve bu yüzden benim gibi o da hizmet ediyor. Lanet olsun bana, ama Kettricken bu konuda haklı. Kral halkının kurbanıdır. Ve yeğeni de öyle. Bugün orada yaşanan bir katliamdı. Neden bahsettiğini biliyorum; Blade'in o vücudu gördükten sonra kusmak için gittiğini biliyorum. Fitz'den uzak durduğunu biliyorum. Bu çocuğun... adamın bunu nasıl atlattığını bilmiyorum. Sanırım, yapması gerekeni yaparak. Öyleyse ben ne yapabilirim be adam? Ne yapabilirim? Ona ihtiyacım var. Bu çirkin, gizli savaş için ona ihtiyacım var, çünkü bunu yapmak için donanımlı ve eğitimli tek kişi o. Tıpkı babamın beni o kuleye yerleştirmesi ve gammazlıkla, pis ölümlerle zihnimi mahvetmemi emretmesi gibi. Fitz ne yaparsa yapsın, hangi becerisini kullanırsa kullansın..."

(Kalbim duracak gibi oldu, soluğum ciğerlerimde buzlaştı.)

"...bırak kullansın. Çünkü şu an bu durumdayız. Hayatta kalmalıyız. Çünkü..."

"Onlar benim insanlarım." İkisi de dönüp bana bakana kadar konuşmuş olduğumu fark etmedim. Odada ani bir sessizlik oldu. Nefes aldım. "Uzun zaman önce yaşlı bir adam bana bir gün bir şeyi anlayacağımı söyledi. Altı Dükalık'm insanlarının benim insanlarım olduklarını, onlar için tasalanmanın benim kanımda olduğunu, incinmelerini kendim incinmişim gibi hissedeceğimi söyledi." Chade'i ve Forge'daki o günü gözlerimin önünden uzaklaş-

tırmak için gözlerimi kırptım. "Haklıydı," demeyi başardım bir dakika sonra. "Bugün benim çocuğumu öldürdüler Burrich. Ve benim demircimi ve başka iki adamı. İşlenmiş insanları değil. Kızıl Gemi Akıncıları. Ve karşılığında onların kanını akıtmalıyım, onları kıyılarımdan sürmeliyim. Bu artık yemek yemek ya da nefes almak kadar basit. Bu yapmam gereken bir şey."

Başımın üzerinden göz göze geldiler. "Kan çeker," gözleminde bulundu Verity yavaşça. Ama sesinde bir sertlik ve vücudumda gün boyu süren titremeyi durduran bir gurur vardı. İçimde derin bir sükunet uyandı. Bugün doğru şeyi yapmıştım. Birden bunun fiziksel bir olgu olarak farkına vardım. Çirkin, alçaltıcı bir işti, ama benim isimdi ve iyi yapmıştım. İnsanlarım için. Burrich'e döndüm, bir defada doğan yavruların en çelimsizi beklenmedik bir gelişme gösterdiği zamanlarda kullandığı tartan bakışlarla bakıyordu bana.

"Ona öğreteceğim," diye söz verdi Verity'ye. "Baltayla yapmasını bildiğim birkaç -numarayı. Ve birkaç şey daha. Yarın sabahın ilk ışıklarından önce başlayalım mı?"

"Güzel," diye onayladı Verity ben itiraz edemeden. "Hadi şimdi yemek yiyelim."

Birden acıktım. Masaya gitmek için ayaklandım, ama Burrich birden yanımda belirdi. "Yüzünü ve ellerini yıka Fitz," hatırlatmasında bulundu nazikçe.

Verity'nin leğenindeki kokulu su, ben yıkanırken demircinin kanıyla kararmıştı.

14

KIŞ BAYRAMI

Kış Bayramı dönen ışığın bayramı olduğu kadar, aynı zamanda yılın karanlık dönemi için de bir kutlamadır. Çünkü Kış Bayramı'nın ilk üç günü, karanlığa saygı sunarız. Anlatılan öyküler ve yapılan kukla gösterileri barışçıl dönemler ve mutlu sonlardan bahsederler. Tuzlanmış balık ve tütsülenmiş et yenir; geçen yaz hasat edilen kökler ve meyveler. Sonra bayram günü öğle vakti ava çıkılır. Yılın kırılma noktasını kutlamak için taze kan dökülür ve geçen yıl hasat edilen tahılla birlikte yenmesi için sofraya taze et getirilir. Bunu izleyen üç gün gelecek yaza dönük günlerdir. Dokuma tezgahlarına renkli iplikler geçirilir ve dokumacılar Büyük Salonda kendi aralarında en parlak desenler ve en hafif dokuma için yarışırlar. Olayların başlangıcından ve nasıl geliştiklerinden söz eden hikayeler anlatılır.

* * *

O öğleden sonra kralı görmeye çalıştım. Olan her şeye rağmen, kendime verdiğim sözü unutmamıştım. Wallace, Kral Shrewd'un kendini kötü hissettiğini ve kimseyi görmediğini söyleyerek beni geri çevirdi. Kapıyı yumruklamayı ve Soytarı'nın, Wallace'ın beni kabul etmesini sağlaması için bağırmayı istiyordum. Ama yapmadım. Soytarı'nın dostluğundan bir zamanlar olduğum gibi emin değildim. Söylediği alaycı son şarkıdan sonra hiç görüşmemiştik. Onu düşünmek aklıma kelimelerini getirdi ve

odama döndüğümde Verity'nin el yazmalarını bir kez daha gözden geçirdim.

Okumak uykumu getirdi. Sulandırılmış halde bile kediotu güçlü etki etmişti. Her yanım uyuşmuştu. Parşömenleri bir kenara ittim, başladığımdan daha bilgili değildim. Başka yollar düşündüm. Belki Kış Bayramı'nda halka ilan edip ne kadar yaşlı ya da zayıf olursa olsun, İrfan eğitimi almış olanların aranması sağlanabilirdi. Bu karşılık verenleri hedef haline mi getirirdi? Belli adayları düşündüm tekrar. Hiçbiri benden hoşlanmazdı, ama bu Ve-rity'ye hâlâ sadık olmadıkları anlamına gelmezdi. Galen'in tavırlarıyla lekelenmişlerdi belki, ama bu iyileştirilemez miydi? Aklıma hemen August geldi. Jhaampe'deki son İrfan deneyiminde becerilerini kaybetmişti. Vin Nehri'ndeki bir kasabaya gidip sessizce emekli olmuştu, zamanından önce yaşlandı diyorlardı hakkında. Ama başkaları da vardı. Sekizimiz eğitimi atlatmıştık. Yedimiz sınavdan geri dönmüştük. Ben başarısız olmuştum, August emekli olmuştu. Geriye beş kişi kalıyordu.

Tam bir grup sayılmaz. Hepsinin benden Serene kadar çok nefret edip etmediklerini merak ettim. Galen'in ölümünün suçunu bana atmıştı ve bunu da benden saklamamıştı. Diğerleri de neler yaşandığı konusunda bu kadar bilgili miydiler? Hepsini hatırlamaya çalıştım. Justin. Kendini beğeniyor ve İrfan sahibi oluşuyla çok gururlanıyordu. Carrod. Bir zamanlar uykulu, hoş bir çocuktu. Grup üyesi olduğundan beri, onu birkaç kez görmüştüm, gözleri neredeyse boş bakıyordu. Sanki olduğu kişiden eser kalmamıştı. Burl geçinmek için marangozluk yapmaktansa İrfan yapabilmeye başladığından beri, fiziksel gücünün yerini şişmanlığın almasına izin vermişti. Will hep dikkate değer olmuştu. İrfan onu geliştirmemişti. Yine de hepsinin de İrfan kabiliyeti olduğu ispatlanmıştı. Verity onlarla devam edemez miydi? Belki. Ama ne zaman? Böyle bir iş için nasıl zaman bulacaktı?

6837

Biri geliyor.

Kendime geldim. Parşömenler etrafıma saçılmış, yatağımda yüzükoyun uzanıyordum. Uyumaya niyetlenmemiştim ve nadiren bu kadar derin uyurdum. Gecegözleri bana göz kulak olmak için benim duyularımı kullanıyor olmasaydı, tamamıyla habersiz yakalanacaktım. Kapımın açılmasını seyrettim. Ateş sönmeye yüz tutmuştu ve odada ondan başka çok az ışık vardı. Kapıyı mandalla-mamıştım; uyuyacağımı sanmıyordum. Beni habersiz yakalamak umuduyla bu kadar hafif adımlarla kimin geldiğini merak ederek sessizce uzanmaya devam ettim. Yoksa odamı boş bulmayı bekleyen ve parşömenlerin peşinde olan biri miydi? Elimi bıçağıma götürdüm, sıçramak için kaslarımı hazırladım. Bir gölge kapının aralığından kayarak girdi, kapıyı yavaşça kapattı. Bıçağı kınından çıkardım.

Senin dişi bu. Bir yerlerde Gecegözleri esnedi ve gerindi. Kuyruğunu tembelce salladı. Burnumdan derin bir nefes aldığımı fark etim. Molly, diye doğruladım kendi kendime onun tatlı kokusunu içime çekince ve sonra fiziksel olarak şaşırtıcı bir hızlanma hissettim. Gözlerim kapalı kıpırdamadan uzanmaya devam ettim, bıraktım yatağa gelsin. Yumuşacık söylendiğini ve sonra etrafa saçılmış parşömenleri toplar ve onları masanın üzerine koyarken çıkan hışırtıyı duydum. Yanağıma tereddütle dokundu. "Çaylak?"

Uyur numarası yapmanın cazibesine karşı koyamadım. Yanıma oturdu ve yatak onun sıcak ağırlığıyla tatlı bir şekilde sallandı. Üzerime eğildi ve ben uygun bir şekilde hareketsiz yattığım için yumuşak ağzını benimkine dayadı. Uzandım ve şaşırarak onu kendime çektim. Düne kadar ender dokunulmuş bir adamdım; bir dostun omzuma hafifçe vurması ya da bir kalabalığın umursamadan itip kakması ya da son zamanlarda sık sık beni boğmaya çalışan eller. Kişisel temasımın boyutları buydu. Sonra dün gece ve şimdi de bu. Öpmeyi bıraktı ve sonra sakince, yüz yüze yer-

leşerek yanıma uzandı. Kokusundan derin bir nefes çektim ve vücudunun benimkine değdiği ve sıcaklık yarattığı yerlerin tadına vararak kıpırdamadan durdum. Rüzgarda giden bir sabun köpüğü gibi bir histi; kaybolur korkusuyla nefes almaya bile çekindim.

Güzel, diye onayladı Gecegözleri. Burada çok yalnızlık yok. Sürüye daha yakın.

Sertleştim ve Molly'den hafifçe geri çekildim.

"Çaylak? Sorun ne?"

Benim. Bu benim ve seninle paylaşacağım bir şey değil. Anlıyor musun?

Bencil. Bu et gibi paylaşılarak artırılıp eksiltilecek bir şey değil.

"Bir dakika Molly. Bir kasığıma kramp girdi."

Hangisine? diye sordu sırıtarak.

Hayır, bu et gibi değil. Eti ve barınağı seninle hep paylaşırım ve bana ihtiyaç duyarsan yanında dövüşmek için hep gelirim. Avda bana katılmana hep izin veririm. Ama bu, dişimle yaptığım. Bunu kendime saklamalıyım. Yalnız.

Gecegözleri homurdandı, bir pire ısırığını kaşıdı. Sürekli var olmayan çizgiler çekiyorsun. Et, av, bölgenin korunması ve dişiler... bunların hepsi sürü. Oyavruladığında, onları beslemek için avlanmayacak mıyım? Onları korumayacak mıyım?

Gecegözleri... sana bunu şu an açıklayamam. Seninle daha önceden konuşmalıydım. Şimdilik çekilir misin? Söz veriyorum bunu tartışacağız. Sonra.

Bekledim. Hiçbir şey. Ondan eser yoktu. Bir anda zihnimden çıktı gitti.

"Çaylak? İyi misin?"

"İyiyim. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var." Sanırım bugüne kadar yaptığım en zor şeydi. Molly yanımdaydı, birden benden uzaklaşma konusunda ikirciklendi. Sınırlarımı bulmaya, zihnimi benliğimin ortasına yerleştirip düşüncelerime sınırlar koymaya

yoğunlaşmalıydım. Nefes aldım ve aynı şekilde verdim. Koşumları ayarlama. Bana hep bunu hatırlatıyordu ve hep kullandığım bir görüntüydü. Kayacak kadar gevşetme, zorlayacak kadar sıkma. Verity'yi uyandırmaktan ürkerek benliğimi kendi vücuduma hapsettim.

"Söylentileri duydum," diye konuşmaya başladı Molly, sonra durdu. "Üzgünüm. Gelmemeliydim. Belki de bir şeye ihtiyacın olur diye dü... ama belki de yalnız kalmaya ihtiyacın var." "Hayır Molly, lütfen, Molly, geri dön, geri dön," ve peşinden yataktan fırlayıp eteğinin ucunu yakalamayı başardım.

Hâlâ belirsiz bir ruh haliyle bana döndü.

"Sen benim hep tam da ihtiyaç duyduğum şeysin. Hep."

Dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu ve yatağın kenarına oturdu. "Çok uzak göründün."

"Öyleydim. Bazen zihnimi boşaltmaya ihtiyaç duyuyorum." Ona yalan söylemeden başka ne söyleyebileceğim konusunda kararsız kalarak durdum. Artık yalan söylememekte kararlıydım. Uzandım ve elini elime aldım.

"Ah," dedi bir an sonra. Ben başka açıklama yapmayınca garip bir duraksama oldu. "İyi misin?" diye dikkatle sordu birkaç dakika daha geçtikten sonra.

"İyiyim. Bugün kralı göremedim. Denedim, ama kendini iyi hissetmiyordu ve..."

"Yüzün berelenmiş. Ve sıyrılmış. Söylentiler..."

Sessizce nefes aldım. "Söylentiler mi?" Verity adamlara sessiz kalmalarını tembih etmişti. Burrich konuşmuş olamazdı, Blade de. Belki hiçbiri, orada olmayan herhangi biriyle konuşmamıştı. Ama erkekler beraber tanık oldukları şeyleri hep tartışırlardı ve birile-nin onları duyması uzun sürmezdi.

"Kedinin fareyle oynadığı gibi oynama benimle. Bana anlatmak istemiyorsan, öyle söyle."

"Veliaht bundan kimseye bahsetmememizi rica etti. Bu sana anlatmayı istememekle aynı şey değil."
Molly bir an düşündü. "Sanmam. Dedikoduları dinlememem gerekirdi, biliyorum. Ama öyle garip söylentiler dolaşıyordu ki... Kaleye yakmak için bedenler getirdiler. Bugün mutfakta durmadan ağlayan garip bir kadın vardı. İşlenmişlerin çocuğunu çalıp öldürdüklerini söyledi. Biri senin çocuğu geri almaya çalışmak için onlarla dövüştüğünü söyledi ve bir başkası, hayır, dedi, senin onlara tam da bir ayı saldırdığında rastladığını söyledi. Ya da öyle bir şey. Söylentiler çok şaşırtıcıydı. Biri hepsini öldürdüğünü söyledi ve sonra vücutların yakılmasına yardım eden biri en azından ikisinin bir çeşit hayvan tarafından yaralanmış olduğunu söyledi." Sustu ve bana baktı. Bunları düşünmek istemiyordum. Ona yalan söylemek istemiyordum, doğruyu söylemek de istemiyordum. Tam gerçeği kimseye anlatamazdım. Bu yüzden sadece gözlerine baktım ve işlerin bizim için daha basit olmasını diledim.
"FitzChivalry?"
O ismi onun ağzından duymaya asla alışamayacaktım. İç geçirdim. "Kral bundan bahsetmememizi rica etti. Ama... evet, İşlenmişler bir çocuğu öldürdüler. Ve ben oradaydım, geç kaldım. Bugüne kadar şahit olduğun en kötü, en üzücü şeydi."
"Üzgünüm. Burnumu sokmak istememiştim. Bilmemek çok zor."
"Biliyorum." Saçına dokunmak için elimi uzattım. Başını elime doğru eğdi. "Bir defasında sana rüyamda seni Siltbay'de gördüğümü söylemiştim. Dağ Krallık'ından Buckkeep'e bütün o yolu, hayatta kalıp kalmadığını bilmeden geldim. Bazen yanan evin kilerin üzerine yıkıldığını düşündüm; başka zamanlarda kılıçlı kadının senin işini bitirdiğini düşündüm..."
Molly bana soğukkanlılıkla baktı. "Ev yıkıldığında büyük bir kıvılcım rüzgarı ve duman perdesi üzerimize çöktü. Onun gözü-

nü aldı, ama benim sırtım dönüktü. Ben... onu baltayla öldürdüm." Birdenbire titremeye başladı. "Bundan kimseye bahsetmedim. Kimseye. Nereden biliyorsun?"
"Rüyamda gördüm." Elinden nazikçe çektim ve yanıma, yatağa uzandı. Onu kollarıma aldım ve hâlâ titremekte olduğunu hissettim. "Bazen rüyamda gerçekleri görürüm. Çok sık değil," dedim yavaşça.
Benden biraz uzaklaştı. Gözleriyle yüzümü taradı. "Bana bu konuda yalan söylemezsin değil mi Çaylak?"
Soru incitti, ama bunu hak ediyordum. "Hayır. Yalan değil bu. Sana bu konuda söz veririm. Ve sana asla yalan söylemeyece..."
Parmaklarını dudaklarıma götürerek susturdu beni. "Hayatımın kalanını seninle geçirmeyi umuyorum. Hayatının kalanında yerine getiremeyeceğin sözler verme." Diğer eli gömleğime gitti. Titrmeme sırası bendeydi.
Parmaklarını öptüm. Sonra da ağzını. Bu sırada Molly kalktı ve kapıyı mandallayıp sürgüledi. Chade'in yolculuğundan bu akşam dönmemesi için ateşli bir şekilde dua ettiğimi hatırlıyorum. Dönmedi. Onun yerine o gece ben yolculuk ettim, daha da tanıdık gelmeye başlayan, ama mükemmelliğinden bir şey yitirmeyen bir yere.
Yanımdan gecenin koyu karanlığında ayrıldı, kapıyı arkasından mandallayıp sürgülememde ısrar edip beni uyanmam için sarsarak. Giyinip onu odasına götürmeyi istedim, ama birkaç basamak çıkma konusunda yeterince becerikli olduğunu ve ne kadar az beraber görünürsek, o kadar iyi olacağını söyleyerek beni öfkeyle reddetti. Mantığını istemeye istemeye kabul ettim. Kedi-otunun neden olduğundan daha derin bir uykuya daldım.
Gök gürültüsü ve bağırtılara uyandım. Kendimi sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde ayakta buldum. Bir an sonra gök gürültüsü kapının çalınmasına ve bağırtılar Burrich'in adımı tekrarlamasına dönüştü. "Bir dakika!" diye seslenmeyi başardım. Her

yanım sızlıyordu. Üzerime bir şeyler geçirdim ve kapıya ilerledim Sürgüyü açmak epey zamanımı aldı. "Sorun ne?" dedim.
Burrich bana sadece baktı. Yıkanmış ve giyinmiş, saçıyla sakalını taramıştı ve elinde iki balta vardı.
"Ah."
"Verity'nin kuledeki odası. Acele et, şimdiden geciktik. Ama önce yıkan. Bu koku da ne?"
"Kokulu mumlar," diye hazırlıksız bir yalan söyledim. "Tatlı rüyalar göreyim diye."

Burrich homurdandı. "Onlar bu tarz kokuların bana gördüreceği türden rüyalar değil. Miskle dolu evlat. Bütün odan leş gibi misk kokuyor. Kulede görüşürüz."

Ve koridor boyunca kararlı adımlarla yürüyerek gitti. Onun sabah fikrinin bu olduğunu mahmur bir şekilde fark ederek odama girdim. Baştan ayağa soğuk suyla yıkandım, fazla hoşlanmadım, ama su ısıtacak zamanım yoktu. Temiz giysi bulmak için odayı altüst ettim ve bulduklarımı üzerime geçirirken kapı çalınmaya başladı. "Neredeyse hazırım," diye seslendim. Kapı çalınmaya devam etti. Bu, Burrich'in kızgın olduğu anlamına geliyordu. Pekala, ben de kızgındım. Bu sabah her yanımın ne kadar kötü sızladığını anlayabilirdi. Karşısına çıkmak için kapıyı açtım ve Soytarı bir duman bulutu gibi rahat bir şekilde içeri kaydı. Yeni bir siyah beyaz giysi giyiyordu. Gömleğinin kol ağızlarına, sarmaşık gibi kollarına tırmanan siyah asmalar nakışlanmıştı. Siyah yakanın üzerinde yüzü bir kış ayı kadar solgundu. Kış Bayramı diye düşündüm ahmakça. Bu gece Kış Bayramı'nın ilk gecesiydi. Kış, şimdiden bildiğim diğer beş kış gibi uzun süre önce gelmişti. Ama bu gece kışın ortasını damgalamaya başlayacaktık.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, onun aptallıklarıyla uğraşacak ruh halinde değildim.
Değerbilirlikle derin bir nefes aldı. "Seninkilerden biri hoş

olurdu," diye teklif etti ve sonra yüzümdeki ifadeye bakarak yavaşça geri çekildi. Bir anda çok sinirlenmiştim. Karmakarışık yatağımın ortasına kolayca zıpladı, sonra diğer yana zıplayarak yatağı aramıza aldı. Yatağın üzerinden atlayıp peşinden koştum. "Ama sen değil," diye bağırdı fettan bir tavırla ve geri çekilmeden önce ellerini kızlara özgü bir paylamayla salladı.

"Seninle uğraşacak vaktim yok," dedim ona nefretle. "Verity beni bekliyor ve onu bekletemem." Yatağın üzerinden yuvarlandım ve ayağa kalkınca giysilerimi düzelttim. "Odamdan çık."

"Ah, o ne ses. Piçin daha iyi başa çıkabildiği zamanlar vardı." Odanın ortasında topuklarının üzerinde döndü ve aniden durdu. "Bana gerçekten kızgın mısın?" diye sordu açıksözlü bir şekilde.

Bu kadar sözünü sakınmadan konuştuğunu duymak ağzımı açık bıraktı. Soruyu düşündüm. "Kızgındım," dedim ihtiyatla, beni özellikle konuşturmaya mı çalıştığını merak ederek. "O gün, o şarkıyla bütün o insanların önünde beni soytarı yerine koydun."

Başını hayır anlamında salladı. "Kendine isimler takma. Soytarı olan sadece benim. Ve soytarıdır olduğum tek şey. Özellikle o gün, o şarkıyla bütün o insanların önünde."

"Arkadaşlığımızdan şüpheye düşmeme neden oldun," dedim açıkça.

"Ah, güzel. Becerikli dostlar olarak kalacaksak, başkalarının bundan şüpheye düşmeleri gerektiğine şüphe yok da ondan."

"Anlıyorum. O halde, aramızda çatışma olduğuna dair ek söylentiler çıkması içindi. Anlıyorum. Ama yine de gitmeliyim."

"Güle güle o halde. Burrich'le birlikte baltalarla oynarken iyi eğlenceler. Sana bugün bütün öğrettikleriyle aptala dönmemeye çalış." Sönmeye yüz tutan ateşime iki kütük attı ve ateşin önüne büyük bir gösterişle yerleşti.

"Soytarı," diye konuşmaya başladım rahatsız bir şekilde. "Dos-tumsun biliyorum. Ama ben yokken seni burada, odamda bırak-

maktan hoşlanmıyorum."

"Başkalarının ben yokken odama girmesinden ben de hoşlanmıyorum," dedi kurnazca.

Berbat bir şekilde kızardım. "O uzun zaman önceydi. Ve merakım için özür diledim. Seni temin ederim, bir daha hiç yapmadım."

"Bundan sonra ben de yapmayacağım. Ve geri geldiğinde senden özür dileyeceğim. Olur mu?"

Gecikecektim. Burrich'in hoşuna gitmeyecekti. Faydası yoktu. Buruşmuş yatağın kenarına oturdum. Molly'yle ben buraya uzanmıştık. Birden kişisel bir alan halini almıştı. Tüy yatağın üzerindeki suç izlerini kaldırırken rahat davranmaya çalıştım. "Neden odamda kalmak istiyorsun? Tehlikede misin?"

"Tehlikede yaşıyorum, piç Fitzcik. Senin gibi. Hepimiz tehlikedeyiz. Günün geri kalanında burada kalmayı ve bu tehlikeden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışmayı isterdim. Ya da en azından azaltacak bir yol." Parşömen yığınına doğru anlamlı bir şekilde omuz silkti.

"Verity onları bana emanet etti," dedim zorla.

"Besbelli yargılarına güvendiği bir adam olduğunu hissettiğinden. Bu yüzden belki de onları bana emanet etmenin güvenli olduğunu yargısına varırsın."

İnsanın kendi eşyaları konusunda bir dostuna güvenmesi bir şeydir. Başkasının senin korumana verdiği şeyler konusunda güvenmek başka şeydir. Soytarı'ya güvenim konusunda bir şüphem olmadığını anladım. Ama. "Belki de önce Verity'ye sormak akıllıca olur," önerisinde bulundum.

"Verity'yle aramda ne kadar az bağlantı olursa, ikimiz için de o kadar iyi olur." Soytarı açıkça konuşmuştu.
"Verity'den hoşlanmıyor musun?" İrkilmiştim.
"Ben kralın soytarısıyım. O veliaht. Bırak beklesin. Kral oldu-

ğunda onun olacağım. O zamana kadar hepimizi öldürtmezse."

"Prens Verity'nin aleyhinde konuşulmasını dinleyemem," dedim ona yumuşak bir şekilde.

"Dinleyemez misin? O halde bugünlerde kulakların tıkalı dolaşmaksın."

Kapıya gittim, elimi mandala koydum. "Artık gitmeliyiz Soytarı. Şimdiden geciktim." Sesimin titremesine engel olmuştum. Ve-rity'yi küçümsemesinden beni hedef almışcasına derinden yaralanmıştım.

"Soytarılaşma Fitz. O benim rolüm. Düşün. Bir adam sadece tek bir efendiye hizmet edemez. Dudakların ne derse desin, senin kralın Verity. Seni bunun için suçlamıyorum. Benimki Shrewd olduğu için beni suçluyor musun?"

"Seni suçlamıyorum. Ama senin karşında onunla alay da etmiyorum."

"Onu ziyarete de gelmi Torsun, kaç defa buna çalışırsam çalışayım."

"Daha dün kapısındaydım. Geri çevrildim. İyi olmadığını söylediler."

"Bu Verity'nin kapısında yaşansaydı, bu kadar uysalca kabul eder miydin?"

Bu soru durup düşünmeme neden oldu. "Hayır. Kabul edeceğimi sanmam."

"Ondan bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" Soytarı, kederli bir adam gibi yumuşak bir ifadeyle konuştu. "Verity, Shrewdün adamlarını kendi yanına çekmek yerine neden babası için kılını kıpırdatmıyor?"

"Ben bir yere çekilmedim. Daha ziyade Shrewd beni görmeye uygun görünmüyordu. Verity'ye gelince, şey, onun adına konuşamam. Ama Shrevvd'un oğulları arasında gözdesinin Regal olduğunu herkes biliyor."

"Herkes biliyor mu bunu? O halde herkes Regal'in kalbinin gerçekte neyi amaçladığını da biliyor mu?"
"Bazıları biliyor," dedim kısaca. Tehlikeli bir konuşmaydı.

"Bunun üzerinde düşün. İkimiz de en çok sevdiğimiz krala hizmet ediyoruz. Yine ikimizin de çok az sevdiği bir başkası var. En az sevdiğimiz kişi konusunda birleştiğimiz sürece bir sadakat çatışmamız olacağını sanmıyorum Fitz. Gel, parşömenlere göz atacak çok az zamanın olduğunu itiraf et bana ve ben de sana sahip olmadığın zamanın bizden hızla kaçıp gittiğini hatırlatayım. Bizim uygun olmamızı bekleyebilecek bir görev değil bu."

Karar konusunda kararsız kaldım. Soytarı aniden yakma geldi. Onunla göz göze gelmek ve gözlerindeki anlamı okumak hep zor olmuştu. Ama ağzının duruşu umutsuzluğunu gösteriyordu bana. "Seninle iş yapacağım. Sana başka yerde bulamayacağın bir anlaşma önereceğim. Parşömenleri orada olmayabilecek bir sır için taradıktan sonra bildiğim bir sırrı açıklamaya söz veriyorum."
"Ne sırrı?" diye sordum istemeyerek.

"Benim sırrım." Bana sırtını döndü ve duvara bakmaya başladı. "Soytarı'nın gizemi. Nereden geliyor ve neden?" Bana yan gözle baktı ve başka bir şey söylemedi.

Bir düzine yılın merakı içimde hopladı. "Bedava mı?" diye sordum.
"Hayır. Anlaşma karşılığında, dediğim gibi."

Düşündüm. Sonra: "Sonra görüşürüz. Giderken kapıyı mandalla." Ve dışarı çıktım.

Koridorlarda hizmetçiler vardı. Çok geç kalmıştım. Kendimi aksak bir koşar adıma zorladım, ardından da koşmaya. Verity'nin kulesine çıkan merdivenlerde yavaşlamadım, acele ettim, kapıyı bir kez tıklattım ve sonra içeri girdim.

Burrich bana döndü ve kaşlarını çatarak selamladı beni. Odanın basit mobilyaları, Verity'nin pencere sandalyesi dışında çok-

tan bir duvarın önüne itilmişti. Verity sandalyesine kurulmuştu. Başını yavaşça bana çevirdi, gözleri hâlâ uzaklarla dolu olarak. Gözlerinde uyuşuk bir bakış vardı ve ağzı, insan ne anlama geldiğini biliyorsa, bakışı üzücü bir gevşeklikteydi. İrfan açlığı içini kemiriyordu. Bana öğretmeyi istediği şeyin, açlığını sadece besleyeceğinden ve artıracağından korktum. Ancak her ikimiz de nasıl hayır diyebilirdik? Dün bir şey öğrenmiştim. Güzel bir ders olmamıştı, ama bir kere öğrenildi mi, unutulamazdı. Kızıl Gemiler'i kıyılarımdan uzaklaştırmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağımı

biliyordum artık. Ben kral değildim, asla kral olmayacaktım, ama Altı Dükalık'm insanları benim insanlarımdı, tıpkı Chade'in oldukları gibi. Verity'nin kendini neden bu kadar dikkatsizce harcadığını artık anlıyordum.

"Geciktiğim için özür dilerim. Alıkonuldum. Ama artık başlamak için hazırım."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Soru Burrich'ten gelmişti, samimi bir merakla sorulmuştu. Dönüp baktığımda beni deminki kadar sert bir şekilde, ama biraz da şaşkınlıkla incelemekte olduğunu gördüm.

"Gergin, efendim. Bir parça. Merdivenleri koşarak çıkmak biraz ısınmama yardımcı oldu. Dünden ağrım var. Ama onun dışında iyiyim."

Bir parça eğleniyormuşa benzeyen bir ifade belirdi yüzünde. "Titreme yok mu FitzChivalry? Görüşünde kararma, baş döndürücü nöbetler?"

Bir an düşünmek için duraksadım. "Hayır."

"Lanet olsun sana." Burrich bir zevk homurtusu çıkardı. "Tedavi seni ondan açıkça kurtarmış. Bir daha bir şif acıya ihtiyaç duyduğunda bunu hatırlayacağım."

Sonraki bir saat boyunca yeni iyileştirme teorisini uygulamaya niyetli göründü. Baltaların ucu kördü ve ikisini de bu ilk ders için

sarmalamıştı, ama bu berelenmeleri engellemedi. Dürüst olmak gerekirse, çoğu benim beceriksizliğim yüzünden oldu. Burrich o gün darbe indirmeye çalışmıyor, sadece bana silahın yalnızca ucunu değil tamamını kullanmayı öğretiyordu. Verity'yi zihnimde tutmak zahmetsizdi, çünkü bizimle aynı odadaydı. O gün zihnimde sessizdi, nasihat, gözlem ya da uyarı yoktu, sadece gözlerimle görüyordu. Burrich bana baltanın çok yönlü bir silah olmadığını, doğru bir şekilde kullanılırsa çok tatmin edici bir silah olduğunu söyledi. Dersin sonunda halen taşımakta olduğum yaralan düşünerek bana nazik davrandığını belirtti. Verity gitmemize izin verdi ve ikimiz de merdivenlerden benim çıktığımdan daha yavaş indik.

"Yarın vaktinde gel," talimatını verdi Burrich mutfak kapısında ayrılırken; o ahırlarına dönüyor, ben kahvaltı bulmaya gidiyordum. Günlerdir yemediğim gibi, bir kurdun iştahıyla yedim ve ani zindeliğimin kaynağını merak ettim. Burrich'den farklı olarak bunu aldığım darbelere bağlamıyordum. Molly, diye düşündüm, bütün bitkilerin ve dinlenmenin bir yılda yoluna koyamacağını şeyi bir dokunuşla iyileştirdi. Gün aniden gözümde büyüdü, akşam karanlığına ve iyiliksever karanlık tekrar bir arada olmamıza izin verene kadar dayanılmaz saatlerin çekilmez dakikaları vardı.

Onu azimle zihnimden uzaklaştırdım ve günü işlerle doldurmaya karar verdim. Bir düzine iş hemen zihnimi doldurdu. Pati-ence'ı ihmal etmiştim. Kettricken'ın bahçesine yardımcı olma sözü vermiştim. Kardeş Gecegözleri'ne bir açıklama borçluydum. Kral Shrewd'a bir ziyaret borçluydum. Bunları önem derecelerine göre sıralamaya çalıştım. Molly listenin başına doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Azimle onu en sona koydum. Kral Shrewd diye karar verdim. Masadaki tabak çanağımı toplayıp mutfağa götürdüm. Etrafta bir koşuşturma vardı. Bu gecenin Kış Bayramı'nın ilk gecesi olduğunu hatırlayana kadar, beni bir an için şaşırttı. Yaşlı Aşçı Sara yo-

ğurmakta olduğu ekmekten kaldırıp başıyla beni çağırdı. Gidip çocukken sık sık yaptığım gibi parmaklarının avuçlar dolusu hamuru yuvarlatıp kabarmaya bırakmasını takdir ederek yanında durdum. Çukurlaşmış dirseklerine kadar una bulanmıştı ve bir yanağına da un bulaşmıştı. Mutfaktaki gürültü ve telaş bir çeşit mahremiyet yaratıyordu. Patırtı ve gevezeliklerin arasında sessizce konuştu ve onu duymak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Bir söylenti saçmaysa bunu bildiğimi," diye homurdandı yeni bir hamur grubunu büküp iterken, "bilmeni istedim. Ve herhangi biri onu mutfağımda anlatmaya çalışırsa bunu söylerim. Çamaşır avlusunda istedikleri her şeyin dedikodusunu yapabilir ve yün eğirirken diledikleri kadar kirli çamaşırı ortaya dökebilirler, ama mutfağımda hakkında kötü konuşturmam." Parlayan siyah gözleriyle bana baktı. Kalbim dehşetten duracak gibi oldu. Söylentiler mi? Molly'yle benim hakkımda mı?

"Benim soframda yemekler yedin ve küçükken sohbet ederken yeterince sık yanımda durup tencere karıştırdın. Seni belki de çoklarından iyi tanıdığımı düşünüyorum. Ve neredeyse bir hayvan olduğun için hayvan gibi dövüştüğünü söyleyenler çok kötü bir saçmalıktan söz ediyorlar. Bedenleri çok fena parçalanmıştı, ama ben öfkeli bir adamın daha kötüsünü yaptığını gördüm. Sal Flatfish'in kızı tecavüze uğradığında, o hayvanı balık bıçağıyla doğradı, doğradı, doğradı, pazarda oltasına takmak için yem doğrar gibi. Senin yaptığın onun yaptığından daha kötü değildi."

Bir anlık bir dehşete kapıldım. Neredeyse hayvan... İzanlı insanların diri diri yakılması çok eskilerde kalmamıştı ya da çok uzak değildi. "Teşekkür ederim," dedim sesime sakin bir hava vermeye çabalayarak. "Hepsini ben yapmadım. Ben onlara rastladığımda avları için kavga ediyorlardı," derken, söylediğimde bir nebze doğruluk payı da vardı.
"Ginna'nın kızı. Benden kelimeleri esirgemene gerek yok Fitz.

Benim de çocuklarım var, artık büyüdüler, ama herhangi biri onlara saldıracak olsaydı, nasıl olursa olsun, onları koruyacak senin gibi birinin olması için dua ederdim. Ya da intikam almak için, eğer tek yapabildiğin buysa."
"Korkarım öyle oldu Aşçı." Üstüme gelen ürperti numaradan değildi. Tombul küçük bir yumruktan damla damla akan, sicim gibi kan gözlerimin önüne geldi. Gözlerimi kırptım, ama görüntü kaybolmadı. "Şimdi gitmem gerek. Bugün Kral Shrewd'u ziyaret etmeliyim."
"Öyle mi? Şey, bu güzel bir haber. Bunları da götür o halde." Bir dolaba gidip yumuşak peynir ve kuşüzümlü güzel, küçük tatlılarla dolu, üzeri örtülü bir tepsi çıkardı. Yanlarına bir demlik sıcak çay ve temiz bir bardak koydu. Tatlıları sevecenlikle düzenledi. "Ve bunları yediğinden emin ol Fitz. Bunlar en sevdikleri ve eğer birinin tadına bakarsa hepsini yiyeceğini biliyorum. Ve ona iyi geleceğini de."
Bana da.
İğneyle dürtülmüş gibi zıpladım. Bunu bir öksürükle örtbas etmeye çalıştım, aniden ükanmışım gibi, ama aşçı yine de bana garip garip baktı. Tekrar öksürdüm ve başımı salladım. "Onları seveceğinden eminim," dedim tıkanmış bir sesle ve tepsiyi mutfaktan çıkardım. Bir sürü göz beni izledi. Hoş bir şekilde gülümsedim ve neden olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım.
Hâlâ benimle olduğunu fark etmedim, dedim Verity'ye. Küçük bir parçam, kulesinden ayrıldıktan sonra bütün düşündüklerimi tekrar gözden geçiriyordu ve önce Gecegözleri'ni bulmaya niyetlenmediğim için Eda'ya teşekkür ediyordum; bu düşünceleri bir kenara kaldırırken ne kadar özel kaldıklarından emin değildim.
Biliyorum. Seni gözetlemek gibi bir niyetim yoktu. Buna sıkıca odaklanmadığında yapabildiğini göstermek istedim sana sadece.

42

Onun İrfanında el yordamıyla ilerledim. Benimkinden ziyade sizin çabanızla, diye belirttim merdivenleri çıkarken..
Bana sinirlendin. Özür dilerim. Bundan böyle seninle olursam benden haberdar olduğundan emin olacağım. Seni yalnız bırakayım mı?
Kendi aksiliğimden utandım. Hayır. Henüz değil. Ben Kral Shrewd'u ziyaret ederken biraz daha benimle kalın. Bunu ne kadar sürdürebileceğimi görelim.
Onayladığını hissettim. Shrewd'un kapısının önünde durdum, tepsiyi bir elimde dengelerken saçlarımı hızla geri tarayıp yeleğimi düzelttim. Son zamanlarda saçlarım sorun yaratmaya başlamıştı. Dağlar'daki ateşlenmelerimden birinde Jongui saçlarımı kısa kesmişti. Şimdi uzadığından saçlarımı Burrich ve muhafızlar gibi at kuyruğu mu yapmalıyım, yoksa hâlâ bir uşakmışım gibi omuzlarıma mı sarkıtmalıydım, bilmiyordum. Bir çocuk gibi yarı örülü dolaşmak için fazla büyümüştüm.
At kuyruğu yap evlat. Bütün muhafızlar kadar saçlarını at kuyruğu yapmaya hak kazanmış olduğunu düşünüyorum. Sadece Regal gibi bunu sorun yapmaya ve yağlanmış buklelerle gezmeye başlama yeter.
Sırıtmamaya çalıştım ve kapıyı tıklattım.
Kendini tanıt ve kapıyı aç, önerisinde bulundu Verity.
"Benim, FitzChivalry majesteleri. Size aşçıdan bir şey getirdim." Elimi kapıya koydum. İçerden mandallanmıştı.
Bu garip. Babamın kapıyı mandallama alışkanlığı yoktur. Kapıya adam dikmek, evet, ama kapıyı mandallamak ve birinin kapıyı çaldığını görmezden gelmek ona göre değil. Mandalı kaydırabilir misin?
Büyük olasılıkla. Ama önce bir kez daha çalmama izin verin. Kapıya bir kez daha vurdum.
"Bir dakika! Bir dakika!" diye fısıldadı içerden biri. Ama bir sü-

rü mandalı sürüp kapıyı bir karış açana kadar epeyce fazla bir süre geçti. Wallace bir farenin duvardaki bir çatlaktan baktığı gibi baktı bana. "Ne istiyorsun?" dedi suçlu gibi.

"Kralla görüşmek."
"Uyuyor. Ya da sen kapıyı yumruklayıp bağırana kadar öyleydi. Defol git."
"Bir dakika." Çizmeli ayağımı kapanan kapının arasına soktum. Serbest olan elimle yeleğimin yakasını çevirerek nadiren onsuz çıktığım kırmızı taşlı iğneyi gösterdim. Kapı serçe ayağıma kapandı. Omzumu yasladım, hâlâ taşımakta olduğum tepsiyi düşürmeden becerebildiğim kadar yaslandım. "Bu bana Kral Shrewd tarafından birkaç yıl önce verildi. Bununla birlikte bana bu her gösterdiğimde onu görebileceğim sözünü verdi."
"Uyurken bile mi?" diye sordu Wallace kırıcı bir şekilde.
"Hiçbir sınırlama koymadı. Sen koyuyor musun?" Kapının aralığından ona dik dik baktım. Bir an düşündü, sonra geri çekildi.
"Her neyse, gir içeri o halde. Gir ve kralının uyuduğunu, onun durumunda fena halde ihtiyaç duyduğu istirahati tamamlamaya çalıştığını gör. Ama onu rahatsız edersen, şifacısı olarak o küçük iğneyi almasını ve onu tekrar rahatsız etmemeni sağlamasını söylerim."
"İstersen bunu önerebilirsin. Ve kralım arzu ederse, tartışmam."
Abartılı bir selam vererek benden uzakta durdu. Umutsuz bir şekilde yüzündeki o küçümsemeyi söküp almayı istedim, ama boşverdim.
"Harika," dedi yanından geçerken. "Sindirimini altüst etmek ve daha da zorlamak için tatlı. Düşünceli bir gençsin, öyle değil mi?"
Sinirime hakim oldum. Shrewd oturma odasında değildi. Yatak odasında mıydı?
"Onu gerçekten odasında rahatsız edecek misin? Pekala, ne-

den olmasın? Görgülü olduğuna dair bir işaret göstermedin, neden şimdi düşünceli olmanı bekleyeyim ki?" Wallace'ın sesinde hakaret dolu sahte bir tenezzül vardı.
Sinirlerime hakim oldum.
Bunu kabullenme. Dön ve onunla şimdiyüzleş. Verity'nin bu sözü bir öğüt değil, emirdi. Tepsiyi dikkatle küçük bir masanın üzerine bıraktım. Nefes aldım ve Wallace'la yüzleşmek için döndüm. "Benden hoşlanmıyor musun?" diye sordum açıkça.
Bir adım geri çekildi, ama yüzündeki küçümseme ifadesini korumaya çalıştı. "Hoşlanmamak mı? Nihayet dinlenmekte olan hasta bir adamı rahatsız etmeye gelen birini ben, bir şifacı, niye umursayacakmışım ki?"
"Bu oda leş gibi duman kokuyor. Neden?"
Duman mı?
Dağlar'da kullandıkları bir ot. Nadiren ilaç olarak başka hiçbir şeyin dindirmeyeceği acılar için kullanılır. Ama yanan gazlar çokluk keyif için çekiliyor. Bizim Bahar Bayramı'nda carris tohumu kullanmamız gibi. Kardeşinizin buna meyli var.
Annesi gibi. Eğer aynı bitkiyse. Ona neşeyaprağı derdi.
Neredeyse aynı yaprak, ama Dağ bitkisi daha taze yapraklarla daha uzun oluyor. Ve daha yoğun bir duman çıkarıyor.
Verity'yle düşünce alışverişim bir göz kırpıştan daha az zaman almıştı. İnsan bilgiyi onu düşündüğü kadar hızlı İrfanlayabilirdi. Wallace hâlâ soruma dudak bükmekle meşguldü. "Şifacı olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu.
"Hayır. Ama bitkiler konusunda işe yarar bir bilgim var ve ona dayanarak dumanın hasta bir adamın dairesi için uygun olmadığını söyleyebilirim."
Wallace bir yanıt düşünürken bir an hareketsiz kaldı. "Pekala. Bir kralın zevkleri şifacısını ilgilendirmez."
"Belki de beni ilgilendirir o halde," dedim ve ona sırtımı dön-

düm. Tepsiyi aldım ve kralın loş, aydınlatılmış yatak odasının kapısını iterek açtım.
Duman kokusu burada daha ağırdı, hava duman yüzünden iç bayıltıcıydı. Çok sıcak bir ateş yanıyor, odayı bunaltıyor, havasız-laştırıyordu. Hava sanki haftalardır içeride temiz rüzgar esmemiş gibi durgun ve bayattı. Kendi nefesim bile ciğerlerimde ağırlaşmıştı. Kral kıpırtısız uzanıyor, tüy yorgan kümesi altında horul tulu bir şekilde nefes alıyordu. Tatlı tepsisini bırakacak bir yer aradım. Yatağının yanındaki küçük masa darmadağındı. Üzeri dökülen küllerle dolu bir duman buhurdanı vardı, ama gaz memesi sönmüş ve soğuktu. Ayrıca bir kadeh ılık kırmızı şarap ve içinde pis, gri bir yulaf lapası olan bir çanak vardı. Kaplan yere koydum ve tepsiyi yerleştirmeden masayı gömleğimin koluyla sildim. Kralın yatağına yaklaşırken üzerine eğildikçe daha da kuvvetlenen küflü pis bir koku aldım.
Bu Shreıvd'a benzemiyor.
Verity dehşetimi paylaştı. Son zamanlarda beni fazla çağırmadı. Ve o beni emretmedikçe ben de ona uğrayamayacak kadar meşguldüm. Onu en son bir gece oturma odasında gördüm. Baş ağrılarından şikayetçiydi, ama bu...

Düşünce kesildi. Kraldan başımı kaldırınca Wallace'ın kapı aralığından bize bakmakta olduğunu gördüm. Yüzünde bir şey vardı; buna tatmin mi, yoksa güven mi demeliydim bilmiyorum, ama beni sinirlendirdi. İki adımda kapıya ulaştım. Kapıyı çarptım ve sıkışan parmaklarını çekerken çıkardığı acı dolu sesi duyma doyumunu yaşadım. Büyük olasılıkla hiç kullanılmamış eski bir çubuğa rastgeldim.

Yüksek pencerelere yöneldim, pencereleri örten goblenleri çektim ve ahşap panjurları ardına kadar açtım. Açık gün ışığı ve temiz, soğuk hava odaya doldu.

Fitz, bu cesur bir davranış.

Yanıt vermedim. Onun yerine kül dolu buhurdanlıkları açık pencereden dışarı boşaltarak odada dolaştım. Odayı kokudan kurtarmak için yapışmış külleri elimle süpürdüm. Odadan yarım düzine nemli, bayat şarap kadehi ve bir tepsi dolusu el sürülmemiş ya da yarısı yenmiş yemek kasesi ve tabak topladım. Onları kapının önüne yığdım. Wallace kapıyı yumrukluyor ve öfkeyle uluyordu. Kapıya doğru eğildim ve çatlaktan konuştum. "Hışşş!" dedim ona tatlı tatlı. "Kralı uyandıracaksın!"

Bir çocuk bir ibrik sıcak su getirsin. Hasty Hanım'a söyleyin, kralın yatağının temiz çarşafa ihtiyacı var, dedim Verity'ye.

Ben böyle emirler veremem. Bir duraksama. Zamanını sinirlenmekle harcama. Düşün, neden böyle olmak zorunda olduğunu göreceksin.

Anladım, ama Shrewd'u bir zindanda terk etmeyeceğim gibi bu karanlık, pis kokulu odada da bırakamayacağımı biliyordum. Yarım ibrik su vardı, bayattı ama temiz sayılırdı. Isınması için şöminenin yanına koydum. Yatak sehpasındaki külleri sildim ve çayla tatlı tepsisini üzerine koydum. Kralın sandığını altüst ederek temiz bir gecelik entarisi ve banyo otları buldum. Şüphesiz, Chef-fer'ın zamanından kalmaydılar. Bir uşağı bu kadar özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Wallace kapıyı yumruklamayı bırakmıştı. Buna üzüldüğümü söyleyemezdim. Otlarla kokulandırılmış sıcak suyu ve bir yıkama bezi aldım ve kralın başucuna koydum. "Kral Shrewd," dedim yumuşak bir şekilde. Hafifçe kımıldadı. Gözlerinin kenarları kırmızıydı, kirpikleri birbirlerine yapışmıştı. Gözkapaklarını araladığında, kan çanağına dönmüş gözlerini ışık karşısında kırpıştırdı.

"Evlat?" Gözlerini kısarak odaya bakındı. "Wallace nerede?"

"Şu an burada değil. Size sıcak yıkanma suyu ve mutfaktan taze tatlı getirdim. Ve sıcak çay."

"Bil... bilmiyorum. Pencere açık. Pencere neden açık? Wallace

beni soğuk alabileceğim konusunda uyarmıştı."

''Odadaki havayı temizlemek için açtım. Ama isterseniz kaparım."

"Denizin kokusunu alıyorum. Açık bir gün değil mi? Fırtınayı haber veren şu martı çığlıklarına kulak ver... hayır. Hayır, pencereyi kapa evlat. Zaten bu kadar hastayken bir de soğuk almayı göze alamam."

Ahşap panjurları kapamak için yavaş hareket ettim. "Majesteleri uzun zamandır mı hastalar? Sarayda bundan pek bahsedilmiyor."

"Fazlasıyla uzun zamandır. Alı, sonsuzmuş gibi geliyor. Sanki hiç iyi olmamışım gibi hastayım. Hastayım, sonra biraz iyileşiyo-rum, ama bir şey yapmaya kalktığım an tekrar hastalanıyorum ve öncekinden daha kötü oluyorum. Hasta olmaktan yorgun düştüm evlat. Kendimi sürekli yorgun hissetmekten çok yoruldum."

"Gelin efendim. Bu daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır." Bezi nemlendirdim ve yüzünü yumuşak bir şekilde sildim. Ellerini yıkarken çekilmemi işaret edecek kadar toparladı kendini ve sonra yüzünü tekrar, daha sert bir şekilde sildi. Yıkanma suyunun onu temizlerken nasıl da sarardığını görünce dehşete düştüm.

"Size temiz bir gecelik entarisi buldum. Giyinmenize yardım edeyim mi? Yoksa bir çocuk gönderip bir leğenle sıcak su getirtmemi mi tercih edersiniz? Siz banyo yaparken ben temiz çarşaf getireceğim."

"Benim, ah, benim gücüm yok evlat. Şu Wallace nerede? Tek başıma yapamayacağımı biliyor. Beni yalnız bırakmasına sebep ne?"

"Sıcak bir banyo dinlenmenize yardımcı olabilir," diye tekrar denedim ikna edici şekilde. Yaşlı adam yakından kokuyordu. Oysa Shrevvd hep temiz bir adam olmuştu; sanırım pisliği beni her şeyden çok üzüyordu.

"Ama banyo yapmak soğuk algınlığına neden olabilir. Walla-ce öyle diyor. Nemli bir ten, soğuk bir rüzgar ve kaydım, gittim.

Ya da o öyle söylüyor." Shrewd gerçekten bu huysuz yaşlı adama mı dönüşmüştü? Ondan duyduğum şeye inanamıyordum.

"Şey, belki de bir bardak sıcak çay alırsınız o halde. Ve bir tatlı. Aşçı Sara bunların en sevdikleriniz olduğunu söyledi." Buharı tüten çayı bardağa boşalttım ve burnunun keyifle seğirdiğini gördüm. Bir ya da iki yudum aldı ve sonra oturup dikkatle düzenlenmiş pastalara baktı. Ona katılmamı emretti ve güzel dolguyu parmaklarımdan yalayarak onunla birlikte bir pasta yedim. Bunların neden gözdesi olduğunu anladım. Kapıda peş peşe üç vurma sesi duyduğumda ikinciyi yemeye başlamıştı.

"Mandalı aç Piç. Yoksa yanımdaki adamlar kapıyı aşağı indirecekler. Ve babama bir zarar gelirse, olduğun yerde öleceksin." Regal'in sesi benden hoşnutmuşa benzemiyordu.

"Bu da ne evlat? Kapı kapalı mı? Burada neler oluyor? Regal, burada neler oluyor?" Kralın sesinin huysuzlukla çatladığını duymak bana acı verdi.

Odayı bir uçtan bir uca geçtim, mandalı kaldırdım. Daha ben kapıya dokunamadan kapı ardına kadar açıldı ve Regal'in kaslı muhafızlarından ikisi beni yakaladılar. Boyunlarında kurdela olan bul-doglar gibi onun parlak renklerini taşıyorlardı. Karşı koymadım, bu yüzden beni duvara çarpmak için gerçek bir mazeretleri yoktu, ama çarptılar. Dünden taşıdığım tüm acıları uyandırdı bu. Wallace odanın ne kadar soğuk olduğunu söyleyerek ve bu ne, bunu mu yiyor, neden, Kral Shrewd'un durumunda bir adam için zehir gibi bir şey diye sızlanarak içeri daldığında beni hâlâ orada tutuyorlardı. Regal, durumu kontrol altına alan adam pozlarında, elleri kalçalarında duruyor ve kısık gözlerle bana dik dik bakıyordu.

Korkarım şansımızı zorladık evlat.

Wallace'ın yakarışı bittiğinde, "Eee Piç? Kendini savunmak için ne söyleyeceksin? Niyetin tam olarak neydi?" diye sordu Regal. Halen boğucu olan odadaki ateşe bir kütük daha attı ve yarı yen-

miş tatlıyı kralın elinden aldı.

"Rapor vermeye geldim. Ve krala kötü bakıldığını görünce de önce bu durumla ilgilenmeye karar verdim." Terliyordum, sinirli olmaktan ziyade acı yüzünden. Regal'in buna gülümsediğini görmekten nefret ediyordum.

"Kötü bakılmak mı? Ne demeye çalışıyorsun sen?" diyerek suçladı beni.

Cesaretlenmek için bir nefes aldım. "Gerçeği. Odası dağınık ve küf kokuluydu. Kirli tabaklar ortada. Yatak çarşafları değiştirilmemiş..."

"Böyle şeyler söylemeye nasıl cesaret edersin?" diye tısladı Regal.

"Ederim. Kralımla hep yaptığım gibi doğru konuşurum. Bırak da kendi gözleriyle baksın ve öyle mi değil mi görsün."

Meydan okumadaki bir şey Shrevvd'u eski benliğinin gölgesine uyandırdı. Yatakta doğruldu ve etrafına bakındı. "Soytarı da benzer şikayetlerde bulundu, kendi iğneleyici üslubuyla..." diye konuşmaya başladı.

Wallace sözünü kesmeye kalkıştı. "Lordum, sağlık durumunuz hassas. Bazen aralıksız istirahat, çarşaf ya da battaniye değiştirmek gibi küçük şeyler için sizi yatağınızdan kaldırmaktan daha önemli. Ve bir ya da iki kirli tabak, bir uşağın etrafı toplamak için tıkırtı çıkarması ve gevezelik etmesinden daha önemsiz."

Kral Shrewd birden kararsız göründü. Kalbim duracak gibi oldu. Soytarı'nm görmemi istediği buydu, sık sık kralı görmemi sağlamaya çalışmasının nedeni buydu. Neden benimle açık açık ko-nuşmamıştı? Ama Soytarı ne zaman açık açık konuşmuştu ki? İçimde bir utanç belirdi. Bu benim kralımdı, yemin ettiğim kral. Verity'yi seviyordum ve ona şüphesiz sadıktım. Ama kralımı bana en çok ihtiyaç duyduğu an terk etmiştim. Chade gitmişti, ne ka-darlığına olduğunu bilmiyordum. Kral Shrewd'u, onu Soytarı'dan başka koruyacak kimsesi olmadan bırakmıştım. Kral Shrewd'un

daha önce kendisini koruyacak birine ne zaman ihtiyacı olmuştu ki? O yaşlı adam kendi korumaya malik biri olmuştu hep. Eve ilk döndüğümde fark ettiğim değişiklikler konusunda Chade'e karşı daha ısrarlı olmam gerektiğini düşünerek kendimi payladım. Hükümdarıma karşı daha uyanık olmalıydım.

"Buraya nasıl girdi?" diye aniden sordu Regal bana zalimce bakarak.

"Prensim, kralın kendisinden bir sembol aldığını iddia etti. O iğneyi gösterdiğinde kralın onu görmeye söz verdiğini söyled..."

"Zırva! Bu saçmalıklara inanı..."

"Prens Regal, bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Kral Shrewd'un onu bana verdiğine tanık oldunuz." Sessizce ama açıkça konuşmuştum. İçimde Verity sessizdi, bekliyor, gözlüyor ve çok şey öğreniyordu. Kendi adıma ben acı acı düşünüyordum ve sonra düşünceyi geri çağırmaya çabaladım.

Sakin bir şekilde ve korkutmadan hareket ederek buldoglar-dan birinin elinden bir bileğimi kurtardım. Yeleğimin yakasını çevirdim ve iğneyi çıkardım. Herkes görebilsin diye kaldırdım.

"Böyle bir şey hatırlamıyorum," diyerek tersledi Regal, ama Shrewd yatağında dik oturdu.

"Yaklaş evlat," diyerek talimat verdi bana. Silkinip muhafızlardan kurtuldum ve giysilerimi düzelttim. Sonra iğneyi kralın başu-cuna götürdüm. İğneyi benden aldı. Kalbim ağırlaştı.

"Baba bu..." diye sinirle konuşmaya başladı Regal, ama Shrewd sözünü kesti.

"Regal. Oradaydın. Hatırlıyorsun, hatırlamalısın." Kralın siyah gözleri tıpkı onları anımsadığım gibi parlak ve tetikteydiler, ama bu gözlerde ve ağzının kenarında acı çizgileri de vardı. Kral Shrewd bu sağduyu için savaşıyordu. İğneyi kaldırdı ve Regal'e hesaplayan eski bakışıyla baktı. "Çocuğa bu iğneyi ben verdim. Ve onunki karşılığında bir söz verdim."

"O halde iğneyi de, sözünü de geri almanı öneririm. Odanda yaşanan bu tip aksamalarla asla iyileşemeyeceksin." Regal'in sesinde yine o emir tınısı vardı. Sessizce bekledim.

Kral elini kaldırarak yüzünü ve gözlerini titrek bir şekilde ovaladı. "Bunları verdim," dedi ve kelimeler sertti, ama sesi gücünü kaybediyordu. "Bir kere verdi mi, insan sözünü geri alamaz, çünkü o artık onun değildir. Bu konuda haklı mıyım FitzChivalry? Bir adamın bir kez bir söz verdi mi, onu geri alamayacağına katılıyor musun?" Bu soruda o eski sınama vardı.

"Her zaman olduğu gibi Kralım, size katılıyorum. Bir adam bir kez bir söz verdi mi, onu geri alamaz. Verdiği söze sadık kalmalıdır."

"İyi, o halde. Bu halloldu. Her şey halloldu." İğneyi bana uzattı. İğneyi ondan aldım, o kadar büyük bir rahatlama hissediyordum ki, neredeyse sersemleticiydi. Yastıklarına yaslandı. Baş döndürücü bir an daha yaşadım. Bu yastıkları, bu yatağı tanıyordum. Burada uzanmış ve Soytarı'yla birlikte Siltbay yağmasını seyretmiştim. O şöminede parmaklarımı yakmıştım...

Kral ağır bir şekilde iç geçirdi. İç geçirişinde bitkinlik vardı. Bir an sonra uyuyakalacaktı.

"Siz onu çağırmadıkça gelip sizi rahatsız etmesini yasaklayın," emrini verdi Regal.

Kral Shrewd gözlerini bir kez daha merakla açtı. "Fitz. Buraya gel evlat."

Bir köpek gibi ona yaklaştım. Yatağının yanında diz çöktüm. İncelmiş elini kaldırdı, beceriksizce ve hafifçe vurdu bana. "Sen ve ben evlat. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?" İçten bir soru. Başımla onayladım. "İyi, delikanlı. İyi. Ben sözümü tuttum. Sen de kendininkini tuttuğundan emin ol. Ama" -Regal'e baktı ve bu bana acı verdi- "beni görmeye öğleden sonraları gelsen daha iyi olur. Öğleden sonraları gücüm daha yerinde oluyor." Tekrar ken-

dinden geçmek üzereydi.

"Bu öğleden sonra geleyim mi majesteleri?" diye sordum hızla.

Bir elini kaldırdı ve belli belirsiz bir ret anlamında salladı. "Yarın. Ya da öbür gün." Gözleri kapandı ve sanki bir daha asla nefes alamayacakmış gibi ağır bir şekilde iç geçirdi.

"Nasıl isterseniz lordum," dedim. Resmi bir şekilde selam verdim.

"Defol buradan," diye hırladı Regal.

Ona daha az resmi bir şekilde selam verdim, dikkatlice döndüm ve çıktım. Muhafızlarının gözleri gidişimi seyretti. MoUy'yle evlenme meselemi açmadığımı hatırlayana kadar odadan çıkmıştım. Şimdi buna fırsat bulmak pek olası görünmüyordu. Öğleden sonraları kralın yanında Regal, Wallace ya da onların casuslarından birini bulacağımı biliyordum. Bu konuyu kralım dışında birine açmayı istemiyordum.

Fitz?

Şu an bir süreliğine yalnız kalmak istiyorum, Prensim. Sakıncası yoksa.

Zihnimden sönen bir sabun köpüğü gibi kayboldu. Yavaşça merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum.

15

SIRLAR

Prens Verity savaş donanmasını sonucu belirleyen o yılın Kış Bayramı'nın gün ortasında halka göstermeyi seçti. Gelenek iyi havaların gelmesini beklemesini, onları Bahar Bayramı'nın ilk gününde suya indirmesini gerektirirdi. Bunun yeni bir gemiyi suya indirmek için daha hayırlı bir zaman olduğu düşünülürdü. Ama Verity gemi ustalarını ve tayfaları

kış ortası suya indirme için zorlamıştı. Kış Bayramı'nın gün ortasını seçerek hem suya indirme, hem de söyleyecekleri için büyük bir izleyici grubunu garanti etmişti. Geleneksel olarak o gün bir av yapılır, getirilen et gelecek günlerin habercisi olarak görülürdü. Gemileri kızakları üzerinde baraklardan dışarı çıkarttırdığında toplanan halka bunların onun avcıları olduğunu ve onların susuzluklarını giderecek tek avın da Kızıl Gemiler olduklarını bildirdi. Bu bildirisi sessizlikle karşılandı ve açıkçası Verity'nin umduğu bu değildi. Benim inancım insanların Kızıl Gemiler'le ilgili tüm düşünceleri zihinlerinden uzaklaştırmak, kendilerini kışta saklayıp bahar hiç gelmeyecekmiş gibi davranmayı istedikleri şeklinde. Ama Verity buna izin vermeyi reddetti. Gemiler o gün suya indirildi ve tayfa
eğitimi başladı.

* * *

Gecegözleri'yle o öğleden sonrayı avlanarak geçirdik. Avlanmak için günün tuhaf bir zamanı olduğunu ve erken şafak saat-

lerini neden arkadaşımla dövüşerek geçirdiğimi söyleyerek şikayet etti. Ona bunun sadece olması gereken bir şey olduğunu ve birkaç gün daha, büyük ihtimalle daha bile uzun süreceğini söyledim. Hoşuna gitmedi. Ama ben de hoşnut değildim. Onunla bağlantıda olduğum konusunda bilinçli bir fikrim olmasa bile saatlerimi nasıl geçirdiğimin bu kadar açıkça farkında olması beni biraz korkuttu. Verity onu hissedebilmiş miydi?

Bana güldü. Bazen kendimi sana duyurmak bile yeterince zor. Sana ulaşmak için ona da mı Beslenmeliyim.

Av konusunda fazla başarılı değildik. Çok semiz olmayan iki fare. Ona yarın mutfak artıkları getirmeye söz verdim. Belirli zamanlarda mahremiyet talebimi iletmek konusunda daha da az başarılı oldum. Çiftleşmeyi neden avlanma ya da uluma gibi diğer sürü faaliyetlerinden ayrı tuttuğumu kavrayamadı. Çiftleşme yakın gelecekte evladı akla getiriyordu ve evlat sürünün bakımında olacaktı. O tartışmanın güçlüklerini kelimeler anlatamaz. İmgelerde, paylaşılan düşüncelerde konuştuk ve böyle şeyler fazla sağduyuya izin vermiyor. Samimiyeti beni korkuttu. Beni, eşim ve çiftleşmem konusundaki hazzımı paylaştığına temin etti. Paylaşmaması için yalvardım ona. Şaşkınlık. Sonunda ondan farelerini yerken ayrıldım. Etten bir parçayı kabul etmeyişime gücenmiş göründü. Ondan alabildiğimin en iyisi, Molly'nin farkında oluşunu paylaştığının farkında olmak istemediğimi anlamasıydı. İstediğim bu değildi, ama ona iletebildiğimin en iyisiydi. Ona olan bağımı ara sıra tamamen koparmak isteyebileceğim düşüncesi kavrayabileceği bir düşünce değildi. Hiçbir anlamı yok, diye tartıştı. Bundan sonra hiç gerçekten ve tamamen kendime ait bir an olup olmayacağını merak ederek ondan ayrıldım.

Kaleye döndüm ve kendi odamın yalnızlığını aradım. Sadece bir dakikalığına da olsa, kapıyı arkamdan kapayabileceğim ve yalnız kalabileceğim bir yerde olmalıydım. Sessizlik arayışımı

yıkmak istermiş gibi koridorlar ve merdivenler acele eden insanlarla doluydu. Hizmetkarlar eski hasırları temizliyor ve yenilerini yayıyorlardı, şamdanlara yeni mumlar yerleştiriliyor ve her dem taze büyük dallar çiçek zincirlerine asılıyordu. Kış bayramı. Kendimi pek havamda hissetmiyordum.

Nihayet kendi kapıma ulaştım ve içeri süzüldüm. Kapıyı sertçe arkamdan kapattım.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Soytarı şöminenin yanında, parşömenlerin oluşturduğu bir yarım dairenin içinde çömelmiş olduğu yerden kafasını kaldırıp baktı. Onları tasnifliyormuş gibi görünüyordu.

Ona açık bir dehşetle baktım. Dehşet bir anda öfkeye dönüştü. "Neden bana kralın durumundan bahsetmedin?"

Bir başka parşömeni inceledi, bir an sonra sağındaki yığına yerleştirdi. "Bahsettim. Seninkine karşılık bir soru: Neden zaten bilmiyorsun?"

Bu beni durdurdu. "Ona uğramak konusunda gevşek davrandığımı kabul ediyorum. Ama..."

"Sarf edeceğim hiçbir kelime kendi gözlerinle görmenin etkisini sağlamazdı. Ben her allahın günü orada olup çömlekleri boşaltma-sam, süpürüp toz almasam, bulaşıkları götürmesem, saçlarını ve sakalını taramasam nasıl olacağını düşünmek için durmuyorsun..."

Yine beni susacak kadar şaşırttı. Odayı boydan boya geçtim, giysi sandığımın üzerine yavaşça oturdum. "O hatırladığım kral değil," dedim açıkça. "Bu kadar çabuk, bu kadar uzağa gömüle-bilmesi beni korkutuyor."

"Korkutuyor mu? Beni dehşete düşürüyor. Bu oyun tamamlandığında en azından senin bir başka kralın var." Soytarı bir başka parşömeni yığına attı.

"Hepimizin var," diye dikkatle belirttim.

"Bazılarının diğerlerinden fazla," dedi Soytarı ters bir şekilde.

Düşünmeden, elim iğneyi yeleğime daha sıkıca tutturmak için kalktı. Bugün onu neredeyse kaybediyordum. Bu, yıllar boyunca simgelediği her şeyi düşünmeme neden oldu. Kralın, daha acımasız bir adamın sessizce icabına bakabileceği piç bir torunu koruması. Ve şimdi onun mu korunmaya ihtiyacı vardı? Bu şimdi bana neyi simgeliyordu?
"Ee. Ne yapıyoruz?"
"Sen ve ben mi? Hiçbir şey. Ben bir soytarıyım ve sen de bir piçsin."
İstemeyerek başımı salladım. "Keşke Chade burada olsaydı. Keşke ne zaman döneceğini bilseydim." Ne kadar bildiğini merak ederek Soytarı'ya baktım.
"Gölge1 mi? Gölge güneş döndüğünde döner, diye duymuştum." Her zamanki gibi kaçamak. "Sanırım, kral için çok geç," diye ekledi daha sessiz bir şekilde.
"Çaresiziz o halde?"
"Sen ve ben mi? Asla. Burada harekete geçmek için çok fazla gücümüz var; hepsi bu. Bu alanda çaresiz olanlar en etkili olanlardır. Belki de haklısın; bu konuda danışmamız gerekenler var. Ve şimdi..." Bu noktada ayağa kalktı ve ipleri dolaşmış bir kuk-laymışcasına bütün eklemlerini gevşek gevşek salladı. Üzerindeki tüm zilleri şıngırdattı. Kendimi gülümsemekten alamadım. "Kralım günün en iyi zamanına yaklaşıyor. Ve ben de onun için yapabildiğim azıcık şeyi yapabilmek için orada olacağım."
Tasnif edilmiş parşömen ve tablet halkasından dışarı dikkatle bir adım attı. Esnedi. "Elveda Fitz."
"Elveda."
Şaşırmış bir halde kapıda duraksadı. "Gitmeme hiç itirazın yok mu?"
1) Shade: Gölge. Soytarı, Chade'in gizli yaşantısına ve konumuna, iki kelime arasındaki ses benzerliğinden de yararlanarak gönderme yapıyor.

"Sanırım ilk önce kalmana itiraz etmiştim."
"Bir soytarıyla asla laf yarıştırma. Ama unuttun mu? Sana bir anlaşma önerdim. Bir sırra karşılık bir sır."
Unutmuştum. Ama birdenbire, bilmek istediğimden emin olamadım. "Soytarı nereden geliyor ve neden?" diye sordum yumuşak bir şekilde.
"Ah." Bir an durdu, sonra ağırbaşlıca sordu, "Bu soruların cevaplarını öğrenmek istediğinden emin misin?"
"Soytarı nereden geliyor ve neden?" diye yavaşça tekrarladım.
Bir an için dili tutuldu. Onu o halde gördüm. Yıllardır görmediğim gibi, Soytarı olarak, sivri dili ve keskin zekasıyla değil, küçük ve narin bir kişi olarak, çok kırılgan, solgun tenli, kuş kemikli biri olarak, saçları bile diğer ölümlülerinkinden daha az dayanıklı görünüyordu. Bu entrikalar ve ihanetler sarayında tek silahı ve kılıcı gümüş zillerle donatılmış siyah beyaz giysisi, tuhaf fare asasıydı. Ve kendi gizemi. Gizeminin görünmez pelerini. Bir an anlaşmayı önermemiş ve merakımın doymaya daha az istekli olmasını diledim.
İç geçirdi. Odamda göz gezdirdi, sonra Elderling'i karşılayan Kral Wisdom gobleninin önünde durana kadar yürüdü. Goblene göz attı, sonra orada hiç görmediğim bir gülünçlük bularak aksi aksi gülümsedi. Yüksek sesle ezbere okuyacak bir şair tavrına büründü. Derken durdu, bana bir kez daha dürüst bir şekilde baktı. "Bilmek istediğinden eminsin ha, Piç Fitzcik?"
Tekrarlanan bir dua cümlesi gibi soruyu tekrarladım. "Soytarı nereden geliyor ve neden?"
"Nereden? Ah, nereden?" Kendi sorusuna bir cevap bulmaya çalışarak farecikle bir an burun buruna geldi. Sonra gözlerime baktı. "Güneye git Fitz. Verity'nin şimdiye dek gördüğü her haritanın kenarının ötesindeki topraklara. Ve o ülkelerde yapılmış haritaların kenarlarını da geç. Güneye git ve sonra senin için adı ol-

?

mayan bir denizden doğuya. Nihayet uzun bir yarımadaya gelecek ve onun yılan gibi kıvrılan ucunda bir soytarının doğduğu bir kasaba bulacaksın. Solucammsı beyaz bebeğini ve beni sıcak göğsüne yatırıp şarkı söylediğini hâlâ hatırlayan bir anne bile bulabilirsin." İnanmayan, kendinden geçmiş yüzüme göz attı ve kısa bir kahkaha attı. "Hayal bile edemiyorsun, değil mi? İzin ver de senin için daha da zorlaştırayım. Saçları uzun, siyah ve kıvırcık, gözleri yeşildi. Bunu hayal et! Bu saydamlığın yaratıldığı o güzel renkleri. Renksiz çocuğun babaları mı? İki kuzen, çünkü o ülkenin âdeti buydu. Biri enli, esmer ve kahkaha doluydu; al dudaklı, kahverengi gözlü, verimli toprak ve açık hava kokan bir çiftçi. Öteki onun genişliğince dar ve onun bronzluğunca beyaz, altın sarısı saçlı, mavi gözlü bir şair ve şarkıcı. Ve, ah, beni nasıl da sevdiler ve doğumumla nasıl da düğün bayram ettiler. Üçü birden ve kasaba da. O kadar sevildim ki." Sesi yumuşaklaştı ve bir anlığına sustu. Daha önce hiç kimsenin ondan duymadığını duymakta olduğumu büyük bir

kesinlikle biliyordum. Odasına girmeye cüret ettiğim zamanı ve orada bulmuş olduğum çok güzel, küçük oyuncak bebeği hatırladım. Bir vakitler Soytarı'ya yapıldığı gibi üzerine titrenmişti. Bekledim.

"Yeterince... büyüdüğümde, hepsine elveda dedim. Tarihteki yerimi bulmak ve onu nerede engelleyeceğimi seçmek için yola koyuldum. Seçtiğim yer burasıydi; zaman doğum saatimde belirlenmişti. Buraya geldim ve Shrewd'un oldum. Kaderlerin ellerime koyduğu bütün iplikleri topladım ve benden sonra dokunanı etkilemek umuduyla onları yapabildiğimce sarmaya ve renklendirmeye başladım."

Başımı salladım. "Son söylediklerinden bir şey anlamadım."

"Alı." Kafasını sallayınca zilleri şıngırdadı. "Sana sırrımı söylemeyi önerdim. Anlamanı sağlayacağıma söz vermedim."

"Bir haber anlaşılana kadar iletilmiş sayılmaz," diye karşı çık-

tim. Bu doğrudan Chade'den bir alıntıydı.

Soytarı bunu kabul etmek konusunda bocaladı. "Ne dediğimi anladın," diye anlaşmaya vardı. "Sadece kabul etmiyorsun. Seninle daha önce hiç bu kadar açık konuşmadım. Belki de seni şaşırtan budur."

Ciddiydi. Tekrar başımı salladım. "Söylediklerinin hiçbir anlamı yok! Tarihteki yerini keşfetmek için bir yere mi gittin? Bu nasıl olabilir? Tarih olmuş ve arkamızda kalmış bir şeydir."

Başını bu kez yavaşça salladı. "Tarih yaşamlarımızda yaptıkla-rımızdır. İlerlerken yaratırız onu." Anlaşılmaz bir şekilde gülümsedi. "Gelecek tarihin bir başka çeşididir."

"Hiç kimse geleceği bilemez," diyerek fikrine katıldım.

Gülümsemesi büyüdü. "Bilemez mi?" diye sordu fısıltıyla. "Belki Fitz, bir yerlerde geleceğin tamamı yazılıdır. Bir kişi tarafından yazılmamıştır, ama bütün bir ırkın imaları, düşleri, önsezileri ve öngörüleri yazılı olsa ve bir diğerine gönderme yapsa, onunla ilişkili olsaydı, böyle birileri geleceği dokuyacak bir tezgah yaratamazlar mıydı?"

"Saçma," diye itiraz ettim. "Herhangi biri herhangi bir şeyin doğru olduğunu nasıl bilecek?"

"Öyle bir dokuma tezgahı yapılmış olsa ve öyle bir tahminler gobleni dokunmuş olsaydı, sadece birkaç yıl için değil, onlarca yüz yıl için, bir süre sonra şaşırtıcı derecede doğru bir şekilde önceden haber verdiği gösterilebilirdi. Neslini zaman zaman insan-larınkiyle karıştıran solgun, sevimli bir ırk. Ve sonra!" Aniden çatlak, çekilmez bir şekilde kendinden hoşnut bir halde, bir daire çizerek döndü. "Ve sonra bazıları doğduğunda öne çıkmaları, o gelecek tarihte yerlerini bulmaları söylendi. Ve bundan başka o yeri, o yüzlerce ipliğin bağlantısını tetkik etmeye ve buradaki bu ipler, çekeceğim ipler onlar ve çekerken gobleni değiştireceğim, argacı çarpıtacağım, oluşacak rengi değiştireceğim demeye teşvik

/(('iıın/c «xı . '"««ısını de
da bin^n düşürt ÜnnVa *****e" dTl9lkUk ****-8im bir cev 7 yJa SaJlad'- "Bu senin hM ,
^ ?* «^t ^ * eide dö^^- - *
ÇJ> b« marangoz b„ T "^ ^klar ve , C6gJni SoyW
dün^ - *;ih;-;«- aK1 mcı ubr:'bu baı*-
nnj2' *>*n eder Sol ' d,yeb^i2. Ve ^ b '^ ve engin
' S°ndU—«, ^da y t: £** ^a-
t BütÜ" -sanJann ya2p ^ ^ **
m°na- 8JSJndabü^*yokfUr„H.
-daiciiere ^^ ****. onu seC^ ***, W Urmi? olUmm 1 " br va?arn sürer Vp , . ? ^^irsern, etra
;Bu ^sefe Soyt^. ****** ^ Ve b?n de don-
madı.» yrdn- BoyJe şeyleri «
"so'^. >>u betikd,>* ^ »4 .ir düs°"m«. W-

r-:^r?--t£?2::.;::,;:-
b" «l»n» yat»,""* BM°',>ord„m - *""" «=r ne «„,
'~«». ^ *'*«*« -Ser "Dafe-
^ Sunu du^ ^icete ge^^ to bay.
öeni Maniam, FUste^» yCCeJf miyiz?"
ayanın en iv § he^an) basJf ni!ştu- "Alt, n-7
caen ash doy-36l

mamıştır. Ve hepsi de Farseer Evi'nin soyu güçten düştüğü için. Gelecek dokunduğu şekliyle böyle. Ama bekle! Farseer?" Kafasını yana yatırdı ve bir karga gibi düşünerek bana baktı. "Sana neden böyle sesleniyorlar Fitz? Ataların böyle bir adı kazanmak için neyi öngördüler? Sana nereden geldiğini söyleyeyim mi? Ailenin adı zamanda sana uzanan gelecek ve seni, ailenin günün birinde hak edeceği bir isimle isimlendirmek. Farseerlar. Kalbime gömdüğüm ipucu buydu. Gelecek sana, ailene, soyunun ömrümle kesiştiği yere uzandı ve seni böyle isimlendirdi. Buraya geldim ve ne keşfettim? Bir adı bile olmayan bir Farseer. Geçmiş ya da gelecek, hiçbir tarihte isimlendirilmemiş. Ama bir isim aldığını gördüm senin, FitzChivalry Farseer. Ve bunu hak ettiğini de göreceğim." Bana doğru geldi ve beni omuzlarımdan tuttu. "Sen ve ben, Fitz, dünyanın geleceğini değiştirmek için buradayız. Uzanmak ve iri kaya parçasının yuvarlanmasına neden olabilecek ufak çakıl taşını yerinde tutmak için."

"Hayır." İçime korkunç bir soğuk doluyordu. O soğukla titredim. Dişlerim takırdamaya ve görüş alanımın çevresinde parlak ışık parçacıkları pırıldamaya başladı. Bir kriz. Bir kriz daha geçirecektim. Tam burada, Soytarı'mn önünde. "Git!" diye bağırdım, düşüncesine bile dayanamayarak. "Git! Hemen! Çabuk. Çabuk!"

Soytarı'mn şaşırdığını daha önce hiç görmemiştim. Ağzı, ufak beyaz dişlerini ve solgun dilini göstererek gerçekten açık kaldı. Beni bir dakika daha tuttu ve sonra bıraktı. Benim ani reddim karşısında ne hissedebileceğini düşünmek için durmadım. Kapıyı ardına kadar açtım ve dışarıyı işaret ettim; gitmişti. Kapıyı arkasından kapadım, mandalladım ve sonra karanlık dalgaları içimde arka arkaya yükselirken yatağıma doğru sendeledim. Yatak örtülerinin üzerine yüzükoyun düştüm. "Molly!" diye bağırdım. "Molly, kurtar beni!" Ama beni duyamayacağını biliyordum ve karanlığıma tek başına gömüldüm.

Yüz mumun parlaklığı, her daim yeşil dallar dolusu festonlar, kutsal ve çıplak siyah kış dallan dolu zincirler, göze ve dile sevinç vermek için tatlı şekerlemelerle birlikte pırıldıyorlardı. Kıık-laların tahta kılıçlarının tıkırtısı ve Piebald Prensi'nin kafası uçarak gelip kalabalığın üzerinde bir yay çizdiğinde çocukların attıkları sevinç çığlıkları. Mellow'un başıboş parmaklan arpının telleri üzerinde özgürce dans ederken ağzı müstehcen bir şarkıyla kocaman açılmış. Salonun büyük kapıları açılıp bir başka cümbüşçü grubu bize katılmak için Büyük Salona girerken bir soğuk patlaması. Küçük bilgi bunun bir rüya olmadığını, Kış Bayramı olduğunu ve kutlamanın içinden herkese tatlılıkla gülümseyerek ve kimseyi görmeyerek yumuşakça geçtiğimi söyledi. Yavaşça gözlerimi kırptım. Hiçbir şeyi çabuk yapamıyordum. Yumuşak yünlüyle sarmalanmıştım, durgun bir gündeki tayfasız bir yelkenli gibi sürükleniyordum. Harika bir şekilde üzerime uyku bastırdı. Biri koluma dokundu. Döndüm. Kaşlarını çatan ve bana bir şeyler soran Burrich. Her zaman boğuk olan sesi, konuşurken neredeyse bana çarpan bir renkti. "Her şey yolunda," dedim ona sakin bir şekilde. "Endişelenme, her şey yolunda." Odada kalabalığın içinde öğütülerek kayar gibi ondan uzaklaştım.

Kral Shrewd tahtında oturuyor, ama onun kağıttan yapılma olduğunu artık biliyorum. Soytarı ayakucunda basamakta oturuyor ve fare asasını bir çocuğun çıngırağını kavradığı gibi kavramış. Dili bir kılıçtı ve kralın düşmanları tahta yaklaştıkça, Soytarı onları kuşattı, parçalara ayırdı ve onları tahttaki kağıttan adamdan uzaklaştırdı.

Bir başka kürsüde Verity'yle Kettricken vardı, ikisi de Soytarı'nın oyuncak bebeği kadar güzeldi. Baktım ve ikisinin de özlemden yapılı olduğunu gördüm, boşluktan yapılma kaplar gibi. Kendimi çok kötü hissettim, ikisi de korkunç derecede boş oldukla-

rından onları doldurmayı asla başaramayacaktım. Regal gelip onlarla konuştu ve Regal büyük siyah bir kuştu, bir karga değil, hayır, bir karga kadar neşeli değildi ve bir kuzgun da değil, bir kuzgunun neşeli akıllılığı yoktu onda, hayır, berbat, göz gagalayan bir kuş, daireler çizen, onların, onlarla ziyafet çekebileceği leşler olduklarını hayal eden bir kuş. Çürümüş et kokuyordu ve ağzımla burnumu bir elimle kapadım ve onlardan uzaklaştım.

Bir şöminenin başına, mavi etekleri içinde mutlulukla kıkırdayan bir kızın yanına oturdum. Bir sincap gibi çene çalıyordu; ona gülümsedim ve o anda bana doğru eğildi ve üç sütçü kızla ilgili komik, önemsiz bir şarkı söylemeye başladı. Şöminenin etrafında oturan ya da dikilen başkaları da vardı ve onlar da şarkıya eşlik ettiler. Sonunda hepimiz güldük, ama neden güldüğümüzden emin değilim. Ve dikkatsizce uyluğuma koyduğu eli sıcaktı.

Kardeşim, çıldırdın mı? Kılçık mı yedin, ateşlendin mi?

"Ha?"

Zihnin bulutlu. Düşüncelerin karışız ve hastalıklı. Bir av gibi hareket ediyorsun.

"Kendimi iyi hissediyorum.''

"Öyle mi efendim? O halde ben kendimi de iyi hissediyorum." Bana gülümsedi. Tombul ufak bir surat, siyah gözler, başlığının altından çıkan kıvırcık saçlar. Verity ondan hoşlanırdı. Bacağıma dostça vurdu. Daha önce dokunduğu yerden az daha yukarısına.

"FitzChivalry!"

Yavaşça yukarı baktım. Patience, hemen yanında Lacey'yle tepemde dikiliyordu. Onu orada gördüğüm için gülümsedim. Odasından sosyalleşmek için çok nadiren çıkardı. Özellikle kışın. Kış onun için zor bir dönemdi. "Yaz gelip bahçelerde tekrar birlikte yürüyebildiğimizde çok mutlu olacağım," dedim ona.

Bana bir an sessizce baktı. "Odama taşınmasını istediğim ağır bir şey var. Benim için getirir misin?"

"Kesinlikle." Dikkatle kalktım. "Gitmem gerek," dedim küçük hizmetçi kıza. "Annemin bana ihtiyacı var. Şarkını sevdim."

"Hoşçakalın efendim!" diye cıvıldadı bana ve Lacey ona ters ters baktı. Patience'ın yanakları çok kırmızıydı. Onu çekilme ve insanların baskısı arasında takip ettim. Merdivenlerin ucuna geldik.

"Bunları nasıl yapacağımı unutuyorum," dedim ona. "Taşınmasını istediğiniz ağır şey nerede?"

"Bu, kendini tamamıyla rezil etmeden seni oradan koparmak için bir mazeretti!" diye tısladı bana. "Senin derdin ne? Nasıl bu kadar fena davranabilirsin? Sarhoş musun?"

Bunu düşündüm. "Gecegözleri kılçıklardan zehirlendiğimi söyledi. Ama kendimi iyi hissediyorum."

Lacey'yle Patience bana dikkatle baktılar. Sonra ikisi de bir koluma girip beni yukarı yönlendirdiler. Patience çay yaptı. Ben Lacey'yle konuştum. Ona Molly'yi ne kadar sevdiğimi ve kral evlenebileceğimi söyler söylemez onunla evleneceğimi söyledim. Elime hafifçe vurdu, alnıma dokundu ve bugün nerede ne yediğimi sordu. Hatırlayamadım. Patience bana çay verdi. Çok geçmeden kustum. Lacey bana soğuk su verdi. Patience bana biraz daha çay verdi. Tekrar kustum. Daha fazla çay istemediğimi söyledim. Patience ve Lacey tartıştı. Lacey uyuduktan sonra iyi olacağımı düşündüğünü söyledi. Beni odama geri götürdü.

Uyandığımda neyin rüya neyin gerçek olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Gecenin olaylarından bütün hatırladığım, yıllarca önce olmuş olaylarla aynı uzaklıkta olmasıydı. Bu açık merdiven aralığının davetkar san ışığı ve sahanlıktan girip odamı soğutan esintiyle birleşti. Yataktan aceleyle kalktım, bir an için bir baş dönmesi beni yakalayınca sallandım ve sonra gerçek olduğuna kendimi inandırmak için bir elim sürekli soğuk taş duvara dokunarak yavaşça merdivenleri çıktım. Yarı yolda Chade beni karşılamak için aşağı geldi. "Gel, koluma gir," emrini verdi ve ben de

dediğini yaptım.

Boşta olan koluyla beni sardı ve merdivenleri beraber çıktık. "Seni özledim," dedim ona. Bir sonraki soluğumla, "Kral Shrewd tehlikede," dedim.

"Biliyorum. Kral Shrewd hep tehlikede."

Merdivenlerin tepesine çıktık. Şöminesinde ateş yanıyordu ve hemen yanında bir tepside yemek vardı. Beni oraya yönlendirdi.

"Sanırım bugün zehirlenmiş olabilirim." Üzerimden ani bir ürperti geçti ve baştan ayağa titredim. Ürperti geçip gittiğinde, kendimi daha uyanık hissettim. "Aşamalı olarak uyanıyor gibiydim. Uyanık olduğumu düşünmeye devam ediyorum ve sonra birden her şey daha da netleşiyor."

Chade ciddi bir şekilde başını salladı. "Dişbudak tortusu olduğundan şüpheleniyorum. Kral Shrewd'un odasını onun için toplarken düşünmüyordun. Çok defa bir bitkinin yakılan tortusu, bitkinin etkisini yoğunlaştmr. Ellerini ona buladın ve sonra oturup tatlı yedin. Yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Uyuyacağını düşündüm. Seni aşağı inmeye iten nedir?"

"Bilmiyorum." Sonra: "Nasıl oluyor da hep bu kadar çok şey biliyorsun?" diye kızgınlıkla sordum, beni eski sandalyesine oturturken. Ocak taşındaki her zamanki tüneğime çöktü. Sarhoş halimle bile yaşlı bir adamın kramp ve ağrılarını bir yerlerde terk etmiş gibi hareket ettiğini fark ettim. Yüzüne ve kollarına rüzgar yanığı bir renk, kabarcıkların tepelerini solduran bir bronzluk gelmişti. Shrewd!a benzerliğini bir zamanlar fark etmiştim. Şimdiyse onda, Verity'nin yüzünü de görüyordum.

"Olayları öğrenmek için ufak yöntemlerim var." Bana kurt gibi sırıttı. "Bu geceki Kış Bayramı'mn ne kadarını hatırlıyorsun?"

Düşünürken yüzümü buruşturdum. "Yarının zor bir gün olacağını bilecek kadarını." Küçük hizmetçi kız birden hafızama giriverdi. Omzuma yaslanması, uyluğumdaki eli. MoUy. Bu gece

Molly'yi bulmak ve olanları ona bir şekilde açıklamak zorundaydım. Eğer bu gece odama gelirse ve ben kapıya cevap vermek için orada olmazsam... sandalyemde doğrulmaya çalıştım ama sonra başka bir ürperti geldi. Neredeyse bir derinin benden soyulması gibi bir histi.

"Al. Bir şeyler ye. Bağırsaklarına kadar kusman senin için en iyisi değildi, ama eminim Patience'ın niyeti iyiydi. Ve başka koşullar altında, hayat kurtarıcı olabilirdi. Hayır, seni geri zekalı, önce ellerini yıka. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

O zaman yemeğin yanına sirkeli su konmuş olduğunu fark ettim. Her ne bulaştıysa onun bütün izini ortadan kaldırmak için ellerimi, sonra da yüzümü dikkatle yıkadım ve birden kendimi ne kadar uyanık hissettiğime hayret ettim. "Genişletilmiş bir rüya gibiydi, bütün gün... Shrewd böyle mi hissediyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de orada yanan bitkilerin hepsi benim düşündüğüm şeyler değil. Bu gece seninle tartışmak istediğim şeylerden biri de buydu. Shrewd nasıldı? Bu aniden mi oldu? Wallace ne zamandır kendine şifacı diyor?"

"Bilmiyorum." Başım utançla önüme düştü. Chade'e yokluğunda ne kadar gevşek davrandığımı rapor etmeye zorladım kendimi. Ve ne kadar aptal. Bitirdiğimde benimle çelişmedi.

"Pekala," dedi ağır bir şekilde. "Hiçbir şeyi geri alamayız, sadece kurtarabiliriz. Burada bir oturuşta sıralanamayacak kadar çok şey oluyor." Bana tartan bakışlarla baktı. "Bana söylediklerinin çoğu beni şaşırtmıyor. İşlenmişler hâlâ Buckkeep'e yöneliyor, kralın hastalığı geçmiyor. Ama Kral Shrewd'un sağlığı açıklayabileceğimden çok daha hızla kötülemiş ve odalarındaki pislik bana hiç mantıklı gelmiyor. Meğerki..." Düşüncesini tamamlamadı. "Belki de Leydi Thyme'ın onun tek koruyucusu olduğuna inanıyorlar. Belki de artık umursamadığımızı düşünüyorlar; belki de yalnız yaşlı bir adam, ortadan kaldırılması gereken bir engel ol-

duğuna inanıyorlar. İhmalin en azından bunları ortaya çıkardı. Ve bir kere ortaya çıktılar mı, onları kesip atabiliriz belki." İç geçirdi. "Wallace'ı bir araç olarak kullanabileceğimi, diğerlerinin öğütleri arasında onu incelikle yönetebileceğimi düşündüm. Bitkilerle ilgili çok az bilgisi var; adam bir amatör. Ama dikkatsizce ortada bıraktığım aracı, belki de artık başkası kullanıyor. Yine de. Bunu durdurmanın yolları var."

Regal'in adını ağzıma almadan dudağımı ısırdım. "Nasıl?" diye sordum onun yerine.

Chade gülümsedi. "Dağ Krallık'ında bir suikastçı olarak nasıl etkisiz hale getirildin?"

Anısıyla yüzümü buruşturdum. "Regal amacımı Kettricken'a ifşa etti."

"Aynen öyle. Kralın odasında olup bitenlere bir parça gün ışığı tutacağız. Ben konuşurken ye."

Dediğini yaptım, ertesi günkü görevlerimi ana hatlarıyla anlatmasını dinlerken bana yedirmeyi seçtiği şeye de dikkat ediyordum. Sarımsak tadı baskındı ve sarımsağın arındırma kabiliyetlerine olan güvenini bilirdim. Sadece ne yemiş olduğumu ve ayrıca Soytarı'yla muhabbetimden hatırladığımın ne kadarını renklendirdiğini merak ediyordum. Onu kabaca kovmamı hatırlayınca irkildim. Yarın aramam gerekenlerden biri de o olacaktı. Chade zihnimin meşgul olduğunu fark etti. "Bazen," diyerek dolaylı bir gözlemde bulundu, "mükemmel olmadığını anlamak için insanlara güvenmek zorundasındır."

Başımla onayladım, sonra aniden esnedim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Gözkapaklarım birden o kadar ağırlaşmıştı ki kafamı güçbela tutabiliyordum. "Ne diyordun?"

"Hayır, hayır. Yatağa git. Dinlen. En iyi ilaç bu."

"Ama sana nerede olduğunu bile sormadım. Ya da neler yaptığını. On yaş gençleşmiş gibi hareket ediyor ve davranıyorsun."

Chade dudaklarını büzdü. "Bu bir iltifat mı? Dert etme. Bu tarz sorular nasılsa faydasız olacaktı, bu yüzden onları başka bir zamana saklayabilirsin ve onları cevaplamayı reddettiğimde hüsrana uğrayabilirsin. Benim durumuma gelince... şey, insan yapmak için vücudunu ne kadar zorlarsa, o kadar fazlasını yapabilir. Kolay bir yolculuk olmadı. Yine de zorluğuna değdiğini düşünüyorum." Ağzımı açarken beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ve bütün söyleyeceğim bu. Yatağa, hemen Fitz. Yatağa."

Ayağa kalkarken tekrar esnedim ve eklemlerim yerinden oynayana kadar gerindim. Chade, "Yine büyümüşsün," dedi yakınır gibi ama beğeniyle. "Bu süratle babanın boyunu bile aşarsın."

"Seni özledim," diye mırıldandım merdivenlere yönelirken.

"Ben de seni. Ama arayı yarın akşam kapatacağız. Şimdi senin için yatağa gitme zamanı."

Öğüdünü içtenlikle tutmak niyetiyle indim merdivenlerinden. Her zaman yaptığı gibi ben çıktıktan dakikalar sonra asla keşfedemediğim bir mekanizmayla kendini mühürledi. Sönmeye yüz tutmuş ateşime üç kütük daha attım ve sonra yatağımla baş başa kaldım. Gömleğimi çıkarmak için yatağın üzerine oturdum. Tükenmiştim. Ama gömleğimi çıkartırken tenimde Molly'nin kokusunun zayıf izini yakalayamayacak kadar yorgun değildim. Gömleğimi ellerimde tutarak bir dakika daha oturdum. Sonra tekrar giydim ve ayaklandım. Kapıma gittim ve koridora süzüldüm.

Bir başka geceye göre vakit geçti. Yine de Kış Bayramı'nın ilk gecesiydi. Şafak sökene kadar yataklarını düşünmeyecek birçok insan vardı aşağıda. Bu gece yataklarını bulamayacak diğerleri. İkinci gmptan olmaya niyetlendiğimi fark edince birden gülümsedim.

O gece koridorlarda ve merdiven sahanlıklarında başkaları vardı. Çoğu beni fark edemeyecek kadar sarhoş ya da meşguldüler. Diğerlerine gelince, ertesi gün bana sorulacak soruların mazereti bıraktım Kış Bayramı olsun. Yine de kapısını tıklatmadan

koridorun temiz olduğundan emin olacak kadar tedbirliydim. Bir yanıt duymadım. Ama tekrar tıklatmak için elimi kaldırırken kapı sessizce karanlığa açıldı.

Bu beni korkuttu. Bir anda ona bir zarar geldiğinden, birinin burada olduğundan, onu incittiğinden ve onu orada karanlıkta bıraktığından emindim. Adını söyleyerek odaya sıçradım. Kapı arkamdan kapandı ve "Şişşt!" diyerek sessiz olmamı emretti.

Dönünce onu gördüm, ama gözlerimin karanlığa alışması bir dakikamı aldı. Şömine ateşinin ışığı odadaki tek aydınlatmaydı ve arkamdan geliyordu. Gözlerim karanlığı delince nefes alamıyor-muşum gibi hissettim kendimi.

"Beni bekliyor muydun?" diye sordum sonunda.

Tatlı kedi sesiyle cevap verdi, "Sadece saatlerdir."

"Büyük Salondaki cümbüşte olacağını düşündüm." Yavaş yavaş onu orada görmemiş olduğuma aydım.

"Orada özlenmeyeceğimi biliyordum. Biri dışında. Ve belki o biri beni aramaya buraya gelir diye düşündüm."

Hareketsiz durdum ve ona baktım. Saçının tepesine bir çoban-püskülü çelengi takmıştı. Hepsi bu. Ve kapının karşısında ona bakmamı isteyerek duruyordu. Çekilen çizgiyi nasıl açıklayabilirim? Beraber buna cesaret etmeden önce, keşfederek ve meraklı. Ama bu farklıydı. Bu bir kadının dürüst davetiydi. Bir kadının seni arzuladığını bilmekten daha kışkırtıcı bir şey olabilir mi? Beni şaşkına çevirdi, kutsadı ve her nasılsa bugüne kadar yapmış olduğum aptalca her şeyden kurtardı.

Kış Bayramı.

Gecenin sırrının kalbi.

Evet.

Beni şafaktan önce sarsarak uyandırdı ve odasından çıkardı. Beni kapıdan kovmadan öyle bir veda öpücüğü verdi ki, kendimi şafağın o kadar da yakın olmadığına ikna etmeye çalışarak ko-

ridorda durdum. Birkaç dakika sonra sağduyulu davranmak gerektiğini hatırladım ve yüzümdeki aptalca gülümsemeyi sildim. Buruşmuş gömleğimi düzelttim ve merdivenlere yöneldim.

Odama girince neredeyse baş döndürücü bir yorgunluk çöktü üstüme. Bütün bir gece kesintisiz uyuyalı ne kadar olmuştu? Yatağıma oturdum ve gömleğimi çıkardım. Yere bıraktım. Gerisingeri yatağa düştüm ve gözlerimi kapadım.

Kapımdaki yumuşak bir tıkırtı beni ayağa dikti. Kendi kendime gülümseyerek odayı hızla geçtim. Kapıyı ardına kadar açarken hâlâ gülümsüyordum.

"Güzel, kalkmışsın! Ve giyinik sayılırsın. Dün geceki halin yüzünden, seni yatağından ensenden tutup sürükleyerek çıkarmak zorunda kalacağımdan korkmuştum."

Yeni yıkanmış ve taranmış Burrich'ti bu. Dün geceki alemin görünür tek işaretleri alnındaki çizgilerdi. Onunla aynı konutu paylaştığım yıllardan, ne kadar şiddetli bir içki sersemliği olursa olsun, görevleriyle yüzleşmek için yine de kalkacağını biliyordum. İç geçirdim. Yatmak için izin istemenin yararı yoktu, çünkü verilmeyecekti. Onun yerine giysi sandığıma gittim ve temiz bir gömlek buldum. Onu Verity'nin kulesine doğru izlerken gömleği üzerime geçirdim.

Garip bir eşik var, zihinsel olduğu kadar fiziksel de. Hayatım boyunca ona doğru çok az itildim, ama her seferinde olağandışı bir şey oldu. O sabah o anlardan biriydi. Bir ya da iki saat kadar geçmişti, Verity'nin kulesindeki odada gömleksiz ve terleyerek duruyordum. Kule pencereleri kış rüzgarlarına açıktı, ama üşümüyordum. Burrich'in bana verdiği balta dünyadan az daha hafifti ve Verity'nin zihnimdeki varlığının ağırlığı beynimi gözlerimden dışarı iteliyormuş gibi hissettiriyordu. Kendimi korumak için baltamı daha fazla tutamayacaktım. Burrich tekrar bana hamle yaptı ve ben sembolik bir savunmadan başka bir şey yapmadım. Bunu ko-

layca savuşturdu, sonra hızlıca, fazla sert olmayan ama yumuşak da sayılmayacak bir iki darbe savurdu. Bıraktı baltasının başı yere sarksın ve eğilip soluklanarak durdu. Kendi baltamı bıraktım kafaüstü zemine çarpsın. Faydasız.

Zihnimin içinde Verity çok hareketsizdi. Önünde oturup denizin üzerinden ufka baktığı pencereye doğru bir göz attım. Sabah ışığı yüzündeki çizgilerde ve saçlarmdaki aklarda sertti. Omuzları çökmüştü. Duruşu ne hissettiğimi yansıtıyordu. Artık hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunlukla gözlerimi bir an kapadım. Ve birdenbire iç içe geçtik. Geleceğimizin ufuklarını gördüm. Yırtıcı bir düşman tarafından kuşatılmış bir ülkeydik; üzerimize sadece öldürmek ve sakatlamak için geliyorlardı. Yegane amaçları buydu. Ekecek alanları, koruyacak çocukları, onları akınlarından alıkoyacak bakmaları gereken hayvanları yoktu. Ama kendimizi onların yıkımından korumaya çalışırken bir günden ötekine hayatımızı devam ettirmeye çabalıyorduk. Kızıl Gemi Akıncıları için sürdürdükleri yıkım gündelik yaşamlarıydı. Başka amaçlarının olmaması bizi yok etmek için ihtiyaç duydukları tek şeydi. Savaşçı değildik; kuşaklardır savaşçı olmamıştık. Savaşçı gibi düşünmüyorduk. Aramızdan asker olanlar bile makul bir düşmana karşı savaşmak için eğitilmişlerdi. Delilerin şiddetli saldırısına nasıl dayanabilirdik? Ne silahımız vardı? Etrafa baktım. Ben. Verity olarak ben.

Bir adam. Halkını korumakla İrfanın alışkanlık yapan esrikliğinde yok olup gitmenin arasındaki çizgiyi geçmeye çalışırken kendini ihtiyarlatan bir adam. Bizi canlandırmaya çalışan, bizi kendimizi savunmak için ateşlemeye çalışan bir adam. Biz onun aşağısındaki odalarda didişir, komplo kurar ve çekişirken gözleri uzaklarda bir adam. Faydasızdı. Düşmeye mahkumduk.

Umutsuzluk gelgiti üzerimden geçti ve beni devirmekle tehdit etti. Etrafımda döndü, ama aniden ortasında duracak bir yer buldum. Aşırı kullanışsızlığı komik olan bir yer. Korkunç derecede

komik. Eğitilmemiş mürettebatıyla, tam bitmemiş, dört küçük savaş gemisi. Beceriksiz savunucuları ileri, katliama çağıran gözcü kuleleri ve ateş işaretleri. Baltasıyla Burrich ve ben soğukta duruyoruz. Verity pencereden dışarı bakarken aşağıda Regal, kendi babasını haplarla besliyor. Zihnini çalmak ve bütün pisliği miras almak umuduyla. Hepsi tamamıyla faydasızdı. Ve pes etmek düşünülemezdi. İçimden yükselen kahkahayı tutamadım. Baltamın üzerine eğilerek durdum ve Burrich le Verity bana dikkatle bakarken sanki dünya gördüğüm en komik şeymiş gibi kahkaha attım. Verity'nin ağzının köşeleri çok donuk bir cevap gülümsemesiyle kıvrıldı; gözlerindeki bir ışık deliliğimi paylaştı. "Evlat? İyi misin?" diye sordu Burrich bana.

Kahkaha dalgalarım çekildiğinde, "İyiyim. Kesinlikle iyiyim," dedim ikisine de.

Dik durmak için kendimi toparladım. Kafamı salladım ve yemin ederim beynimin yerine oturduğunu hissettim. "Verity," dedim ve bilincini benimkine sardım. Kolaydı; hep kolay olmuştu, ama daha önce bunu yapmakla bir şey kaybedeceğime inanmıştım. Tek kişiye indirgenmedik, aksine bir dolapta istiflenmiş taslar gibi birbirimize uyduk. Beni rahatlıkla sürüyordu, iyi yüklenmiş bir denk gibi. Bir nefes aldım ve baltamı kaldırdım. "Tekrar," dedim Burrich'e.

Bana gelirken artık Burrich olmasına izin vermedim. Verity'yi öldürmeye gelmiş, baltalı bir adamdı ve ben hakaretimin gücünü denetim altına alamadan onu yere serdim. Başını sallayarak ayağa kalktı ve yüzünde bir öfke gördüm. Tekrar bir araya geldik ve ben tekrar etkileyici bir vuruş yaptım. "Üçüncü kez," dedi bana ve savaş gülümsemesi aşınmış yüzünü aydınlattı. Mücadele zevkinde bir sarsıntıyla tekrar bir araya geldik ve onu temiz bir şekilde alt ettim.

Burrich darbelerimden birinden aniden geri çekilinceye kadar

iki kez daha çarpıştık. Baltasını yere indirdi ve durdu, tekrar rahat nefes alana kadar hafifçe ileri salladı. Sonra doğruldu ve Ve-rity'ye baktı. "İşi kaptı," dedi boğuk bir sesle. "İşin hünerini yakaladı artık. Henüz tamamıyla bilenmedi belki. Talim yapmak onu keskinleştirecektir, ama onun için akıllıca bir seçim yaptınız. Balta onun silahı."

Verity yavaşça başını salladı. "Ve o da benim."

16
VERITY'NİN GEMİLERİ

Kızıl Gemi Savaşı 'nın üçüncü yazında Altı Dukalık savaş gemileri kanlandı. Sadece dört tane olmalarına rağmen, krallığımızın savunma taktiklerinde önemli bir değişiklik sergilediler. O bahar Kızıl Gemiler'le karşılaşmalarımız bize savaşçı olmakla ilgili çok şey unutmuş olduğumuzu kısa zamanda öğretti. Akıncılar haklıydı; bir çiftçi ırkına dönüşmüştük. Ama savunmaya ve savaşmaya kararlı çiftçilerdik. Akıncıların becerikli ve acımasız savaşçılar olduklarını çabuk öğrendik. Bu, hiçbirinin hiç teslim alınamaması ya da canlı ele geçirilememesine bağlı olarak doğruydu. Bu, belki İşleme büyüsünün doğası ve aslında neyle savaştığımızla ilgili ilk ipucumuz olmalıydı, ama o vakitler hemen göze çarpmayan bir ipucuydu ve hayatta kalmakla bunu değerlendi-

remeyecek kadar meşguldük.

* * *

O kışın kalan kısmı, ilk yarısının geride kaldığı hızla geçti. Hayatımın ayrı parçaları boncuklar, aralarında koşan varlığım da üzerine dizildikleri bir ip haline geldi. Onları hem bir arada, hem de ayrı tutmak için uğraşırken yol açtığım karışıklıkları düşünmek için duracak olsaydım, yapmaya çalıştıklarımı imkansız bulacağıma inanıyorum. Ama o zamanlar gençtim, sandığımdan daha genç ve nasıl olduysa hepsini yapmaya ve var olmaya yetecek gücü ve zamanı buldum.

Günüm şafaktan önce Verity'yle yaptığımız bir toplantıyla başlıyordu. En azından haftada iki kez Burrich ve baltaları da toplantıya dahil oluyordu. Ama çoğunlukla Verity'yle ben yalnızdık. İrfan duyum üzerinde çalışıyordu, ama Galen'in yaptığı gibi değil. Benim için zihninde belirli görevler vardı ve beni bu konularda eğitiyordu. Onun gözlerinden görmeyi ve ona benimkileri kullandırmayı öğrendim. Dikkatimi yönelteceği ince yöntemin farkında olmayı ve onu etrafımızda bütün olup bitenler konusunda bilgilendirmeye devam eden sürekli bir zihinsel yorumu korumayı talim ediyordum. Bu kuleden ayrılmamı ve diğer günlük işlerimi yaparken varlığını kendimle beraber bileğimdeki bir atmaca gibi taşımamı içeriyordu. İlk başlarda İrfan bağını korumam birkaç saat sürüyordu, ama zaman geçtikçe zihnimi bir defada bütün bir gün onunla paylaşmayı başardım. Ancak bağ zamanın geçmesiyle birlikte zayıfladı. Benden Verity'ye gerçek bir İrfan yollama değil, yenilenmesi gereken dokunmaya dayalı bir bağdı. En azından bu kadarını yapabilmek bile bana başarı hissi veriyordu.

Kraliçenin Bahçesi'nde, Kettricken oradaki düzenlemeden nihayet tatmin olana kadar, sıraları, heykelleri ve saksıları kaldırıp sonra tekrar kaydırıyor, zamanımı adilce paylaştırarak geçiriyordum. Bu saatlerde Verity'nin benimle olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Kraliçesini diğerlerinin gördüğü gibi görmenin ona iyi geleceğini umuyordum, özellikle karlı bahçesinin hevesine kapıldığında. Pembe yanakları ve altın saçlarıyla parlarken, rüzgar tarafından öpülmüş ve canlıyken: Kettricken'ı ona böyle gösterdim. Bu bahçenin ona vermesini umduğu keyiften özgürce bahsettiğini duydu. Bu Kettricken'in bana karşı güvenine ihanet miydi? Böyle tedirginlikleri sert bir şekilde uzaklaştırdım. Patience ve Lacey'ye karşı görevlerimi yerine getirirken onu da beraberimde götürdüm. Ayrıca Verity'yi dışarı ve halkın arasına daha sık götürmeye

çalıştım. Ağır İrfan görevlerine başladığından beri bir vakitler c,< >l. hoşlandığı insanların arasına nadiren karışıyordu. Onu mutfağa v< muhafız odasına, ahırlara ve Buckkeep Kasabasındaki meyhane lere götürdüm. Kendi payına o da beni çalışmaları seyrettiğim ge mi barakalarına yöneltti. Sonra gemilerin bağlandığı tersaneyi, gemilerini tanımaya başlayan mürettebatla konuşmak için sık sık /.i yaret ettim. Bazı Dışadalı mültecilerin savunma gemilerimizde mürettebat olmasına izin verilmesinin haince olduğunu düşünen adamların şikayetlerinden haberdar olmasını sağladım. Bu adamların zarif akın gemilerini idare etme konusunda deneyimli oldukları ve bilgileriyle gemilerimizi daha etkili hale getirdikleri çok açıktı. Altı Dukalık erkeklerinin çoğunun aralarındaki bir avuç göçmene sinirlendikleri ve güvenmedikleri de açıktı. Verity'nin onları kullanma kararının akıllıca olup olmadığından emin değildim. Yine de kendi şüphelerimden hiç bahsetmedim, sadece ona diğer adamların mırıldanmalarını gösterdim.

Shrewd'a uğradığımda da benimleydi. Ziyaretlerimi sabah geç ya da öğlene doğru yapmayı öğrendim. Wallace beni nadiren kolaylıkla kabul ediyordu ve ziyarete gittiğimde odada hep başkaları oluyordu, tanımadığım servis elemanları, görünüşte bir kapıyı tamir eden bir işçi. Onunla evlilik niyetim hakkında özel olarak konuşma fırsatını yakalamayı sabırsızlıkla umuyordum. Soytarı hep oradaydı ve diğerlerinin önünde dostluğunu göstermeme sözünü tutuyordu. Alayları keskin ve iğneleyiciydi ve amacını bildiğim halde beni şaşırtmayı ya da sinirlendirmeyi başarabiliyordu. Hoşnut olduğum tek şey odada gördüğüm değişikliklerdi. Birileri Hasty Hanım'a Kral Shrevvd'un odasının durumunu çıtlatmıştı.

Kış Bayramı etkinliklerinin ortasında odaya öyle bir hizmetçi ve servis elemanı grubu akın etti ki, bu kutlamaları krala taşıdı. Hasty Hanım, yumrukları kalçalarında odanın ortasında durdu ve her şeye nezaret etti, bu sırada Wallace'ı işlerin bu duruma gel-

meşine izin verdiği için azarlayıp durdu. Odanın toplanması ve çamaşırların yıkanmasına kralın rahatsız edilmesine izin vermemek için şahsen nezaret ettiği konusunda onu açıkça temin etmişti. Faaliyet Shrewd'u uyandırdığı ve çok geçmeden neredeyse eski benliğine kavuşturduğundan orada çok neşeli bir öğleden sonra geçirdim. Hasty Hanım adamlarını gevşeklikleri yüzünden azarlayınca onu susturdu ve yerler fırçalanır, taze hasır yayılır ve mobilyalar mis kokulu temizleme yağıyla güzelce ovulurken onlarla şakalaştı. Hasty Hanım kralın tepesine gerçek bir yorgan dağı

yığarken; pencerelerin açılıp odanın havalandırılmasını emretti. Bütün dişbudakları ve yanmış çömlekleri o da kokladı. Walla-ce burada yakılan bitkilerin özelliklerine çok aşina olduğu için en iyisi onların temizlenmesiyle bizzat ilgilenmesini önerdim sessizce. Çömleklerle döndüğünde çok daha uysal ve söz dinler bir adamdı. Dumanlarının Shrewd'un üzerinde ne etki bıraktığını bilip bilmediğini merak ettim. Ama bu dumanlar onun işi değildiy-se, o zaman kimin işiydi? Soytarı ve ben birden fazla anlamlı bakış attık birbirimize.

Oda sadece fırçalandığından değil, neşeli mumlar ve çelenk-lerle, altın kaplanmış ve boyanmış cevizler asılı çıplak ağaç dallarıyla da parlaklaşmıştı. Bu, kralın yanaklarına renk getirdi. Ve-rity'nin sessiz onayını hissettim. O gece Kral Shrewd dairesinden Büyük Salonda bize katılmak için indiğinde ve gerçekten gözde müzisyenlerini ve şarkılarını istediğinde, bunu kişisel bir zafer olarak gördüm.

Bazı anlar yalnızca benimdi; elbette ve sadece Molly'yle geçirdiğim gecelerim değil. Becerebildiğim kadar sık, kurdumla koşmak ve avlanmak için kaleden sessizce süzülürdüm. Zihinlerimiz birbirlerine bağlı olduğundan, ondan asla tamamıyla ayrılmazdım, ama basit bir zihin bağlantısında avlanmayı paylaşmanın derin tatmini yoktu. İki varlığın tek bir amaç için, tek olarak hareket et-

meşinin bütünlüğünü anlatmak zor. Öyle anlar bağımızın varlığımızı gerçekten doyurduğu anlardı. Ama onu günlerce fiziksel olarak görmesem de benimleydi. Varlığı, insanın ilk karşılaştığında fazlasıyla farkına vardığı, ama sonra soluduğu havanın kendiliğinden bir parçası haline gelen bir parfüm gibiydi. Orada olduğunu basit yollarla kavrıyordum. Koku duyum daha keskin görünüyordu ve ben bunu havanın bana taşıdığını okuma uzmanlığına bağlıyordum. Bilinci arkamı koruduğundan ve başka türlü aldırmaya-bileceğim küçük duyusal ipuçları konusunda beni uyardığından, etrafımdakilerin daha çok farkına varır hale geldim. Yemek daha lezzetli, kokular daha somuttu. Bu mantığı Molly'nin refakati konusundaki arzuma taşımamaya çalıştım. Orada olduğunu biliyordum, ama söz vermiş olduğu gibi öyle zamanlarda onun farkına varmamı açıkça sağlayacak hiçbir şey yapmadı.

Kış Bayramı'ndan bir ay sonra kendimi yeni bir işe atılmış buldum. Verity bir gemiye binmemi istediğini söylemişti bana. Bir sabah Ruriskin güvertesine çağrıldım ve bir kürekte görevlendirildim. Geminin kaptanı bir kütük istemişken kendisine neden ince bir dal gönderildiği konusunda açıkça endişeliydi. Sorunun doğruluğundan şüphe edemezdim. Etrafımdaki adamların çoğu adaleli tiplerdi ve mevsimlik gemi mürettebatıydılar. Kendimi ispatlamamın tek yolu, toplayabildiğim bütün gücümle görevlerime kendimi vermekti. En azından tecrübesizlikte yalnız olmadığımı bilmenin tatmini vardı. Gemideki diğer adamların hepsi başka gemilerde bir görev almış olsa bile mürettebattaki Dışadalılar hariç herkes bu tip bir gemiye yabancıydı.

Verity en yaşlı gemi ustalarımızı bulup bir savaş gemisi yapmayı bilen adamlarla gelmelerini sağlamak zorunda kalmıştı. Ru-risk, Kış Bayramı'nda suya indirilen gemilerin en büyüğüydü. Geminin hatları zarif ve yılankaviydi ve dar sintinesi durgun denizde bir göletteki bir böcek gibi kayacağı ya da dalgalı denizde her-

hangi bir martı kadar kolayca ilerleyeceği anlamına geliyordu. Diğer gemilerin ikisinde tahta kaplama kaburgaya kenardan kenara tutturulmuştu, ama Rurisk ve onun küçük kızkardeşi Constance kaplamaları üst üste bindirilmiş gemilerdi. Rurisk, Mastfish tarafından inşa edilmiş ve kaplama güzel oturtulmuştu, ama yine de denizin olası darbelerine dayanacak esnekliğe sahipti. Sadece katranlı iple azıcık kalafat edilmeye ihtiyacı vardı, gemi öylesine sevgiyle yapılmıştı. Geminin çam ağacından direğinde iple sağlam-laştırılıp eğirilmiş ketenden bir yelken vardı. Verity'nin geyiği Ru-risk'm yelkenini onurlandırıyordu.

Yeni gemiler hâlâ rende talaşı ve katranlı ip kokuyordu. Gü-verterlerinde çizik yoktu ve kürekler boydan boya temizdi. Çok geçmeden Rurisk kendine özgü bir kişilik edinecekti; bir küreği kavramayı kolaylaştırmak için bir parça tel fırça, bir halatın ucunu bağlama, iyi kullanılmış bir geminin bütün çentik ve kertikleri. Ama şu an için Ruriskbizim kadar yeşildi. Gemiyi çıkardığımızda yeşil kırmalı bir attaki tecrübesiz bir biniciyi hatırlattı bana. Yan yan gitti, dalgaların arasında reverans yaptı, sonra hepimiz bir ritm bulduk, çıktık ve suyu yağlı bir bıçak gibi yardık.

Kendimi bu yeni becerilere sokmam Verity'nin isteğiydi. Bana depoda diğer gemi arkadaşlarımla birlikte bir ranza verildi. Göze çarpmamayı, ama her emirle sıçrama konusunda faal olmayı öğrendim. Kaptan baştan ayağa Altı Dükalıklıydı, ama ikinci kaptan bir Dışadalıydı, bize Ruriski idare etmeyi ve geminin ne yapabileceğini öğreten oydu. Gemide iki Dışadalı göçmen daha vardı ve gemiyi öğrenmez, bakımla meşgul ya da uykuda değilsek toplanır ve kendi aralarında sessizce konuşurlardı. Bunun Altı Dukalık halkının mırıldanmasına neden olduğunu görmemelerinden endişelenirdim. Ranzam onlarınkilerin yakınındaydı ve çok defa uyumaya çalışarak uzanırken Verity anlamadığım bir dilde söylenen yumuşak kelimelere dikkat etmem konusunda ısrar ederdi. Böy-

lece seslerin ona benden daha anlamlı geldiğini bilerek dikkat ettim. Bir süre sonra dukalık ağzından fazla farklı olmadığını ve söylenenlerin birazını anlayabildiğimi fark ettim. Aralarında ihanet ya da isyan konuşması bulmadım. Sadece kendi vatandaşları tarafından İşlenmiş akrabaları hakkında yumuşak, hüzünlü kelimeler ve kendi türlerinden alınması gereken intikama dair sert, acı yeminler. Mürettebattaki Altı Dukalık erkek ve kadınlarından çok da farklı değillerdi. Gemide neredeyse herkes İşleme büyüsüne bir kurban vermişti. Suçlu bir şekilde, o kayıp ruhlardan kaçını ölüm unutuluşuna göndermiş olduğumu düşündüm. Bu, diğer tayfalarla arama küçük bir set çekiyordu.

Kış fırtınalarının şiddetine rağmen, gemileri neredeyse her gün yola çıkarıyorduk. Kendi aramızda sahte savaşlarda çarpışıyor, bir diğer gemiyle boğuşma ve toslama tekniklerini tecrübe ediyor, ayrıca gemilerden biri suyun dibini boylamadan diğerine borda-layabilsin diye ani sıçramaların birbirimizi tartıyorduk. Ustamız bize bütün avantajlarımızı açıklama konusunda kendine eziyet ediyordu. Karşılacağımız düşman evden uzakta ve denizde haftalar geçirmiş olmaktan zaten yorulmuş olacaktı. Biz her gün zinde ve iyi beslenmişken onlar gemilerinde yaşıyor, hava şartları tarafından kıstırılmış ve cezalandırılmış olacaklardı. Yolculuklarının zorlukları bütün kürekçilerin ayrıca Akıncı olmalarını da gerektirecekti, oysa biz bütün küreklerimizin başında adam varken yaylarını kullanabilecek ya da diğer bir gemiye çıkabilecek ilave savaşçılar taşıyor olacaktık. İkinci kaptanın bu sözlere kafa salladığını sık gördüm. Özel olarak tayfalara, mürettebatı sert ve vahşi kılan şeyin bir akın yolculuğunun zorlukları olduğunu söylerdi. Yumuşak, iyi besili çiftçiler denizle bilenmiş Kızıl Gemi Akıncılarını yenmeyi nasıl umabilirdi ki?

On günün sonunda kendime bir gün ayırmama izin veriliyordu ve o günleri kalede geçiriyordum. Nadiren dinlendirici oluyor-

lardı. Kral Shrewd'a rapor veriyor, Ruriskm güvertesindeki tecrübelerimi ayrıntılarıyla anlatıyor ve böyle zamanlarda gözlerinde uyanan ilgiden zevk alıyordum. Daha iyi görünüyordu, ama yine de gençliğimden hatırladığım dinç kral değildi. Patience ve Lacey de aynı şekilde kendilerini ziyaret etmemde ısrar ediyorlardı ve Kettricken'a da görev icabı uğruyordum. Gecegözleri için bir ya da iki saat, Molly'nin dairesine gizli bir ziyaret ve sonra gecenin kalanını geçirmek için aceleyle odama dönmek için sıralanan mazeretler ki, Chade sorgulamak için beni çağırdığında orada olabileyim. Ertesi şafakta Verity'ye İrfan bağımızı bir dokunuşla yenilediği kısa bir rapor. Çoğu kez sağlam bir uyku çekmek için tayfaların koğuşuna dönmek bir ferahlamaydı.

Nihayet, kış sona ermeye yaklaştığında şans bana Shrewd'la özel olarak konuşma fırsatını sağladı. Gemiden uzakta geçirdiğim günlerimden birinde eğitimimizdeki gelişmeler konusunda rapor vermek için odasına gitmiştim. Shrewd'un sağlığı her zamankinden iyi durumdaydı ve şöminenin önünde sandalyesinde oturuyordu. Wallace o gün ortalarda yoktu. Onun yerine görünüşte odayı toplayan, ama neredeyse kesinlikle Regal için casusluk yapan genç bir kadın vardı. Soytarı da, her zamanki gibi ayak altındaydı ve kadını rahatsız etmekten müthiş bir zevk alıyordu. Soy-tarı'yla büyümüştüm ve beyaz teniyle renksiz gözlerini kolayca, olduğu gibi kabullenmiştim. Kadın besbelli başka türlü hissediyordu. Soytarı'nm fark etmeyeceğini düşündüğü her an ona dikkatle bakmaya başladı. Ama Soytarı fark eder etmez, kadını dikizlemeye başladı ve her seferinde bir öncekinden daha şehvetli bakar gibi yaptı. Kadın giderek daha da sinirlendi ve sonunda ko-vasıyla yanımızdan geçmesi gerektiğinde, Soytarı asasındaki fareciği eteğinin altına soktu, kadın kendini ve az önce fırçaladığı yeri kirli suyla ıslatarak bir çığlıkla geri sıçradı. Shrewd aşırı bir şekilde yaltaklanan Soytarı'yı acımasızca azarladı ve sonra üzerinde-

kileri kuru giysilerle değiştirmesi için kadım azat etti. Bulduğu fırsatın üstüne atladım.

Kadın daha odadan yeni çıkmıştı ki, konuşmaya başladın "Kralım, bir süredir sizden rica etmeyi istediğim bir şey var."

Sesimin tonu hem Soytarı'yı, hem de kralı uyarmış olaı ak !? hemen dikkatlerini çektim. Soytarı'ya bir bakış attım, çekilme:.ıı istediğimi açıkça biliyordu, ama aksine daha da eğildi, beni ki, dırmak için sırıtırken kafasını Shrewd'un dizine yaslamışlı. Sınıı mi bozmasına izin vermedim. Krala yalvararak baktım.

"Konuşabilirsin FitzChivalry," dedi resmi bir tavırla.

.Nefesini tuttum. "Kralım, evlenmek için izninizi isteyeceğim

Soytan'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ama kralım şekerlem için yalvaran bir çocukmuşum gibi hoşgörüyle gülümsedi, "El Nihayet oldu. Ama eminim onunla önce flört etmeyi kastediyoi sundur?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kralım her şeyi bilıı gi bi görünüyordu. Ama hoşnuttu, çok hoşnut. Umut etmeye ı etfl ret ettim. "Kralımı hoşnut eder mi bilmem, ama korkarım otlUIllı flört etmeye çoktan başladım. Yine de o kadar cüretkar olm.n lığı mı bilmenizi isterim. Sadece olaylar... öyle gelişti."

İyi niyetle gülümsedi. "Evet. Bazı şeyler gelişir. Yine de »01 çabuk dile getirmeyince niyetinizin ne olduğunu ve hanımelen. II yi aldatıp aldatmadığını merak ettim."
Ağzım kurudu. Nefes alamadım. Ne kadarını biliyordur' Deh setime gülümsedi.
"İtirazım yok. Aslında seçiminden epeyce hoşnutum..."
Yüzümü kaplayan gülümseme Soytan'nın yüzündeki bil gü lümsemeyle şaşırtıcı bir şekilde tekrarlandı. Shrewd devanı eden, kadar titrek bir nefes aldım, "Ama babasının tereddütleri v.u IVı na bunu, en azından büyük kızları sözlenene kadar ertelemek la teyeceğini söyledi."

"Ne?" Kelimeyi güçbela söyleyebildim. İçim şaşkınlıkla doldu. Shrewd gülümsedi.
"Görünen o ki, sevgilin adı kadar iyi. Celerity Buckkeep'e dönüş yoluna koyulduğun gün, babasından seninle flört etmek için izin istedi. Sanırım onun kalbini Virago'yla o kadar açıkça konuştuğunda kazandın. Ama Brawndy, sana söylediğim nedenle reddetti. Anladığım kadarıyla hanımefendiyle babası arasında neredeyse bir fırtına kopmuş, ama Brawndy sert bir adamdır. Yine de güceniriz diye bize haber gönderdi. Adaya karşı olmadığını, sadece evlilikte kız kardeşlerinden önce gelmesine karşı olduğunu bilmemizi istiyor. Buna razıyım. Sanırım on dört yaşında, değil mi?"
Konuşamadım.
"Bu kadar endişeli durma evlat. İkiniz de gençsiniz ve daha çok zamanınız var. Resmi bir flörtün henüz başlamasına izin vermeyi seçmese de eminim birbirinizi görmemeniz gibi niyeti yok." Kral Shrewd bana öyle hoşgörülü bir ifadeyle bakü, gözlerinde öyle bir şefkat vardı ki. Soytarı'nın gözleri aramızda gidip geliyordu. Yüzünden ne düşündüğünü çıkaramadım.
Aylardır olmadığı gibi titriyordum. Bunun devam etmesine, zaten olduğundan daha kötüleşmesine izin veremeyecektim. Ağzımı toparladım, kuru gırtlağımda kelimeleri oluşturdum. "Kralım, benim düşündüğüm hanımefendi o değil."
Sessizlik çöktü. Kralımın gözlerine baktım ve bakışının değiştiğini gördüm. O kadar umutsuz olmasaydım, o hoşnutsuzluğa başımı çevireceğimi biliyordum. Aksine ona yalvaran gözlerle baktım, anlayabilmesi için dua ederek. O konuşmayınca ben konuşmaya kalkıştım.
"Kralım, bahsettiğim kadın şu an bir leydinin hizmetkarı, ama aslında bir hizmetçi değil. O..."
"Sus."
Bana vursa daha sert olamazdı. Sustum.

Shrewd beni baştan ayağa dikkatle süzdü. Bütün haşmetinin gücüyle konuştu. Sesinde İrfanın baskısını bile hissettiğimi duşun düm. "Sana ne söylediğimden tamamen emin ol FitzChivalıy Brawndy benim düküm olduğu kadar arkadaşım da. Ne o, ne ılı kızı senin tarafından gücendirilmeyecek ya da onurlan kırılmaya cak. Şu an kimseyle flört etmeyeceksin. Kimseyle. Brawndy seni Celerity için uygun bir eş olarak kabul ederken sana sunulanları iyi düşünmeni öneririm. Doğumunu dert etmiyor. Çok az insan yapacaktır bunu. Celerity'nin kendine ait bir toprağı ve unvanı olacak. Zamanını beklemek ve leydiyle iyi geçinmek akıllılığını gösterirsen, sana da tarafımdan verileceği gibi. Bunun akıllı bir seçim olduğunu düşüneceksin. Sana onunla ne zaman flört etmeye başlayabileceğini söyleyeceğim."
Kalan cesaretimi topladım. "Kralım, lütfen, ben..."
"Yeter, Chivalry! Bu konudaki fikrimi duydun. Söyleyecek başka şey yok!"
Kısa bir süre sonra beni azat etti ve odasından titreyerek ayrıldım. Titrememin arkasındaki güç öfke miydi, kalp kırıklığı mı bilmiyorum. Bana nasıl babamın adıyla seslendiğini tekrar düşündüm. Belki de, dedim kendi kendime kindar bir düşünceyle, içten içe babamın davrandığı gibi davranacağımı bildiğinden. Ben aşk için evlenecektim. Vahşice, Verity'nin bana verdiği sözü tutması için Kral Shrewd'un mezara girmesini beklemem gerekse de, diye düşündüm. Odama döndüm. Ağlamak rahatlatıcı olurdu. Bir damla bile gözyaşı bulamadım. Ağlamak yerine yatağıma uzandım ve duvar halılarına baktım. Molly'ye az önce kralımla aramda yaşananları anlatmayı hayal bile edemiyordum. Hiç bahsetmemek de yalancılık olacağı için ona söylemenin bir yolunu bulmaya karar verdim. Ama hemen değil. Zamanı gelecek, diye söz verdim kendime, benim açıklayabileceğim ve onun anlayabileceği bir an gelecek. Gelmesini bekleyecektim. O vakte kadar bunu düşünmeye-

çektim. Kralıma çağrılmadıkça gitmemeye de karar verdim.
Bahar yaklaştıkça Verity gemilerini ve adamlarını bir oyun tah-tasındaki taşlarrmşcasına dikkatle düzenledi. Sahildeki gözcü kulelerinde sürekli adam bulunuyordu ve işaret ateşleri için meşaleler hep hazır tutuluyordu. Bu işaret ateşleri

yerel halkı Kızıl Gemilerin görüldüğüne dair uyarma amacını taşıyordu. Galen'in yarattığı İrfan grubunun kalan üyelerini kulelere ve gemilere dağıttı. Rakibim ve Galen'in grubunun can daman Buckkeep'te kaldı. Özellikle Verity'nin her üyenin bağımsız olarak ona İrfanlaması yerine, neden Serene'i grubun merkezi olarak orada kullandığını merak ettim. Galen'in ölümü ve August'un gruptan zorunlu emekliliğiyle Serene, Galen'in görevini üstlenmiş ve kendini İrfa-n ustası saymaya başlamışa benziyordu. Bazı açılardan neredeyse ona dönüşmüştü. Bu benzerlik sadece Buckkeep'te sert bir sessizlikle dolaşması ve kaşlarını onaylamaz bir tavırla sürekli çatması değildi. Onun katı ve iğrenç tabiatını da edinmiş görünüyordu. Hizmetkarlar artık ondan, bir vakitler Galen için kullandıkları korku ve hoşnutsuzluk ifade eden sözcüklerle bahsediyorlardı. Galen'in kişisel konutunu da devraldığını anladım. Evde olduğum günlerde ondan sürekli ve dikkatle kaçınıyordum. Verity onu başka bir yere yerleştirseydi, içim çok daha rahat olurdu. Ama veli-ahtın kararlarını sorgulamak benim işim değildi.

Benden iki yaş büyük, sırık gibi uzun boylu genç bir adam olan Justin, Ruriske grup üyesi olarak atandı. Beraber İrfan çalıştığımızdan ve ben görkemli bir şekilde başarısız olduğumdan bu yana beni küçümsemişti. Beni her fırsatta hakir görüyordu. Dilimi ısırdım ve onunla karşılaşmamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Gemide yatacak yerlerin yakın olması bunu zorlaştırdı. Rahat bir durum değildi.

Kendiyle ve benimle büyük tartışmalardan sonra Verity, Car-rod'ı Constance'a., Burl'ü Neatbay Kulesi'ne yerleştirdi ve WiU'i

kuzeye, Bearns'da denizi geniş bir açıyla gördüğü gibi civardaki bölgelere de hakim olan Kızıl Kule'ye gönderdi. Haritalarına onların taşlarını yerleştirdiğinde savunmamızın acıklı zayfılığı bir gerçekliğe dönüştü. "Bana çıplaklığını kapamak için sadece bir şapkası olan yaşlı dilenciyle ilgili eski halk masalını hatırlatıyor," dedim Verity'ye. Keyifsiz bir şekilde gülümsedi.

"Yeter ki, gemilerimi onun şapkasını hareket ettirdiği hızda hareket ettirebileyim," dileğinde bulundu vahşice.

Verity gemilerden ikisini gezici devriye gemisi olarak görevlendirdi. İkisini yedeğe aldı; biri Buckkeep'te tersaneye çekilirken, ki bu Ruriskti, Stag Kuzey Körfezi'nde demir attı. Altı Düka-lık'ın mücadeleye hazırlanan kıyı şeridini korumak için acınacak derecede küçük bir donanmaydı. İkinci bir gemi grubu inşa ediliyordu, ama yakın zamanda bitirilmesi beklenmiyordu. Alıştırılmış ahşabın en iyi kısmı ilk dört gemimizde kullanılmıştı ve gemi ustaları yaş tahta kullanmaya kalkışmaktansa beklemenin daha akıllıca olacağı konusunda uyarmışlardı. Bu onu sinirlendirdi, ama onları dinledi.

Bahar başlangıcı bizi alıştırma yaparken yakaladı. Grup üyeleri, Verity'nin bana özel olarak söylediğine göre, basit mesajlar göndermede neredeyse haberci güvercinler kadar iyi iş görüyorlardı. Benimle işi daha sinir bozucuydu. Kendince nedenlerle beni İrfanda eğittiğini kimseye açık etmemeyi tercih etmişti. Fark edilmeden benimle gidebilmenin, Buckkeep Kasabası'nda gündelik hayatı gözlenıleyebilmenin ve dinleyebilmenin sağladığı avantajın tadını çıkarıyordu. Rurisk'm kaptanına rotada ani bir değişiklik ister ya da acilen belirli bir yere gitmemiz gerektiğini bildirir-sem dikkate alınmam gerektiğini söylediğini anladım. Korkarım kaptan bunu Verity'nin piç yeğenine yüz vermesi olarak değerlendirdi, ama bu konuda emirlerine uydu.

Derken, bir bahar sabahı erkenden bir başka talim için gemi-

mize çağrıldık. Artık gemimize manevra yaptırma konusunda mürettebat olarak iyi iş çıkarıyorduk. Bu alıştırma Constanc&la gizli bir yerde buluşmamız içindi. Şimdiye kadar başarılı olamadığımız bir İrfan talimiydi. Başarı konusunda taş gibi katı olan Justin dışında sinir bozucu bir güne teslim olmuştuk. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, baştan ayağa koyu mavi giyinmiş (mavi cüppenin onu daha İrfanlı gösterdiğini düşündüğüne inanıyorum) güvertede duruyor ve okyanusu örten kalın sise bakıyordu. Bir fıçıyı sudan güverteye çekerken yanından geçmek zorunda kaldım.

"Senin için Piç, bu ışık geçirmez bir battaniye. Ama benim için her şey bir ayna kadar açık."

"Senin için ne kötü," dedim nazikçe, "piç" kelimesini kullanmasını görmezden gelerek. Bir kelimenin ne kadar iğneleyici olabileceğini unutmuştum. "Sabah sabah senin yüzünü görmektense sisi tercih ederim." Önemsiz ama tatmin edici. Gemiye binerken cüppesinin ayaklarına dolandığını görmenin ilave tatminini de yaşadım. Makul bir şekilde giyinmiştim, oturan tozluklar, yumuşak pamukludan bir fanila ve üzerine deri bir yelek. Bir çeşit zırh giymeyi de düşünmüştüm, ama Burrich buna itiraz etmişti. "Güverteden düşüp boğulmaktansa silah yarasından temiz bir şekilde ölmek yeğdir," öğüdünü vermişti bana.

Verity buna gülümsemişti. "İyisi mi ona fazla kendine güvenle sıkıntı vermeyelim," önerisinde bulundu iğneleyici bir şekilde ve Burrich bile gülümsedi. Bir dakika sonra.

Böylece herhangi bir zırhlı giysi ya da zırh fikrini bıraktım. Her durumda bugün kürek çekme günü olacaktı ve giydiklerim bunun için rahattı. Gerilecek omuz dikişleri yoktu, önkoluma takılacak kol ağızları yoktu. Göğsüm ve

omuzlarımdaki gelişmeden fazlasıyla gururlanıyordum. Molly bile şaşkın bir onay belirtmişti. Yerime yerleştim ve onu düşünürken gülümseyerek omuzlarımı yuvarladım. Son zamanlarda onunla çok az zaman geçirmiştim.

Şey, bunu sadece zaman iyileştirebilirdi. Yaz Akıncıları getirdi. Uzun açık günler yaklaştıkça onunla daha da az vakit geçirebilecektim. Güz benim için fazla çabuk gelemezdi.

Kürekçiler ve savaşçılar tam kadro yerleştik. İpler alındığı, dümenci yerini aldığı ve kürekler sürekli vuruşlarına başladığı anda tek bir hayvan haline geldik. Bu daha önce fark ettiğim bir olguydu. Belki de Verity paylaştığım İrfan yüzünden bu konuda has-saslaşmıştım. Belki de gemideki bütün kadın ve erkeklerin tek bir amacı, intikamı paylaşmaları yüzündendi. Ne olursa olsun, daha önce bir insan grubunda hiç hissetmediğim bir birlik ödünç vermişti bize. Belki de, diye düşündüm, bu bir gruba ait olmanın gölgesiydi. Kaybedilen fırsatlar yüzünden bir pişmanlık sancısı hissettim.

Sen benim grubumsun, dedi Verity arkamdaki bir fısıltı gibi. Ve bir yerlerde, uzak tepelerden, iç çekişe benzer bir şey. Sürü değil miyiz?

Sana sahibim, diye onlara doğru düşündüm. Sonra yerime yerleştim ve dikkatimi yapmakta olduğum şeye verdim. Kürekle bütünleşen ellerim ahenkle suya dalıp çıktı ve Rurisk sisi cesaretle yararak ilerledi. Yelkenimiz gevşek duruyordu. Bir anda kendi içimize kapanmıştık. Suyun, kürek çekerken nefes alışımızın ritmik birliğinin sesi. Savaşçılardan birkaçı kelimeleri ve düşüncelerini sarmalayan sisin içinde kendi aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Yukarıda pruvada, Justin sisi gözleyerek kaptanın yanında duruyordu. Kaşları düz, gözleri uzağa dikilmişti ve Constancedaki Carrod'a. uzandığını anladım. Neredeyse aylak aylak, ne İrfanladığını hissedebilir miyim diye ben de uzandım.

Kes şunu! diye uyardı Verity ve elime vurmuş gibi hissederek geri çekildim. Birilerinin senden şüphelenmesine hazır değilim henüz.

Bu uyarının arkasında çok şey vardı, şu an kendimi adayabi-

leceğimden fazlası. Yapmaya başlamış olduğum şey gerçekten çok tehlikeli bir hareketmiş gibi neden korktuğunu merak ettim, ama kürek çekişimin düzenli ritmine konsantre oldum ve bıraktım gözlerim sonsuz griliğe baksın. O sabahın çoğu sis içinde geçti. Justin birkaç kez kaptandan kürekçilerin rotasını değiştirmesini istedi. Kürek çekmenin şekli dışında, görebildiğim kadarıyla çok fark ettirmedi. Bir sis kümesinin içi tamamen aynıdır. Sürekli fiziksel çaba, odaklanacak bir şey eksikliği beni hiçbir şeye uyanan bir düşe soktu.

Bu uyku halimi genç gözcülerin çığlıkları bozdu. "Dikkat! İhanet!" diye bağırdı gözcü, tiz sesi kan onu içine çekerken derinleşerek.

Kürek sıramdan sıçradım ve vahşice etrafa bakmaya başladım. Sis. Kürek arkadaşım ritmi bozduğum için bana ters ters bakarken suyun yüzeyinde sallanan ve sıçrayan küreğimi gördüm sadece. "Hey Fitz! Derdin ne?" diye ısrarla sordu kaptan. Justin alnı açık ve kendine güvenerek yanında duruyordu.

"Ben... sırtıma kramp girdi efendim. Üzgünüm." Tekrar küreğime eğildim.

"Kelpy, onun küreğini devral. Gerin ve etrafta biraz dolan evlat, sonra küreğini geri al," emrini verdi ikinci kaptan boğuk sesiyle.

"Peki efendim." Emrini kabul ettim ve ayağa kalkıp Kelpy'nin sıramı ve küreğimi almasına izin verdim. Mola vermek iyi geldi. Omuzlarımı yuvarladığımda kıtırdadılar. Ama diğerleri kürek çekerken dinleniyor olmaktan utanmıştım da. Hangi kabusun beni böyle sert bir şekilde kavradığını merak ederek gözlerimi ovuşturdum ve kafamı sarstım. Hangi gözcü? Nerede?

Antler Adası. Sisin ardına saklanarak geldiler. Orada bir kasaba yok, işaret kulesi var. Sanırım gözcüleri katletmek ve sonra kuleleri yok etmek için ellerinden geleni yapmak niyetindeler.

Parlak bir strateji. Antler Adası bizim ilk savunma batlarımızdan biri. Dıştaki kule denizi gözlüyor, içteki kule hem Buckkeep'e, hem de Neatbay'e mesajları iletiyor. Verity'nin düşünceleri, insanı bir silah gibi kavrayan sarsılmazlıkla neredeyse sakin bir şekilde zihnimde düzene girdi. Derken, bir an sonra: Azimli sümüklü böcek Carrod'a ulaşmaya o kadar istekli ki, beni araya almaz. Pitz. Kaptana git. Ona Antler Adası'm anlat. Kanala varırsanız, akıntı sizi kulenin olduğu körfeze taşıyacak. Akıncılar zaten oradalar, ama tekrar çıkmak için akıntıya karşı kürek çekmek zorunda kalacaklar. Git şimdi, onları sahilde yakalayabilirsiniz. HEMEN!

Emir vermek emirlere uymaktan kolay, diye düşündüm ve sonra ileri atıldım. "Efendim?" dedim, sonra kaptanın dönüp benimle konuşmasını beklerken sonsuz kadar uzun gelen bir süre durdum, bu arada ikinci kaptan ona gitmek yerine doğrudan kaptana gittiğim için bana ters ters bakıyordu.
"Kürekçi?" dedi kaptan en sonunda.
"Antler Adası. Eğer şimdi yola koyulur ve kanaldaki akıntıyı yakalarsak, kulenin olduğu körfeze varırız."
"Bu doğru. Akıntıları mı okuyorsun evlat? Faydalı bir beceri. Gemide aslında nerede olduğumuzu bilen tek adam olduğumu düşünüyordum."
"Hayır efendim." Derin bir nefes aldım. Verity bunu emretmişti. "Oraya gitmeliyiz, efendim. Hemen."
"Hemen" kelimesi kaşlarının çatılmasına neden oldu.
"Bu saçmalık da ne!" dedi Justin kızgınlıkla. "Bir aptal gibi görünmeme neden olmaya mı çalışıyorsun? Birbirimize yaklaşmakta olduğumuzu hissetmiştin, değil mi? Neden başarısız olmamı istiyorsun? Kendini yalnız hissetmeyesin diye mi?"
Onu öldürmek istedim. Omuzlarımı dikleştirip doğruyu söyledim. "Veliahttan gizli bir emir, efendim. Size bu an iletmem gere-

ken bir emir." Sadece kaptana hitaben konuştum. Beni bir baş hareketiyle yolladı ve sırama dönüp küreğimi Kelpy'den geri aldım. Kaptan sise soğukkanlılıkla baktı.
"Jharck. Kürekçiler gemiyi çevirip akıntıyı yakalasınlar. Gemiyi biraz daha kanala sokun."
İkinci kaptan başıyla onayladı ve bir an içinde rotayı değiştirmiştik. Yelkenimiz hafifçe bel veriyordu ve tıpkı Verity'nin olacağını söylediği gibiydi. Akıntıyla kürek çekişimiz birleşince kanaldan aşağı kaymaya başladık. Siste zaman garip bir şekilde geçiyor. Siste bütün duyular çarpılıyor. Ne kadar süre kürek çektiğimi bilmiyorum, ama çok geçmeden Gecegözleri havada bir duman kokusu olduğunu fısıldadı ve neredeyse hemen, sisin içinden açıkça ama hayaletlere aitmiş gibi gelen, savaşan adamların çığlıklarının farkına vardık. İkinci kaptan Jharck'ın kaptanla bakıştığını gördüm. "Şu işe bir el atalım!" diye hırladı aniden. "Kulemize saldıran bir Kızıl Gemi var."
Bir an sonra duman kokusu siste ayırt edilebilir hale geldi, tıpkı erkeklerin savaş çığlıkları gibi. İçimde ani bir güç belirdi ve etrafımda aynını gördüm; sıkılı dişler, kürek çekerken boğum boğum olmuş ve sıçrayan kaslar, etrafımda çalışanların terleri bile değişik, keskin bir koku almıştı. Önceden tek bir yaratıkdrysak, şimdi aynı hiddetli hayvanın parçasıydık. Isınan öfkenin tutuşan ve yayılan sıçramasını hissettim. Bu İzanla ilgili bir şeydi, kalplerimizin hayvani bir düzeyde nefretle birbirlerinin içinde yüzecek şekilde birleşmesiydi.
Ruriski ileri sürdük, nihayet koyun sığlığına kaydırarak ve sonra atlayıp tıpkı çalışmış olduğumuz gibi sahile çıkardık. Sis hain bir müttefikti, bizi saldırganlardan gizliyor, ama bizden de arazinin durumunu ve neler olduğunun görüntüsünü saklıyordu. Silahlar kavrandı ve savaş seslerine doğru ileri atıldık. Justin gözlerini sisin içinden Buckkeep'e doğru ciddiyetle dikip Ruriskte kal-

di, sanki bu, haberleri Serene'e İrfanlamasına yardımcı olacakmış gibi.
Kızıl Gemi, tıpkı Rurisk gibi kuma çekilmişti. Az ötesinde anakaraya taşıma işinde kullanılmış iki küçük tekne duruyordu. İkisi de parçalanmıştı. Kızıl Gemiler geldiğinde sahilde Altı Dukalık adamları vardı. Bazıları hâlâ buradaydı. Katliam. Kanları kuma sızan çökmüş bedenlerin yanından geçtik. Hepsi de bizim insanlarımıza benziyordu. Birdenbire Antler Adası'nın gri iç kulesi önümüzde bitiverdi. Tepesinde işaret ateşi siste hayalet gibi sarı bir renk çıkararak yanıyordu. Kule kuşatılmıştı. Akıncılar esmer, kaslı, irikıyımdan ziyade sırım gibi adamlardı. Çoğu sakallıydı ve siyah saçları vahşice omuzlarına dökülüyordu. Deriden örülmüş vücut zırhı giyiyorlar ve ağır bıçaklarla baltalar taşıyorlardı. Bazıları metal miğferler takıyordu. Çıplak ellerinin üstünde kızıl renkli kangal şekilleri vardı, ama bunlar dövme mi, boyama mıydı söyleyemezdim. Kendilerinden emin, kasıla kasıla yürüyor, gülüyor ve bir işi tamamlayan işçilermiş gibi konuşuyorlardı. Kule muhafızları köşeye kıstırılmıştı; yapı işaret ışığı için yapılmıştı, savunma suru olarak değil. Köşeye kıstırılmış adamların ölmesi an me-selesiydi. Biz kayalık yüzeyden çıkarken Dışadalılar bize bakmadılar. Arkalarında korkacak hiçbir şey olmadığına inanıyorlardı. Kule kapısı menteşeler üzerinde asılıydı, içerdeki bir grup adam cesetlerden örülü bir duvarın arkasında barikat kurmuştu. Biz yaklaşırken etraflarını sarmış Akıncılara oklarla zayıf bir selam verdiler. Okların hiçbiri isabet etmedi.
Haykırmayla uluma arasında bir çığlık attım, korkunç korku ve intikam peşinde duyulan haz tek bir seste birleşti. Yanımda koşanların duyguları bende bir yarık buldu ve beni mahmuzladı. Akıncılar, biz onlara yüklenirken dönüp baktılar.
Akıncıları aramıza kıstırdık. Gemimizin mürettebatı onlardan sayıca çoktu ve bizi görünce kulenin kuşatılmış savunucuları ce-

saretlenip ileri atıldılar. Kulenin kapısına yayılmış cesetler bundan önceki birçok çabayı doğruluyordu. Genç gözcü hâlâ rüyamda öldüğünü gördüğüm yerde yatıyordu. Ağzından kan akmış ve nakışlı gömleğini sırılsıklam etmişti. Arkadan atılmış bir hançer almıştı canını. Meydan kavgasına katılmak için ileri atılırken farkına varmak için garip bir ayrıntı.

Hiçbir savaş stratejisi, düzeni, planı yoktu. Sadece bir grup erkek ve kadına aniden intikam fırsatı doğmuştu. Bu yeterliydi.

Eğer daha önce mürettebatın bir parçası olduğumu düşündüysem, şimdi onların içine çekilmiştim. Duygular beni kamçılıyor ve ileri itiyordu. Duyguların ne kadarının ya da hangilerinin benim olduğunu asla bilemeyeceğim. Beni istila ettiler ve FitzChivalry aralarında kayboldu. Mürettebatın duyguları haline geldim. Baltamı kaldırmış kükreyerek yolu gösterdim. Yakaladığım konuma dair bir isteğim yoktu. Aksine, mürettebatın takip edecek birini istemesi sonucu ileri itilmiştim. Birden elimden geldiğince hızlı, öl-dürebildiğim kadar çok Akıncı öldürmeyi istedim. Kaslarımın baltayı her indirişimle çatlamasını istedim. Kendimi kaybolmuş ruhlardan oluşan bir akıntının üzerinde ileri savurmak, ölen Akıncıların gövdelerine basmak istedim. Ve yaptım da.

Vahşi savaşçılarla ilgili efsaneler duymuşluğum vardı. Onların kan açlığıyla güdülenen, verdikleri zarar konusunda düşüncesiz hayvani vahşiler olduklarını düşünmüştüm. Belki de duygusuzlaş-mışlardı, zihinlerini onları güdüleyen duygulardan korumaktan, kendi vücutlarının acı belirtilerini önemsemekten acizdiler. Bilmiyorum.

O günkü kendimle ilgili hikayeler duydum. Bir şarkı bile. Dövüşürken köpükler çıkardığımı ve kükrediğimi hatırlamıyorum. Ama yapmadığımı da hatırlamıyorum. Bir yerlerde, içimde hem Verity, hem Gecegözleri vardı, ama onlar da etrafımdakilerin tutkularında boğulmuşlardı. Çılgın akınımız başlamadan ilk Akıncıyı

öldürdüğümü biliyorum. Hayatta kalan son adamı baltalarımız!.ı yaptığımız bir dövüşte hakladığımı da biliyorum. Şarkı onun Kızıl Gemi teknesinin kaptanı olduğunu söylüyor. Sanırım olabilir. Zır hinin üzerine giydiği deri cüppe iyi yapılmıştı ve başka adamların kanıyla lekelenmişti. Onunla ilgili baltamın miğferini kafatası-na nasıl gömdüğünden ve dizleri üzerine çökerken kanın metalin altından nasıl damladığından başka bir şey hatırlamıyorum.

Savaş böylece sona erdi ve savunanlar mürettebatımızla kucaklaşmak, zaferi duyurmak ve birbirlerinin sırtını yumruklamak için ileri atıldı. Değişim bana fazla geldi. Baltama yaslanarak durdum ve gücümün nereye kaçtığını merak ettim. Öfke benden car ris tohumunun bir bağımlıyı terk ettiği gibi uzaklaşmıştı. Kendimi, sanki bir rüyadan diğerine uyanmışım gibi kurumuş ve aklı karışmış hissettim. Düşüp cesetlerin arasında uyuyabilirdim, o kadar bitkindim. Bana su getirip, sonra oturup suyu içebileyim diye cesetlerden uzağa yürüten Nonge'dı, mürettebattaki Dışadalılardan biri. Sonra yağmaya katılmak için tekrar katliamın arasına döndü. Bir süre sonra yanıma geldiğinde bana kanlanmış bir madalyon uzattı. Gümüş bir zincire takılı altından bir madalyondu. Hilal şeklinde bir ay. Uzanıp elinden almadığımdan, baltamın kanlı ucuna taktı. "Harek'indi," dedi yavaşça, Altı Dukalık kelimelerini bularak. "Onunla iyi dövüştün. Güzel öldü. Almanı isterdi. Kor-rikler yüreğini almadan önce iyi bir adamdı." Ona hangisinin Ha-rek olduğunu bile sormadım. Hiçbirinin adı olmasını istemedim.

Bir süre sonra tekrar canlanmaya başladım. Kulenin kapısındaki ve ardından savaş alanındaki cesetlerin kaldırılmasına yardım ettim. Akıncıları yaktık, Altı Dukalık adamlarını yatırıp akrabalarının sahip çıkması için üzerlerini örttük. O uzun öğleden sonrayla ilgili garip şeyler hatırlıyorum. Sen onu sürüklerken ölü bir adamın topuklarının kumda nasıl yılansı izler bıraktığını. Onu almaya gittiğimizde hançerlenmiş genç gözcünün nasıl henüz öl-

memiş olduğunu. Fazla yaşamadı. Çok geçmeden zaten yeterince uzun olan bir sıraya eklenen bir ceset oldu.

Savaşçılarımızı daha fazla adam gönderilene kadar nöbetleri sürdürmeye yardım etsinler diye kule muhafızlarından kalanlarla bıraktık. Ele geçirdiğimiz gemiye hayran kaldık. Verity hoşnut olacak, diye düşündüm kendi kendime. Başka bir gemi. Çok iyi yapılmış bir gemi. Bütün bunları biliyordum, ama hiçbiri hakkında bir şey hissetmiyordum. Soluk bir Justin'in bizi beklediği Ru-risk'e döndük. Ruriskl duygusuz bir sessizlikte denize indirdik ve küreklerin başındaki yerlerimizi alıp Buckkeep'e doğru yola koyulduk.

Yan yolda başka teknelerle karşılaştık. Balıkçı teknelerinden hızla düzenlenmiş, askerlerle yüklü küçük bir filo bizi selamladı. Onları veliaht göndermişti, Justin'in acilen İrfanlanan isteği üzerine. Savaşın bitmiş olduğunu anladıklarında neredeyse hayal kırıklığına uğramış göründüler, ama kaptanımız kulede hoş karşılanacakları konusunda temin etti onları. Sanırım o an artık Verity'yi hissedemediğimi fark ettim. Ve bir süredir hissetmemiş olduğumu. Hemen Gecegözleri'ni aradım, tıpkı bir adamın para kesesini arayacağı gibi. Oradaydı. Ama uzaktı. Bitkin ve şaşkın. Daha önce hiç bu kadar kan kokusu almamıştım, dedi bana. Onunla hemfikirdim. Hâlâ kokuyordum.

Verity meşguldü. Biz Ruriskten yeni inmiştik ki, başka bir mürettebat gemiyi Antler Adası Kulesi'ne geri götürmek için gemiye bindi. Gözcü askerler ve başka bir kürekçi mürettebat onu kızaktan suya indirdiler. Verity'nin ödülü bu gece kendi tersanesine bağlanacaktı. Onları bir başka açık tekne takip etti, ganimetimizi eve getirmek için. Kaptan, ikinci kaptan ve Justin doğrudan Verity'ye rapor vermek için getirilen atlarla ayrıldılar. Ben de çağrılmamış olduğum için sadece rahatlama hissettim. Verity'ye rapor vermek yerine, tayfa arkadaşlarımla birlikte gittim. Mümkün old'1-
396

ğunu düşüneceğimden daha hızlı bir şekilde savaş ve ödülümüz Buckkeep'e yayılmıştı. Gırtlağımızdan bira akıtıp yiğitliklerimizi duymak konusunda kaygılı olmayan bir meyhane yoktu. Neredeyse ikinci bir savaş çılgınlığı gibiydi, çünkü nereye gittiysek, etrafımızdaki insanlar yapmış olduklarımızdan acımasız bir tatminle alevlendi. Bira beni şaşkına çevirmeden çevremdekilerin kabaran duygularıyla sarhoş hissettim kendimi. Kendimi geri çekmedim. Yaptıklarımızla ilgili birkaç hikaye anlattım, ama konuşmaktan ziyade içmem bunu telafi etti. Bir kez bir ara sokakta ve sonra caddede, iki kez kustum. Kusmuğun tadını gidermek için daha çok içtim. Zihnimin gerilerinde bir yerlerde, Gecegözleri çılgına dönmüştü. Zehir. O su zehirliydi. Endişesini gidermek için ona bir görüntü gönderemedim.

Sabah olmadan bir süre önce Burrich beni bir meyhaneden taşıdı. Taş gibi ayıktı ve gözleri endişeliydi. Meyhanenin dışında sokakta, ? bir sokak fenerinin sönmekte olan meşalesinin yanında durdu. "Yüzünde hâlâ kan var," dedi ve beni ayağa kaldırdı. Mendilini çıkardı, bir yağmur fıçısında ıslattı ve çocukluğumdan bu yana yapmadığı gibi yüzümü sildi. Dokunuşuyla sallandım. Gözlerine baktım ve gözlerimi odaklanmaya zorladım.

"Daha önce de öldürmüştüm," dedim savunmasızca. "Bu neden bu kadar farklı? Neden ertesinde beni böyle hasta ediyor?"

"Ediyor da ondan," dedi yumuşak bir şekilde. Bir kolunu omzuma attı ve aynı boyda olduğumuzu fark edince şaşırdım. Buck-keep'ten kaleye geri dönüş dikti. Çok uzundu. Çok sessizdi. Beni hamama gönderdi ve ardından yatmamı söyledi.

Kendi yatağımda kalmalıydım, ama o kadar mantıklı değildim. Bereket versin ki, kale uğulduyordu ve bir merdiveni güçlükle tırmanan bir sarhoş daha dikkate değer değildi. Aptalca, MoUy'nin odasına gittim. Beni içeri aldı. Ama ona dokunmaya çalıştığımda benden uzaklaştı. "Sarhoşsun," dedi bana, neredeyse ağlayarak.
397

"Sana söyledim, bir sarhoşu asla öpmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ya da bir sarhoş tarafından öpülmeyeceğime."
"Ama ben öyle sarhoş değilim," diyerek ısrar ettim.

"Sarhoş olmanın tek yolu vardır," dedi bana. Ve kendisine dokundurmadan beni odasından çıkardı.

Teselli bulmak için doğrudan ona gitmemekle onu ne kadar incitmiş olduğumu ertesi gün öğleye doğru anlamıştım. Ne hissettiğini anlayabiliyordum. Ama o gece taşımakta olduğum şeyin eve, sevdiğin birine götürülecek bir şey olmadığını da biliyordum. Bunu ona açıklamayı istedim. Ama koşarak gelen bir çocuk Ru-riskte, hem de hemen bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Zahmeti için ona bir peni verdim ve parayla birlikte koşup gitmesini seyrettim. Bir zamanlar o peniyi kazanan çocuk bendim. Kerry'yi düşündüm. Onu elinde para tutan çocuk olarak hatırlamaya çalıştım, ama artık sonsuza kadar bir masada yatan ölü bir İşlenmişti. Dün, dedim kendime, hiç kimse İşlenmeye götürülmedi.

Sonra tersaneye yöneldim. Yolda ahırda durdum. Hilalli madalyonu Burrich'in ellerine verdim. "Bunu beni için sakla," diye rica ettim ondan. "Biraz daha olacak, akından payıma düşen. Onu beni için saklamanı istiyorum... bu işten kazandığımı. Molly için. Böylece eğer geri dönmezsem, onları almasını sağlarsın. Hizmetçi olmaktan hoşlanmıyor."

Uzun zamandır Burrich'e ondan bu kadar açıkça bahsetmemiştim. Kaşları çatıldı, ama kanlanmış ayı aldı. "Baban bana ne derdi?" diye yüksek sesle düşündü, ben bitkin bir şekilde ona sırtımı dönerken.
"Bilmiyorum," dedim açıkça. "Onu hiç tanımadım. Sadece seni."
"FitzChivalry."

Ona döndüm. Burrich konuşurken gözlerimin içine baktı. "Bana ne söylerdi bilmiyorum. Ama sana onun adına şunu söyleyebileceğimi biliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Bu bir adamın
398

gurur duyduğunu ya da duymadığını söylediği türden herhangi bir iş değil. Bu, sadece onun işi nasıl yaptığıyla ilgili. Kendinle gurur duy."
"Denerim," dedim ona sessizce. Gemime geri döndüm.

Bir Kızıl Gemi'yle bir sonraki karşılaşmamız daha az kesin bir zafer oldu. Onlarla denizde karşılaştık ve geldiğimizi gördükleri için şaşırmamışlardı. Kaptanımız rotayı korudu ve sanırım çarpışmaya onları mahmuzlayarak başlamamıza

şaşırdılar. Küreklerinin bir kısmını kopardık, ama hedeflediğimiz yönlendirici küreği ıskaladık. Gemiye çok az zarar geldi; Kızıl Gemiler balık kadar esnektiler. Filika demirlerimiz uçtu. Sayıca onlardan fazlaydık ve kaptan bu üstünlüğü kullanmaya niyetlendi. Savaşçılarımız onlara borda etti ve kürekçilerimizin yarısı kellerini kaybedip güvertelerine düştü. Çarpışma kendi güvertemize sıçrayan bir kaosa dönüştü. Bizi yutan duyguların anaforuna dayanmak toplayabildiğim her istek kırıntısına mal oldu, ama emredildiği gibi küreğimin başında kaldım. Küreğinin başında oturan Nonge, beni tuhaf bir şekilde seyretti. Kendimi bulabilene kadar küreğimi kavradım ve dişlerimi gıcırdattım. Verity'yi tekrar kaybettiğimi fark ettiğimden bir küfür mırıldandım.

Sanırım savaşçılarımız düşman mürettebatını artık gemilerini idare edemeyecek bir sayıya indirmiş olduğumuzu anladıklarında bir parça gevşediler. Bu bir hataydı. Akıncılardan biri kendi yelkenlerini ateşe verirken bir ikincisi kaplamalarını parçalamaya kalkıştı. Tahminen yangının sıçrayacağını ve bizi de kendileriyle beraber batırabileceklerini düşündüler. Kesinlikle gemilerine ya da kendi bedenlerine gelen zararı umursamadan dövüştüler. Savaşçılarımız nihayet işlerini bitirdi ve yangını söndürdük, ama Buckkeep'e çektiğimiz ödül tütüyordu, zarar görmüştü ve onların kaybettiğinden daha çok adam kaybetmiştik. Yine de bir zaferdi, dedik kendimize. Bu kez diğerleri içmeye gittiğinde Molly'yi ara-

mayı akıl ettim. Ve ertesi sabah erkenden, Gecegözleri için bir ya da iki saat ayırdım. Birlikte ava gittik; güzel, temiz bir avdı ve beni kendisiyle birlikte kaçmaya iknaya etmeye çalıştı. Ona istiyorsa gidebileceğini söylemek hatasına düştüm, onun için en iyisini kastederek. Ama duygularını incittim. Ne demek istediğimi anlatmak bir saatimi daha aldı. Bağlarımın onları sağlam tutmak için harcadığım çabaya değip değmediklerini merak ederek gemime döndüm. Gecegözleri beni değdiğine temin etti.

Bu Rurisk için son belirgin zaferdi. Yazın son savaşından çok önceydi. Hayır; temiz, güzel hava önümüzde uzunluğuna inanılmaz bir şekilde uzanıyordu ve her güzel gün birini öldürebileceğim bir gündü. Onları öldürülebileceğim günler olarak saymamaya çalıştım. Bir sürü çarpışma yaptık ve birçok defa kovalamayı bıraktık, bizim düzenli olarak devriye gezdiğimiz bölgede daha az akın oluyor gibi görünüyordu. Bir şekilde bu, işleri daha da moral bozucu kılıyordu. Kızıl Gemiler için başarılı akınlar da oldu, bir kasabaya onlar ayrıldıktan bir saat kadar sonra vardığımız ve cesetleri istifleyip yangınları söndürmekten başka bir şey yapamadığımız zamanlar oldu. O zaman Verity mesajı daha hızlı alamadığı, her yere yetecek sayıda gemi ve gözcü olmadığı için zihnimde kükrer ve lanet okurdu. Verity'nin beynimdeki derin hüsranın-dansa, bir savaşın gazabıyla yüzleşmeyi yeğlerdim. Görünürde bir son yoktu, kötü havanın bize getirebileceği dinlenmeyi saymazsak. Bizi rahatsız eden Kızıl Gemilerin sayısını da tam olarak kes-tiremiyorduk çünkü aynı şekilde boyanmışlardı ve bir bezelyenin taneleri gibiydiler. Ya da kumdaki kan damlaları gibi.

O yaz Ruristtte kürekçiyken garipliği yüzünden anlatmaya değer bir başka karşılaşma daha yaşadık bir Kızıl Gemi'yle. Açık bir yaz gecesinde tayfa koğuşundaki yataklarımızdan kaldırılıp koşarak gemimize gönderilmiştik. Verity, Buck civarında pusuya yatmış bir Kızıl Gemi hissetmişti. Onun karşısına karanlıkta çıkma-

mızı istedi.

Justin pruvamızda durmuş, Verity'nin kulesindeki Serene'le İrfan bağı kurmuştu. Biz karanlıkta, onun hissettiği gemiye doğru yol alırken Verity zihnimde sözsüz bir mırıltıydı. Başka bir şey daha mı? Onun Kızıl Gemi'nin ötesini, karanlıkta ileriyi hisseden bir adam gibi araştırdığını hissedebiliyordum. Tedirginliğini hissettim. Konuşmamıza izin yoktu ve yaklaştıkça küreklerimiz ses çıkarmayacak şekilde sarıldı. Gecegözleri bana onların kokusunu alabildiğini fısıldadı ve sonra onları gördük. Uzun, alçak ve koyu renkli Kızıl Gemi önümüzde suyu yarıyordu. Güvertelerinden ani bir çığlık yükseldi; bizi görmüşlerdi. Kaptanımız bize küreklerimize asılmamızı söyledi, ama bunu yaparken hastalıklı bir korku dalgası beni içine çekti. Kalbim hızla atmaya, ellerim titremeye başladı. İçime hücum eden korku bir çocuğun karanlıkta saklanan şeylere karşı duyduğu isimsiz korkuydu, aciz bir korku. Küreğimi kavradım ama onu çekecek gücü bulamadım.

"Korrikska," diye inlediğini duydum bir adamın kalın, Dışada-lı bir aksanla. Sanırım Nonge'dı. İnsanlıktan çıkanın tek ben olmadığımın farkına vardım. Küreklerimiz düzenli çekilmiyordu. Kimi sıralarda başları küreklerine eğilmiş oturuyor, diğerleri çılgınca ama düzensiz kürek çekerken küreklerin palaları sıçrıyor ve suya çarpıyordu. Kızıl Gemi amaçlı bir şekilde üzerimize gelirken biz sakatlanmış bir böcek gibi suyun yüzeyinde sekiyorduk. Gözlerimi kaldırdım ve ölümün benim için gelmesini izledim. Kanın kulaklarımdaki basıncından paniğe kapılmış erkek ve kadınların çığlıklarını duyamıyordum. Nefes bile alamıyordum. Gözlerimi göğe kaldırdım.

Kızıl Gemi'nin arkasında, siyah suda parlıyor gibi duran beyaz bir gemi vardı. Bu akıncı gemisi değildi; Kızıl Gemi'nin neredeyse üç katı büyüklüğünde, iki yelkeni de indirilmiş, sakin suda demirlemiş bir gemiydi, Güvertesini hayaletler ya da İşlenmişler

adımlıyordu. Onlardan hiçbir yaşam belirtisi almıyordum ama yine de hareketlerinde bir amaç vardı, küçük bir sandalı suya indirmeye hazırlıyorlardı. Kıç güvertesinde bir adam duruyordu. Onu gördüğüm anda başka yana bakamadım.

Gri bir pelerin giymişti, yine de karanlık gökte bir lamba onu aydınlatıyormuş gibi açıkça resmedilmiş olarak gördüm. Gözlerini, burnunun çıkıntısını, yüzünü çevreleyen siyah kıvırcık sakalını görebildiğime yemin ederim. Bana güldü. "İşte bize gelecek biri!" diye bağırdı birine ve bir elini kaldırdı. Eliyle beni işaret etti ve tekrar yüksek sesle güldü, kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Bana korkunç bir yalnızlıkla baktı, sanki mürettebatımızdan yalnız ben onun avıymışım gibi. Ona baktım, gördüğüm halde onu hissedemiyordum. Orada! Orada! diye yüksek sesle feryat ettim ya da asla kontrol edemeyeceğim İrfan onu kafamın içerilerinden dışarı sıçrattı. Karşılık gelmedi. Ne Verity, ne Gecegöz-leri, hiç kimse, hiçbir şey. Yalnızdım. Bütün dünya sessizleşmiş ve durmuştu. Etrafımda tayfa arkadaşlarım korkudan takırdıyor ve yüksek sesle bağırıyorlardı, ama hiçbir şey hissetmiyordum. Artık orada değillerdi. Kimse orada yoktu. Denizde martı, balık yoktu, iç duyularımın ulaşabildiği herhangi bir yerde hayat yoktu. Gemideki pelerinli şekil korkulukların üzerinden ileriye eğildi, suçlayan parmağıyla beni işaret ederek. Gülüyordu. Yalnızdım. Dayanılmayacak kadar büyük bir yalnızlıktı. Beni sardı, etrafımı çevirdi, beni örttü ve boğmaya başladı.

Onu geri püskürttüm.

Sahip olduğumu bilmediğim bir refleksle İzanı ondan uzaklaşmak için mümkün olduğunca sert kullandım. Fiziksel olarak geriye fırlayıp karinada oturak tahtasının üzerine düşen, diğer kü-rekçilerin ayaklarına dolanan ben oldum. Gemideki şeklin tökezlediğini, büküldüğünü ve sonra yana düştüğünü gördüm. Fazla su sıçramadı, ama sadece bir kişiydi. Yüzeye çıktıysa bile görmedim.

Onu arayacak zaman da yoktu. Kızıl Gemi küreklerimizi paramparça edip kürekçileri fırlatarak bize ortadan çarpmıştı. Dışa-dalılar güvenle bağırıyor, kendi gemilerinden bizimkine atlarken kahkaha atarak bizimle alay ediyorlardı. Ayaklandım ve baltama uzanmak için sırama atıldım. Etrafımda diğerleri de aynı şekilde kendilerine geliyorlardı. Savaşa hazır değildik, ama artık korkudan felce de uğramamıştık. Gemimize gelenler çelikle karşılaştılar ve savaş başladı.

Geceleyin açık deniz kadar karanlık bir yer yoktur. Dostla düşman karanlıkta ayırt edilemiyordu. Bir adam üzerime atladı; yabancıyı zırhının derisinden yakaladım, onu aşağı çektim ve boğdum. Beni kısa bir süre yakalayan uyuşmadan sonra, bana çarpan korkuda zalim bir rahatlama vardı. Sanırım hızlı oldu. Doğrulduğumda diğer gemi bizden uzaklaşıyordu. Kürekçilerinin sadece yansı vardı ve güvertelerinde hâlâ savaş sürüyordu, ama gemi adamlarını bırakıyordu. Kaptanımız işlerini bitirmemiz ve Kızıl Gemi'nin peşine düşmemiz için bize bağırıyordu. Faydasız bir emirdi. Biz onları öldürüp güvertemizden aşağı atana kadar diğer gemi karanlıkta kaybolmuştu. Justin, boğazı sıkılmış ve dövülmüş olarak hayattaydı, ama o an Verity'ye İrfanlamaktan acizdi. Sonuçta küreklerimizin bir kısmı un ufak olmuştu. Yeni kürekler dağıtılır ve yola koyulurken kaptan hepimize sövdü, ama çok geçti. Hepimize sessiz olmamızı haykırdı, ama hiçbir şey duyamadık ve göremedik. Oturağımın üzerinde dikildim ve yavaş yavaş tam bir daire çizerek döndüm. Boş siyah su. Kürekli tekneden iz yoktu. Ama bana daha da tuhaf geleni yüksek sesle söylediğim-di. "Beyaz gemi demir atmıştı. Ama o da gitmiş!"

Etrafımdaki başlar bana bakmak için döndü. "Beyaz gemi mi?"

"İyi misin Fitz?"

"Bir Kızıl Gemi evlat, savaştığımız bir Kızıl Gemi'ydi."

"Beyaz bir gemiden bahsetme. Beyaz bir gemi görmek kendi

ölümünü görmektir. Kötü şans." Bu sonuncusunu Nonge tıslamış-tı bana. Bir felaket görüntüsü değil, gerçek bir gemi gördüğümü söylemek için ağzımı açtım. Başını hayır anlamında salladı ve sonra boş suya bakmak için kafasını çevirdi. Çenemi kapadım ve yavaşça oturdum. Başka kimse görmemişti onu. Diğerlerinden hiçbiri bizi kavrayan ve savaş planlarımızı paniğe çeviren o korkunç korkudan bahsetmedi. O gece kasabaya döndüğümüzde, meyhanelerde söylenen bir gemiyle karşılaştığımız, savaşa tutuştuğumuz ve Kızıl Gemi'yi elimizden kaçırdığımızdı. O karşılaşmadan geriye paramparça olmuş birkaç kürek, bazı yaralılar ve gü-vertelerimizdeki Dışadalı kanından başka bir delil kalmadı.

Hem Verity, hem de Gecegözleri'yle özel olarak görüştüğümde ikisi de bir şey görmediklerini söylediler. Verity bana diğer gemiyi görür görmez onu dışarda bıraktığımı söyledi. Gecegözleri de kendimi ona tamamıyla kapamış olduğumu kabullenmek zorunda kaldı. Nonge bana beyaz gemiler hakkında hiçbir şey söylemeyecekti; herhangi bir konuda sohbet edecek havada değildi. Sonra eski efsaneler hakkında bir parşömende beyaz gemiden bahsedildiğini

görecektim. O lanetlenmiş bir gemiydi, deniz için kıymeti olmayan boğulmuş gemici ruhlarının merhametsiz bir kaptan için sonsuza kadar çalışacakları bir gemi. Bu bahsi tamamen bir kenara bırakmaya zorlandım, yoksa deli olduğum düşünülecekti.

Yazın kalan kısmında Kızıl Gemiler Rurisk'ten kurtuldu. Onları görecek, takip edecek, ama asla birini yakalamayı başaramayacaktık. Bir keresinde az önce akın yapmış bir tanesini takip etme şansına erdik. Hafiflemek ve bizden kaçmak için esirlerini gemiden denize attı. Attıkları on iki kişiden dokuzunu kurtardık ve onları kasabalarına İşlenmemiş olarak götürdük. Biz ulaşamadan boğulan üçü için yas tutuldu, ama herkes İşlenmeden daha iyi bir kader olduğunda hemfikirdi.

Diğer gemiler de aynı şansa sahipti. Constance, Akıncılara bir köye saldırılarının ortasında rastladı. Hızlı bir zafer kazanamadılar, ama kumsala çekilmiş Kızıl Gemi'ye Akıncıların kolay kaçmasına izin vermeyecek şekilde zarar verecek kadar öngörülüydüler. Hepisini avlamak günler sürdü çünkü gemilerine yapılanı gördüklerinde ağaçlık araziye yayıldılar. Diğer gemiler de benzer tecrübeler yaşadılar; takip ettik, Akıncıları sürdük, diğer gemiler bile akıncı gemileri batırmak gibi bazı başarılar kazandılar, ama o yaz başka sağlam gemi ele geçiremedik.

Böylece İşlemeler azaldı ve her gemi batırışımızda, kendimize bir tane azaldığını söyledik. Ama kalanların sayısında bir değişiklik oluyora benzemiyordu. Bir açıdan Altı Dukalık halkına umut veriyorduk, diğer açıdan bütün yaptıklarımıza rağmen, Akıncı tehdidini kıyılarımızdan uzaklaştıramadığımız için umutsuzluk da.

Benim için o uzun yaz korkunç bir yalnızlık ve dayanılmaz bir yakınlık dönemiydi. Verity çoğu kez benimleydi, yine de herhangi türden bir savaş başladığında bağlantıyı asla koruyamadığımı fark ettim. Mürettebatımız her çarpıştığında beni istila etmekle tehdit eden duygu girdabının Verity de farkındaydı. Diğerlerinin düşüncelerine ve duygularına karşı savunmaya geçmeye kalkışarak sınırlarımı onun bile yaramayacağı kadar sıkı kapattığım teorisini ileri sürdü. Ayrıca bunun İrfanda güçlü, ondan bile güçlü olduğum anlamına gelebileceğini, ama bir savaş sırasında bu engeli indirmemin beni etrafımdaki herkesin bilincinde boğulmama neden olacak kadar hassas olduğumu ileri sürdü. İlginç bir teoriydi, ama soruna pratik bir çözüm getirmeyen bir teori. Yine de Verity'yi yanımda götürdüğüm günlerde onun için belki Burrich dışında başka hiçbir adama karşı taşımadığım bir duygu geliştirdim. Ürperten bir aşinalıkla İrfan açlığının onu nasıl kemirdiğini anladım.

Ben çocukken Kerry ile bir gün okyanusa bakan yüksek bir uçuruma tırmanmıştık. Tepeye varıp üzerinden baktığımızda b'a-

na kendini aşağı atmak için neredeyse boğucu bir istek duyduğunu itiraf etti. Sanırım bu Verity'nin hissettiğine benzer bir histi. İrfanın hazzı aklını çelmişti ve kendini toptan ona savurmayı, varlığının her hücresini onun ağına atmayı özlüyordu. Sadece benimle yakın bağlantısı besliyordu onu. Ve yine de Altı Dukalık için vazgeçemeyeceği kadar çok güzel şey yaptık, İrfan onu yiyip bitiriyor olsa bile. Issız kule penceresindeki birçok saatini onunla mecburen paylaştım, oturduğu sert sandalyeyi, iştahını öldüren bitkinliğini, hareketsizliğin getirdiği şiddetli kemik ağrılarını bile. Nasıl eriyip gittiğine şahit oldum.

Birini bu kadar iyi tanımanın güzel olup olmadığını bilmiyorum. Gecegözleri kıskanıyordu ve bunu açıkça söyledi. En azından gördüğü şekliyle onun için ihmal edilmenin açık öfkesi vardı. Molly'yle daha zordu.

Bu kadar çok uzakta olmam için gerçek bir neden göremiyor-du. Neden bütün insanlar içinde ben savaş gemilerinden birinde tayfalık etmek zorundaydım? Ona söylebildiğim neden, Verity'nin istediği, onu tatmin etmedi. Beraber geçirdiğimiz azıcık vakitlerin tahmin edilebilir bir düzeni olmaya başlamıştı. Bir tutku fırtınasında bir araya gelir, birbirimizde kısa bir an huzur bulur ve sonra tartışmaya başlardık. Yalnızdı, hizmetçi olmaktan nefret ediyordu, kendi için kenara ayırabildiği az miktarda para çok çok yavaş bir şekilde artıyordu, beni özlüyordu, onun hayatını çekilir kılan tek şey benken neden bu kadar çok gitmek zorundaydım? Bir keresinde ona gemide kazandığım parayı vermeyi önerdim ama sanki ona orospu demişim gibi katılaştı. Herkesin önünde evlilik bağıyla bağlanmadıkça benden hiçbir şey almayacaktı. Ve ben ona bunun ne zaman gerçekleşebileceği konusunda hiçbir gerçek umut veremiyordum. Hâlâ daha Shrewdün benimle Celerity hakkındaki planlarını Molly'ye açacak anı yakalayamıyordum. O kadar çok ayrı kalıyorduk ki, birbirimizin gündelik hayatının seyri-

ni kaybetmiştik ve bir araya geldiğimizde hep aynı tartışmaların acı kabuklarını tekrar tekrar çiğneyip duruyorduk.

Bir gece ona gittiğimde saçlarının arkadan kırmızı kurdelalar-la bağlı olduğunu ve çıplak boynundan aşağı söğüt yapraklan şeklinde sallanıp duran zarif gümüş küpeler takmakta olduğunu fark ettim. Sade beyaz geceliğinin içindeki

görüntüsü nefesimi kesti. Konuşmak için soluklandığımız daha sakin bir anda küpelerine iltifat ettim. Safça Prens Regal en son ondan mum almaya geldiğinde bunları ona hediye ettiğini, çünkü böylesine güzel kokulu mumların hak ettiğini ödediğini nadiren hissedecek kadar hoşnut olduğunu belirttiğini söyledi. Bana bunu söylerken gururla gülümsedi, kendi saçları ve kurdelaları yastığın üzerinde vahşice dolaşmışken parmakları benim savaşçı at kuyruğumla oynuyordu. Yüzümde ne gördü bilmiyorum, ama gözleri büyüdü ve benden uzaklaştı.

"Regal'in hediyelerini kabul edecek misin?" diye sordum soğuk bir şekilde. "Benim dürüstçe kazandığım parayı kabul etmeyeceksin, ama o ... takıyı alacaksın."

İhanetin kıyısında sendeledim, ama onun hakkında düşündüklerimi ifade edecek kelime bulamadım.

Molly'nin gözleri kısıldı ve geri çekilme sırası bana geldi. "Ona ne demeliydim? 'Hayır efendim, benimle evlenene kadar cömertliğinizi kabul edemem mi?' Regal'le aramda seninle aramda olan şey yok. Bu bir müşterinin bahşişiydi, usta bir zanaatkara çoğu kez verildiği gibi. Bana onları neden verdiğini düşündün? Sevgime karşılık mı?"

Birbirimize dik dik baktık ve bir süre sonra neredeyse bir özür olarak kabul etmeye niyetli olduğu şeyi söylemeyi başardım. Ama sonra onları ona yalnızca beni sinirlendireceğini bildiği için verdiği fikrini ileri sürmek hatasını yaptım. Bunun üzerine, Regal'in aramızda ne olduğunu nereden bilebileceğini ve küpeler gibi bir

bahşişi hak etmeyecek kadar kötü iş çıkardığını mı düşündüğümü bilmek istedi. Çekişmelerimizi bize kalan azıcık zamanda hallettiğimizi söylemek kafi olur. Ama tamir edilmiş bir çömlek asla kırılmamış bir çömlek kadar sağlam değildir; gemiye sanki onunla hiç vakit geçirmemiş kadar yalnız dönüyordum.

Küreğime eğildiğim, mükemmel bir ritm tutturduğum ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştığım zamanlarda kendimi sık sık Pati-ence ve Lacey'yi, Chade, Kettricken ya da Burrich'i bile özlerken buluyordum. O yaz kraliçemizi ziyaret edebildiğim nadir anlarda, onu hep kulenin tepesindeki bahçede bulmuştum. Güzel bir yerdi, ama çabalarına rağmen, diğer Buckkeep bahçelerinin hiçbirine benzemiyordu. Bitkileri düzenleme ve yetiştirme şeklinde bilenmiş bir basitlik vardı. Orada sakince, derin derin düşünebilirdim, ama yazın sıcak rüzgarında tembel tembel oturulacak bir yer değildi ve Verity'nin hatırladığının bu olduğundan şüpheliydim. Kendini orada meşgul ediyor ve bundan hoşlanıyordu, ama bir zamanlar yapacağına inandığı gibi Verity'yi ona bağlamamıştı. Her zamanki kadar güzeldi, ama mavi gözleri meşguliyet ve endişeyle, hep gri bulutlarla kaplıydı. Kaşlarını o kadar sık çatıyordu ki, yüzünü gevşettiğinde insan alnında güneşin asla erişemediği solgun çizgiler görüyordu. Onunla orada vakit geçirdiğim zamanlarda sık sık hanımlarının çoğunu azat eder ve sonra beni Ru-risk'm eylemleri konusunda Verity'mişcesine sorguya çekerdi. Ona rapor vermeyi bitirdiğimde, çoğu kez dudakları sert bir çizgi haline gelmiş olurdu ve kule duvarının tepesinden göğün kenarına değen denize bakardı. Yazın sonuna doğru bir öğleden sonra böyle bakarken ona yaklaşıp gemime dönmek için iznini istedim. Sorduğumu duymamışa benziyordu. Onun yerine yumuşakça, "Nihai bir çözüm olmalı. Hiçbir şey, hiç kimse böyle devam edemez. Bunu sona erdirmenin bir yolu olmalı," dedi.

"Güz fırtınaları yakında gelir, Kraliçem. Don asmalarınızdan

bazılarına şimdiden değmiş. Fırtınalar asla ilk soğuktan geçe kalmazlar ve onlarla birlikte bize huzur gelir."

"Huzur ha?" İnanmayarak konuştu. "Uyanık yatmak ve bir sonra kimin öleceğini, gelecek yıl nereye saldıracaklarını düşünmek mi huzur? Bu huzur değil, işkence. Kızıl Gemiler'in saldırılarına bir son vermenin bir yolu olmalı. Ve ben bunu bulmaya niyetliyim."

Sözleri neredeyse bir tehdit gibi geliyordu kulağa.

17
ARALAR

Taştandı bağları, Dağlar'ın pırıldayan damarlı kayalarından. Etleri dünyanın parlayan tuzlarından. Ama yürekleri akıllı adamların yüreklerinden.

Uzaktan geldi o adamlar, uzun ve yorucu bir yoldan. Onlar için bir bitkinlik haline gelen yaşamlarını sermekte tereddüt etmediler. Günlerini sonlandırddar ve sonsuzluğa başladılar, eti ve kuşandıkları taşları bir kenara bıraktılar, silahlarının düşmesine
ve yeni kanatlarının çıkmasına izin verdiler. Elderlingler.

* * *

Kral nihayet beni çağırdığında gittim. Kendime verdiğim söze sadık kalarak o öğle sonrasından beri dairesine kendi isteğimle gitmemiştim. Dük Brawndy ve Celerity'yle beni ilgilendiren düzenlemeler yapmasındaki acılık beni hâlâ

kemiriyordu. Ama insanın kralı tarafından çağrılması görmezden gelinecek bir şey değildir, içimde hâlâ hangi kızgınlık çalkalanıyor olursa olsun.

Beni bir güz sabahı çağırttı. Kral Shrewd'un önünde durmaya-lı en azından iki ay olmuştu. Soytarı'yla karşılaştığımda bana yönelen yaralı bakışlarını görmezden geldim ve Verity'nin Shrewd'un dairesini neden ziyaret etmediğim konusundaki tesadüfi sorusunu savuşturdum. Yeterince kolaydı. Wallace hâlâ şöminedeki yılan gibi kapıyı koruyordu ve Kralın zavallı sağlığı kimse için sır değildi. Artık kimse dairelerine öğleden önce kabul

edilmiyordu. Bu yüzden kendime bu sabah çağırmalarının önemli bir şeyin alameti olduğunu söyledim.

Sabahın bana ait olacağını düşünmüştüm. Vaktinden erken ve şiddetli bir güz fırtınası bizi iki gündür dövüyordu. Sert rüzgar merhametsizdi, sırılsıklam eden yağmur açık teknedeki herhangi birinin kefaretini tamamıyla ödeyeceğine söz veriyordu. Bir önceki geceyi Rurisk mürettebatdan geri kalanlarla meyhanede, fırtınanın şerefine içerek ve Kızıl Gemiler'in yelkenine yapışmasını dileyerek geçirmiştim. Kaleye yatağıma sırılsıklam yıkılmak için ertesi gün dilediğim kadar uyuyabileceğimden emin olarak dönmüştüm. Ama kararlı bir uşak uyku beni terk edene kadar kapıyı yumrukladı ve sonra bana kralın resmi çağrısını iletti.

Yıkandım, tıraş oldum, saçımı düzeltip arkadan topladım ve temiz giysiler giyindim. İçin için yanan kızgınlığımı belli etmemek için kendimi toparladım. Kendime hakim olduğumdan emin olduğumda odamdan çıktım. Kralın kapısında kendimi tanıttım. Wallace'm dudak büküp beni geri çevirmesini bekliyordum. Ama bu sabah kapıyı ben tıklatır tıklatmaz açtı. Hâlâ kınayan gözlerle bakıyordu, ama beni hemen kralın huzuruna çıkardı.

Shrewd şöminesinin önünde minderli bir sandalyede oturuyordu. Her şeye rağmen, eriyip bitmiş olmasına yüreğim burkuldu. Teni parşömen gibi kağıdımsı ve yarı saydamdı, parmaklarında et kalmamıştı. Yüzü çökmüş, derisinin bir zamanlar gergin tuttuğu yanakları sarkıyordu. Siyah gözleri içeri kaçmıştı. Ellerini kucağında iyi bildiğim bir hareketle kavuşturmuştu. Ben de ellerimi beni hâlâ ara sıra yakalayan titremeyi gizlemek için böyle tutuyordum. Dirseğinin hizasındaki küçük bir masada bir tütsülük vardı ve duman çıkıyordu. Kirişlerde şimdiden mavimtrak bir sis oluşturmuştu. Soytarı ayağının dibinde kederle oturuyordu.

"FitzChivalry burada Majesteleri," diye geldiğimi bildirdi Wal-lace.

Kral dürtülmüş gibi irkildi, sonra bakışlarını bana çevirdi. Önünde durmak için kımıldadım.

"FitzChivalry," diyerek kabul etti kral beni.

Kelimelerinin arkasında hiçbir güç, hiçbir varlık yoktu. İçimdeki acılık hâlâ kuvvetliydi, ama onu böyle görmenin verdiği acıyı boğamazdı. O hâlâ benim kralımdı.

"Kralım, emrettiğiniz gibi geldim," dedim resmi bir tavırla. Soğukluğuma tutunmaya çalıştım.

Bana bitkinlikle baktı. Başını öbür yana çevirdi, omzuna doğru bir kez öksürdü. "Anlıyorum. Güzel." Bir an bana baktı. Göğsünü hırıldatan derin bir nefes aldı. "Dün gece Bearns Dük'ü Bravvndy'den bir haberci geldi. Hasat raporları ve o benzeri, daha ziyade Regal için haberler getirdi. Ama Brawndy'nin kızı Cele-rity ayrıca bu parşömeni göndermiş. Senin için."

Parşömeni bana uzattı. Sarı bir kurdelayla bağlanmış ve yeşil bir mum damlasıyla mühürlenmiş küçük bir parşömen. Almak için gönülsüzce adım attım.

"Brawndy'nin habercisi bu öğleden sonra Bearns'a dönecek. Eminim o vakte kadar uygun bir yanıt hazırlamış olursun." Ses tonu bunu bir rica olmaktan çıkarıyordu. Tekrar öksürdü. Ona karşı hissettiğim çelişik duygular midemi ekşitti.

"Yapabilirsem," dedim ve kral karşı çıkmayınca, parşömenin mührünü kırıp kurdelayı açtım. Parşömeni açınca içinde sarılmış ikinci bir parşömen buldum. İlkine göz attım. Celerity temiz, sağ-. lam bir el yazısıyla yazmıştı. İkinciyi açtım ve kısaca göz attım. Gözlerimi kaldırdığımda Shrewd'un gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Ona duygusuzca baktım. "Bana iyi dileklerini iletmek ve Ripplekeep kütüphanelerinde bulduğu bir parşömenin kopyasını göndermek için yazmış. Ya da tamamıyla hâlâ okunur olan bir suretini. Kabından Elderlinglerle ilgili olduğunu düşünmüş. Ripplekeep ziyaretim sırasında onlara duyduğum ilgiyi fark etmiş. Ba-

na öyle geliyor ki, yazı aslında felsefe ya da belki şiirle ilgili."

Parşömenleri Shrewd'a geri verdim. Bir anlık beklemeden sonra aldı. İlkini açtı ve bir kol boyu mesafede tuttu. Alnını kırıştırdı, parşömene kısaca baktı, sonra kucağına bıraktı. "Gözlerim bazen sabahtan kararıyor," dedi. Parşömenleri sanki güç bir işmiş gibi dikkatle sardı. "Ona uygun bir teşekkür notu yazacaksın."

"Evet Kralım." Sesim dikkati çekecek ölçüde resmiydi. Yine bana uzattığı parşömenleri aldım. Beni görmeden üstümden öteye bakarken birkaç dakika daha önünde bekledikten sonra, "Azat edildim mi Kralım?" diye sormaya cüret ettim.

"Hayır." Tekrar öksürdü, bu sefer daha sert. Uzun iniltili bir nefes daha aldı. "Azat edilmedin. Seni azat etseydim, bu yıllar önce olurdu. Unutulmuş bir kasabada büyümene izin verebilirdim. Ya da büyümediğinden emin olabilirdim. Hayır, FitzChivalry, seni azat etmedim."'Sesine eski varlığından bir şey gelmişti. "Seneler önce seninle bir anlaşma yaptım. Sen kendi payına düşeni yerine getirdin. Ve bunu iyi yaptın. Rapor vermeyi uygun bulmadığın zamanlarda bile bana nasıl hizmet ettiğini biliyorum. Bana karşı öfkeyle dolup taşsan bile nasıl hizmet ettiğini biliyorum. Bana vermiş olduklarından çok daha azını isteyebilirdim." Tekrar öksürdü; kuru, can yakan bir öksürük. Tekrar konuşabildiğinde bana hitap etmedi.

"Soytarı, bir kadeh sıcak şarap, lütfen. Ve Wallace'tan... çeşnilendirmek için baharatlı ot iste." Soytarı hemen ayaklandı, ama yüzünde bir istek görmedim. Onun yerine kralın sandalyesinin arkasından geçerken insanın kanını çekecek bir bakışla baktı. Kral beklemem için küçük bir el hareketi yaptı. Gözlerini ovuşturdu, sonra ellerini bir kez daha kucağına koydu. "Ben de kendi sözümü tutmaya çalışıyorum," diye konuşmaya devam etti. "İhtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacağıma söz verdim. Bundan fazlasını yapacağım. Vasıflı bir hanımefendiyle evlenmeni sağlayacağım.

Senin... ah. Teşekkür ederim."

Soytarı şarapla birlikte geri dönmüştü. Şarabı yarıya kadar doldurduğunu ve kralın kadehi iki eliyle kaldırdığını fark ettim. Şarabın yükselen kokusuyla yabancı otların hafif kokusunu yakaladım. Kadehin kenarı Shrewd onu ağzına götürene kadar iki kez dişlerine çarptı. Büyük bir yudum içti. Yuttu, sonra bir an kıpırtısız oturdu, gözleri dinliyormuş gibi kapalı. Bir kez daha bana bakmak için gözlerini açtığında şaşırmış görünüyordu. Bir an sonra kendini toparladı. "Senin bir unvan, yönetecek bir toprak sahibi olmanı sağlayacağım." Kadehini kaldırdı ve tekrar içti. Beni düşünürken zayıf ellerini ısıttığı kadehi elinde tutarak oturdu. "Brawndy'nin seni kızı için uygun bir eş olarak görmesinin azım-sanacak bir şey olmadığını sana hatırlatmalıyım. Doğumun konusunda tereddüt etmiyor. Celerity sana bir unvan ve kendine ait mülklerle gelecek. Kısmet bana senin de aynına sahip olduğunu görme fırsatını verecek. Senin için sadece en iyisini istiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor mu?"

Soru beni konuşmakta özgür bırakmıştı. Bir nefes aldım ve ona ulaşmaya çalıştım. "Kralım, iyiliğimi istediğinizi biliyorum. Dük Brawndy'nin bana verdiği onurun da pekala farkındayım. Leydi Celerity her erkeğin isteyebileceği kadar hoş bir kadın. Ama leydi benim seçimim değil."

Bakışı kararardı. "İşte şimdi Verity gibi konuştun," dedi ters bir şekilde. "Ya da baban gibi. Sanırım inatçılığı annelerinin göğüslerinden emmişler." Kadehi kaldırdı ve sonuna kadar içti. Arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı. "Soytarı. Bir şarap daha, lütfen."

Soytarı kadehini aldıktan sonra, "Söylentileri duydum," diye konuşmaya devam etti. "Regal onları bana getiriyor ve bir mutfak hizmetçisi gibi fısıldıyor. Önemlilermiş gibi. Tavukların gıdaklaması. Köpeklerin havlaması. Ancak bu kadar önemli." Soytan'nın kadehi itaatkar bir tavırla doldurmasını seyrettim, narin bedenin-

deki her kasta gönülsüzlüğü aşikardı. Wallace sanki büyüyle çağrılmış gibi meydana çıktı. Tütsüyü besledi, dikkatle büzülmüş dudaklarıyla ufak bir kömüre ateş yığını düzleşene kadar üfledi ve sonra ortadan kayboldu. Shrevvd kıvrılan duman yüzünü yalayacak şekilde dikkatle eğildi. İçine çekti, öksürür gibi oldu, sonra dumandan daha fazla çekti. Sandalyesinde arkaya yaslandı. Soytarı şarabını tutarak sessizce duruyordu.

"Regal bir oda hizmetçisinin aklını başından aldığını iddia ediyor. Durmaksızın onun peşinden koştuğunu. Şey, her erkek genç olur. Bütün hizmetçiler gibi." Kadehini aldı ve tekrar içti. Yanağımın içini ısırarak, gözlerimin taşlaşmasını dileyerek önünde durdum. Ne kadar çabalasam da ihanetini engelleyemediğini ellerim titremeye başladı. Ellerimi titremesini durdurmak için onları göğsümde kavuşturmak istiyordum, ama yanımda tuttum. Elimdeki küçük parşömeni kırmamaya dikkat ettim.

Kral Shrewd kadehi indirdi. Dirseği hizasındaki masanın üzerine bıraktı ve şiddetle iç geçirdi. Başını sandalyesinin yastıklarına yaslarken, bıraktı gevşek elleri kucağına düşsün. "FitzChi-valry," dedi.

Karşısında duygusuzca durdum ve bekledim. Gözkapaklarının düşmesini, sonra kapanmasını seyrettim. Sonra tekrar açıldı. Konuşurken başı hafifçe sallanıyordu. "Sende Constance'm öfkeli dili var," dedi. Gözleri tekrar kapandı. "Senin için iyi olanı yapmak isterim," diye mırıldandı. Bir an sonra gevşek ağzından bir horultu çıktı. Ve ben yine de karşısında durdum, ona baktım. Kralım.

Gözlerimi nihayet ondan çevirdiğimde beni daha büyük bir çalkantıya sürükleyebilecek tek şeyi gördüm. Soytarı dizlerini göğsüne çekip kederle Shrewd'un ayaklarına sarıldı. Bana kızgınlıkla baktı, ağzı düz bir çizgiydi. Renksiz gözlerinden saydam gözyaşları akıyordu.
Kaçtım.

Odamda bir süre şöminemin önünü arşınladım. İçimdeki duygular beni yakıyordu. Kendimi sakin olmaya, oturmaya ve kalemle kağıt çıkarmaya zorladım. Dük Brawndy'nin kızına kısa, doğru bir teşekkür notu yazıp dikkatle kıvırdım, mumla mühürledim. Ayağa kalktım, gömleğimi düzelttim, saçlarımı geriye doğru düzelttim ve sonra parşömeni şöminedeki ateşe fırlattım.

Sonra tekrar yazmak için oturdum. Celerity'ye, benimle masada flört eden ve benimle rüzgarda kayalıklarda duran ve asla gelmemiş birini beklemiş utangaç kıza bir mektup yazdım. Ona parşömen için teşekkür ettim. Ona yazı nasıl geçirdiğimden bahsettim. Günlerce Rurisk'te kürek çekmekten, kılıç konusunda, baltayı silahım kılan beceriksizliğimden. Acımasızca ayrıntı vererek ilk savaşımızdan bahsettim ve sonrasında nasıl tiksindiğimden. Bir Kızıl Gemi bize saldırdığında küreğimin başında korkudan donakalarak nasıl oturduğumdan bahsettim. Gördüğüm beyaz gemiden söz etmedim. Dağlar'daki uzun hastalığımın kötü sonucu olan titremelerden hâlâ ara sıra çektiğimi söyleyerek bitirdim mektubu. Tekrar dikkatle okudum. Kendimi sıradan bir kürekçi, bir korkak ve geçersiz biri gibi göstermiş olduğumdan tatmin olarak mektubu bir parşömene sardım ve onun kullanmış olduğu sarı kurdelayla bağladım. Mühürlemedim. Kimin okuduğu umrum-da değildi. Gizlice, Dük Brawndy'nin kızma yazılmış bu mektubu okumasını ve sonra bir daha adımı anmasını yasaklamasını umdum.

Kral Shrewd'un kapısını tekrar çaldığımda, Wallace her zamanki korkunç hoşnutsuzluğuyla kapıyı açtı. Parşömeni benden sanki eli kirlenmiş gibi aldı ve kapıyı suratıma sert bir şekilde kapattı. Odama dönerken fırsat verilse onda hangi üç zehri kullanabileceğimi düşündüm. Kralımı düşünmekten daha az güçtü.

Odama girince, kendimi yatağıma attım. Gecenin gelmesini ve Molly'ye gitmenin güvenli olmasını diledim. Sonra sırlarımı dü-

şündüm ve o hoş bekleyiş de yok oldu. Yatağımdan fırlayıp pencere panjurlarını fırtınaya açtım. Ama hava bile beni aldattı.

Mavi gök bulutları yarmış, solgun bir güneş ışığını içeri almıştı. Denizin üzerinde kaynaşan ve toplaşan siyah bulut kümesi bu soluklanmanın fazla uzun sürmeyeceğine işaret ediyordu. Ama o an için rüzgar ve yağmur azalmıştı. Havada bir sıcaklık belirtisi bile vardı.
Gecegözleri hemen zihnime geldi.

Avlanmak için çok ıslak. Her ot parçasında su damlaları var. Ayrıca ortalık aydınlık. Sadece insanlar gün ışığında avlanacak kadar aptaldır.

Tembel tazı, diyerek azarladım onu. İninde kuyruğu burnuna değecek şekilde kıvrıldığını biliyordum. Tok karnının sıcak doygunluğunu hissettim.
Belki bu gece, önerisinde bulundu ve uykusuna geri döndü.

Kendimi ondan çektim, sonra pelerinimi kaptım. Duygularım günü dört duvar arasında geçirmeme izin vermiyordu. Kaleden çıktım ve Buckkeep Kasabası'na doğru yola koyuldum. Shrewd'un benimle ilgili kararma duyduğum kızgınlık, bitkinliği karşısında hissettiğim dehşetle savaşıyordu. Kralın titreyen ellerinden, hapların verdiği uykusundan kaçmaya çalışarak hızla yürüdüm. Lanet olası Wallace! Kralımı benden çalmıştı. Kralım benden hayatımı çalmıştı. Daha fazla düşünmeyi reddettim.

Yanlarından geçerken ağaçlardan su damlıyor ve uçları sararmış yapraklar yere düşüyordu. Kuşlar sağanağın bu beklenmedik ara verişi ile neşe içinde ötüyorlardı. Güneş her şeyin üstündeki çiği pırıldatarak ve topraktan zengin kokular çıkararak yükseldi. İçimdeki kargaşaya rağmen, günün güzelliği beni etkiledi.

Son zamanlardaki sağanaklar Buckkeep Kasabası'nı temizlemişti. Kendimi pazarda hevesli bir kalabalığın arasında buldum. Her tarafta alışveriş yapmak ve aldıklarını fırtına bizi tekrar s iril-

sıklam etmeden eve yetiştirmek için acele eden insanlar vardı. Sevimli meşguliyet ve sıcakkanlı gürültü, benim tatsız ruh halimle uyuşmuyordu. Parlak kırmızı bir pelerinle başlık gözüme çarpana kadar pazarı aksi aksi seyrettim. Kalbim altüst oldu. Molly kalede hizmetçi mavisi giyiyor olabilirdi, ama pazara geldiğinde hâlâ eski kırmızı pelerinini giyiyordu. Patience'ın yağmur dinmişken onu birtakım işler için göndermiş olduğuna şüphe yoktu. O, Chal-ced'den gelme

baharatlı çay paketleri için inatla pazarlık ederken ben fark ettirmeden onu seyrettim. Çenesinin satıcıya kafa sallarken yaptığı çıkıntıya âşık oldum. Ani bir ilham yüreğimi hoplattı.

Cebimde para vardı, kürekçi ücretim. Onunla dört tatlı elma, iki kuşüzümü çöreği, bir şişe şarap ve biberli et aldım. Taşımak için torba ve kalın, yün bir battaniye de aldım. Kırmızı. Bir yandan alışveriş yaparken bir yandan da Molly'yi ona görünmeden gözden kaybetmemek Chade'in bana öğrettiği her beceriye mal oldu. İpek kurdela almak için kadın şapkacısına giderken onu göze çarpmadan izlemek ve sonra Buckkeep'e doğru yola koyulduğunda peşine düşmek daha da zor oldu.

Yoldaki ağaçların gölgelediği bir dönemeçte onu yakaladım. Arkasından sessizce yaklaşıp, aniden kaldırıp kollarımda döndürünce nefesi kesildi. Onu yere bıraktım ve sesli bir şekilde öptüm. Onu duvarların dışında ve parlak güneşin altında öpmenin neden bu kadar farklı hissettirdiğini söyleyemem. Tek bildiğim, bütün dertlerim beni aniden terk etti.

Yerlere kadar eğilerek selam verdim. "Leydim kısa bir yemek için bana katılırlar mı?"

"Alı, yapamayız," diye cevap verdi, ama gözleri parladı. "Gören olur."

Abartılı hareketlerle etrafımıza baktım, sonra kolunu tuttum ve onu yoldan çektim. Ağaçların altında fazla çalılık yoktu. Onu üzerinden su damlayan ağaçların arasından, düşmüş bir kütüğün

üzerinden ve ayaklarımıza dolanan çalılıklardan geçirdim. Kayalıkların kenarına, okyanusun gümbürtü ve hışırtısının yukarısına geldiğimizde küçük, kumluk bir sahile varana kadar kayaların üzerinde çocuklar gibi emekledik.

Koydaki bu kuytu köşede suların sürüklediği ağaç dalları tesadüfen üst üste yığılmıştı. Kayalıklardaki bir çıkıntı kumun küçük bir kısmını neredeyse kuru tutmuş, ama güneş ışınlarının ulaşmasını engellememişti. Şimdi güneş şaşırtıcı bir sıcaklıkla parlıyordu. Molly yiyeceklerle battaniyeyi benden aldı ve odun toplamamı emretti. Nemli odunu nihayet yakan o oldu yine de. Tuz yeşil ve mavi renkler çıkararak yanmasına neden oluyordu ve yeterince ısıttığından ikimiz de pelerinlerimizle başlıklarımızı çıkarttık. Gökyüzünün altında parlak güneş saçlarına parıltılar verir ve rüzgar yanaklarını pembeleştirirken onunla oturmak ve ona bakmak çok güzeldi. Birini uyandırma korkusu olmadan yüksek sesle gülmek, seslerimizin martıların çığlıklarına karışması çok güzeldi. Şarabı şişeden içtik ve parmaklarımızla yedik ve sonra ellerimizdeki yapışkanlığı yıkamak için dalgaların kenarına yürüdük.

Bir süre fırtına tarafından savrulmuş hazineler arayarak kayalara ve dallara tırmandık. Dağlar'dan döndüğümden beri hissetmediğim kadar kendim gibi hissettim kendimi ve Molly de çocukluğumun vahşi, terbiyesiz kızına çok benziyordu. Saçı açıldı ve yüzüne savruldu. Onu kovalarken kaydı ve bir dalga havuzuna sendeledi. Battaniyeye döndük, ayakkabılarını çıkardı, kurumaları için ateşin yanına koydu. Battaniyede geriye kaykıldı, gerindi.

Üzerimizdekileri çıkarmak birden çok güzel bir fikir gibi göründü.

Molly bundan benim kadar emin değildi. "Bu battaniyenin altında kum olduğu kadar taş da var. Sırtımda berelerde dönmeye niyetim yok."

Onu öpmek için üzerine eğildim. "Değmez miyim?" diye sor-

dum ikna edici bir tavırla.

"Sen mi? Tabii ki, hayır!" Beni aniden itince sırtüstü düştüm. Sonra kendini cesaretle üzerime attı. "Ama ben değerim."

Bana bakarken gözlerindeki vahşi pırıltı nefesimi kesti. İnsafsızca da olsa iddiasında haklı olduğunu keşfettim, hem taşlara hem de berelere fazlasıyla değeceği konusunda. Yüzünü kaplayan saçlarının arasından göz kırpan mavi gökyüzü kadar olağanüstü bir görüntüyü daha önce hiç görmemiştim.

Sonradan vücudunun yarıdan fazlası üzerimde uzandı ve soğuk tatlı havada kestirdik. Sonunda titreyerek oturdu, giysilerini üzerine geçirdi. Bluzunu tekrar bağlamasını seyrettim. Karanlık ve mum ışığı benden hep çok fazla şey gizlemişti. Şaşkın bakışlarıma baktı, bana dil çıkardı, sonra duraladı. Saçımın kuyruğu çözülmüştü. Saçlarımı yüzümü çevreleyecek şekilde öne çekti, sonra kırmızı pelerininin bir katını alnıma koydu. Başını iki yana salladı. "Olağanüstü çirkin bir kız olurdun."

Homurdandım. "Bir erkek olarak da daha iyi değilim."

Gücenmiş göründü. "Çirkin değilsin." Bir parmağını göğsümden aşağı gezdirdi. "Geçen gün çamaşır avlusunda bazıları senin Burrich'ten bu yana ahırlara gelmiş en iyi şey olduğunu söylüyordu. Sanırım saçın yüzünden. Çoğu Buck erkeğininki gibi kaba değil." Birkaç saç telini parmağına doladı.

"Burrich mi!" dedim homurtuyla. "Kadınlar arasında beğenildiğini söyleyemezsin bana!"

Bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş? Çok hoş yapılı bir adam, temiz ve görgülü ayrıca. Dişleri sağlam ve o gözler! Karanlık mizacı göz korkutucu, ama yine de ellerini ondan uzak tutmak isteyenlerin sayısı pek az. Çamaşırcılar çarşaflarında ortaya çıktığı gün onu silkelemek için acele etmeyecekleri konusunda hemfikirdiler."
"Ama bunun olmasına imkan yok," diye belirttim.
"Evet," diye katıldı düşünceli bir halde. "Bu da hemfikir ol-

dukları diğer şeydi. İçlerinden sadece biri ona sahip olduğunu iddia etti ve o vakit çok sarhoş olduğunu kabul etti. Bir Bahar Bay-ramı'nda, dedi sanırım." MoUy bana baktı, sonra yüzümdeki inanmaz bakışa yüksek sesle güldü. "Dedi ki," diye devam etti MoUy sataşarak, "Aygırların arasında onların yöntemlerini öğrenecek kadar çok vakit geçirmiş. Diş izini bir hafta omzunda taşımış."
"Bu olamaz," dedim. Kulaklarım Burrich'in adına kızardı. "Ne kadar sarhoş oursa olsun, bir kadına kötü davranmaz."
"Aptal çocuk!" Çevik parmakları saçını tekrar örmeye koyulurken MoUy başını iki yana salladı. "Kimse kadına kötü davranıldı-ğını söylemedi." Bana cilveyle baktı. "Ya da hoşnut olmadığını."
"Yine de inanmıyorum," diye belirttim. Burrich mi? Ve kadının da hoşuna gitmiş ha?
"Gerçekten de burasında hilal şeklinde küçük bir iz var mı?" Elini kalçamın yukarısına koydu ve bana gözlerini kısarak baktı.
Ağzımı açtım, tekrar kapadım. "Kadınların böyle gevezelikler ettiklerine inanamam," dedim sonunda.
"Çamaşır avlusunda başka şey hakkında nadiren konuşurlar," dedi MoUy sakince.
Merak üstün gelene kadar dilimi tuttum. "Hands hakkında neler diyorlar?" Ahırlarda birlikte çalıştığımız zamanlarda, kadınlarla ilgili hikayeleri beni hep şaşkına çevirmişti.
"Güzel gözleri ve kirpikleri olduğunu, ama geri kalan her yerinin yıkanması gerektiğini. Birçok kez."
Neşeyle güldüm ve bana bir daha övüneceği zaman için aklımda tuttum bu sözleri. "Ya Regal?" diye cesaretlendirdim onu.
"Regal. Hımmm." Bana rüyada gibi baktı, sonra kaşlarımı çatmama güldü. "Prenslerden bahsetmiyoruz canım. Bazı görgü kurallarına uyuyoruz."
Onu yanıma çektim ve öptüm. Vücudunu benimkine yasladı ve mavi göğün altında kımıldamadan uzandık. Bana uzun süredir

uğramayan huzur şimdi içime dolmuştu. Hiçbir şeyin bizi ayıra-mayacağmı biliyordum, ne kralların planları, ne de kaderin kaprisleri. Ona nihayet Shrewd ve Celerity'yle ilgili sorunları anlatmak için doğru zamanmış gibi göründü. Ben ona kralın planlarının aptallığını ve beni soktuğu münasebetsiz durumun tatsızlığımı anlatırken yanıma uzandı ve sessizce dinledi. Sıcak bir gözyaşı kayıp boynumun yanından aşağı süzülene kadar aptalın teki olduğumu anlamadım.
Ona bakmak için doğrulurken, "Molly?" dedim şaşkınlıkla. "Sorun nedir?"
"Sorun ne ha?" Sesi yükselmişti. Ürpererek nefes aldı. "Yanımda uzanmış bana bir başkasıyla sözlü olduğunu anlatıyorsun. Ve sonra bana sorunun ne olduğunu soruyorsun ha?"
"Sadece sana söz verdim ben," dedim sertçe.
"Bu kadar basit değil FitzChivalry." Gözleri kocaman ve ciddiydi. "Kral sana onunla flört etmen gerektiğini söylediğinde ne yapacaksın?"
"Yıkanmayı mı bırakacağım?" diye sordum.
Güleceğini ummuştum. Aksine benden uzaklaştı. Bana gözlerinde çok derin bir acıyla baktı. "Hiç şansımız yok. Bir umut bile yok."
Sözlerini doğrularmış gibi gök aniden karardı ve bora koptu. Molly ayağa fırladı, pelerinini kaptı ve üzerindeki kumu silkeledi. "Sırılsıklam olacağım. Saatler önce Buckkeep'e dönmüş olmalıydım." Sanki bu ikisi tek derdiymiş gibi dümdüz bir sesle konuşmuştu.
"Molly, beni senden uzak tutmaları için beni öldürmeleri gerekecek," dedim kızgınlıkla.
Pazardan aldıklarını toparladı. "Fitz, çocuk gibi konuşuyorsun," dedi sessizce. "Aptal, inatçı bir çocuk gibi." İlk yağmur damlaları savrulan çakıl taşları gibi hızla yere düşmeye başladı. Kum-
, ;

da açtıkları gamzeler sağanakla süpürüldü. Kelimeleri dilimin tutulmasına neden olmuştu. Bana söyleyebileceği daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Kırmızı battaniyeyi topladım, üzerindeki kumu silkeledim. Pelerinini onu çekiştiren rüzgara karşı sıkıca kapattı. "Beraber dön-mesek daha iyi," dedi. Yakınıma geldi, çenemin ucunu öpmek için parmakuçlarında yükseldi. Kime daha kızgın olduğuma karar veremiyordum; bu belayı yaratan Kral Shrewd'a mı, yoksa buna inanan Molly'ye mi? Onu öpmek için dönmedim. Buna bir şey demedi, sadece hızla uzaklaştı, kayalığa kolayca tırmanıp gözden kayboldu.

Öğleden sonramın tüm neşesi kaçmıştı. Pırıldayan bir deniz kabuğu gibi mükemmel olan şey şimdi ayağımın altında paramparça olmuştu. Sert rüzgarın ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında kederle eve yürüdüm. Saçımı bağlamamıştım ve ince uzun saçlar yüzümü kamçılıyordu. Islak battaniye sadece yünün kokacağı gibi kokuyor ve ellerime kırmızı boya akıtıyordu. Odama gittim, kurulandım, sonra kendimi Wallace için mükemmel zehri dikkatle hazırlayarak eğlendirdim. Ölmeden bağırsaklarını mahvedecek bir zehir. Toz iyi karışıp kağıttan bir külaha konduğunda bir kenara koyup seyrettim. Bir an için kendim almayı düşündüm. Onun yerine iğneyle iplik alıp manşetimin içine onu taşıyabileceğim bir cep diktim. Hiç kullanabilecek miydim merak ettim. Merak kendimi her zamankinden çok korkak hissettirdi.

Yemeğe inmedim. Molly'ye gitmedim. Panjurlarımı açtım ve bıraktım fırtına yağmuru odamın zeminine döksün. Bıraktım şöminedeki ateş sönsün ve mum yakmayı da reddettim. Böyle hareketler için uygun bir zaman gibi geldi. Chade geçidini bana açtığında görmezden geldim. Yağmuru seyrederek yatağımın aya-kucunda oturdum.
Bir süre sonra merdivenlerden inen kararsız ayak sesleri duy-

dum. Chade karartılmış odama bir hayalet gibi girdi. Bana ters ters baktı, sonra panjurlara yöneldi ve onları çarparak kapattı. Onları çengellerken bana kızgınlıkla sordu, "Odalarımda yarattığı cereyan hakkında bir fikrin var mı?" Ben cevap vermeyince, başını kaldırdı ve bir kurt gibi odayı kokladı. "Burada zehir yaprağıy-la mı çalıştın?" diye sordu aniden. Gelip önümde durdu. "Fitz, aptalca bir şey yapmadın, değil mi?"
"Aptal? Ben mi?" Gülmekten boğuluyordum.

Chade yüzüme bakmak için eğildi. "Odama gel," dedi, neredeyse sevecen bir sesle. Koluma girdi ve onunla gittim.

Neşeli oda, çıtırdayan ateş, bir kasedeki güz meyveleri; hepsi de hissettiklerimle o kadar kötü bir şekilde çarpıştı ki, eşyaları paramparça etmek istedim. Onun yerine Chade'e, "Sevdiğin insanlara kızgın olmaktan daha kötü hissettiren bir şey var mıdır?" diye sordum.

Bir süre sonra konuştu. "Sevdiğin birinin ölmesini seyretmek. Ve nereye yönelteceğini bilmeden kızgın olmak. Sanırım bu daha kötü."

Kendimi bir sandalyeye attım, ayaklarımı önüme uzattım. "Shrewd, Regal'in alışkanlıklarını edinmiş. Duman. Neşe otu. Şarabında başka ne var sadece El bilir. Bu sabah haplarını almadığından titremeye başladı ve sonra şarabına karıştırılmış haplarını içti, bir nefes duman çekti ve yüzüme karşı uykuya daldı. Bana kendi iyiliğim için Celerity'yle flört etmem ve evlenmem gerektiğini tekrar söyledikten sonra." Kelimeler ağzımdan kaçıvermişti. Chade'in ona anlattığım her şeyi zaten bildiğinden şüphem yoktu.

Chade'i gözlerimle yerine mıhladım. "Molly'yi seviyorum," dedim ona dobra donra. "Shrewd'a bir başkasını sevdiğimi söyledim. Yine de eş olarak Celerity'yi seçmemde ısrar ediyor. Onun benim için en iyisini istediğini nasıl anlayamadığımı soruyor. Sevdiğimle evlenmek istediğimi o nasıl anlayamaz?"
Chade düşünüyor göründü. "Bunu Verity'yle görüştün mü?"

"Ne işe yarayacak? Kendini bile arzulamadığı bir kadınla evlendirilmekten kurtaramadı." Bunu söylerken kendimi Kettric-ken'a karşı sadakatsiz hissettim. Ama doğru olduğunu biliyordum.

"Şarap ister miydin?" diye sordu Chade bana kibarca. "Seni sa-kinleştirebilir."
"Hayır."
Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Teşekkür ederim. Bu sabah Shrewd'un kendini şarapla 'sakinleştirmesini' seyrettikten sonra..." Şikayetimin yarım kalmasına izin verdim. "O adam hiç genç olmadı mı?"

"Bir zamanlar çok gençti." Chade hafifçe gülümsedi. "Belki de Constance'ın onun için ailesi tarafından seçilmiş bir kadın olduğunu hatırlıyordur. Onunla ne isteyerek flört etti, ne de memnuniyetle evlendi. Onu ne kadar şiddetle sevdiğini anlaması için ölmesi gerekti. Öte yandan Desire'ı kendi seçti, onu ateşleyen bir tutkuyla." Duraksadı. "Ölünün arkasından kötü konuşmayacağım."
"Bu farklı," dedim.
"Nasıl?"
"Ben kral olmayacağım. Kiminle evlendiğim sadece beni etkiler."

"O kadar basit olsaydı," dedi Chade yumuşakça. "Celerity'nin kur yapmasını Brawndy'yi gücendirmeden reddedebileceğine inanabiliyor musun? Altı Dükalık'ın her tür birlik bağına ihtiyaç duyduğu bir dönemde?"

"Beni istemediğine karar vermesini sağlayabileceğime inanıyorum."

"Nasıl? Bir hödük olarak mı? Ve Shrewd'u utandırarak mı?"

Kendimi kafese kapatılmış gibi hissettim. Bir çözüm düşünmeye çalıştım, ama içimde sadece tek cevap buldum. "Molly dışında kimseyle evlenmeyeceğim." Bunu yüksek sesle söyleyerek bile kendimi daha iyi hissettim. Chade'in gözlerine baktım.

Kafasını iki yana salladı. "O zaman kimseyle evlenmeyecek-

sin," diye belirtti.

"Belki hayır," diye razı oldum. "Belki asla resmen evleneme-yeceğiz. Ama birlikte bir hayatımız olacak..."

"Kendinize ait piçleriniz."

Katılıp kaldım, yumruklarım kendiliğinden sıkılmıştı. "Böyle deme," diyerek uyardım Chade'i. Ona sırtımı dönüp şöminesine bakmaya başladım.

"Ben demezdim. Ama diğer herkes diyecek." İç geçirdi. "Fitz, Fitz, Fitz." Arkama geldi ve ellerini omuzlanma koydu. Çok, çok nazik bir şekilde, "En iyisi gitmesine izin vermek olabilir," dedi.

Dokunuşu ve nezaketi beni kızgınlığımdan sıyırdı. Ellerimi kaldırıp yüzüme kapadım. "Yapamam," dedim parmaklarımın arasından. "Ona ihtiyacım var."

"Molly'nin neye ihtiyacı var?"

Arka bahçesinde arı kovanları olan küçük bir mumhane. Çocuklar. Yasal bir koca. "Bunu Shrewd için yapıyorsun. Onun istediğini yapmam için," diyerek suçladım Chade'i.

Ellerini omuzlarımdan kaldırdı. Adımlarının sesine kulak verdim, tek bir kadehe şarabın doldurulmasına. Şarabını alıp sandalyesine gitti ve şöminenin karşısına oturdu.

"Üzgünüm."

Bana baktı. "Bir gün FitzChivalry," diyerek uyardı beni, "bu kelimeler yeterli olmayacak. Bazen bir adamdan söylediğin sözleri unutmasını istemek, bir bıçağı çekip çıkarmaktan zordur. Kızgınlıkla söylenmiş sözleri bile."

"Üzgünüm," diye tekrarladım.

"Ben de öyle," dedi ters bir şekilde.

Bir süre sonra, "Bu gece neden beni görmek istedin?" diye sordum alçakgönüllülükle.

İç geçirdi. "İşlenmişler. Buckkeep'in güneybatısında."

Kendimi kötü hissettim. "Bunu daha fazla yapmam gerekme-

yeceğini düşünmüştüm," dedim yavaşça. "Verity onun için İrfan-layayım diye beni bir gemiye yerleştirdiğinde, belki demişti..."

"Bu Verity'den değil. Shrewd'a rapor edildi ve halledilmesini istiyor. Verity zaten... çok yorgun. Şu an onu başka şeylerle rahatsız etmek istemiyoruz."

Yüzümü tekrar ellerime gömdüm. "Bunu yapabilecek başka kimse yok mu?" diye yalvardım ona.

"Sadece sen ve ben bunun için eğitildik."

"Seni kastetmedim," dedim bitkinlikle. "Senin artık öyle işler yapmanı beklemiyorum."

"Öyle mi?" Başımı kaldırıp bakınca gözlerinde tekrar öfke gördüm. "Seni küstah enik! Bütün yaz sen Rurisk'teyken, onları kim Buckkeep'ten uzak tuttu sanıyorsun Fitz? Sen bir işten kaçınmak istiyorsun diye, o işe duyulan ihtiyacın bittiğini mi sandın?"

Daha önce hiç olmadığı kadar utanmıştım. Bakışlarımı öfkesinden kaçırdım. "Ah Chade, üzgünüm."

"Kaçındığın için mi üzgünsün? Yoksa benim artık yapmaktan aciz olduğumu düşündüğün için mi üzgünsün?"

"İkisi için de. Her şey için." Birden hepsini kabul ettim. "Lütfen Chade, umursadığım bir kişi daha bana kızarsa, dayanabileceğimi sanmıyorum." Başımı kaldırdım ve gözlerime bakmak zorunda kalana kadar durmadan ona baktım.

Bir elini kaldırıp sakalını kavradı. "İkimiz için de uzun bir yaz oldu. Dua edelim de El fırtınalanyla Kızıl Gemiler'i sonsuza kadar uzak tutsun."

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Bazen," dedi Chade, "insanın kralı için ölmesi, hayatım ona adamasından daha kolay olur."

Onaylayarak başımı eğdim. Gecenin kalanını kralım için tekrar öldürmeye başlamak için ihtiyaç duyacağım zehirleri hazırlamakla geçirdik.

18
ELDERLINGLER

Kızıl Gemi Savaşı'nın üçüncü yılının güzü veliaht için daha acı bir güz oldu. Savaş gemileri onun rüyasıydı. Bütün umutlarını onlar üzerine kurmuştu. Kendi sahilini Akıncılardan kurtarabileceğine ve bunda kış fırtınalarının en kötü zamanında bile düşman Dışada sahillerine Akıncılar gönderebilecek kadar başarılı olacağına inanmıştı. Erken zaferlere rağmen, gemiler sahilde ele geçireceklerini umduğu egemenliği kazanamadılar. Erken gelen kış onu ikisi yakın zamanda ağır hasar görmüş, beş gemilik bir filoyla buldu. Sağlam bir tanesi yeniden donatılıp devriyelere yardımcı olması ve ticari gemilere eşlik etmesi için tayfalara işbaşı yaptırılan ele geçirilmiş bir Kızıl Gemi teknesiydi. Güz rüzgarları nihayet geldiğinde gemilerinden sadece birinin kaptanı tayfalarının becerisine yeterince güvendiğini ve gemisinin Dışada sahillerine karşı bir akın gerçekleştirmeye istekli olduğunu bildirdi. Diğer kaptanlar, bu kadar büyük bir sorumluluğu üstlenmeden önce, en az bir kış kendi sert sahilimizde gemiciliği ve bir yaz da taktikleri tecrübe etmek konusunda tartıştılar.

Verity gönülsüz adamları gönderemezdi, ama hayal kırıklığını da saklamadı. İstekli tek gemi olan İntikam'ı, gemi tekrar isimlendirildiğinden, donatır, gemiyi güzelce tedariklerken, bunu güzel ifade etti. Kaptanın kendi eliyle seçtiği tayfalara da kendileri için seçtikleri ve var olan en iyi işçilikle yapılmış en iyi yeni silah-
428

KRALİYET SUİKASTÇISI

lar verilmişti. Gemi sessiz bir törenle uğurlandı, bozulan sağlığına rağmen Kral Shreıvd bile bulunmuştu törende. Kraliçe bir gemiyi kendi limanına hızla ve güvenle geri getirdiği söylenen martı tüylerini kendi elleriyle asmıştı gemi direğine. Gemi yola koyulduğunda büyük bir tezahürat yükseldi ve o gece birçok defa kap-tanın ve mürettebatın sağlığına içildi.

Bir ay sonra Verity'yi utandırırcasına, İntikam'ın tanımına uyan bir geminin Altı Dükalık'ın güneyindeki sakin sularda korsanlık yaptığı, Bingtoum ve Chalced eyaletlerinin tüccarlarına epey sıkıntı yarattığına dair duyumlar aldık. Kaptan, mürettebat ve gemiyle ilgili Buckkeep'e gelen tek haber buydu. Bazıları bunun suçunu mürettebattaki Dışadalılara attı, ama gemide Dışa-dalılar kadar iyi birçok Altı Dukalık mürettebatı da vardı. Bu Ve-rity'nin gururunu ve halkının gözünde liderliğini sarsan bir darbeydi. Bazıları kendini nihai bir çözüm bulmak için feda etmeye
o zaman karar verdiğine inanır.

* * *

Sanırım onu Soytarı teşvik etti. Elbette Kettricken'la kulenin tepesindeki bahçede epey vakit geçirmişti ve orada başardıklarına karşı duyduğu hayranlık sahte değildi. İçten bir iltifatla epey itibar kazanılabilir. Yazın sonuna doğru onu ve hanımlarını eğlendirmeye geldiğinde sadece hareketlerine gülmekle kalmıyordu. Soytarı onu kralın dairesini sık sık ziyaret etmeye de ikna etmişti. Kraliçe olarak Wallace'm mizacından korunuyordu. Kral Shrewd'un güçlendirici toniklerini karıştırmayı üstlenmişti ve bir süre için kral onun bakımı ve ilgisi altında canlamış göründü. Sanırım Soytarı, Verity'yle beni yapmaya razı edemediği şeyi onun aracılığıyla başarabileceğine karar verdi.

Konuyu bana ilk açtığında kış gibi bir güz akşamıydı. Onunla kulenin tepesindeydim, kış karlarına daha iyi dayanabilsinler diye bitkilerin daha hassas olanlarına saman bohçaları bağlamasına
429
^^BHI^^M

ROBIN HOBB

yardım ediyordum. Bu Patience'ın yapılması gerektiğine karar verdiği bir işti. O ve Lacey aynı işi arkamda, bir rüzgar çardağın-daki bitki yatağında sürdürüyorlardı. Bir şeyler yetiştirme konusunda Kraliçe Kettricken'ın ürkek de olsa akıl hocası haline gelmişti. Küçük Rosemary yanı başımda ihtiyaç duydukça bize sicim uzatıyordu. Kettricken'ın diğer hanımlarından iki ya da üçü güzelce sarmalanmış olarak bahçenin diğer ucunda beraber sessizce birbirleriyle konuşuyorlardı. Üşüdüklerini ve parmaklarını nefes-leriyle ısıttıklarını fark ettiğinde diğerlerini şöminelerine azat etmişti. Çıplak ellerim kulaklarım gibi neredeyse hissizdi, ama Kett-ricken fazlasıyla rahat görünüyordu. Verity her zamanki gibi ka-fatasımın içinde bir yerdeydi. İşlenmişlerin ardından bir kez daha yalnız başıma gideceğimi keşfettiğinde onu tekrar zihnimde taşımaya başlamam için ısrar etmişti. Artık zihnimin arkasındaki varlığının nadiren farkında oluyordum. Yine de Kettricken desteklemekte olduğum bohçalanmış bir bitkiye ip bağlarken bana Elder-lingler hakkında ne bildiğimi sorduğunda irkildiğini hissettiğime inanıyorum.

"Yeterince az, Kraliçem," diye dürüstçe cevap verdim ve uzun süredir ihmal ettiğim el yazması ve parşömenlerin üzerinden geçmeye bir kez daha kendi kendime söz verdim.
"Neden?" diye ısrar etti.

"Şey, haklarında gerçekten az şey yazılmış. Sanırım bir vakitler haklarındaki bilgi kağıda dökmeye ihtiyaç duyulmayacak kadar yaygındı. Ve haklarında yazılmış azıcık şey de oraya buraya dağılmış, tek bir yerde toplanmamış. Kalıntıların tamamını toplamak için alim olmak gerek..."

"Soytarı gibi bir alim mi?" diye sordu ters ters. "Sorduğum herkesten daha fazlasını biliyora benziyor."

"Şey. Okumaktan hoşlanır, bilirsiniz ve..."

"Soytarı'dan bahsettiğimiz yeter. Seninle Elderlingler hakkında

konuşmak istiyorum, " dedi aniden.

Ses tonundan irkildim, ama bir kez daha gözlerinin bulutlanmış denizin üzerinden ileriye bakmakta olduğunu gördüm. Ne azarlamaya, ne de kabalık etmeye niyetlemişti. Amacı açıkça anlaşılıyordu. Aradan geçen aylar zarfında kendinden daha emin olmaya başladığını anladım. Daha fazla kraliçe gibi.

"Az bir şey biliyorum," diyerek tereddütle konuştum.

"Benim gibi. İyisi mi bildiklerimizin uyuşup uyuşmadığını görelim. Ben başlayacağım."

"Nasıl isterseniz Kraliçem."

Boğazını temizledi. "Uzun zaman önce Kral Wisdom denizden gelen Akıncılar tarafından acı bir şekilde kuşatılmıştı. Geri kalan her şey boşa çıkınca ve gelecek yazın yumuşak havasının Altı Dü-kalık'ın ve Farseer Evi'nin sonunu getireceğinden korktuğunda, kışı efsanevi bir halkı aramakla geçirmeye karar verdi. Elderling-leri. Buraya kadar anlaştık mı?"

"Çoğunlukla. Duyduğum şekliyle efsane onları halk olarak değil, yarı-tanrı olarak adlandırıyor. Ve Altı Dukalık halkı hep Wis-dom'ın dinsel bir fanatik, böyle şeylerle ilgili konularda neredeyse bir deli olduğuna inanıyordu."

"Tutku ve öngörü sahibi adamlar çoğu kez deli gibi görülürler," diye sakince düşüncesini belirtti. "Devam edeceğim. Bir güz, Elderlinglerin Dağ Krallık'ının en yüksek dağlarının arkasındaki Rain Wilds'da oturdukları dışında bir bilgisi olmadan kalesinden ayrıldı. Bir şekilde onları buldu ve müttefik olmalarını sağladı. Buckkeep'e döndü, akıncı ve istilacıları Altı Dükalık'ın sahillerinden birlikte sürdüler. Barış ve ticaret tekrar kuruldu. Ve Elderling-ler bir daha kendilerine ihtiyaç duyarlarsa, döneceklerine dair yemin ettiler. Hâlâ hemfikir miyiz?"

"Az önceki gibi, çoğunlukla. Birçok ozan bu sonun kahramanlar ve aramalar konusunda tipik bir son olduğunu söylüyor. Hep

kendilerine tekrar ihtiyaç duyulursa döneceklerine yemin ediyorlar. Bazıları gerekirse mezardan bile döneceklerine ant içiyor."

"Aslında," dedi Patience birdenbire, topuklarının üzerinde arkaya sallanarak, "Wisdom asla Buckkeep'e dönmedi. Elderlingler kızı Prenses Mindful'a1 geldiler ve ittifak önerisini ona getirdiler."

"Bu bilgiyi nereden edindin?" diye sordu Kettricken.

Patience omuz silkti. "Babamın yaşlı bir ozanı hep bu şekilde söylerdi." İlgisiz bir şekilde, samanla bohçalanmış bir bitkiye sicim bağlama işine geri döndü.

Kettricken bir an düşündü. Rüzgar saçının uzun bir buklesini gevşetti ve bir ağ gibi yüzüne savurdu. Bana solgun ağın ardından baktı. "Hikayelerin dönüşleri hakkında ne söylediklerinin önemi yok. Eğer bir kral bir vakitler onları aradıysa ve yardım ettilerse, sence bir kral onlara tekrar yalvarsa aynı şeyi tekrar yapabilirler mi? Ya da bir kraliçe?"

"Belki," dedim istemeden. Kraliçenin anayurdunu özleyip öz-lemediğini ve orayı ziyaret etmek için her bahaneyi kullanıp kullanmayacağını merak ettim. İnsanlar onun hamile olmaması hakkında konuşmaya başlamışlardı. Artık birçok hanım ona eşlik etmesine rağmen, gerçekten dostu olan bir gözdesi yoktu. "Sanırım..." diye başladım kibarca, nasıl cesaret kırıcı bir cevap uyduracağımı düşünerek duraksadım.

Ona bana gelip konuşması gerektiğini söyle. Toplamış olduğu bilgiler hakkında daha fazlasını öğrenmek isterim. Verity'nin düşüncesi heyecanla titriyordu. Beni tedirgin etti.

"Sanırım düşüncenizi veliahta iletmeli ve bunu onunla tartışmalısınız," önerisinde bulundum ona görev duygusuyla.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi sadece benim kulaklarım için çok alçak tonda çıktı. "Sanmam. Bir başka aptallığım olduğunu düşünecek. Bir süre dinleyecek ve sonra duvar-

1) Dikkatli

daki haritalara bakmaya ya da bitirmemi beklerken masasındaki bazı şeyleri kaldırmaya başlayacak ki, gülümseyip baş sallayabilsin ve beni yoluma gönderebilsin. Tekrar." Sesi son kelimede boğuldu. Yüzüne düşen saçı geriye itti, sonra tekrar gözlerini sildi. Bana sırtını dönüp tekrar denize baktı, tıpkı İrfan yaptığı zamanlardaki gibi Verity kadar uzaktı. Ağlıyor mu?

Bunun onu şaşırtması karşısındaki kızgınlığımı Verity'den sak-layamadım.

Onu bana getir. Şimdi, hemen!

"Kraliçem?"

"Bir dakika." Kettricken öbür yana baktı. Yüzü bana dönük değilken burnunu kaşıyormuş gibi yaptı. Gözyaşlarını sildiğini biliyordum.

"Kettricken?" dedim aylardır olmadığım kadar samimiyetle. "İyisi mi ona şimdi bu fikirle gidelim. Bir an önce. Seninle gelirim."

Bana bakmak için dönmeden tereddütle konuştu. "Aptalca olduğunu düşünmüyor musun?"

Kendime yalan söylemeyeceğimi hatırlattım. "Olayların durumuna bakılırsa, her tür olası yardım kaynağını göz önüne almamız gerektiğini düşünüyorum." Kelimeleri söylerken onlara inandığımı fark ettim. Chade ve Soytarı da bu fikri ima etmemişler, hayır, yalvarmamışlar mıydı? Belki de öngörülü olmayan Verity'yle bendik.

Ürpererek nefes aldı. "Yapacağız o halde. Ama... beni dairemin dışında beklemelisin. Ona göstermek için birkaç parşömen almak jstiyorum. Hemen dönerim." Patience'a döndü, daha yüksek sesle konuştu. "Leydi Patience, bu bitkileri de benim için halletmenizi rica edebilir miyim? Yapmayı istediğim başka bir şey var."

"Elbete Kraliçem. Zevk duyarım."

Bahçeden ayrıldık ve onu dairesine kadar takip ettim. Kısa bir

süreden fazla bekledim. Dairesinden çıktığında küçük hizmetçisi Rosemary arkasında parşömenleri onun için taşımakta ısrar ediyordu. Kettricken ellerindeki toprağı yıkamıştı. Ve elbisesini değiştirmiş, koku sürmüş, saçını yapmış ve közlendiklerinde Ve-rity'nin kendisine gönderdiği mücevheri takmıştı. Ona baktığımda bana ihtiyatla gülümsedi.

"Kraliçem, gözlerim kamaştı," demeye cüret ettim.

"Beni Regal kadar vahşice pohpohluyorsun," dedi ve koridordan aşağı hızla yürümeye başladı, ama bir kızarıklık yanaklarını ısıtmıştı.

Sadece gelip benimle konuşmak için mi süsleniyor?

Sizi ... cezbetmek için süsleniyor. Erkekleri okumak konusunda bu kadar akıllı olan bir adam, nasıl olur da kadınlar konusunda bu kadar cahil olabilirdi?

Belki de onların usullerini öğrenmek için çok az zamanı olmuştur.

Zihnimi düşüncelerimin üzerine kapattım ve kraliçemin ardından koşturdum. Verity'nin çalışmasına odasına geldiğimizde Cha-rim odadan çıkıyordu. Bir kucak dolusu çamaşır taşıyordu. Kabul edilene kadar bu durum bana garip geldi. Verity soluk mavi ketenden yumuşak bir gömlek giymişti, havadaki lavanta ve dağser-visi kokusu canlıydı. Bana bir giysi sandığını hatırlattı. Saçı ve sakalı yeni düzeltilmişti; saçlarının asla birkaç dakikadan fazla öyle kalmadığını iyi biliyordum. Kettricken utangaç bir halde lorduna reverans yapmak için ilerlediğinde, Verity'yi aylardır olmadığı gibi gördüm. İrfanlamayla geçen yaz onu yine eriyip bitirmişti. Güzel gömlek omuzlarından aşağı sarkıyordu ve düzlenmiş saçında siyahlar kadar aklar da vardı artık. Gözlerinin ve ağzının etrafında daha önce hiç fark etmediğim çizgiler belirmişti.

O kadar kötü mü gözüküyorum?

Ona değil, diye bir hatırlatma yaptım.

Verity elini alıp onu şöminenin yanında bir sıraya, kendi yanına oturtmak için yönelttiğinde Kettricken ona en az Verity'nin İrfan dürtüsü kadar şiddetli bir açlıkla baktı. Parmakları ellerine yapıştı ve Verity, Kettricken'ın elini öpmek için kaldırdığında başka yana baktım. Belki de Verity İrfan duyarlılığı konusunda haklıydı. Kettricken'ın hissettikleri tayfa yoldaşlarımın savaş sırasında hissettikleri öfke kadar kabaca dövüyordu içimi.

Verity'den bir şaşkınlık dalgalanması hissettim. Sonra; Kendini geri çek, emrini verdi sertçe ve birden kafatasımın içinde yalnız kaldım. Bir an ayrılışının aniliğiyle sersemleyerek hareketsiz durdum. Gerçekten hiçbir fikri yok, diye düşünürken buldum kendimi ve düşüncenin gizli kalmasına sevindim.

"Lordum, bir... fikrim için bir iki dakikanızı istemeye geldim." Kettricken yavaşça konuşurken gözleri Verity'nin yüzünü araştırıyordu.

"Elbette," dedi Verity. Bana baktı. "FitzChivalry, bize katılır mısın?"

"Eğer isterseniz, lordum." Şöminenin diğer yanında bir tabureye oturdum. Rosemary gelip kucak dolusu parşömenle birlikte dibimde durdu. Belki de Soytarı odamdan aşırdı, diye şüphelendim. Ama Kettricken, Verity'yle konuşmaya başlarken parşömenleri her seferinde savını örneklemek için bir bir aldı. İstisnasız hepsi de Elderlinglerden değil, Dağ Krallık'ından söz eden parşömenlerdi. "Kral Wisdom, hatırlayabileceğiniz gibi ülkemize, Dağ Kral-lık'ına savaş etmek dışında bir nedenle gelen ilk Altı Dukalık soy-lusuydu. Bu yüzden tarihimizde iyi hatırlanır. Onun zamanında yapılanlardan kopyalanan bu parşömenler, onun Dağ Krallık'ında yaptıkları ve yolculuklarından bahseder. Ve bu yüzden, dolaylı olarak Elderlinglerden de." Son parşömeni açtı. Verity de, ben de zevkle öne eğildik. Bir harita. Zamanla solmuş, büyük ihtimalle kötü kopyalanmıştı, ama bir haritaydı. Dağ Krallık'ının, üzerine

geçitler ve patikalar işaretlenmiş bir haritası. Ve ötedeki topraklara giden birkaç düzensiz çizgi.

"Burada işaretlenmiş bu yollardan biri Elderlinglere gidiyor olmalı. Dağlar'ın yollarını biliyorum ve bunlar ne ticaret güzergahları ne de bildiğim herhangi bir kasabaya gidiyorlar. Yollarla şimdi olduğunu bildiğim gibi bağlantılı uzanmıyorlar da. Bunlar eski yol ve patikalar. Kral Wisdom'ın gittiği yere gitmiyorlarsa, neden burada işaretlenmiş olsunlar?"

"Bu kadar basit olabilir mi?" Verity hızla ayağa kalktı, haritayı daha iyi aydınlatmak için bir mumla döndü. İnce parşömeni eliyle okşayarak düzleştirdi ve üzerine iyice eğildi.

"Rain Wilds'a giden birçok patika işaretli. Eğer bütün bu yeşilliğin betimlediği buysa. Sonunda kimse bir şey işaretlememiş sayılır. Hangisi olduğunu nasıl bileceğiz?" diye itiraz ettim.

"Belki hepsi de Elderlinglere gidiyor," dedi Kettricken. "Neden bir yerde ikamet ediyor olsunlar?"

"Hayır!" Verity doğruldu. "En az ikisinin sonunda bir şeyler işaretli. Ya da işaretliymiş. Lanet olası mürekkep solmuş. Ama burada bir şey varmış. Ne olduğunu bulmaya niyetliyim."

Kettricken bile Verity'nin sesindeki hevesten hayrete düşmüş görünüyordu. Şoke olmuştum. Onu nazikçe dinlemesini beklemiştim, planını içtenlikle onaylamasını değil.

Aniden ayaklandı, odayı hızla arşınladı. İrfan enerjisi bir şöminedeki ısı gibi yayılıyordu. "Kışın bütün fırtınaları sahilde şimdi. Ya da bugün yarın olacak. Eğer çabuk aynlırsam, önümüzdeki birkaç gün içinde geçitler hâlâ kuUanılabiliyorken Dağ Krallık'ına ulaşabilirim. Oradan yolumu... orada her ne varsa ona doğru çevirebilirim. Ve ilkbahara dönerim. Belki de ihtiyaç duyduğumuz yardımla birlikte."

Dilim tutulmuştu. Kettricken durumu daha da kötüleştirdi.

"Lordum, sizin gitmeniz gibi bir niyetim yoktu. Siz burada kal-

malısınız. Ben gitmeliyim. Dağlar'ı bilirim; o yollarda doğdum. Orada hayatta kakmayabilirsiniz. Bu konuda ben Kurban olmalıyım."

Verity'nin de benim kadar şaşırmış olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Belki de onun dudaklarından duyunca, ne kadar imkansız olduğunu anlardı. Başını hayır anlamında yavaşça salladı. Kettric-ken'm her iki elini de elleri arasına aldı ve ona çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Kraliçem," diye iç geçirdi. "Ben yapmalıyım bunu. Diğer birçok konuda Altı Dükalık'ı başarısızlığa uğrattım. Ve siz. Kraliçe olmak için buraya ilk geldiğinizde Kurban olmaya dair sözlerinize hiç sabır göstermedim. Bunun bir kızın idealist bir inancı olduğunu düşündüm. Ama değil. Burada bundan bahsetmiyoruz, ama hissedilen bu. Bu ailemden öğrendiğim bir şey. Altı Dükalık'ı hep kendimden önde tutmak. Bunu yapmaya çalıştım. Ama şimdi görüyorum ki, kendi yerime hep başkalarını göndermişim. Oturdum ve İrfan yaptım, doğru ve bana neye mal olduğunu seziyorsunuz. Ama Altı Dukalık uğruna hayatlarını ortaya koymaları için gemici ve askerleri gönderdim. Kendi yeğenimi bile ağır ve kanlı işi benim adıma yapmaya gönderdim. Ve kendilerini feda etmeleri için gönderdiklerime rağmen, sahilimiz hâlâ güvenli değil. Şimdi sıra bu son şansa, bu zor işe geliyor. Benim adıma gerçekleştirmesi için kraliçemi mi göndermeliyim?"

"Belki..." Kettricken'ın sesi şüpheyle kısıldı. "Belki de birlikte gitmeliyiz," önerisini getirirken şöminedeki ateşe baktı.

Verity düşündü. Aslında ciddiyetle düşündü ve Kettricken'ın, onun isteğini ciddiye aldığını fark ettiğini gördüm. Gülümsemeye başladı, ama Verity başını yavaşça iki yana sallayınca gülümsemesi soldu. "Cesaret edemem," dedi Verity yavaşça. "Biri burada kalmalı. Güvendiğim biri. Kral Slırewd... babam iyi değil. Onun adına korkuyorum. Sağlığı için. Ben gidince, babam da hastayken benim yerimde duracak biri olmalı."

Kettricken başka yana baktı. "Sizinle gelmeyi tercih ederdim,"

dedi.

Verity uzanıp Kettricken'ın çenesini parmaklarıyla tutup Kett-ricken'ın yüzünü gözlerini görebileceği şekilde kaldırırken başka yana baktım. "Biliyorum," dedi tarafsızca. "Senden feda etmeni istediğim şey de bu. Gitmeyi tercih edeceğin halde burada kalman. Tekrar yalnız kalman. Altı Dukalık uğruna."

İçinde bir şeyler koptu. Verity'nin isteğini başıyla onaylarken omuzları büküldü. Verity onu kendine çekerken sessizce ayağa kalktım. Rosemary'yi de aldım ve onları yalnız bıraktık.

O öğleden sonra uşak kapıma geldiğinde odamdaki parşömen ve tabletleri gecikmiş olarak karıştırıyordum. Bana ilettiği tek haber, "Akşam yemeğinden sonra kralın dairesinde bekleniyorsunuz," oldu. Dehşete düştüm. Odasına son gidişimden bu yana iki hafta geçmişti. Tekrar kralın karşısına çıkmak istemiyordum. Eğer beni Celerity'yle flört etmeye başlamamı beklediğini söylemek için çağırtıyorsa, ne yapacağımı ya da diyeceğimi bilmiyordum. Kontrolümü kaybetmekten korkuyordum. Azimle Elderling parşömenlerinden birini açtım ve parşömeni incelemeye çalıştım. Umutsuz bir çabaydı. Sadece Molly'yi gördüm.

Kumsalda geçirdiğimiz günden bu yana paylaştığımız kısa gecelerde Molly benimle Celerity'yi daha fazla tartışmayı reddetmişti. Bu bazı açılardan rahatlatıcıydı. Ama ayrıca gerçekten kocası olduğum zaman benden isteyecekleri ve gelecekte sahip olacağımız çocuklar konusunda bana takılmayı da bırakmıştı. Evlenebileceğimiz konusunda umudunu sessizce yitirmişti. Bunu düşünmeyi bırakmazsam, beni deliliğin eşiğine getirecek kadar acı veriyordu bana. Benim seçimim olmadığını bildiğinden beni bu konuda azarlamıyordu. Gecegözleri gibi, şu an sadece bugünde yaşıyor gibiydi. Paylaştığımız her yakınlık gecesini tamamlanmış bir şey olarak görüyor ve başka bir gece daha olup olmayacağını sorgulamıyordu. Onda umutsuzluk değil, bir sınırlama hissediyor-

dum; yarın sahip olamayacağımız şey için bugün elimizde olanı yitiremeyeceğimiz konusunda hararetli bir kararlılık. Bu kadar sadık bir kalbin bağlılığını hak etmiyordum.

Yatağında yanında, vücudunun ve bitkilerinin kokusu ortasında güvenli ve sıcak uyaklarken bizi koruyan onun gücüydü. İrfan yapmıyordu, İzanı yoktu. Onunki daha kuvvetli bir büyüydü ve onu sadece kendi isteğiyle yapıyordu. Gece geç vakit kapısını arkamdan kapayıp sürgülediğinde odasında bize ait bir dünya ve zaman yaratıyordu. Eğer hayatını ve mutluluğunu kör gibi ellerime vermiş olsaydı, dayanılmaz olurdu. Ama bu daha bile kötüydü. Bana duyduğu bağlılık için er geç korkunç bir bedel ödeyeceğine inanıyordu. Yine de beni terk etmeyi reddediyordu. Ve ben de ona sırt çevirecek ve daha mutlu bir yaşam sürmesine izin verecek kadar erkek değildim. Çoğu yalnız saatimde Buckkeep civarındaki patikalarda eyer çantam zehirli ekmekle dolu olarak at sürerken bir korkak ve daha da kötüsü bir hırsız olduğumu biliyordum. Bir keresinde Verity'ye kendiminkini beslemek için bir adamın gücünü çekemeyeceğimi söylemiştim. Yine de her gün Molly'ye yaptığım buydu. Elderling parşömeni gevşek parmaklarımdan düştü. Odam birden boğucu olmuştu. İncelemeye çalıştığım tablet ve parşömenleri bir yana ittim. Akşam yemeğinden önce Patience'ın dairesine gittim.

Onu son ziyaret edişimden bu yana epey zaman geçmişti. Ama oturma odası şu anki tutkusunu yansıtan çer çöp yığınını saymazsak hiç değişiyora benzemiyordu. Bugün de istisna değildi. Kurusunlar diye yığılmış, güzün toplanmış bitkiler her yerden sarkıyor, odayı kokulanyla dolduruyorlardı. Sarkan yeşilliklere değmemek için başımı eğerken kendimi ters yüz edilmiş bir çayırda geziniyormuş gibi hissettim.

"Bunları biraz aşağı asmışsınız," diye yakındım Patience içeri girerken.

"Hayır. Sen bir parça fazla uzamayı başarmışsın. Dik dur da sana bir bakmama izin ver şimdi."
Bir tomar kedinanesi kafama değse de sözünü dinledim.

"Pekala. En azından bütün yaz insan öldürerek kürek çekmen seni zinde tutmuş. Geçen kış eve, bana gelen hastalıklı çocuktan çok daha iyi. Sana o toniklerin işe yarayacağını söyledim. Böyle uzamaya devam ettiğin sürece bana bunları asmamda daha çok yardım edebilirsin."

Daha fazla koşuşturma olmadan, apliklerden karyola direklerine, oradan da bir ipin bağlanabileceği her yere sicim germe ve ardından sicimlere bitki tomarları tutturma işine koşuldum. "Neden artık bana Molly'yi çok özlediğin konusunda sızlanmıyorsun?" diye sorduğunda bir sandalyenin tepesinde pelesenk tomarlarını bağlıyordum.

"Bana bir faydası olur muydu?" diye bir an sonra ona yavaşça sordum. Vazgeçmiş gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

"Hayır." Bir an düşünüyormuş gibi duraladı. Yine de bir yaprak demeti uzattı. Ben onları tuttururken, "Bunlar," diye bilgi verdi bana, benek çiçeği yaprakları. Çok acı. Bazıları kadının gebe kalmasını önleyeceğini söyler. Önlemezler. En azından güvenilmezler. Ama bir kadın bunları çok uzun süre yerse, hastalanabilir." Düşünüyormuşcasına duraksadı.

"Belki de bir kadın hastay-sa, kolaylıkla gebe kalmaz. Ama onları kimseye tavsiye etmezdim, en azından umursadığım birine."

Uygun bir konuşma tarzı buldum, normal bir hava yaratmaya çabaladım. "Onları neden kurutuyorsun o halde?"

"Demlenip gargara yapıldığında boğaz ağrısına iyi gelir. Molly Chandler'ı kadınlar bahçesinde onları toplarken gördüğümde bana öyle dedi."

"Anlıyorum." Yaprakları bir vücutmuş gibi ilmikten sarkıtarak

sicime bağladım. Kokuları bile acıydı. Verity gözünün önündeki şeyden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Bunu neden hiç düşünmemiştim? Evli bir kadının haklı olarak hasretini çekeceği bir şeyden korkmak nasıl bir duygu olmalıydı? Patience'ın boşuna hasretini çektiği şeyin?

"... deniz yosunu FitzChivalry?"

İrkildim. "Pardon?"

"Dedim ki, bir öğleden sonra boş olursan, benim için deniz yosunu toplar mısın? Siyah, kırışık türünden? Yılın bu zamanında en tatlısı odur."

"Denerim," diye dalgın dalgın cevap verdim. Molly'nin kaç yıl boyunca endişelenmesi gerekecekti? Ne kadar acılık yutması gerekecekti?

"Neye bakıyorsun?" diye ısrar etti Patience.

"Hiçbir şeye. Neden?"

"Çünkü sana iki kez sandalyeyi çekebilmemiz için aşağı inmeni söyledim. Asmamız gereken başka paketler de var, biliyorsun."

"Özür dilerim. Dün gece fazla uyuyamadım; bugün biraz anlayışsızım."

"Katılıyorum. Geceleri daha fazla uyumaya başlamalısın." Bu sözler biraz daha kuvvetle söylenmişti. "Şimdi gel ve sandalyeyi çek ki, şu naneleri asabilelim."

Akşam yemeğinde fazla bir şey yemedim. Regal yüksek kürsüde yalnızdı, öfkeli görünüyordu. Alışılmış dalkavukları hemen aşağısında bir masaya toplanmıştı. Neden ayrı yemek yemeyi seçtiğini anlamadım. Elbette bunu yapabilecek mevkideydi, ama bu yalnızlığı seçmek niye? Buckkeep'e yakın zamanda getirttiği, daha pohpohlayıcı ozanlardan birini çağırdı. Çoğu Farrow'dandı. Hepsi de o bölgenin genizden çıkarılan tonlamalarını taklit ediyor ve uzun, dini epikleri tercih ediyorlardı. Bu ozan, Regal'in anne tarafından dedesine ait bir maceranın uzun ve etkileyici şarkısın-

söyledi. Mümkün olduğunca az dinledim; bir avcılar kuşağını atlatmış büyük bir erkek geyiği vuran kişi olmak için bir atı ölüme sürmekle ilgili bir şeye benziyordu. Efendisinin emriyle ölüme gitmiş yücegönüllü atı durmadan övüyordu. Efendisinin böyle bir hayvanı biraz sert et ve bir geyik boynuzu için harcamasmdaki aptallıktan hiç söz etmiyordu.

"Hasta gibi görünüyorsun," dedi Burrich yanımda dururken. Masadan kalkmak için ayağa kalktım ve koridor boyunca onunla yürüdüm.

"Kafam çok meşgul. Aynı anda düşünmem gereken çok fazla konu var. Bazen zihnimi sadece bir sorun üzerinde odaklayabilecek vaktim olsaydı, onu çözebileceğimi hissediyorum. Ve sonra diğerleri çözmeye devam ederdim."

"Her erkek inanır buna. Öyle değildir. Önüne çıkanları hallet, bir süre sonra hiçbir şey yapamadıklarına alışırsın."

"Ne gibi?"

Omuz silkti ve aşağı doğru işaret etti. "Alay konusu bir bacağa sahip olmak gibi. Ya da piç olmak gibi. Hepimiz bir vakitler birlikte yaşayamayacağımıza yemin ettiğimiz şeylere alışıyoruz. Ama ciğerini kemiren bu kez nedir?"

"Henüz sana bahsedebileceğim bir şey değil. Burada değil."

"Ah. Şu şeylerden biri, hıh." Kafasını iki yana salladı. "Seni kıskanmıyorum Fitz. Bazen bir erkeğin tek ihtiyaç duyduğu sorunları bir başka erkeğe fısıldamaktır. Seni bundan bile yoksun bıraktılar. Ama cesur ol. Yapamayacağını düşünsen de başa çıkabileceğine inancım var."

Omuzlarıma vurdu ve sonra dış kapılardan gelen soğuk hava akımıyla gitti. Verity haklıydı. Eğer bu geceki rüzgarı bir gösterge olarak alırsak kış fırtınaları kuvvetleniyordu. Burrich'in benimle doğrudan konuştuğunu fark edene kadar merdivenleri yarılamıştım. Nihayet yetişkin bir erkek olduğuma inanıyordu. Pekala,

kendime bu konuda inanırsam daha iyisini yapabilirdim belki. Omzularımı düzelttim ve odama çıktım.

Giyinmeye uzun bir süredir harcamadığım kadar çaba harcadım. Bunu yaparken Verity'nin gömleğini Kettricken için aceleyle değiştirmesini hatırladım. Ona karşı bu kadar kör olmayı nasıl başarmıştı? Ya ben Molly'ye? Molly'nin bizim

uğrumuza yaptığı ve hiç fark etmediğim başka neler vardı? Tekrar mutsuz oldum, öncekinden de kuvvetli. Bu gece. Bu gece Shrewd benimle işini bitirince. Onun fedakarlıklarını sürdürmesine izin veremezdim. Şu an için bu konuyu zihnimden atmak dışında bir şey yapamazdım. Saçımı artık tamamıyla hak edilmiş görünen savaşçı at kuyruğuy-la arkadan topladım ve mavi yeleğimin önünü düzelttim. Omuzlardan biraz fazla sıkı oturuyordu, ama son zamanlarda sahip olduğum her şey öyleydi. Odamdan çıktım.

Kral Shrewd'un dairesinin dışındaki koridorda kolunda Kett-ricken'la Verity'ye rastladım. Onları daha önce hiç kendilerini şu an gösterdikleri gibi görmemiştim. Burada birdenbire veliaht ve kraliçesi olmuşlardı. Verity koyu orman yeşili, uzun, resmi bir cüppe giymişti. Kol ağızlarını ve etek uçlarını üzerine geyik işlenmiş nakışlı bir şerit süslüyordu. Alnına üzerinde vealiaht işareti olan mavi mücevher kakmalı gümüş bir taç takmıştı. Uzun süredir taktığını görmemiştim. Kettricken çoğu kez seçtiği mor ve beyaz renklerde giyinmişti. Mor elbisesi çok sadeydi, kol ağızlan kısa kesilmiş ve genişti, altlarındaki beyaz daha uzuncaydı ve dar kol ağızları görülebiliyordu. Verity'nin kendisine hediye ettiği mücevheri takıyordu ve uzun, san saçları ametist taşıyla tutturulmuş gümüş bir zincir ağıyla karışık toplanmıştı. Görünüşleri karşısında durdum. Yüzleri ağırbaşlıydı. Kral Shrewd'u görmek dışında bir yere gidiyor olamazlardı.

Kendimi resmi bir şekilde takdim ettim ve Verity'nin Kral Shrewd tarafından çağrıldığımı anlamasını sağladım.

"Hayır," dedi bana nazikçe. "Kral Shrewd'un huzuruna çıkman için seni ben çağırttım. Kettricken ve benle beraber. Buna tanıklık etmeni istiyorum."

İçim rahatladı. O halde, bu Celerity hakkında değildi. "Neye tanıklık edeceğim, Prensim?" diye sormayı başarabildim.

Bana sanki kaçıkmışım gibi baktı. "Bir arayış için ayrılmak konusunda kralın iznini isteyeceğim. Elderlingleri aramak ve umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz yardımı getirmek için."

"Ah." Baştan ayağa siyah giyinmiş, bir kucak dolusu parşömen ve tablet taşıyan sessiz uşağı fark etmem gerekirdi. Oğlanın yüzü beyaz ve gergindi. Bugüne kadar Verity için çizmelerini parlatmaktan daha resmi bir şey yapmadığına bahse girerdim. Yeni yıkanmış ve Kettricken'm renklerinde giyinmiş Rosemary, bana ovalanmış mor-beyaz bir şalgamı hatırlattı. Tombul çocuğa gülümsedim, ama gülümsememe ağırbaşlıca karşılık verdi.

Verity girmeden Kral Shrewd'un kapısını bir kez tıklattı. "Bir dakika!" dedi bir ses. Wallace'ınki. Kapıyı biraz araladı, baktı, sonra dışarda bıraktığının Verity olduğunu fark etti. Kapıyı ardında kadar açmadan bir an çok belirgin bir şekilde tereddüt etti.

"Efendim," dedi sesi titreyerek. "Sizi beklemiyordum. Yani, kralın birini beklediği konusunda bana bir bilgi ver..."

"Sana ihtiyaç yok. Artık gidebilirsin." Genellikle Verity bir uşağı böyle soğuk bir tavırla azat etmezdi.

"Ama... Kralın bana ihtiyacı olabilir..." Adamın büyüyen gözleri vahşice etrafa bakındı. Bir şeyden korkuyordu.

Verity'nin gözleri kısıldı. "İhtiyacı olursa, çağrılmanı sağlarım. Aslında bekleyebilirsin. Tam kapının dışında. Seni çağıracak olursam, orada ol."

Bir anlık bir duraksamadan sonra Wallace dışarı çıktı ve kapının yanında durdu. Kralın odasına girdik. Kapıyı bizzat Verity kapattı. "O adamdan hoşlanmıyorum," dedi, kapının arkasından du-

yulmasına yetecek kadar yüksek bir sesle. "İşgüzar bir şekilde uşakvari ve aşırı yaltak. Çok zayıf bir bileşim."

Kral oturma odasında yoktu. Verity odayı geçerken Soytarı aniden Shrewd'un yatak odasının kapısında belirdi. Gözlerini şa-şılaşürdı, ani bir neşe patlamasıyla sırıttı ve sonra neredeyse yerleri süpürerek reverans yaptı. "Efendim! Uyanın! Kehanette bulunduğum gibi ozanlar geldiler!"

"Soytarı," diye hırladı Verity, ama iyi huylu bir harlamaydı. Soytarı'nın alaycı etek ucunu öpme çabalarını savuşturarak yanından geçti. Kettricken gülümsemesini bastırmak için elini kaldırdı ve Verity'yi takip etti. Soytarı aniden ileri uzattığı ayağıyla beni tuzağa düşürmeyi başardı. Kendimi kurtardım, ama neredeyse Kett-ricken'a çarparak hantal bir giriş yaptım. Soytarı bana sırıttı, sonra hoplayıp zıplayarak Shrewd'un yatağının başucuna gitti. Yaşlı adamın elini kaldırdı, eline içten bir yumuşaklıkla vurdu. "Majesteleri? Majesteleri? Ziyaretçileriniz var."

Shrewd yatağında kıpırdandı ve ani, derin bir nefes aldı. "Bu da ne? Kim geldi? Verity mi? Perdeleri aç Soytarı, içerde kimin olduğunu güçbela görebiliyorum. Kraliçe Kettricken? Bütün bunlar da ne? Piç! Neler oluyor?" Sesi güçlü değildi ve aksi bir tonlaması vardı, ama bütün bunlara rağmen beklediğimden daha iyiydi. Soytarı yatağın perdelerini açar ve arkasını yastıklarla desteklerken kendimi Chade'den yaşlı bir adama bakarken buldum. İkisi arasındaki benzerlik Shrewd yaşlandıkça daha da belirginleşmeye başlamış gibi görünüyordu. Kralın yüzü çökmüş, piç erkek kardeşiyle aynı kaş çizgisi ve elmacık kemiklerini ortaya çıkarmıştı. O kaşların altındaki gözler tetikte, ama bitkindi. Son ziyaretim-dekinden daha iyi görünüyordu. Bizimle yüz yüze gelmek için kendini biraz daha doğrulttu. "Pekala, neler oluyor?" diye ısrarla sordu, gözleri oluşturduğumuz daireyi tarayarak.

Verity içten, resmi bir reverans yaptı ve Kettricken reveransıy-

la onu tekrarladı. Gerektiğini bildiğim şekilde reverans yaptım: bir dizimin üzerine çöktüm ve başım eğik öyle kaldım. Verity konuşurken yine de gizlice bakmayı başarabildim. "Kral Shrewd. Babam. Bir iş için izninizi almaya geldim."
"Ne işi?" diye sordu kral ters bir biçimde.

Verity babasıyla göz göz gelmek için gözlerini kaldırdı. "Kral Wisdom'm uzun zaman önce kullandığı yolu izlemeye çalışmak için Buckkeep'ten seçilmiş bir grup adamla ayrılmak istiyorum. Bu kış Dağ Krallık'ının ötesindeki Rain Wilds'a yolculuk etmeyi, Elderlingleri bulmayi ve atamıza verdikleri sözü tutmalarını istemeyi diliyorum."

Shrewd'un yüzünden kısa bir an için inanmaz bir bakış geçti. Yatakta doğruldu, zayıf bacaklarını yana attı. "Soytarı. Şarap getir. Fitz ayağa kalk ve ona yardım et. Kettricken, canım, şöminenin yanındaki sandalyeye gitmeme yardım etmeyi istersen kolunu uzat bana. Verity pencerenin oradaki küçük masayı getir. Lütfen."

Bu azıcık ricatla Shrewd resmiyet kabarcığını patlattı. Kettricken, Shrewd'a, bana yaşlı adamla hakiki bir bağı olduğunu gösteren bir aşinalıkla yardım etti. Soytarı, beni Shrewd'un odasındaki küçük stoktan bir şişe şarap seçmem için bırakarak kadehleri getirmek için oturma odasındaki dolaba fırladı. Şişeler toz kaplıydı, bu şarapları uzun bir süredir tatmamış gibi. Wallace'ın ona verdiğinin hangi kaynaktan geldiğini şüpheyle merak ettim. En azından odanın geri kalanının düzenli olduğunu fark ettim. Kış Bayramından önce olduğundan çok daha iyi. Beni o kadar endişelendiren duman buhurdanları köşede soğuk duruyorlardı. Ve bu gece kral hâlâ aklı başında görünüyordu.

Soytarı kralın kalın, yünlü bir sabahlık giymesine yardım etti ve ayaklarına terlik geçirmek için diz çöktü. Shrevvd şöminenin yanındaki sandalyesine yerleşti, şarap kadehini hemen yanıbaşın-daki masaya koydu. Yaşlanmış. Çok daha yaşlanmış. Ama genç-

ligimde o kadar çok rapor verdiğim kral bir kez daha karşımday di. Birden bu gece onunla konuşan kişi olabilmeyi istedim. Bu keskin gözlü yaşlı adam Molly'yle evlenmeyi isteme nedenlerimi gerçekten sonuna kadar dinleyebilirdi. Wallace'a karşı kralıma edindirdiği alışkanlıklar yüzünden içimde yeni bir öfke hissettim.

Ama benim sıram değildi. Kral resmi davranmadığı halde, Ve-rity ve Kettricken yay gibi gergindiler. Soytarıyla ben kralın iki yanına oturabilirler diye sandalye getirdik. Verity'nin arkasında durup bekledim.

"Basitçe anlat," ricasında bulundu Shrewd ve Verity de öyle yaptı. Bir ara Kettricken'ın parşömenleri açıldı ve Verity ilgili parçalan yüksek sesle okudu. Eski harita uzun uzun incelendi. Shrewd başta, onlardan her bilgi kırıntısını öğrendiğinden emin olana kadar hiçbir yorum yapmadan ya da hüküm vermeden sadece soru sordu. Soytarı, Shrewd'un dizinin dibinde, ya bana mutlulukla gülümseyerek ya da Verity'nin taşlaşmış uşağını en azından gülümsetmek için komik yüz ifadeleri yaparak oturuyordu. Delikanlıyı gülümsetmekten çok korkuttu sanırım. Rosemary nerede olduğunu tamamıyla unuttu ve yatak perdelerindeki püsküllerle oynamaya gitti.

Verity konuşmayı bitirdiğinde ve Kettricken yorumlarını eklediğinde kral sandalyesinde arkaya yaslandı. Kadehindeki azıcık şarabı içti, sonra tekrar doldurması için Soytarı'ya uzattı. Bir yudum içti, iç geçirdi, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Şu an gi-rişemeyeceğin kadar çok hikaye ve masal var bu konuda Verity. Beni oraya bir temsilci göndermeye değeceğine inandıracak kadar çok şey gösterdin bana. Senin seçtiğin bir adam, beraberinde uygun maiyet, hediyeler ve orada bizim emrimizle bulunduğuna dair senden ve benden mektuplarla gidebilir. Ama bizzat sen, veliaht? Hayır. Şu an ziyan edebileceğimiz kaynaklarımız yok. Regal bugün daha erken benimleydi, yapılacak yeni gemilerin ve Ant-

ler Adası'ndaki kulelerde tahkimat yapmanın maliyeti üzerinde durdu. Para azalıyor. Ve senin şehirden ayrılman insanların kendilerini güvende hissetmemelerine neden olabilir."

"Kaçmıyorum, bir iş için gidiyorum. Onların yararına olan bir hedef için. Ve geride ben yokken beni temsil etmesi için kraliçemi bırakıyorum. Aklımda ozanlar, aşçılar, nakışlı çadırlarla dolu bir kervan yoktu, efendim. Karlı yollarda yolculuk edecek ve kışın kalbine gireceğiz. Askeri bir grup alacağım ve askerler gibi yolculuk edeceğim. Hep yaptığım gibi."

"Ve Bunun Elderlingleri etkileyeceğini düşünüyorsun ha? Eğer onları bulursan. Tabii hiç var oldularsa."

"Efsane, Kral Wisdom'ın kendi başına gittiğini söylüyor. Elder-linglerin var olduğuna ve onları bulduğuna inanıyorum. Başarısız olursam tekrar İrfanlamak ve savaş gemilerimle meşgul olmak için döneceğim. Ne kaybedebiliriz? Ama başarılı olursam, güçlü bir müttefik getiririm."
"Ya ararken ölürsen?" diye sordu Shrewd ciddiyetle.

Verity cevap vermek için ağzını açtı. Ama konuşamadan oturma odasının kapısı açıldı ve Regal hışımla odaya daldı. Yüzü kızarmıştı. "Burada neler oluyor? Bu konseyden ben neden haberdar edilmedim?" Bana zehir saçan bir bakışla baktı. Arkasında Wallace kapıdan içeriyi gözetliyordu.

Verity gülümser gibi oldu. "Casusların tarafından haberdar edilmediysen, şu an neden buradasın? Çabuk öğrenmediğin için onları azarla, beni değil." Wallace'ın kafası görüntüden kayboldu.

"Baba, burada neler olduğunu öğrenmekte ısrar ediyorum!" Regal neredeyse ayağını yere vurmuştu. Shrewd'un arkasında duran Soytarı, Regal'in yüz ifadelerini taklit ediyordu. Verity'nin uşağı nihayet buna gülümsedi, ama sonra gözleri kocaman oldu ve yüzünü toparladı.

Kral Shrewd, Regal yerine Verity'ye hitaben konuştu. "Prens

Regal'in bu tartışmanın dışında bırakılmasını istemenin bir nedeni var mı?"

"Onu ilgilendirdiğini düşünmedim." Duraksadı. "Ve varılan kararın yalnızca size ait olduğundan emin olmak istedim." Verity adına sadık davranmıştı.

Regal öfkelendi, burun delikleri beyazlaştı, ama Shrewd elini kaldırarak onu yatıştırdı. Tekrar sadece Verity'yle konuştu. "Onu ilgilendirmiyor mu? Ama sen yokken yetki örtüsü kimin üzerine düşecek?"

Verity'nin gözleri buz gibi oldu. "Saltanatımı kraliçem temsil edecek elbette. Yetki örtüsünü hâlâ siz kuşanıyorsunuz, Kralım."

"Ama dönmezsen...?"

"Eminim kardeşim bu duruma bir dakikada alışabilir." Verity sesindeki hoşnutsuzluğu saklama gereği duymadı. O zaman Regal'in ihanetinin zehrinin ne kadar derinlerine işlediğini anladım. Kardeş olarak nasıl bir bağ paylaşmış olurlarsa olsunlar, o bağ ihanetle aşınmıştı. Artık sadece rakiptiler. Bunu Shrewd'un da duyduğuna şüphem yoktu. Bütün bunlara şaşırıyor muydu merak ettim. Şaşırıyorduysa, iyi saklıyordu.

Regal'e gelince kulakları Verity'nin ayrılacağının bahsiyle dikilmişti. Şimdi masadan yemek dilenen bir köpek gibi tetikteydi. Sesinde herhangi bir içtenliğe yer vermeyecek kadar çabuk konuştu. "Eğer biri bana Verity'nin nereye gittiğini açıklarsa, belki ben de neyi üstlenmeye hazır olabileceğim konusunda kendi adıma konuşabilirim."

Verity dilini tuttu. Kaşlarını kaldırdı ve sessizce babasına baktı.

"Ağabeyin," -tabir kulaklarıma bir parça ağır geldi- "bir araştırma için ona gitme izni vermemi istiyor. Dağ Krallık'ının ötesindeki Rain Wilds'a gitmek istiyor, hem de hemen. Elderlingleri aramak ve bir zamanlar bize söz verdikleri yardımı sağlamak için."

Regal'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Elderlinglerden bahsedilme-

sine mi inanamadı, yoksa birdenbire karşılaştığı iyi talihe mi, bilmiyorum. Dudaklarını yaladı.

"Ben, elbette, bunu yapmasını yasakladım." Shrewd bunu söylerken Regal'i izledi.

"Ama neden?" diye sordu Regal. "Muhakkak ki, bütün olasılıklar hesaba katılmalı..."

"Masraf fahiş. Bana çok kısa bir süre önce savaş gemilerinin inşasının, mürettebat temini ve diğer hazırlıkların birikimlerimizi kuruttuğunu bildirmemiş miydin?"

Regal'in gözleri bir yılanın dili gibi hızlıca titreşti. "Ama o zamandan bu yana hasat raporlarının kalanını aldım baba. Bu kadar iyi olacaklarını bilmiyordum. Fon bulunabilir. Sade bir şekilde yolculuk etmesi şartıyla."

Verity burnundan soludu. "Düşüncen için teşekkür ederim Regal. Böyle kararların senin yetki alanında olduğunun farkında değildim."

"Krala öğüt veriyorum sadece, tıpkı senin yaptığın gibi," dedi Regal aceleyle.

"Bir temsilci göndermenin daha mantıklı olacağını düşünmüyor musun?" diye sordu Shrewd. "Veliahtları Buckkeep'ten böyle bir dönemde ve böyle bir görevle ayrılırsa, insanlar ne düşünürler?"

"Temsilci mi?" Regal düşünüyor gibi göründü. "Sanmam. Sormamız gerekenler için uygun olmaz. Efsaneler, Kral Wisdom'ın kendi başına gittiğini söylemiyor mu? Bu Elderlingler hakkında ne biliyoruz? Aşağı tabakadan birini gönderip onlar gücendirme ihtimalini göze almaya cesaret edebilir miyiz? Bu konuda, hayır, en azından kralın oğlunun gitmesinin icap ettiğine inanıyorum. Buckkeep'ten ayrılmasına gelince... şey, kral sizsiniz ve hâlâ buradasınız. Tıpkı eşinin olacağı gibi."

"Kraliçemin," diye hırladı Verity, ama Regal konuşmaya devam etti.

"Ve benim. Buckkeep terk edilmiş olmayacak. Ya görevin kendisi? İnsanların hayal güçlerini ele geçirebilir. Ya da isterseniz, gitme nedeni saklı tutulabilir. Müttefikimiz Dağ halkına yapılan I »asit bir ziyaret gibi gösterilebilir. Özellikle karısı da beraber giderse."

"Kraliçem burada kalıyor." Verity, Kettricken'ın unvanını anlamlı bir şekilde vurguladı. "Saltanatımı temsil etmek için. Ve bağlarımı korumak için."

"Bu konuda babamıza güvenmiyor musun?" diye sordu Regal tatlılıkla.

Verity dilini tuttu ve şöminenin yanındaki sandalyesinde oturan yaşlı adama baktı. Bakışındaki şüphe, gözü olan için aşikardı. Sana güvenebilir miyim? diye soruyordu. Ama adı gibi kurnaz ı ilan Shrevvd başka bir soruyla karşılık verdi.

"Prens Regal'in bu girişim hakkındaki düşüncelerini duydun. Benimkileri de. Kendininkileri biliyorsun. Bu tavsiyelerden sonra ne yapmak istiyorsun?"

O an dönüp sadece Kettricken'a baktığı için Verity'yi kutsa-dım. Aralarında bir baş sallama, bir fısıltı olmadı. Ama Verity bakısına anlaşmalarıyla döndü. "Dağ Krallık'ının ötesindeki Rain Wilds'a gitmek istiyorum. Ve mümkün olduğunca çabuk yola koyulmak istiyorum."

Kral Shrewd yavaşça baş sallarken kalbim yerinden oynadı. Ama Shrewd'un sandalyesinin ardında, Soytarı parmaklarını şıkır-ı lattı ve sonra parendeler atarak geri dönüp sanki hiç kımıldamamış gibi dikkatle kralın arkasında durdu. Regal bundan tedirgin olmuştu. Ama Verity, Kral Shrewd'un elini öpmek ve izin verdiği için ona teşekkür etmek için diz çöktüğünde Regal'in yüzünde beliren gülümseme bir köpekbalığını yutacak kadar genişti.

Konuşulacak çok az şey kalmıştı. Verity yedi gün içinde yola çıkmak istiyordu. Shrevvd bunu kabul etti. Maiyetini kendi seçmek

istedi. Regal bu konuda düşünceli görünse de Shrewd bunu kabul etti. Kral nihayet bizi azat ettiğinde Regal'in biz çıkarken oyalanıp oturma odasında Wallace'la konuştuğunu fark etmek hoşuma gitmedi. Chade'in Wallace'ı öldürmeme izin verip vermeyeceğini merak ettim. RegaPle sorunumu bu yöntemle çözmemi zaten yasaklamıştı ve kralıma da böyle bir şey yapmayacağıma dair söz vermiştim. Ama Wallace'ın öyle bir dokunulmazlığı yoktu.

Koridorda, Verity bana kısaca teşekkür etti. Neden benim de bulunmamı istediğini sormaya cesaret ettim.

"Tanık olman için," dedi ağırbaşlıca. "Bir şeye tanıklık etmek, sonradan duymaktan farklı bir şeydir. Unutulmasınlar diye... söylenen her şeyi hafızanda tutmak."

O an, o gece Chade tarafından çağrılmayı beklemem gerektiğini anladım.

Ama Molly'ye gitme isteğime karşı koyamadım. Kralı tekrar bir kral olarak görmek azalan umudumu güçlendirmişti. Kendi kendime ziyaretimin kısa olacağına, onunla sadece konuşacağıma, bütün yaptıklarını takdir ettiğimi söyleyeceğime dair söz verdim. Chade'in sohbetlerimiz için seçtiği saatlerden önce odamda olacaktım.

Molly'nin kapısını gizlice tıklattım; beni hızla içeri aldı. Ne kadar yorgun olduğumu anlamış olmalıydı ki, soru sormadan ve vicdan azabı hissetmeden hemen kollarıma atıldı. Parlayan saçlarını okşadım, gözlerine baktım. Birden içimde derimden bir bahar seli gibi fışkıran, kışın bütün enkazını yolunun dışına savuran bir tutku kabardı. Ben onu vahşice kendime çekerken Molly'nin soluğu kesildi, sonra kendini bana teslim etti.

En son birlikte olalı günler değil de aylar geçmiş gibiydi. Beni büyük bir arzuyla öptüğünde birden kendimi beceriksiz, beni neden arzuladığı konusunda kararsız hissettim. Çok genç ve güzeldi. Benim kadar hor kullanılmış ve aşınmış birini isteyebilece-

ğine inanmak kendini beğenmişlik gibi göründü. Şüphelerimi korumama izin vermedi, beni hiç tereddütsüz kendi üzerine çekti. O paylaşımın derinliklerinde, nihayet mavi gözlerinde aşkın gerçekliğini fark ettim. Beni kendine çekişindeki ve güçlü solgun kolları arasında kucaklayışındaki tutkuya sevindim. Sonra bir yastığa saçılmış altın saçlar hatırlayacaktım, tenindeki bal ağacı ve dağ kokularını, başını geriye atıp ateşini yumuşak bir sesle dile getirişini de.

Daha sonra Molly şiddetimin beni başka bir adam gibi gösterdiğini fısıldadı. Başını göğsüme yaslamıştı. Sessiz kaldım ve hep kır bitkileri kokan siyah saçları okşadım. Kekik ve lavanta. Gözlerimi yumdum. Düşüncelerimi iyi kapamış olduğumu biliyordum. Uzun zaman önce Molly'leyken bir alışkanlık haline gelmişti.

Verity kapamamıştı.

Olanların yaşanmasını istememiştim. Kimsenin istediğine şüphem yok. Belki de diye umut ettim, bunu tamamıyla hisseden tek kişi bendim. Hem gerçekten bir zarar verilemezdi, ben bahsetmediğim sürece. Kettricken'ın ağzının tatlılığını ve onun beyaz, beyaz teninin yumuşaklığını zihnimden sonsuza kadar çıkarabildiğim sürece.

HABERLER

Veliaht Verity, Buckkeep'ten Kızıl Gemi Savaşları'nın üçüncü kışının başında ayrıldı. Beraberinde, arayışında kendisine eşlik etmeleri için kişisel muhafızlarını olduğu kadar, kendisiyle Dağ Krallık'ma dek yolculuk edebilecek ve dönüşünü beklemek üzere orada kalacak küçük bir grup seçilmiş takipçi götürdü. Ayrıca El-derlinglere karşı savaşçı bir görünüm vermek istemiyordu. Gerçek görevi eşlikçileri dışında çok az insana ifşa edilmişti. Görünüşte kraliçesinin babası Kral Eyod'la Kızıl Gemiler'e karşı olası askeri destek konusunda görüşmek için gidiyordu Dağ Krallık'ma.

Kendisine eşlik etmesini istediklerinin çoğu dikkat edilmeye değer kişiler değildi. Buckeep 'in silah ustası Hod, ilk seçtikleri arasındaydı. Taktikleri kavrayış yeteneği krallıktaki kimse tarafından aşılmamıştı ve silahlar konusundaki ustalığı yaşına rağmen hâlâ olağanüstüydü. Verity'nin esas hizmetkarı Charim onunla o kadar uzun süredir birlikteydi ve ona o kadar çok seferde eşlik etmişti ki, ikisi için de onun geride bırakılması düşünülemezdi. Adı gibi kahverengi Chestnut? on yılları aşkın bir süredir askeri muhafızlarının bir üyesiydi. Bir gözüyle bir kulağının büyük bir kısmı yoktu, ama buna rağmen diğer adamlardan iki kat tetikte görünüyordu. Chestnut gibi yıllardır Verity'nin şeref kıtasının üye-

1) Kestane

leri olan Keef ve Kef ikizleri de gitti. Biri daha, Buckkeep'teki ahırların efendisi Burrich de gruba kendi isteğiyle katıldı. Buckke-ep'ten ayrılmasına itiraz edildiğinde Buckeep'in ahırlarında yetkili ve becerikli bir adam bıraktığını ve grubun hayvanları kış ortasında Dağ'a canlı götürmek için hayvanlardan anlayan birine ıhliyaç duyacaklarını belirtti. Bir şifacı olarak yetenekleri ve Prens Chivalry'ye karşı Kralın Adamı olma konusundaki deneyimi de belirttiği özellikleri arasındaydı, ama bu sonuncusu az kişi tarafından bilinirdi.

* * *

Verity ayrılmasından önceki gece beni çalışma odasına çağırtır "Bunu onaylamıyorsun, değil mi? Soytarı işi olduğunu düşünüyorsun," diyerek karşıladı.

Gülümsemek zorundaydım. Elimde olmadan ne düşündüğümü tamamıyla belirtmişti. "Korkarım ciddi şüphelerim var," diye fikrine dikkatle katıldım.

"Benim gibi. Ama yapabileceğim başka ne kaldı? En azından kendim bir şey yapabilmem için bu bir şans. O lanetli kulede oturup kendimi öldüresiye İrfan yapmaktan başka."

Kettricken'ın haritasını son birkaç günde özenle kopyalamıştı. Ben bakarken haritayı dikkatle rulo yapıp deri bir kılıfa koydu. Geçen zamanın erkekte yaptığı değişiklikler beni hayrete düşürmüştü. Saçları ak, vücudun yıpranmış ve aylarca oturmaktan üzücü bir şekilde ufalmıştı. Ama canlılıkla hareket ediyordu ve karar verildiğinden bu yana hem o, hem de Kettricken Büyük Salonu şereflendiriyorlardı. İştahla yemesini seyretmek ve Mellow ya da bir başka ozan bizi eğlendirirken bir kez daha bir kadeh şarapla oyalanmasını görmek bir keyifti. Kettricken'la arasındaki yenilenmiş sıcaklık da geri kazandığı bir iştahtı. Masada otururlarken Kettricken'ın gözleri lordunun çehresinden nadiren ayrılıyordu. Ozanlar eğlendirirken Kettricken'ın parmaklan hep Verity'nin ko-

lunun arkasına yaslanıyordu. Onun varlığında yanan bir mum gibi parlıyordu. Kendimi olabildiğince geri çektiğim halde gecelerinden ne kadar zevk aldıklarının gereğinden çok farkındaydım. Tutkularından Molly'ye yönelerek saklanmaya çalışmıştım. Bu çabam, Molly'nin yenilenmiş ateşimden çok memnun olmasının getirdiği suçlulukla sonuçlandı. İştahımın tamamıyla bana ait olmadığını bilse ne hissederdi?

İrfan. Onun güçleri ve tuzakları, bir adamı nasıl çağırabileceği ve İrfan kullanımına karşı bir açlık yaratarak onu nasıl kurutabileceği konusunda uyarılmıştım. Ama bu, daha önce hiç uyarıl-madığım bir tuzaktı. Bazı açılardan Verity'nin ayrılmasını dört gözle bekliyordum, böylece ruhuma tekrar kendi ruhum diyebilecektim.

"O kulede yaptığınız daha az önemli bir iş değil. İnsanlar kendinizi onlar için nasıl yaktığınızı bilselerdi..."

"Bu sadece senin anlayabileceğin bir şey. Bu yaz yakınlaştık evlat. Mümkün olabileceğini düşündüğümden de yakın. Baban öldüğünden bu yana herhangi bir adamın bana olduğundan daha yakın."

Şüphelenebileceğinizden de fazla yakın prensim. Ama bu kelimeleri dile getirmedim. "Öyle."

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Aslında iki."

"Sizi reddetmeyeceğimi biliyorsunuz."

"Bunu asla böyle kolayca söyleme. İlki hanımıma bakman. Buckkeep usulleri konusunda akıllandı, ama yine de çok fazla güveniyor. Ben dönene kadar onu güvende tut."

"Bu, yapılması için söylemenize gerek olmayan bir şey Prensim."

"Ve diğeri." Bir nefes aldı, iç geçirerek dışarı verdi. "Burada da kalmaya çalışmayı istiyorum. Zihninde. Yapabildiğimce uzun."

"Prensim." Tereddüt ettim. Haklıydı. Bu kabul etmek isteme-

diğim bir şeydi. Ama yapacağımı çoktan söylemiştim. Krallığın iyiliği için akıllıca bir şey olduğunu biliyorum. Ama benim için? Şimdiden Verity'nin güçlü varlığı karşısında özümün sınırlarının aşındığını hissediyordum. Şimdi saatler ya da günler değil, haftalar ve muhtemelen aylar sürecek bir bağdan bahsediyorduk. Grup üyelerine de böyle olup olmadığını merak ettim, sonunda ayrı yaşamlar sürmek için ayrılıp ayrılmadıklarını. "Grubunuzdan ne haber?" diye sordum yavaşça.

"Grubumdan ne haber?" diye sert bir şekilde cevap verdi. "Onları yerlerinde bırakıyorum, şu an için gözcü kulelerinde ve gemilerimde. İletmek istedikleri haberleri Serene'e iletebilirler. Yokluğumda haberleri Shrewd'a bildirecek. Bilmem gerektiğini hissettikleri bir şey olursa bana İrfanlayabilirler." Duraksadı. "Senin aracılığınla alacağım başka türden bilgiler olacak. Özel kalmasını tercih edeceğim şeyler."

Kraliçesinden haberler, diye düşündüm kendi kendime. Re-gal'in güçlerini ağabeyinin yokluğunda nasıl kullanacağı. Dedikodu ve entrikalar. Bir açıdan önemsiz şeyler. Diğer yandan Verity'nin konumunu sağlamlaştıran ayrıntılar. Bininci kez kendi işleğimle güvenilir şekilde İrfanlayabilmeyi diledim. O beceriye sahip olmuş olsaydım, Verity benden bunu istemek zorunda kalmayacaktı. Ama görünüşe bakılırsa, yaz boyunca kullandığımız dokunmayla etkilenen İrfan bağı tek kaynağımızdı. Böylelikle istediği zaman Buckkeep'te neler olduğundan haberdar olabilirdi ve ben de ondan direktifler alabilirdim. Tereddüt ettim, ama razı olacağımı şimdiden biliyordum. Ona ve Altı Dükalık'a karşı sadakatimden, dedim kendi kendime. İçimdeki bir İrfan açlığından değil. Ona baktım. "Yapacağım."

"Böyle başladığını bilmek iyi," dedi. Bu bir soru değildi. Şimdiden birbirimizi ne kadar doğru okuduğumuzun işaretiydi. Cevabımı beklemedi. "Elimden geldiğince beni fark etmemene çalışa-

cağım," diye söz verdi. Ona doğru yürüdüm. Bir elini kaldırdı ve omzuma dokundu. Verity tekrar benimleydi, çalışma odasında bana kendimi siperlememi söylemiş olduğu günden beri olmadığı kadar bilinçli olarak.

Hareket günü güzel, kuru ve soğuk bir gündü, ama gökyüzü açık maviydi. Sözüne sadık Verity, yolculuk hazırlıklarını asgari tutmuştu. Biniciler, konseyden sonraki sabah ona güzergahında öncülük etmek ve geçeceği kasabalarda malzeme ve kalacak yer ayarlamak için gönderilmişlerdi. Bu onun Altı Dükalık'm büyük kısmında hızla ve hafif bir şekilde yolculuk etmesini sağlayacaktı.

O soğuk sabahta keşif heyeti yola koyulduğunda, kalabalıktan farklı olarak ben Verity'ye veda etmedim. Zihnimde baharı bekleyen bir tohum gibi küçük ve sessiz olarak yuvalanmıştı. Neredeyse Gecegözleri kadar fark edilmeden. Kettricken, hareketi Kraliçenin Bahçesi'nin kırağılı duvarlarından seyretmeyi seçmişti. Ona daha erken saatte veda etmiş ve burayı da eğer ağlarsa kimse yanlış anlamasın diye seçmişti. Yanında durdum ve Verity'yle onun bu son hafta paylaşmaya başladıkları şeyin çınlamasına dayandım. Onun adına hem mutlu, hem de yakınlarda bulduğunun ondan bu kadar çabuk alınmasından kederliydim. Atlar ve adamlar, yük hayvanları ve sancaklar nihayet bir tepenin üstünü aştı ve görüş alanımızdan çıktı. Kettricken arkasından İzan araması yaptı. Çok hafifçe, ama kalbimde bir yerde, Gecegözleri gözleri alev alev oturdu ve sordu, Bu da ne?

Hiçbir şey. Zaten bizimle ilgili bir şey değil. Çok yakında uzun zamandır yapmadığımız gibi birlikte avlanacağız kardeşim, diye ekledim.

Atlılar alayının ayrılışından birkaç gün sonra, neredeyse tekrar kendi hayatımı geri aldım. Burrich'in Verity'yle gitmesinden endişe duydum. Onu veliahünı izlemeye yönelten şeyin ne olduğunu anlıyordum, ama ikisinin de gitmiş olması yüzünden rahatsız edi-

d bir şekilde çıplak kalmış gibi hissediyordum kendimi. Bu bana kendim hakkında gerçekten bilmeyi istemediğim kadar çok şey söyledi. Ama madalyonun öbür yüzü, Burrich gittiğine ve Ve-rlty'nin varlığı içime sıkıca sarıldığına göre, Gecegözleri'yle nihayet İzanı istediğimiz kadar açıkça kullanmakta özgür olduğumuzu söylüyordu. Neredeyse tan vaktinde onunla kaleden millerce uzakta oluyordum. İşlenmişleri aradığımız günlerde Sooty'ye biniyordum, ama kurdun etrafında kendini hiç tamamen rahat hi-ssedemiyordu. Bir süre sonra İşlenmişlerin sayılan epey azalmışa benziyordu ve bölgeye daha fazla gelen yoktu. Kendimiz için avlanmaya başlayabilecektik. Bu yüzden yayan gidiyordum, ayrıca < ı şekilde birbirimize daha yakın avlanıyorduk. Gecegözleri yaz boyunca gösterdiğim fiziksel gelişmeyi tasvip ediyordu. O kış, Re-gal beni zehirlediğinden bu yana ilk kez vücudumu ve gücümü lam kullanabildiğimi hissettim. Zinde av sabahlan ve Molly'yle geçirilen gecelerin derin saatleri herhangi bir adam için yeterli bir yaşam olurdu. Bunlar gibi basit şeylerde tamamıyla tatmin edici bir şey vardı.

Sanırım hayatımın hep böyle basit ve tam olmasını istiyordum. Tehlikeli olduğunu bildiğim şeylere boş vermeye çalıştım. Güzel havanın sürmesi, dedim kendi kendime, Verity'ye yolculuğu için güzel bir başlangıç sağlayacaktır. Bu kadar korunmasızken, Kızıl Gemiler'den bir mevsim sonu akını olur mu endişesini kafamdan attım. Regal'i ve Buckkeep'i takipçileriyle dolduran ve Büyük Salonda her gece meşaleleri geç vakte kadar yanık tutan ani sosyal kutlamalardan da uzak durdum. Serene ve Justin de Buckkeep civarında fazla görülmeye başlamışlardı. Asla onların olduğu, nefretlerinin oklarını hissettiğim bir odaya girmiyordum. Geceleri onlarla ya da Regal'in kış sarayımızı doldurmaya gelen misafirleriyle karşılaşabileceğim ortak mekanlardan kaçınmaya başladım.
Girişiminin esas nedeninin Elderlingleri aramak olduğu konu-

sunda söylentiler duyduğumda, Verity gideli iki günden fazla olmamıştı. Bunun suçunu Regal'e atamazdım. Verity'nin seçmiş oldukları gerçek görevlerini biliyorlardı. Burrich kendi için araştırmıştı. O yapabiliyorduysa başkaları da yapabilir ve etrafa yayabilirlerdi. Ama kilerde çalışan iki çocuğun, "Kral Wisdom'ın deliliği ve Prens Verity'nin efsanesi," diyerek gülüştüklerini duyunca, makaraya almanın Regal'in işi olduğundan şüphelendim. Verity'nin İrfanlaması onu çok fazla münzevileştirmişti. İnsanlar kulesinde o kadar uzun süre tek başına ne yaptığını merak ettiler. Bu, İrfan-ladığını bildikleri anlamına gelirdi, ama dedikodu için fazla yavan bir konuydu. Kaygılı bakışları, yemek ve dinlenmek için seçtiği tuhaf saatler, diğer insanlar uyurken onun kalede sessiz bir hayalet gibi dolaşması bu değirmen için tahıldı. Aklını yitirmiş ve bir delinin işine mi koyulmuştu? Dedikodular artmaya başladı ve Regal de buna verimli bir zemin hazırladı. Her türden ziyafet ve soylularını bir araya getirmek için mazeretler ve nedenler buldu. Kral Shrewd nadiren bu toplantılara katılabilecek kadar iyiydi ve Kettt-ricken, Regal'in yetiştirdiği zeki hilekarların arkadaşlığından hoşlanmıyordu. Uzak duracak kadar şey biliyordum. Regal, Verity'nin keşif seferi için hemen hiç fon olmadığında ısrar etmişken bu partilerin masrafı hakkında şikayet edeceğim sadece kendim ve Cha-de vardı. Chade sadece başını iki yana sallıyordu.

İhtiyar adam son zamanlarda daha da ağzı sıkılaşmıştı, benim-leyken bile. Chade'in benden bir sır sakladığına dair rahatsız edici bir his vardı içimde. Kendi içlerinde sırlar yeni değildi. İhtiyar suikastçı ağzına kadar sırlarla doluydu. Bu sırrın bir şekilde doğrudan bana dokunduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Ona açıkça soramazdım, ama onu izledim. Çalışma masası ben yokken yoğun kullanıldığına dair bir iz taşımıyordu. Daha da garibi, o işle ilgili bütün pislik beni ne zaman çağırsa çok titiz bir şekilde temizlenmiş oluyordu. Bu acayipti. Yıllarca onun arkasın-

dan etrafı toplamış ve yemeklerini yapmıştım. Şimdi bunca şeyden sonra burnunun dikine gitmesi ya bana sert bir azardı ya da her ne yapıyorduysa onu gizlemenin yoluydu.

Direnemeyip onu her yapabildiğimde izledim. Sırnyla ilgili hiçbir şey öğrenemedim, ama evvelce kaçırdığım çok şeyi gördüm. Chade yaşlanıyordu. Şöminesinin karşısında geçirdiği sıcak gecelerin soğuk havanın sertleştirdiği eklemlerine faydası yoktu. Shrevvd'un büyük yarı ağabeyi benim gibi piçti ve sertliğine rağmen, ikisi içinde yine de daha genç görünüyordu. Ama artık okurken parşömenleri burnundan daha uzağa tutuyor ve başının üstündeki bir şeye uzanmaktan kaçmıyordu. Ondaki bu değişiklikleri izlemek benden bir sır sakladığını bilmek kadar acı vericiydi.

Verity ayrıldıktan yirmi üç gece sonra Gecegözleri'yle bir tan avından döndüğümde kaleyi vızıldarken buldum. Karışık bir karınca yuvası gibiydi, ama onların amaçlılığından yoksundu. Doğrudan aşçı Sara'ya gittim ve ona ne olduğunu sordum. Her kalenin mutfağı söylenti değirmeninin kalbidir, sadece muhafız odasına nazaran ikincidir. Buckkeep'te mutfak dedikodusu genellikle daha doğru olurdu.

"Bir binici geldi, atı neredeyse ölü. Ferry'de1 bir akın olduğunu söyledi. Bütün şehir çıkan yangınlardan neredeyse yok olmuş. Yetmiş kişi İşlenmiş. Kaç kişi öldü, henüz belli değil. Ve bu soğukta evsiz kaldıklarından daha çok ölüm olacak. Üç gemi dolusu Akıncı, dedi oğlan. Doğrudan Prens Regal'e gitti, gitti evet ve rapor verdi. Prens Regal onu karnını doyurması için buraya gönderdi; şimdi muhafız odasında uyuyor." Sesini alçaktı. "O oğlan bütün bu yolu tek başına geldi. Geçtiği kasabalardan yeni at aldı, sahil yolundan geçti, ama haberini onun yerine başkasının iletmesine izin vermedi. Bana yolun her aşamasında, yardımın gelmesini, birinden zaten bildiklerini ve gemilerin gönderildiğini duyma-
1) İki kıyı arasında araba, insan taşıyan gemi, sal, kayık vb.

yi beklemeyi sürdürdüğünü söyledi. Ama hiçbir şey yoktu."

"Ferry'den mi? Demek ki üstünden en az beş gün geçmiş. İşaret ateşleri neden yakılmadı?" dedim ısrarla. "Ya da Gull1 ve Seal-bay'e haberci kuşlar gönderilmedi? Veliaht Verity o bölgede bir devriye gemisi bıraktı. Devriye gemisi

Gull ya da Ferry'nin ışığını görebilmeliydi. Ve Kızıl Kule'de bir grup üyesi, Will var. İşaret ateşlerini görmüş olmalıydı. Buraya, Serene'e iletmeliydi. Burada hiçbir şey duyulmaması nasıl mümkün olabilir; bütün bunlar hakkında nasıl olur da hiçbir şey bilmeyiz?"

Aşçı sesini daha da alçattı, yoğurduğu hamuru anlamlı bir şekilde masaya vurdu. "Çocuk Ferry ve Ice2 kasabalarında işaret ateşlerinin yakıldığını söyledi. Kuşların Gull'a gönderildiğini söylüyor. Gemi gelmemiş."

"O halde neden bilmiyoruz?" Derin titrek bir nefes aldım, faydasız öfkemi bir kenara kaldırdım. İçimde, Verity'den hafif bir ilgi belirtisi hissettim. Çok hafif. İrfan bağı soluyordu; tam da güçlü olmasını istediğim anda. "Şey, bunu şimdi sormanın bir faydası yok sanırım. Regal ne yapmış? Rurisk'i mi göndermiş? Orada olup onlarla gitmeyi isterdim."

Aşçı kızgınlıkla soludu ve bir hamuru ezmek içi duraksadı. "Hemen git o halde, çünkü geç kalmış sayılmazsın. Duyduğum kadarıyla hiçbir şey yapılmadı, hiç kimse gönderilmedi. Kimse gönderilmedi, kimse gönderilmeyecek. Kimse.

"Bilirsin dedikodu yapmayı sevmem Fitz, ama Prens Regal'in bunu bildiği fısıldanıyor. Çocuk geldiğinde, ah, prens çok nazikti, hanımların yüreklerini eritecek kadar anlayışlıydı. Zahmetleri için bir yemek, yeni bir palto, küçük bir kese. Ama çocuğa artık çok geç olduğunu söyledi. Akıncıların çoktan gitmiş olacaklarını. Artık bir gemi ya da asker göndermenin bir anlamı yoktu."

"Akıncılarla savaşmak için çok geç belki. Ama ya Ferry'de ya-

1) Martı.

2) Buz.

kılıp yok edilenlere ne olacak? evleri tamir etmek için işçiler, yemek arabaları..."

"Bunun için kuruş olmadığını söylüyor." Aşçı her kelimeyi ayrı ayrı vurguladı. Hamurunu toplara ayırmaya ve her birini kabarması için tokatlamaya başladı. "Hazinenin gemi yapılır ve onlara tayfa sağlanırken kuruduğunu söylüyor. Verity'nin kalan az miktarda parayı da bu Elderlingleri bulma seferi için aldığını söyledi." O son kelimede bir hor görme havası vardı. Aşçı ellerini önlüğüne silmek için duraksadı. "Sonra çok üzgün olduğunu söyledi. Gerçekten çok üzgün."

İçimde soğuk bir öfke çözüldü. Aşçının omzuna vurdum ve onu her şeyin yoluna gireceği konusunda temin ettim. Sersemlemiş bir halde ayrıldım mutfaktan ve Verity'nin çalışma odasına gittim. Çalışma odasının dışında duraksadım. Verity'nin amacının açık bir bakışını yakaladım. Bir çekmecenin arkasında zümrüt taşlı, altından, antik bir kolye bulacaktım. Anneannesine aitti. Adam kiralamak ve onlarla birlikte göndermek için tahıl almaya yeterdi. Çalışma odasının kapısını açtım ve durdum.

Verity dağınık bir adamdı ve aceleyle toparlanmıştı. Charim onunla gitmişti; arkasından odayı temizlemek için burada olmamıştı. Ama bu ikisinden birinin işi değildi. Başka bir adamın gözlerine büyük ihtimalle ters gelmezdi. Ama ben odayı hem kendim, hem de Verity olarak gördüm. Altüst edilmişti. Her kim yaptıysa, ya fark edilir mi diye umursamamıştı ya da Verity'yi iyi tanımıyordu. Her çekmece düzgünce kapatılmıştı. Bütün dolaplar kapalıydı. Sandalye masanın yakınma itilmişti. Çok derli topluydu. Fazla umut beslemeden çekmeceye gittim ve açtım. Çekmeceyi sonuna kadar çektim ve arka köşeye dikkatle baktım. Belki de Verity'nin dağınıklığı korumuştu onu. Eski bir mahmuz, kırık bir kemer tokası ve bir bıçak sapı olarak kısmen işlenmiş bir parça geyik boynuzundan oluşan karmaşanın içinde zümrüt bir kol-

ye aramazdım. Ama oradaydı, sade bir kağıda sarılmıştı. Odadan alınması gereken birçok küçük ama kıymetli parça vardı. Onları ,'oplarken şaşırdım. Bunlar alınmadıysa, araştırmanın amacı neydi? Küçük mücevherat değilse, o halde neydi?

Sistemli bir şekilde, bir düzine ince parşömen haritayı toparladım ve sonra diğerlerini de duvardan çıkarmaya başladım. İçlerinden birini dikkatle sararken Kettricken sessizce içeri girdi. İzanım ondan o daha kapıya dokunmadan haberdar olmamı sağlamıştı, bu yüzden onunla şaşırmadan göz göze geldim. Verity'nin içimde kabaran duygularına sertçe karşı koydum. Kettricken'ı görmek Ve-rity'yi içimde güçlendirmişe benziyordu. Açık mavi yünden bir cüppenin içinde güzel, solgun ve narin görünüyordu. Nefesimi tuttum ve başka yana baktım. Bana sorgularcasına baktı.

"Verity o yokken bunların kaldırılmasını istedi. Nem onlara zarar verebilir ve bu oda o burada yokken nadiren ısıtılıyor," diyerek açıklama yaptım haritayı sarmayı bitirdiğimde.

Başıyla onayladı. "Burası onsuz çok boş ve soğuk görünüyor. Sadece şöminenin sönük olmasından değil, onun kokusu yok, dağınıklığı yok..."

"O halde burayı siz topladınız?" diye sordum umursamaz görünmeye çalışarak.

"Hayır!" Güldü. "Benim toplamam buradaki azıcık düzenini de bozar. Hayır, dönene kadar bıraktığı gibi tutacağım. Eve geldiğinde eşyalarını yerlerinde bulmasını istiyorum." Yüzü ciddileşti. "Ama bu odada bundan eser yok. Bu sabah seni bulması için bir uşak gönderdim, ama dışardaydın. Feny'yle ilgili haberleri duydun mu?"
"Sadece dedikoduları," diye yanıtladım.
"O halde benim duyduğum kadarını duymuşsun. Çağırılma-dım," dedi soğuk bir şekilde. Sonra bana döndü, gözlerinde acı vardı. "Çoğunu Regai'in uşağının hizmetçisiyle konuşmasını işiten
464

Leydi Modesty'den duydum. Muhafızlar habercinin geldiğini söylemek için Regal'e gittiler. Bana gönderilmeliydiler. Beni bir kraliçe olarak görmüyorlar mı?"
"Kraliçem," diye nazikçe hatırlattım ona. "Haberin doğrudan Kral Shrewd'a götürülmesi gerekirdi. Korkarım kralın kapısına gittiler ve kralın kapısını tutan Regal'in adamları sizin yerinize ona gönderdiler."
Başını doğrulttu. "Düzeltilmesi gereken bir şey var o halde. O aptal oyunu iki kişi oynayabilir."
"Başka mesajların da aynı şekilde çöpe gidip gimediğini merak ediyorum," diye spekülasyon yaptım yüksek sesle. Mavi gözleri ürpertiyle grileşti. "Ne demek istiyorsun?"
"Haberci kuşlar, işaret ateşleri. Kızıl Kule'deki Will'den Sere-ne'e bir İrfan mesajı. Bunlardan en azından biri, bize Ferry'ye sal-dırıldığını muhakkak bildirirdi. Biri çöpe gidebilir, ama üçü birden mi?"
Yüzü soldu, zihni bağlantıyı kurdu. "Bearns Dük'ü yardım çağrısının önemsenmediğine inanacak." Bir elini ağzına götürdü. Parmaklarının arasından fısıldadı, "Bu Verity'yi karalamak için ihanet!" Gözleri iyice büyüdü ve birden bana tısladı, "Müsaade edilemez!"
Öfkeli ve hızlı hareketlerle dönüp kapıya yöneldi. Güçbela önüne sıçrayabildim. Sırtımı kapıya yasladım, kapıyı kapalı tuttum. "Leydim, Kraliçem, size yalvarıyorum, bekleyin! Bekleyin ve düşünün!"
"Neyi düşüneceğim? Hıyanetinin derinliğini en iyi nasıl gözler önüne sereceğimi mi?"
"Bu anda en güçlü durumda olan biz değiliz. Lütfen bekleyin. Benimle birlikte düşünün. Siz de benim gibi Regal'in bundan haberdar olduğunu ve sessiz kaldığını düşünüyorsunuz. Ama kanıtımız yok. Hem de hiç. Belki de hatalıyız. Her seferde bir adım atarak ilerlemeliyiz, aksi halde en az istediğimiz dönemde ihtilaf
465

yaratırız. İlk konuşulacak kişi Kral Shrewd olmalı. Bütün bunlardan haberdar olup olmadığını, Regal'in kendi adına konuşmasını onaylayıp onaylamadığını görmek için."
"Onaylamayacaktır!" diye belirtti kızgınlıkla.
"Çoğu kez kendinde değil," diye hatırlattım ona. "Ama eğer alenen olacaksa, Regal'i azarlayan o olmalı, siz değil. Onun aleyhinde konuşursanız ve kral sonra onu desteklerse, soylular Farse-erları bölünmüş bir ev olarak görürler. Şimdiden aralarına çok fazla şüphe ve anlaşmazlık tohumu ekilmiş durumda. Verity burada yokken İçyer dukalıklarını Sahil dukalık!arıyla karşı karşıya getirmek için uygun bir zaman değil."
Durdu. Hâlâ öfkeden titremekte olduğunu görebiliyordum, ama en azından beni duyuyordu. Nefes aldı. Kendini sakinleştirdiğini hissettim.
"Seni burada bırakmasının nedeni bu Fitz. Bunları benim adıma görmen için."
"Ne?" Şaşkına dönme sırası bendeydi.
"Bildiğini düşündüm. Neden ona eşlik etmeni istemediğini merak etmiş olmalısın. Ona bir akıl hocası olarak kime güvenebileceğimi sordum. Sana güvenmemi söyledi."
Chade'in varlığını unuttumu, diye merak ettim ve sonra Kett-ricken'ın Chade hakkında hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Benim bir aracı işlevi göreceğimi düşünmüş olmalıydı. İçimde Verity'nin onayladığını hissettim. Chade. Her zamanki gibi gölgelerde.
"Tekrar benimle düşün," diye emretti bana. "Şimdi ne olacak?"
Haklıydı. Bir defaya mahsus değildi.
"Ziyaretçilerimiz olacak. Bearns Dük'ü ve onun daha aşağı tabakadan soyluları. Dük Brawndy böyle bir görev için temsilciler gönderecek bir adam değil. Kendi gelecek ve cevaplar almakta ısrar edecek. Bütün Sahil dukalıkları da ona söyleneni dinliyor olacak. Onun sahili, Buck'ı saymazsak en çok akına uğrayanı."
466

"O halde duyulmaya değer cevaplarımız olmalı," diye belirtti Ki-ıricken. Gözlerini kapadı. Bir an ellerini alnına koydu, sonra yanaklarına bastırdı. Kendini ne kadar büyük bir güçle kontrol ettiğini fark ettim. Vakar, diyordu kendi kendine,

sükunet ve man-ıık. Nefes aldı ve tekrar bana baktı. "Kral Shrewd'u görmeye gidiyorum," diye bildirdi. "Ona her şeyi sormalıyım. Bütün bu durumu. Ona ne yapmaya niyetlendiğini sormalıyım. O kral. Konumu ona doğrulanmak."
"Sanırım bu akıllıca bir karar," dedim ona.
"Yalnız gitmeliyim. Benimle gelirsen, hep yanımda olursan, bu zayıf görünmeme neden olur. Saltanattaki hizipleşme hakkında söylentiler çıkmasına neden olabilir. Bunu anlıyor musun?"
Shrewd'un ona ne söyleyebileceğini kendi kulaklarımla duymayı istesem de, "Anlıyorum," dedim.
Bir masaya topladığım haritaları ve diğer eşyaları işaret etti. "Bunlar için güvenli bir yerin var mı?"
Chade'in dairesi. "Var."
"Güzel." Eliyle işaret etti ve hâlâ kapıyı tutmakta olduğumu fark ettim. Yana çekildim. Yanımdan geçerken tatlı dağ kokusu beni bir an içine çekti. Dizlerimin bağı çözüldü ve zümrütleri, o zarif boğazı çevrelemek yerine evleri tekrar yapmak için gönderen kadere lanet ettim. Ama onları o an eline versem, vahşi bir gururla Ferry için harcanmalarında ısrar edeceğini de biliyordum. Onları bir cebime kaydırdım. Belki de Kral Shrewd'un öfkesini uyandırabilir ve kral parayı Regal'in ceplerinden alabilirdi. Belki de döndüğümde bu zümrütler hâlâ o sıcak tene sarılıyor olabilirdi.
Kettricken arkasına bakmış olsaydı, Fitz'in, kocasının düşünceleriyle kızarmakta olduğunu görecekti.
Ahırlara indim. Benim için hep sakinleştirici bir yer olmuştu ve Burrich gittiği için zaman zaman göz atmak konusunda bir zorunluluk duyuyordum. Hands yardımıma ihtiyacı olduğuna dair bir

işaret verdiğinden değil. Ama bu kez ahıra yaklaşırken kapıların dışında bir erkek kalabalığı vardı ve sesler öfkeyle yükseliyordu. Genç bir seyis yamağı kocaman bir atın eyerinin baş kısmına asılmıştı. Daha büyükçe bir çocuk atın gemine bağlanmış bir ipi çekiştiriyor, olanları seyreden Tilth renklerinde giyinmiş bir adam atı çocuktan almaya çalışıyordu. Genellikle uysal olan hayvan çekiş-tirilmekten dolayı endişeliydi. Az sonra biri yaralanacaktı.
Cesaretle aralarına girdim, ipi ürkmüş çocuğun elinden çekip alırken sakinleştirmek için ata yöneldim. Beni bir zamanlar olduğu kadar iyi tanımıyordu, ama dokunuşumla sakinleşti. "Burada neler oluyor?" diye sordum seyis yamağına.
"Geldiler ve.Cliffi1 bölmesinden çıkardılar. Sormadan hem de. Benim her gün ilgilenmem gereken at o. Ama bana ne yaptıklarını bile söylemediler."
"Emir aldım..." diye başladı, deminden beri beklemekte olan adam.
"Başka biriyle konuşuyorum," diye belirttim ona ve çocuğa döndüm. "Hands sana bu atla ilgili emir verdi mi?"
"Sadece her zamankileri." Ben mücadeleye karıştığımda çocuk gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Şimdi potansiyel bir müttefiki olduğundan, sesi sertleşiyordu. Duruşunu dikleştirdi ve gözlerime baktı.
"O halde basit. Atı Hands'den başka bir emir alana kadar bölmesine geri götürüyoruz. Hiçbir at Buckkeep ahırından ahır ustasının vekilinin bilgisi olmadan gidemez." Çocuk, Cliffin eğerinin baş kısmını bırakmamıştı. İpi eline verdim.
"Tam benim düşündüğüm gibi efendim," dedi bana. Topuklarının üzerinde döndü. "Teşekkürler efendim. Gel Cliffie." Çocuk arkadaşından uysallıkla gelen iri atla birlikte uzaklaştı.
"O hayvanı götürmek için emir aldım. Tilth Dük'ü Ram hemen
1) Uçurum, sarp kayalık.

nehirden gönderilmesini istiyor." Tilth renklerini taşıyan adam burnundan soluyordu.
"İstiyor, öyle mi? Peki bu meseleyi bizim ahır ustamızla görüşlü mü?" Görüşmediğinden emindim.
"Burada neler oluyor?" Bu koşarak gelen Hands'di, kulakları ve yanakları pembeleşmişti. Bir başka adamda komik durabilirdi. Ancak bunun kızgın olduğu anlamına geldiğini biliyordum.
Tilthli adam kendini dikleştirdi. "Bu adam ve seyis yamaklarınızdan biri, aygırımızı ahırdan almaya geldiğimizde işe burunlarını soktular!" diye belirtti mağrur bir tavırla.
"Cliff, Tilth aygırı değil. Tam burada, Buckkeep'te doğdu. Altı yıl önce. O zaman oradaydım," diye belirttim.
Adam bana tenezzül edip baktı. "Seninle konuşmuyordum. Onunla konuşuyordum." Başparmağıyla Hands'i işaret etti.
"Benim bir adım var, efendim," diye belirtti Hands soğuk bir sesle. "Hands. Burrich, Veliaht Verity ile gittiğinden ahır ustasının yerine bakıyorum. Onun da bir adı var. FitzChivalry. Zaman zaman bana yardım eder. Benim ahırıma aittir. Tıpkı seyis yamağım ve atım gibi. Size gelince, bir adınız varsa, bana söylenmedi. Benim ahırımda olmanız için bir neden göremiyorum."
Burrich, Hands'i iyi eğitmişti. Bakıştık. Anlaşarak sırtımızı döndük ve ahırlara gitmeye başladık.
"Ben Lance, Dük Ram'ın seyislerinden biriyim. O at düküme satılmıştı. Ve sadece ö da değil. Benekli iki kısrak ve bir de iğdiş. Kağıtlar burada."

Biz yavaşça dönerken Tilthli adam bir parşömen uzattı. Üzerine geyik işareti yapılmış kırmızı mum damlasını görünce kalbim yerinden oynadı. Gerçeğe benziyordu. Hands parşömeni yavaşça aldı. Yan gözle bana baktı ve gidip yanında durdum. Bazı harfleri biliyordu, ama okumak genellikle onun için fazlasıyla uzun bir işti. Burrich onu bu konuda çalıştırıyordu, ama harfleri kolaylıkla

hatırlayamıyordu. Parşömeni açıp okumaya çalışırken omzunun üzerinden baktım.
"Yeterince açık," dedi Tilthli adam. Parşömene uzandı. "Size okuyayım mı?"
"Zahmet etme," dedim Hands parşömeni tekrar kıvırırken. "Orada yazılı olan, yazılı olmayan kadar açık. Prens Regal imzalamış. Ama Cliff onun atı değil. Cliff, kısraklar ve iğdiş Buckkeep atları. Onları sadece kral satabilir."
"Veliaht Verity yok. Prens Regal onun adına hareket ediyor."
Hands'in omuzlarını tutup onu zapt ettim. "Veliaht Verity gerçekten de uzakta. Ama Kral Shrewd değil. Kraliçe Kettricken da. Buckkeep ahırından bir at satılması için onlardan birinin imzası olmalı."
Lance parşömenini kaptı, imzayı kendisi inceledi. "Şey, Verity uzaktayken Prens Regal'in imzası sizin için yeterli olmalı. Yine de yaşlı kralın aklının çoğu zaman başında olmadığını herkes biliyor. Ve Kettricken da şey... aileden değil. Gerçekten. Bu yüzden Verity yokken Regal..."
"Prens." Kelimeyi kendimden emin bir tavırla telaffuz etmiştim. "Ondan daha farklı bahsetmek ihanet olur. Tıpkı onun kral olduğunu söylemek gibi. Ya da kraliçe. Hem de değilken."
Bıraktım ima ettiğim tehdidi iyice sindirsin. Onu doğrudan ihanetle suçlamayacaktım, çünkü o zaman bu yüzden ölmesi gerekirdi. Lance gibi fiyakacı bir salak bile efendisinin yüksek sesle söylediğine şüphe olmayan bir şeyi tekrarladığı için ölmeyi hak etmiyordu. Gözlerinin büyümesini seyrettim.
"Kötü bir niyetim yoktu..."
"Ve kötü bir şey de olmadı," diye tamamladım. "İnsanın sahibi olmayan birinden at alamayacağını hatırladığın sürece. Ve bunlar kralın sahibi olduğu Buckkeep atları."
"Elbette," dedi Lance eli ayağı titreyerek. "Belki bu yanlış kağıt-

lir. Bir hata yapıldığından eminim. Tekrar efendime gideceğim."
"Akıllıca bir tavır," dedi Hands yumuşakça arkamdan, otoriteyi tekrar ele alarak.
"Pekala, gel o halde," diye homurdandı Lance yanındaki çocuğa ve delikanlıyı itti. Çocuk efendisinin arkasından giderken bize ters ters baktı. Onu suçlamıyordum. Lance can sıkıntısını bir yerlerden çıkarmak zorunda olan türden bir adamdı.
"Geri gelecekler mi sence?" diye sordu Hands bana yavaşça.
"Ya gelecek ya da Regal, Ram'e parasını geri vermek zorunda."
Bunun olma olasılığını sessizce düşündük.
"Peki. Geri geldiklerinde ne yapmalıyım?"
"Sadece Regal'in mührü varsa, hiçbir şey. Üzerinde kralın ya da kraliçenin mührü varsa, o zaman ona atları vermelisin."
"O kısraklardan biri gebe!" diye itiraz etti Hands. "Burrich'in layla ilgili büyük planları var. Geri gelip de atların gittiğini gördüğünde bana ne diyecek?"
"Bu atların krala ait olduklarım aklımızdan çıkarmamalıyız. Uygun bir emre itaat ettiğin için sende kusur bulmaz."
"Bundan hoşlanmadım." Bana endişeli gözlerle baktı. "Burrich hâlâ burada olsaydı, bunun olacağını sanmam."
"Bence olurdu Hands. Kabahati kendinde bulma. Kış bitmeden göreceğimizin en kötüsünün bu olduğundan şüpheliyim. Ama geri gelirlerse bana haber ver."
Başını anlayışla öne arkaya salladı ve ahırlara yaptığım ziyaret latsızlaşmış olarak ondan ayrıldım. Bölmeler arasında dolaşıp kış sonunda hâlâ kaç atın yerinde duruyor olacağından endişelenmek istemiyordum.
Avludan içeri ve oradan da odama çıkan merdivenlerde yavaşça yürüdüm. Merdiven bitiminde durakladım-. Verity? Hiçbir şey. Varlığını içimde hissedebiliyordum, isteğini ve bazen de dü-

şüncelerini bana bildirebiliyordu. Ama yine de ne zaman ona ulaşmaya çalışsam, hiçbir şey olmuyordu. Bu beni hüsrana uğrattı. Ah, güvenilir şekilde trfanlayabilseydim, bunların hiçbiri olmazdı. Galen'i ve bana bütün yaptıklarını lanetlemek için durdum. İrfanım vardı, onu yakıp yok ederek benden almış ve beni bu ne olduğu anlaşılmaz biçimiyle

bırakmıştı. Ama ya Serene? Ya da Justin, ya da gruptan herhangi bir başkası? Verity neden olup bitenden haberdar olmak için onları kullanıp isteğinin bilinir olmasını sağlamıyordu?

İçimi sessizce büyüyen bir dehşet kapladı. Bearns'dan gelen haberci kuşlar. İşaret ateşleri, kulelerdeki İrfan sahipleri. Krallıktaki, kralla olan iletişim hatları pek iyi çalışmıyora benziyordu. Bunlar bizi dukalıklar ittifakından ziyade bir krallık yapan ve Altı Dükalık'ı birbirine bağlayan şeylerdi. Şimdi, bu sorunlu dönemlerde onlara her zamankinden fazla ihtiyacımız vardı. Neden ihmal ediliyorlardı?

Soruyu Chade'e sakladım ve beni bir an önce çağırması için dua ettim. Beni bir zamanlar olduğundan daha az çağırıyordu ve konseylerinden bir vakitler olduğum kadar haberdar olmadığımı hissediyordum. Pekala, ben de onu hayatımın büyük kısmının dışında bırakmamış mıydım? Belki de hissettiğim ondan sakladığım bütün sırların bir yansımasıydı. Belki suikastçılar arasında gelişen doğal bir uzaklıktı.

Odamın kapısına tam Rosemary kapıyı çalmayı bıraktığında vardım.

"Bana ihtiyacın mı var?" diye sordum ona.

Ciddi bir şekilde reverans yaptı. "Leydimiz, Kraliçe Kettricken sizin için müsait olan en kısa sürede kendisine katılmanızı istiyor."

"Bu tam şimdi, değil mi?" Ondan bir gülümseme koparmaya çalıştım.

"Hayır." Bana kaşlarını çattı. "Sizin için müsait olan en kısa zamanda dedim efendim. Doğru değil mi?"

"Kesinlikle. Görgü kurallarını sana bu kadar bezmeden çalıştıran kim?"

Derin derin iç geçirerek, "Fedwren," dedi.

"Fedwren yaz yolculuklarından bu kadar erken mi döndü?"

"İki haftadır burada, efendim!"

"Pekala, ne kadar da az şey biliyorum! Onu bir dahaki görüşümde senin ne kadar iyi konuştuğunu söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim efendim." Dikkatli edebini unutarak merdivenlerin tepesine geldiğinde sıçramaya başlamıştı. Geleceği parlak bir çocuk. Fedwren'in onu bir ulak olarak yetiştirdiğinden şüphem yoktu. Bu da bir katip olarak görevlerinden biriydi. Odama kısa bir süre için girip temiz bir gömlek giydim, sonra Kettric-ken'ın dairesine gittim. Kapıyı çaldım ve Rosemary açtı.

"Şimdi müsaitim," dedim ona ve bu kez gamzeli bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Girin efendim. Hanımıma burada olduğunuzu söyleyeceğim," diye bildirdi bana. Bana bir sandalyeyi işaret etti ve iç odaya doğru gözden kayboldu. İçerde hanımların yavaşça mırıldandıklarını duyabiliyordum. Açık kapıdan iğne işleri yapıp sohbet eden kadınlara göz attım. Kraliçe Kettricken başını Rosemary'ye eğdi ve sonra yanıma gelmek için hanımlarından izin istedi.

Bir an sonra Kettricken karşımda duruyordu. Kısa bir süre ona sadece baktım. Cüppesinin mavisi gözlerinin rengini almıştı. Geç sonbahar ışığı pencerelerin camlarında saçının altın rengini yansıtıyorlardı. Baktım, fark ettim ve gözlerimi yere çevirdim. Derhal ayağa kalkıp reverans yaptım. Ayağa kalkmamı beklemedi. "Yakınlarda kralı ziyaret ettin mi?" diye sordu bana giriş yapmadan.

"Son birkaç gündür hayır Kraliçem."

"O halde bu akşam ziyaret etmeni öneririm. Onun için endi-

seliyim."

"Nasıl isterseniz Kraliçem." Bekledim. Muhakkak ki, beni buraya bunu söylemek için çağırmamıştı.

Bir an sonra iç geçirdi. "Fitz. Burada daha önce hiç olmadığım kadar yalnızım. Bana Kettricken diye hitap edip bir süreliğine bir kişiymişim gibi davranamaz mısın?"

Sesindeki ani değişim dengemi şaşırttı. "Elbette," diye yanıtladım, ama sesim fazla resmiydi. Tehlike, diye fısıldadı Gecegözleri.

Tehlike mi? Nasıl?

Bu senin eşin değil. Bu liderin eşi.

Dilinle ağrıyan bir dişi bulmak gibiydi. Bu bilgi içimde gıcırdadı. Burada korunmam gereken bir tehlike vardı. Bu benim kra-liçemdi, ama ben Verity değildim ve o benim aşığım değildi, onu gördüğümde kalbim nasıl atarsa atsın.

Ama benim arkadaşımdı. Bunu Dağ Krallık'ında kanıtlamıştı. Ona arkadaşların birbirlerine borçlu oldukları teselliyi borçluydum.

"Kralı görmeye gittim," dedi bana. Oturmamı işaret etti ve şöminenin karşısından benim için bir sandalye aldı. Rosemary Kett-ricken'ın ayaklarının dibine oturmak için küçük taburesini getirdi. Odada yalnız olmamıza rağmen, kraliçe konuşurken sesini alçaktı ve bana doğru eğildi. "Binici geldiğinde neden çağırılmadığımı doğrudan sordum.

Soruma şaşırmış görünüyordu. Ama bir cevap vermeye bile kalkışamadan Regal içeri girdi. Aceleyle gelmiş olduğunu söyleyebilirim. Sanki biri ona orada olduğumu söylemek için koşmuş ve hemen damlamış gibi."
Ciddi bir şekilde başımı salladım.
"Kralla konuşmamı imkansız hale getirdi. Bana her şeyi açıklamakta ısrar etti. Binicinin doğrudan kralın dairesine getirildiğini ve ulakla babasını ziyarete geldiğinde karşılaşmış olduğunu iddia etti. Kralla konuşurken çocuğu dinlenmeye göndermiş. Ve hiçbir şey yapılamayacağına birlikte karar vermişler. Sonra Shrevvd ço-

cuğa ve toplanmış soylulara hazinenin durumunu bildirmesi ve açıklaması için onu göndermiş. Regal'e göre iflasın eşiğindeyiz ve her kuruşa dikkat etmeliyiz. 'Bearns'ın Bearns halkını kendisinin gözetmesi gerektiğini söyledi,' dedi bana. Ve Bearns halkının Allı Dukalık halkı olup olmadığını sorduğumda Bearns'ın hep aşağı yukarı kendi başına ayakta durmuş olduğunu söyledi. Buck'ın, bu kadar kuzeyimizdeki ve uzun bir sahili koruması mantıklı değilmiş. Fitz, Yakın Adalar'ın şimdiden Akıncılara devredildiğini biliyor muydun?"
Ayağa fırladım. "Böyle bir şeyin doğru olmadığını biliyorum!" lafı çıktı ağzımdan öfkeyle.
"Regal öyle olduğunu iddia ediyor," diye devam etti Kettric-ken amansızca. "Verity'nin gitmeden önce onları Akıncılardan korumak için gerçek bir umut olmadığına karar verdiğini söylüyor. Gemimiz Constance'ı geri çağırma nedeni de bu. Verity'nin Car-rod'a, gemideki grup üyesine, geminin onarım için eve dönmesini İrfanladığını söylüyor."
"O gemi tam hasattan sonra yeniden donatılmıştı. Ondan sonra Sealbay'le Gull arasındaki sahili tutmak ve Yakın Adalar onu çağırırsa hazır olmak için yola koyuldu. Kaptanının istediği buydu; gemiyi kış sularında daha fazla tecrübe etmek. Verity o sahil şeridini korumasız bırakmazdı. Akıncılar Yakın Adalar'da bir kale kurarlarsa, onlardan asla kurtulamayız. Oradan yaz kış demeden akın yapabilirler."
"Regal yaptıklarının bu olduğunu iddia ediyor. Tek umudumuzun onlarla iyi geçinmek olduğunu söylüyor." Mavi gözleri yüzümü gözlemledi.
Yavaşça oturdum, neredeyse sersemlemiştim. Bunların herhangi biri doğru olabilir miydi? Benden nasıl saklanırdı? İçimdeki Verity duyusu şaşkınlığımı yansıttı. Bundan da haberi yoktu. "Ve-liahtın Akıncılarla anlaşacağını hiç sanmam. Kılıcının keskin tara-

fini saymazsak."
"O zaman bu, beni endişelendirmemek için benden saklanan bir sır değil? Regal, böyle şeyleri anlayamayacağım için Verity'nin benden saklayacağını da ima etti." Sesi titriyordu. Yakın Adalar'm Akıncılara bırakılması öfkesinin ötesine geçiyor, lordunun onu güvenine layık görmemesi yüzünden daha kişisel bir acı halini alıyordu. Onu kollarıma alıp teselli etmeyi o kadar istiyordum ki içim acıdı.
"Leydim," dedim boğuk bir sesle. "Bunu Verity'nin dudaklarından dökülmüş kadar emin olarak doğru kabul edin. Bütün bunlar sizin samimi olduğunuz kadar sahte. O yalanlar ağının kaynağını bulacak ve sonuna kadar keseceğim. Bakalım ne çeşit bir balık düşecek."
"Bunu sessizce gerçekleştireceğine güvenebilir miyim Fitz?"
"Leydim, sessiz işlerdeki eğitimimin boyutlarını bilen birkaç kişiden birisiniz."
Başıyla ciddi bir şekilde onayladı. "Kral, anlıyorsun ya, bunların hiçbirini inkar etmedi. Ama Regal'in söylediği her şeyi takip ediyor gibi de görünmüyordu. Büyüklerinin konuşmasını dinleyen, baş sallayan ama az şey anlayan bir... çocuk gibiydi..." Ayağının dibinde oturmakta olan Rosemary'ye sevgiyle baktı.
"Kralı görmeye de gideceğim. Söz veriyorum, çok geçmeden cevaplarla geri döneceğim."
"Dük Bravvndy gelmeden," diyerek uyardı beni. "O zamana kadar gerçeği öğrenmeliyim. Ona en azından bunu borçluyum."
"Onun için hakikattan fazlasına sahip olacağız, Kraliçem," diyerek söz verdim ona. Zümrütler hâlâ kesemdeydiler. Onları fazla görmeyeceğinden emindim.

20
TALİHSİZLİKLER

Kızıl Gemi akınlarının sürdüğü yıllar boyunca Altı Dukalık onların canavarlıklarının sıkıntısını çekti. Altı Dukalık halkı o zaman Dışadalılardan daha önce hiç hissetmedikleri şekilde nefret etmeyi öğrendi.

Büyükbabalarının ve babalarının zamanlarında Dışadalüar hem akıncı, hem de korsan olmuşlardı. Akınlar tek gemiyle yapılırdı. Kral Wisdom'ın zamanından bu yana hiçbir akıncı 'savaşı' yaşamamıştık. Korsan saldırıları nadir olaylar olmasalar da sahillerimize ticaret yapmak için geleyi Dışadalı gemilerinden yine de çok daha sıktı. Soylu ailelerle Dışadalı akrabaları arasındaki kan bağları kabul ediliyordu ve birçok ailenin Dışadalar'da bir 'kuzeni' vardı.

Ama Forge'un takip ettiği acımasız akın ve Forge'daki canavarlıklardan sonra Dışadalılarla ilgili bütün dostça lakırdılar kesildi. Gemileri sahillerimizi ziyaret etmeye, bizim tüccarlarımızın onların buz kaplı limanlarını ve gelgiti hızlı kanallarını araştırdığından hep daha fazla istekli olmuştu. Şimdi ticaret tamamen bitti. Böylece halkımız Kızıl Gemiler'den mustarip olduğumuz günler boyunca Dışadalı akrabaları hakkında hiçbir şey öğrenemedi. "Dışadalı" "Akıncı"yla eş anlamlı hale geldi ve zihinileri-mizde bütün Dışada gemilerinin kırmızı gövdeleri vardı.
Ama biri, Chade Fallstar, Kral Shreu'd'un kişisel bir danışma-
dı

m o çok tehlikeli günlerde Dışadalar'a yolculuk etme görevini üstlendi. Günlüklerinden şunları öğreniyoruz:

Kebal Raıvbread, Altı Dükalık'ta bilinen bir isim bile değildi. Dışadalar'da ağza alınan bir isim değildi. Dışadalar'ın oraya buraya serpiştirilmiş tek tük kasabalarının bağımsız insanları herhangi bir krala bağlılık borçlu değillerdi. Ne de Kebal Rau'bread'in kral olduğu düşünülüyordu orada. Kraldan ziyade kötü niyetli bir güçtü, bir geminin donanımını buzla kaplayan ve bir saat içinde alabora olmasına neden olan dondurucu bir rüzgar gibi.

Karşılaştığım az sayıda insandan konuşmaktan korkmayanlar Kebal'in hakimiyetini bireysel korsanları ve akın gemilerini kontrolü altına alarak kurduğunu söylediler. Bunları eline geçirince çabalarını tek tük kasabaların sunabileceği en iyi rotacıla-rı, en yetenekli kaptanları ve en becerikli savaşçıları "toplamaya " yöneltti. Tekliflerini reddedenler, ailelerinin kıyıma uğradığını ya da bizim verdiğimiz isimle İşlendiklerini gördüler. Sonra hayatlarının mahvolmuş kalıntılarıyla başa çıkmaları için hayatta bırakıldılar. Çoğu aile, İşlenmiş üyelerini kendi elleriyle öldürmek zorunda kaldı; Dışadalı âdetleri aile reisinin aile üyeleri arasında düzen sağlaması konusunda serttir. Bu olaylar duyulmaya başlayınca Kebal Rau'bread'in tekliflerine daha azı karşı koydu. Çok azı kaçtı; İşlenmişlerin aileleri bunun bedelini hâlâ ödüyorlar. Diğerleri intihar etmeyi seçti, ama yine ailelerin canı bağışlanmadı. Böyle örnekler Raıvbread ya da gemilerine karşı gelmeye cesaret edenlerin sayısını azalttı.

Onun aleyhinde konuşmak bile kıyıma davetiye çıkarıyordu. Bu ziyarette edindiğim bilgi az olduğu gibi, büyük zorluklarla elde edilmiştir. Beyaz bir sürüdeki siyah kuzular kadar seyrek olsalar da söylentileri devşirdim. Onları burada sıralıyorum. Bir "beyaz gemi" den bahsediliyor; ruhları ayırmaya gelen bir gemiden. Onları almaya ya da yok etmeye değil ayırmaya gelen bir gemi-

den. Kebal Raıvbread'in bile korktuğu ve saygı duyduğu solgun />ir kadından fısıltıyla söz ediliyor. Çoğunluk ülkelerinin işkencecini "buz balinaları"nın ya da buzulların benzeri görülmemiş ilerlemesine bağlıyor; dar vadilerinin üst kesimlerinde hep var o-Idıı, şimdi yaşayan herhangi bir adamın hafızasındakinden da-lıii hızla yaklaşan. Dışadalarin sahip olduğu az sayıda işlenebilir toprağı süratle kaplıyor ve kimsenin bana açıklayamadığı ya
dtı açıklayamayacağı bir şekilde, "suda bir değişim" getiriyorlar.
* * #

O gece kralı görmeye gittim. Kendi payıma korkusuz değildim. Celerity hakkındaki son konuşmamızı benden daha fazla unutmamış olabilir. Kendi kendime bu ziyaretin kişisel nedenler-le değil, Kettricken ve Verity için yapıldığını sert bir şekilde hatırlattım. Ardından kapıyı çaldım ve Wallace beni istemeyerek içeri buyur etti. Kral şöminenin yanındaki sandalyesinde oturuyordu. Soytarı ayakucunda dalgınlıkla ateşe bakıyordu. Ben girince Kral Shrewd kafasını kaldırıp baktı. Kendimi takdim ettim, beni sıcak bir şekilde karşıladı, oturmamı ve günümün nasıl geçtiğini anlatmamı istedi. Bunun üzerine, Soytarı'ya kısa, şaşkın bir bakış atlım. Bana acı acı gülümsedi. Soytarı'nın karşısına bir tabure çek-lim ve bekledim.

Kral Shrewd bana müşfik bir şekilde baktı. "Ee delikanlı? Günün güzel geçti mi? Anlat bana."
"Ben., kaygılandırıcı bir gün geçirdim, Kralım."

''Öyle mi? Pekala, bir bardak çay iç. Sinirleri harika bir şekilde yatıştırır. Soytarı, oğluma bir bardak çay koy."

"Zevkle, Kralım. Sizin emrinizle kendi isteğimle yaptığımdan daha bile zevkle yapıyorum." Soytarı şaşırtıcı bir şevkle ayağa fırladı. Ateşin kenarında közlerin içinde ısınan şişman, kilden bir demlik çay vardı. Soytarı bana bundan bir fincan koydu ve sonra, "Kralımız kadar derinden iç ki onun sükunetini paylaş," dile-

?

ğiyle bana uzattı.
Fincanı elinden aldım ve dudaklarıma götürdüm. Buharları içime çektim, sonra bıraktım sıvı hafifçe dilime değsin. Sıcak ve baharatlı kokuyordu ve dilimde hoş bir şekilde dolaştı. İçmedim, fincanı bir gülümsemeyle dudaklarımdan indirdim. "Hoş bir karışım, ama neşeligonca bağımlılık yapmaz mı?" diye sordum krala doğrudan.
Bana gülümsedi. "Bu kadar küçük miktarlarda değil. Wallace sinirlerime ve iştahıma iyi geleceği konusunda beni temin etti."
"Evet, iştah için harika," diye çınladı Soytan'nın sesi. "Çünkü ne kadar çok içersen, o kadar çok istersin. Seninkini çabuk iç Fitz, çünkü çok geçmeden refakat edileceğine şüphe yok. Ne kadar çok içersen, paylaşacak o kadar az çayın kalır." Soytarı açılan bir taçyaprağı gibi bir hareketle tam da kapı açılıp içeri Regal girerken kapıya doğru salladı elini.
"Alı, bir ziyaretçi daha." Kral Shrewd hoş bir şekilde kıkırdadı. "Bu gerçekten de neşeli bir gece olacak. Otur, oğlum, otur. Piç de bize tam can sıkıcı bir gün geçirmiş olduğunu anlatıyordu. Bu yüzden onu yatıştırması için ona kendi çayımdan sundum."
"Ona iyi geleceğine şüphe yok," diye kralın fikrine katıldı Regal hoşnutlukla. Gülümsemesini bana çevirdi. "Can sıkıcı bir gün ha Fitz?"
"Rahatsız edici bir gün. İlk olarak ahırlardaki şu küçük mesele. Dük Ram'in adamlarından biri ahırdaydı ve dükün dört at satın aldığını iddia etti. Biri damızlık aygır Cliffti. Onu, kağıtlar kral tarafından imzalanmadığı için bir hata olması gerektiği konusunda ikna ettim."
"Ah, şunlar!" Kral tekrar kıkırdadı. "Regal onları bana geri getirmek zorunda kaldı; onları imzalamayı unutmuşum. Ama artık hepsinin icabına bakıldı ve eminim atlar yarın sabah Tilth yolna koyulmuş olurlar. Dük Ram de onların iyi atlar olduklarını düşü-

nocek. Akıllıca bir iş anlaşması yaptı."
"Buckkeep'te en iyi hayvanlarımızı satacağımızı göreceğimiz hiç aklıma gelmemişti." Regal'e bakarak alçak sesle konuştum.
"Benim de. Ama hazine kurumuş olduğundan sıkı önlemler almak zorundayız." Bana bir an soğukkanlılıkla baktı. "Koyun ve sığırlar da satılacak. Zaten kışı çıkarmalarına yetecek arpamız yok. Bu kış açlıktan ölmelerini seyretmektense, satalım daha iyi."
Çok öfkelenmiştim. "Bu kıtlıklardan neden daha önce haberimiz olmadı? Başarısız bir hasatla ilgili bir şey duymadım. Zor bir donem geçiriyoruz, doğru, ama..."
"Hiçbir şey duymadın çünkü dinlemiyordun. Sen ve ağabeyim kendinizi savaşın şan ve şerefine gömmüşken, bunun bedelini ödemek için hazineyle ben ilgileniyordum. Hazine neredeyse boş. Varın yeni gemiler üzerinde çalışan adamlara ya gönüllü çalışmalarını ya da işi bırakmalarını söyleyeceğim. Artık onlara ödeyecek para yok, gemileri bitirmek için gereken malzemeleri almak için de." Konuşmasını bitirdi ve beni tartarak arkasına yaslandı.
İçimde Verity kıpırdandı. Kral Shrewd'a baktım. "Bu doğru mu Kralım?" diye sordum.
Kral Shrewd irkildi. Bana baktı ve gözlerini birkaç kez kırpış-iırdı. "O kağıtları imzaladım, değil mi?" Şaşırmış görünüyordu ve zihninin eski bir konuşmaya gittiğini düşündüm. Konuşmamızı takip etmemişti. Ayakucunda Soytarı tuhaf bir şekilde sessizdi. "Kağıtlarımı imzalamış olduğumu düşündüm. Eh, onları bana getirin simdi, o halde. İyisi mi şu işi bitirelim ve sonra güzel gecemize devam edelim."
"Bearns'daki durum hakkında ne yapılacak? Akıncıların Yakın Adalar'dan parçalar aldıkları doğru mu?"
"Bearns'daki durum," dedi. Düşünerek duraksadı. Çayından bir yudum daha aldı.
"Bearns'daki durum konusunda hiçbir şey yapılamaz," dedi

Regal üzüntüyle. Ardından güzel bir şekilde ekledi, "Bearns'ın sorunlarının çaresine Bearns'ın kendisinin bakmasının zamanı geldi. Kıraç bir sahil şeridini korumak için bütün Altı Dükalık'ı sefalete düşüremeyiz. Bu yüzden Akıncılar kendilerine birkaç tane donmuş kaya aldılar. Keyfini çıkarmalarını dilerim. Bizim bakmamız gereken kendi halkımız var, yeniden inşa etmemiz gereken kendi kasabalarımız var."
Shrewd'un canlanmasını, Bearns'ı korumak için bir şey söylemesini boşuna bekledim. O sessiz kalınca yavaşça sordum, "Ferry Kasabası donmuş bir kaya değildir. En azından Kızıl Gemiler öyle isimlendirene kadar değildi. Hem

Bearns ne zaman Altı Düka-lık'ın parçası olmaktan çıktı?" Shrevvd'a baktım, onunla göz göze gelmeye çalıştım. "Kralım, size yalvarırını, Serene'in gelmesini emredin. Verity'ye İrfanlasın ki, bu konuda fikir alışverişinde bu-lunabilesiniz."

Regal aniden bu kedi fare oyunundan yoruldu. "Köpek bakıcısı ne zaman politikayla bu kadar ilgilenmeye başladı?" diye sordu bana acımasızca. "Kralın, veliahtın izni olmadan kararlar verebileceğini neden anlayamıyorsun? Kralının kararlarım mı sorguluyorsun, Piç? Yerini bu kadar mı unuttun? Verity'nin senden bir çeşit gözde yarattığını biliyorum ve belki de baltalı maceraların sana kendinle ilgili büyük fikirler vermiştir. Ama Prens Verity bir ejderhanın peşinde gezip tozmaya uygun görüldü ve Altı Dükalık'ı elimden geldiğince iyi yönetmek de bana kaldı."

"Veliaht Verity'nin Elderlingleri arama teklifini onayladığınızda ben de yanınızdaydım," diye belirttim. Kral Shrewd bir başka rüyaya dalmış gibi görünüyordu. Gözlerini ateşe dikti.

"Neden böyle olduğu hakkında hiç fikrim yok," diye cevap verdi Regal güzel bir şekilde. "Gözlemlediğim kadarıyla kendinle ilgili büyük fikirler edinmeye başladın. Yüksek Masada yemek yiyorsun ve kralın cömertliğiyle giyiniyorsun, bir şekilde bunun sa-

M.ı görevlerden ziyade imtiyazlar verdiğine inanmaya başladın, l/ıı ver de sana gerçekte kim olduğunu söyleyeyim Fitz." Regal ? Iıiaksadı. Bana krala baktı gibi geldi, konuşmasının ne kadar güvenli olduğunu ölçmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Sen," diye devam etti, bir ozanınki kadar tatlı ve alçak bir ses tonuyla. "Sen, veliaht olmaya devam edecek cesareti bile bulunmayan bir prens bozuntusunun gayrımeşru piçisin. Adi yetiştirilme (arzı kendini, büyük oğlunun seni peydahlamak için yattığı lı Iı kadında gösteren ölü bir kraliçenin torunusun. FitzChivalry Parseer adını alan senin, isimsiz bir köpek bakıcısı olmak için kendini kaşıman yeterli. Seni ahırlara geri göndermeyip kalede kalmana izin verdiğim için minnettar ol."

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Verity o an kardeşini öldürebile-ı ekken, Gecegözleri, Regal'in kelimelerindeki zehre hırlıyordu. Kral Shrevvd'a baktım. Tatlı çayla dolu fincanını iki eliyle birden kıvramış, ateşe bakarak düş görüyordu. Gözucumla Soytarı'ya I laktım. Renksiz gözlerinde korku vardı, orada daha önce hiç görmemiş olduğum bir korku. Ve Regal'e değil, bana bakıyordu.

Aniden ayağa kalkmış ve Regal'in tepesinde dikilmekte olduğumu fark ettim. Bana bakıyordu. Bekliyordu. Gözlerinde bir korku pırıltısı vardı, ama zafer parıltısı da vardı. Tek yapacağım ona vurmaktı, ardından muhafızları çağırabilirdi. Beni bunun için asardı. Gömleğimin kumaşının omuzlarımı nasıl sıktığını, öfkeyle nasıl da kabarmış olduğumu hissettim. Nefes vermeye çalıştım, yumruk yaptığım ellerimi gevşetmeye çalıştım. Bir dakika sürdü. Hişşt, dedim onlara. Hişşt, yoksa beni öldürteceksin. Sesimi kontrol edebildiğimde konuştum.

"Bu gece benim için birçok şey açıklığa kavuştu," dedim yavaşça. Kral Shrevvd'a döndüm. "Kralım, size iyi geceler dilerim ve varlığınızdan azat edilmeyi rica ederim."

"Ah? O halde sen... endişeli bir gün geçirdin delikanlı ha?"

"Öyle Kralım," dedim yumuşakça. Önünde salıverilmeyi bekleyerek dururken koyu renk gözleri benimkilere baktı. Gözlerinin derinliklerine baktım. Orada değildi. Bir zamanlar olduğu gibi değildi. Bana şaşırmışcasına baktı, birkaç kez göz kırptı.

"Pekala. Belki de en iyisi biraz dinlenmen o halde. Benim de yapmam gerektiği gibi. Soytarı? Soytarı, yatağım hazırlandı mı? Yatağı ısıtma kabıyla ısıt. Bugünlerde geceleri çok üşüyorum. Ha! Bugünlerde geceleri! Senin için bir parça boş laf, Soytarı. Hatasız olması için nasıl söylersin?"

Soytarı ayağa fırladı, kralın önünde yerlere kadar eğildi. "Bu günlerde geceleri ölümün soğukluğu var derdim, Majesteleri. Kemikleri bükmeye müsait bir soğuk. İnsan bu yüzden ölebilir. Güneşinizin ısısı karşısında durmaktansa gölgenizde saklanmak beni daha fazla ısıtır."

Kral Shrewd kıkırdadı. "Hiçbir anlamı yok Soytarı. Hiç olmadı. Hepinize iyi geceler ve ikiniz de yatağa çocuklar. İyi geceler, iyi geceler."

Regal babasına daha resmi bir şekilde iyi geceler derken dışarı süzüldüm. Tek yapabildiğim aptalca sırıtan Wallace'ın yanından suratına bir tane indirmeden geçip gitmekti. Koridora çıktığımda hızla kendi odamın yolunu tuttum. Soytarı'nın öğüdünü tutacağım, diye düşündüm. Kralın oğlunun öfkesinin karşısında durmaktansa kendimi Chade'de saklayacaktım.

O gecenin kalanını odamda tek başıma geçirdim. Gece koyulaştıkça Molly'nin gelip kapısını tıklatmayışımdan endişeleneceğini biliyordum. Ama bu gece buna cesaretim yoktu. Odamdan dışarı süzülecek ve her an birinin aniden karşıma çıkıp beni bulunmaya hakkım olmayan bir yerde bulması endişesiyle merdivenlerden sessizce çıkacak,

koridorlarda sinsice yürüyecek gücü topla-yamıyordum. Bir vakitler Molly'nin sıcaklığını ve şefkatini arar ve orada bir parça huzur bulurdum. Durum artık böyle değildi. Ar-

lık buluşmalarımızın gizli kalmamasından korku duyuyor ve kapısı arkamdan kapandığında bile sürekli ihtiyatlı olmak gerektiğini hissediyordum. Çünkü Verity içimde benimle birlikteydi ve M ollyleyken hissettiklerim ve düşündüklerim Verity'yle paylaştığım bağa saçılmasın diye tetikte olmalıydım.

Okumaya çalıştığım parşömeni bıraktım. Elderlingler hakkında bir şeyler öğrenmenin ne faydası kalmıştı, zaten? Verity, her neyse onu bulacaktı. Kendimi sırtüstü yatağa attım ve tavana haklım. Kıpırtısız ve sessizken bile benim için huzur yoktu. Verity'yle bağım etimdeki bir kanca gibiydi; demek oltaya takılmış bir balık olta ipiyle mücadele ederken böyle hissediyordu. Gecegözleri'yle I lağlarım daha derin, daha hafif bir düzeydeydi, ama o da orada olduğundan içimdeki karanlık bir köşede yeşil gözler hafifçe parlıyordu. Bu parçalarım asla uyumuyor, asla dinlenmiyor, neredeyse hiç hareketsiz kalmıyordu. Ve bu sürekli gerginlik beni kötü etkilemeye başlıyordu.

Saatler sonra mumlar eriyor ve ateş sönmeye başlıyordu. Odamın havasındaki bir değişiklik Chade'in sessiz kapısını bana açtığını anlamamı sağladı. Ayağa kalktım ve ona gittim. Ama o cereyanlı merdivenlerde attığım her adımla öfkem büyüdü. Erkekler arasında atıp tutmaya ya da yumruklaşmaya neden olan türden bir öfke değildi hissettiğim. Yorgunluk ve hüsrandan olduğu kadar incinmeden de kaynaklanan bir öfkeydi. Bu bir adamın her şeyi bırakıp basit bir şekilde, "Buna daha fazla katlanamayacağını," diyeceği türden bir öfkeydi.

"Neye katlanamayacaksm?" diye sordu Chade bana. Lekeli taş masasında üstüne abanarak öğütmekte olduğu karşımdan kafasını kaldırıp bana baktı. Sesinde içten bir ilgi vardı. Durup hitap ettiğim adama gerçekten bakmama neden oldu. Uzun boylu, sıska, yaşlı bir suikastçı. Kabarcık izli. Saçları artık neredeyse tamamen aklaşmış. Üstüne çalışırken bulaşmuş lekeler ya da ufak yanıklar-

la dolu bildik gri yün cüppesini giymiş. Kralı için kaç adam öldürmüş olduğunu merak ettim, Shrewd'un sadece bir sözü ya da kafa sallamasıyla. Sorgulamadan, yeminine sadık kalarak. Bütün o ölümlere rağmen nazik bir adamdı. Birden aklıma bir soru geldi, onun sorusunu cevaplamaktan daha acil bir soru.
"Chade," dedim, "hiç kendin için bir adam öldürdün mü?"
İrkilmiş göründü. "Kendim için mi?"
"Evet."
"Hayatımı korumak için?"
"Evet. Kralın işi için gittiğinde demek istemiyorum. Hayatını... basitleştirmek için bir adam öldürmeyi kastediyorum." Homurdandı. "Elbette hayır." Bana tuhaf tuhaf baktı.
"Neden?" diye ısrar ettim.
İnanmaz göründü. "İnsan kendi hayatını kolaylaştırmak için öldürerek gezinemez ortalıkta. Bu yanlış. Buna cinayet denir evlat."
"Kralın için yapmadığın takdirde."
"Kralın için yapmadığın takdirde," diye kolaylıkla katıldı fikrime.
"Chade. Fark ne? Kendin için yapmakla Shrewd için yapmak arasında?".
İç geçirdi ve hazırlamakta olduğu karışımı bıraktı. Masanın ucundan döndü, oradaki yüksek bir tabureye oturdu. "Bu soruları sorduğumu hatırlıyorum. Ama ben sorduğumda, ben senin yaşına geldiğimde akıl hocam ölmüştü." Gözlerime sertçe baktı. "Mesele dönüp dolaşıp sadakate dayanıyor evlat. Kralına inanıyor musun? Kralın sana üvey kardeşinden ya da büyükbabandan daha fazlasını ifade etmeli. İyi ve yaşlı Shrewd'dan ya da iyi ve dürüst Verity'den daha fazlası olmalı. Kral olmalı. Krallığın kalbi, tekerleğin merkezi. Eğer o buysa, eğer Altı Dükalık'ın korunmaya değer olduğuna, bütün insanlarımızın iyiliğinin Kralın adaletini dağıtmaktan öte olduğuna inancın varsa, o zaman iyi."
"O zaman onun için öldürebilirsin."

"Aynen."
"Kendi düşüncene aykırı olduğu halde öldürdüğün oldu mu?"
"Bu gece bir hayli sorun var," diye uyardı beni yavaşça.
"Belki beni bunları düşünecek kadar uzun süre yalnız bırakım. Neredeyse her gece buluşup konuştuğumuzda ve ben hep meşgulken, o kadar düşünmedim. Ama şimdi düşünüyorum."

Başını yavaşça salladı. "Düşünmek her zaman ... rahatlatıcı delildir. Her zaman iyidir, ama her zaman rahatlatıcı değildir. Evet. Kendi kararım hilafına öldürdüm. Konu tekrar sadakate geliyor. Emri veren insanın benden daha fazlasını bildiğine ve dış dünyanın yolları konusunda daha akıllı olduğuna inanmak zorundayım."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Chade rahatlamaya başladı. "İçeri gel. Orada cereyanda durma. İyisi mi beraber bir kadeh şarap içelim ve sonra seninle konuşmam gereken..."

"Hiç sadece kendi hükmüne dayanarak öldürdüğün oldu mu? Krallığın iyiliği için?"

Chade bir süre bana rahatsız bir şekilde baktı. Gözlerimi ondan kaçırmadım. Nihayet yaşlı ellerine bakarak üzerlerindeki parlak kırmızı izlere parmaklarıyla dokunup ellerinin kağıdımsı beyaz derisini birbirine sürterken gözlerini kaçırdı. "Öyle hükümler vermiyorum." Birden bana baktı. "O yükü asla kabullenmedim, istemedim de. Bu bizim yerimiz değil çocuğum. O kararlar kralın."

"Ben 'çocuk' değilim," diye belirttim, kendimi şaşırtarak. "Ben I -'itzChivalry'yim."

"Fitz'de bir vurguyla," diye belirtti Chade sert bir şekilde. "Kral olmak için öne çıkmamış bir adamın gayrımeşru çocuğusun. Tahtan çekildi. Ve bu çekilmeyle, hüküm verme hakkını da bir tarafa koymuş oldu. Sen kral değilsin Fitz, gerçek bir kralın oğlu bile değilsin. Bizler suikastçıyız."

"Gerçek kralın zehirlenmesine neden seyirci kalıyoruz?" diye sordum. "Ben görüyorum, sen görüyorsun. Aklını çalan otlar kul-

lanmaya cezbediliyor ve iyi düşünemezken onu daha da aptallaş-tıranları kullanmaya çekiliyor. Bunun yakın kaynağını biliyoruz ve esas kaynağından şüpheleniyorum. Yine de giderek küçülmesini ve kuvvetten düşmesini seyrediyoruz. Neden? Sadakat bunun neresinde?"

Kelimeleri beni bıçak gibi kesti. "Senin sadakatin nerede bilmiyorum. Belki de bende olduğunu düşünmüştüm. Bu konuda senden fazlasını bildiğimi ve kralıma hep sadık olduğumu düşünmüştüm."

Gözlerini kaçırma sırası bendeydi. Bir dakika sonra odayı yavaşça geçip Chade'in şarap ve kadehleri koyduğu dolaba gittim. Bir tepsi çıkardım ve cam tıpalı şişeden dikkatle iki kadeh şarap koydum. Tepsiyi şöminenin yanındaki küçük masaya götürdüm. Yıllardır yaptığım gibi şömine taşlarının üstüne oturdum. Bir dakika sonra ustam geldi ve bol yastıklı sandalyesinde yerini aldı.

"Bu son sene ikimiz için de kolay geçmedi."

"Beni çok nadir çağırdın. Ve çağırdığında da sırlarla dolusun." Suçlayan bir ton kullanmaktan kaçınmaya çalıştım, ama bunu tam olarak başaramadım.

Chade havlar gibi kısa bir kahkaha attı. "Ve açık, kendiliğinden biri olarak bu sinirine dokundu ha?" Gücenmiş bakışıma rağmen tekrar güldü. Gülmesi bittiğinde ağzını tekrar şarapla ıslattı, sonra bana baktı. Siyah gözlerinde hâlâ zevk dans ediyordu.

"Bana ters ters bakma, çocuğum" dedi bana. "Benden iki misli ısrarlı olmadığın bir şey yapmıyordum. Çünkü aklımda bir ustanın öğrencisinden sadakat ve güven beklemeye hakkı olduğuna dair bir fikir vardı."

"Hakkın var," dedim biraz sonra. "Benim de sırlarım var ve şerefli sırlar olduklarına güvenmeni beklemiştim. Ama benim sırlarım seni, seninkilerin beni zorladığı gibi zorlamıyor. Kralın dairesini her ziyarete gittiğimde Wallace'ın ne dumanı tüttürdüğünü ve

54999999999?4

hingi iksirleri verdiğini görüyorum. Wallace'ı öldürmek ve kralı-M11 aklına kavuşturmak istiyorum. Ve ondan sonra... işi bitirmek İstiyorum. Zehirlerin kaynağım temizlemek istiyorum."

"Beni öldürmeyi istiyorsun o halde?"

Soğuk suyla ıslatılmak gibiydi. "Wallace'ın krala verdiği zehirlerin kaynağı sen misin?" Yanlış anlamış olduğumdan emindim.

Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Bazılarının. Büyük ihtimalle en çok karşı çıktıklarının."

Kalbim buz gibi ve hareketsizdi. "Ama Chade, neden?"

Dudakları sımsıkı kapalı, bana baktı. Bir dakika sonra ağzını içti ve yumuşak bir sesle konuştu. "Bir kralın sırları sadece bir krala aittir. Onları başkasına veremem, alıcının ne kadar güvenli lûklayıp saklamayacağı önemli değil. Ama seni

eğittiğim şekilde iklını kullansaydın, sırlarımı bilirdin. Çünkü onları senden saklamadım. Ve sırrımdan kendi başına çok şey çıkarabilirdin."

Arkamdaki ateşi dürtmek için döndüm. "Chade. Çok yorgunum. Oyun oynayamayacak kadar çok yorgunum. Bana açıkça löyleyemez misin?"

"Elbette söyleyebilirdim. Ama bunu yapmak, kralıma verdiğim ti ı/.ü tehlikeye atardı. Yaptığım yeterince kötü."
"Üzerine tüy dikiyorsun!" dedim sinirle.

"Belki, ama onlar benim tüylerim," diyerek temkinli bir şekil-? lc cevapladı.

Aşırı sakin tavrı beni çileden çıkardı. Kafamı şiddetle iki yana •.alladım, bulmacanın tamamını bir süreliğine kendimden uzaklaş-ıudim. "Beni bu gece neden çağırdın?" diye sordum açıkça.

Gözlerindeki sükunetin arkasında incinmenin gölgesi vardı. Belki sadece seni görmek için. Belki aptalca ve kalıcı bir şey yapmanı önlemek için. Olup bitenlerin büyük kısmının seni büyük ölçüde endişelendirdiğini biliyorum. Seni temin ederim, korkularını paylaşıyorum. Ama şu an için saptanmış yollarımızda iler-

lemeyi sürdürmeliyiz. İnançla. Verity'nin bahardan önce döneceğine ve işleri yoluna koyacağına inanıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye istemeyerek kabul ettim. "Bu tuhaf arayışa koyulduğunda şoke oldum. Burada kalmalı ve asıl planını sürdürmeliydi. O dönene kadar Regal'in işleri halletme şekline bakılırsa, krallığının yansı mahvedilecek ya da verilecek."

Chade bana soğukkanlıkla baktı. " 'Onun' krallığı hâlâ Kral Shrewd'un krallığı. Hatırlıyor musun? Belki de onu korumak konusunda babasına güveni vardır."

"Kral Shrewd'un kendini bile koruyabileceğini sanmıyorum, Chade. Son zamanlarda onu gördün mü?"

Chade'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Evet." Kelimeyi ısırır gibi söylemişti. "Onu başka kimse görmezken görüyorum. Onun, olduğuna inandığın zayıf dangalak olmadığını söylüyorum

sana."

Başımı hayır anlamında yavaşça salladım. "Onu bu gece görmüş olsaydın Chade, endişemi paylaşırdın."

"Görmediğimden emin olmanın nedeni ne?" Chade artık sinirlenmişti. Yaşlı adamı kızdırmaya niyetim yoktu. Ama nasıl konuşursam konuşayım, hata yapıyordum sanki. Artık çenemi kapatmaya zorladım kendimi. Konuşmak yerine şarabımdan bir yudum daha aldım. Ateşe baktım.

"Yakın Adalarla ilgili söylentiler doğru mu?" diye sordum sonunda. Sesim tekrar kendi sesimdi.

Chade iç geçirdi ve boğumlu elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Bütün söylentilerde olduğu gibi doğruluk payı var. Akıncıların orada bir üs kurdukları doğru olabilir. Emin değiliz. Elbette Yakın Adalar'ı onlara bırakmadık. Senin de gözlemlediğin gibi bir kere Yakın Adalar'ı aldılar mı, kıyılarımızı yaz kış yağmalayabilirler."

"Prens Regal uzlaşılabileceklerine inanıyora benziyor. Belki de o adaların ve Bearns sahilinin bir kısmının peşinde olduklarına."

Çaba gerektirdi, ama Regal'den bahsederken sesimi saygılı tutmayı başardım.

"Birçok adam bir şeyi söylemekle onu öyle yapabilmeyi umar," dedi Chade tarafsız bir şekilde. "Daha iyisini bilmeleri ge-ıekliği halde," diye daha karanlık bir düşünce ekledi.
"Sence Akıncılar ne istiyor?" diye sordum.

Gözleri beni aşıp ateşe dikildi. "İşte, bu bir bulmaca. Akıncı-l.ıı ne istiyor? Zihinlerimiz böyle çalışır Fitz. Bize saldırdıklarını çünkü bizden bir şey istediklerini düşünüyoruz. Ama bir şey isliyi >r olsalardı, şu ana dek talep ederlerdi. Bize verdikleri zararı biliyorlar. Taleplerini en azından düşüneceğimizi biliyor olmalılar. Ama hiçbir şey istemiyorlar. Sadece akın yapmayı sürdürüyorlar."

"Hiç mantıklı değiller," diye tamamladım düşünceyi onun ye-rine.

"Mantığı bizim gördüğümüz şekilde değil," diye düzeltti beni. Ama ya temel varsayımımız yanlışsa?"
Ona sadece baktım.

"Ya zaten sahip olduklarından başka hiçbir şey istemiyorlarsa? Bir kurbanlar ulusu. Yağmalanacak köyler, işkence edilecek kasabalar, işkence edilecek insanlar. Ya bütün amaçlan buysa?"
"Bu delice," dedim yavaşça.
"Belki. Ama ya öyleyse?"

"O zaman onları hiçbir şey durduramaz. Onları yok etmek dışında."
Başını yavaşça sallayarak onayladı. "Bu düşünceyi izle."

"Onları yavaşlatmaya yetecek kadar bile gemimiz yok." Bir an düşündüm. "En iyisi hepimiz Elderlinglerle ilgili efsanelerin doğru olmasını umalım. Çünkü bana öyle geliyor ki, onlar ya da onlar gibi bir şey bizim tek umudumuz."

Chade başını yavaşça salladı. "Tamamen. Öyleyse Verity'nin planını neden onayladığımı anlıyorsun."

"Çünkü hayatta kalmak için tek umudumuz."

Uzunca bir süre sessizce ateşe bakarak oturduk. O gece nihayet yatağıma döndüğümde ben durup seyrederken Verity'nin saldırıya uğradığı ve hayatı için dövüştüğü kabusların hücumuna uğradım. Kralım öldürebileceğimi söylemediği için ona saldıranların
hiçbirini öldüremedim.

* * *

On iki gün sonra Bearns Dük'ü Brawndy geldi. Sahil yolundan, açık bir tehdit oluşturmayacak sayıda adamın başında etkileyici bir şekilde geldi. Düklüğünün gücünün yettiği görkem ve zırh takımı toplamıştı. Ferry için yapılabilecek her şeyi yapmak için geride kalmış en büyük kızı dışında, kızları yanında at sürüyordu. Öğleden önce vaktimin büyük kısmını ahırlarda ve sonra muhafız odasında, maiyetinin önemsiz üyelerinin sohbetini dinleyerek geçirdim. Hands, hayvanlarına yer ayarlamanın ve bakımlarının üstesinden yüz akıyla gelmişti ve her zamanki gibi mutfaklarımız ve kışlamız misafirperverliğimizin sergilendiği yerler olmuşlardı. Yine de Bearnslı insanlar arasında bolca kötü muhabbet vardı. Ferry'de görmüş olduklarından ve yardım çağrılarının nasıl önemsenmediğinden açıkça bahsediyorlardı. Görünüşe göre Kral Shrewd'un yapmış olduğunu savunmak için söylenebilecek az şey olması askerlerimizi utandırdı. Ve bir asker liderinin yaptığını savunamazsa, ya eleştiriye katılmalı ya da katılmayacağı başka bir konu bulmalıdır. Bu yüzden Bearns erkekleriyle Buck-keep birlikleri arasında kavgalar çıktı; tek tük olaylar ve abes farklılıklar üzerinde. Buckkeep'teki sıkı düzen altında genellikle böyle şeyler yaşanmazdı ve bu yüzden daha da tedirgin ediciydi. Benim için kendi birliklerimiz arasındaki düzensizliğin altını çizdi.

O gece yemeğe giderken kimle karşılaşabileceğimden ya da benden ne beklenebileceğinden emin olmadığım için dikkatle giyindim. O gün iki kez Celerity'yi bir an için gördüm ve her sefe-

rinde fark edilmeden sıvıştım. Yemek arkadaşım olmasını bekliyi ir ve bundan korkuyordum. Şimdi Bearns'dan herhangi birini küçük düşürme zamanı değildi, ama onu cesaretlendirmeyi istemiyordum. Boşuna endişelenmişim. Kendimi daha az soylu ve genç olanlarla masanın ucunda otururken buldum. Önemsiz bir yenilik olarak rahatsız bir gece geçirdim. Masadaki birçok kız fıkırdamaya kalkıştı. Bu benim için yeni ve zevk almadığım bir de-ı ıı yimdi. O kış Buckkeep sarayının ne kadar büyük bir insan akınına uğradığını fark etmeme neden oldu. Çoğu İçyer dükalıkla-niKİandı. Regal'in tabağmdaki artıkları kokluyorlardı, ama bu genç kadınların açıkça gösterdiği gibi nerede olursa olsun, poli-nk nüfuz sahibi kişilerle flört etmekten mutluydular. Girişimlerini zekice şakalaşmalar düzeyinde tutma ve en azından orta derece-ı le nazik bir karşılık verme çabası, Yüksek Masada neler olup bittiğine dikkat etmemi neredeyse imkansız kılıyordu. Kral Shrewd ı ıradaydı, Kraliçe Kettricken'la Prens Regal'in arasına oturmuştu. I Kik Brawndy ve kızları Celerity'yle Faith1 onlara yakın oturuyorlardı. Masanın geri kalanı Regal'in gözdeleriyle doluydu. Tilth Dü-k'ü Ram ve Leydi Placid2 ile iki oğulları en dikkate değer olanla-ıılı. Regal'in kuzeni Lord Bright^ da oradaydı; Farrow Dük'ünün genç vârisi sarayda yeniydi.

Oturduğum yerden çok az şey görebiliyor ve hatta daha da .1/. şey duyabiliyordum. Verity'nin bu durum karşısındaki hüsranını hissediyordum, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kral o akşını sersemden ziyade bitkin görünüyordu ki, bunu olumlu buldum. Yanında oturmakta olan Kettricken yanaklarındaki iki pembe noktayı saymazsak tamamen renksizdi. Fazla yemiyor gibi görünüyordu ve her zamankinden daha ciddi ve daha sessiz görünüyordu. Prens Regal tersine Dük Ram, Leydi Placid ve oğulları-

1) İnanç, güven, sadakat.
2) Sakin, uysal.
3) Parlak, akıllı, zeki.

na karşı hem konuşkan, hem de neşeliydi. Brawndy ve kızlara al-dırmamazlık etmiyordu, ama neşesi ziyaretçilerin ruh halini açıkça bozuyordu.

Dük Brawndy iri bir adamdı ve ilerleyen yaşına rağmen kaslıydı. Siyah savaşçı at kuyruğundaki ak saç demetleri, birkaç parmağı eksik bir el gibi eski savaş yaralarına işaret ediyordu. Elmacık kemikleri son kraliçenin Yakın Ada soyunu yansıtan, gözleri çivit mavisi kızları tam altındaki masada oturuyorlardı. Faith ve Celerity'nin saçları kısa ve kuzey

stilinde zarifti. Masadaki herkesi gözlemlemek için kafalarını hızla çevirmeleri bana bir bilekteki şahinleri hatırlattı. Bu İçyer dukalığının Regal'in meşgul olmaya alışık olduğu yumuşatılmış asaleti değildi. Altı Dükalık'ın tamamında Bearns halkı hâlâ savaşçı olmaya en yakın halktı.

Regal onların hüzünlerinden ışık yararak felaket ile flört ediyordu. Akıncıları masada tartışmayı beklemediklerini biliyordum, ama Regal'in neşeli sesi onların burada bulunuş nedenleriyle tamamıyla tezattı. Onları ne kadar kötü gücendirdiğini bilip bilmediğini merak ettim. Kettricken apaçık farkındaydı. Çok defa onun dişlerini sıktığını ya da Regal'in bir esprisinden üzüntü duyduğunu gördüm. Çok da fazla içiyordu; bu, kendini abartılı el hareketlerinde ve kahkahasının yüksekliğinde göstermeye başladı. Umutsuzca kendi sözlerinde neyi bu kadar komik bulduğunu duyabilmeyi diledim.

Akşam yemeği sonsuz göründü. Celerity masadaki yerimi hızla tespit etti. Ondan sonra beni tartan bakışlarından kaçınmak zorlaştı. Gözlerimiz birbirine ilk kenetlendiğinde ona dostça baş salladım; oturtulduğum yere şaşırdığını söyleyebilirim. Bana yönelen bütün bakışlarını görmezden gelmeye cesaret edemedim. Regal yeterince gücendiriciydi. Benim Brawndy'nin kızını hiçe sayıyor görünmem kadar. Bir çitin üzerinde sallandığımı hissettim. Kral Shrewd'un ayaklanıp Kraliçe Kettricken'la odadan çıkarken

Kuluna girmekte ısrar etmesine minnettar oldum. Regal grubun İMİ kadar erken dağılmasını görmekten duyduğu hoşnutsuzluk ve iarhoşlukla kaşlarını çattı, ama Dük Brawndy ve kızlarını masada kalmaya ikna etmek için hiçbir çaba göstermedi. Shrewd ayrılır lynlmaz biraz sert bir şekilde izin istediler. Ben de aynı şekilde bir baş ağrısı bahanesi uydurdum ve kıkırdayan arkadaşlarımdan odamın yalnızlığına kavuşmak için ayrıldım. Kapımı açıp yatak odama girdiğimde kendimi kaledeki en nüfuzsuz kişiymişim gibi hissettim. İsimsiz köpek bakıcısı.

"Yemeğin senin için kesinlikle ilgi uyandırıcı olduğunu görüyo-ıiın," gözlemini yaptı Soytarı. İç geçirdim. İçeri nasıl girmiş olduğunu sormadım. Yanıtlanmayacak sorular sormanın anlamı yoktu. Şöminemin önünde, orada kendisinin tutuşturduğu küçük ateşin dans eden alevleri karşısında bir siluetti. Garip bir hareketsizliği vardı; ne zillerin şıngırtısı, ne alaycı kelimelerin yuvarlanması.

"Yemek katlanılmazdı," dedim ona. Mum yakmakla canımı Sıkmadım. Baş ağrım tümüyle uydurma değildi. Oturdum, sonra İÇ geçirerek yatağıma uzandım. "Ne Buckkeep'in ne hale geldiğini, ne de bu konuda ne yapabileceğimi biliyorum."

"Belki de yapmış oldukların yeterlidir?" dedi Soytarı.

"Son zamanlarda dikkate değer bir şey yapmadım," diye bilgilendirdim onu. "Tabii Regal'e karşılık vermeyi ne zaman bırakacağımı bilmeyi saymıyorsan."

"Ah. Bu hepimizin öğrendiği bir beceri," diye onayladı somurtarak. Dizlerini çenesine çekti, kollarını dizlerine yasladı. Bir ne-fes aldı. "Bir soytarıyla paylaşmayı isteyeceğin haberlerin yok o halde ha? Çok ağzı sıkı bir soytarıyla?"

"Seninle paylaşacağım, senin zaten bilmediğin ve büyük ihtimalle de benden önce öğrendiğin bir haberim yok."

Odanın karanlığı rahatlatıcıydı. Baş ağrım azalıyordu.

"Ah." Dikkatle duraksadı. "Belki de bir soru mu sormalıyım?

Uygun görürsen yanıtlayacağın?"

"Nefesini tut ve sor. Sana izin versem de, vermesem de sorabileceğini biliyorsun.'"

"Aslında bu konuda haklısın. Peki o halde. Soru. Ah, kendimi şaşırtıyorum, kızardım, evet. FitzChivalry, kendine ait bir piç yaptın mı?"

Yatağımda yavaşça doğruldum ve ona dikkatle baktım. Ne kıpırdadı, ne de geri çekildi. "Bana ne sordun?" dedim yavaşça.

Yumuşak bir şekilde, neredeyse özür dilercesine konuştu. "Bilmeliyim. Molly çocuğunu taşıyor mu?"

Yataktan üzerine sıçradım, boğazını yakaladım ve onu ayağa kaldırdım. Yumruğumu sıktım ve sonra şömine ateşinin yüzünde yansıttığı şeye şaşırarak durdum.

"Döv," dedi sessizce. "Yeni bereler eskilerin üzerinde fazla dikkat çekmez. Birkaç gün daha görünmeden dolanabilirim."

Elimi ondan çektim. Tuhaf, yapmak üzere olduğum hareket başka birinin çoktan yapmış olduğunu keşfettiğimde öyle korkunç gelmişti ki. Onu bırakır bırakmaz, rengi bozulmuş ve şişmiş yüzü onu utandınyormuşcasına bana sırtını döndü. Belki de benzinin sarılığı ve hassas kemik yapısı bunu benim için daha da korkutucu hale getirmişti. Sanki biri bunu bir çocuğa yapmış gibiydi. Ateşin önünde çömeldim ve ateşi güçlendirmeye başladım.

"Yeterince iyi göremedin mi?" diye sordu Soytarı iğneleyici bir şekilde. "Daha çok ışık tutulduğunda daha iyi görünmediği konusunda seni uyarıyorum."

"Giysi sandığımın üzerine otur ve gömleğini çıkar," dedim ona sert bir şekilde. Kıpırdamadı. Görmezden geldim. Çay suyu için küçük bir güğümüm vardı. Onu ateşe koydum. Birkaç tane mum yakıp onları da masanın üzerine koydum ve sonra küçük bitki haznemi çıkardım. Odamda o kadar fazla şey tutmuyordum; şimdiyse kullanmak için Burrich'in tüm stoğunun bende olmasını is-

irdim, ama ahırlara gitmek için odadan çıkarsam, ben döndüğümde Soytarı'nın gitmiş olacağından emindim. Yine de odamda tuttuklarım genellikle bereler, kesikler ve diğer uzmanlığımın ba-n.ı çok sık kazandırdığı türden yaralar içindi. İş görürlerdi.

Su ısındığında birazım yıkanma leğenime koydum, koca bir avuç dolusu otu ezerek ekledim. Giysi sandığımda küçük gelen bir gömlek buldum ve onu parçalara ayırdım. "Işığa gel." Bunu bir rica olarak dile getirdim. Bir an sonra tereddütle ve utangaççа hareket ederek ışığa geldi. Ona hızla baktım, sonra omuzlarından tutup giysi sandığımın üstüne oturttum. "Sana ne oldu?" diye ?.ordum, yüzündeki yarayla dehşete düşerek. Dudakları kesilmiş ve şişti, bir gözü kapanacak kadar şişmişti.

"Buckkeep'te huysuz fertlere son zamanlarda piç peydahlayıp peydahlamadıklarını sorarak geziniyordum." İyi olan gözü bakışıma dimdik karşılık verdi. Gözümün akı kanlanmıştı. Ona ne kıza-bildiğimi, ne de gülebildiğimi fark ettim.

"Bunun gibi bir şeyin çaresine daha iyi bakacak kadar hekimlik biliyor olmalısın. Kıpırdamadan otur şimdi." Kumaş parçasını sıkıp yüzüne nazikçe ama sert bir şekilde bastırdım. Bir an sonra rahatladı. Kurumuş bir parça kanı temizledim. Fazla kan yoktu, besbelli bu dayaktan sonra kendi temizlemişti, ama kesiklerden bazıları kan sızdırmaya başlamıştı. Parmaklarımı hafifçe ağız çizgisinde ve göz çukurlarının etrafında gezdirdim. En azından hiçbir kemik zarar görmüşe benzemiyordu. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

"Bir dizi kapıya çarptım. Ya da aynı kapıya defalarca. Hangi kapıyı sorduğuna bağlı." Dudakları ezilmiş biri için içtenliksiz konuşuyordu.
"Bu ciddi bir soruydu," dedim ona.
"Benimki gibi."
Ona tekrar baktım ve gözlerini kaçırdı. Ben Burrich'in kesik-

ler ve sıyrıklar için vermiş olduğu merhem kasesini ararken ikimiz de konuşmadık. "Cevabı öğrenmeyi gerçekten isterdim," diye hatırlatma yaptım ona, kasenin kapağını açarken. Tanıdık, keskin koku burun deliklerime yükseldi ve birden Burrich'i şaşırtıcı bir yoğunlukla özledim.

"Benim istediğim gibi." Ben merhemi sürerken dokunuşumla hafifçe geri çekildi. Yaktığını biliyordum. İşe yaradığını da biliyordum.
"Neden bana böyle bir soru soruyorsun?" dedim nihayet.

Bir an düşündü. "Çünkü sana sormak Kettricken'a Verity'nin çocuğunu taşıyıp taşımadığını sormaktan daha kolay. Saptayabildiğim kadarıyla Regal lütuflarını son zamanlarda sadece kendisiyle paylaştı, bu yüzden bu onu konunun dışında bırakıyor. O halde baba, sen ya da Verity olmalı."

Ona boş boş baktım. Başını hüzünle salladı. "Hissedemiyor musun?" diye sordu neredeyse fısıltıyla. Dramtik bir şekilde uzaklara baktı. "Güçler kayıyor. Gölgeler dalgalanıyor. Olasılıklarda bir dalgalanma var. Kaderler çoğalırken, gelecekler yeniden düzenleniyor. Bütün yollar birbirinden uzaklaşıyor ve tekrar uzaklaşıyor." Tekrar bana baktı. Şaka yaptığını düşünerek ona gülümsedim, ama ciddiydi. "Farseer soyuna gelen bir vâris var," eledi yavaşça. "Bundan eminim."

Hiç karanlıkta bir basamağı kaçırdığınız oldu mu? Orada boşluğa basmanın o ani duygusu ve ne kadar düşeceğini bilememe vardır. Sertten de öte bir şekilde, "Hiçbir çocuğun babası değilim," dedim.

Soytarı beni kuşkuyla süzdü. "Ah," dedi sahte bir samimiyetle. "Elbette değilsin. O halde gebe olan Kettricken olmalı."

"Öyle olmalı," diye katıldım fikrine, ama yüreğim sızladı. Eğer Kettricken hamileyse, bunu saklamak için nedeni olamazdı. Oysa Molly'nin olurdu. Ve birkaç gecedir Molly'yi görmeye gitmemiş-

tim. Belki de bana verilecek haberleri vardı. Birden kendimi ser->ı inlemiş hissettim, ama sakinleşmek için kendimi derin bir nefes llmaya zorladım. "Gömleğini çıkart," dedim Soytarı'ya. "Göğsüne I ılr bakalım."

"Ben gördüm, teşekkürler ve seni temin ederim iyi. Çuvalı kafanı, ı geçirdiklerinde, kendilerine bir hedef sağlamak için yaptıklarını ?..indim. Başka yere vurmama konusunda oldukça özenliydiler."

Ona yaptıkları şeyin vahşiliği beni susturdu. "Kim?" diye sormayı başardım nihayet.
"Kafamda bir çuval varken mi? Hadiii ama. Bir çuvaldan dışar-Mİİİ görebilir misin?"
"Hayır. Ama kuşkuların olmalı."
Başını inanmazlıkla yana eğdi. "O kuşkuların ne olduğunu za-ten bilmiyorsan, kafası çuvalda olan sensin demektir. Senin için bir delik açmama izin ver. 'Krala karşı vefasız olduğunu, sahtekar Vcrity için casusluk yaptığını biliyoruz. Ona daha fazla haber gönderme, çünkü eğer gönderirsen, bundan haberimiz olur.'" Dönüp ateşe bakmaya başladı, dank, dank, dank, sesi çıkararak topuklarım giysi sandığıma doğru salladı.
"Sahtekar Verity mi?" diye sordum öfkeyle.
"Benim sözlerim değil. Onların," diye belirtti.
Öfkemi dizginledim, düşünmeye çalıştım. "Neden senin Verity İçin casusluk yaptığından kuşkulansınlar? Ona haber gönderdin mi?"
"Bir kralım var," dedi yumuşak bir şekilde. "Kralım olduğunu sürekli hatırlamasa da. Sen kendi kralına dikkat etmelisin. Ki yapacağından eminim."
"Sen ne yapacaksın?"
"Hep yaptığımı. Başka ne yapabilirim? Bana durmamı emret-likleri şeyi yapmayı durduramam, çünkü hiç başlamadım."
Belkemiğime sürünen bir kesinlik yayıldı. "Ya aynı şeyi tekrar yaparlarsa?"

?I^^^^^H

Cansız bir kahkaha koyverdi. "Bu konuda endişelenmemin hiç anlamı yok, çünkü engelleyemem. Dört gözle beklediğimi söylemiyorum. Bu," dedi, yüzüne doğru işaret ederek, "bu geçecek. Odama yaptıklarıysa geçmeyecek. O pisliği kaldırmam haftalar sürecek."
Kelimeler olayı sıradanlaştırıyordu. İçime korkunç bir boşluk duygusu doldu. Soytan'nın kuledeki dairesinde bir kez bulunmuştum. Kullanılmayan bir merdivenden yukarı tırmanıp, yılların toz ve döküntüsünü geçerek ulaşılan, parmaklıkların ötesine bakan ve bir harikalar bahçesi içeren bir daireydi. O kalın kaselerde yüzen parlak balıkları, kaplarındaki yosun bahçelerini, beşiğinde dikkatle bakılan ufak seramik çocuğu düşündüm. O ateşe doğru konuşurken gözlerimi kapadım, "Esaslı iş yapmışlar. Benim aptallığım. Dünyada güvenli bir yer diye bir şey varmış gibi."
Ona bakamadım. Dilini saymazsak, tek güdüsü kralına hizmet etmek olan savunmasız biriydi. Yine de biri dünyasını tuzla buz etmişti. Daha da kötüsü, yediği dayağın benim yapmış olduğum bir şeyin intikamı olduğundan şüpheleniyordum.
"Düzene sokmana yardım edebilirim," önerisinde bulundum.
Başını hayır anlamında iki kez hızla salladı. "Sanmam," dedi. Sonra daha normal bir ses tonuyla ekledi, "Seni gücendirmek niyetinde değildim."
"Gücenmedim."
Temizleme otlarıyla merhem kasesini ve gömleğimden kalan parçaları topladım. Giysi sandığımdan ayağa zıpladı. Ona sargı ve ilaçlan önerdiğimde ciddi bir şekilde aldı. Sadece yüzüne zarar vermiş oldukları iddiasına rağmen, kapıya doğru güçlükle ilerledi. Kapıda döndü. "Emin olduğunda bana söyleyeceksin değil mi?" Manidar bir şekilde duraksadı. Sesi alçaldı. "Bir kralın soytarısına bunu yapıyorlarsa, veliahtın vârisini taşıyan kadına neler yaparlar?"

"Cesaret edemezler," dedim vahşice.
Küçümsemeyle homurdandı. "Edemezler mi? Artık neye ce.s.ı ret edip, neye cesaret edemeyeceklerini bilmiyorum FitzChivalry. Sen de bilmiyorsun. Senin yerinde olsaydım, kapımı sürgüleme-nin daha gürültülü bir yolunu bulurdum. Tabii sen de kafanı bir çuvala geçirilmiş bulmak istemiyorsan." Alışıldık alaylı sırıtmasının gölgesi bile olmayan bir şekilde gülümsedi ve tekrar dışarı süzüldü. O çıktıktan sonra kapıya gittim ve sürgüyü yerine çektim. Sırtımı kapıya yasladım ve iç geçirdim.
"Geri kalanlar için her şey çok iyi Verity," dedim sessiz odaya yüksek sesle. "Ama bana kalırsa, sanırım hemen şimdi dönmeli ve atını eve sürmelisin. Kızıl Gemiler'den daha fazla hareket halinde olan şeyler var ve nasılsa Elderlinglerin karşı karşıya kaldığımız diğer tehditlere fazla yardımı olacağından şüpheliyim."
Ondan bir çeşit onay ya da anlaşma hissetmeyi umarak bekledim. Hiçbir şey yoktu. Hüsran içimde hızla kabarıyordu. Ve-rity'nin ne zaman beni fark ettiğinden nadiren emin oluyordum ve ona göndermeyi istediğim düşünceleri hissettiğindense asla emin olamıyordum. Yapılmasını istediği eylemler konusunda neden Serene'i yönetmediğini tekrar merak ettim. Bütün yaz ona Kızıl Gemiler hakkında İrfanlamıştı; şimdi neden bu kadar sessizdi? Ya ona çoktan

İrfanlamış ve Serene gizli tutmuştu, ya da belki sadece Regal'e açmıştı. Bunu düşündüm. Belki de Soytarı'nın yüzündeki çürükler, Verjty'nin yokluğunda neler olup bittiğinden haberdar olduğunu anlayınca Regal'in duyduğu öfkeyi yansıtıyordu. Suçlu olarak neden Soytarı'yı seçtiğiniyse herkes tahmin edebilirdi. Belki de onu sadece hışmının dışavurumu olarak seçmiş-li. Soytarı, Regal'e hakaret etmekten hiç kaçınmamıştı. Ya da herhangi birine.

O gece geç vakit, Molly'ye gittim. Gitmek için tehlikeli bir zamandı, çünkü kale çok sayıda insan ve onlarla ilgilenen çok faz-

la hizmetkarla doluydu. Ama kuşkularım uzak durmama izin vermedi. O gece kapıyı çaldığımda Molly ahşabın arasından, "Kim o?" diye sordu.

"Benim," diye cevapladım inanmayarak. Daha önce hiç sormamıştı.

"Ah," diye karşılık verdi ve kapıyı açtı. İçeri süzüldüm ve o şömineye doğru ilerlerken kapıyı arkamdan sürgüledim. Şöminenin önünde çömelip bana bakmadan ateşe ihtiyacı olmadığı halde odun ekledi. Mavi hizmetçi giysisi üzerindeydi ve saçı hâlâ topluydu. Vücudunun her hattı beni uyarıyordu. Başım yine beladaydı.

"Üzgünüm. Son zamanlarda fazla gelemedim."

"Ben de öyle," dedi Molly kısaca.

Bana konuşmak için fazla fırsat vermiyordu. "Çok fazla şey oldu ve beni epeyce bir meşgul ettiler."

"Neyle?"

İç geçirdim. Bu konuşmanın nereye gitmekte olduğunu biliyordum. "Seninle konuşamayacağım şeylerle."

"Elbette." Sesindeki bütün sakinliğe ve kayıtsızlığa rağmen, öfkesi yüzeyin tam altındaydı. En küçük bir yanlış söz onu dışarı çıkaracaktı. Hiçbir şey söylememek de öyle.

"Molly, bu akşam gelmemin nedeni..."

"Ah, nihayet damlamanın özel bir nedeni olması gerektiğini biliyorum. Beni gerçekten şaşırtan tek şeyse kendimim. Neden buradayım? Neden her gün görevlerimi tamamladıktan sonra doğrudan odama gelip belki kendini gösterirsin diye bekliyorum? Yapabileceğim başka şeyler var. Son zamanlarda bir sürü ozan ve kukla gösterisi var. Prens Regal sayesinde. Diğer hizmetkarlarla birlikte, onların arkadaşlığının keyfini çıkararak ikinci derecedeki şöminelerden birinin başında olabilirdim. Burada yalnız olmak yerine. Ya da iş yapabilirdim. Aşçı fazla yoğun değilse mutfağı

Kullanmama izin veriyor. Fitillerim, otlarım ve donyağım var; ot-l.n hâlâ tam etkiliyken onları kullanıyor olmalıydım. Ama hayır, I Hıradayım, beni hatırlar ve benimle birkaç dakika geçirmek ister-••ıı diye düşünerek."

Kelimelerinin döven dalgalarında bir kaya gibi durdum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Söylediği her şey doğruydu. O ne-lı-sini tuttuğunda ayaklarıma bakıyordum. Tekrar konuştuğunda '.esindeki öfke azalmış, yerine daha kötü bir şey gelmişti. Perişanlık ve cesaretsizlik.

"Fitz, o kadar zor ki. Kabullendiğimi düşündüğüm her seferin-11< ? bir köşeyi dönüyorum ve kendimi tekrar umut ederken yakalı yorum. Ama bizim için asla hiçbir şey olmayacak değil mi? Sade-ı e bize ait bir zaman hiç olmayacak, sadece bizim olan bir yer hiç ı ılmayacak." Duraksadı. Alt dudağını ısırarak yere baktı. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Celerity'yi gördüm. Güzel. Hatta ununla konuşmak için bir bahane bile yarattım... Odalarında daha fazla muma ihtiyaçları olup olmadığını sordum... Utangaçlıkla, ama kibar bir şekilde cevap verdi. Bana ilgilendiğim için teşekkür bile etti, buradakilerin çok azı hizmetçilere teşekkür eder. O... o hoş. Bir leydi. Alı, sana benimle evlenmen için asla izin vermeyecekler. Neden bir hizmetçiyle evlenmek isteyeceksin ki?"

"Sen benim için bir hizmetçi değilsin," dedim yavaşça. "Seni hiç öyle düşünmedim."

"O halde neyim? Bir eş değilim," diye belirtti sessizce.

"Kalbimde öylesin," dedim mutsuzlukla. Onun için acınacak bir rahatlatmaydı. Bunu kabullenmesi ve gelip alnını omzuma yaslaması beni utandırdı. Birkaç dakika onu nazik bir şekilde tuttum, sonra daha sıcak bir şekilde sarıldım. Bana sokulurken saç-1.1rina. doğru yumuşak bir şekilde, "Sana sormam gereken bir şey var," dedim.

"Ne?"

"Sen... hamile misin?"

"Ne?" Kendini benden uzaklaştırıp yüzüme baktı,

"Benim çocuğumu taşıyor musun?"

"Ben... hayır... Hayır, taşımıyorum." Bir duraksama. "Böyle bir şeyi aniden sormanın nedeni ne?"

"Sadece endişelenmeme neden oldu. Hepsi bu. Yani..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Evli olmuş olsaydık ve ben şimdiye dek hamile kalmamış olsaydım, komşular bize kafa sallarlardı."

"Gerçekten mi?" Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti. Bazı insanların bir yılı aşkın bir evlilikte gebe kalmadığı için Kettricken'ın kısır olup olmadığını merak ettiklerini biliyordum, ama çocuksuzluğuna duyulan ilgi umumi bir konuydu. Komşuların yeni evlileri beklentiyle izlediklerini hiç düşünmemiştim.

"Elbette. Şimdiye dek biri bana annesinin bir çay tarifini önermiş olurdu. Ya da gece birana karıştırmak için toz yabandomuzu dişi."

"Alı gerçekten mi?" Aptalca sırıtarak onu kendime çektim.

"Hinim." Bana gülümsedi. Gülümseme yavaşça soldu. "Aldığım başka bitkiler var," dedi yavaşça. "Hamile kalmadığımdan emin olmak için."

O gün Patience'ın beni azarlaması aklımdan çıkıvermişti. "Duyduğuma göre öyle bitkiler uzun süre kullanılırsa bir kadını hasta edebilirmiş."

"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedi ters ters. "Ayrıca alternatif ne?" diye ekledi daha az cesaretle.

"Felaket," diye itiraf ettim.

Başını bana doğru salladı. "Fitz. Bu gece evet demiş olsaydım. Hamile olsaydım... ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

"Şimdi düşün," diye yalvardı bana.

Yavaşça konuştum. "Sanırım ben... senin için bir şekilde bir vrr bulurdum." (Chade'e giderdim, Burrich'e giderdim ve yardım dilenirdim. Düşüncesiyle bile benzim atmıştı.) "Güvenli bir yer. Buckkeep'ten uzakta. Nehrin yukarısında belki. Becerebildiğimde seni görmeye gelirdim. Ne olursa olsun, sana bakardım."

"Beni bir kenara koyardın demeye getiriyorsun. Beni ve bizim... çocuğumuzu."

"Hayır! Seni güvende tutardım, kimsenin seni rezil etmeyece-ği ya da tek başına çocuk sahibi olduğun için alay etmeyeceği bir vere yerleştirirdim. Ve yapabildiğimde, sana ve çocuğumuza gelirdim."

"Hiç bizimle gelebileceğini düşündün mü? Buckkeep'ten ayrılabileceğimizi ve şu an nehrin yukarısına gidebileceğimizi?"

"Buckkeep'ten ayrılamam. Bunu sana bildiğim her şekilde açıkladım."

"Açıkladığını biliyorum. Anlamaya çalıştım. Ama nedenini anlamıyorum."

"Kral için yaptığım iş öyle..."

"Yapmayı bırak. Bırak başkası yapsın. Benimle kaç, kendimize ait bir hayata."

"Yapamam. O kadar basit değil. Öyle çekip gitmeme izin vermezler." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Verity gitti. Neredeyse kimse geri döneceğine inanmıyor. Kral Shrewd her geçen gün zayıf düşüyor ve Regal kendini tahtı almaya hazırlıyor. Eğer Regal'in sana karşı duyguları, olduğunu söylediğinin yarısı kadarsa, neden o kral olduğunda burada kalmayı is-teyesin ki? Seni neden burada tutmak istesin? Fitz, her şeyin altüst ı ılduğunu göremiyor musun? Yakın Adalar ve Ferry sadece başlangıç. Akıncılar orada durmayacak."

"İşte kalmam için geçerli bir neden. Çalışmak ve ihtiyaç olursa, halkımız için savaşmak."

"Onları bir adam durduramaz," diye belirtti Molly. "Senin kadar inatçı bir adam bile. Neden o inatçılığı alıp bizim için savaşmıyorsun? Neden nehrin yukarısına, iç bölgeye, Akıncılardan uzağa, kendimize ait bir hayata kaçmıyoruz? Neden umutsuz bir durum için her şeyden vazgeçmek zorundayız?"

Ondan duyduklarıma inanamıyordum. Ben söylemiş olsaydım, ihanet olurdu. Ama bunu yaygın görüş buymuş gibi söylemişti. O, ben ve var olmayan bir çocuk, kral ve Altı Dukalıktan çok daha önemliymiş gibi. Bunu söyledim.

"Pekala," dedi bana ters ters bakarak. "Doğru. Benim için. Eğer sen benim kocam olsaydın ve çocuğumuzu taşıyor olsaydım, benim için bu kadar önemli olurdu. Dünyanın geri kalanından daha önemli."

Ona ne söylemeliydim? Onu tatmin etmeyeceğini bilerek gerçeğe uzandım. "Sen de benim için o kadar önemli olurdun. Benim için o kadar önemlisin. Ama işte bu yüzden burada kalmalıyım. Çünkü o derece önemli bir şey, beraber kaçıp saklanabileceğin bir şey değildir. Kalıp savunduğun bir şeydir."

"Savunmak mı?" Sesi yırtılır gibi oldu. "Kendimizi savunacak kadar güçlü olmadığımızı ne zaman öğreneceksin? Biliyorum. Akıncılarla kendi kanımdan çocuklar arasında durdum ve güçbela kurtulabildim. Savunmaktan bunu yaptığın zaman bana bahset!"

Konuşmadım. Sadece kelimeleri beni yaraladığından değil. Yaraladılar, derinden. Ama bir çocuğu tuttuğum, soğumakta olan kolundan aşağı damlayan kanı gördüğüm anı hatırlatmıştı bana. Bunu bir kez daha yapma

düşüncesine tahammül edemezdim. Ama kaçarak olmazdı. "Kaçış yok Molly. Ya burada durup savaşırız ya da savaş bize yetiştiğinde katlediliriz."

"Gerçekten mi?" diye sordu bana buz gibi bir sesle. "Bu sadece krala karşı sadakatini elinde olanların önüne koymak değil yani?" Gözlerine bakamadım. Homurdandı. "Tıpkı Burrich gibisin.

Ona ne kadar benzediğinin farkında bile değilsin!"

"Burrich gibi mi?" Bocaladım. Bırak bunu bir hataymış gibi söylemesini, bunu söylemesinden bile irkilmiştim.

"Evet." Kararlıydı.

"Kralıma sadık olduğum için mi?" Hâlâ boşluğa tutunuyor-dum.

"Hayır! Kralını kadınının... ya da aşkının, ya da kendi hayatının önüne koyduğun için."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

"İşte! Gördün mü! Gerçekten bilmiyorsun. Ve etrafta bütün bu büyük şeyleri, sırlan ve olmuş bütün önemli şeyleri biliyormuş gibi dolaşıyorsun. Öyleyse şuna cevap ver. Patience neden Bur-rich'ten nefret ediyor?"

Şimdi tamamıyla şaşkındım. Bunun benim yanlışımla ne ilgisi olduğu hakkında fikrim yoktu. Ama Molly'nin bir şekilde bağlan-Ü kuracağından emindim. Büyük bir dikkatle denedim: "Onu benim yüzümden suçluyor. Burrich'in Chivalry'yi kötü yola saptırdığını ve dolayısıyla benim doğmama neden olduğunu düşünüyor."

"İşte. Görüyorsun. İşte bu kadar aptalsın. Öyle bir şey değil, l.acey bir gece bana anlattı. Şarabı biraz fazla kaçırınca ben senden, o da Burrich ve Patience'dan bahsetmeye başladı. Patience ilk başta Burrich'i seviyordu, seni aptal. Ama Burrich onu alamazdı. Onu sevdiğini, ama babası ona konumundan aşağıda biriyle evlenme izni verse bile onunla evlenemeyeceğini söylemiş. Çünkü zaten hayatı ve kılıcı bir lorda yeminliymiş. Ve ikisine de adil davranabileceğini düşünmüyormuş. Alı, onunla evlenmekte özgür olmayı ve onunla tanıştığında yemin etmemiş olmayı istediğini söylemiş. Ama hepsi bir, onunla evlenmekte özgür olmadığını .söylemiş. Ona bir atın ne kadar istekli olursa olsun sadece tek bir ı-yer taşıyabileceği gibi aptalca bir şey söylemiş. Böylece Patien-ce ona, 'Pekala, git o zaman, senin için benden önemli olan bu

lordu izle,' demiş. Ve o da izlemiş. Tıpkı sana seçmen gerektiğini söyleseydim, senin yapacağın gibi." Yanakları pençe pençe kızarmıştı. Bana sırtını dönerken kafasını arkaya doğru savurdu.

Böylece kabahatimle bağlantı kurulmuştu. Ama öykü ve yorum parçalan yerlerine otururken zihnim yalpalıyordu. Burrich'in Patience'la ilk karşılaşmasının hikayesi. Bir elma ağacına yaslanmış oturuyor oluşu ve ayağından bir kıymığı çıkarması için ısrar edişi. Bir kadının lordunun adamından nadiren isteyeceği bir şey. Ama cesur ve rahat genç bir hizmetkarın kendisiyle göz göze gelen genç bir adamdan isteyebileceği bir şey. Ve onunla Molly ve Patience hakkında konuştuğum gece verdiği tepki, Patience'ın atlar ve eyerlerle ilgili sözlerini tekrarlaması.

"Chivalry bunlardan haberdar mıydı?" diye sordum.

Molly dönüp beni tarttı. Besbelli ki, sormamı beklediği soru bu değildi. Ama kendini hikayeyi bitirmekten de alıkoyamadı. "Hayır. İlk başta değil. Patience onu ilk tanıdığında Burrich'in efendisi olduğu konusunda hiçbir fikri yokmuş. Burrich ona hangi lorda yeminli olduğunu hiç söylememiş. İlk başta Patience'ın Chivalry'yle yapacak bir şeyi yokmuş. Kalbinde hâlâ Burrich varmış, anlarsın ya. Ama Chivalry inatçıymış. Lacey'nin söylediğine göre onu delicesine seviyormuş. Kalbini kazanmış. Onunla evlenmeye razı olana kadar, onun Burrich'in efendisi olduğunu bilmiyormuş. Ve o da, Chivalry, Burrich'i ona özel bir atı teslim etmesi için gönderince olmuş."

Birden Burrich'in ahırlarda Patience'ın binek atma bakıp, "O atı ben eğittim," dediğini hatırladım. Silk'i, sevmiş olduğu kadına evleneceği adamdan bir hediye olarak gideceğini bilerek mi eğittiğini merak ettim. Öyle olduğuna bahse girerdim. Patience'ın Burrich'i hor görmesinin nedeninin, Chivalry'nin ondan çok hoşlanmasından kaynaklanan bir çeşit kıskançlık olduğunu düşünmüştüm hep. Şimdi üçgen iyice tuhaflaşmıştı. Ve son derece acı

Verici bir hale gelmişti. Gözlerimi yumdum ve dünyanın adalcl ı/ligine kafa salladım. "Hiçbir şey asla basit ve iyi değil," dedim. I lep daha acı bir kabuk, ekşi bir çekirdek var bir yerlerde."

"Evet." Molly'nin öfkesi birden tükenmişe benziyordu. Yatağın bfl$ucuna oturdu ve gidip yanına oturduğumda beni itelemedi. I İmi tuttum. Zihnime binlerce düşünce üşüşmüştü. Patience'ın Burrich'in içmesinden nasıl da nefret ettiği. Burrich'in onun köpeğini ve onun hayvanı nasıl hep bir sepette taşıdığını hatırlaması, ı lı HfınLişüne ve davranışlarına hep özen göstermesi. "Sen bir kadını göremiyorsun diye, bu, onun da seni görmediği anlamına jelmez." Ah, Burrich. Artık nadiren sürdüğü bir atı tımarlamak İçin harcadığı fazladan zaman. En azından Patience sevdiği bir idamla evlilik

yapmış ve politik entrikalarla çetrefilleşmiş birkaç nıiılıı yıl geçirmişti. Ama birkaç mutlu yıldı sonuçta. Molly'yle ben ne alacaktık? Sadece Burrich'in şu an sahip olduğu şeyi mi? Bana yaslandı ve ona uzun süre sarıldım. Hepsi buydu. Ama \ ine de o geceki kasvetli sarılmada, uzun bir süredir olmadığımız ı. ıdar yakındık.
509

21
KARANLIK GÜNLER

Dağlı Kral Eyod, Dağ tahtını Kızıl Gemiler yılları boyunca korudu. Büyük oğlu Rurisk'in ölümü kızı Kettricken'ı Dağ tahtının tek vârisi kılmıştı. Adetlerine göre babasının ölümünden sonra Dağlar'ın kraliçesi ya da insanların dediği şekliyle "Kurban"ı olacaktı. Böylece Verity'yle evliliği o istikrarsız yıllarda bize bir müttefik sağlamakla kalmıyor, ayrıca Altı Dukalık krallığına "yedinci dukalığı" eklemeyi de vaat ediyordu. Dağ Kralhk'ının sadece iki İçyer dukalığı Tilth ve Farroıv'la sının olması herhangi bir milli ayrılma olasılığını Kettricken için özel bir endişe haline getirdi. "Kurban" olmak için. yetiştirilmişti. Halkına karşı görevleri yaşamında en büyük önemi taşıyordu. Verity'nin kraliçesi olduğunda Altı Dukalık halkı onun halkı oldu. Ama babasının ölümüyle Dağ halkının bir kez daha onun "Kurban" olduğunu iddia edecek olması yüreğinden hiç çıkmadı. Farroıv ve Tilth onunla halkı arasında durmaya devam eder, Altı Dükalık'ın bir parçası değil, düşman bir ulus olursa bu yükümlülüğü nasıl yerine getirebilirdi?

* # *

Ertesi gün şiddetli bir fırtına koptu. Karışık bir nimetti. Böyle bir günde sahil boyunda yaşayan kimsenin Akıncılardan korkmasına gerek yoktu, ama huzursuz ve farklı bir grup askeri de hapsetmişti. Kalede Bearns, Regal'in olmadığı kadar görünürdü. Büyük Salona girmeye her cesaret ettiğimde Dük Brawndy salonu
510

KRALİYET SUİKASTÇISI

huzursuzlukla arşınlayarak ya da alevlenen şöminelerden birine soğuk bir şekilde bakarak oradaydı. Kızları onu koruyucu kaplan-lar gibi kuşatıyorlardı. Celerity ve Faith henüz gençtiler ve sabır-M/.Iıklarıyla öfkeleri yüzlerinden daha açık okunuyordu. Brawndy kralla resmi bir görüşme rica etmişti. Ne kadar uzun bekletilirse, anlaşılan hakaret o kadar büyük oluyordu. Onu buraya getirmiş olan şeyin önemi yadsınıyordu. Ve dükün Büyük Salonumuzdaki (levamlı varlığı takipçilerine karşı kralın onu görmeye rıza göstermediğine dair açık bir bildiriydi. Bu çaydanlığın hafifçe kaynamaya başlamasını seyrediyor ve kazara döküldüğünde en kötü kimin haşlanacağını merak ediyordum.

Kettricken belirdiğinde odadaki dördüncü dikkatli araştırmamı yapıyordum. Sade bir şekilde giyinmişti; ellerinin üzerinden sarkan beyaz ve geniş kol ağızlarıyla, uzun, düz, mor bir cüppe. Saçtın uzundu ve omuzlarından aşağı salınmışü. İçeri her zamanki gibi törensiz, arkasında sadece küçük hizmetçisi Rosemary ve Leydi Modesty'yle Leydi Hopeful'un eşliğinde girdi. Artık hanımlar arasında bir parça daha popüler hale geldiği halde, bu iki ley-ı linin ilk başlarda o yalnızken kendisini izlediklerini unutmamıştı ve onları arkadaşları kılarak sık sık onurlandırıyordu. Dük Brawndy'nin kendisine doğrudan yaklaşan sade giyimli kadının kraliçe olduğunu fark ettiğine inanmıyorum.

Kettricken gülümsedi ve selamlaşmak için dükün elini tuttu. Bu insanın arkadaşlarını takdir etmesinin basit bir Dağ usulüydü.

I)nu ne kadar onurlandırdığını fark ettiğinden şüpheliyim ya da
II basit hareketin saatlerdir bekletilmenin hakaretini nasıl azalttı
ğını. Yüzünde sadece bitkinliği gördüm, eminim, ya da gözlerinin
.ılımdaki yeni halkaları. Faith ve Celerity babalarına gösterilen bu
özenle anında büyülendiler. Kettricken'ın kolaylıkla duyulan sesi
lüiyük Salon boyunca taşındı, böylece herhangi bir şöminenin
önünde oturup da duymak isteyenler şüphesiz duydular. Tıpkı
511

ROBİN HOBB

Kettricken'ın istediği gibi.

"Kralımıza bu sabah iki kez uğradım. Her seferinde de rahatsız olmasından üzüntü duyuyorum. Dilerim bu bekleyişi yanlış anlamamışsınızdır. Yaşadığınız facia konusunda doğrudan kralla konuşmayı isteyeceğinizi ve halkınıza yardımı olması için bunun yapılması gerektiğini biliyorum. Ama şu an için o dinlenirken, düşündüm de belki içecek bir şeyler almak için bana katılmayı istersiniz."

"Zevkle kraliçem," diye ihtiyatla yanıtladı Bearns. Kraliçe, Be-ams'ın kınlan onurunu kurtarmak için zaten çok şey yapmıştı. Ama Brawndy kolaylıkla büyülenecek biri değildi.

"Memnun oldum," diyerek yanıtladı Kettiicken. Döndü ve Ro-semary'ye bir şeyler fısıldamak için hafifçe eğildi. Küçük hizmetçi hızla başını salladı ve dönüp bir tavşan gibi uzaklaştı. Herkes onun çıkışını fark etti. Birkaç dakika içinde bir sıra servis görevlisiyle birlikte geri döndü. Bir masa istendi ve Büyük Şömine'nin önüne çekildi. Masaya bembeyaz

bir örtü serildi ve masanın ortasına Kettricken'ın bahçelerinden bir çiçek kasesi yerleştirildi. Bir alay mutfak çalışanı geçti ve her biri tabaklar, kaplar dolusu şarap ya da şekerleme, ya da ahşap bir kasede geç sonbahar elmaları getirdiler. O kadar mükemmelce düzenlenmişti ki, neredeyse sihirli görünüyordu. Dakikalar içinde masa kuruldu, misafirler oturtuldu ve Büyük Salona girerken şarkı söylemeye başlayan Mellow uduyla belirdi. Kettricken ley dilerine kendilerine katılmalarını işaret etti ve sonra beni de uzaktan görerek bir baş hareketiyle çağırdı. Diğer şöminelerin önünde oturan başkalarını rastge-le seçti; soyluluk ya da zenginliklerine göre değil, ilginç olduklarını düşündüğünü bildiğim insanları. Av hikayeleriyle Fletch ve Brawndy'nin kızlarıyla aynı yaşlarda, cana yakın bir kız olan Shells çağırılanlar arasındaydı. Kettricken, Brawndy'nin sağına oturdu ve bunu böyle ayarlamakla ona bahşettiği onuru fark etti-

cini sanmıyorum.

Yemeğin ve sohbetin bir parça keyfine varıldığında Mellow'a leşini alçaltmasım işaret etti. Bravvndy'ye döndü ve samimi bir şekilde, "Haberlerinizin sadece özetini duyduk. Ferry'nin başına ge-[enleri bizimle paylaşır mısınız?" dedi.

Bravvndy kısa bir an tereddüt etti. Şikayetini kralın duyması ve etkilenmesi için gelmişti. Ama kendisine bu kadar incelikle dav-ranan bir kraliçeyi nasıl reddebilirdi? Bir an gözlerini indirdi ve konuştuğunda sesi duygulandığı için kısıktı. "Kraliçem, çok büyük zarara uğradık," diye başladı konuşmaya. Masadaki bütün »esler derhal kesildi. Bütün gözler ona çevrildi. Kraliçe tarafında M-c, ilenlerin hepsinin aynı zamanda dikkatli dinleyiciler de olduk-larını anladım. Hikayesine başladığı andan itibaren yumuşak sempati ünlemleri ve Akıncıların yapmış oldukları şeye karşı öfke mırıltıları dışında masada çıt çıkmıyordu. Hikayesini anlatırken bir kez duraksadı, sonra görünür bir şekilde bir karar verdi ve nasıl yardım çağrısı yaptıklarını ve herhangi bir karşılık için nasıl boşuna beklediklerini anlatarak devam etti. Kraliçe onu hiç karşı çıkmadan ya da yalanlamadan dinledi. Istırap hikayesi bittiğinde taşıdığı yük açık bir şekilde anlatmakla görünür biçimde kalkmıştı. Birkaç uzun dakika boyunca herkes sessiz kaldı.

"Bana anlattıklarınızın çoğunu ilk kez duyuyorum," dedi Kett-ıiçken sonunda yavaşça. "Ve hiçbiri iyi değil. Kralımızın bütün I uınlara ne söyleyeceğini bilmiyorum. Söyleyeceklerini duymak İçin onu beklemek zorunda kalacaksınız. Ama kendi adıma şu anda kalbimin insanlarım için kederle dolu olduğunu söyleyeceğim. Ve öfkeyle. Kendi adıma bu yanlışların telafi edilmeden bırakılmayacağına söz veririm. Halkımın kışın sertliğinde barınaksız bırakılmayacağına da."

Kettricken, Brawndy'nin gözlerine dürüst bir şekilde baktı. İçinde bir şeyler gerilmiş gibi görünüyordu. "Söylediklerinizin

doğru olduğunu iyi biliyorum. Ama şu an size tek sunabileceğim kelimeler. Kral sizi görebilecek kadar iyi olduğunda Ferry için neler yapılabileceğini göreceğiz."

Brawndy, Kettricken'a doğru eğildi. "Sorularım var, Kraliçem. Yanıtlara olan ihtiyacım da en az paraya ve adama olan ihtiyacım kadar büyük. Neden yardım çağrılarımız önemsenmedi? Neden yardımımıza gelmesi gereken gemi ana limanına doğru yola koyuldu?"

Kettricken'ın sesi çok hafifçe titriyordu. "Bu sorulara yanıtım yok efendim. Ve bunu kabullenmek benim için utanç verici. Genç ulağınız at sırtında gelene kadar durumunuza dair tek kelime kulağıma çalınmadı."

O konuşurken içimde güçlü şüpheler uyandı. Kraliçe bunları Brawndy'ye itiraf etmeli miydi? Politik bilgeliğin hatrına belki hayır. Ama Kettricken, biliyordum ki, gerçekleri politikadan önde tutardı. Brawndy uzun uzun yüzüne baktı, ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. Cesaretle, ama yumuşak bir şekilde sordu, "Siz kraliçe değil misiniz?"

Kettricken'ın gözleri onun bakışıyla karşılaşırken çelik grisine dönüştü. "Öyleyim. Size yalan söyleyip söylemediğimi mi soruyorsunuz?"

Bakışlarını kaçırma sırası Brawndy'deydi. "Hayır. Hayır, Kraliçem, öyle bir şey hiç aklıma gelmedi."

Sessizlik fazla uzadı. Kettricken'dan göze çarpmayan bir işaretle mi geldi, yoksa parmaklarını tellerde daha hareketli kaydırması Mellow'un kendi içgüdüsü müydü bilmiyorum. Bir anda uçuşan notalarla bir kış şarkısına başladı.

Brawndy nihayet kralın dairesine çağırıldığında üç günden fazla zaman geçmişti. Kettricken eğlenceler getirmeye çalıştı, ama zihni dukalığının saldırıya açık olmasıyla meşgul bir adamı eğlendirmek zordur. Saygılı, ama dikkati dağınıktı. İkinci kızı Faith Shells'le hemen arkadaşlık kurdu ve onun arkadaşlığında bazı acı-

l,ıı ıiıı unutmuşa benziyordu. Ancak Celerity babasına yapışmıştı ve koyu mavi gözleri benimkilerle karşılaştığında gözleri birer yara gibiydi. O bakışta garip bir duygu çeşitliliği gözlemledim. Beni dikkat edilecek bir kişi olarak aramayışından rahatlamıştım. Aynı /.imanda bana karşı soğukluğunun babasının bütün Buckkeep'e karşı şu an

hissettiklerinin bir yansıması olduğunu biliyordum. Beni lı içe saymasını hoş karşıladım; aynı zamanda hak etmediğimi hissettiğim için unutamıyordum. Nihayet çağrı geldiğinde ve l'.ı,ıwndy krala koşturduğunda beceriksizliğin bitmesini umdum.

Kraliçe Kettricken'ın konseye davetli olmadığını tek fark edenin ben olmadığımdan eminim. Ben de davet edilmediğim için yoktum. Ama bir kraliçenin bir piç yeğenle aynı sosyal konuma İndirilmesine pek sık rastlanmaz. Kettricken ılımlılığını korudu, l'.ı.ıvvndy'nin kızlarına ve Shells'e boncuklarla Dağ usulü nakış işlemeyi göstermeye devam etti. Masanın yakınlarında dolanıp durdun ı, ama zihinlerini sanatlarına benimkinden fazla verdiklerindi n şüpheliydim.

Fazla beklemedik. Bir saaten az bir süre içinde Dük Brawndy bil fırtına rüzgarının bütün uğultu ve soğuğuyla Büyük Salonda göründü. Faith'e, "Eşyalarımızı topla," dedi. Celerity'ye, "Muhafızımıza bir saat içinde ayrılmaya hazır olmalarını söyle," dedi. Kralı* <? Kettricken'a sert bir baş selamı verdi. "Kraliçem, ayrılmak için lininizi istiyorum. Farseer Evi yardım eli uzatmayacağına göre Be-ıiıs kendi başının çaresine bakmalı."

"Öyle mi? Acele etme ihtiyacınızı anlıyorum," diye cevap verdi Kettricken anlayışla. "Ama bana bir yemekte daha katılmanızı eleyeceğim. Boş bir mideyle yolculuğa çıkmak iyi değildir. Söyleyin. Bahçelerden hoşlanır mısınız?" Sorusunu Bearns'a olduğu kadar kızlarına da yöneltmişti. Babalarına baktılar. Bir an sonra Hearns aksi aksi de olsa başım sallayarak onayladı.

Kızların ikisi de Kettricken'a bahçelerden hoşlandıklarını ihti-

yatla itiraf ettiler. Ama şaşkınlıkları açıktı. Bir bahçe? Kışın, inleyen bir fırtınada? Şüphelerini paylaştım, özellikle de Kettricken bana işaret ettiği anda.

"FitzChivalry. Bana hizmet et. Rosemary, Lord FitzChivalry'yle mutfaklara git. Seni yönlendirdiği şekilde yiyecek hazırla ve onları Kraliçenin Bahçesi'ne getir. Misafirlerimize oraya kadar eşlik edeceğim."

Kettricken'a endişe içinde büyüyen gözlerle baktım. Hayır. Orada olmaz. Bırakın fırtınanın kamçıladığı kule tepesine bir fincan çay götürmeyi, sadece kuleye tırmanmak bile çok zorlayıcıydı. Ne yaptığını sandığını anlayamıyordum. Endişeli bakışıma karşılık verdiği gülümseme açık ve sakindi. Dük Brawndy'nin koluna girerek onu Büyük Salondan çıkardı, bu sırada kızları da kraliçenin hanımlarıyla onları izlediler. Rosemary'ye döndüm ve emirleri değiştirdim.

"Git, sarınacakları kalın bir şeyler bul ve onlara yetiş. Ben yemeğin icabına bakarım."

Ben mutfağa koştururken çocuk neşeyle koştu. Sara'ya ani ihtiyacımız konusunda kısaca bilgi verdim. O da hızla bir servis tabağı dolusu ısıtılmış tatlı ve baharatlı sıcak şarap hazırladı. "Bunları kendin götür, az sonra bir çocukla biraz daha gönderirim." Tepsiyi alıp Kraliçenin Bahçesi'ne doğru aceleyle giderken kendi kendime gülümsedim. Kraliçe bana Lord FitzChivalry olarak bakabilirdi, ama aşçı Sara beni bir tepsi yemekle gönderme konusunda asla iki kez düşünmezdi. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Merdivenleri elimden geldiğince hızla çıktım, sonra merdiven sahanlığının tepesinde soluklanmak için durdum. Kendimi yağmura ve rüzgara hazırladım ve kapıyı iterek açtım. Kulenin tepesi, olmasını beklediğim kadar berbattı. Kraliçenin leydileri, Bravvndy'nin kızları ve Shells, bitişik iki duvarla geçen yaz gölgeli bir nokta olarak hazırlanmış gergin bir brandanın altına sıkış-

ıiıışlardı. Branda rüzgarı büyük ölçüde kesiyordu ve dondurucu yağmurun büyük bir kısmını engelliyordu. Dokunaklı sığınağında küçük bir masa vardı, sıcak yemek tepsisini bunun üzerine koy-dum. Sıcacık sarmalanmış Rosemary tepsinin kenarından bir tatlı kaparken kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. Leydi Mo-ı lı'siy yemek servisi yapmaya koyuldu.

Elimden geldiğince çabuk, kraliçeyle Dük Brawndy'ye fincanlarda sıcak şarap sundum ve servis yapma bahanesiyle onlara ka-ııklım. Korkuluğun epey kenarında, aşağıdaki açık denizi gören yıpranmış duvarın üzerinden dışarı bakıyorlardı. Yaklaşırken yumuşak bir şekilde konuştuklarını duyabiliyordum, ama rüzgarın Uğultusu kulak misafiri olma girişimimi engelledi. Kendime bir pelerin almayı düşünmüş olmayı diledim. Neredeyse anında sırıl-llklam olmuştum ve rüzgar vücudumun titreyerek ürettiği ısıyı da Uçuruyordu. Onlara şarabı sunarken takırdayan dişlerimin arasından gülümsemeye çalıştım.

"Lord FitzChivalry'yi tanıyor musunuz?" diye sordu Brawn-? ly'ye, benden şarapları alırlarken.

"Doğruyu söylemek gerekirse, kendisini masamda ağırlamak zevkine erdim," diyerek temin etti Brawndy onu. Rüzgar savaşçı al kuyruğumu dalgalandırırken yağmur gür kaşlarımdan aşağı ılamlıyordu.

"Sohbetimize katılmasını rica edersem rahatsız olmazsınız o halde?" Onu sırılsıklam eden yağmura rağmen, kraliçe sakin konuştu, bahar güneşinde güneşleniyormuşuz gibi.

Kettricken'ın, onun isteğini Bravvndy'nin gizli bir emir olarak algılayabileceğini bilip bilmediğini merak ettim.

"Siz sunabilecek bilgelikte olduğunu düşünüyorsanız, öğütlenilin başımın üstünde yeri var Kraliçem," diyerek boyun eğdi Brawndy.
"Böyle diyeceğinizi ummuştum. FitzChivalry. Kendine biraz

şarap al ve bize katıl lütfen."
"Kraliçem nasıl isterse." Hafice eğildim ve itaat etmek için acele ettim. Verity'yle bağlantım daha da uzağa yolculuk ettiği her geçen gün biraz daha belirsizleşiyordu, ama o an dürten, istekli merakını hissedebiliyordum. Hızla kraliçemin yanına döndüm.
"Yapılanı geri almanın bir yolu yok," diyordu kraliçe ben yanlarına döndüğümde. "Halkımızı koruyamamış olmamız bana büyük üzüntü veriyor. Yine de denizden gelen Akıncıların çoktan yapmış olduklarını geri alamıyorsam bile, belki en azından gelecek fırtınalardan korumaya yardımcı olabilirim. Bunu anlamanızı istiyorum, kraliçelerinin ellerinden ve yüreğinden."
Kral Shrewd'un harekete geçmek konusundaki açık reddine değinmediğini fark ettim. Onu izledim. Aynı anda hem acele etmeden, hem de kararlılıkla hareket etti. Sıyırdığı kol ağzından şimdiden soğuk yağmur damlıyordu. Solgun kolunu açıp üstüne Dağlar'ımn siyah opalleri konmuş, yılan gibi kıvrımlı altın bileziği gözler önüne sererken bunu görmezden geldi. Dağ opallerinin siyah parıltısını daha önce de görmüştüm, ama bu büyüklükte olanları asla. Yine de kopçasını açmam için kolunu bana uzattı ve hiç tereddüt etmeden hazineyi kolundan çıkardı. Diğer kol ağzından küçük kadife bir kese çıkarıp bilezikleri kesenin içine kaydırırken kesenin ağzını açık tuttum. Keseyi zorla ellerine koyarken Dük Brawndy'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. "Veliahtınız Verity'yle benden," dedi yavaşça. Verity'nin içimde kendini dizlerinin üzerinde bu kadının ayaklarına atma ve değersiz aşkını krallara yakışır bir şekilde ilan etme dürtüsüne güçbela karşı koydum. Brawndy şaşkın teşekkürlerini kekeliyor ve değerinden bir kuruşun bile ziyan edilmeyeceğine ant içiyordu. Ferry'de bir kez daha sağlam evler yükselecek ve oradaki halk kraliçeyi evlerinin sıcaklığı için kutsayacaklardı.
Yer olarak Kraliçenin Bahçesi'ni seçme nedenini aniden anla-

dim. Bu kraliçenin bir hediyesiydi, Shrewd ya da Regal'in söyleyebileceği hiçbir şeye bağlı değildi. Kettricken'ın yer seçimi ve unu Brawndy'ye sunuş şekli, bunu ona açık ediyordu. Ona bunu RİZİİ tutmasını söylemedi; söylemeye ihtiyaç duymadı.
Giysi sandığımın bir köşesinde saklı duran zümrütleri düşün-? İnin, ama Verity içimde sessizdi. Onları almak için bir harekette I ıı ıkınmadım. Verity'nin onları bir gün kraliçesinin boynuna taktığını görmeyi diledim. Ayrıca Brawndy'ye verdiği hediyenin önemini bir pıçten bir hediye daha ekleyerek azaltmak istemedim. Çünkü onu böyle sunmam gerekecekti. Hayır, diye karar verdim. Bırak da kraliçenin hediyesi ve onu sunuş şekli hafızasında tek I ».ısına yer etsin.
Brawndy başını kraliçesinden çevirip beni süzdü. "Kraliçem, onu kendi konseylerinize ortak ettiğinize göre bu genç adama I ı.ı yi i saygı duyuyora benziyorsunuz."
'Duyuyorum," diye ağırbaşlılıkla cevapladı Kettricken. "Ona ı 'lan güvenime hiç ihanet etmedi."
Brawndy kendi kendine tasdiklermişcesine kafa salladı. Gülümser gibi oldu. "En küçük kızım Celerity, Lord FitzChivalry'den gelen uzun bir mektup yüzünden oldukça üzüldü. Özellikle de I Hİyük ablaları mektubu onun yerine açmış oldukları ve mektup-ı.ı onunla alay edecek çok şey buldukları için. Ama şüphelerini bana ilettiğinde, ona kusur olarak görülebilecek şeyleri samimiyetle kabul eden bir adama ender rastlanacağını söyledim. Sadece kendiyle övünen biri, savaşa korkusuzca girdiğini iddia ede-ı ektir. Ne de ben öldürebilen ve ertesinde kalp kırıklığı hissetmeyen bir adama güvenebilirim. Fiziksel sağlığına gelince..." aniden omzuma vurdu... "kürek çekmek ve balta savurmakla geçen bir yazın sana iyi geldiğini söyleyebilirim." Şahin gözleri benimkileri delip geçti. "Seninle ilgili düşüncelerimi değiştirmedim FitzChi-valry. Celerity de öyle. Bundan emin olmanı dilerim."

Söylemem gerektiğini bildiğim sözleri söyledim. "Teşekkür ederim efendim."
Dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Uçuşan yağmurun arasından bakışlarını Celerity'nin bize baktığı yere kadar takip ettim. Babası ona başını salladı ve bir bulutun ardından beliren güneş gibi gülümsedi. Onu izlemekte olan Faith bir şey söyledi ve Celerity dönüp kardeşini iterken kızardı. Brawndy bana, "İstersen kızıma iyi yolculuklar dileyebilirsin," dediğinde yüreğim buz kesti.

Yapmayı daha az istediğim çok az şey vardı. Ama Kettric-ken'ın o kadar zahmetle yapmış olduğu şeyi bozamazdım. Yapamazdım. Bu yüzden başımla selam verip izin istedim ve kendimi Celerity'ye göstermek için yağmurun boşandığı bahçeyi geçmeye zorladım. Faith ve Shells bizi izlemek için pek de uzak olmayan bir yere çekildiler.

Ona kesin bir doğrulukla reverans yaptım. "Leydi Celerity, size bana gönderdiğiniz parşömen için tekrar teşekkür etmeliyim," dedim beceriksizce. Kalbim küt küt atıyordu. Eminim onunki gibi, ama tamamıyla farklı nedenlerden.

Yağan yağmurun arasından bana gülümsedi. "Göndermekten memnun oldum ve cevabınız beni daha da memnun etti. Babam mektubunuzun bana açıkladı. Umarım mektubu ona göstermemden rahatsız olmadınız. Kendinizi neden o kadar alçalttığınızı anlamadım. Babam, 'Kendisiyle övünmesi gereken adam kimsenin onunla övünmeyeceğini bilen adamdır,' dedi. Sonra denizi bir geminin küreğinde öğrenmekten daha iyi bir yol olmadığını söyledi bana. Ve gençliğinde, baltanın hep onun silahı olduğunu da. Kız kardeşlerimle bana gelecek yaz güzel havalarda denize çıkarabileceğimiz, kendimize ait bir yassı kayık sözü verdi." Aniden hızını kaybetti. "Gevezelik ediyorum, öyle değil mi?"

"Hayır leydim," diyerek temin ettim onu yavaşça. Konuşmayı onun yapmasını daha fazla tercih ederdim.

"Leydim," diye yumuşak bir şekilde tekrarladı ve sonra sanki ı ınu tam orada öpmüşüm gibi utanç ve hazla kızardı.

Bakışlarımı başka yana çevirdiğimde Faith'in kocaman açılmış gözlerini üzerimize dikmiş olduğunu gördüm, ağzı utandırıcı bir /ıvkle açılmıştı. Kız kardeşine söylediğimi hayal ettiği şeyi hayal etmek benim de yüzüme aynı renk ve sıcaklığı verdi. Ben kızarırken o ve Shells kıkırdamaya başladılar.

Fırtınanın dövdüğü Kraliçenin Bahçesi'nden ayrılmamız sonu/a dek sürmüş gibi geldi. Misafirlerimiz hem sırılsıklam kıyafetlerini değiştirmek, hem de yolculukları için hazırlanmak üzere ı »lalarına çekildiler. Ben de aynını yaptım, ayrılışlarını kaçırırım korkusuyla hızla giyindim. Dış avluya çıktığımda Dük Brawndy vr muhafızlarının atlarına binmek üzere olduklarını gördüm. Kra-llçe Kettricken da artık bildik beyaz ve mor renkleri içinde oradaydı, onur muhafızları da dışarı çıkmıştı. Brawndy'nin atının yanında durmuş ona iyi yolculuklar diliyordu ve Bravvndy atına binlinden bir dizinin üzerine çöküp Kettricken'ın elini öptü. Ne olduğunu bilmediğim kısa birkaç kelime söylendi, ama kraliçe rüz-;;.ıı .saçını yüzüne savururken gülümsedi. Brawndy ve birlikleri fırtınanın göbeğine doğru yola koyuldular. Brawndy'nin omuzlanılın duruşunda yine de öfke vardı, ama kraliçeye hürmeti bana henüz her şeyin kaybedilmediğini gösterdi.

Celerity ve Faith at sürerlerken arkalarını dönüp bana baktılar Ve Celerity bir elini elveda anlamında kaldırmaya cesaret etti. Ha-n-ketine karşılık verdim. Yağmurdan fazlasıyla üşüdüğüm halde durup gidişlerini seyrettim. Bugün Verity ve Kettricken'ı desteklemiştim, ama ne pahasına? Celerity'ye ne yapıyordum? Molly bü-iıın bunlar konusunda haklı mıydı?

O gece daha sonra, kralıma saygılarımı sunmaya gittim. Beni çağırmamıştı. Onunla Celerity'yi tartışmaya niyetlenmemiştim. Bunu içimde Verity'nin mi uyandırdığını, yoksa onu terk etmemek

konusunda uyaranın benim kendi kalbim mi olduğunu merak ederek gittim. Wallace kralın hâlâ tamamıyla kendinde olmadığı ve onu yormamam gerektiği konusunda sert bir şekilde uyararak gönülsüzce kabul etti beni.

Kral Shrewd şöminesinin karşısında oturuyordu. Odanın havası dumandan baygındı. Yüzü hâlâ ilginç bir morlar ve maviler peyzajı olan Soytarı kralın ayakucunda oturuyordu. En keskin duman seviyesinin altında olmak gibi iyi bir talihe sahipti. Walla-ce'ın çok düşünceli bir şekilde temin ettiği alçak, arkalıksız tabureye otururken benim öyle bir şansım yoktu.

Kendimi takdim edip oturduktan birkaç dakika sonra kral bana döndü. Kafası boynunun üzerinde sallanırken beni birkaç dakika çapaklanmış gözleriyle süzdü. "Ah, Fitz," diye gecikerek selamladı beni. "Derslerin nasıl gidiyor? Fedwren usta ilerlemenden hoşnut mu?"

Soytan'ya göz atım, gözlerime bakmadı, ama somurtuk bir şekilde ateşi dürttü.

"Evet," dedim yavaşça. "Yazımın güzel olduğunu söyledi."

"Bu iyi. İyi bir yazı her adamın gurur duyabileceği bir beceri. Anlaşmamızdan ne haber? Sana verdiğim sözü tuttum mu?"

Bu bizim eski duamızdı. Bir kez daha bana önerdiği koşulları düşündüm. Beni besleyecek, giydirecek ve eğitim görmemi sağlayacak ve karşılık olarak benim kesin sadakatimi alacaktı. Tanıdık kelimelere gülümsedim, ama ağzım bunları söylemiş olan adamın nasıl da eriyip gitmiş olduğuna ve bunların bana neye mal olmaya başladığına kapalı kaldı.

"Evet Kralım. Tuttunuz," diye yumuşakça cevap verdim.

"Güzel. O halde sen de sözünü tuttuğundan emin ol." Sandalyesinde geriye kaykıldı.

"Tutacağım Majesteleri," diye söz verdim ve bu söze tekrar şahit olurken Soytarı'nın gözleri benimkilerle buluştu.

Ateşin çıtırtısı dışında, oda birkaç dakika için sessiz kaldı. Sonra kral bir sesle irkilmiş gibi oturduğu yerde doğruldu. Kafası karışmış bir şekilde etrafa bakındı. "Verity? Verity nerede?"

"Bir araştırma için gitti Kralım. Kızıl Gemiler'i sahillerimizden sürmek için Elderlinglerin yardımını aramaya."

"Ah, evet. Elbette. Elbette gitti. Ama bir an için düşündüm ki..." Sandalyesinde arkaya yaslandı. O an derimdeki tüm tüyler ı liken diken oldu. El yordamıyla belli belirsiz İrfan yaptığını his-sedebiliyordum. Zihni benimkine yaşlı ellerin bir kavrayış arama-.'.ı gibi tutundu. Artık İrfan yapamadığına inanmıştım, yeteneğini yıllar önce kaybetmiş olduğunu düşünmüştüm. Verity bir keresin-ı le bana, Shrewd'un yeteneğini artık nadiren kullandığını söylemişti. O sözleri babasına karşı sadakatinden sayıp bir kenara kaldırmıştım. Ama hayaletimsi İrfan, düşüncelerimi harp tellerindeki eğitimsiz eller gibi koparıyordu. Gecegözleri'nin bu yeni istilaya liiylerini kabarttığını hissettim. Sessiz ol, diye uyardım onu.

Soluğum aniden bir fikirle kesildi. İçimdeki Verity'yle mi büyümüştü? Bütün tedbirleri bir yana bıraktım, kendime bunun bu ulama uzun zaman önce söz verdiğim şey olduğunu hatırlattım. I ler şeyde sadakat. "Kralım?" diye iznini istedim taburemi sandalyesine yaklaştırırken. Solmuş elini elime aldım.

Hızla akan bir nehrin içine dalıvermek gibiydi. "Ah, Verity, ev-lal, işte buradasın!" Bir an için Verity'yi, Kral Shrewd'un onu hâlâ gördüğü gibi gördüm. Sekiz ya da dokuz yaşında, tombul bir çocuk, akıllıdan ziyade cana yakın, ağabeyi Chivalry kadar uzun boylu değil. Ama güvenilir ve hoş bir prens, mükemmel bir ikinci oğul; ne çok hırslı, ne çok sorgulayıcı. Derken, sanki tam da bir nehir kenarından inmişim gibi siyah, hızla akan bir İrfan gürle-meşine yuvarlandım. Birdenbire Shrevvd'un gözleriyle görmek zihin karıştırıcıydı. Görüşünün kenarları dumandan zar gibiydi. Bir an için Verity'nin karda bitkinlikle ilerlediğini gördüm. Bu ne?

Fitz?Sonra hızla çekilip Kral Shrewd'un acısının kalbine taşındım. Onun içine, otların ve dumanın onu zayıflattığı yerlerin ötesine İr-fanlanınca ıstırapla kavruldum. Belkemiği boyunca ve kafatasında yavaşça büyüyen bir acıydı, görmezden gelinemeyecek bir şeydi. Seçimleri düşünmesine izin vermeyen ıstırapla tükenecek ya da vücudu ve zihni otlarla dumandan zayıflayacaktı. Ama puslu zihninin derinliklerinde bir kral hâlâ yaşıyor ve hapsedilmesine hiddetleniyordu. Ruh hâlâ orada artık ona itaat etmeyen vücutla ve hayatının son yıllarını yiyip bitiren acıyla savaşıyordu. Yemin ederim onu gördüm, genç bir adam, belki benden birkaç yaş büyük. Saçları Verity'ninkiler kadar gür ve inatçı, gözleri geniş ve parlak, yüzündeki tek çizgi koca bir sırıtışınki. Bu hâlâ ruhunda olduğu kişiydi, bu tuzağa düşürülmüş ve umutsuz, genç adam. "Bir çıkış yolu var mı?" diye vahşice sorarken bana tutundu. Sırıtışıyla batmakta olduğumu hissettim.

Derken, iki nehrin birleşmesi gibi bir başka güç bana çarpıp akıntısıyla döndürdü. Evlat! Kendini kontrol et. Sanki güçlü elleri beni durdurmuş ve beni oluşturmakta olduğumuz bükülen ipte ayrı bir tel kılmıştı; Baba. Buradayım. Bir şeye mi ihtiyacın var?

Hayır. Hayır. Her şey bir süredir olduğu gibi. Ama Verity...

Evet. Buradayım.

Bearns artık bize sadık değil. Braumdy kendi kasabalarının korunması karşılığında, orada Kızıl Gemiler'i barındırıyor. Bize düşman oldu. Eve döndüğünde ...

Düşünce kayboldu, gücünü kaybetti.

Baba. Bu haberler nereden geldi? Verity'nin ani umutsuzluğunu hissettim. Shrewd'un dedikleri doğruyduysa, Buckkeep'in kışı çıkarması için umut yoktu.

Regal'in casusları var. Ona laf taşıyorlar ve o da bana geliyor. Bu bir sır olarak kalmalı, bir süre için, Braumdy'ye saldıracak gücü toplayana kadar. Ya da onu Kızıl Gemili dostlarına terk et-

meye karar verene kadar. Evet. Regal'in planı bu. Kızıl Gemiler'i Iliıck'tan uzak tutmak. Sonra Braıvndy'ye düşman olacaklar ve onu bizim yerimize cezalandıracaklar. Braıvndy savaş gemilerimizi onların yıkımına çekmek umuduyla sahte bir yardım çağrısı bile gönderdi.

Bu böyle olabilir mi?

Regal'in bütün casusları bunu doğruluyor. Ve korkarım senin yabancı karına artık güvenenleyiz. Braıvndy buradayken Regal onunla nasıl oynaştığına ve baş başa görüşmek için nasıl birçok bahane uydurduğuna dikkat etti. Tahtı devirmek için düşmanlarımızla komplo kurduğundan şüpheleniyor.

BÖYLE DEĞİL! İnkarının gücü içime bir kılıcın ucu gibi girdi. Bir an için tekrar boğuluyordum, içimden akan İrfan selinde kay-I olmuştum. Verity bunu hissetti, beni tekrar doğrulttu. Çocuk konusunda dikkatli olmalıyız. Böyle

kullanılmaya yetecek gücü yok. lUıba. Sana yalvarırım. Kraliçeme güven. Güvenilmez olmadığını biliyorum. Ve Regal'in casuslarının sana rapor ettikleri şeylere karşı şüpheci ol. Raporlarından herhangi birine göre davranmadan casusların peşine casus tak. Chade'le görüş. Bana bunu ya-pacağına söz ver.
Ben aptal değilim Verity. Tahtımı nasıl koruyacağımı biliyorum.
Güzel. Güzel o halde. Çocukla ilgilenildiğinden emin ol. Bunu için eğitimli değil.
O an biri elimi geri çekti, yanan bir sobadan çeker gibi. İleri I ıtiküldüm, dünya etrafımda dönerken kafamı dizlerimin arasına koydum. Yanımda Kral Shrewd'un sanki bire yarış koşmuş gibi nefes nefes kaldığını duyabiliyordum. Soytarı elime bir kadeh şa-rap tutuşturdu, sonra krala küçük yudumlarla şarap içirmeye çalıştı. Ve hepsinin ötesinde Wallace'ın sesi, "Krala ne yaptın?" diye ?,<ırmakta ısrar ediyordu.
"İkisi birlikte!" Soytarı'nın sesinde korku vardı. "Karşılıklı ko-
525
H

ROBIN HOBB
nuşuyorlardı, tamamen sakin bir şekilde, sonra birden bu oldu! Lanet olası duman buhurdanlarını kaldır! Korkarım ikisini de öldürdün!"
"Kes sesini Soytarı! Benim iyileştirme yöntemimi suçlama!" Ama odanın etrafında dolaşıp her buhurdanda yanan sicimi çimdikler ya da onları pirinç kaselerle örterken Wallace'ın adımlarının acele ettiğini duydum. Bir dakikada pencereler buz gibi kış gecesine ardına kadar açıldı. Soğuk hava beni kendime getirdi. Dik oturup bir yudum şarap içmeyi başardım. Duyularımı yavaş yavaş geri kazandım. Yine de Regal aceleyle odaya gelip ne olduğunu öğrenmekte ısrar ederken hâlâ orada oturuyordum. Soytarı, Wallace'a kralı yatağa yatırmasında yardım etttiğinden soruyu bana yöneltti.
Ona sessizce kafa salladım, başım numaradan dönmüyordu.
"Kral nasıl? İyileşecek mi?" diye seslendi Wallace'a.
Wallace hemen koşturarak Regal'in yanma geldi. "Sakinleşiyo-ra benziyor, Prens Regal. Onu neyin tükettiğini bilmiyorum. Bir boğuşma izi yoktu, ama bir koşu koşmuş kadar bitkin. Sağlığı böyle heyecanlara dayanamaz, Prensim."
Regal ölçen bakışlarını üzerime çevirdi. "Babama ne yaptın?" diye hırladı.
"Ben mi? Hiçbir şey?" En azından bu samimiydi. Her ne olduysa, kral ve Verity'nin işiydi. "Yavaşça konuşuyorduk. Birden kendimi ezilmiş hissettim. Sersem. Güçsüz. Bilincimi kaybediyormu-şum gibi." Bakışlarımı Wallace'a çevirdim. "Duman yüzünden olmuş olabilir mi?"
"Belki," diye itiraf etti mutsuz bir şekilde. Regal'in kararan bakışlarına endişeyle baktı. "Şey, etki etmesi için her gün daha da kuvvetli yapmam gerekiyor. Ve yine de şikayetçi-"
"SUS!" Regal lafını bir kükremeyle kesti. Sanki bir süprüntüy-müşüm gibi beni işaret etti. "Onu buradan çıkar. Sonra kralla il-
526

KRALİYET SUİKASTÇISI

Ilı nıiıek için buraya gel." •) an Shrewd uykusunda inledi ve duyularımda İrfanın tüy yu-uıHviklığındaki dokunuşunu tekrar hissettim. Tüylerim dikeldi.
I layır. Krala git hemen, Wallace. Soytarı. Piç'i buradan dışarı İtli 'kar. Ve bunun hizmetçiler arasında konuşulmamasını sağla. | m.ı itaat edilmediğinden haberim olacaktır. Acele et, şimdi. Ba-ı mı iyi değil."
04
Kendi başıma kalkıp yatağa gidebileceğimi düşünmüştüm, un ı Soytarı'nın yardımına ihtiyacım olduğunu anladım, en azın-'i m ayağa kalkmak için. Ayağa kalkınca sanki cambaz ayaklıkla-n üzerinde sendeliyormuşum gibi hissederek tehlikeli bir şekilde ilkindim. Duvarlar yaklaşıp uzaklaştı, yer yavaş bir dalgada ilerleyen bir geminin güvertesi gibi altımda belli belirsiz oynadı.
"Bundan sonrasını halledebilirim," dedim Soytarı'ya kapının dlfmu çıktığımızda. Kafasını hayır anlamında iki yana salladı.
in an yalnız bırakılmayacak kadar savunmasızsın," dedi ba-" ı yavaşça, sonra koluma girip ipe sapa gelmez bir muhabbete İM I.ıdı. Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıma gelmeme yardım
• di rek bana arkadaşlık etti. Ben kapının mandalını açarken geve-

U lıK ederek bekledi ve sonra arkamdan içeri girdi.
Sana iyi olduğumu söyledim," dedim bir parça kızgınlıkla.
!? I İstediğim uzanmaktı.
"()yle misin? Ya kralım nasıl? Orada ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım!" dedim gıcırtılı bir sesle, yatağımın

|] il ucuna otururken. Kafam zonklamaya başlıyordu. Cinkabuğu
• ı\ı Şu an ihtiyacım olan buydu. Bende yoktu.
"Yaptın! İznini istedin ve sonra elini tuttun. Ve bir sonraki da-| il ı ikiniz de balık gibi soluyordunuz."
"Sadece bir dakika mı?" Bana saatler gibi gelmişti. Bütün ge-
geçtiğini düşünmüştüm.
"I İç kalp atımından fazla değil."
527

ROBIN HOBB
"Ahh." Elerimi şakaklarıma koydum, kemiklerimi içeriye itmeye çalışır gibi kafatasıma bastırdım. Neden Burrich şu an gitmiş olmak zorundaydı? Onda cinkabuğu olurdu. Acı, şansımı denememde ısrar etti. "Hiç cinkabuğun var mı? Çay için?"
"Yanımda mı? Hayır. Ama Lacey'den biraz rica edebilirim. Her türden bir sürü bitki bulunduruyor."
"Yapar mısın?"
"Krala ne yaptın?" Önerdiği anlaşma açıktı.
Kafamdaki baskı, gözlerimi zorlayarak arttı. "Hiçbir şey," dedim soluk soluğa. "Bana ne yaptığını söylemekse, ona kalmış. Eğer tercih ederse. Bu senin için yeterince açık mı?"
Sessizlik oldu. "Belki. Gerçekten o kadar acı çekiyor musun?"
Çok yavaş bir şekilde yatağıma uzandım. Kafamı yaslamak bile canımı acıtıyordu.
"Az sonra dönerim," dedi. Odamın kapısının açılıp kapandığını duydum. Gözlerim kapalı kıpırdamadan yattım. Neye kulak misafiri olmuş olduğum yavaş yavaş zihnimde sekileniyordu. Acıma rağmen, bilgileri sıraladım. Regal'in casusları vardı. Ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Brawndy bir haindi. Ya da Regal sözde casuslarının kendisini bilgilendirdiklerini iddia ediyordu. Kettric-ken ne kadar hainse, Brawndy de o kadar haindi. Alı, yayılan zehir. Ve acı. Aniden acıyı hatırladım. Chade bana açık bir şekilde soruma cevap bulmak için eğitildiğim gibi gözlemde bulunmamı emretmemiş miydi? Hainler, entrikalar ve zehirler, eğer korkularıyla böylesine körleşmemiş olsaydım, bütün bu süre boyunca apaçık karşımdaydı.
Bir illet Kral Shrewd'u yiyip bitiriyor, onu içten içe kemiriyor-du. Kendini acıya karşı ilaçladı. Zihninin bir köşesini kendine saklama, acının gelip onu soyamayacağı bir yer edinme çabasıyla. Eğer biri birkaç saat önce bana bunu söylemiş olsaydı, küfre-derdim. Şimdi yatağımda uzanmış, en hafif hareket bile bir başka
528

KRALİYET SUİKASTÇISI

26
» 111. i j > dalgasına neden olduğu için ağır ağır nefes alırken anlaya-llllyordum. Acı. Buna sadece birkaç dakikadır katlanıyordum ve (llîiılklen Soytarı'yı cinkabuğu bulmaya göndermiştim. Bir başka Kif(ince kendine zihnimde yol açtı. Bu acının geçmesini, yarın il' ıh yalaktan onsuz kalkmayı umut ettim. Ya hayatımın geri ka-iıı her dakikasında, kalan saatlerimi yiyip bitirdiği kesinliğiyle l'iınınla yüzleşmek zorunda kakaydım? Shrewd'un kendini sü-| l h ilaçla uyuşturmasına şaşmamak gerek.
Kapımın yavaşça açılıp kapandığını duydum. Soytarı'nın çay
Ipmaya başladığını işitmeyince gözlerimi açmaya çabaladım.
Iır.iın ve Serene odamda duruyorlardı. Yabani bir hayvanın inin-
• l> ymişcesine donmuş bir haldeydiler. Onlara bakmak için kafa-
H1I lı ılılçe kaldırdığımda, Serene'in dudakları hırlamış gibi geri çe-
ı il lı (iecegözleri içimde hırlayarak karşılık verdi. Kalbim birden
ı ılı ı hızlı atmaya başladı. Tehlike burada. Bir harekette bulunma-
?. ı hazır olmak için kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Ama kafama
Uran acı sadece kıpırdamamamı söyledi, kıpırdamamamı. "Kapı-
ı ı aldığınızı duymadım," demeyi başardım. Sesim kafatasımda
. ınkılandıkça kelimelerin her biri kırmızıya bulandı.
"Çalmadım," dedi Serene ters bir şekilde. Açıkça söylediği kelini'' benim için sopalanmak kadar acı vericiydi. Güç olarak ben-
• lı ıı ne kadar üstün olduğunu bilmemesi için dua ettim. Soyta-
ıı mu geri gelmesi için dua ettim. Kayıtsız görünmeye çalıştım,
inki Serene'in ziyaretini önemsiz bulduğum için yatakta kaimimi gibi.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var?" Sesim sert çıkmıştı. Gerçekte ke-lıiiKİcrin tekini bile ziyan edemeyeceğim kadar çaba sarf edilerek ' »ylenmişti.
"ihtiyaç mı? Asla," dedi Serene gıcırdayan bir sesle. İrfanla dürtüldüm. Beceriksizce. Justin beni dürtüyor. İçimde ı ' İnen ürpertiyi bastıramadım. Kralımın beni kullanması zihnimi
529

kanayan bir yara kadar çaresiz bırakmıştı. Justin'in hantal İrfanla-ması bir kedinin tırnaklarını beynime geçirmesi gibiydi.
Kendini koru. Verity bir fısıltıydı. Kalkanlarımı kaldırmak için hamle ettim, ama kendimde bunu yapacak gücü bulamadım. Serene gülümsüyordu.
Justin pudingi dürten bir parmak gibi zihnime giriyordu. Duyularım aniden karıştı. Zihnimde iğrenç kokuyordu, korkunç, çürük, yeşilimsi bir sarıydı ve kulağa şıkırdayan mahmuzlar gibi geliyordu. Koru, diye yalvardı Verity. Sesi umutsuz ve bitkin geliyordu ve lime lime olmuş parçalarımı büyük bir çabayla benim için bir arada tutmaya çalıştığını biliyordum. Sırf aptallıkla seni öldürecek. Ne yaptığını bile bilmiyor.
Yardım et!
Verity'den hiçbir şey gelmedi. Gücüm yavaş yavaş azalırken bağlantımız rüzgardaki bir koku gibi soluyordu.
BİZ SÜRÜYÜZ!
Justin öyle bir hızla odamın kapısına çarptı ki, kafası sekti. Bu, geri püskürtmeden öteydi. Gecegözleri'nin Justin'in zihninin içinde yaptıklarını anlatacak uygun kelimem yok. Melez bir büyüydü, Gecegözleri İzan'ı İrfan'ın yaratmış olduğu bir köprü aracılığıyla kullanıyordu. Justin'in vücuduna Justin'in zihninin içinden saldırdı. Justin'in elleri tutamadığı pençelerle savaşarak boğazına gitti. Pençeler etini lime lime etti ve Justin'in güzel tuniğinin altın-B daki teninde kırmızı izler bıraktı. Serene çığlık attı, içimde şakla-i yan bir ses kılıcıyla ona yardım etmeye çalışarak kendini Justin'in üzerine fırlattı.
Öldürme. Öldürme! ÖLDÜRME!
Gecegözleri nihayet beni duydu. Justin'i bir fare gibi savura- \ rak bıraktı. Geldi ve beni korumak için üstüme oturdu. Neredeyse soluyan nefesini duyabiliyor, postunun sıcaklığını hissedebili-yordum. Neler olduğunu sorgulayacak gücüm yoktu. Kıvrılıp
530

ı ı udimi bir köpek yavrusuna çevirdim, altına sığındım. Kimsenin 1 ii ı egözleri'nin savunmasını aşamayacağını biliyordum.
"() neydi? O neydi? O neydi?" diye isterik çığlıklar atıyordu Se-ıı in-, Justin'i gömleğinin önünden tutmuş ve onu ayağa kaldır-MİİJİ. Boğazıyla göğsünde morarmış yerler vardı, ama açılmış ?özlerle hızla solmakta olduklarını görebiliyordum. Çok geçme-I- ıı Gecegözleri'nin saldırısından geriye Justin'in pantolonunun ininden aşağı yayılan ıslak lekeden başka bir iz kalmadı. Gözle-ıi kapandı. Serene onu oyuncak bir bebekmişeesine sarstı. "Jus-ıiıı' < (özlerini aç. Justin!"
"() adama ne yapıyorsun?" Soytarı'nın öfke ve şaşkınlık ifade | den sahne sesi odamı doldurdu. Arkasında kapım ardına kadar IÇlktı. Kollan tepeleme gömlekle dolu, geçmekte olan bir hizmet-| ı İçeri göz attı, irkildi, sonra bakmak için eğildi. Ardından bir sepi ı taşımakta olan ufak hizmetçi kız kapının kenarından içeri I. ikmak için hızla geldi. Soytarı taşımakta olduğu tepsiyi yere bı-ı il.11 ve odama girdi. "Bunun anlamı nedir?"
"Justin'e saldırdı," diyerek hıçkırdı Serene.
Soytarı'nın yüzünden inanmazlık akıyordu. "O mu? Bir yastığa I'ilr saldıramayacak gibi görünüyor. O oğlana musallat olanın sen I 'I' tuğunu gördüm."
Serene, Justin'in yakasını bıraktı ve Justin bir kilim gibi ayağı-
dibine düştü. Soytarı ona acıyarak baktı.
"Zavallı adam! Irzına geçmeye mi çalışıyordu?"
"Saçmalama!" Serene öfkelenmişti. "Oydu!" Beni işaret etti.
Soytarı tartarak bana baktı. "Bu ciddi bir suçlama. Bana samimi ı evap ver Piç. Gerçekten ırzına geçmeye mi çalışıyordu?"
Hayır." Sesim kendimi hissettiğim gibi çıkmıştı. Hasta, bitkin o sersem. "Uyuyordum. Odama sessizce girdiler. Sonra..." Kaşla-
çattım ve bıraktım sesim alçalsın. "Sanırım bu gece fazla du nun aldım."
531

"Katılıyorum!" Soytan'nın sesinde aşağılama vardı. "Böyle yakışıksız bir şehvet gösterisini nadir görmüşümdür!" Soytarı aniden içeri bakmakta olan uşakla hizmetçiye döndü. "Bu bütün Buck-keep'i lekeler! İrfan sahibi insanlarımızın böyle davrandıklarını öğrenmek. Size bundan kimseye bahsetmemenizi emrediyorum. Bu konuda dedikoduya izin vermeyin." Aniden Serene'le Justin'e döndü. Serene'in yüzü kıpkırmızı olmuş, ağzı öfkeyle açılmıştı. Justin oturur vaziyete gelmek için uğraştı ve sallanarak oturdu. Ayakta durmaya çalışan bir bebek gibi Serene'in etek uçlarını kavradı.

"Bu adama karşı şehvet duymuyorum," dedi soğuk ve açık bir şekilde. "Ona saldırmadım da."

"Şey, her ne yapıyorduysan, kendi dairende yapsam iyi edersin!" diye sert bir şekilde sözünü kesti Soytarı onun. Ona bir daha bakmadan döndü, tepsisini aldı ve koridor boyunca ilerlemeye başladı. Cinkabuğu çayının uzaklaştığını görünce bir umutsuzluk iniltisi çıkarmaya engel olamadım. Serene bana döndü, ağzı çarpılmıştı.
"Bunun peşini bırakmayacağım!" diye hırladı bana.

Nefes aldım. "Ama kendi dairende lütfen." Bir elimi kaldırıp açık kapıyı işaret etmeyi başardım. Justin'i sürükleyerek fırtına gibi dışarı çıktı. Hizmetçi ve uşak onlar geçerlerken hoşlanmaz bir ifadeyle geri çekildiler. Oda kapım açık kaldı. Ayaklanmak ve kapatmaya gitmek muazzam bir çaba gerektirdi. Kafamı omuzlarımda dengede tutmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Kapıyı kapatınca yatağa dönmeyi denemedim bile, sadece duvardan aşağı kayıp sırtım kapıda oturdum. Kendimi yaralı hissediyordum.
Kardeşim. Ölüyor musun?
Hayır. Ama acıtıyor.
Dinlen. Ben nöbet tutacağım.
Daha sonra ne olduğunu açıklayamam. Bir şeyi serbest bırak-

ı mı, bütün hayatım boyunca onu tuttuğumun farkında olmadan kavradığım bir şeyi. Bir kurt benim gözlerimle nöbet tutarken yumuşak, sıcak bir karanlığa, güvenli bir yere gömüldüm.

22
BURRICH

Veliaht Chivalry'nin kraliçesi olan Leydi Patience, aslen İçyer soyundan geliyordu. Ebeveynleri, Lord Oakdell ve Leydi Averia, önemsiz soylulardı. Ülkenin bir prensiyle evlenerek yükselmesi onların üzerinde şok etkisi yaratmış olmalı, özellikle de kızlarının hep burnunun doğrusuna giden ve bazılarının diyebileceği gibi dik başlı doğası düşünülürse. Chivalry'nin Leydi Patience'la evlenme arzusunu dile getirmesi, babası Kral Shreıvd'la ilk anlaşmazlığı oldu. Bu evlilikle değerli bir müttefik ya da politik avantajlar elde etmedi; sadece kocasına olan büyük aşkı rağbet görmeyen fikirlerini dosdoğru söylemesini engellemeyen son derece eksantrik bir kadın. Bu onu geçici kaprislerini cezbeden herhangi bir hobiyle uğraşmaktan da caydırmadı. Ebeveynleri Kan Vebası yılında vefat ederek ondan önce öldüler. Çocuğu olmadan kocası Chivalry bir attan düşüp ölünce kısır sayıldı.
* * *

Uyandım. Ya da en azından kendime geldim. Yatağımdaydım, sıcaklık ve yumuşaklıkla çevrelenmiştim. Kıpırdamadım, kendimi acı duyuyor muyum diye dikkatle yokladım. Kafam artık zonkla-mıyordu, ama kendimi yorgun ve sızılı, bazen acı geçtiğinde insanın olacağı gibi kaskatı hissediyordum. Sırtım ürperdi. Molly yanımda çıplak uzanmış, omzuma doğru nazikçe soluk alıp veriyordu. Ateş azalmış, sönmeye yüz tutmuştu. Etrafa kulak kesildim.

Ya çok geçti ya da çok erkendi. Kale neredeyse sessizdi.

Buraya geldiğimi hatırlamıyordum.

Tekrar ürperdim. Molly yanımda kıpırdandı. Bana yaklaştı, uy kulu uykulu gülümsedi. "Bazen çok garip oluyorsun," dedi. "Ama seni seviyorum." Gözlerini tekrar kapattı.
Gecegözleri!
Buradayım. Hep oradaydı.

Birden soramadım, bilmek istemiyordum. Sadece kıpırdamadan kendimi kötü ve hüzünlü, kendi adıma üzgün hissederek uzandım.

Seni uyandırmaya çalıştım, ama geri gelmeye hazır değildin. 0 diğeri seni kurutmuştu.

O diğeri bizim, kralımız.
Senin kralın. Kurtların kralları olmaz.
Peki... Düşüncenin kaybolmasına izin verdim. Beni koruduğun için sağol.
Tereddütlerimi sezdi. Ne yapsaydım ya? Onu geri mi çevirsey-dim? Üzüntülüydü.
Bilmiyorum. İyisi mi bu konudan bahsetmeyelim. Molly üzgündü ve onu rahatlatmış mıydı? Neden üzgün olduğunu bile biliniyordum. Üzgündü, diye düzelttim, uyuyan yüzündeki yumuşak gülümsemeye bakarak. İç geçirdim. Geç yüzleşmektense, hemen yüzleşmek yeğdir. Ayrıca onu odasına göndermek zorundaydım. Kale uyandığında burada olması onun için iyi olmazdı.
"Molly?" dedim yumuşakça.
Kıpırdandı ve gözlerini açtı. "Fitz," dedi uykulu bir sesle.
"Güvenliğin için kendi odana dönmek zorundasın."
"Biliyorum. Aslında hiç gelmemeliydim." Durdu. "Birkaç gün imce sana söylediğim bütün o şeyler. Ben..."
Bir parmağımı dudağına götürdüm. Gülümsedi. "Bu yeni ses-sizlikleri... çok ilginç hale getiriyorsun." Elimi yana itti, beni öptü.

Sonra yatağımdan kayarak kalktı ve canlı bir şekilde giyinmeye başladı. Daha yavaş hareket ederek kalktım. Sevgi dolu bir yüzle baktı. "Yalnız gideceğim. Daha güvenli. Birlikte görülmemeliyiz."
"Bir gün, bu o..." diye konuşmaya başladım. Bu kez küçük elini dudaklarıma kaldırarak o beni susturdu.
"Şimdi öyle şeylerden bahsetmeyeceğiz. İyisi mi bu geceyi olduğu gibi bırakalım. Mükemmel olarak." Beni tekrar hızla öptü ve kollarımdan sıyrılıp kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapattı. Mükemmel mi?
Giyindim ve ateşi canlandırdım. Şöminenin karşısında sandalyeme oturdum ve bekledim. Çok geçmeden ödüllendirildim. Cha-de'in dairesinin girişi açıldı. Merdivenlerden becerebildiğimce hızlı çıktım. Chade şöminesinin karşısında oturuyordu. "Beni dinlemen lazım," diye selamladım onu. Sesimin yoğunluğundan irkilerek kaşlarını kaldırdı. Karşısındaki sandalyeyi işaret etti, oturdum. Konuşmak için ağzımı açtım. O an Chade'in yaptığı şey vü-cudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Sanki büyük bir kalabalığın ortasında duruyormuşuz gibi etrafına bakındı. Sonra kendi dudaklarına dokundu ve sessiz olmamı işaret etti. Kafalarımız neredeyse birbirine değene kadar bana doğru eğildi. "Sessiz ol, sessiz. Otur. Mesele nedir?"
Şöminedeki eski yerime oturdum. Kalbim göğsümü dövüyordu. Buckkeep'teki bütün yerler içinde, ne söylediğime dikkat etmeyi hiç beklemediğim tek yerdi burası.
"Pekala," dedi. "Rapor ver."
Bir nefes aldım ve başladım. Hiçbir şeyi atlamadım, Verity'yle bağlantımı da açık ettim ki, bütün hikaye akla uygun gelsin. Her ayrıntıyı koydum: Soytarı'nın dayak yemesini, Kettricken'm Be-arns'a sunduğu bileziği, krala o geceki hizmetimi de. Serene'le Justin'in odama gelmesini. Regal'in casuslarını fısıldadığımda, dudaklarını büzdü, ama çok şaşırmışa benzemiyordu. Hikayemi bi-

indiğimde, bana sükunetle baktı.
Tekrar bir fısıltı. "Bütün bunlardan ne sonuç çıkarıyorsun?" di ye sordu bana, sanki ders olsun diye önüme koyduğu bir bilme ı cymiş gibi.
"Şüphelerimden dürüstçe bahsedebilir miyim?" diye sordum) ıvaşça.
Başla onaylama.
Rahatlayarak iç geçirdim. Son haftalarda gözümün önünde belin -il resimden bahsettikçe üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Chade ne yapılacağını bilirdi. Ve böylece konuştum, hız-11, kısaca. Regal kralın hastalıktan ölmek üzere olduğunu biliyordu Wallace onun kralı sakin ve Regal'in fısıltılarına karşı açık tut-ın,ı aracıydı. Verity'yi gözden düşürecek, Buckkeep'i becerebildi-|1 bütün zenginlik parçalarından soyacaktı. Kendi hırsları doğrultusunda hareket ederken onları meşgul eünek için Bearns'ı Kızıl 1 .binilere verecekti. Kettricken'ı tahta karşı hırslı bir yabancı oları k resmedecekti. Sinsi, sadakatsiz bir eş. Gücü kendinde toplaya-| ıkıı. Nihai amacı her zamaki gibi tahttı. Ya da en azından Altı Dü-I ılık'ın kendine toplayabildiği kadarı. Içyer dukalıkları ve onların • \ıiilan için bu kadar bol keseden harcaması bu yüzdendi.
Ben konuşurken Chade gönülsüzce başıyla onayladı. Durak-ıdığımda sakin bir şekilde araya girdi, "Regal'in ördüğünü söy-|ı iliğin bu ağda bir sürü delik var."
"Birkaçını doldurabilirim," diye fısıldadım. "Galen'in yarattığı |fubun Regal'e sadık olduğunu düşün. Bütün haberlerin ilk ona siniğini ve sadece onayladıklarını niyetlendikleri mesafeye ulaşılırlıklarını düşün."
(ılıade'in yüzü hareketsizleşti, ciddileşti.

Fısıltım daha da umutsuz bir hal aldı. "Ya haberler kendimizi ı.' 'i ıima çabalarımızın acıklı görünmesine yetecek kadar erteleni-j ı 'i..ı? Verity'nin bir aptaj gibi görünmesine neden oluyor, adama

duyulan güveni sarsıyor."
"Verity söyleyemez mi?"
Başımı hayır anlamında yavaşça salladım. "Çok güçlü bir şekilde İrfan sahibi. Ama aynı anda her yeri dinleyemez. Yeteneğinin gücü çok sıkı bir şekilde odaklanmasında yatıyor. Kendi grubuna casusuluk etmesi için sahil sularını Kızıl Gemiler için gözlemekten vazgeçmesi gerekecekti."
"O... Verity bu tartışmanın şu an farkında mı?"
Utançla omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu defomun laneti. Onunla bağlantım istikrarsız. Bazen zihnindekileri sanki arkamda duruyormuş ve yüksek sesle söylüyormuş gibi açıkça biliyorum. Diğer zamanlarda onun güçbela farkındayım. Dün gece benim aracılığımla konuştuklarında, her şeyi kelimesi kelimesine duydum. Şu an..." İçimde bir yerlerde hafif bir düşünce hissettim. "Hâlâ bağlı olduğumuzdan öte bir şey hissetmiyorum." Öne eğildim ve kafamı ellerimin arasına aldım. Kendimi kurutulmuş hissettim.
"Çay?" diye sordu Chade nazikçe.
"Lütfen. Ve bir süre daha sessizce oturabilirsem. Kafamın bu kadar kötü zonkladığını hiç bilmiyorum."
Chade çaydanlığı ateşe koydu. Çay için demleme otları karıştırmasını hoşnutsuzlukla seyrettim. Biraz cinkabuğu, ama daha önceden isteyeceğim kadar çok değil. Nane ve kedinanesi yaprakları. Bir parça kıymetli zencefil kökü. Kullandıklarının çoğunu Verity'ye İrfan bitkinliği için verdiği zamanlardan tanıyordum. Sonra tekrar gelip hemen yanıma oturdu. "Olamaz. İleri sürdüğün fikir, grubun Regal'e körü körüne sadakatini gerektirir."
"Bu sadece kuvvetle İrfanlı biri tarafından yaratılabilir. Defom Galen'in bana yaptıklarının bir sonucu. Galen'in Chivalry'yi nasıl fanatik bir şekilde takdir ettiğini hatırlıyor musun? Bu yaratılmış bir sadakatti. Galen bunu onlara yapabilirdi, ölmeden, eğitimlerini bitirirken."

Chade başını yavaşça salladı. "Sence Regal, Kızıl Gemili ı İn Bearns'ta duracaklarını düşünecek kadar aptal olabilir mi? El gı Buck'ı isteyecekler, Rippon ve Shoaks'u isteyecekler. Bu ona M bırakır?"
"Tek umursadığı karşılıklı sadakat geliştirdiği tek dukalığı, ıçyer dukalıklarını. Bu ona Kızıl Gemiler'in yapabilecekleri İKİ hangi bir şeye karşı yalıtım malzemesi olarak muazzam bir top ıak verecektir. Ve belki senin gibi toprak peşinde olmadıklarına, sadece yağmalayacak yer peşinde olduklarına inanıyor olabilir. <)nlar deniz insanı. Onun başını ağrıtmak için o kadar içerlere gelmeyeceklerdir. Ve Sahil dukalıkları Kızıl Gemilerle savaşmakla Regal'e düşman olamayacak kadar meşgul olacaklar."
"Altı Dukalık sahil şeridini kaybederse, ticaretini, taşımacılığını kaybeder. İçyer dukalıkları bundan ne kadar hoşnut olacaklar?"
Omuz silktim, "Bilmiyorum. Bütün cevaplan bilmiyorum Chade. Ama bu bütün parçaların neredeyse yerine oturduğu, bir araya getirmeyi başarabildiğim tek teori."
Çaydanlıktaki buharlaşan suyu irice kahverengi bir kaseye boşaltmak için ayağa kalktı. Onu kaynayan suyla iyice çalkaladı, sonra karıştırmış olduğu bitki kağıdını boşalttı. Kaynayan suyu bitkilerin üzerine boşaltmasını seyrettim. Dairesini bir bahçenin kokusu doldurdu. Kaseye kapak kapatan yaşlı adam imgesini alıp kaseyi fincanlarla rahatça bir tepsiye koyma anıyla sardım ve onu kalbimde bir yere dikkatle yerleştirdim. Yaş Chade'e tırmanıyordu, tıpkı hastalığın Shrevvd'u yiyip bitirdiği gibi. Becerikli anları artık bütünüyle o kadar kesin değildi, kuş tetikteliği bir zamanlar ı ıkluğu kadar hızlı değildi. Kaçınılmazın görüntüsüyle kalbim aniden sızladı. Elime buharı tüten bir fincan sıcak çay verirken yüz İfademe kaşlarını çattı.
"Sorun nedir?" diye fısıldadı. "Çayına biraz bal ister misin?"
Sorularına kafamı iki yana sallayarak cevap verdim, bir yudum

çay içtim ve neredeyse dilim haşlandı. Cinkabuğu parçasını güzel bir tat kaplıyordu. Birkaç dakika sonra zihnimin açıldığını ve az da olsa farkında olduğum bir acının tekrar uykuya daldığını hissettim. "Bu daha iyi." İç geçirdim ve Chade, kendinden hoşnutlukla bana kafa salladı.
Tekrar eğilerek bana yaklaştı. "Yine de zayıf bir teori. Belki kendi isteklerini frenlemeyen, vâris uzaktayken kendini pohpoh-çularım eğlendirerek hoşnut eden bir prensimiz var sadece. Sahil şeridini korumaya boş veriyor, çünkü

öngörüsü yok ve çünkü ağabeyinin eve gelmesini, onun pisliğini temizlemesini bekliyor. Onu durduracak kimse yokken kendine servet sağlamak için hazineyi yağmalıyor ve atlarla sığırları satıyor."

"O halde Bearns'ı bir hain olarak tanımlamak niye? Ve Kettric-ken'ı bir yabancı olarak nitelemek niye? Verity ve araştırmasıyla ilgili alaycı söylentiler yaymak niye?"

"Kıskançlık. Regal hep babasının şımarık eniği oldu. Shrewd'u düşman edebileceğini sanmıyorum." Chade'in sesindeki bir şey bunun umutsuzca inanmayı istediği bir düşünce olduğunu anlamamı sağladı. "Wallace'm Shrewd'un acısı için kullandığı bitkileri ben temin ediyorum."

"Senin bitkilerinden şüphem yok. Ama sanırım onlara başkaları da ekleniyor."
"Ne faydası olacak? Shrewd ölse bile Verity hâlâ vâris."

"Tabii önce Verity ölmezse." Chade ağzını itiraz etmek için açtığında elimi kaldırdım. "Gerçekten olmasına gerek yok. Eğer Regal grubu kontrol ediyorsa, Verity'nin öldüğü haberini her an yayabilir. Regal veliaht olur. Sonra..." Kelimelerimin kaybolmasına izin verdim.

Chade iç geçirdi. "Yeter. Bana düşünecek yeterince şey verdin. Bu fikirleri kendi kaynaklarımla araştıracağım. Bu arada kendine göz kulak olmalısın. Ve Kettricken'a. Ve Soytarı'ya. Teorile-

finde bir damla bile gerçeklik payı varsa, hepiniz Regal'in amıı I n.ı engelsiniz demektir."

"Ya sen?" diye sordum yavaşça. "Uğraşmamız gereken bıı ted bil nedir?"

"Duvarı buna bitişik bir daire var. Daha önce hep boş bırakılın lı. Ama Regal'in misafirlerinden biri yerleştirildi şimdi. Brighı, Regal'in kuzeni ve Farrovv Dükalık'ının vârisi. Adamın uykusu Şek hafif. Hizmetçilere duvarlarda farelerin cik cik ettiğinden sili iyel etti. Sonra dün gece Slink epey bir patırtıyla bir çaydanlığı Revirdi. Bu onu uyandırdı. Adam aşırı meraklı da. Hizmetçilere İlli kkeep'te ruhların duvarlarda hiç yürüyüp yürümediklerini I 'i. lıı. Ve duvarları tıklattığını duydum. Sanırım bu daireden şüp-li'Bİeniyor. Bizi o kadar ilgilendirmesi gerekmez; çok yakında girin ek, eminim. Ama bir parça daha dikkat gerektiriyor."

I)aha fazlası olduğunu hissettim, ama söylemeyi istemediği şe-11 ??< unlarla öğrenemezdim. Yine de bir soru daha sordum. "Cha-'lı ?. hâlâ kralı günde bir kere görebiliyor musun?"

• lözlerini ellerine çevirdi ve başını hayır anlamında yavaşça ıll,nlı. "Regal varlığımdan şüpheleniyora benziyor. Bunu sana iti-' il edeceğim. En azından bir şeyden şüpheleniyor ve hep kendi in . ınlanndan birilerinin etrafta dolanmasını sağlıyor. Bu hayatı . ?! l.ı.-.ı iriyor. Ama bu kadar endişelendiğimiz yeter. İyisi mi işlemi nasıl yoluna gireceğini düşünmeye çalışalım."

Ve sonra Chade'le ben Elderlinglerle ilgili, onlar hakkında ne lı ı.l.ır az şey bildiğimize dayanan uzun bir tartışmaya koyulduk. fBflty başarırsa nasıl olacağı üzerinde lafladık ve Elderlinglerin <" lıuların hangi şekilde olacağı konusunda spekülasyon yaptık. 1 hacle büyük bir umut ve içtenlikle, hatta şevkle konuşuyora benziyordu. Bu duygularını paylaşmaya çalıştım, ama benim
I im AJtı Dükalık'ın kurtuluşunun aramızdaki yılanı öldürme-
? dayandığı yönündeydi. Beni odama göndermesi uzun sürme-

di. Günü karşılamadan sadece birkaç dakika dinlenmek niyetiyle yatağa uzandım, ama derin bir uykuya daldım.

Bir süre fırtınalarla korunduk. Panjurlarıma rüzgar ve yağmuru süren her güne uyandığımda o gün üzerine titrenecek bir gündü. Kalede göze çarpmamaya çalışıyordum; bu, bütün yemeklerimi muhafız odasında yemek anlamına gelse de Regal'den sakınmaya, Justin ve Serene'in girebileceği her odadan uzak durmaya çalışıyordum. Will de Beams'daki Kızıl Kule'de bulunan İrfan menzilinden dönmüştü. Nadiren onu Serene ve Justin'le görüyordum. Sıklıkla koridorda bir masada oyalanıyor, yarı kapalı gözleri sürekli kapanma sınırında görünüyordu. Benden hoşlanmamasının nedeni Serene ve Justin'in benim için paylaştıkları odaklanmış nefret değildi, ama ondan da sakınıyordum. Kendime akıllı olduğumu söylüyordum, ama bir korkak olmamdan korkuyordum. Kralıma izin verildiği ölçüde hizmet ediyordum. Yeterince sık değildi.

Birinin kapımı yumrukladığı ve adımı bağırdığı bir sabah yatağımdan sendeleyerek kalktım ve kapıyı açtım. Ahırdan gelen beyaz suratlı bir çocuk kapımın eşiğinde titreyerek duruyordu. "Hands ahırlara gelsin diyor. Hemen!"

Acil mesajını cevaplamam için bana zaman vermedi, sanki peşinde yedi çeşit şeytan varmış gibi koşturdu.

Dünkü giysilerimi üzerime geçirdim. Yüzüme su çarpmayı düşündüm ya da saçımı kuyruk yapıp düzeltmeyi, ama bu düşünceler aklıma merdivenleri yarıladığımda geldi. Avluyu koşarak geçerken ahırda yüksek sesle tartışıldığını duyabiliyordum. Hands'in beni ahırdakiler arasındaki basit bir ağız dalaşı için çağırmayacağını biliyordum. Beni ne için çağırmış olabileceğini hayal edemiyordum. Ahır kapılarını iterek açtım, sonra şamatanın merkezine ilerlemek için seyis yamakları ve tımarcılar arasından kendime yol açtım.

Burrich'ti. Artık bağırmıyordu. Yolculukla yıpranmış ve bitkindi, şimdi sessizce dikiliyordu. Hands yanındaydı, yüzü bembeyaz-I lı, una kararlı duruyordu. Burrich'in söylemiş olduğu bir şeye ce-v iben, "Başka seçeneğim yoktu," dedi yavaşça. "Sen de aynı seti yapmak zorunda kalırdın."

Burrich'in yüzünde harap olmuş gibi bir ifade vardı. Uğradığı foktan gözleri inanmazlıkla bomboş bakıyordu. "Biliyorum," dedi bir dakika sonra. "Biliyorum." Dönüp bana baktı. "Fitz. Atlarım ıiıınş." Ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı.

"Hands'in hatası değildi," dedim yavaşça. Sonra, "Prens Veriiy
'de?" diye sordum.
Kaşları çatıldı ve bana tuhaf tuhaf baktı. "Beni beklemiyor
ydun?" Duraksadı, bu kez daha yüksek sesle, "Önceden haber
I İnmiştim. Almadınız mı?" dedi.
"1 liçbir şey duymadık. Ne oldu? Neden döndün?"

<)nu şaşkınlıkla izlemekte olan seyis yamaklarına baktı ve Hnıiich'in tanıdığım bir kısmı gözlerine geri geldi. "Henüz duy
Iıysamz, o halde dedikodu ve söylenti olmamış. Doğrudan
i ı ila gitmeliyim." Toparlandı, tekrar oğlanlara ve tımarcılara bak-ıı V.ıpacak işiniz yok mu? Kaleden döner dönmez yokluğumda ||lerle nasıl ilgilendiğinize bakacağım," derken sesinde o eski i ımçılama vardı.

Çalışanlar gün ışığındaki sis gibi dağıldılar, Burrich, Hands'e | |ı 'ııı lü. "Atlarımla ilgilenir misin? Zavallı Ruddy şu son birkaç gün ı Mİ muamele gördü. Artık evde olduğuna göre ona iyi davran."

Hands başıyla onayladı. "Elbette. Şifacıyı çağırayım mı? Sen i-Mcne kadar burada beklemesini sağlayabilirim."

Burrich başını hayır anlamında salladı. "Yapılabilecek şeyi ||ı udim yapabilirim. Gel Fitz. Bana kolunu ver."

İnanmayarak, kolumu sundum ve Burrich üzerime ağır bir şe-Icllde yaslanarak koluma girdi. İlk kez yere baktım. İlk bakışta

ağır kış tozlukları olarak gördüğüm şey aslında sakat bacağındaki kalın bir sargıydı. Topallayarak ilerlerken ağırlığının büyük kısmını bana yükleyerek ona iltimas geçti. İçinde titreşen yorgunluğu hissedebiliyordum. Üzerinde acının terinin kokusunu alabiliyordum. Giysileri lekelenmiş ve yırtılmıştı, elleri ve yüzü kirlenmişti. "Lütfen," dedim yavaşça kaleye doğru gitmesine yardım ederken, "Verity iyi mi?"

Bana yüzünde bir gülümsemenin hayaletiyle baktı. "Prensimizin ölmüş ve benim hâlâ hayatta olabileceğimi mi düşünüyorsun? Bana hakaret ediyorsun. Ayrıca aklını kullan. Ölseydi bunu bilirdin. Ya da yaralansaydı." Duraksadı ve beni dikkatle inceledi. "Bilmez miydin?"

Neden bahsettiği açıktı. Utançla kabul ettim, "Bağlantımız güvenilir değil. Bazı şeyler net. Bazıları değil. Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne oldu?"

Düşünceli göründü. "Verity sana haber iletmeyi deneyeceğini söylemişti. Eğer Shrewd'a haberleri iletmediysen, o zaman bu bilgi önce krala iletilmeli."

Daha başka soru sormadım.

Burrich, Kral Shrewd'u göreli ne kadar olmuştu unutmuştum. Sabahları kralın en iyi anları değildi, ama Burrich'e bundan bahsettiğimde bilgiyi ertelemektense, kötü bir zamanda hemen iletmeyi tercih edeceğini söyledi. Böylece kapıyı çaldık ve hayrettir, kabul edildik. İçeri girer girmez, bunun Wallace'ın ortalıkta bulunmamasına bağlı olduğunu fark ettim.

İçeri girdiğimde Soytarı kibarlıkla, "Biraz daha duman çekmek için mi döndün?" diye sordu. Sonra Burrich'i görünce yüzündeki alaylı sırıtış kayboldu. Göz göze geldik. "Prens?"

"Burrich krala rapor vermeye geldi."

"Onu kaldırmaya çalışayım. Hoş, son zamanlardaki durumu düşünüldüğünde insan ona uyurken de uyanıkken olduğu gibi

rapor verebilir. İki türlü de aynı şekilde algılıyor."

Soytarı'nın alaylarına alışık olduğum halde bu yine de .sinin MM- dokundu. Sesinde çok fazla tevekkül olduğundan istihza uy ?Unsuzdu. Burrich bana endişeyle baktı. "Kralımın neyi var?" di \r fısıltıyla sordu.

Susması için başımı salladım ve onu bir yere oturtmaya çalıştım.

"Oturmamı emredene kadar kralımın karşısında ayakta durunu M," dedi sert bir şekilde.
"Yaralısın. Anlayacaktır."
"O benim kralım. Ben bundan anlarım."
Bu yüzden onu zorlamayı bıraktım. Bir süreden çok daha || mı bir zaman bekledik. Sonunda Soytarı kralın yatak odasından
? ıKn "İyi değil," diye uyardı bizi. "Kimin burada olduğunu anla-
»ı ı.ı için bir süre uğraşmak zorunda kaldım. Ama raporunu din
li ycreğini söylüyor. Odasında."
Böylece kralın yatak odasının loşluğuna ve dumanına girer-I' ıı İUırrich bana yaslandı. Burrich'in burnunu buruşturduğunu bördüm. Keskin kokulu duman havada asılıydı ve birçok küçük lililurdan yanıyordu. Soytarı yatağın perdelerini açmıştı ve biz lininken Shrewd küçük bir el hareketiyle çekilmesini işaret ede-|l Lıdar kralın sırtını vurup kabarttığı minder ve yastıklarla des-fckledi.
Hükümdarımıza baktım ve hastalığının işaretlerini nasıl olup ılı göremediğini merak ettim. Vücudunun genel tükeni-,ı, terinin ekşiliği, gözlerinin akındaki lekeler: bunlar görmem ge-
? ı 'ıı asgari şeylerdi. Burrich'in yüzündeki ifade, onu en son gör-
|ll(5ünden bu yana muazzam bir değişiklik olduğunu söyledi ba-
ii ı Ama şoku güzel sakladı ve doğruldu.
Kralım, rapor vermeye geldim," dedi resmi bir ifadeyle. Shrewd yavaşça gözlerini kırptı. "Rapor," dedi belli belirsiz ve purrich'e bir emir mi verdiğinden, yoksa sadece kelimeyi mi tek-

rarladığından emin olamadım. Burrich bunu bir emir saydı. Her zaman direttiği gibi dimdik, esas duruştaydı. Ben yanında durdum ve Burrich, Prens Verity'yle kış fırtınaları arasında yolculuk etmekten, sürekli Dağ Krallık'ına doğru ilerlemekten bahsederken ağırlığını omzuma verdi. Kelimeleri esirgemiyor, sözünü sakınmadan konuşuyordu. Yolculuk zorluklarla dolu geçmişti. Verity'nirv yolculuğundan önce gönderilen habercilere rağmen, yol boyunca konukseverlik ve yardım zayıf olmuştu. Evleri yol üzerinde bulunan o soylular, Verity'nin gelişi hakkında hiçbir şey bilmediklerini iddia etmişlerdi. Birçok durumda, onları sadece hizmetçiler ve herhangi sıradan bir yolcuya gösterilenden öte olmayan bir konukseverlikle karşılamışlardı. Kararlaştırılmış yerlerde onları bekliyor olması gereken malzemeler ve yorgun olmayan yeni atlar yoktu. Atlar adamlardan daha fazla mustarip olmuşlardı. Hav;ı çok zalimdi.
Burrich rapor verirken zaman zaman içinden bir titremenin geçtiğini hissettim. Adam tam bir tükenmenin eşiğindeydi. Ama her titrediğinde derin bir nefes aldığını kendini toparladığını ve devam ettiğini hissediyordum.
Blue Gölü görmeden Farrow düzlüklerinde nasıl pusuya düşürüldüklerini anlatırken sesi sadece hafifçe titredi. Kendisi bir so nuca varmadı, sadece bu eşkiyaların askeri bir düzenle dövüştük'! lerini gözlemledi. Herhangi bir dükün renklerini taşımadıkları halde, haydutlar için fazla iyi giyimli ve silahlıya benziyorlardı. ? besbelli hedefleri Verity'ydi. Yük hayvanlarından ikisi kendini, kurtarıp kaçınca saldırganların hiçbiri onları takip etmek için git<j memişti. Haydutlar genellikle silahlı adamlarla dövüşmek yerine yüklü hayvanları kovalamayı tercih ederlerdi. Verity'nin adamları nihayet savunma için uygun bir yer bulup onları başarıyla püs-1 kürtmüşlerdi. Saldırganları Verity'nin adamları teslim olana ya dit vazgeçene kadar kendi adamlarının hepsini kaybedeceklerini afll

hyınca nihayet pes etmişlerdi. Ölülerini karda bırakarak atlarıyla uzaklaşmışlardı.
"Bizi yenemediler, ama yaralanmamış değildik. Malzemelerimizin önemli bir kısmını kaybettik. Yedi adam ve dokuz at öldü. İki I ı?.r ciddi bir şekilde yaralandı. Üç kişi de önemsiz yaralar aldı. Ya-ı llılan Buckkeep'e geri göndermek Prens Verity'nin kararıydı. Bilimle birlikte iki sağlam adam gönderdi. Planı arayışına devam et-mi'k, muhafızlarını Dağ Krallık'ına kadar beraberinde götürmek ve ı?? ı uli.si dönünceye kadar orada beklemelerini sağlamaktı. Dönen-I mı başına Keen kondu. Verity ona yazılı bilgi emanet etti. O bil-M [Mketinin ne içerdiğini bilmiyorum. Keen ve diğerleri beş gün İnce öldürüldü. Tam Buck sınırının dışında, Buck Nehri yakının-• lı yolculuk ederken pusuya düşürüldük. Okçular. Çok... hızlı oldu Dördümüz anında vuruldu. Atım böğründen vuruldu. Ruddy I n< bir hayvan. Paniğe kapıldı. Nehirdeki bir toprak sete dalıver-P ve ben de onunla beraber. Nehir orada derin, akıntı da güçlü. Illridy'ye sıkıca sarıldım, ama ikimiz de nehirden aşağı sürüklen-lıl. Keen'in diğerlerine atlarını sürmelerini, birinin Buckkeep'e "ıı iması gerektiğini bağırdığını duydum. Ama hiçbiri yapamadı. t'uTly'le ben Buck'tan çıkmayı başarınca geri döndük. Cesetleri lıuldum. Keen'in taşımakta olduğu kağıtlar yoktu."
Rapor verirken dik durmuştu ve sesi de net çıkmıştı. Kelime-ı n ..ideydi. Raporu, neler olduğunun basit bir betimlemesiydi. ? < M gönderilmek ya da hayatta kalan tek kişi olmak konusunda 1 |rı hissettiğine değinmedi. Bu gece

leş gibi içeceğinden şüphe-ı inlini. Bunun için kendine arkadaş ister mi diye merak ettim. ""i jıı an da sessizce duruyor, kralının sorularını bekliyordu.
ılzlik uzadı. "Kralım?" dedi.
Kral Shrewd yatağının gölgelerinde kıpırdandı. "Bana gençlik ?tinlerimi hatırlatıyor," dedi boğuk bir sesle. "Bir zamanlar bir ata ! |nı kılıyor ve bir kılıç tutabiliyordum. Bir adam bunu kaybetti-
547

ğinde... şey, o gittiğinde, aslında ondan çok daha fazlasını kaybetmiştir. Ama atın iyi durumdaydı değil mi?"
Burrich alnını kırıştırdı. "Onun için yapabileceğimi yaptım, Kralım. Kalıcı bir zarar olmayacak."
"Güzel. En azından bu var. En azından bu var." Kral Shrewd duraksadı. Bir an için kendi soluk alıp verişini dinledi. Bu konuda çaba harcıyora benziyordu. "Git ve biraz dinlen," dedi sonunda sevimsiz bir şekilde. "Korkunç görünüyorsun. Ben..." Durdu ve iki kez soluk alıp verdi. "Seni daha sonra tekrar çağıracağım. Dinlendiğinde. Sorulması gereken şeyler olduğundan eminim..." Sesi kayboldu ve tekrar sadece soluk aldı. Bir adamın, acı neredeyse katlanılamayacak kadar şiddetli olduğunda aldığı derin sol hıklardan. O gece neler hissetmiş olduğumu hatırladım. Kralı-mınki gibi bir acı çekerken Burrich'in rapor vermesini dinlemeyi hayal etmeye çalıştım. Soytarı yüzüne bakmak için kralın üzerine doğru eğildi. Sonra bize baktı ve kafasını hafifçe salladı.
"Gel," dedim Burrich'e yumuşakça. "Kralın bir emir verdi."
Kralın yatak odasından çıkarken bana ağırlığını daha fazla vererek yaslanıyora benziyordu.
"Umursamış görünmedi," dedi Burrich koridordan aşağı ilerlerken yavaşça, dikkatle.
"Umursuyor. Güven bana. Derinden umursuyor." Merdivenlere gelmiştik. Tereddüt ettim. Bir kat aşağı, koridordan geçiş, mutfak, avludan geçmek ve ahıra varmak. Sonra Burrich'in tavan ara« sına çıkan dik merdivenleri tırmanmak. Ya da iki kat merdive çıkmak ve koridordan aşağı benim odama gitmek. "Seni kendi odama götürüyorum," dedim ona.
"Hayır. Kendi yerimde olmak istiyorum." Sesi kulağa hasta bir çocuğunki gibi aksi geliyordu.
"Bir süre sonra. Biraz dinlendikten sonra," dedim ona sert bir şekilde. Merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım ederken karşı
548

(Oymadı. Ben kapımın mandalını açarken duvara yaslandı. Kapı lı ılıma içeri girmesine yardım ettim. Onu yatağıma yatırmaya çalı: ımı, ama şöminenin yanındaki sandalyeye oturmakta ısrar etti.
> Iraya yerleşince kafasını geriye attı ve gözlerini kapadı. Rahatla-
lı unla yolculuğunun bütün sıkıntıları yüzünde belirdi. Kemikle
ri dışarı fırlamıştı ve rengi korkunçtu.
K. ilasını kaldırdı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi odaya |ı ıkındı. "Fitz? Burada içecek bir şeylerin var mı?" Çayı kastetmediğini biliyordum. "Brendi?"
"Şu içtiğiniz ucuz böğürtlen dalgası mı? At merhemi içerim dalı ı İyi."
ı .ülümseyerek ona döndüm. "Ondan burada bir yerde olacaktı."
l'cpki vermedi. Beni duymamış gibiydi.
Ateşi canlandırdım. Hemen odamda tuttuğum ufak bitki sto-Unil çıkardım. Fazla bir şey yoktu. Çoğunu Soytan'ya vermiştim. MtırnVh, ben sana yiyecekle bir iki şey getirmeye gidiyorum. Tanı İMİ İlli?"
yanıt vermedi. Orada otururken şimdiden derin bir uykuya ılıilıiıştı. Gidip yanında durdum. Yüzünde yanan ateşi hissetmek | in derisine dokunmama gerek bile yoktu. Bacağına bu kez ne llclıigunu merak ettim, Eski bir yaranın üzerine bir yarayla daha telculuğa devam etmişti. Çabuk iyileşmeyecekti, bu benim için
> il. 11 Odamdan dışarı fırladım.
Mı il fakta Sara'nın puding yapmasını kesip ona Burrich'in ya-ı ılı ve hasta vaziyette odamda olduğunu söyledim. Yalan söyle-ılim, aşırı aç olduğunu ve bir çocukla yukarı yemek ve birkaç ko-ı içiniz su göndermesini istedim. Hemen pudingi karıştırma işini l>ıı başkasına devretti. Tepsiler, çaydanlıklar ve çatal bıçak hani, mıaya başladı. Küçük bir ziyafet vermeye yetecek kadar ye-Iflı vmı olacaktı.
Al urlara koşturup Hands'e Burrich'in benim odamda olduğu-
549

nu ve bir süre daha orada olacağını haber verdim. Sonra Bur-rich'in odasına çıkan merdivenleri tırmandım. Aklımda ihtiyaç duyacağım bitkilerle kökleri burada bulmak vardı. Kapıyı açtım. Daire soğuktu. Nemlenmiş ve küflenmişti. Birinin yukarı gelmesi, ateş yakması, odun, su ve mum getirmesi gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Burrich bütün bir kış boyunca dönmeyi ummuyordu. Karakteristik olarak ortada hiçbir şey bırakmamacasına toplanmıştı. Birkaç kase

bitkisel merhem buldum, ama taze kurutulmuş bitki stoğu bulamadım. Ya yanında götürmüştü ya da gitmeden birine hediye etmişti.

Odanın ortasında durdum ve etrafıma bakındım. Buraya gel* meyeli aylar olmuştu. Çocukluk hatıralarım zihnime doluşmaya başladı. O şöminenin önünde tamiratla ya da koşumları yağla-makla geçirilmiş saatler. Ateşin önünde bir şiltede uyurdum. Nosy, bağlandığım ilk köpek. Burrich İzanı kullanmama engel olmak için onu alıp götürmüştü. Çelişkili duygular selinden kurtulmak için kafamı salladım ve odadan hızla çıktım.

Çaldığım bir sonraki kapı Patience'ınkiydi. Kapıyı Lacey açlı ve yüzümdeki ifadeye bakıp hemen, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Burrich geri geldi. Yukarda, odamda. Kötü yaralanmış. Sağaltıcı otlar konusunda fazla..."
"Şifacıyı çağırdın mı?"

Tereddüt ettim. "Burrich işleri hep kendi usulüyle yapmaktan hoşlanmıştır."

"Kesinlikle öyle." Bu, oturma odasına girmekte olan Patien-ce'dı. "Deli bu kez ne yaptı kendine? Prens Verity iyi mi?"

"Prens ve muhafızları saldırıya uğramış. Prens yara almamış vfl: Dağlar'a doğru yol almaya devam etmiş. Yaralıları iki sağlam adam eşliğinde geri göndermiş. Burrich hayatta kalmayı ve eve varmayı başaran tek kişi."
"Geri dönüş yolculuğu o kadar zor muymuş?" diye sordu Pa
550

II) İM c, l.acey şimdiden odada bitkiler, kökler ve sargı malzemeli rl ı"parlayarak dolanıyordu.
'.< ığıık ve tehlikeliymiş. Yol boyunca onlara çok az konukse-
• ılık gösterilmiş. Ama okçular tarafından pusuya düşürülünce
ıı m id.ikiler öldüğünde Buck sınırının tam dışmdalarmış. Bur-
ıı. Iı in .ılı onu nehre sürüklemiş. Bir süre akıntı boyunca aşağı sü-
."l It'nmişler; büyük ihtimalle onu kurtaran şey bu olmuş."

"Nasıl yaralanmış?" Artık Patience da hareket ediyordu. Kunt bir dolabı açtı ve hazırlanmış merhem ve tentürler çıkarma-I ı I iaşladı.

'Bacağı. Aynısı. Tam olarak nasıl bilmiyorum, henüz bakama-.lıın Ama ağırlığını kaldırmaz, kendi başına yürüyemez. Ve ate-|| \ uı "
Patience bir sepet çıkardı ve ilaçlan sepete doldurmaya başla-ı [len orada beklerken, "Pekala, sen niye dikilip duruyorsun?" ıı.. Kızgınlıkla söylendi. "Odana dön ve onun için ne yapabile-. ::ınc bak. Biz bir dakika içinde bunlarla yukarıda oluruz." \.. ıkça söyledim. "Yardım etmene izin vereceğini sanmam." "< löreceğiz," dedi Patience sakince. "Şimdi git de sıcak su |) M la."

İstediğim kovalarla su kapımın dışındaydı. Çaydanlığımdaki ıı kaynayana kadar insanlar odama yönelmeye başlamışlardı. Aş-• ı İki lepsi yemek ve sıcak çayla birlikte ılıtılmış süt de gönder-Mftl Patience geldi ve bitkilerini giysi sandığımın üzerine yeıieş-ıiıiıicye başladı. Hızla Lacey'yi kendisi için bir masa ve iki sandal-. ilaha bulmaya gönderdi. Burrich ara sıra gelen titreme nöbet-!> imi' rağmen sandalyemde derin bir uykudaydı.
Patience beni şaşırtan bir samimiyetle, alnına dokundu, sonra
.ı,lı;.;ı hissetmek için çenesinin ucuna dokundu. Uyuyan yüzüne
ııkın.ık için hafifçe çömeldi. "Burr?" dedi yavaşça. Burrich hafif-
. bile kımıldamadı. Patience çok yumuşakça yüzüne vurdu.
551

"Çok zayıflamış, çok yıpranmışsın," dedi üzüntüyle. Bir bezi soğuk suyla ıslattı ve yüzüyle ellerini bir çocukmuş gibi nazikçe sildi. Sonra yatağımdan bir battaniye çekti, dikkatle omuzlarına koydu. Beni kendisine bakarken yakaladı ve bana dik dik baktı. "Bir leğen dolusu sıcak suya ihtiyacım var," dedi kızgınlıkla. Ben bir leğen doldururken o Burrich'in önüne çömeldi ve sakin bir şekilde gümüş makaslarını çıkardı, bacağını saran sargının kenarını kesti. Lekeli sargılar nehire battığından bu yana değiştirilmemişe benziyordu. Dizinin üzerine kadar geliyordu. Lacey sıcak su dolu leğeni alıp Patience'ın yanma diz çökerken Patience topraklanmış sargıyı bir kabukmuş gibi açtı.

Burrich bir iniltiyle gözlerini açıp başı göğsüne düşerken uyandı. Bir an için durumu kavrayamadı. Başında durmakta olan bana ve ayakucunda çömelmiş iki kadına baktı. Tek söyleyebildiği, "Ne?" oldu.

"Pislik bu," dedi Patience ona. Topuklarında geriye sallandı ve temiz bir yere çamur damlatmış gibi onunla uğraştı. "Niye en azından temiz tutmadın?"

Burrich bacağına baktı. Eski kan ve nehir çökeltisi dizkapağı-nın altındaki şişmiş ince çatlağın üzerinde birbirine karışmıştı Görünür şekilde geri çekildi. Patience'a cevap verdiğinde sesi al«ı çak ve sertti. "Ruddy beni nehre götürdüğünde her şeyi kaybettik. Temiz sargım, yemeğim, hiçbir şeyim kalmadı. Onu açıp yıkayabilir ve sonra dondurabilirdim. Sence bunun faydası olur muydu?"

"İşte yemek," dedim hızla. Tartışmalarını önlemenin tek yolu birbirleriyle konuşmalarını engellemekmiş gibi görünüyordu. Aşçı» nın tepsileriyle dolu küçük masayı yanma çektim. Patience yolumdan çekilmek için ayağa kalktı. Ona ılıtılmış sütten bir bardak doldurdum ve ellerine verdim. Bardağı ağzına kaldırırken elleri hafifçe titremeye başladı. Ne kadar aç olduğunun farkına varmamıştım,
552

"Kafana dikme," diye itiraz etti Patience. Hem Lacey, hem de ben onu uyararak baktık. Ama yemek Burrich'in dikkatini tamamıyla çekmişe benziyordu. Bardağı bıraktı ve üzerine tereyağı sürmüş olduğum sıcak bir somunu aldı. Büyük kısmını ben bardağını tekrar doldurana kadar yedi. Yemeği eline aldığında titrediğini görmek garipti. Ondan önce kendini bir arada tutmayı na-ltl başardığını merak ettim.

"Bacağına ne oldu?" diye sordu Lacey nazikçe. Sonra: "Kendini tut," diye uyardı onu ve dizine suyu akan sıcak bir bez koydu. Burrich ürperdi, rengi kaçtı, ama ses çıkarmaktan kaçındı. Biraz d.ıha süt. içti.

"Bir ok," dedi sonunda. "Oraya isabet etmesi lanet olası kötü bir şanstı. Tam o yabandomuzunun yıllar önce yardığı yere. Ve kemiğe saplandı. Verity onu benim için kesti." Aniden sandalye-llnde geriye kaykıldı, sanki hatıra midesini bulandırmış gibi. lam eski yaranın üstüne," dedi yavaşça. "Dizimi her büktüğümde açıldı ve biraz daha kanadı."

"Bacağını kıpırdatmaman gerekirdi," dedi Patience ağırbaşlıca. I fçümüz de dikkatle ona baktık. "Ah, sanırım yapamazdın, gerçekten," diyerek düzeltti.

"İyisi mi bir göz atalım," diye önerdi Lacey ve ıslak beze uzandı.

Burrich onu bir el hareketiyle uzaklaştırdı. "Bırak. Yemek yedikten sonra kendim hallederim."

"Yemek yedikten sonra dinleneceksin," diye cevapladı onu l'.ıiience. "Lacey, lütfen yana kay."

Burrich başka hiçbir şey söylemedi. Lacey geri çekildi ve Ley-til Patience ahır ustasının önünde diz çöktü. Bezi çekerken yü-lünde garip bir ifadeyle onu seyretti. Bezin kenarını temiz suyla >.I.im, sıktı, yarayı ustaca temizledi. Sıcak, ıslak bez kabuk bağlanıl',, kanı gevşetmişti. Temizlenince ilk baştaki kadar kötü görünmüyordu. Yine de pis bir yaraydı ve Burrich'in katlandığı zorluk-
553

lar iyileşmesini güçleştirecekti. Ama Patience yarayı temizlerken herkes görünür şekilde rahatladı. Bir ucunda kırmızılık, şişlik ve iltihap vardı. Ama çürüme yoktu, etrafındaki et kararmamıştı. Patience yarayı bir an inceledi. "Ne düşünüyorsun?" diye yüksek sesle ortaya sordu. "Şeytan değneği kökü mü? Sıcak bir merheme karıştırılmış olarak! Bizde var mı Lacey?"

"Biraz, hanımım." Lacey getirmiş oldukları sepete dönüp kökü aramaya başladı.

Burrich bana döndü. "O kaseler benim odamdan mı?"

Baş sallamama karşılık olarak o da başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. O kalın küçük kahverengi olan. Onu buraya getir."

Kaseyi ellerimden aldı ve ağzındaki kapağı kaldırdı. "Bu. Buckkeep'ten ayrıldığımda bundan bende biraz vardı, ama ilk pusu sırasında yük hayvanlarıyla birlikte kayboldu."

"O da nesi?" diye sordu Patience. Elinde şeytan değneği kö-küyle gelip merakla baktı. "Kuş otu ve muz yaprakları. Yağda kaynatılmış, sonra balmumuyla merhem haline getirilmiş."

"Bu işe yarar," diye itiraf etti. "Kök merheminden sonra."

Kendimi tartışmaya hazırladım, ama Burrich sadece kafa salladı. Aniden çok yorgun göründü. Arkasına yaslandı ve battaniyeyi biraz daha kendine çekti. Gözleri yavaş yavaş kapandı.

Kapım çalındı. Açmaya gittim ve yanında Rosemary'yle Kett-ricken'ın dışarda olduğunu gördüm. "Hanımlarımdan biri Bur-rich'in dönmüş olduğu hakkında söylenti duyduğunu söyledi bana," diye konuşmaya başladı. Sonra odaya baktı. "Doğru o halde. Yaralı mı? Ya lordum, ah, Verity?" Aniden olabileceğini düşündüğümden daha da solgunlaştı.

"O iyi," diyerek temin ettim onu. "Gel." Kendime düşüncesizliğim için ilendim. Ona Burrich'in döndüğünü ve getirdiği haberleri hemen iletmeliydim. Ona başka türlü söylenmeyeceğini bilmeliydim. İçeri girince Patience ve Lacey kaynatmakta oldukları
554

şeytanın değneği kökünden başlarını kaldırıp onu hızlı reveranslar ve selam mırıltılarıyla karşıladılar.

"Ona ne olmuş?" diye ısrarla sordu Kettricken. Burrich'in Kral Shrewd'a rapor ettiği her şeyi anlattım, çünkü Shrewd'un oğlu hakkında bilgi edinmeye hakkı olduğu kadar onun da kocası hakkında bilgi edinmeye hakkı olduğunu düşündüm. Verity'ye yapılan saldırının bahsi geçtiğinde tekrar benzi attı, ama anlattıklarım bitene kadar sessiz kaldı. "Bütün tanrılarımıza şükürler olsun ki, Dağlar'ıma yaklaşıyor. Orada korunmuş olur, en azından insanlardan." Bunu

söylerken Patience'la Lacey'nin kökü hazırlamakta olduklara yere yaklaştı. Macun gibi yuvarlanabilecek yumuşak bir hale gelinceye kadar kaynatılmıştı ve şimdi de onu iltihaba uygulamadan soğumaya bırakmışlardı.

"Dağ dişbudak meyvesi böyle bir yara için mükemmel bir losyon olur," dedi yüksek sesle.

Patience ona utangaç bir şekilde baktı. "Duymuştum. Ama bu ısıtılmış kök iltihabı yaradan uzaklaştırmak için epey işe yarayacak. Ahududu yaprağı ve kaygan karaağaç da böyle şişmiş bir et için güzel bir losyondur. Ya da merhem."

"Ahududu yaprağımız yok," diye hatırlattı Lacey, Patience'a. "Nasıl olduysa nemlenmiş."

"Eğer gerekiyorsa bende ahududu yaprağı var," dedi Kettricken sakince. "Sabah çayı için hazırlamıştım. Bana teyzemin öğrettiği bir ilaçtı." Yere baktı ve tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Ah?" dedi Lacey ani bir ilgiyle.

"Ah canım," dedi Patience aniden. Ani ve tuhaf bir samimiyetle Kettricken'ın elini tutmak için uzandı. "Emin misin?"

"Eminim. İlk başta şey olduğunu sanmıştım... Ama sonra diğer işaretleri de gördüm. Bazı sabahlar denizin kokusu bile keyfimi kaçırabiliyor. Ve tek istediğim uyumak."

"Ama uyumaksın," dedi Lacey bir kahkahayla. "Bulantıya ge-

Ünce ilk birkaç aydan sonra geçer."

Kıpırdamadan, yabancı, dışarda bırakılmış, unutulmuş bir halde durdum. Aniden üç kadın birlikte kahkaha attı. "Ondan haber alma konusunda bu kadar endişeli olmana şaşmamalı. Gitmeden önce biliyor muydu?"

"O zaman şüphelenmiyordum bile. Ona söylemeyi öyle istiyorum ki, yüzünün alacağı hali görmeyi."

"Hamilesin," dedim aptalca. Hepsi de dönüp bana baktılar ve sonra tekrar kahkahaya boğuldular.

"Yine de bir sır," diye uyardı beni Kettricken. "Krala söylenmeden söylenti çıkmasını istemiyorum. Ona kendim söylemek istiyorum."

"Elbette," diye temin ettim onu. Ona Soytarı'nın zaten günlerdir bildiğini söylemedim. Verity'nin çocuğu diye düşündüm kendi kendime. Ani, garip bir ürperti geçti üzerimden. Soytarı'nın görmüş olduğu yolların ayrılması, olasılıkların ani artışı. Bir etmen bütün diğerlerinin üzerine çıkıyordu: Regal'in ani nakli, tahttan bir basamak daha aşağı itilmesi. Onunla içinin gittiği güç arasında küçük bir hayat daha. Bunu ne kadar az umursayacaktı.

"Elbette," diye tekrarladım daha içten bir şekilde. "Bu haberin mutlaka sır olarak saklanması en iyisi." Bir kere duyuldu mu, Kettricken'ın kocası kadar tehlikede olacağından hiç şüphem yoktu.

23

TEHLİKELER

() kış, Bearns'ın, fırtına dalgalarınca yenen bir kayalık gibi ı .ınıs yavaş yok olduğunu gördü. İlk başta Dük Braumdy, Keltric-ı.n'ıi düzenli aralıklarla haber gönderdi. Haber doğruca ona Jnl.icıı at sırtında gelen özel üniformalı ulaklarla ulaştı. İlk başlınla getirdikleri haberler iyimserdi. OpalleriFerry'yiyeniden in-

,ı etti. Oradaki halk ona sadece teşekkürlerini değil, çok ufak in-ı Herden yapılma küçük bir sandık da gönderdi. Tuhaf. Kendi ka-

, il utlarını yeniden inşa etmek için bile feda edilemeyecek kadar ı/ci'i'/// saydıkları şeyi, sığınakları olsun diye kendi mücevherle-fttlderı vazgeçen bir kraliçeye, serbestçe teşekkür mahiyetinde

ıiiinıitşlardı. Fedakarlıklarının anlamı bir başkası için çok fazla

rr ifade edebilirdi. Kettricken ufak sandığın üzerinegözyaşları-

• ıı döktü.

Sonraları ulaklar daha korkunç haberler getirdiler. Fırtınalar ,ıiii\ııda Kızıl Gemiler tekrar tekrar saldırdı. Ulaklar Kettricken'a I >ıih Braumdy'nin grup üyesinin Kızıl Kule'den neden ayrıldığını nı,-nık ettiğini rapor ettiler. Kettricken, Serene'i bunun böyle olup

• ?hıitidığı konusunda açıkça sorguladığında, Serene, IVill'i orada

ıiiinıanın çok tehlikeli olmaya başladığını, çünkü onun İrfanın

h ı il Gemiler'e karşı tehlikeye atılamayacak kadar değerli oldu

ğunu söyledi. Gelen her ulakla haberler kötüleşti. Dışadalılar, Ho-

%k re Besham adalarında bir tutunma noktası kurmuşlardı. Dük

Braumdy balıkçı tekneleri ve savaşçılarını topladı ve kendi başına saldırdı, ama Kızıl Gemiler'in orada çok iyi konuşlanmış olduklarını gördü. Gemiler ve savaşçılar helak oldu ve Bearns bir başka yolculuk için para olmadığını ciddiyetle rapor etti. O önemli anda Verity'nin zümrütleri Kettricken 'a teslim edildi. Kettricken onları vicdan azabı

duymadan gönderdi. Eğer bir işe yaradılar-sa bile haberi gelmedi. Ellerine geçtiğinden bile emin değildik. Bearns'dan gelen haberler daha da istikrarsızlaştı ve çok geçmeden bize ulaşmamış başka haberler de gönderilmiş olduğu belli oldu. Braıvndy'yle iletişim tamamen koptu. Kendi iki ulağı Buckke-ep'ten gönderilip dönmedikten sonra Kettricken daha fazla canı tehlikeye atmayacağına ant içti. O zamana kadar Hook ve Bes-ham'dan yola çıkan Akıncılar, Buckkeep'in yakın çevresinden sakınarak sahilden ilerlemeye, hem kuzeyimize, hem güneyimize meydan okumaya başladılar. Bütün bu yağmalara karşı Regal ısrarla ilgisiz kaldı. Verity Elderlinglerle dönüp Akıncıları sonsuza kadar ortadan kaldırana kadar kaynakları korumakta olduğunu iddia etti. Ama Buckkeep'teki neşe ve eğlence daha da savurgan ve sık bir hal almış ve İçyer düklerine ve soylularına verdiği hediyeler daha da cömertleşmişti.

* * &

Öğleden sonraya doğru Burrich kendi odasına dönmüştü. Onu göz kulak olabileceğim bir yerde tutmak istemiştim, ama bu fikre küfretmişti. Lacey dairesinin hazırlanmasıyla bizzat ilgilenmişti ve Burrich bu konuda da fazlasıyla şikayet etmişti. Bütün yaptığı ateşi yakmak, taze su getirilmesini, yatak takımının havalandırılıp silkelenmesini ve yerin süpürülüp temiz hasır serilmesini sağlamak olmuştu. Masasının ortasında Molly'nin mumlarından biri yakılmış küflü odaya taze bir çam kokusu vermişti. Ama Burrich kendi odasına benzetemediğinden şikayet etmişti. Onu orada, yatakta sırtı yastıklarla beslenmiş ve elinin altında bir şişe

I ırendiyle bırakmıştım.

Şişeyi çok iyi anlamıştım. Ahır boyunca tavan arasına doğru gitmesine yardım ederken birbiri ardına boş bölmelerin önünden geçmiştik. Eksik olan sadece atlar değildi; en iyi av köpekleri gll misti. Gidip atmaca kafeslerine bakmaya cesaretim yoktu; onları ela aynı şekilde yağmalanmış bulacağımdan emindim. Hands yanımızda sessiz ve yaşlanmış gibi yürüyordu. Çabaları açıktı. Ahırlar tertemizdi, kalan atlar parlayana kadar tımarlanın işti. Boş bölmeler bile ovulmuş ve kireç badanayla beyaza boyanmıştı. Ama I ıı iş bir dolap ne kadar temiz olursa olsun, aç bir adam için tesel-li olamaz. Ahırların Burrich'in hazinesi ve evi olduğunu anlıyordum. İkisini de talan edilmiş bulmak için dönmüştü.

Burrich'ten ayrıldıktan sonra ambarlara ve ağıllara doğru bir yürüyüş yaptım. Burada yavrulayan sığırların en iyileri kışı geçiriyordu. Onları da en az ahırlar kadar tüketilmiş buldum. Ödüllü I ıı ığalar gitmişti. Bir ağılı dolduran kıvrık tüylü siyah koyunlara ?'elince, sadece altı dişi koyun ve zayıflamış bir koç kalmıştı. Bumda bir zamanlar başka hangi hayvanların olduğunun farkında değildim, ama yılın bu zamanında genellikle dolu olan çok fazla mil ve bölme boştu.

Ağıllardan geçip depolar ve ek binalar arasında dolandım. Bi-t inin dışında birtakım adamlar torba torba buğdayı bir yük arabacına yüklüyorlardı. Zaten dolu olan diğer iki yük arabası yakında duruyordu. Bir süre onları seyrederek durdum ve sonra arabanın yükü yükselip torbaları yüklemek zorlaşmca yardım önerdim. Vardımımı seve seve kabul ettiler ve çalışırken konuştuk. İş bittiğinde onlara elimle neşeli bir hoşçakalın dedim ve bir ambar dolusu buğdayın neden bir mavnaya yüklendiğini ve Turlake'e gön-11' 'i ildiğini merak ederek yavaş yavaş kaleye geri döndüm.

Kendi daireme gitmeden Burrich'i kontrol etmeye karar verdim. Dairesine çıkan merdivenleri tırmandım ve kapıyı açık bu-

kınca tedirgin oldum. Bir ihanetten korkarak kapıyı ittim; bu, Bur-rich'in sandalyesinin yanındaki küçük masadaki bulaşıkları toplamakta olan Molly'yi irkiltti. Onu burada görmek beni aptallaştır-dı, dikkatle baktım. Burrich'e döndüğümde beni izlemekte olduğunu gördüm.

"Yalnız olduğunu düşünmüştüm," dedim.

Burrich beni anlayışla süzdü. Brendi şişesini yarılamıştı. Her zamanki gibi keyfi yerindeydi, ama Molly'yi kandıramamıştı. Dudakları ince bir çizgi halindeydi. Beni görmezden gelerek görevine devam ediyordu. Benim yerime Burrich'le konuştu.

"Sizi fazla rahatsız etmeyeceğim. Leydi Patience bu sabah az yediğinizden beni sıcak yemeğiniz olduğundan emin olmam için gönderdi. Yemek hazırlar hazırlamaz gideceğim."

"Teşekkürlerimi de beraberinde götüreceksin," diye ekledi Burrich. Sıkıntıyı ve ayrıca Molly'nin kendisiyle ilgili hoşnutsuzluğunu hissederek gözleri benden MoUy'ye gitti. Özür dilemeye kalkıştı. "Zor bir yolculuk yaptım, hanımefendi ve yaram bana biraz acı veriyor. Umarım bir kabahat işlememişimdir."

"Burası sizin yapmak istediğiniz herhangi bir şeye gücenebileceğim, kendime ait bir yer değil, efendim," diye cevapladı. Getirdiği yemeği yerleştirmeyi bitirdi. "Sizi rahat ettirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu. Sesinde nezaket vardı, daha fazlası değil. Bana bakmadı bile.

"Teşekkürlerimi kabul edebilirsin. Sadece yemek için değil, dairemi canlandıran mumlar için de. Senin el emeğin olduğunu biliyorum."

Molly'nin hafifçe çözüldüğünü gördüm. "Leydi Patience onları buraya getirmemi istedi. Ona yardım etmekten mutlu oldum."

"Anlıyorum." Sonraki kelimeleri ona pahalıya mal oldu. "O halde ona teşekkürlerimi ilet. Elbette Lacey'ye de."
"İletirim. Başka bir şeye ihtiyacınız yok o halde? Buckkeep
560

KRALİYET SUİKASTÇISI
Kasabası'nda Leydi Patience için halletmem gereken işlerim var. Kasabadan istediğiniz herhangi bir şey varsa sizin için almamı söyledi."

"Yok. Ama düşünmesi çok nazik bir davranış. Teşekkür ede-ı im."

"Bir şey değil, efendim." Ve Molly, kolunda boş sepetiyle sanki ben orada değilmişim gibi yanımdan geçip gitti.

Burrich'le ben birbirimize bakakaldık. Molly'nin arkasından I >aktım, sonra onu aklımdan çıkarmaya çalıştım. "Sadece ahırlar değil," dedim, ağıllarda ve ambarlarda gördüklerimi ona özetle anlattım.

"Sana bunun bir kısmını anlatabilirdim," dedi sevimsizce. Molly'nin getirmiş olduğu yemeğe baktı, sonra kendine biraz daim brendi doldurdu. "Buck Nehri yolundan gelirken söylentiler ve haberler vardı. Bazıları Regal'in hayvanları ve buğdayı sahillerin savunmasına para sağlamak için sattığını söylüyordu. Diğerleri gebe sığırları Tilth'teki daha güvenli otlaklara gönderdiğini." Brendisini bir dikişte içti. "Atların en iyileri gitti. Bunu geldiğimde bir bakışta gördüm. Kaybettiğimizin kalitesinde hayvan yetiş-tirebilmem on yıl sürer. Ama şüpheliyim." Tekrar brendi doldurdu. "Bütün ömrümü verdiğim iş gitti Fitz. İnsan dünyanın bir yerine bir dokunuşunu bırakacağını düşünmeyi sever. Burada bir araya getirdiğim atlar, kurmakta olduğum soylar... artık gitti, Altı Dükalık'ın her yanına dağıldı. Ah, devam etmeme izin verilmiş olsaydı ne olacağını asla göremeyeceğim. Steady'nin Tilth kısraklarını çivileyeceğine şüphe yok. Ember bir sonraki tayını doğurduğunda onu her kim ovalarsa sadece bir at olduğunu düşünecek. O tay için tam altı nesildir bekliyorum. Şimdiye dek doğmuş en iyi av atını alacaklar ve onu bir sabana koşacaklar."

Bu konuda söylenecek hiçbir şey yoktu. Hepsinin doğru olmasından korkuyordum. "Bir şeyler ye," önerisinde bulundum.
561

ROBIN HOBB
"Bacağın şimdi nasıl?"

Umursamadan yoklamak için battaniyeyi kaldırdı. "Hâlâ orada, neyse. Sanırım bunun için minnettar olmalıyım. Ve bu sabahkinden iyi durumda. Şeytan değneği iltihabı akıttı. Kuş beyinli olsa da kadın bitkileri yine de biliyor."

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. "Yiyecek misin?" diyerek teşvik ettim.

Bardağını bıraktı ve bir kaşık aldı. Molly'nin getirdiği çorbayı tattı, başıyla istemeyerek onayladı. "Eee," dedi lokmaların arasında, "demek kız oydu. Molly."
Başımla onayladım.
"Bugün sana karşı biraz soğuk görünüyordu."
"Bir parça," dedim tatsız bir şekilde.

Burrich sırıttı. "Sen de en az onun kadar hırçınsın. Patience'ın ona benden iyi bahsetmediğini tahmin edebiliyorum."

"Sarhoşlardan hoşlanmaz," dedim ona açıkça. "Babası kendini öldüresiye içti. Ama işini bitirmeden onun hayatını senelerce tat-sızlaşürmayı başardı. Daha küçükken onu döverek. Dövülemeye-cek kadar büyüdüğünde söverek ve haşlayarak."

"Ah." Burrich bardağını dikkatle doldurdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm."
"O da yaşadığına üzgündü."

Bana ters ters baktı. "Ben yapmadım Fitz. Buradayken ona kaba da davranmadım. Sarhoş bile değilim. Henüz değil. O yüzden kınamayı kes ve ben yokken Buckkeep'te neler olup bittiğini anlat bana."

Böylece durdum ve sanki istemeye hakkı varmış gibi Burrich'e rapor verdim. Bir açıdan sanırım vardı. Ben konuşurken yemek yedi. Anlatmayı bitirdiğimde kendine biraz daha brendi koydu ve bardağını tutarak sandalyesinde arkaya yaslandı. Bardağı salladı, içinde dönen brendiye baktı, sonra da bana. "Ve Kettric-
562

KRALİYET SUİKASTÇISI
ken hamile, ama ne kral, ne Regal bunu henüz biliyor."
"Uyuyakaldığını düşünmüştüm."

"Öyleydim. O konuşmayı rüyamda gördüğümü düşünmüş-iıın. Pekala." Brendiyi bitirdi. Oturdu, battaniyeyi bacağından Kaydırdı. Ben seyrederken yaranın ağzı açılmaya başlayana kadar dizini bile bile büktü. Görünüşüne

yüzümü buruşturdum, ama Burrich sadece düşünceli göründü. Biraz daha brendi doldurdu VC içti. Şişenin yarısı boşalmıştı. "Eee. Yarayı kapalı tutacaksam, bacağı kırık tahtası ile düzlemeliyim." Bana baktı. "Neye ihtiyacım ı ılacağını biliyorsun. Benim için alıp getirir misin?"

"Bence birkaç gün beklemelisin. Ona dinlenmesi için bir şans Ver. Yatakta olursan kırık tahtasına ihtiyacın olmaz."

Bana uzun uzun baktı. "Kettricken'ın kapısında kim nöbet bekliyor?"

"Sanmıyorum ki... Dairesinin dış odasında uyuyan kadınlar var ianırım."

"Öğrenir öğrenmez, onu ve doğmamış çocuğu öldürmeyi deneyecek biliyorsun."

"Hâlâ bir sır. Kapısında nöbet tutmaya başlarsan herkes öğrenir."

"Benim hesabımla beş kişi biliyoruz. Bu sır değildir Fitz."

"Altı," diye itiraf ettim yalandan hüzünle. "Soytarı birkaç gün önce tahmin etti.

"Ah!" Burrich'in şaşkın görüntüsünü izlemenin tatminini yaşa-? Inn. "Şey, en azından etrafta çene çalarak dolanmayacak bir dil. i ine de gördüğün gibi uzun süre sır olmayacak. Gün bitmeden löylentiler uçuşmaya başlayacak, bu dediğimi unutma. Bu gece kapısında nöbet tutacağım."

"Sen olmak zorunda mısın? Dinlenemez misin, ben..."

"İnsan ihmal yüzünden ölebilir, Fitz. Bunu biliyor musun? Bir keresinde sana söyledim, kavga sen kazanana kadar bitmiş sayılmaz. Bu..." ve bıkkınlıkla bacağını işaret etti... "bu benim vazgeç-

mek için bahanem olmayacak. Prensimin bensiz devam etmesi bile yeterince utanç verici. Onu burada utandırmayacağım. Ayrıca..." -havlar gibi ekşi bir kahkaha attı- "şu an ahırlarda hem Hands'i, hem de beni meşgul edecek kadar çok şey yok. şimdi. Gidip kırık tahtalarını getirecek misin?"

Böylece gittim ve getirdim. Yarayı güzelce sarıp kırık tahtasıy-la desteklemeden merhemini sürdük. Kırık tahtasının üzerine geçirmek için eski bir pantolonu kesti ve merdivenlerden inmesine yardım ettim. Sonra sözlerine rağmen, Ruddy'nin bölmesine gidip atının ok yarasının temizlenip tedavi edilip edilmediğine baktı. Onu orada bıraktım ve kaleye geri döndüm. Kettricken'la konuşup o gece kapısında nöbet tutan bir adam olacağını ve nedenini bildirmek istedim.

Dairesinin kapısını çaldım, Rosemary beni içeri aldı. Kraliçe oradaydı, hanımlarından bir kısmı da. Çoğu bir yandan konuşurken nakışla ya da küçük örgüleriyle uğraşıyordu. Kraliçe penceresini ılıman kış gününe açmış ve kaşlarını çatmış sakin denizin üzerinden uzaklara bakıyordu. Bana Verity'nin İrfan yaptığı zamanki halini hatırlattı ve onu epey benzer endişelerin rahatsız ettiğinden şüphelendim. Bakışlarını takip ettim ve onun gibi Kızıl Gemiler'in bugün nereden vuracaklarını, Bearns'da neler olup bittiğini merak ettim. Endişelenmek faydasız. Resmi olarak Be-arsn'dan hemen hiç haber yoktu. Söylentiler sahillerin kan kırmızı olduğu yönündeydi.

"Rosemary. Majesteleriyle özel olarak konuşmak istiyorum."

Rosemary anlayışla baş salladı ve gidip kraliçesine reverans yaptı. Kraliçe bir an bakışlarını kaldırdı, bir baş ve el hareketiyle ona pencere kenarındaki koltuğunda eşlik etmemi işaret etti. Onu sessizce selamladım ve sanki havanın güzel oluşundan konuşu-yormuşuz gibi gülümseyerek suya doğru işaret ettim. Ama sakin bir şekilde, "Burrich, bu geceden itibaren kapınızda nöbet tutmak

isliyor. Diğerleri hamile olduğunuzu keşfederse hayatınızın tehlikeye gireceğinden korkuyor."

Bir başka kadın olsaydı benzi atar ya da en azından şaşırmış görünürdü. Bunun yerine Kettricken sürekli anahtarlarının yanında taşıdığı işe yarar bıçağa hafifçe dokundu. "Neredeyse böylesine doğrudan bir saldırıyı hoş karşılayacağım." Düşündü. "Sanırım akıllıca. Şüphelendiğimizi bilmelerinden ne zarar gelebilir ki? Arlık bildiğimize göre. Neden dikkatli ve ince olacakmışım? Burrich bu işteki payını bacağında bir ok yarası olarak zaten aldı." Sesindeki acılık ve altındaki vahşilik, beni şoke etti. "Nöbet işini teşekkürlerimle birlikte alabilir. Daha sağlam bir adam seçebilirdim, ima ona Burrich'e güvendiğim kadar güvenemem. Bacağındaki yara görevini yapmasına izin verecek mi?"

"Gururunun bu görevi başkasının yapmasına izin vereceğini sanmam."

"İyi o halde." Duraksadı. "Onun için bir sandalye koyduracağım."

"Kullanacağından şüpheliyim."

İç geçirdi. "Hepimizin fedakarlık etmek için kendimize özgü yollarımız var. Orada olmalı, yine de."

Başımı eğerek kabul ettim, beni azat etti. Burrich için getirilmiş her şeyi toplamak niyetiyle odama gittim. Ama koridor boyunca ağır ağır yürürken odamın kapısının yavaşça açıldığını görünce irkildim. Bir başka kapı aralığına girip saklandım. Bir an sonra Justin ve Serene odamdan çıktı. Karşılarına çıkmak için ilerledim.

"Hâlâ randevunuz için yer mi arıyorsunuz?" dedim iğneleyici bir ifadeyle.

İkisi de dondu. Justin geri adım attı, neredeyse Serene'in arkasında durdu. Serene ona ters ters baktı, sonra karşımda sert bir şekilde durdu. "Sana hiçbir şeyin cevabını vermek zorunda değiliz."

"Odamda olmanızın bile mi? Orada ilginç bir şey buldunuz mu?"

Justin koşmuş gibi soluyordu. Kasten gözlerine baktım. Dili tutuldu. Ona gülümsedim.

"Seninle konuşmak zorunda bile değiliz," diye bildirdi Serene. "Ne olduğunu biliyoruz. Gel, Justin."

"Ne olduğumu biliyorsunuz ha? İlginç. O zaman sizi ne olduğunuzu bildiğim konusunda temin edeyim. Ve bunu bilen tek kişi de ben değilim."

"Hayvan adam!" diye tısladı Justin. "Büyülerin en iğrencinde yuvarlanıyorsun. Aramızda fark edilmeden yaşabileceğini mi sandın? Galen'in seni İrfana uygun bulmayışına şaşmamak gerek!"

Oku beni kalbimden vurmuş ve en gizli korkumu depreştir-mişti. Bunu göstermemeye çalıştım. "Ben Kral Shrewd'a sadığım." Yüzüm kıpırtısız, onlara dik dik baktım. Bundan başka bir şey söylemedim. Kelimelerle değil. Ama onları baştan aşağı süzdüm, ne olabileceklerini anlamak için onları tarttım ve eksiklikleri olduğunu gördüm. Ayaklarını kaldırdıkları dakikada birbirlerine hızla göz atışlarından hain olduklarını bildiklerine karar verdim. Regal'e rapor veriyorlardı; krala rapor vermeleri gerektiğini biliyorlardı. Ne oldukları konusunda aldanmıyorlardı, anlıyorladı. Belki Galen zihinlerine Regal'e karşı bir sadakat yakmıştı; belki onun aleyhine dönmek akıllarına gelmiyordu. Ama bir parçaları hâlâ Shrewd'un kral olduğunu ve yeminli oldukları bir krala karşı sadakatsiz olduklarını biliyordu. O bilgi parçasını kenara kaldırdım; günün birinde doldurulacak bir çatlaktı.

İleri adım attım; Justin'le Serene duvar dibine sinerken Sere-ne'in benden çekindiğini seyretmenin keyfini çıkardım. Ama saldırmadım. Onlara sırtımı döndüm, kapımı açtım. Odama girerken zihnimin kenarında sinsi küçük bir İrfan uzantısı hissettim. Düşünmeden, kendimi Verity'nin öğrettiği şekilde kapadım. "Düşüncelerinizi kendinize saklayın," diyerek uyardım ve dönüp bakarak

onları onurlandırmadım. Kapıyı kapattım.

Bir an soluk alıp vererek durdum. Sakin, sakin. Zihin korumamı azaltmadım. Sonra yavaşça, özenle sürgüleri ittim. Kapı iyice kapandığında odamda dikkatlice dolandım. Chade bir keresinde bana suikastçıların hep başka insanların kendilerinden daha becerikli olduklarına inanmaları gerektiğini söylemişti. Bu sağ kalmanın ve tetikte olmanın tek yoluydu. Bu yüzden zehir sürülmüş olabilir diye hiçbir şeye dokunmadım. Onun yerine odamın ortasında durdum, gözlerimi kapadım ve son çıktığımda odamın tam olarak nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sonra gözlerimi açtım ve değişiklikleri aradım.

Küçük bitki tepsisi tam giysi sandığımın üzerindeydi. Onu sandığın bir kenarında, Burrich'in kolayca ulaşabileceği mesafede bırakmıştım. Öyleyse giysi sandığımı karıştırmışlardı. Aylardır hafifçe eğri olan Kral Wisdom gobleni şimdi düz asılıydı. Bütün görebildiğim buydu. Bu beni şaşırttı. Ne aramış olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Giysi sandığımı karıştırmış olmaları orada bulunabilecek kadar küçük bir şey olduğunu akla getiriyordu. Ama bir gobleni kaldırıp arkasına bakmak niye? Kıpırdamadan bir an düşünerek durdum. Bu gelişigüzel bir arama olmamıştı. Ne bulmayı umduklarından emin değildim. Ama odamda gizli bir geçit aramalarının söylenmiş olduğundan şüphelendim. Bu Regal'in Leydi Thyme'ı öldürmenin yeterli olmadığı sonucuna vardığı anlamına geliyordu. Şüpheleri Chade'in inanmamı istediğinden daha güçlüydü. Chade'in dairesinin girişini nasıl çalıştıracağımı hiç keşfedememiş olmama neredeyse minnetar kalmıştım. Bu bana onun gizliliği konusunda biraz daha güven verdi.

Odamdaki her parçayı dokunmadan inceledim. Aşçının tepsisinde kalmış yemeğin her kırıntısının kimsenin ve hiçbir şeyin tatmayacağı şekilde olduğunu gördüm. Kovalardaki suyu da ibri-ğimdeki su gibi döktüm. Odun ve mumlarımda toz ya da reçine

aradım, yalak örtülerimde toz var mı diye kontrol eltim ve büıün bitki stoğumu istemeyerek de olsa altım. Risk alamazdım. Kayıp herhangi bir şey keşfedemedim, ne de odama eklenmiş bir şey. Bir süre sonra kendimi tükenmiş ve cesareti kırılmış hissederek yatağıma oturdum. Daha tetikte olmalıyım sonucuna vardım. Soy-tarı'nın tecrübesini hatırladım ve bunu uzun uzun düşündüm. Odama bir dahaki girişimde bir çuval ve dayakla karşılaşmak istemiyordum.

Odam aniden her gün dönmem gereken bir hücre, bir tuzak gibi göründü gözüme. Çıkarken kilitleme zahmetine girmeyerek odamdan çıktım. Kilitlerin faydası yoktu. Davetsiz girmelerinden korkmadığımı görsünlerdi. Korksam bile.

Dışarda ılıman, temiz bir öğleden sonra vardı. Kalenin içlerine doğru yürüyüşün zevkini çıkarırken bile mevsim dışı güzel hava canımı sıktı. Rurisk'e ve oradaki gemi arkadaşlarıma, sonra belki bir bira içmek için meyhaneye uğramak üzere kasabaya gitmeye karar verdim. Kasabaya yürümeydi çok uzun zaman olmuştu ve kasaba halkının dedikodularını dinlemeyeli daha da uzun zaman olmuştu. Buckkeep entrikalarından bir süre uzaklaşmak rahatlatıcı olacaktı.

Genç bir muhafız yoluma çıktığında kapıdan dışarı çıkmak üzereydim. "Dur!" emrini verdi bana, sonra.- "Lütfen, efendim," diye ekledi beni tanıyınca.

İtaatkar bir şekilde durdum. "Evet?"

Boğazını temizledi, sonra aniden saç diplerine kadar kıpkırmızı kesildi. Bir nefes aldı, sonra sessiz kaldı

"Benden bir şey mi istiyorsun?" diye sordum.

"Bir dakika beklemenizi, lütfen efendim," dedi oğlan.

Delikanlı muhafız odasına gitti ve bir dakika sonra daha yaşlı bir gözcü subayı ortaya çıktı. Kadın beni ciddi bir şekilde süzdü, kendine güvenini artırmak ister gibi bir nefes aldı, sonra yavaşça,

"Kaleden çıkmanız yasaklandı," dedi.

"Ne?" Kulaklarıma inanamıyordum.

Kendini toparladı. Konuştuğunda sesi daha sertti. "Kaleden çıkmanız yasaklandı."

İçimde bir öfke dalgası kabardı. Onu geri ittim. "Kimin emriyle?"

Karşımda sert bir şekilde durdu. "Emirlerimi nöbetçi yüzbaşıdan alıyorum, efendim. Tek bildiğim bu."

"Yüzbaşıyla konuşacağım." Sesime saygılı bir hava verdim.

"Muhafız odasında değil. Efendim."

"Anlıyorum." Ama tam anlamamıştım. Bütün ilmiklerin etrafımda sıkılaştığını kavrayabilirdim, ama neden şimdi olduğunu anlayamazdım. Sorulacak diğer aşikar soru, "neden olmasın"dı. Shrewd'un zayıf düşürülmesiyle Verity benim koruyucum haline gelmişti. Ama uzaktaydı. Kettricken'a başvurabilirdim, ama sadece onu RegaPle açık bir çatışmaya sürüklemek niyetindeysem. (,'hade, her zamanki gibi bir gölge güçtü. Bütün bunlar zihnimden hızla geçti. Adımın söylendiğini duyduğumda kapıya sırtımı dönüyordum. Geri döndüm.

Tepeden yukarı, kasabadan gelen Molly'ydi bu. Mavi hizmetçi giysisi koştukça baldırlarında dalgalanıyordu. Ve her zamanki zarif adımlarından farklı olarak düzensizce koşuyordu. Tükenmiş-ti ya da neredeyse öyleydi. "Fitz!" diye bağırdı tekrar ve sesinde korku vardı.

Ona doğru gitmeye davrandım, ama muhafız aniden yoluma çıktı. Yüzünde korku da vardı, ama azim de. "Kapıdan çıkmanıza izin veremem. Emir aldım."

Kadına vurup onu yolumdan çekmek istedim. Öfkemi tuttum. Onunla mücadele etmememin MoUy'ye bir faydası olmazdı. "O halde ona git, lanet olasıca! Kadının başının dertte olduğunu göremiyor musun?"

Kıpırdamadan benimle göz göze durdu. "Miles!" diye bağırdı ve

oğlan dışarı çıktı. "Git, bak bakalım kadının nesi var. Hızla, hemen!"

Çocuk bir mermi gibi fırladı. Muhafızın tam karşısında durdum ve Miles, Molly'ye doğru koşarken omzunun üzerinden aciz bir şekilde seyrettim. Miles, Molly'ye ulaştığında bir kolunu ona doladı, sepeti de diğer koluna aldı. Molly ona yaslanarak soluk soluğuna ve ağlamanın eşiğinde, kapıya doğru geldi. Kapıdan geçip kendini kollanma atması sonsuza dek sürmüş gibi geldi. "Fitz, ah Fitz," diye hıçkırdı.

"Gel," dedim ona. Onu muhafızdan başka yana döndürdüm ve kapıdan uzaklaştırdım. En mantıklı, en sakin şeyi yapmış olduğumu biliyordum, ama bu yüzden utanmış ve küçük düşmüş hissediyordum kendimi.

"Neden... bana gelmedin?" diye sordu Molly nefes nefese.

"Muhafız izin vermedi. Buckkeep'ten ayrılmamam konusunda emir almışlar," dedim yavaşça. Bana yaslanırken titrediğini hissedebiliyordum. Onu bir ambarın köşesinden döndürüp kapıda dikilmekte olan muhafızların görüş alanının dışına götürdüm. Sa-kinleşene kadar onu kollarımda tuttum. "Sorun ne? Ne oldu?" Sesimin yatıştırıcı çıkmasına çalıştım. Yüzüne düşmüş saçları geriye attım. Birkaç dakika sonra kollarımda sakinleşti. Nefes alıp verişi düzene girdi, ama hâlâ titriyordu.

"Kasabaya gitmiştim. Leydi Patience bana öğleden sonra izin vermişti. Ve mumlarım için birkaç şey almam gerekiyordu." Konuştukça titremesi azaldı. Gözlerime baksın diye çenesini kaldırdım.

"Sonra?"

"Geri... geliyordum. Tam kasabanın dışındaki dar yokuştaydım. Kızılağaçların yetiştiği yer mi?"
Başımı salladım. Orayı biliyordum.
"Atların geldiğini duydum. Aceleyle. Bu yüzden onlara yol açmak için yolun kenarına çekildim." Tekrar titremeye başladı. "Yanımdan geçeceklerini düşünerek yürümeye devam ettim. Ama

aniden tam arkamdaydılar ve arkama baktığımda üzerime geliyorlardı. Yolda değil, tam arkamdaydılar. Çalılığa atladım, yine de üzerime sürmeye devam ettiler. Dönüp koştum, ama gelmeye devam ettiler..." Sesi gitgide yükseliyordu.
"Şışşt! Bir dakika. Sakinleş. Düşün. Kaç kişiydiler? Onları tanıyor musun?"
Kafasını vahşice salladı. "İki. Yüzlerini göremedim. Kaçıyordum ve gözlerinden burunlarına kadar inen miğferler takmışlardı. Beni kovaladılar. Orası diktir, bilirsin ve çalılık. Kaçmaya çalıştım, ama atlarını arkamdan çalılığın üstüne sürdüler. Köpeklerin kuzuları güttükleri gibi kovaladılar beni. Koştum, koştum, ama onlardan kurtulamadım. Sonra düştüm, ayağım bir kütüğe takıldı ve düştüm. Atlarından indiler. Biri sepetimi kaparken öteki beni yere mıhladı. Bir şey arıyormuş gibi bütün sepeti boşalttı, ama gülüyor, gülüyorlardı. Düşündüm ki..."
Kalbim şimdi Molly'ninki kadar zor atıyordu. "Seni incittiler mi?" diye sordum şiddetle.
Karar verememiş gibi duraksadı, sonra kafasını hayır anlamında salladı. "Senin korktuğun gibi değil, beni sadece... yerde tuttu. Ve güldü. Diğeri, o... bir piçin beni kulanmasma izin verdiğim için hayli aptal olduğumu söyledi. Dediler ki..."
Tekrar bir an duraksadı. Ona her ne söyledilerse, bana tekrarlayamayacağı kadar çirkin geliyordu. Onu acıyı bile paylaşamayacağı kadar kötü bir şekilde incitmiş olmaları içime bir kılıç gibi saplanıyordu. "Beni uyardılar," dedi sonunda. "Piç'ten uzak dur dediler. Onun kirli işini yapma dediler. Dediler ki... haberler casuslar ve ihanetle ilgili anlamadığım şeyler söylediler. Herkese Pi-ç'in orospusu olduğumu duyurabileceklerini söylediler." Sadece kelimeyi söylemeye çalışmıştı, ama büyük bir güçle çıkmıştı kelime. Geri çekilmeme karşı koydu. "Sonra.,, dikkat etmezsem... asılacağımı söylediler. Bir hain için işler yapan kişinin de hain oldu-

ğunu." Sesi tuhaf bir şekilde sakinleşti. "Sonra üzerime tükürdü-ler. Ve beni bıraktılar. Gittiklerini duydum, ama uzun bir süre kalkmaya korktum. Hiç bu kadar korkmamıştım." Bana baktı ve gözleri birer açık yara gibiydi. "Babam bile beni bu kadar korkut-mamıştı hiç."
Onu kendime çektim. "Hepsi benim suçum." Kendini geri çekip şaşkınlıkla bana bakana kadar yüksek sesle konuşmuş olduğumu bilmiyordum bile.
"Senin suçun mu? Yanlış bir şey mi yaptın?"
"Hayır. Hain değilim. Ama bir piçim. Ve bunun üzerine bulaşmasına izin verdim. Patience'ın beni uyardığı her şey... Chade... herkes beni uyardı, hepsi gerçekleşiyor. Senin kapana kısılmana izin verdim."
"Neler oluyor?" diye sordu sessizce, gözleri kocaman açık. Aniden nefesi kesilmişti. "Muhafızın... kapıdan çıkmana izin vermediğini söylemiştin. Buckkeep'ten ayrılamayacağını? Neden?"
"Tam olarak bilmiyorum. Anlamadığım çok şey var. Ama bir şeyi biliyorum. Seni güvende tutmalıyım. Bu da bir süre senden uzak durmak anlamına geliyor. Ve senin de benden. Anlıyor musun?"
Gözlerine bir öfke pırıltısı yerleşti. "Beni bu konuda yalnız bıraktığını anlıyorum!"
"Hayır. Öyle değil. Seni korkuttuklarına, onlara uyduğuna inanmalarını sağlamalıyız. Sonra güvende olacaksın. Tekrar arkandan gelmeleri için bir neden olmayacak."
"Beni korkuttular seni geri zekalı!" diye tısladı bana. "Bir şey biliyorum. Biri ondan korktuğunu bir kez anladı mı, o kişiden as la kurtulamazsın. Eğer şimdi onlara itaat edersem, tekrar peşimden gelecekler. Bana başka şeyler yapmamı söylemek için, korkumdan onlara nereye kadar itaat edeceğimi görmek için."
Bunlar babasının onun hayatında bıraktığı yaralardı. Bir çeşil güç veren, ama saldırıya da açık olan yaralar. "Şimdi onlara karşı

gelmenin zamanı değil," diye fısıldadım. Muhafızın her an nereyi kaybolduğumuzu görmek için gelmelerini bekleyerek omzunun Üzerinden baktım. "Gel," dedim ve onu ambarlarla ek binaların labirentinin derinliklerine götürdüm. Bir süre yanımda sessizce yıiiüdü, sonra aniden elini benimkinden çekti.

"Onlara karşı koymanın zamanı," dedi. "Çünkü bir kere erte-emeye başladın mı, asla yapamazsın. Neden şimdi olmasın?"

"Çünkü bunun içine çekilmeni istemiyorum. İncinmeni istemi-ı"nıiii İnsanların Piç'in orospusu olduğunu söylemelerini istemi-\ı>ıum." Kelimeler ağzımdan güçlükle çıktı.

Molly kafasını kaldırdı. "Ben utandığım bir şey yapmadım," ı lı-di güvenle. "Sen?"

"Hayır. Ama..."

" 'Ama.' En sevdiğin kelime," dedi acı acı. Yürümeye başladı.

"Molly!" diyerek arkasından atıldım, omuzlarından yakaladım. I >< ındü ve bana vurdu. Bir tokat değil, beni geri savuran ve ağzımı kanatan sıkı bir yumruk. Bana ters ters bakarak, ona tekrar dokunmaya cüret etmemi bekleyerek durdu. Dokunmadım. "Savaşmayacağımı söylemedim. Sadece bunun içine çekilmeni istemediğimi söyledim. Bununla kendi yöntemimle savaşmama izin ver," dedim. Çenemden aşağı kan aktığını biliyordum. Bıraktım ona baksın. "Onları bulacağıma ve bunu ödeteceğime güven. Kendi yöntemimle. Şimdi. Bana adamlardan bahset. Ne giydiklerinden, ıı.İMI ata bindiklerinden. Atlar neye benziyordu? Buck halkı gibi mı konuşuyorlardı, yoksa İçyerli gibi mi? Sakalları var mıydı? Saç-I ıiının, gözlerinin rengini söyleyebilir misin?"

Düşünmeye çalıştığını gördüm, zihninin bunları düşünmekten Vazgeçtiğini gördüm. "Kahverengi," dedi sonunda. "Kuyrukları si-v ılı, kahverengi atlar. Ve adamlar herkes gibi konuşuyorlardı. Bi-rlnin siyah bir sakalı vardı. Sanırım. Çamurda yüzükoyun uzanırken görmek zor."

"Güzel. Bu güzel," dedim ona, bana hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen. Yere, yüzümdeki kandan öteye baktı. "Molly," dedim daha da yavaşça. "Odana... gelmeyeceğim. Bir süre için. Çünkü..."

"Korkuyorsun."

"Evet!" diye tısladım. "Evet, korkuyorum. Seni incitmelerinden korkuyorum, seni öldürmelerinden korkuyorum. Beni incitmek için. Sana gelerek seni tehlikeye atmayacağım."

Kıpırdamadan durdu. Beni dinleyip dinlemediğini söyleyemezdim. Kendine sarılır gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Seni bunun olmasını görmeye dayanamayacak kadar çok seviyorum." Kelimelerim bana bile zayıf geldi.

Döndü ve benden uzaklaştı. Hâlâ kendine sarılmıştı, sanki kendini parçalara ayrılmaktan korumak ister gibi. Gururlu başı eğik, çamurlanmış mavi elbisesi içinde çok yalnız görünüyordu. "Molly Kırmızıetek," diye fısıldadım ardından, ama artık o Molly'yi göremiyordum. Sadece ondan yapmış olduğum kişi vardı.

24

NEATBAY

Kabarcıklı Adam, Altı Dukalık balkı için efsanevi bir hastalık habercisidir. Onu yoldan aşağı yürürken görmek hastalık ve kıra-IfN çok yakında geleceğini bilmek demektir. Onu rüyanda gör-tih-ıiin ölümün geleceğine dair bir uyarı olduğu söylenir. Onun-m ilgili hikayeler sık sık onun cezayı hak edenlere göründüğünü

? ?trrıı; ama bazen kukla gösterilerinde bir salgın hastalık ala-'•ı,ıı o/arak kullanılır. Dekorun üzerinde asılı duran bir Kabar-

' h [dam kuklası, seyircilerin hepsine çok geçmeden bir trajedi-ı. şahit olacaklarına dair bir uyarıdır.

Kış günleri işkence eder gibi ağır geçti. Her geçen saatle ken-
Uftll l ıir şeyin olmasına hazırladım. Bir odaya asla önce araştırma-
i m girmedim, hazırlanışını görmediğim hiçbir yemeği yemedim,
pltlcce kuyudan kendi çektiğim suyu içtim. Az uyudum. Sürekli
? İlkle durmak beni yüzlerce kötü şekilde etkiledi. Benimle dik-
llnlx.ee konuşan herkese karşı ters, Burrich'i kontrol ettiğimde
MM sıkkın, kraliçeyle suskundum. Derdimi açabildiğim tek kişi
ı Mİ ı I iade beni çağırmadı. Berbat bir şekilde yalnızdım. Molly'ye
jllnıeye cesaret edemiyordum. Burrich'e yaptığım ziyaretleri, sı-
ı-miıl.ınmı ona da bulaştırırım korkusuyla mümkün olduğunca kı-
11 luitum. Gecegözleri'yle vakit geçirmek için Buckkeep'ten açık
(•.ıh ,lyıılamadım ve gözleniyor olabilirim diye gizli yolumuzdan

çıkmaya da korktum. Bekledim ve gözledim, ama başıma daha başka bir şey gelmemesi bitmeyen bir işkence haline geldi.

Kral Shrewd'a her gün uğradım. Gözlerimin önünde giderek küçülmesini seyrettim, Soytarı'nın her gün daha da somurtkanlaş-tığını, nüktelerinin daha da iğneleyici hale geldiğini gördüm. Ruh halimle örtüşmesi için acımasız kış havasının özlemini çektim, ama gökyüzü mavi ve rüzgarlar sakin kalmaya devam etti. Buck-keep'te akşamlar neşe ve cümbüşle gürültülüydü. Maskeli balolar ve şişman keseler için yarışsınlar diye çağrılmış ozanlar vardı. İç-yer dükleri ve soyluları Regal'in masasında güzel güzel yiyorlar ve gece geç saatlere kadar içiyorlardı.

"Ölmekte olan bir köpekteki keneler gibi," dedim zalimce, bir gün Burrich'in bacağındaki sargıyı değiştirirken. Kettricken'ın kapısındaki gece nöbetinde uyanık kalmanın çaba gerektirmediğini, çünkü cümbüşün gürültüsünün zaten uyumayı güçleştirdiği şeklinde bir yorum yapmıştı.

"Ölen kim?" diye sordu.

"Hepimiz. Hepimiz ölüyoruz. Hiç kimse sana söylemedi mi? Ama bu iyileşiyor ve ona bütün yaptıklarından sonra şaşırtıcı bir şekilde iyi."

Çıplak bacağına baktı ve dikkatle büktü. Doku açıldı ama tutmaya devam etti. "Belki deri kapanmıştır, ama içi iyileşmiş gibi görünmüyor," diye gözlemledi. Bu bir şikayet değildi. Brendi bardağını kaldırdı ve dibine kadar içti. Sıkıntıyla izledim. Artık günlerinin bir şablonu vardı. Sabahları Kettricken'ın kapısından ayrıldığında mutfağa gidip yemek yiyordu. Sonra odasına gelip içmeye başlıyordu. Ben ortaya çıkıp bacağındaki sargıyı değiştirmesine yardım ettikten sonra yatma vakti gelene kadar içmeye devam edecekti. Ve akşam yemek yemesine yetecek kadar önce uyanacak, sonra Kettricken'ın kapısını korumaya gidecekti. Artık ahırlarda hiçbir şey yapmıyordu. İşleri hak etmiş olduğu bir cezaymış

|lbi etrafta dolanan Hands'e devretmişti.

Patience, Burrich'in odasını toplaması için günaşırı Molly'yi gönderiyordu. Bu ziyaretler hakkında gerçekleştiklerinden ve Burrich'in şaşırtıcı bir şekilde göz yumduğundan başka çok az şey biliyordum. Bu konudaki hislerim karışıktı. Burrich ne kadar içerle içsin, kadınlara her zaman nezaketle yaklaşırdı; yine de bir sı 1.1 boşalmış brendi şişesi Molly'ye sadece babasını hatırlatıyordu birbirlerini daha iyi tanımalarını istiyordum. Bir gün Burrich'e Molly'nin benimle ilişkisi yüzünden tehdit edildiğini söyledim, "ilişki mi?" diye sertçe sormuştu.

"Bazıları onu sevdiğimi biliyor," diye itiraf ettim.

"Bir erkek sorunlarını sevdiği kadına taşımaz," dedi bana şiddetle.

Buna verilecek cevabım yoktu. Onun yerine Molly'nin saldırganlar hakkında hatırlamış olduğu azıcık ayrıntıyı ona anlattım, una bunlar aklına bir şey getirmedi. Bir süre için odasının duval.ı rina dik dik baktı. Bir süre sonra bardağını kaldırdı ve içindekini bilirdi. Dikkatle konuştu. "Ona kendisiyle ilgili endişelerin olduğu mı söyleyeceğim, bir tehlikeden korkacak olursa bana gelmesini ben daha çok uğraşabilecek bir konumdayım." Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Ona iyiliği için uzak durmanın akıllıca olduğunu Söyleyeceğim." Kendine bir içki daha koyarken yavaşça ekledi, "Patience haklıydı. Ve onu bana göndermekle akıllılık etti."

Bu ifadenin tam anlamını düşününce benzim attı. Bir kereliğine, ne zaman sessiz kalınacağım bilecek kadar zeki davranmışımı. Brendisini bitirdi, sonra şişeye baktı. Yavaşça masanın üze-ı melen bana doğru kaydırdı. "Şunu benim için rafa kaldırır mısın?"

ı ledi.

* * *

Buckkeep'te hayvanlar ve kış stokları yok olmaya devam etti. bazıları ucuza İçyer dukalıklarına satıldı. Av ve binek atlarının en

iyileri Turlake yakınında bir yere gitmişti. Regal bunun en iyi yetiştirilmiş sığırlarımızı Kızıl Gemiler'in saldırısından korumak için bir plan olduğunu ilan etti. Buckkeep Kasabasındaki halkın mırıltıları, Hands'in bana söylediğine göre, kral kendi kalesini bile koruyamıyorsa onlar için umut olmadığı yönündeydi. Nehrin yukarısına güzel, eski goblen ve mobilyaların nakliyatı da yapılınca, mırıltılar Farseerların çok yakında Buckkeep'i, bir kez olsun savaşmadan, bir saldırı bile beklemeden tamamıyla terk edeceği haline geldi. Söyletinin doğru olduğuna dair rahatsız edici bir şüphem vardı.

Buckkeep'e hapsolduğum için halkın konuşmalarına çok az doğrudan kulak misafiri olabiliyordum. Artık muhafız odasına girişim sessizlikle karşılanıyordu. Kaleden çıkmamın engellenmesi dedikodu ve spekülasyona neden olmuştu. Küçük kızı İşlenmişlerden kurtaramadığım gün hakkımda yapılan konuşmalar yeniden hayat bulmuştu. Muhafızların çok azı benimle havadan sudan konular dışında bir şey konuşuyordu. Beni tamamıyla dışlayama-dıkları için muhafız

odasını genellikle dolduran sakin muhabbetlerden ve gelişigüzel tartışmalardan uzaklaştırılmıştım. Benimle konuşmak kötü şans haline gelmişti.

Ahırlarda hâlâ hoş karşılanıyordum, ama hiç kimseyle fazlaH konuşmamaya ya da hayvanlardan herhangi birine fazla yakın görünmemeye çabalıyordum. Ahır çalışanları o günlerde epey somurtkandı. Onları meşgul etmeye yetecek kadar iş yoktu, bu yüzden tartışmalar sıklaşıyordu. Ahır yamakları benim en büyük haber ve söylenti kaynaklarımdı. İkisi de keyifli değildi. Bearns ka-sabalarındaki akınlarla ilgili çarpıtılmış hikayeler, Buckkeep Kasa- | bası meyhaneleri ve tersanelerinde arbede dedikoduları ve imkanları izin verdiğince güneye ya da iç bölgelere göç eden halkıtH hikayesi. Verity ve araştırmasıyla ilgili muhabbet alçaltıcı ya d;ı alaycıydı. Umut kaybolmuştu. Benim gibi Buckkeep halkı da fofl
578

laketin kapımnı eşiğine gelmesini bekliyordu.

Fırtınalı havayla dolu bir ay geçirdik, Buckkeep'teki ferahlama ve sevinç duygusu daha önceki gerilim döneminden daha yıkıcıydı. Kıyıdaki bir meyhane vahşi bir âlem gecesinde yandı. Yangın yayıldı, sadece ani ve sert rüzgarın peşinden yağan sağanak yağmur yangının tersane ambarlarına sıçramasına engel oldu. Bu bir-çok açıdan felaket olurdu, çünkü Regal kale ambarlarındaki buğday ve malzemeleri kuruttuğundan, kasabadaki halk kalanı korumak için fazla neden görmedi. Akıncılar Buckkeep'e hiç gelme-8elerdi bile kış bitmeden tayın yokluğuna teslim olacaktık.

Bir gece saf sessizliğe uyandım. Fırtına rüzgarlarının uğultusu ye yağmurun sesi kesilmişti. Yüreğim sıkıldı. İçim korkunç bir önseziyle doldu ve kalkıp temiz, mavi bir gökyüzüyle karşılaştığımda duyduğum dehşet arttı. Güneşli güne rağmen, kaledeki atmo-ser bunaltıcıydı. Birçok defa duyularımda İrfanın gıdıklamasını hissettim. Bu beni neredeyse deliye çevirdi, çünkü bunun bağlantınızı iyileştirmeye çalışan Verity mi, yoksa gözetleyen Justin ve Serene mi olduğunu bilmiyordum. Öğleden sonra geç saatte Kral Slırewd ve Soytarı'ya yaptığım ziyaret cesaretimi daha da kırdı. Kral neredeyse bir deri bir kemik kalmış, oturmuş belli belirsiz gülümsüyordu. Kapıya geldiğimde bana doğru zayıf bir şekilde İr-fanladı ve sonra beni, "Ah, Verity, evlat. Kılıç dersin bugün nasıl geçti?" diyerek selamladı. Konuşmasının geri kalanı da fazla man-tıklı değildi. Ben geldikten hemen sonra Regal ortaya çıktı. Düz arkalıklı bir sandalyeye oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana baktı. Aramızda herhangi bir konuşma geçmedi. Sessizliğimin korkaklık mı, yoksa kendimi tutmak mı olduğuna karar ve-ıcmedim. Soytarı'nın azarlayan bakışına rağmen, ondan mümkün olduğunca terbiyeli bir şekilde kaçtım.

Soytarı da kraldan daha iyi görünmüyordu. Soytarı gibi renk-İİZ bir mahlukta gözlerinin altındaki siyah halkalar boya gibi du-
579

ruyordu. Dili de zillerindeki çan dilleri kadar sessizleşmişti. Kral Shrewd öldüğünde Soytan'yla Regal arasında bir şey kalmayacaktı. Ona yardım etmemin bir yolu olup olmadığını merak ettim.

Sanki kendime yardım edebilirmişim gibi, diye düşündüm tatsızlıkla.

O gece odamın yalnızlığında Burrich'in küçümsediği ucuz böğürtlen brendisinin gereğinden fazlasını içtim. Yarın bu yüzden hastalanacağımı biliyordum. Umrumda değildi. Sonra Büyük Salondan gelen uzak şenlik seslerini dinleyerek yatağıma uzandım. Molly'nin burada olup sarhoşluğum için beni azarlamasını diledim. Yatak fazla genişti, çarşaflar buz beyazı ve soğuk. Gözlerimi kapadım ve bir kurdun arkadaşlığında teselli aradım. Kaleye hap solmuş olduğumdan her gece onun düş arkadaşlığını arar olmuştum, sadece bir özgürlük yanılsaması için.

Chade beni tutup sarsmadan az önce uyandım. Onu o kopm.ı anında tanımış olmam iyiydi, çünkü aksi takdirde onu öldürmeye çalışacağımdan emindim. "Kalk!" diye fısıldadı boğuk bir sesle "Kalk, seni aptal ayyaş, seni geri zekalı! Neatbay kuşatma altında, Beş Kızıl Gemi. Oyalanırsak bahse girerim ki, hiçbir şey bırakmayacaklar. Kalk, seni lanet olası!"

Sendeleyerek ayağa kalktım, içkinin sersemliği sözlerinin ne den olduğu şokla geçiyordu.
"Ne yapabiliriz?" diye sordum aptal aptal.

"Krala söyle. Kettricken'a söyle, Regal'e söyle. Muhakkak ki Regal bile buna boş veremez, neredeyse kapımızın eşiğinde. Kızıl Gemiler Neatbay'i ele geçirirlerse, bizi makas içine alırlar Buck Limanı'ndan hiçbir gemi çıkamaz. Regal bile bunu görecek* tir. Şimdi git! Git!"

Üzerime bir pantolonla tunik geçirip saçlarım yüzüme saçılmış halde çıplak ayakla kapıya doğru koştum. Orada durdum. "BıınUl nasıl biliyorum? Bu uyarının nereden geldiğini söyleyeceğim?"
580

ı I iade hüsranla zıpladı. "Lanet olsun, lanet! Onlara herhangi
MI jey söyle! Shrewd'a rüyanda Kabarcıklı Adam'ın bir su göle-

• ııı-1? - haykırdığını gördüğünü söyle! En azından o anlayacaktır!
mı haberi bir Elderling'in getirdiğini söyle! Herhangi bir şey
fiyle, ama hemen harekete geçmelerini sağla!"
Tamam!" Koridor boyunca koştum, merdivenlerden aşağı İn T ı n ve Kral Shrewd'un dairesine giden koridorda koştum. |hrı wd'un kapısını yumrukladım. Koridorun uzak ucunda Bur-
? 11. Kettricken'ın kapısının dışında, sandalyesinin yanında ayak-
ı ı ı lıkıliyordu. Bana baktı, kısa kılıcını çekti ve gözleri her yeri ta-
? \) ırak hazıra geçti. "Akıncılar!" diye bağırdım koridordan ona,
i ıı duyacağını ya da nasıl tepki vereceğini umursamadan. "Ne-
.11 ? ı \? 'ı le beş Kızıl Gemi! Majestelerini uyandır, ona şu an yardımı-Dtı ı ihtiyaçları olduğunu söyle!"
Burrich soru sormadan dönüp Kettricken'ın kapısını çaldı ve
l -n içeri alındı. Benim için o kadar kolay olmadı. Wallace ni-
?yı ı kapıyı gönülsüzce araladı, ama merdivenlerden aşağı koş-<11? 11| ı Regal'i haberdar etmesi gerektiğini anlatana dek kımıldama-| Kendine çekidüzen vermek için küçük odasına koştururken I ||)iyı korumasız bıraktı.
Kralın yatak odası tamamıyla karanlık ve duman kokusuyla
I irdi Oturma odasından bir mum aldım, onu azalmakta olan
• i- yaktım ve aceleye içeri girdim. Karanlıkta kralın yatağının
| nda bir it gibi kıvrılmış olan Soytarı'nın neredeyse üzerine
1 diyordum. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Rahatlık açısından bir III ınıye ya da minderi yoktu, sadece kralın yatağının yanındaki Ijlline sokulmuştu. Uyanıp toparlandı ve sonra bir anda dehşete ?m "N'oluyor? Ne oldu?" diye sordu ısrarla. Akmalar Neatbay'de. Beş Kızıl Gemi. Kralı uyandırmam la-? n Sen ne yapıyorsun, burada mı uyuyorsun? Artık odana git-korkuyor musun?"

Acı acı güldü. "Bir daha içeri alınmam diye bu odadan ayrılmaya korkuyorum. Son seferinde Wallace kapıyı kilitleyip beni dışarıda bıraktı, kralın ortalarda olmadığımı fark etmesi ve nerede olduğumu öğrenmekte ısrar etmesini sağlamak için kapıyı bir saat yumruklamam gerekti. Ondan önceki seferde içeriye kahvaltılıklarla süzüldüm. Ondan önceki seferde..."
"Seni kraldan ayırmaya mı çalışıyorlar?"
Başıyla onayladı. "Tatlılıkla ya da zorbalıkla. Bu gece Regal bana içinde beş parça altın olan bir kese önerdi, eğer kılığımı kıyafetimi düzeltip onları eğlendirmeye inersem diye. Alı, sen ayrıldıktan sonra aşağıdaki maiyette nasıl da özlendiğim ve gençliğimi burada kapalı kalarak nasıl da harcadığım konusunda konuşmaya devam etti. Kralın arkadaşlığını diğer soytarılarınkinden daha hoş bulduğumu söylediğimde bana çaydanlığı fırlattı. Osuruk kokulu bitki çayını berbat ettiği için Wallace'ı epey kızdırdı."
Soytarı biz konuşurken mumları yakıyor ve kralın şöminesin-deki ateşi dürtüyordu. Ağır yatak perdelerinden birini açtı. "Kulum?" dedi, insanın uyuyan bir çocukla konuşurken olacağı kadar nazik bir şekilde. "FitzChivalry burada, size önemli haberler getirmiş. Uyanıp onu dinleyecek misiniz?"
Başta kral karşılık vermedi. "Majesteleri?" diye seslendi Soytarı tekrar ona. Bir bezi bir parça soğuk suyla ıslattı ve onunla kralın yüzünü sildi. "Kral Shrewd?"
"Kralım, halkınızın size ihtiyacı var." Kelimeler ağzımdan umutsuzlukla çıktı. "Neatbay, Kızıl Gemiler tarafından kuşatıldı. Beş taneler. Hemen yardım göndermeliyiz, yoksa her şey kaybedilecek. Orada bir üs kurdular mı..."
"Buck Limanı'nı kullanabilirler." Kralın gözleri konuşurken açıldı. Yatış pozisyonunu değiştirmedi, ama gözlerini sanki onları acıyla sıkıyormuşcasına daha çok yumdu. "Soytarı. Kırmızı şaraptan biraz ver. Lütfen." Sesi zayıf, bir nefesten az daha yüksek

çıkmıştı ama kralımın sesiydi. Kalbim dönen bir efendinin sesini duymuş ihtiyar bir köpekmişim gibi kabardı.
"Ne yapmalıyız?" diye yalvardım ona.
"Bütün gemilerimizi sahilden üzerlerine sürmeliyiz. Sadece savaş gemilerini değil. Balık donanmasını da çıkarın. Hayatımız için savaşıyoruz. Ne cesaretle bu kadar yakına gelebilirler, nasıl böyle cesaretlenebilirler? Karadan at gönderin. Bu gece, hemen yola koyulsunlar diyorum. Oraya yarından sonraki güne kadar yaramayabilirler, ama yine de gönder. Başlarına Keen'i koy."
Kalbim göğsümde çırpındı. "Majesteleri," diye araya girdim nazikçe. "Keen öldü. Burrich'le dağlardan gelirken. Haydutların saldırısına uğradılar."

Soytarı bana ters ters baktı ve o an araya girdiğime pişman oldum. Kral Shrewd'un sesindeki hükümranlık soldu. Kararsızlıkla, "Keen öldü mü?" dedi.

Bir nefes aldım. "Evet, Majesteleri. Ama Red var. Kerf de iyi bir adam."

Kral, Soytarı'nın uzattığı şarabı aldı ve ondan güç alıyormuş gibi göründü. "Kerf. Kerfe verin o halde." Bir güven gölgesi geri geldi. Elimizde kalan atların göndermeye değmeyeceğini söylememek için dilimi ısırdım. Neatbay halkının onları desteklemek İçin her kim gelirse hoş karşılayacaklarına şüphe yoktu.

Kral Shrewd düşündü. "Kuzey Koyu'ndan ne haber? Savaşçı ve gemi gönderdiler mi?"

"Majesteleri, oradan henüz bir haber gelmedi." Bu yalan delildi.

"Burada neler oluyor?" Bağırtı yatak odasına bile varmadan haşladı. Bu, içkiyle şişmiş ve öfkeli Regal'di. "Wallace!" Bana suç-I.ucasına parmak salladı. "Onu buradan çıkar. Yapmak için yardıma ihtiyacın varsa al. Nazik olmak zorunda değilsin!"

Wallace'ın çok fazla beklemesi gerekmedi. Regal'in adaleli iki

İçyer muhafızı onu ziyafetten buraya izlemişlerdi. Ayaklarım yerden kesildi; Regal bu iş için cüsseli adamlar seçmişti. Bir müttefik olsun diye Soytarı'yı arandım, ama Soytarı kaybolmuştu. Yatağın altında kaybolan soluk bir el görür gibi oldum ve azimle başka yana baktım. Onu suçlamıyordum. Birlikte dışarı atılmak dışında, benim için yapabileceği bir şey yoktu.

"Babacığım, vahşi hikayeleriyle seni rahatsız mı etti? Üstelik sen bu kadar hastayken?" Regal yatağın üzerine merakla eğildi.

Kral konuştuğunda beni neredeyse kapıya getirmişlerdi. Sesi yüksek değildi, ama emir içeriyordu. "Olduğunuz yerde kalın," emrini verdi Kral Shrewd muhafızlara. Hâlâ yatağında yatmaktaydı, ama gözlerini Regal'e çevirdi. "Neatbay kuşatılmış," dedi Kral Shrewd sert bir şekilde. "Yardım göndermeliyiz."

Regal başını hüzünle iki yana salladı. "Piç'in senin huzurunu bozma ve dinlenmeni engelleme hilelerinden biri daha. Hiçbir yardım çağırışı, hiçbir haber gelmedi."

Muhafızlardan birinin tutuşu çok profesyonelceydi. Diğeri ona karşı mücadele etmeyi reddetsem de omzumu yerinden çıkarmaya niyetli görünüyordu. Acıyı göstermemeye çalışırken yüzünü dikkatle belledim.

"Kendini üzmene gerek yok Regal. Buradaki doğruyu ya da yalanı keşfedeceğim." Kraliçe Kettricken giyindiği için biraz gecikmişti. Kısa beyaz kürk ceket, mor pantolon ve çizmeler. Uzun Dağ kılıcı yanındaydı ve Burrich kalın başlıklı binici pelerini ve eldivenlerle kapıda duruyordu. Kettricken insanın şımarık bir çocukla konuşacağı gibi konuştu. "Misafirlerinin yanına dön. Neal-bay'e ben at süreceğim."

"Men ediyorum!" Regal'in sesi tuhaf bir şekilde tiz çıkmıştı. Odayı aniden bir sessizlik doldurdu.

Kraliçe Kettricken odada bulunan herkesin zaten bildiği bir şeye işaret etti. "Bir prens kraliçeyi men edemez. Bu gece gidiyorum."

Regal'in yüzü morardı. "Bu bir hile, Piç'in Buckkeep'i karga viya boğmak ve halka korku aşılamak için bir entrikası. Neat-bay'e saldırı olduğuna dair bir haber gelmedi."

"Susun!" Kral konuşmuştu. Odadaki herkes dondu. "FitzChi-v.ılry? Lanet olsun, o adamı bırak. FitzChivalry önümde dur. Ra-I ıı ir ver. Haberi nereden aldın?"

Yeleğimi tekrar düzelttim ve saçlarımı geriye yatırdım. Kralımın önünde durmaya giderken çıplak ayaklarımın ve darmadağınık saçlarımın utanç verici bir şekilde farkındaydım. Derin bir ne-l' > alıp verdim. "Rüyamda gördüm efendim. Kabarcıklı Adam'ın, bil su göletinde haykırdığını. Bana Neatbay'deki Kızıl Gemiler'i gflsterdi."

Hiçbir kelimeyi vurgulamaya cesaret etmedim. Karşılarında H ıi bir şekilde durdum. Muhafızlardan biri inanmayarak homur-'I indi. Burrich'in çenesi düştü ve gözleri büyüdü. Kettricken yalnızca şaşkın görünüyordu. Yatakta Kral Shrevvd gözlerini kapadı >' yavaşça nefes verdi.

Sarhoş," dedi Regal. "Çıkarın onu buradan." Regal'in sesinde 'lılı.ı önce hiç bu kadar tatmin duymamıştım. Muhafızları beni Iı krar tutmak için hızla davrandılar.

"Tıpkı..." Kral derin bir nefes aldı, acıyla açıkça savaşarak, ? nncttiğim gibi." Bir parça güç buldu. "Emrettiğim gibi. Git. HE-MI'.N!"

Kollarımı şaşkına çevrilmiş muhafızlardan kurtardım. "Evet, M.i|<\s!eleri," dedim sessizliğe. Herkesin yararına açıkça konuşlum "Bütün savaş gemileri Neatbay'e sevkedilecek ve mümkün Olduğunca çok balıkçı teknesi harekete geçirilecek. Ve var olan bütün atlar Kerfin komutası altında karadan gönderilecek."

"Evet." Kral kelimeyi iç geçirir gibi söylemişti. Yutkundu, ne-!? . ildi, gözlerini açtı. "Evet, böyle emrettim. Şimdi git." "Şarap alır mısınız kulum?" Soytarı yatağın diğer tarafında gö-

ründü. Bir ben irkildim. Soytarı buna gizlice gülümsedi. Sonra kralın üzerine eğilip kafasını kaldırmasına ve şarabı yudumlamasına yardım etti. Kralıma iyice, iyice eğilerek reverans yaptım. Doğruldum ve odadan çıkmak için döndüm.

"İstersen benim muhafızlarımla at sürebilirsin," dedi Kraliçe Kettricken bana.

Regal'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kral sana gitmeni söylemedi!" dedi Kettricken'a öksürür gibi.
"Men de etmedi." Kraliçe dimdik ona baktı.

"Kraliçem!" Kettricken'ın muhafızlarından biri kapıda belirdi. "Gitmeye hazırız." Ona şaşkınlıkla baktım. Kettricken yalnızca kafa salladı.

Bana baktı. "Acele etsen iyi edersin Fitz. Tabii böyle gelmeyi planlamıyorsan."

Burrich kraliçe için pelerinini çıkardı: "Atım hazır mı?" diye sordu Kettricken muhafızına.
"Hands siz inene kadar kapıda olacağına söz verdi."

"Hazırlanmak için bir iki dakikaya ihtiyacım var," dedi Burrich yavaşça. Bunu bir rica olarak dile getirmediğini fark ettim.

"Gidin o halde. İkiniz de. Bize mümkün olduğunca çabuk yetişmeye çalışın."

Burrich başını salladı. Benimle odama geldi, odamda ben giyinirken giysi sandığımdan kendine bir kış kıyafeti buldu.
"Saçını geriye tara ve yüzünü yıka," diye emretti bana ters ters. "Savaşçılar bu saatte uyandırılmayı bekliyormuş gibi görünen adamlara daha çok güven duyarlar."

Tavsiyesine uydum ve sonra merdivenlerden aşağı aceleyle indik. Sakat ayağı bu akşam unutulmuşa benziyordu. Avluya vardığımızda Sooty ve Ruddy'yi getirmeleri için ahır işçilerine bağırmaya başladı. Bir başka çocuğu Kerfi bulmaya ve emirleri iletmeye yolladı ve bir diğerini de ahırlardaki bütün atları hazırlamaya.

I)ört adamı kasabaya gönderdi; birini savaş gemilerine, diğer üçünü meyhaneleri dolaşıp balıkçı teknelerini harekete geçirmeye. Çalışma şeklinin hızını kıskandım. Atlarımıza binene kadar komutayı benden almış olduğunun farkına varmadı. Birdenbire rahatsız göründü. Ona gülümsedim. "Tecrübe konuşur," dedim ona.

Kapılara doğru at sürdük. Burrich, "Kraliçe Kettricken'a sahil yoluna ulaşmadan yetişmeliyiz," derken, bir muhafız yolumuzu kesmek için öne çıktı.
"Durun!" emrini verdi, sesi kelimeyi telaffuz ederken kırılarak.

Atlarımız korkuyla geri çekildi. Dizginleri çekip durdurduk. "Bu da nesi?" dedi Burrich.

Adam katıydı. "Siz geçebilirsiniz, efendim," dedi Burrich'e saygıyla. "Ama Piç'in Buckkeep'ten dışarı çıkarılmaması için emir aldım."

"Piç mi?" Burrich'in sesinde daha önce hiç böyle öfke duymamıştım. '"FitzChivalry, Prens Chivalry'nin oğlu," de." Adamın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Hemen söyle!" diye bağırdı Burrich ve kılıcını çekti. Birdenbire olduğundan iki kat büyük göründü. Öfkesi hissedebildiğim dalgalar halinde yayılıyordu.

"FitzChivalry, Prens Chivalry'nin oğlu," dedi adam. Bir nefes aldı ve yutkundu. "Ama ona nasıl hitap edersem edeyim, emir aldım. Dışarı çıkması yasak."

"Kraliçemizin onunla birlikte at sürmemizi ya da ona mümkün olduğunca hızlı yetişmemizi emrettiğini duyalı bir saat bile olmadı. Aldığın emirlerinin onunkilerden üstün olduğunu mu söylüyorsun?"

Adam kararsız göründü. "Bir dakika efendim." Muhafız odasına girdi.

Burrich homurdandı. "Onu eğiten her kimse utanmalı. Onurumuzun bizi atımızı üzerine sürmekten alıkoymasına güveniyor tamamıyla."

vindiğimden değil, kalanları temizlemek olsa bile sonunda bir ŞQ] yapma şansım olacağından. Burrich'e baktım. Öfke yayıyordu.
"Burrich?" dedim.

"Bir kurt, değil mi?" Burrich karanlığa doğru istemeden konuşmuştu. At sürerken doğrudan ileriye bakıyordu. Ağzının duruşunu biliyordum.
Kurt olduğumu biliyorsun. Sırıtık, dil çıkaran, alaycı bir cevap.
Burrich dürtülmüş gibi yana çekildi.

"Gecegözleri," diye itiraf ettim yavaşça, adının imgesini insan kelimelerine dökerek. İçime bir korku düştü. Burrich onu hissetmişti. Biliyordu. Bundan böyle herhangi bir şeyi inkar etmenin anlamı yoktu. Ama bunda küçük bir parça

ferahlama da vardı. Yaşadığım yalanlardan ölesiye yorulmuştum. Burrich sessizce, bana bakmadan at sürmeye devam etti. "Böyle olmasını istememiştim. Sadece oldu." Bir açıklama. Özür değil.

Ona seçenek bırakmadım. Gecegözleri, Burrich'in sessizliği karşısında daha alaycı oluyordu.

Elimi Sooty'nin boynuna koyup orada sıcaklık ve rahatlama bulmaya çalıştım. Bekledim. Burrich yine de bir şey demedi. "Asla onaylamayacağını biliyorum," dedim yavaşça. "Ama bu seçebileceğim bir şey değil. Bu olduğum şey."

Hepimizin olduğu şey bu. Gecegözleri kendinden hoşnut bir şekilde sırıttı. Hadi, Sürünün Kalbi, konuş benimle. Beraber iyi unlanmayacak mıyız?

Sürünün Kalbi mi? diye merak ettim.

Kendi adı olduğunu biliyor. Ona böyle hitap ediyorlar, onu taparcasına seven bütün o köpekler takipte koku yakalayıp havladıklarında. Birbilerine böyle sataştılar. "Sürünün Kalbi burada, harada, av burada ve ben onu senin için buldum, senin için!"Bu Yüzden hepsi havladı ve ona havlayarak ilk haber veren olmaya j (ılıştılar. Ama artık hepsi gitti, uzaklara götürüldü. Onu bırak-

maktan hoşlanmadılar. Biliyorlardı, cevap veremese bile duyduğunu biliyorlardı. Onları hiç duymadın mı?

Sanırım duymamaya çalıştım.

Yazık. Sağırlığı seçmek niye? Ya da dilsizliği?

"Bunu benim yanımda yapmak zorunda mısın?" Burrich'in sesi sertti.

"Özür dilerim," dedim, gerçekten gücendiğinin ciddi bir şekilde farkında olarak. Gecegözleri tekrar kıs kıs güldü. Onu görmezden geldim. Burrich bana bakmayacaktı. Bir süre sonra Ruddy'yi dürttü ve Kettricken'm muhafızlarını yakalamak için eşkin sürmeye başladı. Tereddüt ettim, sonra onu izledim. Kettricken'a Buck-keep'ten ayrılmadan yaptığı her şeyi resmi bir şekilde rapor etti ve Kettricken sanki böyle raporlara alışıkmış gibi ciddi bir şekilde başını salladı. Onun bir işaretiyle geride kalıp solunda at sürmekle şereflendirildik, bu sırada muhafız yüzbaşısı olan kadın, Foxglove sağında at sürüyordu. Şafak bizi bulmadan Buckke-ep'teki atlı askerlerin kalanı bize yetiştiler. Bize katıldıklarında, atları soluklanabilsin diye, Foxglove sürüşü bir süre yavaşlattı. Ama bir pınara gelip de bütün hayvanların su içmesine izin verdikten sonra kararlı bir şekilde ilerledik. Burrich benimle konuşmadı.

Yıllarca önce Verity'nin maiyetinde Neatbay'e bir yolcululuk yapmıştım. O zaman beş günümüzü almıştı, ama yük arabaları ve tahtırevanlarla, hokkabazlar, müzisyenler ve uşaklarla yolculuk etmiştik. Bu kez atla, deneyimli savaşçılarla yolculuk ediyorduk ve geniş sahil yolunda gitmemiz gerekmiyordu. Bizi kayırmayan tek şey havaydı. Dışardaki ilk günümüzde öğleye doğru bir kış fırtınası bastırdı. Çok berbat bir sürüştü, sadece bedensel rahatsızlık yüzünden değil, esen rüzgarların dost gemilerimizi yavaşlatacağından duyduğumuz tedirginlik yüzünden de. Yolumuz bizi ne zaman suyu tepeden gören bir yere getirse, gözlerim yelkenleri arıyordu, ama hiç görmedim.

Foxglove'un belirlediği hız ısrarlıydı, ama ne at, ne de sürücü için yıkıcı değildi. Sık mola verilmese de ilerleyiş hızını değiştiriyor ve hiçbir hayvanın susamamasını sağlıyordu. Böyle molalarda atları için arpa ve sürücüleri için sert ekmekle kurutulmuş balık vardı. Eğer herhangi biri bizi izleyen bir kurt fark ettiyse bile bundan bahsetmedi. İki tam gün sonra şafak bulutların arasında açılan bir gedikten bizi bulduğu sırada, Neatbay'e açılan geniş nehir vadisine tepeden bakıyorduk.

Bayguard, Neatbay'in kal esiydi. Ve Dük Kel var ile Leydi Gra-ce'in evleri, Rippon Dukalık'inin kalbiydi. Gözcü kulesi kumlu bir kayalığın üzerinde, kasabanın yukarısındaydı. Kale uygun bir mevkiye inşa edilmişti, ama bir dizi topraklı duvar ve hendekle de takviye edilmişti. Bir keresinde bana hiçbir düşmanın ikinci duvarı geçmeyi başaramadığı söylenmişti. Bu artık doğru değildi. Durduk ve yıkıma baktık.

Beş Kızıl Gemi hâlâ sahile yanaşık durumdaydı. Çoğunlukla küçük balıkçı tekneleri olan Neatbay gemileri, sahil boyunca yanmış ve batmış birer enkazdı. Akıncılar yok ettiğinden bu yana dalgalar onlarla oynamıştı. Kararmış binalar ve için için yanan enkaz yanaşmış oldukları yerin yakınındaydı. Foxglove üzengilerine ba-sıp ayağa kalktı, gözlemlerini kasaba ve kaleyle ilgili bildikleriyle birleştirerek Neatbay'i işaret etti, "Sığ ve tamamen kumluk bir koy. Bu yüzden deniz alçaldığnıda sular geri çekiliyor. Gemilerini karanın çok yakınında bırakmışlar. Eğer onları geri çekilmeye zorlayabilirsek, bunu deniz alçalınca gemileri kuma saplanmışken yapmalıyız. Kasabayı sıcak bir bıçağın tereyağını kestiği gibi kesmişler; savunmak için fazla çaba gösterildiğinden şüpheliyim, gerçekten savunulabilir değil. Büyük ihtimalle ilk Kızıl Gemi göründüğünde herkes kaleye yöneldi. Dışadalılar kendilerine yol açmak için üçüncü dairede savaşmışlar gibi geliyor bana. Ama Kel-var onları neredeyse süresiz uzak tutuyor olmalıydı. Dördüncü

duvar taştan. İnşa edilmesi dört yıl sürdü. Bayguard'm iyi bir kuyusu vardır ve ambarları kışın bu vaktinde bile buğdayla dolup taşıyordur. İhanete uğramadığı sürece düşmeyecektir." Foxglove işaret etmeyi bıraktı ve tekrar eyerine oturdu. "Bu saldırı hiç de mantıklı değil," dedi daha da düşünceli bir şekilde. "Kızıl Gemiler uzun bir kuşatmayı sürdürmeyi nasıl umabilirler? Özellikle bizim güçlerimiz tarafından saldırıya uğrarken?"

"Cevap kimsenin Bayguard'm yardımına gelmesini beklemedikleri olabilir," dedi Kettricken kısa ve öz bir şekilde. "Talan etmek için kasaba var ve belki başka gemiler de bekleniyor." Kerf e döndü, eliyle Foxglove'un yanına gitmesini işaret etti. "Benim savaş tecrübem yok," dedi samimi bir şekilde. "Bunu siz ikiniz planlamak zorundasınız. Ben artık bir asker olarak dinliyorum. Şimdi ne yapmalıyız?"

Burrich'in yüzünü buruşturduğunu gördüm. Böylesi bir dürüstlük takdir edilecek bir şeydi, ama her zaman iyi bir liderlik değildi. Foxgloye ve Kerfin birbirlerini tarttıklarını gördüm. "Kraliçem, Kerfin benden daha fazla savaş tecrübesi var. Onun emirlerini dinlerim," dedi Foxglove yavaşça.

Kerf biraz utanmış gibi bakışlarını yere çevirdi. "Burrich, Chi-valry'nin adamıydı. Benden çok daha fazla savaş gördü," dedi kısrağının boynuna doğru. Aniden başını kaldırdı. "Size onu tavsiye ederim Kraliçem."

Burrich'in yüzünde çelişen duygular mücadele ediyordu. Bir an için gözleri parladı. Sonra bir tereddütün büyüdüğünü gördüm.

Sürünün Kalbi, senin için güzel avlanacaklar, dedi Gecegöz-leri ona.

"Burrich, komutayı devral. Senin için cesaretle savaşacaklar."

Kraliçe Kettricken'ın, Gecegözleri'nin düşüncesini neredeyse yankılamasıyla tüylerim diken diken oldu. Oturduğum yerden Burrich'in üzerinden bir ürperti geçtiğini gerçekten gördüm. Eye-

rinde doğruldu. "Bu düz topraklarda onları şaşırtmak gibi bir umudumuz yok. Ve şimdiden kazanmış oldukları üç daire onlar için bir savunma aracına dönüşebilir. Çok büyük bir kuvvet değiliz. En çok sahip olduğumuz şey, Kraliçem, zaman. Onları hapsedebiliriz. Temiz suya erişimleri yok. Eğer Bayguard dayanırsa, biz de Dışadalıları oldukları yerde, üçüncü siperle duvar arasında kapana kıstırırsak, gemilerimizin ulaşmasını bekleyebiliriz. O zaman onlara saldırmak mı, yoksa onları açlıktan mı öldürmek istediğimize karar verebiliriz."

"Bu bana akıllıca göründü," diye onayladı kraliçe.

"Gemilerinde en azından küçük bir kuvvet bırakmadılarsa ap-tallar demektir. Onlarla hemen ilgilenmeliyiz. Sonra gemilere, (ğer Dışadalılardan biri bizi geçmeyi başarır ve kaçmaya çalışırsa öldürmelerini emrederek kendi muhafızlarımızı yerleştirmeliyiz. Böylece Veliaht Verity'nin donanmasına ekleyecek gemileriniz ı ılacak."

"Bu da mantıklı geliyor." Fikir Kettricken'ı açıkça hoşnut etmişti.

"Ama sadece düzenli ve hızlı hareket edersek. Henüz farkımıza varmadılarsa bile çok geçmeden varacaklar. Muhakkak ki, dununu bizim kadar net görecekler. Oraya gitmek, kaleyi kuşatanları kontrol altında tutmak ve gemileri koruyanları yok etmek zo-M nidayız."

Kerf ve Foxglove başlarıyla onaylıyorlardı. Burrich onlara bak-ıı "Okçularınızı kalenin etrafındaki dairemiz için istiyorum. Onla-ıı orada tutmak istiyoruz, yakın dövüşe girmek değil. Basit bir şekilde onları oldukları yerde tutun. Duvarı nereden yardılarsa, ora-dan dışarı sızmaya çalışacaklar. En büyük güçle orayı koruyun, una bütün dış duvarı gözleyin. Ve şu an için dış duvara girmeye çalışmayın. Bırakın bir kasedeki yengeçler gibi seğirsinler."

Her iki yüzbaşı da başlarını salladılar. Burrich devam etti.

"Gemiler için kılıç istiyorum. Dövüşün pis olacağını bilin. Tek kaçış yollarını koruyacaklardır. Birkaç okçu da gönderin ve ateş okları hazırlasınlar. Eğer her şey başarısız olursa, gemileri yakın. Ama önce onları ele geçirmeyi deneyin."

"Rurisk!" Arka sıralardan biri bir çığlık attı. Bütün başlar suya döndü. Rurisk, Neatbay'in kuzey çentiğini dönüyordu. Bir anda ikinci bir yelken göründü. Arkamızda atlı savaşçılar bir bağırtı kopardılar. Ama gemilerimizin arkasında, derin suda demirlemiş, ölü bir adamın karnı kadar beyaz ve yelkenleri şişmiş bir gemi yüzüyordu. Onu gördüğüm an, bir dehşet hissiyle bağırsaklarım buz kesti.

"Beyaz gemi!" dedim tıkanarak. Korku neredeyse acı gibi bir ürperti geçirdi içimden.

"Ne?" diye sordu Burrich irkilerek. O gün bana söylediği ilk kelimeydi.

"Beyaz gemi!" diye tekrarladım ve elimle işaret ettim,

"Ne? Nerede? O mu? O bir sis yığını. Gemilerimiz orada, limana geliyorlar."

Baktım. Haklıydı. Ben izlerken sabah güneşinde eriyen bir sis yığını. Korkum alaylı bir kahkahanın hayaleti gibi geri çekildi. Ama gün birden daha soğuk geldi ve fırtına bulutlan arasında açmış güneş, zayıf ve sulu bir şey olarak göründü. Günün üzerinde kötü bir renk tonu, fena bir koku gibi kaldı.

"Güçlerinizi ayırın ve onları şimdi yayın," dedi Burrich yavaşça. "Gemilerimizin sahile girerken herhangi bir direnişle karşılaşmasını istemeyiz. Hızla, hemen. Fitz. Kızıl Gemiler'e saldıracak kuvvetlerle gideceksin. Rurisk sahile çektiğinde

orada ol ve gemi-dekilerin kararlaştırdıklarımızdan haberdar olmalarını sağla. O Kızıl Gemiler temizlenir temizlenmez, bütün savaşçıların Dışadalıla-rı kontrol altında tutmak için bize katılmasını isteyeceğiz. Dük Kelvar'a ne yaptığımızı iletebilmek isterdim. Sanırım çok geçme-

den görecektir. Pekala, işe koyulalım."

Etrafta bir kargaşa oldu, bazıları Kerf le Foxglove arasında koşuşturdu, ama şaşırtıcı derecede kısa bir sürede kendimi Foxo]Q_ ve'un arkasında bir grup askerle birlikte at sürerken buldum. Ki lıcım vardı, ama gerçekte yaz boyunca çok rahat ettiğim baltarn arıyordum.

Hiçbir şey planlandığı kadar düzenli olmadı. Dışadalılaria kasaba enkazında, sahile varmadan epey önce karşılaştık. Gemilerine doğru hareket ediyorlardı ve bir grup esir yüzünden yavaş ilerliy0r_ lardı. Akıncılara saldırdık. Bazıları durdu ve savaştı, bazıları esirJe. rini bırakıp atlarımızın önünde koştu. Birliklerimiz çok geçmeden Neatbay'in hâlâ için için yanmakta olan binaları ve enkaz yığıntıları arasına dağıldı. Kuvvetlerimizin bir kısmı esirlerin iplerini kesmek ve onlara ellerinden geldiğince yardım etmek için kaldı. Foxglove gecikmeye küfretti, çünkü kaçmış olan Akıncılar gemileri uyaracak-lardı. Az sayıda askeri yıpranmış kasaba halkına yardımcı olmaları için bıraktıktan sonra hızla kuvvetimizi ikiye ayırdı. Ölü bedenleri^ kokusu ve kavrulmuş kerestelere düşen yağmur Forge'la ilgili hatıralarımı beni neredeyse insanlıktan çıkaran bir berraklıkla canlandırdı. Her yerde cesetler vardı, bulmayı beklediğimizden çok daha fazla. Bir yerlerde yıkıntıların arasında etrafı kolaçan eden bir kurdu hissettim ve onda teselli buldum.

Foxglove şaşırtıcı yeteneğiyle üzerimize bir lanetmiş gibi çöktü ve sonra sallardaki çatlağı doldurarak yanındakileri yeniden düzene soktu. Kızıl Gemiler'in üzerine yürüdü ve tam o sırada birinin geri çekilen akıntıya indiği gördü. Yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu, ama ikinci bir geminin paçayı kurtarmasını engellemek için vaktinde yetiştik. Onları şaşırtıcı bir şevkle öldürdük. Fazla değillerdi, sadece kürekçi tayfası. Hatta onları gemilerin oturak tahtalarında bağlı uzanmakta olan esirlerinin büyük kısmını öldürmeden yok etmeyi de başardık. Paçayı kurtaran ge-

minin de aynı şekilde yüklü olduğundan şüphelendik. Bu nedenle, kendi kendime elimizden kaçan geminin Rurisk ya da diğer gemilerden biriyle karşılaşmasının ilk başta planlanmamış bir şey olduğunu tahmin ettim.

Ama Kızıl Gemiler görünüşte rehinlerle birlikte gitmeye hazırlanıyordu. Nereye? Sadece bir an için gördüğüm hayalet bir gemiye mi? Beyaz gemiyi düşünmek bile ürpermeme ve kafamda acı başlangıcına benzer bir baskıya yol açıyordu. Belki de rehinlerini boğmaya ya da onları, nasıl yapılıyorduysa, İşlemeye niyetliydiler. O an buna fazla kafa yoracak bir konumda değildim, ama bilgiyi Chade için bir kenara sakladım. Sahile yaklaştırılmış gemilerden kalan üçünün de bir grup savaşçısı vardı ve Burrich'in öngördüğü kadar umutsuz bir şekilde dövüşüyorlardı. Bir gemi fazla heyecanlı bir okçu tarafından ateşe verildi, ama diğerleri sağlam ele geçirildi.

Rurisk sahile çekildiğinde bütün gemileri ele geçirmiştik. Şimdi kafamı kaldırıp Neatbay'e bakmak için vaktim vardı. Beyaz gemiden iz yok. Belki de sadece bir bulut yığınıydı. Rurisk'm arkasından Constance ve daha sonra da balıkçı teknelerinden küçük bir filo ve hatta bir çift ticaret gemisi geldi. Çoğu sığ limanda açığa demirlemek zorunda kaldı, ama güvertelerin deki adamlar hızla sahile çıkarıldı. Savaş gemisi mürettebatı kaptanlarının neler olup bittiğini öğrenmesini beklediler, ama balıkçı tekneleri ve ticari gemi-lerdekiler yanımızdan geçip doğrudan kuşatılmış kaleye yöneldiler.

Savaş gemilerindeki eğitimli tayfalar çok geçmeden onlara katıldı ve kalenin dış duvarlarına vardığımızda gerçek bir düzen değilse bile bir işbirliği tutumu vardı. Serbest bıraktığımız esirler gıdasızlık ve susuzluktan zayıf düşmüşlerdi, ama çabucak kendilerine geldiler ve bize dış siperler hakkında bilgi vermekte gecikmediler. Öğleden sonra kuşatmacıları kuşatma altına aldık. Güçlükle.

Burrich savaş gemilerimizden en azından birinin suda bütün mürettebatıyla tetikte olması konusunda herkesi ikna etti. Önsezisinin doğru olduğu ertesi sabah iki Kızıl Gemi daha körfezin kuzey ucunda görününce kanıtlandı. Rurisk onları kaçırdı, ama bundan tatmin olamayacağımız kadar hızla kaçtılar. Hepsi de sahilin yukarısında yağmalanacak savunmasız bir kasaba bulacaklarını biliyordu. Balıkçı teknelerinin birçoğu gecikerek onları kovaladı, yine de Akıncıların kürekli gemilerini yakalama şansları çok azdı.

Bekleyişin ikinci gününde sıkılmaya ve rahatsız olmaya başladık. Hava tekrar bozmuştu. Sert ekmek küf tadı vermeye başlamıştı, kurutulmuş balık artık tamamen kuru değildi. Bizi neşelendirmek için Dük Kelvar, Bayguard üzerinde sallanan flamasının yanına Altı Dükalık'ın Buck bayrağını çekmiş, böylece bizi fark ettiğini de bildirmişti. Ama bizim gibi

bir bekleme stratejisi seçmişti. Dışadalılar hapsedilmişti. Ne bizi yarıp geçmeye, ne de kaleye yaklaşmaya girişmemişlerdi. Herkes kıpırtısız ve beklemedeydi.

"Uyarıları dinlemiyorsun. Hiç dinlemedin," dedi Burrich bana yavaşça.

Gece inmişti. Geldiğimizden bu yana ilk kez birlikte biraz zaman geçiriyorduk. Bir kütüğe oturdu, yaralı bacağım önüne doğru uzattı. Ellerimi ısıtmaya çalışarak ateşe doğru ilerledim. Kraliçe için kurulmuş geçici bir barınağın dışında, çok dumanlı bir ateşin karşısındaydık. Burrich onun Neatbay'de sağlam kalmış binalardan birine yerleşmesini istemiş, ama o savaşçılarına yakın olmakla ısrar ederek reddetmişti. Muhafızları barınağına ve ateşine serbestçe gelip gidiyordu. Burrich bu samimiyete kaşlarını çattı, ama sadakatini de uygun buldu. "Baban da böyleydi," dedi aniden, Kettricken'ın muhafızlarından ikisi barınağından çıkıp hâlâ nöbetle olan diğerlerinden nöbeti devralmaya giderlerken.
"Uyarıları dikkate almaz mıydı?" dedim şaşkınlıkla.

Burrich kafasını iki yana salladı. "Hayır. Sürekli askerleri gelir giderdi, günün her saati. Seni yaratacak mahremiyeti nasıl bulduğunu hep merak etmişimdir."

Şaşkınlıkla bakmış olmalıyım ki, Burrich de aniden kızardı. "Özür dilerim. Yorgunum ve bacağım... rahatsız. Ne dediğimi düşünmedim."

Beklenmedik bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil," dedim, değildi de. Gecegözleri'ni fark ettiğinde beni tekrar uzaklaştıracağından korkmuştum. Bir şaka, sert bir şaka bile kabulümdü. "Uyarılardan bahsediyordun?" dedim.

İç geçirdi. "Kendin söyledin. Olduğumuz gibiyiz. Ve o da söyledi. Bazen sana seçim hakkı vermezler. Sadece sana bağlanırlar."

Karanlıkta bir yerlerde bir köpek uludu. Gerçekte bir köpek değildi. Burrich bana ters ters baktı. "Onu kontrol edemiyorum," diye itiraf ettim.

Ne de ben seni. Neden bir diğerinin üzerinde hakimiyet kurmalı?
"Kişisel konuşmalardan da uzak durmuyor," dedim.

"Kişisel herhangi bir şeyden de," dedi Burrich yansızca. Bilen bir adamın sesiyle konuştu.

"Onu... hiç kullanmadığım söylediğini sanmıştım." Burada bile yüksek sesle "İzan" diyemezdim.

"Kullanmadım. Ondan hayır gelmez. Sana daha önce söylediğim şeyi şimdi açıkça söyleyeceğim. Seni... değiştirir. Eğer ona teslim olursan. Eğer onu yaşarsan. Kesemiyorsan, en azından onu arama. Sakın..."
"Burrich?"

İkimiz de sıçradık. Karanlıktan sessizce gelip ateşin diğer yanında duran Foxglove'du. Ne kadarını duymuştu?
"Evet? Bir sorun mu var?"
Karanlıkta yere çömelmiş, ellerini ateşe doğrultmuştu. İç ge-

çirdi. "Bilmiyorum. Bunu nasıl sorarım? Hamile olduğunun farkında mısın?"
Burrich'le ben bakıştık. "Kimin?" diye sordu Burrich.

"Benim de iki çocuğum var, biliyorsun. Ve muhafızlarının çoğu da kadın. Her sabah kusuyor ve ahududu yaprağı çayı içiyor. Tuzlanmış balığa öğürmeden bakamıyor bile. Burada olmamalıydı." Foxglove başıyla çadırı işaret etti.
Ah. Dişi tilki.
Kapa çeneni.
"Bizden tavsiye istemedi," dedi Burrich dikkatle.

"Buradaki durum kontrol altında. Onu Buckkeep'e geri gön-dermemek için bir neden yok," dedi Foxglove sakince.

"Onu bir yere 'geri göndermeyi' hayal edemem," dedi Burrich. "Sanırım bu onun kendi başına vereceği bir karar."
"Ona önerebilirsin," dedi Foxglove.

"Sen de öyle," diye karşılık verdi Burrich. "Onun muhafız yüz-basışısın. Haklı olarak seni ilgilendirir."

"Her gece kapısında nöbet tutan ben değilim," diye itiraz etti Foxglove.

"Belki de tutmalısın," dedi Burrich, sonra, "Artık bildiğine göre," diye de sertçe ekledi.

Foxglove ateşe baktı. "Belki de tutmalıyım. Soru şu, ona Buckkeep'e kadar kim eşlik edecek?"

"Bütün kişisel muhafızları elbette. Bir kraliçe daha azıyla yolculuk etmemeli."
Karanlıkta bir yerlerden ani bir çığlık duyuldu. Ayağa fırladım.

"Ağır ol!" diye azarladı beni Burrich. "Bekle. Ne olduğunu öğrenene kadar fırlama!"

Bir dakika içinde kraliçenin muhafızlarından Whisfie ateşimize ulaştı. Rapor vermek için Foxglove'un önünde durdu, "İki saldırı. Güney kulesinin tam altındaki gedikten çıkmaya çalıştılar. Ve

bir kısmı da..."

Bir ok içinden geçti ve söylemeye başladığı her neydiyse onu ondan sonsuza kadar aldı. Dışadalılar aniden tepemize bindiler, aklımın alabileceğinden daha fazlası ve hepsi de kraliçenin çadırına yöneliyordu. "Kraliçeye!" diye bağırdım ve çığlığımı hattın ilerisinde duymanın zayıf rahatlığını yaşadım. Üç muhafız çadırdan fırlayıp sırtılarını çadırın derme çatma duvarlarına verdiler, bu sırada Burrich'le ben de önünde mevzi aldık. Kılıcımı elimde buldum ve göz ucuyla ateşin Burrich'in yüzünde kırmızı kırmızı yansımakta olduğunu gördüm. Kraliçe aniden çadırın kapısında belirdi.

"Beni korumayın!" diye azarladı bizi. "Savaşın olduğu yere gidin."

"Savaş burada, leydim," diye homurdandı Burrich ve aniden fazla yaklaşmaya cesaret etmiş bir adamın kolunu koparmak için ileri çıktı. O kelimeleri açık bir şekilde hatırlıyorum ve Burrich'in o adımları attığını gördüğümü hatırlıyorum. O geceyle ilgili son mantıklı hatıram bu. Ondan sonra her şey bağırtılara, kana, metal ve ateşe dönüştü. Etraîmdaki askerler ve Akıncılar ölümüne dövüşürken duygu dalgaları üzerime çarptı. Çok önce biri çadırı ateşe vermişti. Onun yükselen alevleri savaş alanını bir sahne gibi aydınlatıyordu. Kettricken'ı cüppesi iliklenip bağlanmış, donmuş zeminde ayaklan çıplak gördüğümü hatırlıyorum. Tuhaf bir şekilde uzun Dağ kılıcını iki eliyle kavramıştı. Başka zaman olsa dikkatimi dağıtacak kavrayışı ölümcül bir savaş dansı yaratıyordu.

Dışadalılar ortaya çıkmaya devam ettiler. Verity'nin bağırarak buyruklar verdiğini duyduğumdan emindim, ama hiçbirinden bir anlam çıkaramıyordum. Gecegözleri zaman zaman ortaya çıkıyor, hep ışığın kenarında dövüşüyor, ani bir kürk ve diş atağı uzun bir yara açıyor, ağırlığıyla bir Akıncının tökezlemesini sağlıyordu. Burrich ve Foxglove bir ara işler bizim için kötü giderken sırt sırta dövüştüler. Kraliçeyi koruyan dairenin bir parçasıydım. En

azından onun aslında yanımda savaştığını fark edene kadar öyle olduğumu düşünüyordum.

Bir ara kılıcımı düşürüp bir Akıncının düşmüş baltasını kaptım. Çamura ve kana bulanmış kılıcımı ertesi gün donmuş zeminden aldım. Ama o an Verity'nin hediyesini daha vahşice etkili bir silah için atmakta tereddüt etmemiştim. Biz dövüşürken düşünecek sadece şimdi vardı. Savaşın son dalgası döndüğünde bunun bilgeliğini düşünmedim, Neatbay Kasabası'nın gece karanlığında ateş kokan enkazına yayılmış düşmanı kovaladım ve avladım.

Burada doğruyu söylemek gerekirse, Gecegözleri ve ben beraber iyi avlandık. Gecegözleri homurdanıp daha ufak bir adamın kılıcının yoluna vahşice çıkarken, son kurbanımla ben burun buruna, baltalarımız birbirine değerek durduk. Gecegözleri hasmının işini ben kendi adamımı öldürmeden saniyeler önce bitirdi.

O son katliam bana vahşi ve acımasız bir zevk verdi. Gece-gözleri'nin nerede vazgeçtiğini ve benim nerede başladığımı bilmiyordum; sadece kazandığımızı ve ikimizin de hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Sonrasında birlikte su bulmaya gittik. Umumi bir kuyunun kovasından güzelce içtik, ellerim ve yüzümdeki kanı yıkadım. Sonra yere çöktük ve sırtlarımızı kuyunun tuğla duvarına yaslayıp güneşin kalın sisin ardından doğuşunu seyrettik. Gecegözleri yanımda sıcakcık yatıyordu ve düşünmüyorduk bile.

Sanırım biraz kestirdim, çünkü benden hızla ayrılınca itelenerek uyandım. Başımı kaldırıp bakınca onu neyin irkiltiğini gördüm, sadece bana dikkatle bakmakta olan korkmuş bir Neatbay kızı. Sabah güneşi kırmızı saçında parıldıyordu. Elinde bir kova vardı. Ayağa kalktım ve sırıttım, baltamı selam niyetine kaldırdım, ama kız korkmuş bir tavşan gibi yıkılmış binaların arasından sıvıştı. Gerindim, sonra uzayıp giden sisin arasına kraliçenin çadırının olduğu yere gittim. Yürürken geçen gece avlanan kurdunun görüntülerini yavaş yavaş hatırladım. Hatıralar çok keskin, çok

kırmızı ve siyahtı; onları zihnimin derinliklerine ittim. Burrich'in uyarısıyla kastettiği bu muydu?

Olup biten her şeyi anlamak gün ışığında bile hâlâ zordu. Kraliçenin barınağından kalanların etrafındaki kararmış toprak çamur içindeydi. Savaşın en yoğun olduğu, düşmanların çoğunun öldüğü yer burasıydı. Bazı cesetler kenara çekilmiş ve üstüste yığılmıştı. Diğerleri hâlâ öldükleri yerde yatıyorlardı. Onlara bakmaktan kaçındım. Korku ve öfkeyle öldürmek başka, insanın kendi yaptığını sabahın soğuk gri ışığında düşünmesi başka bir şeydir.

Dışadalıların kuşatmamızı kırmaya çalışmaları anlaşılabilir değildi. Belki de gemilerine doğru yol açma ve bir ya da ikisini geri alma şansları vardı. Saldırının kraliçenin çadırına odaklanması-daha da az anlaşılabilir bir şeydi. Siperlerden kurtulduklarında, neden hayatta kalma şanslarına tutunup sahile yönelmemişlerdi?

"Belki," dedi Burrich, be" bacağındaki kızgın şişliği yoklarken dişini gıcırdatarak, "kaçma umutları yoktu. Ölmeye karar vermek ve sonra bunu yapmadan önce mümkün olduğunca çok zarar vermek onların Dışadalı âdeti. Bu yüzden kraliçemizi öldürme umuduyla buraya saldırdılar."

Burrich'i savaş meydanında topallarken bulmuştum. Benim cesedimi aramakta olduğunu söylemedi. Beni gördüğü zamanki rahatlaması bunun yeterli kanıtıydı.

"O çadırda kraliçenin olduğunu nerede biliyorlardı?" diye yüksek sesle düşündüm. "Sancak asmadık, bir bildiri yayımlamadık. Burada olduğunu nerede biliyorlardı? İşte. Daha iyi mi?" Rahat olup olmadığını anlamak için sargıyı kontrol ettim.

"Kuru ve temiz. Sargı acıya iyi geliyora benziyor. Bundan fazlasını yapabileceğimizi sanmıyorum. O bacağı ne zaman zorlaşanı, şişip ateşlenmeme neden olacağından şüpheleniyorum." Sanki bir atın hasta bacağından söz ediyormuş gibi soğukkanlılıkla konuştu. "En azından açılmadı. Doğrudan kraliçenin çadırına

yöneldiler gibi görünüyor, değil mi?"

"Arıların bala yöneldiği gibi," dedim yorgunlukla. "Kraliçe Bayguard'da mı?"

"Tabii ki. Herkes öyle. Kapıları bize açtıkları zamanki tezahüratı duymalıydın. Kraliçe Kettricken, eteklerini toplamış, kılıcından hâlâ kan damlayarak içeri girdi. Dük Kelvar elini öpmek için dizlerinin üzerine çöktü. Ama Leydi Grace ona baktı ve, "Ah canım, senin için bir an önce bir banyo hazırlatacağım," dedi.

"İşte şarkı düzdükleri şeylerden," dedim ve güldük. "Ama herkes kalede değil. Az önce yıkıntıların orada su için gelmiş bir kız gördüm."

"Şey, kalede düğün bayram ediyorlar. Bunun için fazla cesareti olmayanlar çıkacaktır. Foxglove haksızdı. Neatbay halkı Kızıl Gemiler'e kolayca teslim olmadı. Neatbay halkı kaleye geri çekilene kadar çoğu öldü."

"Bu konuda sana tuhaf gelen bir şey var mı?"

"İnsanların kendilerini savunmalarında mı? Hayır. Bu..."

"Sana da burada çok fazla Dışadalı varmış gibi gelmedi mi? Beş geminin taşıyacağından fazlası?"

Burrich durdu. Sağa sola saçılmış cesetlere baktı. "Belki diğer gemiler onları buraya bırakmış ve sonra devriyeye çıkmışlardır..."

"Bu onların tarzı değil. Oldukça büyük bir insan gücünü nakleden daha büyük bir geminin varlığından şüpheleniyorum."

"Nerede?"

"Artık gitti. Sanırım onu bir an için o sis yığınına girerken gördüm."

Sustuk. Burrich bana Ruddy'yle Sooty'yi nereye bağlamış olduğunu gösterdi, birlikte Bayguard'a at sürdük. Kalenin büyük kapıları ardına kadar açık duruyordu ve Buckkeep askeriyle Bay-guard halkı orada birbirine karışmıştı. Bir hoş geldiniz bağırışıyla selamlandık ve daha attan bile inmeden bize ağzına kadar içki

retmek için dönmüşe benzemiyordu. Lafın hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silktim, Leydi Grace duymamış gibi görünüyordu. Ben ayrılmadan bana sevgisinin bir sembolünü sundu. Üzerinde düşünmek hâlâ gülümsememe neden oluyor; kılçık şeklinde ufak bir iğne. "Bana hatırlatması için bunu yaptırmıştım... artık sende kalmasını isterim." Artık çok nadiren mücevher taktığını söyledi. Onu bana bir balkonda, karanlık bir gecede Dük Kelvar'm gözcü kuleleri siyah gökte elmaslar gibi parıldarken uzattı.

25
BUCKKEEP

Vin Nehri'ndeki Tradefordşatosu hüküm süren Farroıv ailesinin geleneksel ikametgahlarından biriydi. Burası Kraliçe Desi-re'ın çocukluğunu geçirdiği yerdi ve oğlu Regal'in çocukluğunda yazları burada onunla geçirirdi. Tradefod Kasabası canlı bir yerdir, meyve ve buğday ülkesinin kalbinde bir ticaret merkezidir. Vin Nehri durgun, seyre elverişli, yolculuğu kolaylaştıran ve keyifli hale getiren bir sudur. Kraliçe Desire her açıdan Buckkeep'ten üstün olduğunu ve kraliyet ailesi için çok daha iyi bir mekan olacağını hep ısrarla iddia ederdi.

* * *

Buckkeep'e dönüş yolculuğu sadece bazı açılardan olaylı geç-li. Kettricken dönme vaktimiz geldiğinde tükenmiş ve yorgundu, ("löstermemeye çalıştığı halde gözlerinin altındaki halkalardan ve ağzının duruşundan belliydi. Dük Kelvar ona eve dönüş yolculuğu için bir tahtırevan donattı, ama tahtırevanda geçirdiği kısa süre, sallantının midesini sadece daha da bulandırdığını gösterdi. Tahtırevanı teşekkürlerle iade etti ve eve kısrağının üzerinde döndü.

Eve dönüş yolundaki ikinci gecemizde Foxglove ateşimize geldi ve Burrich'e o gün birkaç kez bir kurt gördüğünü düşündüğünü söyledi. Burrich umursamazlıkla omuz silkti, onu hayvanın .sadece meraklı olduğu ve bizim için bir tehdit olmadığı konusunda temin etti. Foxglove gittikten sonra Burrich bana döndü, "Faz-

la sık olmaya başlayacak," dedi.
"Ne?"
"Etrafında bir kurt görülmesi. Fitz, dikkat et. O İşlenmişleri öldürdüğünde söylentiler çıkmıştı. Her yerde izler vardı ve o adam-lardaki izler asla bir bıçakla yapılamazdı. Biri bana savaş gecesi Neatbay'de sinsi sinsi dolaşan bir kurt gördüğünü söyledi. Savaş bittiğinde adama dönüşen bir kurtla ilgili vahşi bir hikaye bile duydum. O gece kraliçenin çadırının hemen dışında, çamurda izler vardı. Herkesin çok yorgun ve cesetlerin hazırlanması konusunda aceleci olması seni yararına oldu. Orada bir adamın eliyle ölmemiş birkaç kişi vardı."
Birkaç tane mi? Hah!
Burrich'in yüzü öfkeyle çarpıldı "Bu bitecek. Hemen."
Güçlüsün Sürünün Kalbi, ama...
Düşünce koptu ve çalılıkların içinden ani bir şaşkınlık havlaması duydum. Atların birkaçı irkildi ve o yana baktı. Bense Bur-rich'e bakıyordum. Gecegözleri'ni geri püskürtmüstü, vahşice ve uzaktan.
Uzaktan olması şansına, çünkü o kadar güçlü... diye Gecegözleri'ni uyarmaya başladım.
Burrich'in bakışları bana çevrildi. "Bu bitecek dedim! Hemen!" Tiksintiyle kafasını benden öte yana çevirdi. "Bunu benim yanımda yapmandansa kendi kararınla çekip gitmeni tercih ederim. Bana itici geliyor."
Söyleyebilecek hiçbir şey düşünemedim. Yıllarca birlikte yaşamak bana onunla İzan hakkındaki duygularının tartışılamayacağı-nı öğretmişti. Gecegözleri'yle bağlı olduğumu biliyordu. Becere-bildiği sürece varlığıma yine de tahammül edecekti. Kurtla benim zihinlerimizi paylaştığımızı ona sürekli hatırlamama gerek yoktu. Onaylayarak başımı eğdim. O gece uzun süredir ilk kez rüyalarım bana aitti.

Rüyamda Molly'yi gördüm. Tekrar kırmızı etekler giymişti ve sahilde çömelmiş bıçağıyla taşlardan midye koparıp çiğ çiğ yiyordu. Bana baktı ve gülümsedi. Yaklaştım. Doğruldu ve çıplak ayakla önümde sahilden aşağı koştu. Onu takip ettim, ama her zaman olduğu gibi çevikti. Saçları omuzlarının üzerinden arkaya uçuşuyordu ve ona beklemesini söylediğimde gülüyordu. Beni geçmesinden tuhaf bir şekilde memnun ve lavantanın düşsel kokusu hâlâ zihnimde olarak uyandım.
Buckkeep'te hoş karşılanmayı bekledik. Hava daha yumuşak olsaydı, gemiler bizden önce karaya ulaşabilir, başarımızın haberini verebilirdi. Bu yüzden Regal'in bizi karşılamaya gelen bir grup muhafızını gördüğümüzde şaşırmadık. Tuhaf olanı, bizi gördükten sonra atlarını sürmeye devam etmeleriydi. Biri kişi bile ne bağırdı, ne de eliyle selam verdi. Aksine bize doğru hayaletler kadar sessiz ve ciddi bir şekilde geldiler. Başı çeken adamın taşıdı-ğı değneği, ciddi haberlerin işareti olan küçük cilalı sopayı Bur-rich'le aynı anda fark ettik.
Yaklaşmalarını seyrederken bana döndü. Yüzünde apaçık bir dehşet okunuyordu. "Kral Shrevvd öldü mü?" dedi sessizce.
Şaşırmadım, sadece içimde yeri doldurulamaz bir kayıp hissettim. İçimdeki korkmuş bir çocuk, artık hiç kimsenin ve hiçbir şevin benimle Regal arasında duramayacağını kavradı. Diğer bir parçam, ona "kralım" demek yerine "büyükbaba" demenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ama bu bencil parçalar Kralın Adamı olmanın ne demek olduğuna kıyasla küçüktü. Shrewd beni iyi ya da kötü kendi için şekillendirmiş, beni olduğum şey yap-nıışfi. Günün birinde Büyük Salonda bir masanın altında oynayan çocuğu tutup kaldırmış ve mührünü hayatımın üzerine yerleştirmişti. Kararı okumam ve yazmam, kılıç kullanabilmem ya da bir <lıir saçabilmem gerektiği yönündeydi. Bana öyle göründü ki, "ıun ölümüyle kendi hareketlerimin sorumluluğunu almalıydım.

r

Bu, tuhaf bir çekikle korkuluru bir düşünceydi.
Herkes başı çeken adamın yükünün farkına varmıştı. Yolda durduk. Bir perdenin açılması gibi, Kettricken'ın muhafızları adamın ona yaklaşması için yol açtılar. Adam değneği ve ardından küçük parşömeni Kettricken'a uzatırken korkunç bir sessizlik oldu. Kırmızı mum mühür, tırnağından döküldü. Mührün çamurlu yola düşmesini izledim. Yavaşça parşömeni açtı ve okudu. O okumada içinde bir şeyler koptu. Eli yanına düştü. Bıraktı parşömen de mührün yanına, çamura düşsün, asla tekrar okumak istemeyeceği bir şey. Bayılmadı, çığlık da atmadı. Gözleri ileriye baktı ve elini yumuşak bir şekilde karnına koydu. O hareketinden ölenin Shrewd değil, Verity olduğunu anladım.

Onu aradım. Bir yerlerde, kesinlikle bir yerlerde, içimde dertop olmuş, bir bağlantı kıvılcımı, en ufak bir bağlantı... hayır. Ne zaman kaybolmuş olduğunu bile bilmiyordum. Savaşırken onu hatırladım, onunla bağlantımı muhtemelen koparmıştım. Faydası yoktu. Savaş gecesinde sadece garip gelen şeyi şimdi hatırlıyordum. Verity'nin sesini, bağırdığını, hiçbir anlamı olmayan emirler j verdiğini duyduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi bana öyle geliyordu ki, onlar savaş emirleriydi; dağılma emirleri, saklanma yeri bulma belki, ya da... ama hiçbir şeyi kesinlikle hatırlayamıyor-dum. Burrich'e baktığımda gözlerinde sorular gördüm. Omuz silkmek zorunda kaldım. "Bilmiyorum," dedim yavaşça. Bunu düşünürken kaşlarını çattı.

Kraliçe Kettricken atında hiç kımıldamadan oturuyordu. Hiç kimse ona dokunmak için kıpırdamadı, kimse tek kelime etmedi. I Burrich'e baktım, göz göze geldik. Gözlerinde kaderci bir tevekkül 1 gördüm. Bu tahta çıkmadan öldüğünü gördüğü ikinci veliahttı, M Uzun bir sessizlikten sonra Kettricken eyerinde döndü. Muhafızlarına ve onu takip eden at üstündeki askerlerine baktı. "Prens Re-gal, Veliaht Verity'nin öldüğüne dair haber göndermiş." Sesini yük-

. c"mı bozuyordu v ? öra?'yorJardı R„ t ~
'"ÇJmde devam « enty ölmüştü w b-ln
—n,rttsı:doğru 8ö—^uHayat,n ** **»
Fo^ove kraii ŞJSmin *İ2ü"den bir l Î ?' ** &tİ' &*
-da 4«krr—^t* rgeçri-
edemezdi Kettnv" "" kadar ^lansa da ' Bu 2a~
An* BurricS b mik ^ ^antmlann , T ^ tafeP
'"'? b%i haline w ! ^ ^ B" Sr^ ***"« d°^ a.kardft^ T*** ^ ^ ^ »*»
"ğrenip öğrenme- "ncken« tahtın vâris/n " arasjnda
***. c^r^ani*- -"-:::-' v

"Seninle bir şey konuşacağım. Şimdi."

Bazen bana neredeyse bir prensmişim gibi, bazen bir seyis yamağından önemsizmişim gibi davranıyordu. Bu kelimeler artık rica değildi. Hands bana Sooty'nin dizginlerini çarpık bir gülümsemeyle geri verdi ve diğer hayvanlara bakmak için ortadan kayboldu. Burrich Ruddy'yi ahırlara yöneltirken peşinden gittim. Ruddy'ye, Sooty'nin her zamanki bölmesinin yanında boş bir bölme bulmakta güçlük çekmedi. O kadar çok boş bölme vardı ki. O eski işlerin bildikliği, Burrich yanı başımda çalışırken bir atla ilgilenmek rahatlatıcıydı. Ahırın bizim bulunduğumuz ucu diğerlerine nazaran sessizdi, ama "Doğru mu?" diye sormadan önce, etrafta kimse kalmayıncaya kadar bekledi.

"Bilmiyorum. Onunla bağlantım koptu. Biz Neatbay'e gitmeden zayıftı ve bir dövüşe girdiğimde Verity'yle bağımı korumakta hep sorun yaşıyorum. Çevremdekilere karşı o kadar kuvvetli bir koruma koyuyormuşum ki onu dışarı atıyormuşum."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum, ama o sorundan haberim var. Onu kaybettiğinden emin misin?"

Bu yüzden ona savaş sırasında Verity'yi bulanık bir şekilde hissettiğimden ve aynı anda onun da saldırıya uğramış olabileceği olasılığından bahsettim. Burrich sabırsızlıkla başını salladı.

"Ona İrfanlayamaz mısın, artık işler durulduğuna göre? Bağı yenileyemez misin?"

Bir an durdum, kendi kaynayan hüsranımı bastırdım. "Hayır, yapamıyorum. İrfanım o yönde değil."

Burrich kaşlarını çattı. "Bak. Haberlerin son zamanlarda çarpıtıldığını biliyoruz. Bu haberin uydurulmadığını nereden biliyoruz?"

"Bilmiyoruz, sanırım. Hoş, RegaPin bile ölmediği halde Ve-rity'nin öldüğünü söyleyecek kadar cüretkar olabileceğine inanmak zor."

"Hiçbir konuda aciz olduğuna inanmıyorum," dedi Burrich ya-

vaşça.

Sooty'nin toynaklarındaki çamuru silme işini bırakıp doğruldum. Burrich, Ruddy'nin bölmesinin kapısına yaslanmış, uzaklara bakıyordu. Saçmdaki beyaz tutam Regal'in ne kadar acımasız olabileceğinin canlı bir hatırlatıcısıydı. Burrich'in öldürülmesini, insanın sinir bozucu bir sineği ezmesi gibi umarsamayarak emretmişti. Ölmemiş olması Regal'i bir an için bile düşündürmüşe benzemiyordu. Bir ahır ustası ya da bir piç tarafından cezalandırılma korkusu yoktu.

"Verity geri döndüğünde ne diyecek?" diye sordum yavaşça.

"Bir kere kral oldu mu, Verity'nin asla dönmemesinin icabına bakabilir. Altı Dükalık'ın tahtında oturan adam uygunsuz olan insanların işini bitirebilir." Burrich bunu söylerken dosdoğru bana bakmadı, aklıma taktığı soru işaretinin kafamda dolaşmasına izin vermeye çalıştım. Doğruydu. Regal gücü bir kere ele geçirdi mi, emrini gerçekleştirmeye hazır suikastçılar bulacağından şüphem yoktu. Belki de zaten epey vardı. Bu düşünceyle üzerime garip bir ürperti geldi.

"Verity'nin hâlâ hayatta olduğuna dair kesin bilgi edinmek isliyorsak, tek seçeneğimiz onu bulacak ve onunla ilgili haberlerle dönecek birini göndermemiz," diye düşündü Burrich.

"Habericinin hayatta kaldığını varsayarsak, yine de çok uzun zaman alır. Regal gücü bir kere eline geçirdi mi, bir habercinin sözü onun için hiçbir şey ifade etmez. Böyle haberlerin taşıyıcısı onları yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyecektir. Verity'nin hayatta olduğuna dair kanıta ihtiyacımız var; Kral Shrewd'un kabul edeceği bir kanıt ve buna Regal gücü eline geçirmeden ihtiyacımız var. Uzun süre veliaht olmayacaktır."

"Kral Shrewd ve Kettricken'ın çocuğu hâlâ onunla taht arasında duruyor," diye karşı çıktım.
"O mevkinin yetişkin, güçlü adamlar için bile sağlığa zararlı-

olduğu ispatlandı. Hasta, yaşlı bir adamla doğmamış bir çocuk için şanslı sayılacakları bir yer olduğundan şüpheliyim."
Burrich kafasını iki yana salladı ve o düşünceyi bir kenara kaldırdı. "Ee. Ona İrfanlayamıyorsun. Kim yapabilir?"
"Gruptan herhangi biri."
"Hah. Hiçbirine güvenim yok."

"Kral Shrewd yapabilir belki," önerisinde bulundum tereddütle. "Eğer benden güç alırsa."

"Verity'yle bağın kopukken bile mi?" diye sordu Burrich dikkate.

Omuz silktim ve kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Bu yüzden 'belki' dedim."

Ruddy'nin yeni parlatılmış sırtından elini son bir defa geçirdi. "Denenmesi şart," dedi kararlı bir şekilde. "Ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Kettricken'ın eğer bir neden yoksa somurtmasına ve acı çekmesine izin verilmemeli. Bu yüzden çocuğu kaybedebilir." İç geçirdi ve bana baktı. "Git dinlen biraz. Bu gece kralı ziyaret etmeyi planla. İçeri girdiğini gördüğümde Kral Shrewd'un bulduğu her neyse ona tanıklık edecek birilerini bulurum."

"Burrich," diye itiraz ettim, "çok fazla belirsizlik var. Kralın bu gece uyanık olup olmayacağını ya da İrfanlayıp İrfanlayamayaca-ğmı veya rica edersem yapıp yapmayacağını bile bilmiyorum. Bunu yaparsak, Regal ve geri kalan herkes İrfan anlamında Kralın Adamı olduğumu öğrenecek. Ve..."

"Affedersin evlat," dedi Burrich hızla ve neredeyse duyarsızca. "Burada senin iyiliğinden daha hayati şeyler var. Seni umursamadığımdan değil. Ama sanırım Regal senin İrfanlayabildiğini düşünse bile Verity'nin hayatta olduğunu bilirse, herkesin Verity'nin öl-, düğüne inandığın ve Regal'in senden kurtulmanın sırası geldiğini düşüneceği şartlardan daha güvende olursun. Bu gece denemeliyiz. Belki başaramayacağız. Ama denemeliyiz."

"Umarım bir yerlerden biraz cinkabuğu bulabilirsin,'' dedim ona.

"Ona düşkünleşmeye mi başlıyorsun? Dikkatli ol." Ama sonra sırıttı. "Biraz bulabileceğimden eminim."

Ben de sırıttım ve sonra kendime şaştım. Verity'nin ölmüş olduğuna inanmıyordum. O sırıtışla kendime itiraf ettiğim buydu. Veliahtımın ölmüş olduğuna inanmıyordum ve Prens Regal'le yüz yüze gelip bunun böyle olduğunu ispatlayacaktım. Daha tatmin edici olacak tek şey bunu elimde bir baltayla yapmam olurdu.
"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum Burrich'e.
"Ne?" diye sordu ihtiyatla.
"Kendine çok çok dikkat et."
"Her zaman. Sen de aynını yaptığından emin ol."

Başımı salladım, sonra kendimi garip hissederek sessizce durdum.

Bir dakika sonra Burrich iç geçirdi ve "Bunu hallettik. Molly'yi görecek olursam, ona şey deme... ne dememi istersin?"

Kendi kendime kafamı iki yana salladım. "Sadece onu özlediğimi. Ona başka ne diyebilirim? Ona bundan başka verebileceğim bir şey yok."

Bana garip bir ifadeyle baktı. Anlayış vardı bakışlarında, ama sahte bir rahatlatma yoktu. "Söylerim," diye söz verdi.

Ahırlardan bir şekilde büyümüş olduğumu hissederek çıktım. Kendimi Burrich'in bana davranış şekliyle değerlendirmeye son verip vermeyeceğimi merak ettim.

Yiyecek bir şey almak niyetiyle ve oradan da Burrich'in önerdiği gibi dinlenmeye gitmek için doğruca mutfağa yöneldim. Nö-bel odası evde kalmış olanlara hikayeler anlatmakta olan dönen .ı.'.kerlerle doluydu. Bunu beklemiştim ve yemeğimi kendim ayar-I.imaya ve odama götürmeye niyetliydim. Ama mutfağın her taralında çaydanlıklar fokurduyor, ekmek kabarıyor ve et pişiyordu.

Mutfak hizmetkarları doğruyor, karıştırıyor ve aceleyle bir ileri bir geri gidip geliyorlardı.
"Akşam ziyafet mi var?" diye sordum aptal aptal.
Aşçı Sara dönüp suratıma baktı. "Ah Fitz, döndün, hayattasın ve değişiklik olsun diye tek parçasın." Beni övmüş gibi gülümsedi. "Evet, tabii ki, Neatbay'deki zaferi kutlamak için bir ziyafet var. Sizi ihmal edemezdik."
"Verity ölmüşken yine de ziyafete mi oturacağız?"
Aşçı bana tarafsızca baktı. "Prens Verity burada olsaydı ne isterdi?"
İç geçirdim. "Büyük ihtimalle zaferi kutlamamızı. İnsanların yastan çok umuda ihtiyaçları olduğunu."
"Prens Regal de bunu bana bu sabah aynen böyle açıkladı," dedi aşçı tatminle. "Onun için yas tutacağız elbette. Ama anlaman lazım Fitz. Bizi terk etti. Burada kalan Regal oldu. Krala bakmak için ve sahillerle elinden geldiğince meşgul olarak burada kaldı. Verity gitti, ama Regal hâlâ burada bizimle. Ve Neatbay Akıncılara verilmedi."
Dilimi ısırdım ve krizin geçmesini bekledim. "Neatbay, Regal bizi korumak için burada kaldığından mı düşmedi?" Aşçının bu iki olayı birbiriyle ilişkilendirdiğinden emin olmak istiyordum, ikisinden aynı şekilde bahsetmesini değil.
Eti ovalamaya devam ederken başını salladı. Dövülmüş adaçayı, dedi burnum bana. Ve biberiye. "Hep yapılması gereken buydu. Askerler hemen gönderildi. İrfan yapmak güzel, ama o konuda biri bir şey yapmadıktan sonra neler olduğunu bilmenin faydası ne?"
"Verity hep savaş gemilerini gönderdi."
"Ve onlar da hep geç gitmişe benziyor." Ellerini önlüğüne silerek bana döndü. "Ah, ona taptığını biliyorum evlat. Prens Ve-rity'miz bizi korumaya çalışırken kendini ölesiye yıpratan iyi kalp-

li bir adamdı. Ölünün arkasından konuşmuyorum. Sadece İrfan-lamanm ve Elderlingleri aramanın, Kızıl Gemilerle savaşmanın yolu olmadığını söylüyorum. Prens Regal'in yaptığı, haberi duyduğu anda asker ve gemi göndermek bu hep ihtiyaç duyulan şeydi. Belki Prens Regal işleri ele alınca burada hayatta kalırız."
"Ya Kral Shrewd?" diye sordum uysalca.
Sorumu yanlış anladı. Bunu yaparak bana gerçekte ne düşündüğünü göstermiş oldu. "Ah, beklenebileceği kadar iyi. Bu gece ziyafete bile inecek, en azından bir süreliğine. Zavallı adam. Çok acı çekiyor. Zavallı, zavallı adam."
Ölü adam. Böyle der gibi söylemişti. Artık kral değil, sadece zavallı, zavallı bir adamdı onun gözünde. Regal başarmıştı. "Kraliçemiz ziyafete katılacak mı sence?" diye sordum. "Ne de olsa, kocasının ve lordunun öldüğünü daha yeni duydu."
"Alı, sanırım orada olacak." Sara kendi kendine kafa salladı.
"Şimdi de hamile olduğunu söylediğinden bahsedildiğini duydum." Aşçının sesi kulağa kuşkulu geliyordu. "Bu akşam duyurmak isteyecektir."
"Hamile olduğundan şüphen mi var?" diye sordum dobra dobra. Aşçı gücenmedi.
"Alı, hamile olduğundan şüphem yok, eğer öyle olduğunu söylüyorsa. Sadece biraz garip görünüyor, yani bunu Verity'nin ölüm haberinden sonra söylemesi."
"Nasıl yani?"
"Şey, bazılarımız endişelenmeye meyilliyiz."
"Neden endişelenmeye?" diye sordum soğuk bir tavırla.
Aşçı bana bir bakış fırlattı ve sabırsızlığıma lanet okudum. İslediğim onu susturmak değildi. Söylentileri duymam lazımdı, hepsini.
"Şey..." Tereddüt etti, ama dinleyen kulaklarımı yadısıyamadı. "İler zaman endişe edilen şeyden, bir kadın gebe kalmadığında

ve sonra kocası yokken, aniden onun çocuğunu taşıdığını bildirmesi..." Başka kimin dinliyor olabileceğini görmek için etrafına bakındı. Herkes işiyle meşgul görünüyordu, ama birkaç kulağın bize çevrili olduğundan şüphem yoktu. "Neden şimdi? Birdenbire. Ve eğer hamile olduğunu biliyorduysa, gecenin ortasında tam savaşın göbeğine koştururken ne düşünüyordu? Bu tahtın vârisini taşıyan bir kraliçe için garip bir hareket."
"Şey," -sesimi ılımlı bir hale sokmaya çalıştım- "sanırım çocuk doğduğunda ne zaman rahme düştüğünü gösterecektir. Parmaklarıyla ayları saymak isteyenler bunu yapabilirler o zaman. Ayrıca" -komplocu gibi öne eğildim- "hanımlarından bazılarının bunu o gitmeden bildiklerini duydum. Leydi Patience mesela ve hizmetkarı Lacey."

Patience'm erken öğrenmesiyle övündüğünden ve Lacey'nin bunu hizmetkarlar arasında konuştuğundan emin olmasını sağlamak istedim.

"Ah. O." Aşçı Sara'nın ciddiye almayı reddetmesi kolay zafer umutlarımı yok etti. "Şey, seni gücendirmek istemem Fitz, ama bazen biraz kafadan kontak olabiliyor. Lacey, yine de Lacey güvenilir. Ama fazla konuşmaz ve diğerlerinin söyleyeceklerini de dinlemek istemez."

"Şey" -gülümsedim ve ona göz kırptım- "ben onlardan öğrenmiştim. Ve Neatbay'e gitmeden epey önce öğrenmiştim." Daha da yaklaştım. "Sor. Bahse girerim ki Kraliçe Kettricken'm bir süredir sabah bulantıları için ahududuyaprağı çayı içtiğini öğreneceksin. Kontrol et ve haklı olup olmadığımı öğren. Haklı olduğuma bir gümüşüne bahse girerim."

"Bir gümüşüne mi? Vay. Sanki o kadar param varmış gibi. Ama soracağım Fitz, bunu yapacağım. Ve böyle değerli bir dedikoduyu benimle daha önce paylaşmamış olman utanç verici."

"Şey, senin için bir şeyim var. Tek hamile olan Kettricken değil!"

"Ah. Kim peki?"

Gülümsedim. "Sana henüz söyleyemem. Ama ilk öğrenenlerden olacaksın, duyduğuma göre." Kimin hamile olabileceği konusunda bir fikrim yoktu, ama kalede birinin hamile olduğunu ya da olacağını söylemek, söylentinin zamanını kanıtlamak için önemliydi. Saray muhabbetleri konusunda ona güveneceksem aşçıyı hoş ı utmak zorundaydım. Anlayışla baş salladı ve göz kırptım.

Geyik bacağını bitirdi. "İşte Dod, gel al bunu ve büyük ateşin üzerindeki et kancalarına as. En yüksek kancalara, pişmesini istiyorum, kavrulmasını değil. Şimdi sana dönelim. Çaydanlık? Getirmeni istediğim süt nerede?"

Odama gitmek için çıkmadan önce ekmekle elma aldım. Basit bir yolluk, ama benim kadar aç biri için hoş, Doğrudan odama gittim, yıkandım, yemek yedim ve dinlenmek için uzandım. Hu gece kral konusunda şansım az olabilirdi, ama yine de ziyafet sırasında mümkün olduğunca tetikte durmak istiyordum. Kettric-ken'a gidip Verity için henüz yas tutmaya başlamamasını rica etmeyi düşündüm. Ama onunla baş başa bir çift laf etmek için hanımlarını asla aşamayacağımı biliyordum. Ya yanılıyorduysam? I [ayır. Verity'nin hâlâ hayatta olduğunu kanıtlayabildiğimde süre onun için yeterince kısa olacaktı.

Bir süre sonra kapımın tıklatılmasıyla uyandım. Bir an bir şey duyduğumdan emin olamayarak kıpırdamadan uzanmaya devam eltim, sonra sürgüleri çekip kapıyı aralamak için kalktım. Soytarı kapımın dışında duruyordu. Hangisine daha çok şaşırdım bilmiyorum; sürgüleri kaydırmak yerine kapıyı çalmış olmasına mı yoksa giyim şekline mi. Ona bakarak durdum. Nazikçe selam verdi, sonra kapıyı arkasından kapatarak odama daldı. Birkaç çift sürgüyü kapadı, sonra odanın ortasına yürüdü ve kollarını uzattı. < >nu takdir etmem için yavaşça kendi etrafında bir daire çizdi,

"lieee?"

"Kendin gibi görünmüyorsun," dedim açıkça.

"Öyle bir niyetim de yok." Yeleğini düzeltti, sonra sadece üzerlerindeki nakışları değil, kol ağızlarındaki dökümlü kumaşı gösteren yırtmaçları da daha iyi göstermek için kollarını çekiştirdi. Tüylü şapkasını kabarttı, şapkayı bir kez daha renksiz saçlarının tepesine yerleştirdi. En koyu çivit mavisinden en soluk gök-mavisine bir yelpaze oluşturuyordu renkler ve Soytarı'nın beyaz yüzü kabuğu soyulmuş bir yumurta gibi aralarından taşıyordu. "Soytarılar artık revaçta değil."

Yavaşça yatağımın üzerine oturdum. "Seni böyle Regal giydirdi," dedim.

"Hemen hemen. Giysileri o temin etti tabii ki, ama ben kendim giyindim. Eğer soytarılar revaçta değilse, bir soytarının kesesinin ne kadar mütevazı olacağını sen düşün."

"Ya Kral Shrewd? O da artık revaçta değil mi?" diye sordum iğneleyici bir ifadeyle.

"Kral Shrewd'la fazla ilgili olmak da artık revaçta değil," diye karşılık verdi. Oynayıp zıplamasını kesti, sonra durdu, yeni kıyafetleri yakışmış gibi kendini asaletle toparladı ve odada bir tur attı. "Bu gece prensin masasında oturmak, neşe ve zekayla dolu olmak zorundayım. Sence hakkından gelebilir miyim?"

"Benden çok daha iyi," dedim tatsızlıkla. "Verity'nin ölmesi hiç mi umurunda değil?"

"Bütün çiçeklerin yaz güneşi altında açması hiç mi umurunda değil?"

"Soytarı, dışarısı kış."

"Biri de diğeri kadar doğru. İnan bana." Soytarı aniden kıpırdamadan durdu. "Eğer buna inanabilirsen, senden bir iyilik istemeye geldim."

"İkincisi ilki kadar kolay. Nedir?"

"Kralımı kendi tutkuların uğruna öldürme."

Ona dehşetle baktım. "Kralımı asla öldürmem! Bunu söyleme-

ye nasıl cesaret edersin!"

"Bugünlerde çok şeye cesaret ediyorum." Ellerini arkasına koydu ve odayı arşınladı. Zarif giysileri ve alışılmadık tavırlarıyla beni korkutuyordu. Sanki vücudunu bir başkası, hiç tanımadığım biri ele geçirmişti.

"Kral anneni öldürmüş olsa bile mi?"

İçimde korkunç kötü bir his uyandı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye fısıldadım.

Soytarı yüzümdeki acıya baktı. "Hayır. Hayır! Beni tamamen yanlış anladın!" Sesi içtendi ve bir an için tekrar dostumu görebildim. "Ama," diye devam etti daha yumuşak, neredeyse sinsi bir ses tonuyla, "kralın anneni, en sevgiyle andığın, sevgili, hoşgörülü anneni öldürdüğüne ve onu senden sonsuza kadar kopardığına inansaydın. Onu öldürebilir miydin sence?"

O kadar uzun süredir kördüm ki onu anlamam bir dakikamı aldım. RegaPin annesinin zehirlendiğine inandığını biliyordum. Benden ve Leydi Thyme'dan nefret etmesinin bir nedenin de bu ı ılduğunu biliyordum. Öldürme işini bizim yürüttüğümüze inanıyordu. Kral adına. Hepsinin yalan olduğunu biliyordum. Kraliçe I »esire kendini zehirlemişti. RegaPin annesi hem içkiye, hem de endişeleri dindiren bitkilere fazla düşkündü. Hakkı olduğuna inandığı gücü ele geçiremeyince bu zevklere sığınmıştı. Shrewd defalarca onu durdurmayı denemiş, hatta arzusunu bitirecek bitki ve iksirler için Chade'e bile başvurmuştu. Hiçbir şey işe yarar-mamıştı. Kraliçe Desire zehirlenmişti, bu doğruydu, ama bunu yapan kendi elleriydi. Bunu hep bilmiştim. Ve bunu bildiğim halde, .miden annesini kaybetmiş, üstüne titrenen bir oğulun kalbinde yeşeren nefreti dikkate almamıştım.

Regal böyle bir nedenle öldürebilir miydi? Elbette öldürebilirdi. Bir intikam hareketi olarak Altı Dükalık'ı enkaz olmanın eşiğine getirmeye istekli olabilir miydi? Neden olmasın? Sahil dükalık-

larını hiç umursamamıştı. İçyerli annesine hep daha sadık olan İç-yer dükalıklarındaydı kalbi. Kraliçe Desire, Kral Shrewd'la evlenmemiş olsaydı, Farrow Düşesi olarak kalacaktı. Bazen bitkisel içkilerle kafayı bulduğunda, düşes olarak kalsaydı, Farrow ve Tilth'i kraliçe olarak altında birleştirebilecek ve Altı Dükalık'a olan bağlılıklarını koparabilecek güç elde edebileceğini kaba bir şekilde iddia ederdi. İrfan Ustası Galen, Kraliçe Desire'ın kendi piçi, Re-gal'in nefretini de kendisininkiyle birlikte beslemişti. Grubunu Re-gal'in intikamına alet edecek kadar nefret etmiş miydi? Bana hayret verici bir ihanet olarak görünüyordu, ama kendimi bunu kabullenirken yakaladım. Önemsiz bir prensin hayati bir hata yüzünden almak istediği intikamı uğruna yüzlerce insan öldürülmüş, çok sayıda insan İşlenmiş, kadınlar tecavüze uğramış, çocuklar öksüz bırakılmış, kasabalar baştan aşağı ortadan kaldırılmıştı. Bu beni hayrete düşürüyordu. Ama uygundu. Tabut kapağı kadar iyi oturuyordu yerine.

"Belki de Farrow'un şu anki dükü sağlığına dikkat etmeli," dedim.

"Büyük ablasının iyi şarap ve bitkisel içki konusundaki zevkini paylaşıyor. Bunlar yeterince temin edilir ve geri kalanlar konusunda dikkatsiz olunursa, uzun bir hayat süreceğinden şüpheliyim." ?»

"Kral Shrewd gibi belki de?" dedim dikkatle.

Bir acı spazmı Soytarı'nın yüzünü seğirtti. "Önünde uzun bir hayat olduğundan şüpheliyim," dedi yavaşça. "Ama kaldığı kadarı kanı dökülenlerinkinden daha kolay olacak."

"İşin oraya varacağını mı düşünüyorsun?"

"Karıştırılan bir çaydanlığın dibinden yüzeye neyin çıkacağını kim bilebilir?" Aniden kapıya gitti ve elini sürgüye koydu. "Senden istediğim de bu," dedi yavaşça. "Fırıldanmaktan vazgeçmen, Bay Kaşık. İşlerin yatışmasına izin vermen.

"Yapamam.

Alnını kapıya bastırdı, çok soytarılıktan uzak bir davranış. "O halde ölülerin kralı olacaksın." Alçak sesle, üzüntüyle söylenmiş kelimeler. "Ne olduğumu... biliyorsun. Sana söylemiştim. Sana neden burada olduğumu söylemiştim. Emin olduğum bir şey bu. Farseer soyunun sonu, dönüm noktalarından biriydi. Kettricken bir vâris taşıyor. Soy devam edecek. İhtiyaç duyulan şey buydu. Yaşlı bir adam huzur içinde ölmeye bırakılamaz mı?"

"Regal o vârisin doğmasına izin vermeyecek," dedim açıkça. Soytarı bile bu kadar açık konuştuğumu duyduğu için gözlerini faltaşı gibi açtı. "O çocuk onu gözetecek bir kral eli olmadıkça başa gelemez. Shrewd ya da Verity. Verity'nin öldüğüne inanmıyorsun. Bunu demeye getirdin. Kettricken'ın böyle olduğuna inanmasının azabına katlanmasına izin

verebilir misin? Altı Dükalık'ın kan ve iflasla aşağı düşmesine izin verebilir misin? Taht yakılmış bir salondaki kırık bir iskemle olduktan sonra, bir vârisin Farseer tahtına faydası ne?"

Soytarı'nın omuzları çöktü. "Binlerce yan yol var," dedi yavaşça. "Bazıları açık ve cüretli, bazıları gölgelerdeki gölge. Bazıları kesinliğe yakın; o yollan değiştirmek için büyük ordular ya da muazzam bir salgın gerekir. Diğerleri sisle örtülü ve onlardan hangi yollar, nereye çıkıyor bilmiyorum. Beni buğulandırıyorsun piç. Sadece var olarak geleceği binlerce kez çoğaltıyorsun. Katalizör. O sislerin bazılarından belanın en karanlık, sapkın iplikleri geçiyor ve diğerlerinden parlayan altın sicimleri. Senin yolun, görülen o ki, derinliklerine ya da yüksekliklerine doğru. Bir orta yolun özlemini çekiyorum. Hilkat garibesi, alaycı bir hizmetkara karşı nazik davranmış bir efendi için basit bir ölümü özlüyorum."

Ben bundan öte paylamadı. Sürgüleri kaldırdı, kilitleri açtı ve sessizce gitti. Zengin giysiler ve dikkatli yürüyüş, alacalı giysisi ve oynayıp zıplamasından daha biçimsizleşmiş kılıyordu onu benim gözümde. Kapıyı arkasından yavaşça kapadım ve sonra sanki ge-

leceği dışarıda tutabilirmişim gibi kapıya yaslanarak durdum.

O gece yemek için dikkatle hazırlandım. Hasty Hanım'in benim için hazırladığı son giysi takımını nihayet giydiğimde, en az Soytarı kadar iyi görünüyordum. Henüz ne Verity için henüz yas tutmaya, ne de yaslı bir görünüm sunmaya karar vermiştim. Merdivenlerden inerken kalenin çoğunluğu bu gece Büyük Salona yönelmiş gibi geldi bana. Açıkça herkes, büyük insanlar ve mü-tevazi olanlar katılmaya çağırılmıştı.

Kendimi bir masada Burrich, Hands ve diğer ahır halkıyla oturmuş buldum. Kral Shrewd beni kanatlarının altına aldığından bu yana bana verilen en hakir yerdi ve yine de masadaki ahali Yüksek Masalardakinden daha fazla benim zevkime göreydi. Büyük Salonun şereflendirilmiş masaları pek tanımadığım insanlarla doluydu; çoğunluğu Tilth ve Farrow'un dükleri ve soylu ziyaretçileri. Tanıdığım birkaç yüz 'ardı elbette. Patience neredeyse kendi mevkine uygun bir yere oturmuştu ve Lacey de üstümdeki bir masadaydı. Hiçbir yerde Molly'den bir ize rastlamadım. Buckke-ep Kasabası'ndan bir grup insan vardı, çoğu hali vakti yerinde insanlardı ve çoğu benim bekleyeceğimden daha uygun yerlere oturtulmuşlardı. Kral zarif Soytarı'ya yaslanarak, arkasında Kettric-ken'la içeri getirildi.

Kettricken'm görünüşü beni şoke etti. Kasvetli, kahverengi basit bir cüppe giymişti ve yas tutma amacıyla saçını kısa kesmişti. Sadece bir karıştan az bir saçı kalmıştı ve onun zengin ağırlığı olmayınca kafası tohuma kaçmış bir karahindiba gibi ortaya çıkmıştı. Saçının rengi de uzunluğuyla birlikte kesilip atılmış gibiydi ve en az Soytarı'nınki kadar solgun kalmıştı. Saçlarının ağır altın örgülerine o kadar alışmıştım ki, kafası geniş omuzlarının üzerinde artık tuhaf bir şekilde küçük görünüyordu. Soluk mavi gözleri, ağlamaktan kızarmış gözkapakları yüzünden tuhaflaşmıştı. Yas tutan bir kraliçe gibi görünmüyordu. Daha ziyade tuhaf, saray için

yeni bir tür soytarı gibi görünüyordu. Kraliçemden, bahçesindeki Kettricken'dan, kılıcıyla dans eden çıplak ayaklı savaşçıdan hiçbir şey göremiyordum; sadece burada yeniden yalnız, yabancı bir kadın. Regal ise tam tersine flört etmeye gidiyormuşcasına savurganca giyinmişti ve avlanan bir kedi gibi hareket ediyordu.

O gece şahit olduklarım bir kukla oyunu kadar zekice ayarlanmış ve dikkatle yönlendirilmişti. Yemeğinin üzerinden kafa sallayan ya da aslında herhangi birinden çok boşluğa doğru belirsiz ve güleç bir konuşma yapan, titrek ve zayıf, yaşlı Kral Shrewd vardı. Gülümsemeyen, az yiyen, kısık sesli ve yas tutan kraliçe vardı. Bütün bunların üstünde, ölmekte olan babanın yanına oturmuş vefalı oğul Regal ve yanında ihtişamla giyinmiş ve Regal'in konuşmasını zekasıyla gerçekte olduğundan daha pırıltılı yapan Soytarı vardı. Yüksek Masanın geri kalanında Farrow I)ük ve Düşesiyle, Tilth Dük ve Düşesi ve o dukalıkların daha Önemsiz soylularından şu anki gözdeleri vardı. Bearns, Rippon ve Shoaks dukalıkları temsil edilmiyorlardı.

Yemekten sonra Regal onuruna iki kez kadeh kaldırıldı. İlki Farrow'un dük hamilinden geldi. Prens şerefine, onu krallığın sa-ı unucusu olarak ilan edip hızla hareket etmesine Neatbay adına şükrederek ve ayrıca Altı Dükalık'ı ilgilendiren en önemli konularda gerekli önlemleri almasını yücelterek kadeh kaldırdı. Bu dikkat kesilmeme neden oldu. Ama kutlama ve şükretme bir parça muğlaktı, Regal'in tam olarak neye karar vermiş olduğunu or-ı.ıya koymuyordu. Biraz daha uzun sürseydi, bir methiye olmaya uygun olacaktı.

Konuşmanın başında Kettricken dik oturmuş ve Regal'e inana-mayarak bakmıştı, hak etmediği övgülere sessizce kafa sallamasına ve gülümsemesine açıkça inanamayarak. Benim dışımda her-lı.ıngi biri kraliçenin yüz ifadesini fark ettiyse de kimse yorum yapmadı. İkinci kadeh tahmin edileceği gibi Tilth Dükü Ram ta-

rafından kaldırıldı. Veliaht Verity şerefine kadeh kaldırdı. Bu, Ve-rity'nin bütün teşebbüsleri, niyetlendikleri, hayalini kurdukları ve istediklerinden bahsetme alçakgönüllülüğünü gösteren bir övgüydü. Başarıları şimdiden Regal'in tabağına yığılmıştı, eklenecek çok az şey vardı. Kettricken'ın dudakları daha da beyazlaştı ve bir çizgi halini aldı.

Dük Ram konuşmasını bitirdiğinde inanıyorum ki, Kettricken konuşmanın eşiğine gelmişti. Ama Regal yeni doldurulmuş kadehi elinde, neredeyse aceleyle ayağa kalktı. Herkesi sessizliğe davet etti, sonra kadehi kraliçeye yöneltti.

"Bu gece benim hakkımda çok fazla şey ve Kraliçemiz Kettricken hakkında çok az şey söylendi. Eve döndüğünde kendini matem içinde buldu. Yine de rahmetli ağabeyim Verity, hanımının kendi çabalarıyla hak ettiklerini ölümünün gölgelemesini istemezdi. Durumuna rağmen" -Regal'in bilmiş bilmiş gülümseyen yüzü tehlikeli bir şekilde dudak bükmeye yakındı- "benimsediği krallık adına Kızıl Gemiler'in karşısına çıkmaya cesaret etti. Birçok Akıncının onun cesur kılıcına yakalandığına şüphe yok. Askerlerimizin kraliçelerine bakarak ilham aldıklarından, onun neyi tehlikeye attığından habersiz kendi adlarına savaşmaya azmettiklerinden kimse şüphe edemez."

Kettricken'ın yanakları kızarmaya başladı. Regal, Kettricken'ın eylemlerini tenezzül ve pohpohlamasıyla gölgelemeye devam etti. Maiyetindeki birinden söz eder gibi böyle içtenliksiz konuşması Kettricken'ın eylemlerini bir şekilde gösteriş olsun diye yapıl-* mışa indirgedi.

Yüksek Masada birinin ona destek olmasını boşuna bekledim. Her zamanki yerimden kalkıp sesimi Regal'inkine karşı yükseltmek daha da gülünç olacaktı. Kocasının sarayındaki yerinden asla emin olamamış ve şimdi de yanında onu destekleyen kocasf bulunmayan Kettricken, küçülmüşe benziyordu. Regal'in onun

kahramanlıklarını yeniden anlatması yaptıklarının yiğitçe kararlı olmaktan ziyade, şüpheli ve özensiz görünmesine neden oldu. Giderek küçüldüğünü gördüm ve artık kendi adına konuşmayacağını anladım. Yemek, yanındaki hasta krala eşlik eden çok bas-I irilmiş, kralın tuhaf sohbet çabalarını ciddiyet ve sessizlikle karşılayan bir kraliçeyle devam etti.

Ama daha kötüsü kapıdaydı. Yemeğin sonunda Regal bir kez daha sessizlik çağırışında bulundu. Oraya toplanmış insanlara yemekten sonra ozanlar ve kuklacılar olacağına söz verdi, ama bir şey daha bildirmesine katlanmalarını rica etti. Ciddi düşünceler, muazzam istişareler ve büyük tereddütlerden sonra Neatbay'e yapılan saldırının neyi kanıtladığının farkına varmıştı. Buckkeep bir zamanlar olduğu gibi güvenli ve sağlam bir yer değildi. Sağlığı hassas olanlara göre bir yer kesinlikle değildi. Ve bu yüzden Kral Shrewd'un (kral adının geçmesi üzerine başını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı) sağlığı düzelene kadar Farrow'da, Vin Nehri üzerindeki Tradeford'da güvenlik içinde ikamet etmesi kararına varılmıştı. Sözün burasında Tradeford şatosunu kraliyet ailesine tahsis eden Farrovv dük hamiline bolca teşekkür etmek için duraksadı. Ayrıca şatonun Farrow ve Tilth'ın ana kalelerine kolaylıkla ulaşılabilir yerde olmasından fazlasıyla hoşnut olduğunu da ekledi, çünkü son zamanlarda, bu kötü, kötü zamanlarda kendisine yardımcı olmak için bu kadar yol kateden, bu çok sadık dukalıklarla iyi irtibatını korumak istiyordu. Evvelce keyfini sürebilmek için uzun yolculuklar etmek zorunda kalanlara kraliyet maiyetinin yaşamını getirmek Regal'i hoşnut edecekti. Burada onların baş sallayarak ettikleri teşekkürleri ve desteklerini belirten mırıltılarını kabul etmek için duraksadı. Elini bir daha kaldırdığında ani bir itaatle mırıltılar azaldı.

Kraliçe Kettricken'ı Kral Shrewd'a orada eşlik etmeye davet etti, hayır, yalvardı, yakardı. Orada daha güvenli olacaktı, orayı da-

ha konforlu bulacaktı, çünkü Tradeford şatosu bir hisar olarak değil, bir yuva olarak inşa edilmişti. Gelen vârisin ve annesinin iyi bakıldığını ve tehlikeli sahilden yeterince uzakta okluklarını bilmeleri tebaasının zihinlerinin rahatlamasını sağlayacaktı. Kendini evinde hissetmesi için her çabanın gösterileceğine ve orada neşeli yeni bir saray kurulacağına söz verdi ona. Buckkeep'in birçok mobilya ve değerli eşyası yer değişikliğini kral için daha az tedirgin edici kılmak için kral gittiğinde oraya taşınacaktı. Regal babasını yaşlı bir gerizekalı ve Kettricken'ı damızlık bir kısrak konumuna düşürürken hep gülümsüyordu. Kaderini kabullenişini duymak için duraksamaya cesaret etti.

"Yapamam," dedi Kettricken büyük bir asaletle. "Buckkeep, lordum Verity'nin beni bırakıp gittiği yer ve gitmeden önce onu benim bakımıma emanet etti. Burada kalacağım. Çocuğumun doğacağı yer burası."

Regal gülümsemesini görünüşte ondan saklamak için, ama aslında meclise daha iyi gösterebilmek için kafasını çevirdi. "Buckkeep iyi korunacak Kraliçem. Farrow vârisi kuzenim Lord Bright, Buckkeep'in savunmasını üstlenmek konusunda özel bir ilgi gösterdi. Bütün milisler burada bırakılacak, çünkü Tradeford'da onlara ihtiyacımız yok. Etekleri ve şişen karnı yüzünden engellenen bir kadının daha yardımına ihtiyaç duyacaklarından şüpheliyim."

Patlak veren kahkaha beni şoke etti. Kaba bir laftı, kendi ka-lesindeki bir prensten ziyade bir meyhane kuşuna yakışır türden. Şarap ve bitkilerle tahrik olmuş Kraliçe Desire'm en kötü halleri dışında bir şey hatırlatmadı bana. Yine de

Yüksek Masada güldüler ve daha önemsiz masadakilerden de az insan katılmadı onlara. Regal'in çekiciliği ve verdiği davetler işine iyi yaramıştı. Bu gece nasıl hakaret etmiş ya da soytarılık yapmış olursa olsun, bu dalkavuklar oturup masasında yedikleri et ve şarapla birlikte bunu da kabul edeceklerdi. Kettricken konuşmaktan aciz görünü'

yordu. Ayağa kalktı ve kral titreyen elini uzatmasaydı masayı terk edecekti. "Lütfen hayatım," dedi kral ve titreyen sesi herkese net bir şekilde ulaştı. "Beni bırakma. Yanımda olmanı istiyorum."

"Görüyorsun ya, kralının isteği," diye hızla uyardı onu Regal ve kralın ondan tam da böyle bir zamanda böyle bir istekte bulunmasını bir şans olarak kullandı. Kettricken istemeden yerine oturdu. Alt dudağı titriyordu ve yüzü kızarmıştı. Korkutucu bir an için gözyaşlarına boğulacağını düşündüm. Bu Regal için nihai zafer olurdu; hamile bir dişi olarak duygusal zayıflığının ele verilişi. Kettricken derin bir nefes aldı. Krala döndü ve kralın elini tutarken alçak ama duyulabilir bir sesle konuştu. "Siz benim yeminli olduğum kralımsınız. Arzu ettiğiniz gibi olacak. Yanınızdan ayrılmayacağım."

Başını eğdi, Regal dostça baş salladı ve Kettricken'ın anlaşması üzerine genel bir tebrik sohbeti başladı. Gürültü dindiğinde Re-gal bir süre daha gevezelik etti, ama amacına zaten ulaşmıştı. Çoğunluk kararının bilgeliğinden ve Buckkeep'in kralı için korku duymadan kendini nasıl daha iyi savunacağından bahsetti. Kendini, kralı ve kraliçeyi taşıyarak Buckkeep'i Akıncılar için daha az hedef haline getirdiğini, çünkü artık burayı ele geçirmekle daha az şey elde edeceklerini ileri sürme küstahlığını bile gösterdi. Hiçbir şeydi, sadece gösteri amaçlı bir entrika. Çok geçmeden sergilenme görevi biten kral el arabasıyla taşınarak odasına götürüldü. Kraliçe Kettricken ona eşlik etmek için izin istedi. Ziyafet ahen-SİZ bir eğlenceye dönüştü. Variller dolusu birayla fıçı fıçı şarap ge-ı irildi. Prens ve yandaşları Hancının Oğlunun İğfali isimli müşir hcen bir kukla gösterisini tercih ederken çeşitli İçyer ozanları büyük Salonun farklı köşelerinde yerlerini aldılar. Tabağımı ittim ve Burriche baktım. Göz göze geldik ve aynı anda ayağa kalktık.

r

26
İRFANLAMA

İşlenmişler herhangi bir duygudan yoksun görünüyorlardı. Şerir değillerdi, günahkarlık ve suçtan keyif almıyorlardı. Arkadaş oldukları insanlara ya da dünyanın diğer mahluklarına karşı herhangi bir şey hissetme yeteneklerini kaybettiklerinde, toplumun parçası olma yeteneklerini de kaybettiler. Anlayışsız bir adam, sert bir adam, düşüncesiz bir adam yine de diğerlerini ne kadar az umursadığını sürekli dile getiremeyeceğini bilecek kadar duyarlığa sahiptir ve yine de bir aile ya da köyde hısım olarak kabul edilir. İşlenmişler arkadaşlarına karşı hissettiklerini gizleme yeteneklerini bile kaybetmişlerdi. Duyguları basit bit şekilde durmamıştı, unutulmuşlardı; onları diğer insanların duygusal tepkilere dayanan davranışlarını tahmin edemeyecek şekilde tamam lyla kaybet m işlerdi.

İrfan sahibi biri bu tayfın diğer ucu olarak da görülebilir. Böyle bir adanı ileri uzanabilir ve diğerlerinin ne düşündüğünü ve hissettiğini söyleyebilir. Eğer güçlü bir şekilde İrfanlıysa, kendi düşünce ve duygularını başkalarına benimsetebilir. Diğerlerinin duygu ve düşüncelerine karşı artmış bir hassasiyetle, İşlenmişlerin tamamıyla yoksun oldukları şeyle dopdoludur.

Veliaht Verity İşlenmişlerin İrfanlama becerilerine karşı bağışık göründüklerini söyledi. Ne duygularını hissedebiliyor, ne de düşüncelerini keşfedebiliyordu. Yine de İrfana karşı duyarsız ol-

dukları anlamına gelmiyor bu. Onları Buckkeep'e çeken şey Ve-rity'nin İrfanlaması olabilir mi? İleri uzanması onlarda kaybetmiş olduklarına karşı bir açlık ya da belki bir anımsama uyandırmış olabilir mi? Buz ve selleri geçip sürekli Buckkeep'e doğru yolculuk etmelerindeki güdülenme şiddetli olmalıydı. Ve Verity araştırması için Buckkeep'ten ayrıldığında İşlenmişlerin Buckkeep'e doğru yönelen hareketleri azalmış göründü.
- Chade Fallstar

Kral Shrewd'un kapısına vardık ve kapıyı çaldık. Kapıyı Soyları açtı. Wallace'ın da aşağıdaki ziyafete katılanlar arasında olduğunu ve kral ayrıldığında aşağıda kaldığını fark etmiştim. "Bırak da gireyim," dedim yavaşça, Soytarı bana ters ters bakarken.
"Hayır," dedi. Kapıyı kapamaya başladı.

Kapıya omzumu yasladım ve Burrich de bana yardım etti. Bu Soytan'ya ilk ve son kez güç kullanışımdı. Fiziksel olarak ondan güçlü olduğumu ispatlamaktan zevk almadım. Ben onu kenara ilerken yüzündeki ifade bir insanın bir dostun yüzünde asla görmemesi gereken bir ifadeydi.

Kral şöminesinin karşısında oturmuş, ruhsuzca mırıldanıyordu. Kraliçe boş bakışlarla yanına oturmuştu ve Rosemary de aya-kucunda kestiriyordu. Kettricken ayağa kalkıp bizi şaşkınlıkla karşıladı. "FitzChivalry?" diye sordu yavaşça.

Hızla yanına gittim. "Açıklamam gereken çok şey ve bunu yapacak çok az zaman var. Çünkü yapmam gereken şey şimdi, bu gece yapılmalı." Duraksadım, ona en iyi nasıl açıklayacağıma ka-rar vermeye çalıştım. "Kendini Verity'ye bağışlamaya söz verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette!" Bana sanki deliymişim gibi baktı.

"O zaman gelip zihninde seninle birlikte durmak, sana kalbini göstermek için August'u, bir grup üyesini kullanmıştı. Bunu ha-

tırlıyor musun?"

Yüzü kızardı. "Tabii ki hatırlıyorum. Ama o zaman neler olduğunu kimsenin bildiğini düşünmemiştim."

"Çok az insan biliyordu." Etrafıma baktığımda Burrich'le Soyta-rı'nın konuşmayı kocaman açılmış gözlerle izlediklerini gördüm.

"Verity, August aracılığıyla sana İrfanladı. O İrfan büyüsünde güçlü. Bunu biliyorsun, bununla sahillerimizi nasıl koruduğunu biliyorsun. Bu atalardan kalma bir büyü, Farseer soyunun bir yeteneği. Verity bunu babasından miras aldı. Ve ben bir miktarını babamdan miras aldım."

"Bana bunu neden anlatıyorsun?"

"Çünkü Verity'nin öldüğüne inanmıyorum. Bana söylendiğine göre Kral Shrewd bir zamanlar İrfan büyüsünde güçlüydü. Durum hâlâ böyle değil. Hastalığı İrfanı ondan aldı, diğer birçok şeyi aldığı gibi. Ama onu denemeye ikna edebilirsek, eğer onu çaba göstermeye ikna edebilirsek, onu desteklemek için ben ona kendi gücümü sunabilirim. Verity'ye ulaşabilir."

"Bu onu öldürür." Soytarı umutsuz bir şekilde itiraz etmişti. "İrfanın insandan neler götürdüğünü duydum. Kralımda o kalmadı."

"Öldüreceğini sanmam. Verity'ye ulaşırsak, O İrfanı babası incinmeden keser. Birkaç defa gücümü tüketmeden geri çekti, beni incitmeyeceğinden emin olmak için."

"Mantığının yanlış olduğunu bir soytarı bile görebilir." Soytarı güzel yeni gömleğinin manşetlerini çekiştirdi. "Verity'ye ulaşırsan, bunun bir gösteri değil de doğru olduğunu nereden bileceğiz?"

Kızgınlıkla itiraz etmek için ağzımı açtım, ama Soytarı beni durdurmak için elini kaldırdı. "Elbette, sevgili, sevgili Fitz, bizim arkadaşımız olduğun için sana inanacağız. Ama sözünden şüphe etmeye ya da senden başka türlü değerlendirmeye meyilli olanlar çıkacaktır." İstihzası beni asit gibi yaktı, ama sessiz kalmayı başardım. "Ve eğer Verity'ye ulaşamazsan, elimize ne geçecek? Güçsüz

olarak gösterilecek tükenmiş ve bitmiş bir kral. Bütün diğer acıları dışında, belki de henüz ölmemiş bir adam için acı çektiğinden endişelenmesi gereken üzüntülü bir kraliçe. Hayır. Başarılı olsan bile sana olan inancımız zaten dönmekte olan çarkları durdurmaya yetmeyeceğinden bir şey elde etmeyeceğiz. Ve başarısız olursan daha çok şey kaybederiz. Çok fazla şey."

Gözleri benim üzerimdeydi. Burrich'in karanlık gözlerinde bile şüphe vardı, sanki bana yaptırmaya çalıştığı şeyin doğruluğunu düşünüyormuş gibiydi. Kettricken hiç kıpırdamadan duruyor, ayaklarına attığım çıplak umut kemiğine hamle etmemeye çalışıyordu. Önce Chade'le konuşmak için beklemiş olmayı diledim. Bu geceden sonra bu insanları bu odada toplama, Wallace'ın ayak altında olmaması ve Regalın aşağıda meşgul olması gibi bir şansım olacağından şüpheliydim. Şimdi olmak zorundaydı yoksa olmayacaktı.

Beni seyretmeyen tek kişiye baktım. Kral Shrewd şöminesin-deki alevlerin sıçramasını ve oynaşmasını seyrediyordu. "O hâlâ kral," dedim yavaşça. "İyisi mi ona soralım ve bırakalım da o karar versin."

"Adil değil! Kendinde değil!" Soytarı kendini aramıza savurdu. Gözlerimin içine bakmak için ayak parmaklarının ucunda duruyordu. "Ona verilen bitkilerle, bir saban atı kadar uysallaşıyor. <)ndan kendi boğazını kesmesini isteyin, ona bıçağı vermenizi bekleyecektir."

"Hayır." Ses titriyordu. Tınısını ve gürlüğünü kaybetmişti. "Hayır, soytarım, o kadar da uzağa gitmedim."

Soluğumuz kesilerek bekledik, ama Kral Shrewd başka bir şey söylemedi. Sonunda yavaşça odayı geçtim. Yanında çömel-dim, onunla göz göze gelmeye çalıştım. "Kral Shrewd?" diyerek yalvardım.

Gözlerini gözlerime çevirdi, çekti, gönülsüzce tekrar gözleri-

me çevirdi. Sonunda bana baktı.
"Konuştuklarımızın hepsini duydunuz mu? Kralım, Verity'nin öldüğüne inanıyor musunuz?"
Dudaklarını araladı. Dudaklarının arkasında dili grimtıraktı. Uzun bir nefes aldı. "Regal bana Verity'nin öldüğünü söyledi. Haber almış..."
"Nereden?" diye sordum nazikçe.
Başını yavaşça salladı. "Bir ulaktan... sanırım."
Diğerlerine döndüm. "Bir ulakla gelmiş olmalıydı. Dağlar'dan, çünkü Verity şimdiye kadar oraya varmış olmalı. Burrich geri gönderildiğinde Dağlar'a neredeyse varmıştı. Bir ulağın Dağlar'dan o kadar yolu gelip de böyle bir haberi iletmek için Kett-ricken'ı beklemeyeceğine inanmıyorum."
"Yedek atla gelmeliydi," dedi Burrich gönülsüzce. "Bir adam ve bir at için çok yorucu bir yolculuk. Binicinin at değiştirmesi gerekirdi. Ya da haberi hızlı bir atla yola devam edecek bir başka haberciye nakletmesi. Sonuncusu daha muhtemel."
"Belki. Ama böyle bir haberin Dağlar'dan bize gelmesi ne kadar zaman alırdı? Bearns'ın buradan ayrıldığı gün Verity'nin hayatta olduğunu biliyorum. Çünkü o zaman Kral Shrevvd onunla konuşmak için beni kullandı. O gece ben şöminesinin önünde bayıldığımda olan buydu Soytarı." Duraksadım. "Neatbay'deki savaşta hissettiğime inanıyorum."
Burrich'in aklından günleri saydığını fark ettim. Gönülsüzce omuz silkti. "Yine de mümkün. Eğer Verity o gün öldürüldüyse ve haber hemen yollandıysa ve hem binici, hem de at iyiydiyse... öyle olabilir. Biraz zor olmakla beraber..."
"İnanmıyorum." Umudumu onlara zorlamaya çalışarak onlara döndüm. "Verity'nin öldüğüne inanmıyorum." Gözlerimi bir kez daha Kral Shrevvd'a çevirdim. "Siz? Oğlunuzun ölmüş olabileceğine ve sizin hiçbir şey hissetmeyeceğinize inanıyor musunuz?"

"Chivalry... öyle gitti. Solan bir fısıltı gibi. 'Baba,' dedi, sanırım. Baba."
Odaya bir sessizlik sızdı. Çömelmiş halde kralımın kararını bekledim. Eli yavaşça kalktı, sanki kendi başına bir hayatı varmış gibi benimle arasındaki küçük mesafeyi geçti ve omzuma kondu. Bir an için; hepsi buydu. Sadece kralımın omzumdaki elinin ağırlığı. Kral Shrewd sandalyesinde hafifçe kaydı. Burun deliklerinden nefes aldı.
Gözlerimi kapadım ve karanlık nehre tekrar dalıverdik. Bir kez daha Kral Shrewd'un ölmekte olan vücuduna hapsolmuş umutsuz genç adamla yüzleştim. Dünyanın sürükleyen akıntısında birlikte yuvarlandık. "Burada kimse yok. Artık burada bizden başka kimse yok." Shrewd'un sesi kulağa yalnız geliyordu.
Kendimi bulamadım. Burada vücudum, dilim yoktu. Akış ve gürlemenin içinde beni de kendisiyle birlikte aşağıda tutuyordu. Galen'in sert öğretiminden aklımda tuttuğum azıcık İrfan dersini bırakın hatırlamayı, düşünemiyordum bile. Boğulurken ezberlenmiş bir konuşmayı okumaya çalışır gibiydim. Vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim. Sonra bir yerlerden, tıpkı bir esintide yüzen bir tüy gibi ya da bir güneş ışığında dans eden bir parçacık gibi, "Açık olmak, basit bir şekilde kapalı olmamaktır," diyen Verity'nin sesi geldi.
Bütün dünya boşluksuz bir yerdi, her şey bütün diğer şeylerin içindeydi. Adını yüksek sesle söylemedim ya da yüzünü düşünmedim. Verity oradaydı, hep orada olmuştu ve ona katılmak zahmetsizdi. Yaşıyorsun!
Tabii ki. Ama sen her şeyi açığa vurarak yaşayamazsın. Sahip olduğun her şeyi bir kerede akıtıyorsun. Gücünü denetle. Dikkatli ol. Beni doğrulttu, beni tekrar kendimde şekillendirdi, sonra tanıdı ve soludu.
Baba!

Verity beni kabaca itti. Geri dön! Bırak gitsin, bunu yapmaya gücü yok. Onu tüketiyorsun, seni geri zekalı! Bırak gitsin!
Geri püskürtülmek gibiydi, ama daha sertti. Kendimi bulup gözlerimi açtığımda şöminenin önünde yana devrilmiştim. Yüzüm ateşe yanacak kadar yaklaşmıştı. İnildeyerek yuvarlandım ve kralı gördüm. Dudakları her nefeste şişiyordu. Ve derisine mavimsi bir renk gelmişti. Bıırrich, Kettricken ve Soytarı etrafında çaresiz bir daire oluşturmuşlardı. "Bir şey... yapın!" dedim onlara soluk soluğa.
"Ne?" dedi Soytarı, benim bildiğime inanarak.
Zihnimde dolandım ve hatırlayabildiğim tek çareyi önerdim. "Cinkabuğu," dedim çatlak bir sesle. Odanın kenarları kararmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapattım ve paniğe kapılmalarını dinledim. Yavaş yavaş ne yapmış olduğumu anladım. İrfanlamıştım.
Bunu yapmak için kralımın gücünü çekmiştim.
"Kralların ölümü olacaksın," demişti Soytarı bana. Bir kehanet mi yoksa akıllıca bir tahmin mi? Akıllıca bir tahmin. Gözlerim yaşla doldu.

Burnuma cinkabuğu çayı kokusu geldi. Saf, güçlü cinkabuğu; saklamak için ne zencefil, ne nane konmuş. Gözlerimi azıcık aralamayı başardım.
"Çok sıcak!" diye tısladı Soytarı.
"Kaşıkta çabuk soğur," diye ısrar etti Burrich ve birazını kralın ağzına boşalttı. Kralın ağzına aldığını gördüm, ama yuttuğunu görmedim. Ahırlarda geçen yılların tesadüfi uzmanlığıyla, Burrich Kralın alt dudağını nazikçe çekti ve sonra boğazını sıvazladı. Gevşek ağzına bir başka kaşık dolusu daha boşalttı. Fazla bir şey olmuyordu.
Kettricken gelip yanımda çömeldi. Kafamı kaldırıp dizine koydu, ağzıma sıcak bir fincan dayadı. Emdim, çok sıcaktı, umrum-da değildi, höpürdeterek emdim. Yuttum, acılığı karşısında tıkan-

mamaya çabaladım. Karanlık geri çekildi. Fincan geri geldi, tekrar yudumladım. Dilimi uyuşturacak kadar güçlüydü. Hafifçe başımı sallamayı becerdim.
"Yaşıyor mu?" diye sordu uysal bir şekilde.
Tek diyebildiğim, "Evet," oldu.
"Yaşıyor!" diye bağırdı Kettricken diğerlerine, sesinde neşeyle.
"Babam!" diye bağırdı Regal. Kapıda sallanarak duruyordu, yüzü içki ve öfkeden kırmızıydı. Arkasında muhafızlarını ve küçük Rosemary'yi kocaman açılmış gözlerle köşeden gözetlerken görür gibi oldum. Bir şekilde adamların arasından sıyrılıp Kettricken'a koşmayı ve eteklerine yapışmayı başardı. Bir an için tabloyu koruduk.
Derken Regal odaya girdi; atıp tutarak, sorgulayarak, ama kimseye konuşma şansı vermeyerek. Kettricken yanımda koruyucu bir şekilde çömelik durmaya devam ediyordu, yoksa Regal'in muhafızlarının beni tekrar alacaklarına yemin ederim. Sandalyesinde oturan Kralın yüzüne tekrar biraz renk gelmişti. Burrich ağzına bir kaşık dolusu daha çay verdi ve çayı yudumlamasını görünce rahatladım.
Regal rahatlamamıştı. "Ona ne veriyorsun? Kes şunu! Babamı bir ahır işçisine zehirletmeyeceğim!"
"Kral bir kriz daha geçirdi, Prensim," dedi Soytarı aniden. Sesi odadaki kargaşayı kesti, sessizliğe dönüşen bir delik açtı. "Cin-kabuğu çayı yaygın bir iyileştiricidir. Wallace'ın bile bunu duymuş olduğundan eminim."
Prens sarhoştu. Kendisiyle alay mı ediliyordu, yoksa yatıştırılıyor muydu emin değildi. Karşılığında kendisine iyi huylu bir seli ilde gülümseyen Soytarı'ya ters ters baktı.
"Ah." Bunu istemeden, gerçekten yumuşatılmayı istemeyerek söyledi. "Pekala, ya ona ne oldu?" Öfkeyle beni işaret etti.
"Sarhoş." Kettricken kafamın zemine inandırıcı bir gümlemey-

le düşmesine izin vererek ayağa kalktı. Işık parıltıları görüşümü bozdu. Sesinde sadece tiksinti vardı. "Ahır ustası. Onu buradan çıkar. Bu kadar ileri gitmeden onu durdurman gerekirdi. Bir dahaki sefer o karar veremeyecek durumdayken kendi yargını kullandığından emin ol."
"Ahır ustamız bardağa düşkünlüğüyle iyi tanınır, Kraliçe. Birlikte yumulduklarından şüpheleniyorum," diyerek dudak büktü Regal.
"Verity'nin ölüm haberi ona zor geldi," dedi Burrich sadece. Bir özür değil, ama açıklama getirerek kendine sadık kalmıştı. Gömleğimin önünü tuttu, beni yerden kaldırdı. Rol yapmaya çabalamama gerek kalmadan, beni daha sert bir şekilde tutana kadar ayaklarımın üzerinde sallandım. Krala hızla bir yudum cinka-buğu daha veren Soytarı'yı bir an için gördüm. Kimsenin onu engellememesi için dua ettim. Burrich beni sert bir şekilde odadan çıkarırken Kraliçe Kettricken'm aşağıda misafirleriyle olması gerektiğini söyleyerek Regal'i azarladığını ve Soytan'yla kendisinin kralı yatacağa götürebileceklerine söz verdiğini duydum. Merdivenlerden çıkarken Regal ve muhafızlarının aşağı indiklerini duydum. Hâlâ homurdanıyor, atıp tutuyor, aptal olmadığını söylerek şikayet ediyor, bir entrikayı gördüğünde anlayacağını söylüyordu. Beni endişelendirdi, ama neler olup bittiği hakkında bir fikri olmadığından adeta emindim.
Kapıma geldiğimde sürgülerimi açacak kadar iyiydim. Burrich de içeri girdi. "Eğer senin kadar sık hastalanan bir köpeğim olsaydı, onu öldürürdüm," gözleminde bulundu nazikçe. "Biraz daha cinkabuğuna ihtiyacın var mı?"
"Biraz daha olsa zararı olmazdı. Ama daha hafif bir dozda. Zencefil, nane ya da kuşburnu var mı?"
Bana ters ters baktı. O şöminemdeki acıklı korları parlayana kadar dürterken ben sandalyeme oturdum. Bir ateş yaktı, çaydan-

lığa su koydu ve ısınmaya bıraktı. Bir kase buldu ve tabaka halindeki cinkabuğunu içine koydu, sonra bir fincan buldu ve tozunu aldı. Her şeyi hazırladı, etrafına bakındı. Yüzünde tiksintiye benzer bir ifade vardı. "Neden böyle yaşıyorsun?" diye sordu ısrarcı bir tavırla.
"Ne gibi?"
"Böyle çıplak bir odada, bu kadar az ilgi göstererek? Bu odadan daha çok yuvaya benzeyen kış çadırları görmüşlüğüm var. Sanki burada bir ya da iki geceden fazlasını geçirmeyi ummuyor-muşsun gibi."
Omuz silktim. "Hiç üzerinde kafa patlatmadım."
Kısa bir sessizlik oldu. "Yapmalısın," dedi gönülsüzce. "Ayrıca ne kadar çok incindiğini ve hastalandığını da düşünmelisin."
"Bu gece olan şeye engel olunamazdı."
"Sana ne yapacağını biliyordun, ama yine de yaptın," dedi.
"Yapmak zorundaydım." Kasedeki cinkabuğunun üzerine buharı tüten suyu dökmesini seyrettim.
"Zorunda miydin? Soytarı'nın bu konuda ikna edici bir iddiası varmış gibi göründü bana. Yine de yaptın. Sen ve Kral Shrewd, ikiniz de."
"Yani?"
"İrfan hakkında az bir şey biliyorum," dedi Burrich yavaşça. 'Chivalry için Kralın Adamıydım. Çok sık değil ve beni senin şimdi olduğun kadar kötü etmiyordu, bir ya da iki defayı saymazsak. Ama heyecanını hissettim..." Kelimeleri aradı, iç geçirdi. "Sona erişini. Dünyayla bir olmayı. Chivalry bir keresinde bana bundan bahsetmişti. İnsan bağımlı olabilir, dedi. İrfanlamak için bahaneler arayabilir ve sonra nihayet içine çekilir." Bir an sonra ekledi, "Bazı açılardan savaş hamlesinden farklı değil. Zaman tarafından engellenmeden hareket etme hissi, hayatın kendisinden daha güçlü bir kuvvet olmak."

"Ben tek başıma İrfan yapamadığım için, benim için bir tehlike olmadığını söyleyebilirim."
"Kendini yapabilenlere çok sık sunuyorsun." Sakınmadan söylenmişti bu cümle. "Kendini aynı türden heyecanlar sunan tehlikeli durumlara isteyerek attığın sıklıkla. Savaşta çılgına dönüyorsun. İrfan yaptığında olan da bu mu?"
Bu ikisini hiç bu açıdan düşünmemiştim. Korkuya benzer bir şey içimi kemirdi. Onu bir kenara ittim.
"Kralın Adamı olmak benim görevim. Ayrıca senin önerin değil miydi?"
"Öyleydi. Ama Soytarı'nın sözlerinin bizi bundan caydırmasına izin verirdim. Sen kararlıydın. Sana ne yapacağına hiç kıymet vermedin. Belki de kendine dikkat etmelisin."
"Ben ne yaptığımı biliyorum." Niyetlendiğimden daha sert bir şekilde konuşmuştum ve Burrich karşılık vermedi. Yaptığı çayı koydu ve yüzünde 'ben ne dediğimi biliyorum' bakışıyla bana uzattı. Fincanı aldım ve gözlerimi ateşe diktim. Giysi sandığımın üzerine oturdu.
"Verity hayatta," dedim yavaşça.
"Kraliçenin öyle dediğini duydum. Öldüğüne asla inanmamıştım." Bunu sakin bir şekilde kabul etmişti. Aynı şekilde sakince, "Ama kanıtımız yok," diye ekledi.
"Kanıt mı? Onunla konuştum. Kral onunla konuştu. Bu yetmez mi?"
"Benim için yeter de artar bile. Çoğu insan için şey..."
"Kral iyileştiğinde beni destekleyecektir. Verity yaşıyor."
"Regal'in kendini veliaht ilan etmesine engel olmaya yeteceğinden şüpheliyim. Tören önümüzdeki hafta gerçekleşecek. Bütün düklerin şahit olmak için burada olması gerekmeseydi, sanırım bu gece yapmış olurdu."
Tükenmeyle savaşan cinkabuğu ya da sadece olayların mer-

hamet etmeden üst üste gelmesi, aniden odayı etrafımda salladı. Kendimi bir arabayı durdurmak için önüne atlamışım, ama araba üzerimden geçmiş gibi hissettim. Soytarı haklıydı. Bu gece yaptığımın çok az faydası vardı, Kettricken'ın zihnini kavuşturduğu huzur dışında. İçimi ani bir umutsuzluk doldurdu. Boş fincanımı bıraktım. Altı Dukalık Krallığı yıkılıyordu. Veliahtım, Verity bıraktığı şeyin bir taklidine dönecekti. Bölünmüş bir ülke, harap edilmiş bir sahil şeridi, yağmalanmış ve boş bir kale. Belki de Elderling-lerin varlığına inanmış olduğum gibi her şeyin düzeleceğine inanmanın da bir yolunu bulabilirdim. Şu an tek görebildiğim başarı-sızlığımdı.
Burrich bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Yatağa git," önerisinde bulundu. "Aşırı cinkabuğu kasvetli bir ruh haline neden olur bazen. Ya da ben öyle duydum."
Başımı salladım. Kendi kendime bunun Verity'nin aksi ruh hali için de geçerli olup olmadığını merak ettim.

"Gerçekten dinlen biraz. Sabah olaylar daha iyi görünebilir." I lavlar gibi güldü ve kurt gibi gülümsedi. "Sonra tekrar öyle görünmeyebilirler. Ama dinlenme en azından seni onlarla yüzleşmeye daha iyi hazırlar." Durgunlaştı. "Molly erkenden odama geldi."
"İyi mi?" diye ısrarla bilmek istedim.
"İhtiyacım olmadığını bildiği mumlar getirmiş," diye devam etli Burrich, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Neredeyse benimle konuşmak için bahane yaratmaya çalışıyor gibiydi..."
"Ne dedi?" Sandalyemden kalktım.
"Fazla bir şey değil. Bana karşı hep uygun davranıyor. Bense ona karşı dolaysız. Onu özlediğini söyledim."
"O ne dedi?"
"Hiçbir şey." Sırıttı. "Ama çok güzel kızarıyor." İç geçirdi, aniden ciddileşti. "Ve ona doğrudan herhangi birinin onu korkutacak bir şey daha yapıp yapmadığını sordum. Ufak omuzlarını kal-

dırdı ve sanki dişine bir şey sokmaya çalışıyormuşum gibi çenesini içeri çekti. İlgilendiğim için bana iyilikle teşekkür ettiğini söyledi, daha önce olduğu gibi kendi başının çaresine bakabilecek durumda olduğunu söyledi." Daha alçak bir sesle sordu, "İhtiyacı olursa yardım isteyecek mi?"
"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kendi cesareti var. Kendi savaşma yöntemi. Dönüp karşısına çıkıyor olayların. Bense, etrafta sinsi sinsi dolaşıp onlar bakmazken onları kösteklemeye çalışıyorum. Bazen kendimi korkak gibi hissetmeme neden oluyor."
Burrich ayağa kalktı, öyle bir gerindi ki, omuzları kıtırdadı. "Sen korkak değilsin Fitz. Bu konuda seni temin ederim. Belki de sadece ihtimalleri ondan daha iyi anlıyorsundur. Zihnini Molly konusunda huzura kavuşturabilmeyi isterdim. Yapamam. Onu elimden geldiğince iyi kollayacağım. Bana izin verdiği ölçüde." Beni yandan süzdü. "Hands bugün bana beni bu kadar sık ziyaret eden hoş bayanın kim olduğunu sordu."
"Ona ne söyledin?"
"Hiçbir şey. Ona sadece baktım."
O bakışı biliyordum. Hands daha başka soru sormayacaktı.
Burrich gitti ve ben dinlenmeye çalışarak yatağıma sere serpe uzandım. Zihnim işlemekte ısrar ettiyse de en azından etimin biraz dinlenmesi için vücudumu kıpırdatmadım. Daha iyi bir adamın düşünceleri sadece kralının durumuyla ilgili olurdu. Korkarım benimkilerin büyük bir kısmı odasında yalnız olan Molly'yle ilgiliydi. Daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde, yatağımdan kalktım ve kalede bir hayalet gibi ilerledim.
Aşağıdaki Büyük Salondan sona ermekte olan şenliğin sesleri geliyordu. Koridor boştu. Sessizce merdivenlere doğru yöneldim. Kendi kendime çok, çok dikkatli olacağımı söyledim, o kadar ki, sadece kapısını çalacak, belki sadece iyi olduğunu görmek için birkaç dakikalığına içeri girecektim. Daha fazlası değil. Sadece kı-

sa bir ziyaret...
Takip ediliyorsun. Gecegözleri'nin Burrich karşısındaki tedbiri sesini zihnimde ufacık bir fısıltıya çevirmişti.
Durmadım. Bu takipçime şüphelendiğimi belli etmeye yarardı. Onun yerine kafamı döndürüvermek ve arkama bakmak için bahane yaratmak amacıyla omzumu kaşıdım. Kimseyi görmedim.
Kokla.
Kokladım, daha derin bir iç çekişin takip ettiği kısa bir soluk aldım. Havada çıplak bir koku vardı. Ter ve soğan. Nazik bir şekilde zihnimde ileri uzandım ve kanım dondu. Orada, koridorun uzak ucunda bir kapı eşiğine gizlenmişti. Will. Karanlık, cılız Will, sürekli yarı örtük gözleriyle. Bearns'dan geri çağırılan grup üyesi. Onu benden saklayan İrfan kalkanına çok dikkatle dokundum, onu fark edemeyişim teşebbüsünü incelikle hazırlamasından; gösterişsiz bir kendine güven kokusu, beni yapmayı istediğim şeyi yapmamda destekledi. Çok açıkgöz. Çok kurnaz; ne Serene, ne Justin'in bugüne dek bana gösterdiği dokunuşlardan çok daha yumuşak.
Çok daha tehlikeli bir adam.
Merdiven sahanlığına gittim ve orada saklanan fazla mumlardan aldım, sonra sanki tek işim buymuş gibi odama döndüm.
Kapımı arkamdan kapadığımda ağzım kurumuştu. Titrek bir nefes saldım dışarı. Kendimi zihnimi koruyan kalkanları dikkatle gözden geçirmeye zorladım. İçime girmemişti, bunu söyleyebilirdim. Düşüncelerimin izini sürmüyordu, o halde sadece beni gizlice takip etmesini kolaylaştırmak için kendininkileri bana benimsetiyordu. Gecegözleri fark etmeseydi, bu gece beni Molly'nin kapısına kadar izleyecekti. Kendimi tekrar yatağa uzanmaya, Will Buckkeep'e

döndüğünden bu yana yaptığım bütün eylemleri hatırlamaya zorladım. Sadece Serene ve Justin'in bana karşı yaydıkları nefreti yaymadığından onu düşmandan saymamıştım. Hep

sessiz ve rahatsız etmeyen bir genç olmuştu. Göze çarpmayan, herhangi birinin dikkatine bile değmeyen biri olmuştu. Aptallık etmiştim.

Daha önce seni takip ettiğini sanmıyorum. Ama emin de olamıyorum.
Gecegözleri, kardeşim. Sana nasıl teşekkür edeceğim?
Hayatta kal. Bir duraksama. Ve bana zencefilli kek getir.
Getireceğim, diye söz verdim hararetli bir şekilde.

Chade'in esintisi odama uzandığında Burrich'in yaktığı ateş küçülmüştü ve ben hâlâ uyuyamamıştım. Ayağa kalkıp ona gitmek neredeyse bir rahatlamaydı.

Onu beni sabırsızlıkla beklerken buldum, küçük odasını arşınlıyordu. Merdivenlerden çıktığımda bana çarptı.

"Bir suikastçı bir alettir," diye bana tısladı. "Her nasılsa sana bunu anlatamadım. Biz aletiz. Kendi irademiz için bir şey yapmayız."

Sesindeki öfkeden şaşkına dönmüş halde kıpırdamadan durdum. "Kimseyi öldürmedim!" dedim kızgınlıkla.

"Şişşt! Yavaş konuş. Senin yerinde olsaydım, bundan o kadar da emin olmazdım," diye karşılık verdi. "İşimi kaç kez bıçağı kendim saplayarak değil, sadece başka birine bunu benim yerime yapması için yeterli neden ve fırsat vererek yaptım?"
Hiçbir şey söylemedim.

Bana baktı ve iç geçirdi, öfkesi ve gücü içinden çekiliyordu. Yumuşak bir şekilde, "Bazen yapabileceğinin en iyisi sadece işi kurtarmaktır. Bazen kendimizi buna teslim etmemiz gerekir. Çarkları harekete geçirecek olanlar bizler değiliz evlat. Bu gece yaptığın yakışıksızdı."

"Soytarı da, Burrich de öyle söyledi. Kettricken'm katılacağını sanmam."

"Kettricken da, çocuğu da acısıyla yaşayabilirlerdi. Kral Shrewd gibi. Ne olduklarına bak. Yabancı bir kadın, ölü bir veli-

ahtın dul eşi, henüz belli olmayan ve yıllarca gücü kullanamayacak bir çocuğun annesi. Regal, Shrewd'un titrek, aciz, yaşlı bir adam olmasının belki bir kukla kadar faydalı olduğuna ama yeterince zararsız olması gerektiğine hükmetti. Onları ortadan kaldırması için acil bir nedeni yok. Ah, Kettricken'ın durumunun olabildiğince güvenli olmadığına katılıyorum, ama Regal'e doğrudan karşı çıkmamıştı. Ama şimdi olduğu yerse burası."
"Keşfettiğimiz şeyi ona söylemedi," dedim gönülsüzce.

"Söylemesine gerek yoktu. Davranışlarında ve ona karşı koyma isteğinde kendini gösterecek. Regal onu bir dula indirgemişti. Sen onu bir kraliçe olarak yeniden canlandırdın. Ama ben Shrewd için endişeleniyorum. Anahtarı tutan, ayağa kalkıp fısıltıyla bile olsa, 'Verity hâlâ yaşıyor, Regal'in veliaht olmaya hakkı yok,' diyebilecek olan o. Regal'in korkması gereken kişi o."

"Shrewd'u gördüm Chade. Onu gerçekten gördüm. Bildiği şeye ihanet edeceğini sanmam. Gücünü kaybeden o vücudun içinde, uyuşturan ilaçların ve zalim acının altında, hâlâ kurnaz bir adam var."

"Belki. Ama hâlâ derinlerde saklı. İlaçlar ve acı, zeki bir adamı bile aptalca hareketlere yöneltebilir. Yaralarından dolayı ölmekte olan bir adam son bir taarruz için atına sıçrar. Acı, bir adamın risk almasına ya da kendini tuhaf şekillerde ileri sürmesine neden olabilir."

Söylediği şey fazlasıyla mantıklıydı. "Verity'nin hayatta olduğunu bildiğini Regal'in bilmemesi konusunda Shrewd'a öğüt veremez misin?"

"Deneyebilirim, belki. O lanet olası Wallace hep yoluma çıkmasa. Başlarda o kadar kötü değildi, söz dinler ve faydalıydı, uzaktan idare edilmesi kolaydı. Seyyar satıcıların ona getirdiği bitkilerin arkasında benim olduğumu hiç bilmedi, varlığımdan bile hiç şüphelenmedi. Ama şimdi krala bir sülük gibi yapışıyor ve

Soytarı bile onu uzun süreliğine uzaklaştıramıyor. Artık Shrewdla nadiren birkaç dakikadan fazla görüşebiliyorum. Ve yansında ağabeyimin aklı başındaysa şanslıyım."

Sesinde bir şey vardı. Utanarak başımı eğdim. "Üzgünüm," dedim yavaşça. "Bazen onun senin için kral olmaktan öte olduğunu unutuyorum."

"Şey, hiç gerçekten o kadar yakın olmadık. Ama birlikte yaşlanmış iki adamız. Bazen bu daha büyük bir yakınlıktır. Zaman içinde senin günün ve çağına birlikte geldik. Birlikte konuşabiliriz, sessizce ve artık var olmayan bir zamanın anılarını paylaşabiliriz. Sana nasıl olduğunu anlatabilirim, ama aynı şey değil. Ülkede kapana kısılmış kendimizinkine dönmekten aciz iki yabancı gibiyiz ve bir zamanlar yaşadığımız yerin gerçekliğini doğrulamak için sadece birbirimize sahibiz. En azından, bir zamanlar sahiptik."

Buckkeep'in sahillerinde vahşice koşan iki çocuk düşündüm, kayalardan midye koparan ve onları çiğ yiyen. MoUy ve ben. Bir süre vatan hasreti çekmek ve onu hatırlayabilen tek insan için yalnız olmak mümkündü. Başımı salladım.

"Alı. Pekala. Bu gece durumu kurtarmayı düşüneceğiz. Şimdi. Beni dinle. Bu konuda bana söz vermelisin. Önce benimle görüşmeden büyük önemde hareketlere kalkışmayacaksın. Anlaştık mı?"

Gözlerimi yere çevirdim. "Evet demek istiyorum. Anlaşmak istiyorum. Ama son zamanlarda küçük hareketlerim bile bir heyelandaki çakıl taşı gibi önem kazanıyora benziyor. Ve olaylar kimseye danışma şansım olmadan, aniden bir seçim yapmam gereken bir noktaya geliyor. Bu yüzden söz veremem. Ama denemeye söz vereceğim. Bu yeterli mi?"
"Sanırım. Katalizör," diye mırıldandı.
"Soytarı da bana böyle diyor," diye yakındım.

Chade bir şey söylemeye başlayacakken aniden durdu. "Gerçekten mi?" diye sordu dikkatle.

"Eline geçen her fırsatta beni bu kelimeyle iğneliyor." Cha-de'in şöminesine ilerledim ve ateşinin önüne oturdum. Sıcak iyi geldi. "Burrich çok güçlü dozda cinkabuğunun kasvetli bir ruh haline neden olabileceğini söyledi."
"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ama koşullar yüzünden de olabilir. Yine de Verity sık sık keyfisiz görünürdü ve cinkabuğunu sık sık kullanırdı. Yine koşullar yüzünden de olabilir."
"Asla öğrenemeyebiliriz."

"Bu gece çok özgürce konuşuyorsun. İsimler vererek, güdülere atfederek."

"Bu gece herkes Büyük Salonda neşeli. Regal oyununu tamamladığından emin. Bütün nöbetçileri rahatladı, bütün casusları bir gecelik özgürlük kazandı." Bana tatsız bir ifadeyle baktı. "Bir süre aynı şekilde olmayacağından eminim."

"Demek burada konuştuklarımızın dinlenebileceğini düşünüyorsun."

"Ben her yeri dinleyebilir ve gözetleyebilirim, bu yüzden benim de duyulmam ve gözetlenmem mümkün. Sadece mümkün. Ama kimse şans eseri benim kadar yaşlanamaz."

Eski bir anı aniden anlam kazandı. "Bir keresinde bana Kraliçenin Bahçesi'nde kör olduğunu söylemiştin."
"Tamamen."
"Öyleyse bilmi..."

"Galen'in seni neyin içine soktuğunu, yapmakta olduğu zaman bilmiyordum. Dedikodulardan haberdarım, çoğu güvenilmez ve hepsi de gerçeklerden çok uzak. Ama seni dövdüğü ve ölüme lerk ettiği gece... hayır." Bana tuhaf tuhaf baktı. "Böyle bir şeyi bilip de harekete geçmeyeceğime mi inanmıştın?"
"Derslerime müdahale etmeyeceğine söz vermiştin," dedim.
Chade sandalyesini aldı, bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Asla

birine tamamıyla güveneceğini sanmıyorum. Ya da birinin seni umursadığına inanacağına."

Sessizliğe burundum. Cevabı bilmiyordum. Önce Burrich ve şimdi de Chade, beni kendime rahatsız edici şekillerde bakmaya zorluyorlardı.

"Alı, şey," dedi Chade sessizliğime. "Daha önce de söylemeye çalıştığım gibi. Kurtarılan."
"Ne yapmamı istiyorsun?"
Burnundan nefes verdi. "Hiçbir şey."
"Ama..."

"Kesinlikle hiçbir şey. Bunu hep hatırla. Veliaht Verity öldü. O inançla yaşa. Regal'in mevkiine sahip çıkma hakkı olduğuna inan, yaptığı her şeyi yapmaya hakkı olduğuna inan. Onu şu an için memnun et, ona korkacak hiçbir şey verme. Kazandığına inanmasını sağlamamız lazım."
Bir an için düşündüm. Sonra durdum ve bıçağımı çektim.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu Chade.

"Verity'nin öldüğüne gerçekten inanıyor olsaydım, Regal'in yapmamı umduğu şeyi." Kafamın arkasına, saçımı savaşçı kuyruğu şeklinde bağlayan deri sırıma uzandım.

"Makasım var," diye belirtti Chade kızgınlıkla. Gitti, makas getirdi ve arkamda durdu. "Ne kadar?"

Düşündüm. "Olabileceği kadar kısa, taç giymiş bir kralın yasına yaraşır şekilde."

"Emin misin?"
"Regal'in benden bekleyeceği bu."
"Bu doğru, sanırım." Tek bir kırpmayla Chade saçımı düğümlü olduğu yerden kesti. Aniden öne düşmesi, kısa olması, çeneme bile gelmemesi kendimi garip hissettirdi. Yine bir uşakmışım gibi. Elimi uzattım ve ne kadar kısa olduğuna bakarken, "Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Kettricken ve kral için güvenli bir yer bulmaya çalışacağım. Kaçışları için her şeyi hazırlamalıyım. Gittikleri zaman ışık geldiğinde ortadan kaybolan gölgeler gibi kaybolmalılar."
"Bunun gerekli olduğundan emin misin?"
"Yapacak başka neyimiz var? Artık rehineden öte değiller. Güçsüz. İçyer dükleri Regal'e döndü, Sahil dükleri Kral Shrewd'a olan güvenlerini kaybettiler. Kettricken kendine aralarından müttefik kazandı yine de. Kettricken'in ördüğü iplere aşılmalı ve ne ayarlayabileceğimi görmeliyim. En azından Verity tacını geri istemek için geldiğinde güvenliklerinin ona karşı kullanılmayacağı bir yere yerleştirilmelerini sağlayabiliriz."
"Eğer dönerse," dedim hüzünle.
"Döndüğünde Elderlingler onunla birlikte olacak." Chade bana tatsız bir ifadeyle baktı. "Bir şeye inanmaya çalış evlat. Benim hatrıma."
Hiç şüphesiz Galen'in öğretimi altında geçirdiğim süre Buckkeep'teki hayatımın en kötü dönemiydi. Ama Chade'le geçirdiğim o geceyi izleyen hafta ona epey yakın. Ayrı düşürülmüştük. Kalede nereye gidersem gideyim, hayatımın esaslarının tuzla buz olduğunu sürekli hatırlatan şeyler vardı. Hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacaktı.
İçyer dukalıklarından Regal'in veliaht oluşuna tanıklık etmek için gelen büyük bir insan akını vardı. Ahırlarımız zaten boşalmış olmasaydı, Burrich'le Hands başa çıkmakta zorlanacaklardı. İçyer-liler her yerde gibiydiler, uzun boylu, kabarık saçlı Farrow erkekleri ve adaleli Tilth çiftçi ve sığırcıları. Saçları yas için kesilmiş asık suratlı Buckkeep askerleriyle parlak bir tezat oluşturuyorlardı. Az çatışma çıkmadı. Buckkeep Kasabası'ndan gelen şikayetler İçyer-lilerin istilasını Dışadalıların akınlarıyla kıyaslayan alaylara dönüşmüştü. Mizahın hep acı bir yanı olmuştur.
Buckkeep Kasabası'na bu insan ve iş akınına paralel giden

Buckkeep'teki malların tükenişiydi. Odalar utanmazcasına soyuldu. Goblenler ve kilimler, mobilya ve aletler, her türden malzeme kaleden alınıp "güvende tutmak" ya da "kralın rahatlığı için" mavnalara yüklendi ve nehrin yukarısına Tradeford'a götürüldü. Mobilyaların yarısı mavnalara taşınırken bu kadar çok misafir ağırlamak Hasty Hanım'ın aklını başından aldı. Bazı günler öyle görünüyordu ki, Regal beraberinde götüremediği her şeyin o gitmeden yok edildiğini görmeye çalışıyor gibiydi.
Aynı zamanda veliaht olarak taç giymesinin mümkün olduğunca tantanalı bir törenle gerçekleşmesi için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Bu konuda neden canını sıktığını gerçekten bilmiyordum. Bana göre en azından Altı Dükalık'tan dördünü yollarına terk etmeyi planladığı açıktı. Ama Soytarı'nm da bir keresinde beni uyardığı gibi Regal'in buğdayını benim kilemle ölçmeye çalışmanın anlamı yoktu. Ortak bir ölçüye sahip değildik. Belki de Bearns, Rippon ve Shoaks dük ve soylularının Verity'nin hükümdarlığını üstlendiğine tanıklık etmelerine ısrar etmek anlayabileceğim ince bir intikam şekliydi. Sahillerinin böylesine kuşatıldığı bir dönemde Buckkeep'e gelmeye çalışmalarının onlar için ne kadar zor olduğu çok fazla umurunda değildi. Gelmekte ağır davranmalarına ve geldiklerinde de Buckkeep'in talan edilmesi karşısında şoke olmalarına şaşırmadım. Regal'in kendini, kralı ve Kettricken'ı taşıma planının haberi Sahil dukalıklarına söylentiden öte ulaşmamıştı.
Ama Sahil dükleri gelmeden epey önce ben daha büyük, genel bir kargaşaya katlanırken hayatımın geri kalanı parçalara ayrılmaya başladı. Serene ve Justin beni usandırmaya başladılar. Onların farkındaydım, çoğu kez beni fiziksel olarak takip ediyorlardı, ama aynı sıklıkla bilincimin kenarlarında İrfanlıyorlardı. Serbest herhangi bir düşüncemi gagalayan kuşlar gibiydiler, ilgisiz hayalleri ya da hayatımın korunaksız her anını kapmaya çalışıyorlardı. Bu yeterince kötüydü. Ama artık onları sadece dikkatimi da-

ğıtan şeyler olarak, beni WiU'in daha göze çarpmayan takibinden haberdar olmamam için yaratılmış bir şaşırtmaca olarak görüyordum. Bu yüzden zihnimi en kuvvetli şekilde korudum, büyük ih-l imalle Verity'yi de dışarda bıraktığımı bilerek. Esas niyetlerinin bu olmasından korkuyordum, ama bu korkuyu kimseye orta etmeye cesaret edemiyordum. Gecegözleri ve benim sahip olduğumuz bütün duyularla sürekli arkamı kolluyordum. Yemin ederim daha tedbirli olabilir ve kendime diğer grup üyelerinin ne üzerinde çalıştıklarını keşfetme görevini verebilirdim. Burl, Trade-ford'da,

görünüşte mekanın Kral Shrewd'un rahatı için hazırlanmasına yardımcı oluyordu. Carrod'un nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu ve çaktırmadan sorabileceğim kimse de yoktu. Kesin olarak keşfedebildiğim tek şey artık Constance'da olmadığıydı. Böylece endişelendim ve WiU'in artık beni gizlice takip etliğini fark etmediğimde endişeden neredeyse deliye döndüm. <)nun farkına vardığımı anlamış mıydı? Yoksa onu fark edemeyeceğim kadar iyi miydi? Hayatımı her hareketim gözleniyormuş gibi yaşamaya başladım.

Ahırlardan alınan tek şey atlar ve damızlık hayvanlar değildi. Burrich bir sabah bana Hands'in gittiğini söyledi. Kimseye hoşça-kal diyecek vakti olmamıştı. "İyi hayvanların sonuncularını da ı Kin sabah aldılar. En iyiler uzun zaman önce gitmişti, ama bunlar iyi atlardı ve onları kara yoluyla Tradeford'a götürüyorlardı. I lands'e sadece atlarla beraber gideceği söylenmiş. İtiraz ederek bana geldi, ama ben ona gitmesini söyledim. En azından onlara yeni evlerinde Hands bakarsa atlar iyi eğitilirler. Ayrıca burada ı ınun için hiçbir şey kalmadı. Kimsenin ahır ustalığı yapacağı bir a I ıır kalmadı."

Bir zamanlar bizim sabah rutinimiz olan işte onu sessizce izli -dim. Kafeslerde ya yaşlı ya da yaralı kuşlar vardı. Köpek yayga-ralan seyrek havlamalara ve birkaç ulumaya inmişti. Kalan atlar

çürüktü, umut verici gençliklerini geride bırakmış, yaralı olanlar yavrulamaları umuduyla tutulmuşlardı. Sooty'nin boş bölmesine geldiğimde kalbim durdu. Konuşamadım. Ellerim yüzümde yemliğine yaslandım. Burrich bir elini omzuma koydu. Ona baktığımda tuhaf bir şekilde gülümsedi. Kırpılmış kafasını iki yana salladı. "Dün Sooty ve Ruddy için geldiler. Onlara aptal olduklarını, onları geçen hafta almış olduklarını söyledim. Ve gerçekten de aptaldılar, çünkü bana inandılar. Eyerini aldılar."

"Nerede?" diye sorabildim.

"Bilmesen daha iyi," dedi Burrich karanlık bir ifadeyle. "Birimizin at hırsızı olarak asılması yeterli olur." Bana bu konuda başka bir şey söylemeyecekti.

Patience ve Lacey'ye yaptığım bir ikindi ziyareti umduğum mola olmadı. Kapıyı çaldım, açılmadan önce alışılmadık bir duraksama oldu. Oturma odasını bir karışıklık içinde daha önce hiç görmediğim kadar kötü halde buldum ve Lacey keyifsiz bir şekilde ortalığı düzenlemeye çalışıyordu. Her zamankinden çok daha fazla şey yerdeydi.

"Yeni bir proje mi?" diye sormaya cesaret ettim, bir parça gülümsemeyi deneyerek.

Lacey bana asık suratla baktı. "Bu sabah hanımımın masasını almaya geldiler. Ve benim yatağımı. Misafiler için gerektiğini iddia ettiler. Şey, çoğu eşyanın nehrin yukarısına gittiği düşünülürse, şaşırmamalıydım. Ama aldıklarını bir daha görebileceğim konusunda büyük şüphelerim var."

"Şey, belki de Tradeford'a gitmenizi bekliyorlardı," dedim budalaca. Regal'in aldığı özgürlüklerin bütün boyutlarını fark etmemiştim.

Lacey konuşana kadar epey bir sessizlik oldu. "O halde uzun zaman bekleyecekler FitzChivalry. Biz Tradeford'a götürülenler arasında değiliz."

"Hayır. Biz burada mobilyaların en garipleriyle geride bırakılacak garip insanlarız." Bunu aniden odaya giren Patience söylemişti. Gözleri kırmızı, yanakları solgundu ve aniden kapıyı çaldığımda gözyaşlarını kontrol altına alana kadar kendini saklamış olduğunu anladım.

"O halde Withywoods'a döneceksin," dedim. Zihnim çok hızla çalışıyordu. Regal'in bütün ev halkını Tradeford'a taşıdığını var-saymıştım. Şimdi başka kimlerin burada bırakılacağını merak ediyordum. Kendimi listenin en tepesine koydum. Burrich ve Cha-de'i ekledim. Soytarı? Belki de son zamanlarda Regal'in mahluğu gibi görünmesinin nedeni buydu. Kralla birlikte Tradeford'a gitmesine izin verilebilir diye.

Tuhaf, kral ve Kettricken sadece Chade'in değil, benim de ulaşamayacağım bir yere götürülüyordu. Regal beni Buckkeep'e hapsetme emrini yenilemişti. Kettricken'ı onlara engel olmaya çalışması için rahatsız etmek istememiştim. Ayrıca Chade'e dalga yaratmayacağıma söz vermiştim.

"Withywoods'a dönemem. Orayı kralın yeğeni August yönetiyor. Kazadan önce Galen'in grubunun lideri olan çocuk. Benden hoşlanmaz ve orada olmayı talep etme hakkım yok. Hayır. Burada kalacağız ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız.''

Ona nasıl bir teselli verebileceğimi düşündüm. "Benim hâlâ bir yatağım var. Lacey için buraya getirilmesini sağlarım. Burrich getirmeme yardım eder."

Lacey başını hayır anlamında salladı. "Bir ot yatak yaptım ve yeterince rahat ederim. Yatağını olduğu yerde bırak. Belki senden almaya cüret etmezler. Burada olsaydı, yarın taşınacağına şüphe yoktu."

"Olup bitenler Kral Shrewd'un ümranda değil mi?" diye sordu Leydi Patience hüzünle.

"Bilmiyorum. Bugünlerde herkes kapısından çevriliyor. Regal

kimseyi göremeyecek kadar hasta olduğunu söyledi."

"Belki de bir tek beni görmeyeceğini düşünmüştüm. Zavallı adam. İki oğul kaybetmek ve krallığının bu hale geldiğini görmek. Söylesene, Kraliçe Kettricken nasıl? Onu görmeye gitme fırsatım olmadı."

"Onu son gördüğümde yeterince iyiydi. Kocasının ölümüne üzülmüştü, ama..."

"O halde düştüğünde yaralanmadı? Düşük yapacağından korktum." Patience bana sırtını dönüp bildik bir goblenin artık olmadığı bir duvara bakmaya başladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, gidip onu kendim göremeyecek kadar korkak davrandım. Bir çocuğu kucağına almadan kaybetmenin acısını çok iyi biliyorum."

"Düştü mü?" diye sordum aptalca.

"Duymamış miydin? Kraliçenin Bahçesi'nden inerken o berbat merdivenlerden aşağı. Bahçelerden bazı heykellerin götürüldüğüne dair söylentiler vardı ve hangisi olduğunu görmek için yukarı çıkmıştı, geri dönerken düştü. Çok gürültülü bir düşüş değil, ama ağır. O taş basamaklara sırtüstü düşmüş."

Bundan sonra aklımı Patience'ın konuşmasına veremedim. Zihnim kütüphanelerin boşalmasına, hiçbir şekilde düşünmeyi istemeyeceğim bir şey üzerine odaklanmıştı. Mümkün olduğunca çabuk onlara kraliçeden haber getireceğime söz vererek nezaketle izin istedim.

Kettricken'ın kapısından geri çevrildim. Birçok hanım bana somurtmamamı, endişelenmememi, iyi olduğunu, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, ah, ama korkunç... Düşük yapmadığından emin olmaya yetecek kadarına tahammül ettikten sonra oradan uzaklaştım.

Ama Patience'a gitmedim. Henüz değil. Onun yerine Kraliçenin Bahçesi'ne giden merdivenleri yavaşça tırmandım. Yanımda bir lamba da götürdüm ve çok dikkatle çıktım. Kulenin tepesini korktuğum gibi buldum. Heykellerin küçük ve değerli olanları

götürülmüştü. Büyük parçaları sırf ağırlıkları kurtarmıştı, bundan emindim. Eksik parçalar Kettricken'ın yaratısının dikkatli dengesini bozmuş ve kışın bahçedeki tahribatını artırmıştı. Kapıyı arkamdan dikkatle kapattım ve merdivenlerden aşağı indim. Çok yavaşça. Çok dikkatle. Aşağı inen dokuzuncu basamakta onu buldum. Onu neredeyse Kettricken gibi keşfettim. Ama dengemi sağladım ve sonra basamağı incelemek için çömeldim. Parlaklığını kaybetmesi için yağa lamba isi karıştırılmış ve çok kullanılan basamaklara sürülmüştü. Ayağın çok doğal olarak basacağı yerdeydi, özellikle merdivenleri öfke içinde aceleyle inen birinin. Bir kaymanın hâlâ ayakkabıya bulaşan bahçedeki erimiş karlara ya da çamura yüklenebileceği kadar bahçeye yakın. Basamaktaki isi parmağıma bulaşsın diye ovaladım, sonra onu kokladım.

"İyi bir parça domuz yağı," dedi Soytarı. Ayağa fırladım ve neredeyse merdivenlerden düşüyordum. Kollarımın vahşi bir fırıldak gibi dönmesi dengemi yeniden kurmamı sağladı.

"İlginç. Bana onu yapmayı öğretebilir misin?"

"Komik değil Soytarı. Son zamanlarda takip edildim ve sinirlerim çok gergin." Merdiven sahanlığından aşağıdaki karanlığa baktım. Eğer Soytarı sessizce üzerime gelebildiyse, neden Will becerenlesin? "Kral nasıl?" diye sordum yavaşça. Eğer Kettricken'a karşı böyle bir teşebbüste bulunulduysa, Kral Shrevvd'un güven-liğide tehlikedeydi.

"Sen söyle." Soytarı gölgelere kaçtı. Güzel giysileri gitmiş, yerine eski, mavi kırmızı alacalı giysisi gelmişti. Yüzünün bir yanını renklendiren çürüklerle iyi gidiyordu. Sağ yanağında eti parçalanmıştı. Bir elini diğerine göre göğsüne yakın tutuyordu. Omzunun çıktığından şüphelendim.

"Yine mi?" dedim.

"Ben de onlara aynı şeyi söyledim. Fazla önem vermediler. Bazı insanlar muhabbet konusunda usta olmuyor."

"Ne oldu? Sen ve Regal'in..."

"Evet, şey, bir soytarı bile Regal'i hoşnut edecek kadar aptal görünemez. Bugün Kral Shrewd'un yanından ayrılmak istemedim. Onu durmaksızın ziyafet gecesi neler olup bittiği konusunda sorgulayıp duruyorlardı. Kendilerini eğlendirecek başa yollar önermekle fazla akıllı davrandım sanırım. Beni dışarı attılar."

Kalbim duracak gibi oldu. Ona kapıya kadar hangi muhafızın eşlik ettiğini bildiğimden emindim. Burrich'in beni hep uyardığı gibiydi. İnsan Regal'in neye cesaret edeceğini asla bilemezdi. "Kral onlara ne söyledi?"

"Ah! Kral iyi mi ya da kral iyileşti mi değil. Hayır. Sadece kral onlara ne söyledi? Kıymetli sırrının tehlikede olmasından mı korkuyorsun prensçik?"

"Hayır." Sorusuna ya da dile getirişine karşı hiçbir kızgınlık hissedemiyordum. Bunu hak ediyordum. Son zamanlarda dostluğumuza dikkat etmemiştim. Buna rağmen, yardıma ihtiyacı olduğunda bana gelmişti. "Hayır. Ama kral, Verity'nin hayatta olduğuna dair bir şey söylemedikçe, Regal'in sebebi olmaz..."

"Kralım... suskun davrandı. Babayla oğlu arasındaki hoş bir konuşma gibi başlamıştı, Regal ona nihayet veliaht olmasından ne kadar hoşnut olması gerektiğini söylüyordu. Kral Shrewd bugünlerde çoğu kez olduğu gibi bulanıktı. Bununla ilgili bir şey Regal'i sinirlendirdi ve onu hoşnut olmamakla, karşı çıkmakla suçlamaya başladı. Sonunda Regal onun asla tahta gelmemesini sağlayacak bir entrika, bir komplo içinde olduğunda ısrar etmeye başladı. Hiçbir adam, neden korktuğuna karar veremeyen adam kadar tehlikeli değildir. Regal öyle bir adam. Atıp tutma konusunda Wallace'ı bile geçer. Krala çaylarından birini getirmişti, zihnindeki acıyı hafifletmek için, ama Regal vurarak çayı elinden düşürdü. Sonra öfkesini zavallı, titreyen Wall'a çevirdi ve onu komplonun parçası olmakla suçladı. Wallace'ın kralımızı bildiğini söylememe -

si için ilaçlamaya niyetlendiğini iddia etti. Kralın oğluyla açıkça konuşmaya müsait hale gelene kadar ona ihtiyacı olmayacağını söyleyerek Wallace'a odadan çıkmasını emretti. Benim de odadan çıkmamı emretti o an. Çıkmak konusundaki isteksizliğimin bir çift hantal İçyerli sabancısı tarafından üstesinden gelindi."

İçimde bir dehşet sinsi sinsi ilerliyordu. Kralın acısını paylaştığım anı hatırladım. Regal uyuşturucu bitkiler babasını mahvederken acının ilerlemesini merhametsizce seyrederdi. Bunu yapmaya muktedir bir adam hayal edemiyordum. Yine de Regal'in yapacağını biliyordum. "Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç saat kadar önce. Sen bulması kolay bir insan değilsin."

Soytarı'ya daha yakından baktım. "Ahırlara, Burrich'e git. Bak bakalım senin için ne yapabilir." Şifacınm Soytarıya dokunmayacağını biliyordum. Kaledeki birçokları gibi, tuhaf görünüşünden korkuyordu.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Soytarı yavaşça.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. Bu tam da Chade'i uyarmış olduğum durumlardan biriydi. Harekete geçsem de, geç-mesem de sonuçları ciddi olacaktı. Regal'in dikkatini yapmakta olduğu şeyden başka yana çekmeliydim. Chade, eminim neler olup bittiğinden haberdardı. Regal ve bütün diğerleri bir süreliğine başka yana çekilebilirlerse... Regal'i, Shrewd'un yanından ayıracak kadar önemli olabilecek tek bir haber biliyordum.

"İyi olacak mısın?"

Soytarı soğuk taş basamaklara çökmüştü. Kafasını duvara yasladı. "Umarım. Git."

Basamaklardan aşağı dikkatle baktım.

"Bekle!" dedi aniden.

Durdum.

"Kralımı götürdüğünde, ben de onunla giderim."

Ona sadece dikkatle baktım.

"Gerçekten. Regal'in tasmasını ondan bu sözü almak uğruna takıyorum. Artık ona hiçbir şey ifade etmiyor."

"Söz veremem," dedim yavaşça.

"Ben verebilirim. Kralım götürülürse ve onunla gitmezsem, sırlarının hepsine ihanet edeceğime söz veririm. Hepsine." Soyta-rı'nın sesi titriyordu. Kafasını tekrar duvara yasladı.

Hızla döndüm. Yanaklarındaki gözyaşları yüzünde pembe kesikler oluşturuyordu. Onları görmeye dayanamazdım. Merdivenlerden aşağı koştum.

27

KOMPLO

Kabarcıklı Adam pencerende
Kabarcıklı Adam kapının önünde
Getiriyor salgın günlerini
Yere sermek için seni.

Sönünce mumlarının mavi alevi Bilesin ki, bir cadı çaldı iyi talihini.
Bırakma ocak taşındaki yılan ıstırap çeksin diye, Yoksa işler uğursuz salgın evlatlarının iliğine.
Kabarmaz ekmek hamurun, sütün ekşir Yayıkta birikmez tereyağın
Şaşmaz okun bükülür,
Dönüp seni keser bıçağın,

Horozların ay ışığında öter...
Bu işaretlerden anlar adam lanetlendiğini.
«t ^
"Bir yerlerden kan bulmamız gerekecek," demişti Kettricken bana ve şimdi de bu ricayı bir kadeh şarap istermiş gibi sakin bir şekilde dile getirmişti. Fikir bekleyerek bir Patience'a, bir Lacey'ye baktı.

"Gidip bir tavuk getireyim," dedi Lacey sonunda gönülsüzce. "Sessiz kalması için onu koyacak bir torbaya ihtiyacım olacak-"
"Git o halde," dedi Patience. "Çabuk git. Tavuğu benim odama getir. Ben bir bıçak ve leğen bulurum, orada halleder, bir fincan kanı buraya getiririz. Burada ne kadar az şey yaparsak, o kadar az şeyi saklamak zorunda kalırız."
Kraliçenin görevlilerini tek başıma aşamayacağımı bilerek önce Patience ve Lacey'ye gitmiştim. Ben hızla odama gidip dönerken onlar benden önce kraliçeye gitmişlerdi, görünüşte ona özel bir bitkisel çay götürmek için, ama gerçekte sessizce benim için özel bir görüşme talep etmeye. Kettricken sadece Patience ve La-cey'yle iyi olacağını söyleyerek bütün hanımlarını azat etmişti ve sonra Rosemaıy'yi beni çağırmaya göndermişti. Şimdi Rosemary dikkatini bir bebeği giydirmeye vermiş, şöminenin yanında oynuyordu.
Lacey ve Patience odadan çıkarken Kettricken bana baktı. "Geceliğimi ve yatağımı kana bulayacağım ve düşüşüm yüzünden bir düşük yapmış olmaktan korktuğumu söyleyerek Wallace't çağırtacağım. Ama en fazla bu kadar ileri gidebilirim Fitz. Ne o adamın bana el sürmesine izin veririm, ne de onun karışımlarından herhangi birini yeme ya da içme aptallığını yaparım. Bunu sadece onun dikkatini kralımdan başka yöne çekmek uğruna yapıyorum. Çocuğumu kaybettiğimi de söylemeyeceğim. Sadece kaybetmekten korktuğumu." Regal'in yapmış ve yapmakta olduklarına karşı hamle olarak yapması gerektiğini söylediklerimi bu kadar kolaylıkla kabul etmesi beni ürpertti. Bana olan güveninin yeterince güçlü olmasını umutsuzca istedim. İhanet ya da kötülükten bahsetmedi. Sadece stratejiyi savaş planlayan bir general gibi soğuk bir şekilde tartıştı.
"Yeterli olacak," diye söz verdim ona. "Prens Regal'i tanırım. Wallace hikayeyle ona koşacak ve Regal ne kadar uygunsuz olur-

sa olsun, Wallace'la buraya gelecek. Karşı koyamayacak, ne kadar başarılı olduğunu görmek arzusunu duyacak."
"Bütün kadınlarımın benimle sürekli Verity'nin ölümünü paylaşmaları yeterince can sıkıcı. Sanki çocuğum da ölmüş gibi konuşmalarına zor dayanabilirim. Ama gerekiyorsa dayanırım. Ya kralın yanında bir muhafız bırakırlarsa?" diye sordu Kettricken.
"Sizi ziyaret etmek için çıkar çıkmaz, kapıyı çalmak ve bir şaşırtmaca yaratmak niyetindeyim. Bıraktıkları her muhafızla başa çıkarım."
"Ama muhafızı çekiyor olursan, herhangi bir şey başarmayı nasıl umabilirsin?"
"Biri... biri bana yardım ediyor olacak." Öyle olmasını umuyordum. Chade'in böyle durumlarda ona ulaşmam için bir yol bulmama izin vermemiş olmasına tekrar lanet ettim. "Bana güven," demişti hep. "Yapabildiğim her yeri gözlüyor, dinliyorum. Güvenli olduğunda seni çağırıyorum. Bir sır onu sadece bir adam bildiği sürece sırdır." Chade'in bir şekilde dinliyor olması umuduyla planlarımı şömineye anlattığımı kimseye söyleyemezdim. Kazanmayı başardığım kısa süre içinde Chade'in krala, Regal'in başının etini yemesine dayanabilmesi ve acısının dindirilmesi için ulaşmanın bir yolunu bulmasını umuyordum.
"İşkenceyle aynı kapıya çıkıyor," dedi Kettricken yavaşça, sanki düşüncelerimi okuyabilirmiş gibi. "Yaşlı bir adamı bu acıya terk etmek." Doğrudan bana baktı. "Kraliçene yardımcının kim olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyorsun yani?"
"Bu benim değil, kralımın sırrı," dedim ona nazikçe. "Çok yakında inanıyorum ki, size açılması gerekecek. O vakte kadar..."
"Git," diye azat etti beni. Kanepesinde rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. "Benim kadar bereli olunca, insan en azından perişan-mış numarası yapmak zorunda değil. Sadece doğmamış akrabasını öldürmenin yollarını arayan ve yaşlı babasına işkence eden bir

adama anlayış göstermek yok mu..."
Öfkesinin kabarmaya başladığını hissederek ve öfkesini beslemeyi arzu etmediğimden, "Gidiyorum," dedim hızla. Bu maskeli balo için her şey inandırıcı olmalıydı. Düşüşünün kendi sakarlığı yüzünden olmadığını artık bildiğini belli etmemeliydi. Üzerinde demlik olan bir tepsi taşıyan Lacey'nin yanından geçerek çıktım. Patience hemen arkasındaydı.

O demlikte çay olmayacaktı. Kraliçenin giriş odasındaki hanımlarının yanından geçerken düşünceli görünmeye çalıştım. Kraliçenin kralın kişisel şifacısının çağrılmasını istemesine verecekleri tepki yeterince içten olacaktı. Bunun Regal'i ininden çıkarmaya yetmesini umdum.

Patience'ın dairesine süzüldüm ve kapıyı aralık bıraktım. Bekledim. Beklerken yaşlı bir adamı, vücudunda solan bitkileri ve içinde tekrar uyanan acıyı düşündüm. O acıyı ziyaret etmiştim. Acı bir yana, durmaksızın beni sorgulayan bir adama karşı ne kadar sessiz ve tepkisiz kalabilirdim ki? Günler geçiyora benziyordu. Nihayet koridorda etek hışırtısı, koşuşturan ayak sesleri ve Kral Shrewd'un kapısının çılgınca vurulduğunu duydum. Kelimeleri duymaya ihtiyacım yoktu, her şey ses tonunda saklıydı, bir kadının kapıdaki birine korkmuş bir halde yalvarması, sonra aniden ilgilenirmiş gibi yapmaya çalışan Regal'in kızgın sorulan. Wallace'ı sürülmüş olduğu köşeden çağırdığını, adama hemen kraliçeye gitmesini, bir düşük yaptığını söylerken ses tonundaki heyecanı duydum.

Hanımlar tekrar kapımdan geçtiler. Nefesimi tutarak kıpırdamadan durdum. O koşuş, o mırıltı, Wallace'ın olacaktı; kuşkusuz her türden devayla yüklü. Yavaş küçük nefesler alarak, sabırlı olmaya çalışarak bekledim, manevramın başarısız olduğundan emin olana kadar bekledim. Sonra Regal'in daha telaşsız, uzun adımlarını ve ona yetişen bir adamın koşan adımlarım duydum. "O iyi şaraptır, seni geri zekalı, çalkalama," diye azarladı onu Re-

gal ve sonra işitme mesafemden çıktılar. Yine bekledim. Kraliçenin dairesine kabul edildiğinden emin olduktan uzun süre sonra, kendimi bir kez daha yüze kadar sayarak beklemeye zorladım. Sonra kapıdan süzüldüm ve kralın kapısına gittim.

Kapıyı tıklattım. Yüksek sesle çalmadım, ama tıklatmam ısrarlı ve sürekliydi. Bir ya da iki dakika sonra bir ses dışarıda kim olduğunu öğrenmekte ısrar etti.

"FitzChivalry," dedim cesaretle. "Kralı görmek istiyorum."

Sessizlik. Sonra: "Kimse kabul edilmeyecek."

"Kimin emriyle?"

"Prens Regal'in."

"Kralın bana ne zaman istersem onu görebileceğim sözüyle birlikte verdiği bir işaretini taşıyorum."

"Prens Regal özellikle senin kabul edilememeni söyledi."

"Ama o şeyden... önceydi." Ve birkaç anlamsız hece söylerken sesimi alçaktım.

"Ne dedin?"

Tekrar mırıldandım.

"Yüksek sesle söyle."

"Bütün kalenin duyacağı bir şey değil bu!" diye sert bir şekilde cevap verdim kızgınlıkla. "Panik yaratacak zaman değil."

İşe yaradı. Kapı azıcık aralandı. "Neymiş?" diye tısladı adam.

Kapıya doğru eğildim, koridora göz attım. Aralıktan içeriye baktım. "Yalnız mısın?" diye sordum şüpheyle.

"Evet!" Sabırsız. "Şimdi neymiş? Çabuk olsan iyi edersin!"

Kapıya doğru eğilirken sırrımın en hafif soluğunun bile kaçmasını istemeyerek ellerimi ağzıma kaldırdım. Muhafız aralığa daha da yanaştı. Avucuma hızla üfledim, yüzünü beyaz bir toz kapladı. Gözlerini tırmalayarak ve boğularak geriye sendeledi. Bir anda yerdeydi. Gecepusu; hızlıydı, etkiliydi. Ayrıca çoğu kez ölümcüldü. Umursamadım. İçimi sızlatan bir arkadaşa benzemiyordu.

Bu muhafız Shrewd'un odasının girişinde durmayabilir ve içeride neler olduğundan tamamıyla habersiz olabilirdi.

Aralıktan içeri ulaşmıştım ve tanıdık bir tıslama duyduğumda kapıyı tutan zincirleri açmaya çalışıyordum. "Git buradan. Kapıyı rahat bırak, sadece git. Kapıyı açma, seni aptal!" Bir an için kabarcıklı bir çehre gördüm ve sonra kapı sert bir şekilde suratıma kapandı. Chade haklıydı. Regal'in tamamıyla sürgülü bir kapıyla karşılaşması ve adamlarının kırmaya çalışmalarıyla zaman harcaması en iyisi olacaktı. Regal'in dışarda kaldığı her dakika Chade'in kralla geçirdiği bir başka dakika olacaktı.

Ardından yapmak zorunda olduğum şey, şimdiden yapmış olduğum şeyden daha zordu. Merdivenlerden inip mutfağa gittim, aşçıyla dostça muhabbet ettim ve sonra ona yukarıdaki şamatayı sordum. Kraliçe bebeğini mi kaybetmişti? Daha çok şey bilen insanlar bulup konuşmak için beni hemen uzaklaştırdı. Mutfaktan çıkıp kendime küçük bir bira almak ve kendimi sanki istiyormu-şum gibi yemeye zorlamak için gözcü odasına gittim. Yemek mideme taş gibi oturdu. Kimse benimle fazla konuşmadı, ama oradaydım. Kraliçenin düşük yapmasıyla ilgili dedikodu etrafta dalga dalga yayılıyordu. Burada artık konuk düklerin maiyetinden, iri, yavaş hareket eden, Buckkeepli arkadaşlarıyla

düşüp kalkan Tilth ve Farrow muhafızları vardı. Çocuğun ölümünün Regal'in taht şansı için ne anlama geleceği konusunda hevesle konuştuklarını duymak kinden daha acıydı. Sanki bir at yarışında bahse tu-tuşuyormuş gibiydiler.

Bununla yarışabilecek diğer tek dedikodu bir çocuğun avludaki şato kuyusunda Kabarcıklı Adam'ı görmüş olmasıydı. Delikanlı onu gördüğünde geceyarısı olduğu tahmin ediliyordu. Bir kişide bile çocuğun orada ne yapıyor olduğunu ya da gözlerinin bu uğursuz işareti görmek için hangi ışığı kullanmış olduğunu merak edecek akıl yoktu. Onun yerine sudan uzak durmaya ant

içiyorlardı, çünkü bu işaret kuyunun kesinlikle kirlendiği anlamına geliyordu. İçtikleri bira miktarına bakarak, endişelecek çok az şeyleri olduğuna hükmettim. Regal'in baltalı üç güçlü adamın hemen kralın dairesini gönderilmesini istediği haberi gelene kadar orada kaldım. Bu bir parça heyecanlı konuşma yarattı ve bu sırada odadan sessizce çıkıp ahırlara gittim.

Burrich'i aramaya ve Soytarı'nın onu bulup bulmadığını sormaya niyetlenmiştim. Tam tırmanmaya başlamışken dar merdivenlerden inmekte olan Molly'yle karşılaştım. Yüzümdeki şaşkın ifadeye baktı ve kahkaha attı. Ama kısa bir kahkahaydı ve gözlerine bulaşmadı.

"Neden Burrich'i görmeye gittin?" diye sordum ve anında sorumun ne kadar kaba olduğunu fark ettim. Yardım aramaya gitmiş olmasından korkmuştum.

"O benim arkadaşım," dedi kısaca. Beni itip geçmeye davrandı. Düşünmeden yolunda durdum. "Bırak da geçeyim!" diye tısladı vahşice.

Onun yerine ellerimi ona doladım. "Molly, Molly lütfen," dedim boğuk bir sesle, o beni kalpsizce iterken. "İyisi mi konuşacak bir yer bulalım, bir dakikalığına bile olsa. Ben sana karşı hatalı davranmadığıma yemin ederken böyle bakmana dayanamam. Seni kaldırıp atmışım gibi davranıyorsun, ama sen hep benim kalbimdesin. Eğer seninle birlikte olamazsam, bu istemediğimden değil."

Birden boğuşmayı bıraktı.

"Lütfen?" diye yalvardım ona.

Loş ahıra göz attı. "Durup konuşacağız. Kısaca. Tam burada."

"Bana niye böyle kızgınsın?"

Kelimelerin dilinin ucuna geldiğini gördüm, sonra birdenbire dondu. "Neden seninle ilgili hissettiklerimin hayatımın merkezini oluşturduğunu düşünüyorsun?" diye karşılık verdi. "Neden sen-

den başka derdim olmadığını düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Belki de seninle ilgili böyle hissettiğimden," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Ondan değil." Beni göğün yeşil olduğunda ısrar eden bir çocuğa itiraz eder gibi düzelterek çileden çıkarmıştı.

"Ondan," diyerek ısrar ettim. Onu kendime çekmeye çalıştım, ama kollarımda taşlaşmıştı.

"Veliahtın Verity daha önemliydi. Kral Shrewd daha önemli. Kraliçe Kettricken ve onun doğmamış çocuğu daha önemliler." Hatalarımı sırlarmış gibi bunları parmaklarıyla saymıştı.

"Görevim, biliyorsun," dedim yavaşça.

"Kalbinin nerede olduğunu biliyorum," dedi açıkça. "Ve ilk olarak bende değil."

"Verity... kraliçesini, çocuğunu, babasını korumak için burada değil artık," dedim makul bir şekilde. "Bu yüzden, bu defalık onları kendi hayatımın önüne koymalıyım. Sevdiğim her şeyin önüne koymalıyım. Onları daha çok sevdiğimden değil..." Kelimelerin ardında faydasızca dolandım. "Ben Kralın Adamıyım," dedim çaresizce.

"Ben kendi kendimin kadınıyım." Molly bunu dünyadaki en yalın beyanat haline getirmişti. "Kendi başımın çaresine bakacağım."

"Sonsuza kadar değil," diye itiraz ettim. "Bir gün özgür olacağız. Evlenmekte özgür..."

"Kralın senden neyi yapmam isterse, onu yapmakta özgür," diye tamamladı cümlemi. "Hayır Fitz." Sesinde kesinlik vardı. Acı. Benden kurtuldu, yanımdan geçip aşağı indi. İki basamak indiğinde ve kışın tamamı aramızda esiyormuş gibi göründüğünde konuştu.

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi, neredeyse nazikçe. "Hayatımda bir başkası var artık. Benim için sana kralının ifade etti-

ğini ifade eden biri. Kendi hayatımdan önce gelen biri, sevdiğim, her şeyden önde gelen biri. Senin deyiminle, beni kandıramazsın." Bana baktı.

Neye benzediğimi bilmiyorum, sadece dayanamıyormuş gibi başka yana baktı.
"Onun uğruna gidiyorum," dedi bana. "Buradan daha güvenli bir yere."
"Molly, lütfen, o seni benim sevdiğim gibi sevemez," diye yalvardım.
Bana bakmadı. "Senin kralın da seni benim... sevmiş olduğum gibi sevemez. Ama. Bana karşı hissettikleriyle ilgili bir şey değil," dedi yavaş bir şekilde. "Benim ona karşı hissettiklerimle ilgili. Hayatımda önde gelmeli. Benden bunu almaya ihtiyacı var. Anla bunu. Artık seni umursamadığımdan değil. O duyguyu onun için en iyisinin önüne koyamadığımdan," İki basamak daha indi. "Hoşça-kal Çaylak." O son kelimeleri fısıldamaktan öte bir şey söylemedi, ama kelimeler kalbime sanki orayı dağlamış gibi saplandı.
Gitmesini seyrederek basamaklarda durdum. Ve birden o duygu çok tanıdık, acı çok bildik geldi. Kendimi arkasından merdivenlerden aşağı savurdum, kolunu tuttum, onu samanlık merdivenlerinin altındaki karanlığa çektim. "Molly," dedim, "lütfen."
Hiçbir şey söylemedi. Kolunu kavrayışıma bile karşı koymadı.
"Senin benim olduğunu anlamanı sağlamak için sana ne verebilirim, sana ne diyebilirim? Gitmene izin veremem!"
"Kalmamı da sağlayamazsın," diye belirtti alçak sesle. İçinden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Biraz öfke, biraz can, biraz istek. Bunu anlatacak bir kelimem yok. "Lütfen," dedi ve kelime beni incitti, çünkü yalvardı. "Bırak da gideyim. Zorlaştırma. Beni ağlatma."
Kolunu bıraktım, ama gitmedi.
"Uzun bir süre önce," dedi dikkatle, "sana Burrich'e benzedi-

ğini söyledim."
Beni göremeyeceğini umursamayarak karanlıkta başımı salladım.
"Bazı açılardan öylesin. Bazı açılardan değil. Şu an onun bir zamanlar Patience ve kendisi için karar verdiği şeye bizim için hükmettim. Bizim için bir gelecek yok. Biri kalbini zaten dolduruyor. Mevkilerimiz arasındaki boşluk herhangi bir aşkın köprü kuramayacağı kadar büyük. Beni sevdiğini biliyorum. Ama sevgin... benimkinden farklı. Ben bütün hayatımızı paylaşalım istedim. Sen beni hayatından ayrı, bir kutuda saklamak istiyorsun. Ben yapacak daha önemli bir şeyin olmadığı için geldiğin biri olamam. Benimle birlikte değilken yaptığın nedir onu bile bilmiyorum. Hiç benimle o kadarını paylaşmadın."
"Hoşlanmazdın," dedim ona. "Gerçekten bilmek istemezsin."
"Bunu söyleme bana," diye fısıldadı kızgınlıkla. "Bunun birlikte yaşayamayacağım şey olduğunu, buna benim karar vermeme bile izin vermediğini görmüyor musun? Bu karan benim adıma veremezsin. Hakkın yok! Bana bunu bile söyleyemezsen, sevdiğine nasıl inanabilirim?"
"İnsanları öldürüyorum," dediğimi duydum. "Kralım için. Ben bir suikastçıyım Molly."
"Sana inanmıyorum!" diye fısıldadı. Çok hızlı konuştu. Sesindeki korku da horgörü kadar büyüktü. Bir parçası ona doğruyu söylemiş olduğumu biliyordu. Nihayet. Benim yalan söylediğimi itiraf etmemi beklerken, aramızda korkunç, kısa ama o kadar soğuk bir sessizlik oldu ki. Doğru olduğunu bildiği bir yalandı. Sonunda onu benim yerime yalanladı. "Sen, bir katil ha? O gün neden ağladığımı görmek için muhafızı bile çiğneyip geçemedin! Onlara benim için meydan okuyacak cesaretin bile yoktu! Ama benden kral için adam öldürdüğüne inanmamı istiyorsun." Tıkanır gibi bir ses çıkardı, öfke ve umutsuzluktan. "Neden böyle şey-

leri şimdi söylüyorsun? Neden bütün zamanlar içinde şimdi? Beni etkilemek için mi?"
"Seni etkileyeceğini düşünmüş olsaydım, büyük ihtimalle sana uzun zaman önce söylemiş olurdum," diye itiraf ettim. Ve bu doğruydu. Sırlarımı saklama becerim Molly'ye söylememin onu kaybetmek anlamına geleceği korkusuna dayanıyordu. Haklıydım.
"Yalanlar," dedi, benden çok kendine. "Yalanlar, hep yalan. En başından beri. Çok aptalmrşım. Bir adam sana bir kez vurursa, bir daha vurur derler. Ve aynısı yalan için de geçerli. Ama kaldım, dinledim ve inandım. Ne kadar da aptalmışım!" Bu son cümleyi o kadar vahşice söylemişti ki, yumruk yemiş gibi geriledim. Benden uzak durdu. "Teşekkür ederim FitzChivalry," dedi soğuk, resmi bir şekilde. "Bunu benim için çok daha kolaylaşürdın." Bana sırtını döndü.
"Molly," diye yalvardım. Kolunu tutmak için uzandım, ama elini bana vurmak için kaldırarak etrafında döndü.
"Bana dokunma," diye uyardı beni alçak sesle. "Sakın bir daha bana dokunmaya cüret etme!"
Gitti.
Bir süre sonra Burrich'in merdivenlerinin altında, karanlıkta dikildiğimi fark ettim. Soğuktan ve daha fazlasından titriyordum. Hayır. Daha azından. Dudaklarım dişlerimden geriye çekilerek ne gülüş, ne hırlama olan bir hal aldılar.

Yalanlarımın Molly'yi kaybetmeme neden olacağından hep korkmuştum. Ama gerçek, yalanlarımın bir yıldır bir arada tuttuğu şeyi anında parçalara ayırmıştı. Bundan ne öğrenmeliydim? Endişelendim. Çok yavaş bir şekilde merdivenlerden çıktım. Kapıyı çaldım.
"Kim o?" dedi Burrich'in sesi.
"Benim." Kapıyı açtı ve odaya girdim. "Molly burada ne yapıyordu?" diye sordum ona, kulağa nasıl geleceğini ve sargılı Soy-tarı'nın Burrich'in masasında kıpırdamadan oturmasını umursa-

madan. "Yardıma mı ihtiyacı vardı?"
Burrich boğazını temizledi. "Bitkiler için geldi," dedi endişeyle. "Ona yardım edemezdim, istediği şey bende yoktu. Sonra Soytarı geldi ve bana yardım etmek için kaldı."
"Patience ve Lacey'de bitki var. Sürüyle," diye belirttim.
"Bende ona bunu söyledim." Bana sırtını döndü ve Soytarı için kullanmış olduğu şeyleri kaldırmaya başladı. "Onlara gitmek istemedi." Sesinde bir şey vardı, neredeyse kışkırtan, beni bir soru daha sormaya iten bir şey.
"Gidiyor," dedim kısık sesle. "Gidiyor." Burrich'in şöminesinin önünde bir sandalyeye oturdum ve ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım. İleri geri sallandığımın farkına vardım ve durmaya çalıştım.
"Başarılı oldun mu?" diye sordu Soytarı yavaşça.
Sallanmayı kestim. Yemin ederim bir an neden bahsettiğini anlayamadım. "Evet," dedim yavaşça. "Evet, sanırım oldum." MoUy'yi kaybetmekte de başarılı olmuştum. Onun sadakatini ve sevgisini tüketmekte başarılı olmuş, o kadar mantıklı ve çözümleyici olmakta ve kralıma sadık olmakta o kadar başarılı olmuştum ki, kendime ait bir yaşam sürme şansımı kaybetmiştim. Bur-rich'e baktım. "Patience'ı sevdin mi?" diye sordum birden. "Ayrılmaya ne zaman karar verdin?"
Soytarı irkildi, sonra görünür şekilde şaşılaştı. Öyleyse onun bile bilmediği bazı sırlar vardı. Burrich'in suratı hiç görmediğim kadar karardı. Kendini zapt etmek ister gibi, kollarını göğsünde kavuşturdu. Beni öldürebilir, diye düşündüm. Ya da belki sadece bir acıyı içinde tutmaya çalıştı. "Lütfen," diye ekledim, "bilmem gerek."
Bana ters ters baktı, sonra dikkatle konuştu. "Ben istikrarsız bir adam değilim," dedi bana. "Eğer onu sevmişdiysem, onu hâlâ seviyor olurum."
Asla açıklamayacaktı. "Ama, yine de..."

"Birinin karar vermesi gerekiyordu. Patience olamayacağını göremezdi. Birinin işkenceyi ikimiz için de sona erdirmesi gerekiyordu."
Tıpkı Molly'nin bizim adımıza karar verdiği gibi. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Soytarı'ya baktım. "İyi misin?" diye sordum ona.
"Senin olduğundan iyiyim," diye cevap verdi içtenlikle.
"Omzunu kastetmiştim. Düşünmüştüm de..."
"Çıkık, kırık değil. Senin kalbinden çok daha iyi."
Akıllıca kelimelerin hızlı sıralanması. Bir hareketi bu kadar beceriyle yapabileceği aklıma gelmezdi. Sevecenlik beni kırılma noktasına itti. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim umudumu yitirmiş bir halde. "Bununla nasıl yaşayabilirim?"
Burrich brendi şişesini masanın ortasına koyarken şişe ufak bir ses çıkardı. Yanına üç bardak koydu. "İçeceğiz," dedi. "Molly'nin bir yerlerde mutluluğu bulmasına. Bunu onun için kalpten dileyeceğiz."
Birer bardak içtik ve Burrich bardakları tekrar doldurdu.
Soytarı bardağındaki brendiyi salladı. "Bunu yapmak akıllıca mı, tam şimdi?" diye sordu.
"Tam şu an akıllı olmaya doydum," dedim ona. "Soytarılık etmeyi tercih ederim."
"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi bana. Yine de bardağını benimkiyle birlikte kaldırdı. Her çeşit soytarıya. Ve üçüncü bir kez, kralımıza.
İçten bir çaba sarf ettik, ama kader bize yeterli vakit tanımadı. Burrich'in kapısındaki kararlı tıklatmanın sahibi kolunda bir sepetle Lacey çıktı. Kapıyı hemen arkasından kapatarak hızla içeri girdi. "Benim için bundan kurtulun, olur mu?" diye sordu ve kesilmiş tavuğu masaya önümüze koydu.
"Yemek!" diye atıldı Soytarı hevesle.

Lacey'nin içinde bulunduğumuz durumu anlaması bir dakika aldı. Küplere binmesi daha da az sürdü. "Biz hayatlarımız ve itibarımızla kumar oynarken, siz sarhoş oluyorsunuz!" Burrich'e döndü. "Yirmi yıldır hiçbir şeyi çözmediğini öğrenemedin!"

Burrich geri çekilmedi. "Bazı şeyler çözülemez," dedi filozofça. "İçki o şeyleri daha katlanılır hale getirir." Kolayca ayağa kalktı, Lacey'nin karşısında taş kadar sert durdu. Yıllarca içmek ona durumu iyi idare etme becerisini öğretmişe benziyordu. "Neye ihtiyacın vardı?"

Lacey bir an dilini ısırdı. Konuşmanın aldığı yönü izlemeye karar verdi. "Onun hazırlanmasına ihtiyacım var, çürükler için merheme."

"Burada kimse şifacıyı kullanmıyor mu?" diye sordu Soytarı ortaya. Lacey onu duymazdan geldi.

"Buraya gelişimin sözümona nedeni bu, biri görmek isterse diye merhemle dönmem en iyisi olur. Esas görevim Fitz'i bulup ona Kral Shrewd'un kapısını baltayla kıran muhafızlar olup olmadığını sormak."

Ciddi bir şekilde kafamı salladım. Burrich'in latif tutumunu taklit etme girişiminde bulunmayacaktım. Soytarı ağlayarak ayağa sıçrayıp, "Ne?" dedi. Birdenbire bana saldırdı. "Başarmış olduğunu söylediğini düşünmüştüm! Bu ne biçim bir başarı?"

"Kısa zamanda yapabileceğimin en iyisi," diye karşılık verdim. "Ya iyi olacaktı ya da olmayacaktı. Şu an yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Ayrıca bir düşün. O sağlam meşeden bir kapı. Kapıyı aşmaları epey bir zamanlarını alacaktır. Ve aştıklarında kralın yatak odasına giden iç kapının da aynı şekilde sürgülenmiş olduğunu görecekler."

"Bunu nasıl becerdin?" diye sordu Burrich yavaşça.

"Ben yapmadım," dedim ters bir ifadeyle. Soytarı'ya baktım. "Şu an için yeterince konuştum. Şimdi bir parça güven zamanı."

Lacey'ye döndüm. "Kraliçeyle Patience nasıllar? Maskeli balomuz nasıl gitti?"

"Yeterince iyi. Düşmek kraliçeyi çok bereledi ve kendi adıma bebeğin kaybedilme tehlikesini atlattığından o kadar da emin değilim. Düşme yüzünden düşük yapma her zaman hemen gerçekleşmez. Ama bırakalım da belayı ödünç almayalım. Wallace ilgilendi ama etkisiz. Şifacı olduğunu iddia eden bir adam için gerçek bitki biliminden dikkat çekecek derecede habersiz. Prense gelince..." Lacey homurdandı, ama başka bir şey söylemedi.

"Benden başka kimse bir düşük söylentisi yayılmasının tehlikesi olduğunu düşünmüyor mu?" diye sordu Soytarı.

"Başka bir şey planlayacak zamanım yoktu," diye karşılık verdim. "Birkaç gün içinde kraliçe çocukla ilgili her şeyin yolunda gidiyora benzediğini söyleyerek söylentiyi yalanlayacak."

"İyi. Şu an için olabildiğince güvendeyiz," diye gözlemledi Burrich. "Ama sırada ne var? Kral ve Kraliçe Kettricken'ın Trade-ford'a taşınmasını mı seyredeceğiz?"

"Güven. Bir günlüğüne bana güvenmenizi istiyorum," dedim dikkatle. Bunun yeterli olmasını umdum. "Ve şimdi dağılıp mümkün olduğunca normal bir şekilde hayatlarımıza devam etmeliyiz."

"Atları olmayan bir ahır ustası ve kralı olmayan bir soytarı," diye gözlemledi Soytarı. "Burrich ve ben içmeye devam edebiliriz. Sanırım bu koşullar altında bu normal bir yaşam. Sana gelince Fitz, bırak bütün gün ne yaptığını bilmeyi, kendine bu günlerde hangi sıfatı verdiğini bilmiyorum. Bu nedenle..."

"Kimse oturup içmeyecek," dedi Soytarı uğursuzca. "Şişeyi kaldırın, zihninizi açık tutun. Ve dağılın, Fitz'in söylediği gibi. Bu odada hepimizi bir ağaçta ihanetten sallandırmaya yetecek kadar şey söylendi ve yapıldı. Senin dışında elbette FitzChivalry. Senin için zehir olacaktır. Kraliyet soyundan gelenlerin asılmalarına izin verilmez."

Kelimeleri ürpertici bir etki yarattı. Burrick mantarı aldı ve şişeyi kapattı. Sepetinde Burrich'in merhemlerinden bir kaseyle önce Lacey odadan çıktı. Onu kısa bir süre sonra Soytarı izledi. Bur-rich'ten ayrıldığımda tavuğu temizlemeyi bitirmişti ve üzerindeki son inatçı tüyleri yoluyordu. Adam hiçbir şeyi ziyan etmiyordu.

Dışarı çıktım ve etrafta biraz dolandım. Gölgeler için arkamı kontrol ettim. Kettricken dinleniyor olacaktı ve Patience'ın gevezeliklerine ya da anlayışına katlanabileceğimi sanmıyordum. Soytarı odasındaysa, bu arkadaş istemediğindendi. Ve eğer başka bir yerdeyse, o yerin neresi olabileceği hakkında bir fikrim yoktu. Buckkeep'in tamamı hasta bir köpeğin pirelerle kaplandığı gibi İçyerlilerle kaplanmıştı. Zencefilli kurabiye aşırarak mutfakta gezindim. Sonra düşünmemeye çalışarak kederle etrafta amaçsız görünmeye çalışarak dolandım. Bir vakitler Gecegözleri'ni saklamış olduğum barakaya yöneldim. Baraka artık boş ve dışarısı kadar soğuktu. Gecegözleri burada yatmayalı epey olmuştu. Buckkeep'in arkasındaki ormanlık tepeleri tercih ediyordu. Ama gölgesinin açık kapının eşiğine değmesi için fazla beklemedim.

Belki de İzan bağının en büyük tesellisi asla açıklamak zorunda olmayıştır. Son günlerin olaylarını ona anlatmak zorunda değildim, Molly'nin benden uzaklaşıp gitmesinin kendimi nasıl hissettirdiğini anlatacak kelimeleri bulmak

zorunda değildim. O da ne soru sordu, ne de anlayışlı konuşmalar yaptı. İnsan olayları ona fazla anlamlı gelmiyordu. Hissettiklerimin gücüne göre davranıyordu, niye hissettiğime göre değil. Sadece bana geldi ve kirli zeminde yanıma oturdu. Bir elimi ona dolayabilir ve yüzümü boynuna yaslayıp oturabilirdim.

İnsanların kurduğu sürüler, dedi bana bir süre sonra. Hepiniz aynı yöne koşamazken nasıl birlikte avlanabilirsiniz?

Buna bir karşılık vermedim. Bildiğim bir cevap yoktu ve bir cevap beklemiyordu.

Ön ayağını kaşımak için eğildi. Sonra doğruldu, silkelendi ve sordu, Şimdi bir eş bulmak için ne yapacaksın?

Bütün kurtların eşi olmaz.

Liderin hep olur. Sürü başka nasıl çoğalabilir?

Liderimin bir eşi var ve hamile. Belki de kurtların hakkı vardır, erkek dikkat etmeli. Belki de sadece liderin eşi olmalı.

Sürünün Kalbi'nin uzun zaman önce vardığı karar buydu. Aynı anda hem bir eşe, hem de bütün kalbiyle izlediği bir lidere sahip olamayacağı.

O kabul etmeyi istediğinden çok daha fazla kurt. Duraksadı. Zencefilli kek?

Keki ona verdim. Ben seyrederken keki açgözlülükle hızla yedi.

Geceleri rüyalarını özledim.

Onlar benim rüyalarım değil. Onlar benim hayatım. Sürünün Kalbi bize kızmadığı sürece katılmanda sakınca yok. Hayatın paylaşılması daha iyi. Duraksadı. Dişinin hayatını payiaşsan daha iyi olurdu.

Fazla şey istemek de benim zayıflığım.

Koyu renk gözlerini kırpıştırdı. Çok fazla insanı seviyorsun. Benim hayatım daha basit.

Sadece beni seviyordu.

Bu doğru. Tek gerçek zorluk, asla böyle olduğuna güvenmeyecek olman.

Ağır ağır iç geçirdim. Gecegözleri aniden aksırdı, sonra silkelendi. Bu fare tozundan hoşlanmıyorum.. Ama gitmeden önce şu çok akıllı ellerini kulaklarımın içini kaşımak için kullan. Benim iz bırakmadan yapmam zor.

Böylece bir yavru gibi karnını açana kadar kulaklarını, boğazının altını ve ensesini kaşıdım.

"Tazı," dedim ona sevgiyle.

Bu hakareti ödeyeceksin!Hızla, ayaklarının üzerine döndü, be-

ni kol ağzımdan sertçe ısırdı ve sonra kapıdan çıkıp gitti. Etimde-ki derin beyaz diş izlerine bakmak için kol ağzımı çektim. Kurt mizahı.

Kısa kış günü son ermişti. Kaleye geri döndüm ve kendimi mutfaktan geçip aşçının bana bütün dedikoduları anlatmasına izin vermeye zorladım. Bana kraliçenin olası düşüğünden ve sonra muhafızı ani bir inme yüzünden ölünce adamların kralın dairesinin dış kapısını nasıl kırdıklarından bahsederken midemi erikli kek ve koyun etiyle doldurdu. "Ve ikinci kapıyı da kırmışlar, bu sırada Prens Regal, krala bir şey olduğu korkusuyla onları hızlandırmaya çalışıyormuş. Ama içeri girdiklerinde bütün o kırıp dökmelere rağmen, kral bir bebek gibi uyuyormuş. Ve o kadar derin bir uykudaymış ki, onu kapısını neden kırmış olduklarını anlatmak için uyandıramamışlar."

"Şaşırtıcı," diye katıldım ve kaledeki daha önemsiz dedikoduları anlatarak devam etti. O günlerde kimin Tradeford'a gidip kimin gitmeyeceğinin konuların merkezinde olduğunu fark ettim. Aşçı bektaşiüzümü turtalarının ve keklerinin hatrına gidecekti. Burada yemek pişirme işini kimin üstleneceğini bilmiyordu, ama muhafızlardan biri olacağına şüphe yoktu. Regal ona en iyi kaselerini alabileceğini söylemişti ki, buna minnettar olmuştu, ama batı ocağını gerçekten özleyecekti, çünkü hiç daha iyi bir ocakta yemek pişirmemişti. Onu dinledim ve sadece onun dediklerini düşünmeye çalıştım, hayatında önemli olan küçük ayrıntılara ilgi göstermeye çalıştım. Anladığım kadarıyla kraliçenin muhafızları Buckkeep'te kalacaklardı, hâlâ Kral Shrewd'un kişisel muhafızlarının renklerini giyen birkaç kişi gibi. Odasının ayrıcalıklarını kaybettiklerinden beri moralleri bozuk bir grup haline gelmişlerdi. Ama Regal, Buckkeep'te bir kraliyet varlığını sağlamak açısından bu grupların kalmasının gerekli olduğunda ısrar etmişti. Rosemary ve annesi de gidecekti, ama kime hizmet ettiklerine bakılırsa bu

çok şaşırtıcı değildi. Ne Fedwren, ne Mellow gideceklerdi. Artık onun sesini özleyecekti, ama İçyer ezgilerine de bir süre sonra alışacaktı.

Hiç bana gidip gitmediğimi sormayı düşünmedi.

Odama giden merdivenleri tırmanırken Buckkeep'in alacağı hali gözümde canlandırmaya çalıştım. Yüksek Masa her yemekte boş olacaktı, askeri aşçıların en alışık oldukları türden basit seferberlik yemekleri pişirilecekti. O da yiyecek stoklan yettiği sürece. Bahar gelmeden yiyecek olarak vahşi hayvanlara muhtaç kalacaktık. Kendimden çok Patience ve

Lacey için endişeleniyordum. Sert barınak ve tatsız yemek beni rahatsız etmiyordu, ama onların alışık olduğu bir şey değildi. Hiç değilse şarkı söylemek için Mellow buradaydı, eğer melankolik tabiatı geride bırakılması nedeniyle baskın çıkmazsa. Ve Fedwren. Eğitecek az çocuk olunca belki o ve Patience nihayet kağıt imalatı konusunda çalışabilirlerdi. Geleceğe cesaretle bakmaya çalışıyordum.
"Nerelerdeydin Piç?"
Aniden bir kapının eşiğinden çıkan Serene. İrkilmemi beklemişti. İzan sayesinde orada birinin olduğunu biliyordum. Geri çekilmedim. "Dışarı."
"Bir köpek gibi kokuyorsun."
"En azıdan benim köpeklerle birlikte olmak için bahanem var. Ahırda kalan az sayıda köpekle."
Nazik cevabımdaki hakareti keşfetmesi bir an sürdü.
"Bir köpek gibi kokuyorsun, çünkü yarıdan fazla köpeksin. I iayvan-büyücü."
Neredeyse annesiyle ilgili bir lafla karşılık veriyordum. Onun yerine birden ve gerçekten annesini hatırladım. "Yazmayı ilk öğrendiğimizde mürekkebi ikide bir döktüğün için annenin sana nasıl hep siyah bir önlük giydirdiğini hatırlıyor musun?"
Lafı aklında evirip çevirip bir hakaret ya da hile arayarak ba-

na öfkeyle baktı.
Bir cevap bulamadığı için, "Ne olmuş?" diye sordu sonunda.
"Hiçbir şey. Aklıma geldi. Bir vakitler harflerin kuyrukları düzgün olsun diye sana yardım ederdim."
"Bunun şimdiyle bir ilgisi yok!" dedi kızgınlıkla.
"Hayır, yok. Bu benim kapım. Benimle birlikte içeri girmeyi mi umuyorsun?"
Ayağımın dibine doğru yere tükürdü. Regal'le birlikte Buckke-ep'ten ayrılıyor olmasaydı bunu yapmayacağını düşündüm. Burası artık onun evi değildi ve ayrılmadan önce kirletmekte özgürdü. Bu bana çok şey anlattı. Buraya asla geri dönmemeyi umuyordu.
Kapımın bütün sürgü ve mandallarını titizlikle kapattım, sonra arkasına sağlam bir payanda yerleştirdim. Gidip penceremi kontrol ettim ve panjurun hâlâ sıkıca kapalı olduğunu gördüm. Yatağımın altına baktım. Sonunda Chade beni çağırana kadar şöminenin karşısında bir sandalyeye oturdum.
Hafifçe kestirirken kapımın tıklatılmasıyla kendime geldim. "Kim o?" diye seslendim.
"Rosemary. Kraliçe sizi görmek istiyor."
Ben sürgü ve mandallan açana kadar çocuk gitmişti. Sadece küçük bir kız çocuğuydu, ama yine de böyle bir haberi kapı arkasından vermesi sinir bozucuydu. Hızla saçlarımı düzeltip kraliçenin dairesine koşturdum. Shrewd'un parçalanmış meşe kapısının yanından geçtim. Önünde iri cüsseli, tanımadığım İçyerli bir muhafız duruyordu.
Kraliçe Kettricken şöminenin yakınında bir kanapeye uzanmıştı. Hanımları odanın değişik köşelerinde dedikodu yapıyorlardı, ama kraliçe yalnızdı. Gözleri kapalıydı. O kadar tükenmiş görünüyordu ki, Rosemary'nin haberinin hata olup olmadığından endişelendim. Ama Leydi Hopeful beni kraliçenin yanına götürdü ve oturmam için alçak bir tabure getirdi. Bana bir bardak çay önerdi,

kabul ettim. Leydi Hopeful çay getirmeye gider gitmez, Kettricken gözlerini açtı. "Sırada ne var?" diye sordu, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, duymak için eğilmek zorunda kalmıştım.
Ona şüpheyle baktım.
"Shrewd şimdi uyuyor. Sonsuza kadar uyuyamaz. Ona her ne verildiyse etkisi geçecek, o zaman başladığımız yere geri döneceğiz."
"Veliahtlık töreni yaklaşıyor. Belki de prens sadece törenle meşgul olur. Dikilecek ve denenecek yeni elbiseler ve sevineceği başka ayrıntılarla uğraşacağına şüphe yok. Bu onu kraldan uzak tutacaktır."
"Ya sonra?"
Leydi Hopeful çayla geri gelmişti.Teşekkürlerimi mırıldanarak aldım. O yanımıza bir sandalye çekerken Kraliçe Kettricken hafifçe gülümsedi ve kendisinin de bir çay alıp alamayacağını sordu. Leydi Hopeful'un öylesine hızlı karşılık verdiğini görmekten neredeyse utandım.
"Bilmiyorum," diye mırıldandım önceki sorusuna cevap olarak.
"Ben biliyorum. Kral Dağlar'da güvende olacaktır. Onurlandırılacak ve korunacaktır, belki Jonqui... Ah, teşekkür ederim, Hopeful." Kraliçe Kettricken uzatılan bardağı aldı ve Leydi Hopeful yerine yerleşirken yudumladı.
Kettricken'a gülümsedim, kolayca anlayacağına güvensem de kelimelerimi dikkatle seçtim. "Ama Dağlar çok uzakta Kraliçem ve bu mevsimde hava çok sert. Bir ulak annenizin ilacını aramaya gidene kadar bahar yaklaşacaktır.

Sorunlarınıza aynı dermanı sunabilecek başka yerler de var; Bearns ya da Rippon. İsteğinizi iletirsek, o eyaletlerin değerli dükleri sizden hiçbir şeyi esirgemezler, biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyerek gülümsedi Kettricken yorgunlukla. "Ama şu an onların da kendi sorunları var, onlardan fazlasını istemekte

tereddüt ediyorum. Ayrıca bizim uzunyaşa dediğimiz kök sadece Dağlar'da yetişir. Sanırım kararlı bir ulak oraya at sürebilir." Tekrar çayını yudumladı.

"Böyle bir göreve kimin gönderileceği... Ah, işte en zor soru bu," diye belirttim. Muhakkak ki, hasta, yaşlı bir adamı kışın Dağlara bir yolculuğa göndermenin zorluklarını görebilirdi. Yalnız gidemezdi. "Gidecek adamın güvenilir ve istekli olması gerek."

"Bu bana erkekten çok bir kadınmış gibi geldi," dedi Kettric-ken ve Hopeful espriden çok kraliçenin ruh halinin aydınlanmasına neşeyle güldü. Kettricken bardağı dudaklarındayken durak-sadı. "Belki de işin doğru yapıldığından emin olmak için kendim gitmeliyim," diye ekledi ve gözlerim büyüyünce gülümsedi. Ama bakışlarından ciddi olduğunu anladım.

Bunu hoş bir sohbet ve bulmak için elimden geleni yapmaya söz verdiğim uydurma bir bitki reçetesi izledi. Ne demek istediğini anlamıştım. İzin isteyip odama döndüğümde Chade harekete geçmeden nasıl engelleyebileceğimi merak ettim. Güzel bir bulmacaydı.

Kapımın bütün sürgü ve mandalarını henüz kilitlemiştim ki, sırtımda bir esinti hissettim. Dönünce Chade'in dünyasına çıkılan girişin ardına kadar açık olduğunu gördüm. Merdivenleri yorgunlukla tırmandım. Uykuya hasrettim, ama yatsam da gözlerimi kapatamayacağımı biliyordum.

Chade'in dairesine girdiğimde yemek kokusu beni uyardı, birdenbire aç olduğumun farkına vardım. Chade çoktan hazırladığı küçük masanın başına kurulmuştu. "Otur ve ye," dedi bana kısaca. "Beraber plan yapmalıyız."

Etten iki lokma almıştım ki, sakin bir şekilde, "Sence Kral Shrewd'u yakalanmadan burada ne kadar saklayabiliriz?" diye sordu.

Çiğnediğim lokmayı güçlükle yuttum. "Ben bu daireye hiçbir

zaman bir giriş yolu bulamadım," diye belirttim yavaşça.

"Ah, ama birden fazla var. Yemek ve diğer ihtiyaçlar için girip çıkmaları gereken birkaç kişi kime ait olduğunu çözemedikleri girişleri biliyor. Kovuğumun kalede düzenli olarak malzeme temin ettiğim odalarla bağlantısı var. Ama yemek ve yatak takımları Leydi Thyme tarafından sağlanırken hayatım çok daha basitti."

"Regal, Tradeford'a gittikten sonra nasıl yiyip içeceksin?" diye sordum.

"Eskisi gibi olmasa da bazı işler alışkanlıkla yapılacak, elbette alışkanlıklar sürüyorsa. Yiyecek azalınca bazıları, kalenin kimsenin yaşamadığı bu kısmına niçin yemek götürüldüğünü merak edecek. Ama biz Shrewd'un rahatından bahsediyoruz, benimkinden değil."

"Shrewd'un ortadan nasıl kaybolduğuna bağlı. Eğer Regal kaleden sıradan vasıtalarla ayrılmış olduğunu düşünürse, onu bir süre burada saklı tutabilirsin. Ama hâlâ Buckkeep'te olduğunu fark ederse, hiçbir şeyi yapmaktan kaçınmayacaktır. İlk emri adamlarına kralın yatak odasının duvarlarını yıktırmak olacaktır."

"Doğru, ama etkili değil," dedi Chade.

"Bearns ya da Rippon'da ona güvenli bir yer buldun mu?"

"Bu kadar çabuk mu? Elbette hayır. Bir yer hazırlanana kadar onu günlerce ya da belki haftalarca burada saklamak zorunda kalacağız. Sonra kaleden kaçırılması gerekecek. Bu, rüşvet yedirilebi-lecek adamlar bulmak ve kapıya vardıklarında ihanete uğramadığımıza emin olmak anlamına geliyor. Ne yazık ki, susmak için rüşvet alan bir adam daha sonra bu konuda konuşmak için de rüşvet kabul edebilir. Tabii başına bir kaza gelmezse." Bana baktı.

"İyisi mi bunu düşünmeyelim. Buckkeep'ten dışarı çıkmanın başka bir yolu var," dedim ona, kurdumun yolunu düşünerek. "Ama bir başka sorunumuz daha var, bu da Kettricken. Bir planımız olduğunu çok geçmeden öğrenmezse kendi başına harekete

geçecek. Onun düşünceleri de seninle aynı yönde. Bu gece Shrewd'u güvenliği için Dağlar'a götürmeyi önerdi."

"Hamile bir kadın ve hasta, yaşlı bir adam, hem de kış ortasında ha? Saçma." Chade duraksadı. "Amaa. Hiç beklenmeyecek bir şey. Onları asla o yolda aramayacaklardır. Ve Buck Neh-ri'nden yukarı yönelen o insan akını içinde, bir kadın ve hasta babası güçbela fark edilecektir."

"Yine de saçma," diyerek itiraz ettim. Chade'in gözlerinde yanan ilgi kıvılcımlarından hoşlanmadım. "Onlarla kim gidebilir?"

"Burrich. Bu onu sıkıntıdan ve kendini öldüresiye içmekten kurtarır, üstelik atlarıyla başa çıkabilir. Ve muhtemelen ihtiyaç duyacakları diğer şeylerle de. Gider mi?"

"Gideceğini biliyorsun," dedim gönülsüzce. "Ama Shrewd böyle bir yolculuğu asla aüatamaz."

"Böyle bir yolculuğu Regal'le çıkacağı yolculuktan daha kolay atlatabilir. Onu yiyip bitiren şey nerede olursa olsun hayatını mahvetmeye devam edecek." Kaşlarını çatınca yüzü iyice karardı. "Ama bugünlerde onu neden daha hızla yiyip bitirdiğini anlayamıyorum."

"Soğuk. Sıkıntı. Ona iyi gelmeyecek."

"Yolun bir kısmında hanlar var. Hâlâ onlar için biraz para bulabilirim. Shrewd'un görünümü eski halinden çok farklı, tanınmasından korkmamıza neredeyse hiç gerek yok. Kraliçeyi gizlemek daha fazla ustalık isteyecektir. Onun renginde ve boyunda çok az kadın var. Yine de kat kat giydirilirse, daha şişman görünebilir. Peruk takar ve..."

"Ciddi olamazsın."

"Yarın gece," diye karşılık verdi. "Yarım geceye kadar bir şey yapmalıyız. Çünkü Shrewd'a verdiğim uyku iksiri etkisini kaybedecek. Büyük ihtimalle Tradeford'a doğru yola koyulmadan kraliçeye karşı yeni bir suikast girişiminde bulunulmayacaktır. Ama

Regal bir kere onu kendi alanında kıstırınca, şey, bir yolculukta çok fazla kaza gerçekleşebilir. Mavnadan kayıp buz gibi soğuk nehre düşmek, kaçan bir at, bozuk etten yapılmış bir yemek. Eğer suikastçısı bizim yarımız kadar iyiyse, başarılı olacaktır."

"RegaPin suikastçısı mı?"

Chade bana acır gibi baktı. "Prensimiz basamaklara yağı kendisi mi sürdü sanıyorsun? Sence kim?"

"Serene." İsim dudaklarımda patladı.

"Demek ki o değil. Hayır, hoş tavırlı, alışıldık bir hayat süren, sıradan bir insan olduğunu göreceğiz. Tabii kim olduğunu bulabilirsek. Gerçi bir başka suikastçıyı gizlice izlemek kadar heyecan verici bir şey yoktur ama şu an için bir yana bırakalım."

"Will," dedim yavaşça.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

Ona Will'den bahsettim, hızla ve sessizce. Dinlerken gözleri büyüdü.

"Dahice," dedi takdir ederek. "İrfan sahibi bir suikastçı. Bu daha önce kimsenin düşünmediği harika bir buluş."

"Belki Shrewd düşündü," dedim yavaşça. "Ve belki de suikastçısı bunu bilmiyor..."

Chade sandalyesinde arkaya yaslandı. "Shrewd'un," dedi yoruma açık bir şekilde, "Böyle bir şey düşünüp de benden bile saklayacak kadar ağzı sıkı olduğundan şüpheliyim. Ama kendi adıma Will'in casusluk dışında başka işler de yaptığından kuşkulanıyorum. Bertaraf edilmesi güç biri olduğu belli. Özellikle tetikte olmalısın." Boğazını temizledi. "Ah, şey. Acele etmek gerektiği daha da açık hale geldi. Kralı odasından kaçırmak gerek. Gözcülerin hepsinden tekrar kurtulmanın yolunu bulmalısın."

"Veliahtlık töreni sırasında..."

"Hayır. O kadar bekleyemeyiz. Yarın gece. Daha geç kalmamalıyız. Onları uzun süre meşgul etmen gerekmez. İhtiyacım ola-

 cak süre sadece birkaç dakika."

? ,m.a^ uaKlKa.

"Beklemeliyiz! Yoksa bütün plan yatar. Yarın akşama kraliçeyle Burrich'i hazır etmemi istiyorsun ki, bu onlara senden bahsetmek demek. Ve Burrich atlarla malzemelerin hazırlanmasını..."

"Sıradan atlar. Daha iyisi değil. Çok hızlı fark edilirler. Ve kral için bir tahtırevan."

"Zaten elde sadece onlar kaldı. Ama kral ve kraliçenin onlara binmesi Burrich'e çok dokunacak."

"Kendi için de bir katır. Az bir parayla iç bölgeye yolculuk eden mütevazi insanlar gibi görünmek zorundalar. Eşkiyaların ilgisini çekmemeliyiz."

Burrich'i bir katırın üzerinde düşündüm. "İmkansız," dedim yavaşça. "Vakit çok dar. Veliahtlık töreni sırasında yapmak daha uygun. Herkes aşağıda ziyafette olacak."

"Gerekince her şey mümkün," diye ileri sürdü Chade. Bir an düşünceli bir şekilde oturdu. "Belki de haklı olduğun noktalar var. Regal tören olduğu için kralın güçsüz düşmesini istemez. Kral orada olmazsa, Sahil dukalıklarından biri bile ona güven duymaz. Regal hiç değilse Shrewd'un acı dindirici otlarına izin vermek, onu uysal tutmak zorunda. Çok güzel, o halde. Yarından sonraki gece. Ve yarın benimle mutlaka konuşman gerekirse, ateşine biraz acıağaçkabuğu koy. Fazla değil, dumana boğulmak istemem. Ama dolu bir avuç. Yolu açarım."
"Soytarı kralla gitmek isteyecek," diye hatırlattım kendi kendime. "Gidemez," dedi Chade. "Onu gizlemek mümkün değil. Sadece tehlikeyi artıracaktır. Ayrıca kalması kaçınılmaz. Kaçış için onun yardımına ihtiyaç duyacağız."
"Bunun fikrini değiştireceğini sanmam."
"Soytarı'yi bana bırak. Kralının hayatının buradan kolayca ayrılmasına bağlı olduğunu gösterebilirim ona. Bir 'atmosfer' yaratılmalı, kralla kraliçenin ortadan kaybolmalarının şey... hemen fark
I

edilmeyeceği, ah, pekala. İşin o yanını bana bırak. Duvarları yıkmak konusunda cesaretlerini kıracağım. Kraliçenin rolü kolay. Yapması gereken tek şey törenden erken ayrılmak ve uyumak istediğini söyleyerek refakatçilerini göndermek. Onları çağırana kadar rahatsız edilmek istemediğine dair uyarmalı. Eğer her şey yolunda giderse, Shrewd'la Kettricken'a uzaklaşmaları için gece epey bir zaman kazandırabiliriz." Bana nazikçe gülümsedi. "Pekala. Sanırım bütün planımız bu kadar. Hayır, hayır, hiçbir şeyin düzene sokulmadığını biliyorum. Böylesi daha iyi. Daha esneğiz. Şimdi git uyuyabildiğin kadar uyu, evlat. Yarın hareketli bir gün geçireceksin. Ve benim de şimdi yapmam gereken çok şey var. Kral Shrewd'u Dağlar'a götürecek kadar ilaç hazırlamalıyım. Ve onları güzelce paketlemeliyim. Burrich'in okuması var, değil mi?"
"Hem de çok iyi," diyerek temin ettim onu. Duraksadım. "Geçen gün geceyansı kalede miydin? Kabarcıklı Adam görünmüş güya. Bazıları bunun kuyudaki suyun kirlendiği anlamına geldiğini söylüyor. Diğerleri bunu Regal'in töreni için kötüye alamet sayıyorlar."
"Alı? Şey, belki öyledir." Chade kendi kendine kıkırdadı. "Ortadan kaybolan bir kral ve kayıp bir kraliçe bütün bunların ortasında doğal sayılıncaya kadar daha pek çok alamet ve işaret görülecek evlat." Bir çocuk gibi sırıttı, sanki birden gençleşti ve yeşil gözlerinde haylazlık kıvılcımları belirdi. "Git de biraz dinlen. Ve Burrich'le kraliçeyi planlarımızdan haberdar et. Ben Shrewd ve Soytarıyla konuşacağım. Başka kimse bir fısıltı bile duymamalı. Biraz şansa güvenmeliyiz. Ama geri kalanı için bana güven!"
Kahkahası beni merdivenlerden aşağı takip ederken şüphelerimi tamamıyla gidermedi.

28
İHANETLER VE HAİNLER
Prens Regal, Kral Shreıvd ve Kraliçe Desire'ın doğduktan sonra sağ kalan tek çocuğuydu. Bazıları ebelerin kraliçeye hiç bakmadıklarını ve onun bebeklerinin yaşadığını görmesi için gerekeni yapmadıklarını söyler. Diğerleriyse ebelerin doğum sancılarından kurtarma kaygısıyla kraliçeye çok fazla ağrı kesici ot verdiklerini. Fakat kraliçe ölü doğan çocuklarından sadece ikisini rahminde yedi aydan fazla taşıdığı için, ebelerin çoğu sarhoş edici otlar kullanmasının kemerinde ağzı kamına dönük bıçak taşıma kötü huyuyla beraber -çünkü herkes bunu çocuk doğurma yıllarındaki kadınlar için uğursuz sayar- hata olduğunu söyler.
* * *
Uyumadım. Ne zaman Kral Shrewd'la ilgili sıkıntılarımı zihnimden atsam, onun yerine bir başkasının yanında olan Molly yerleşiyordu. Zihnim ikisi arasında gidip geliyor, bir mutsuzluk ve sıkıntı tabakasıyla sarılıyordum. Kral Shrewd ve Kettricken güvende olur olmaz, Molly'yi benden çalandan geri kazanmanın bir yolunu bulmak için kendime söz verdim. Buna karar verip döndüm ve bir süre daha gözlerimi karanlığa diktim.
Yatağımdan kalktığımda gecenin saltanatı hâlâ sürüyordu. Boş ahırları ve uyuyan hayvanları hayalet gibi geçip Burrich'in merdivenlerini sessizce çıktım. Beni duydu ve nazikçe sordu, "Kötü bir rüya görmediğine emin misin?"

"Gördüğüm kötü bir rüya ise uyanıkken de devam ediyor," diye sessizce cevap verdim.
"Ben de böyle hissetmeye başladım," diyerek bana katıldı. Karanlıkta konuşuyorduk. O hâlâ yataktaydı ve ben onun yanında yerde oturuyor, fısıldıyordum. Burrich'in ateşini ya da bir mum yakmasına bile izin vermiyordum, çünkü düzeninden aniden sapmasının kimsede merak uyandırmasını istemiyordum. "Tüm istediklerini iki gün içinde yerine getirmek için her işin bir defada ve mükemmel yapılması zorunlu. Önce sana geldim. Yapabilir misin?"
Sessizdi, karanlıkta yüzünü göremiyordum. "Üç gürbüz at, bir katır, bir tahtırevan ve üç kişilik erzak. Hepsi kimsenin dikkatini çekmeden." Bir başka sessizlik. "Elbette kral ve kraliçeyi sırtlanıp da Buckkeep kapılarına doğru at süremem."

"Büyük köpek tilkinin ininin oradaki kayın korusunu biliyorsun. Atlar orada beklesin. Kral ve Kettricken seninle orada buluşacak." İsteksizce ekledim, "Kurt onları sana yönlendirecek."

"Ne yaptığını onlar da benim gibi bilmek zorundalar mı?" Bu düşünceden dehşete düşmüştü.

"Sahip olduğum araçları kullanıyorum. Ve bunu senin gibi algılamıyorum."

"Kendini tırmalayan, leş içinde yuvarlanan; çiftleşme döneminde deliye dönen; bir sonraki yemeğinden başka bir şey düşünmeyen biriyle onun değerlerini kendi değerlerin olarak kabul etmeden düşüncelerini ne kadar paylaşabilirsin? Sonra ne olursun?"

"Muhafız," demeye cüret ettim.

Burrich istemeye istemeye bir kahkaha homurtusu çıkardı. Kısa bir süre sonra, "Ciddiydim," dedi.

"Kral ve kraliçe hakkında ben de ciddiyim. Aklımızı bu işi nasıl halledeceğimize vermeliyiz. Başarıya ulaşmak için ne feda edeceğimi artık pek umursamıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Yani bir yolunu bulup kimsenin dikkatini

çekmeden dört hayvan ve bir tahtırevanı Buckkeep'ten dışarı çıkaracağım?"

Karanlıkta başımı salladım, sonra: "Yapılabilir mi?" diye sordum.

İsteksizce, "Güvendiğim bir ya da iki ahır çalışanı kaldı. Herhangi birinden isteyebileceğim bir yardım değil bu. Bir şey yapmasını söylediğimde oyalanan bir adam istemem. Fakat sanırım nehrin yukarısına götürülen kafilenin bir parçası gibi gösterilebilir. Benim adamlarım aptal değildir; ahırda aptal bir işçi istemem. Kral kayıp diye haber çıkınca hemen anlarlar."

"Kralı sevenleri seç."

Burrich içini çekti. "Erzak. Büyük miktarda olmayacak. Daha çok yürüyüş yemeği gibi. Kışlık giysileri de ben mi temin edeceğim?"

"Hayır. Yalnız kendininkini. Kettricken ihtiyacı olanı giyer veya yanında taşıyabilir. Ve Chade kralın ihtiyaçlarını halledebilir."

"Chade. İsim neredeyse tanıdık, sanki önceden duymuşum gibi, çok eskiden."

"Çok zaman önce öldüğü sanılıyordu, eskiden kale civarında görülürmüş."

"Tüm bu yılları bir gölge gibi yaşamak," dedi. Şaşırmıştı.

"Ve bir gölge gibi yaşamaya devam etmeyi planlıyor."

"Onu ele vereceğim diye korkmana gerek yok." Burrich incinmiş görünüyordu.

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Biliyorum. Devam et öyleyse. Payıma düşeni yapmama yetecek kadarını anlattın bana. Atlar ve erzakla orada olacağım. Ne zaman?"

"Gece bir ara, şölen henüz canlıyken. Bilmiyorum. Sana bir şekilde haber veririm."

Omuz silkti. "Karanlık bastırır bastırmaz, oraya gider beklerim."

"Burrich. Sağol."

"O benim de kralım ve benim kraliçem. Görevimi yapmam için senin teşekkürüne ihtiyacım yok."

Burrich'i bırakıp sessizce merdivenlerden indim. Gölgelerde gizlendim ve sahip olduğum her duyuyu açarak kimsenin beni gizlice gözetlemediğinden emin olmaya çalıştım. Ahırlardan çıktıktan sonra depodan domuz ahırına, kümese ve oradan da eski kulübeye gelene dek gölgeden gölgeye geçerek ilerledim. Gece-gözleri benimle buluşmaya nefes nefese geldi. Ne var? Neden avımdan geri çağırıldım?

Yarın gece karanlık basınca. Sana ihtiyacım olabilir. Seni çağırırsam çabucak gelmek için kalede kalacak mısın?

Tabii. Ama beni niye bunun için çağırdın? Bu kadar basit bir iyilik istemek için bu denli yakınımda olmana gerek yok.

Kara çömeldim ve o da yanıma gelip boğazını omzuma yasladı. Ona sıkıca sarıldım.

Aptallık, dedi hırçınca. Devam et şimdi. Bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım.

Teşekkürler.

Kardeşim.

Kaleye, odama giderken gizlilik ve telaş birbiriyle savaştı. Kapımı kapattım, yatağıma uzandım. İçinde heyecan fırtınası kopu-yordu. Tüm bunlar halledilene kadar gerçek anlamda dinleneme-yecektim.

Öğlen kraliçenin odasına kabul edildim. Yanımda birçok bitki parşömeni götürdüm. Kraliçe şöminenin önündeki bir sedire uzanmış, yoksun eş ve tedirgin bir müstakbel anne rolünü oynuyordu. Bunun onu yıprattığını ve düşüşünün gerçekte itiraf etmediği kadar acı verdiğini görüyordum. Bir gece öncesine göre biraz daha iyi görünüyordu. Onu sıcak

bir şekilde selamladım, ardından listedeki her bitkinin faydaları üzerine uzun uzun açıklamalara giriştim. Hanımlarının birçoğunu sıkarak kaçırmayı başar-
689

ROBIN HOBB
dım ve kalan üçünü de çay getirmek, daha fazla yastık bulmak ve Verity'nin çalışma odasında olduğunu söylediği bir başka bitki parşömenini aramak için kraliçe gönderdi. Küçük Rosemary ocağın yanındaki sıcak bir köşede çoktan uyuyakalmıştı. Etek hışırtıları uzaklaşır uzaklaşmaz, az zamanım olduğunu bilerek hızla konuştum.

"Yarın gece veliahtlık töreninden sonra gideceksiniz," dedim ve bir soru sormak için dudaklarını aralamasına rağmen konuşmaya devam ettim. "Sıkı giyinin ve yanınıza kışlık şeyler alın. Çok değil. Yatak odanıza mümkün olduğu kadar erken ve yalnız gidin. Törenin ve acınızın sizi yorduğunu söyleyerek izin isteyin. Hizmetlilerinizi gönderin, uyumak zorunda olduğunuzu söyleyin ve siz çağırmadıkça geri gelmemelerini tembihleyin. Kapınızı sür-güleyin. Hayır. Sadece dinleyin. Az zaman var. Ayrılmak için hazır olun ve sonra odanızda kalın. Sizin için biri gelecek. Kabarcıklı Adam'a güvenin. Kral sizinle gidecek. Güvenin bana." Dönenlerin adımlarını duyduğumuzda ona umutsuzca, "Geri kalan her şey ayarlanacak. Güvenin bana," dedim.

Güven. Bunlardan hiçbirinin gelip geçeceğine güvenmiyordum. Daffodil1 yastıklarla geri döndü ve bundan kısa bir süre sonra çay geldi. Hoş bir sohbete koyulduk, hatta Kettricken'ın genç hanımlarından biri bana kur yaptı. Kraliçe Kettricken sırtı hâlâ acır gibi olduğu için bitki parşömenlerini ona bırakmamı istedi. Bu akşam erkenden yatmaya karar vermişti ve belki parşömenler ona uyumadan önce yardım edebilirdi. Nazikçe veda ettim ve kaçtım.

Chade, Soytarı'yla başa çıkabileceğini söylemişti. Kaçışı planlarken işe yaramaz girişimlerde bulunmuştum. Şimdi benim için geriye kalan tek şey törenden sonra kralın yalnız kalmasını sağlamaktı. Chade'in istediği sadece birkaç dakikaydı. Onlar için hayatımı vermek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Sadece
1) Cömertlik
690

KRALİYET SUİKASTÇISI
birkaç dakika. İki kırık kapı engel de olabilirdi, yardımcı da. Hangisi emin değildim. Bildiğim bütün oyunları düşündüm. Sarhoş numarası yapabilir ve korumaları kavga için kışkırtabilirdim. Bir baltam olmadıkça benimle uğraşmaları birkaç dakikadan fazla sürmezdi. Yumruk yumruğa kavgada hiçbir zaman iyi olmamıştım. Hayır. İşe yarar kalmak istiyordum. Bir düzine plan düşündüm ama beğenmedim. Çok fazla şey kontrol edemeyeceğim etkenlere bağlıydı. Orada kaç muhafız olacaktı, tanıdığım adamlar mı olacaktı, Wallace orada mı olacaktı, Regal sohbet için dışarı çıkar mıydı?

Kettricken'ın odasına yaptığım önceki baskında eğreti perdelerin kralın parçalanmış kapısında çerçeveye tutturulduğunu fark etmiştim. Yıkıntının büyük bir kısmı götürülmüştü, ama meşe kapının parçalan hâlâ koridora saçılıydı. Onarım için hiç işçi çağrıl -mamıştı. Regal'in Buckeep'e dönmeye niyeti olmadığının bir başka işareti.

O odaya girmek için bahaneler bulmaya çalıştım. Kalenin aşağısı her zamankinden daha hareketliydi; çünkü bugün Bearns, Rippon ve Shoaks düklerinin maiyetleri ile birlikte Regal'in veliahtlık törenine tanıklık etmeleri için gelmeleri bekleniyordu. Kalenin karşısındaki önemsiz misafir odalarına yerleştiriliyorlardı. Kral ve kraliçenin aniden ortadan kaybolmasına nasıl tepki vereceklerini merak ediyordum. Bu bir ihanet olarak mı görülecekti, yoksa Regal bunu onlardan gizlemenin bir yolunu mu bulacaktı? Saltanatının böyle başlaması nasıl bir darbe olacaktı? Bunu zihnimden attım; kralın yalnız kalmasını sağlamama yardımı yoktu.

İlham gelmesi umuduyla odamdan çıktım ve Buckkeep'e doğru yürüyüşe çıktım. İlham yerine sadece kargaşa buldum. Her tabakadan soylu insan Regal'in töreni için geliyor; misafirler, aileler ve hizmetlilerinin akını, Regal'in içyerlere gönderdiği eşya ve insanın dışa akışı kadar hızla ilerliyor ve bir girdap oluşuyordu.
691

ROBIN HOBB
Ayaklarım beni planlanmamış bir şekilde Verity'nin çalışma odasına götürdü. Kapı aralıktı, içeri girdim. Şömine soğuk, oda kullanılmamaktan küf kokuluydu. Havada keskin bir fare kokusu vardı. Yuvalandıkları parşömenlerin yeri doldurulamaz şeyler olmamasını umdum. Verity'nin değer verdiklerini Chade'in odasına taşımış olduğumdan oldukça emindim. Odada dolandım, eşyalarına dokundum. Aniden onu şiddetle özledim. Onun kırılmaz sağlamlığı, sakinliği, dayanıklılığı; işlerin bu duruma gelmesine o asla izin vermezdi. Harita masasında kullandığı sandalyeye oturdum. Renk denemeleri yaptığı masanın üstü mürekkep lekeleriyle doluydu. Kötü kesilmiş iki tüy kalem, tüysüz kalmış bir fırça ile birlikte atılmıştı. Masanın üstünde, bir kutu içinde çatlamış ve kurumuş birkaç renk kasesi vardı. Bana Verity gibi koktular, deri ve koşum takımı yağının hep Burrich koktuğu gibi. Masada öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. "Verity, şu an sana ihtiyacımız var."
Gelemem.

Ayağa fırladım, bacaklarım masanınkilere dolandı ve kilimin üzerine düştüm. Çılgınca ayağa kalktım, hatta bağın arkasından daha da çılgınca gittim. Verity!

Seni duydum. Ne var, evlat? Bir boşluk anı. Bana kendi başına ulaştın, değil mi? İyi!

Eve tam şimdi dönmene ihtiyacımız var.

Neden?

Düşünceler kelimelerden çok daha hızlı ve bilmek isteyeceğinden daha detaylıydı. Bilgi ile üzüntüsünün arttığını ve yorulduğunu hissettim. Eve gel. Eğer burada olsaydın, her şeyi yoluna koyardın. Regal veliaht olduğunu iddia edemez, Buckkeep'i bu şekilde soyamaz ya da kralı uzaklaştıramazdı.

Gelemem. Şimdi sakin ol. İyice düşün. Bunlardan herhangi birini önlemek için zamanında eve gelemem. Bu beni üzüyor. Ama

şu an amacıma vazgeçemeyecek kadar yakınım. Ve eğer baba olacaksam -bu yeni histe düşünceleri samimiydi- başarmam daha önemli hale geliyor. Amacım Altı Dükalık'ı deniz kurtlarından kurtarılmış bir sahile kavuşturmak ve bir arada tutmak olmalı.

Ben ne yapmalıyım?

Planladığın gibi yap. Babam, karım ve çocuğum; sana ağır bir yük bırakıyorum. Birden kararsız göründü.

Neyapabilirsem yapacağım, dedim, bundan fazlasına söz vermekten korkarak.

Sana inancım var. Durdu. Hissettin mi?

Neyi?

İrfanımızı dinlemek için araya girmeye çalışan başka biri var. Galen'in casusluk kuluçkasına yatan engereklerinden biri.

Bunun mümkün olmadığını düşünüyordum.

Galen bir yol buldu ve zehirli döllerini yetiştirdi. Şimdi bana daha fazla İrfan yaptırma.

İrfan bağımızı en son Shrewd'un gücünü kurtarmak için kestiği zaman da benzer bir şeyi, ama daha kaba bir şekilde hissetmiştim. Verity'nin İrfanının dışa yükselmesi başka birini bizden uzak tutmuştu. Bunun ona nasıl bir çabaya mal olduğunu hissettiğimi düşündüm. İrfan iletişimimiz kesildi.

Gitmişti, onu bulduğum gibi aniden. İletişimimizi çekingenlikle yokladım, bir şey bulamadım. Bizi dinleyen biri hakkında söylemiş oldukları beni sinirlendirmişti. Korku içimdeki zaferle savaşıyordu. İrfanlamıştım. Gözetlenmiştik. Ama. İrfanlamıştım, yalnız ve yardımsız. Acaba ne kadarını duymuşlardı? Sandalyeyi masadan geriye ittim, kısa bir süre düşüncelerimin fırtınasında oturdum. İrfanlamak kolay olmuştu. Hâlâ nasıl başlatmış olduğumu bilmiyordum, ama kolay olmuştu. Kendimi bir yapbozu yapmış ama parçaların doğru sırasını hatırlamayı beceremeyen bir çocuk gibi hissediyordum. Bunun yapılabilir olduğunu bilmek, hemen

yeniden yapmaya kalkışmak istememe neden oldu. Yoldan çıkmamayı becerdim. Üstesinden gelinecek başka işlerim vardı, daha önemli işler.

Ok gibi fırladım ve çalışma odasından aceleyle çıktım, neredeyse Justin'e çarpıyordum. Sırtı duvara yaslanmış, bacakları açık oturuyordu. Sarhoşmuş gibi görünüyordu. İyi bilirim. Verity'nin ona vermiş olduğu enerji ile yarı afallamış haldeydi. Eğildim ve dik dik ona baktım. Biliyordum, onu öldürmeliydim. Uzun zaman önce Wallace için hazırladığım zehiri hâlâ kol ağzımda taşıyordum. Zorla yutturabilirdim. Ama tasarlamadığım kadar hızlı hareket etti. Düşüncelerimi tahmin ettiği gibi benden uzağa sindi ve duvar boyunca emekledi.

Bir süre daha sakince düşünmeye çalışarak gözlerimi ona diktim. Chade'e, ona danışmadan kendi başıma iş yapmaya kalkışmayacağıma söz vermiştim. Verity casusu bulup öldürmemi em-retmemişti. O, düşünceden daha kısa bir sürede yapabilirdi bunu. Bu karar bana ait değildi. Yaptığım en güç işlerden biri kendimi Justin'den uzaklaşmaya zorlamaktı. Koridordan aşağıya birkaç adım attıktan sonra, "Ne yaptığını biliyorum," dediğini duydum.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Neden bahsediyorsun?" diye alçak sesle sordum. Kalbim gümbürdemeye başladı. Beni onu öldürmek zorunda bırakmasını umut ettim. Bunu yapmayı ne çok istediğimi aniden anlamaktan korkarak.

Rengi uçmuştu ancak teslim olmamıştı. Bana yüksekten atan bir çocuğu anımsattı.

"Sanki kral senmişsin gibi yürüyorsun, beni küçük görüyorsun ve arkamdan taklidimi yapıyorsun. Bilmediğimi düşünme." Duvara tutunarak ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde sendeledi. "Ama o kadar büyük değilsin. Bir kere İrfanladın ve kendini usta zannettin, ancak İrfanın köpek büyüsü kokuyor. Her zaman böyle gururla yürüyeceğini düşünme. Düşürüleceksin. Yakında."

İçimde bir kurt anlık bir intikam için yaygara kopardı. Öfkemi dizginledim. "Prens Verity ile İrfanlaşmamı gözetlemeye mi cesaret ettin, Justin? Cesaretin olduğunu bilmezdim."

"Yaptığımı biliyorsun, Piç. Senden saklanmak zorunda kalacak kadar korkmuyorum. Daha fazlasına da cesaret ederim, Piç! Tahmin edeceğinden de fazlasına." Bu tutumu cesaretinin her dakika daha da arttığını gösteriyordu.

"İhanet saymadığına göre daha fazlasını da yaparsın. Veliaht Verity'nin öldüğü ilan edilmedi mi, ah sadakatle yemin etmiş grup üyesi? Yine de benim onunla İrfanlaşmama casusluk ediyorsun ve hiç şaşkınlık göstermiyorsun?"

Justin bir an hareketsiz kaldı. Sonra cesaretlendi. "İstediğini söyle, Piç. Biz inkar edersek kimse sana inanmaz."

"En azından sessiz kalma mantıklılığını göster," diye bağırdı Serene. Koridordan yelkenleri fora edilmiş bir gemi gibi geldi. Kenara çekilmedim ve onu geçerken bana hafifçe değmeğe mecbur ettim. Justin'i sepet gibi kolundan tuttu. "Ama sessizlik de bir çeşit yalandır, Serene."

Justin'i çekip benden uzağa yürümeye başlamıştı. "Kral Verity'nin hâlâ hayatta olduğunu biliyorsunuz!" Arkalarından bağırdım. "Hiç dönmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Bu yalanın hesabını vermek zorunda kalmayacağınızı mı sanıyorsunuz?"

Köşeyi döndüler ve beni sessizce saklanması gerekeni küstahça, yüksek sesle söylediğim için kendime küfrederken bırakıp gittiler. Bu olay beni iyice sinirlendirmişti. Verity'nin çalışma odasından uzaklaştım ve kaleyi kolaçan etim.

Mutfaklarda büyük bir koşuşturmaca vardı, aşçının ana ocağın önünde yatan bir yılan bulunduğunu duyup duymadığımı sormaktan başka bana ayıracak zamanı yoktu. Muhtemelen kışın barınmak için odunların arasına süründüğünü ve bir kütükle birlikte içeri taşındığını söyledim. Sıcak onu hayata döndürebilirdi. Sa-

dece kafasını salladı ve böylesini hiç duymadığını, ama uğursuzluk işareti olduğunu söyledi. Bana yeniden kuyudaki Kabarcıklı Adam'ı anlattı, ama hikayesinde Kabarcıklı Adam kovadan su içiyordu ve kovayı yaralı yüzünden indirdiğinde, çenesinden akan su kan gibi kırmızıydı. O ise yemek yapmak için mutfakta çalışan çocukları su getirmeye çamaşır avlusundaki kuyuya yolluyordu. Masasında kimsenin ölmesine izin vermezdi.

Bu keyifli hatırlatmadan sonra tepsiden aşırdığım birkaç kekle mutfaktan ayrıldım. Pek uzaklaşmamıştım ki, bir uşak önümde durdu. "FitzChivalry, Chivalry'nin oğlu?" diye saygılı bir ifadeyle bana seslendi.

Geniş elmacık kemikleri onun Bearns soyundan olabileceğini gösteriyordu, bunun için bakınca yamalı yeleğine işlenmiş Be-arns'ın işareti olan sarı çiçeği gördüm. Bu boyda bir oğlan için çok zayıftı. Ciddiyetle başımı salladım.

"Efendim Bearns Dükü Bravvndy, elinizden geldiğince çabuk ona uğramanızı istiyor." Sözcükleri dikkatli bir şekilde söylüyordu. Uzun zamandır uşak olduğundan şüphe ettim.

"Şimdi olabilir."

"O zaman sizi ona götüreyim mi?"

"Yolu kendim bulabilirim. Ama bunları yanımda götürmesem iyi olur." Ona kekleri verdim, şüpheyle kabul etti.

"Bunları sizin için saklayacak mıyım, efendim?" diye ciddi ciddi sordu, yiyeceğe bu kadar değer vermesi beni rahatsız etti.

"Onları benim için yiyebilirsin belki ve beğenirsen mutfağa gidip aşçımız Sara'ya çıkardığı iş hakkında düşündüklerini söyleyebilirsin."

Orada ne kadar meşgul oldukları önemli değil, bir iltifat sıska çocuğa en azından bir tas yahni kazandırabilirdi.

"Evet, efendim!" Yüzü emirlerimle aydınlanmıştı ve kekin yarısı şimdiden ağzında aceleyle uzaklaştı.

Küçük misafir odaları Büyük Salonun karşısındaydı. Sanırım daha çok pencereleri denize değil, dağlara baktığı için küçük sayılmışlardı, bu nedenle odalar biraz karanlıktı. Ama daha küçük ya da daha az güzel değillerdi.

Son kabul edildiğim oda dışında, bu oda iyi döşenmişti. Be-arns'ın muhafızları beni sadece üç sandalye ve ortada çürük çarık bir masası olan oturma odasına aldılar. Faith, beni resmiyetle selamladı ve sonra Dük Brawndy'ye burada olduğumu haber vermeye gitti. Bir zamanlar duvarları ısıtmış, odaya renk vermiş goblenler ve kumaşlar gitmişti. Şöminedeki sıcak ateşin aydınlatmasını saymazsak, burası ancak bir zindan kadar şendi. Dük Brawndy beni selamlamak için yatak odasından çıkana kadar odanın ortasında ayakta durdum. Beni oturmaya davet etti, sandalyelerden ikisini beceriksizce şöminenin yanma çektik. Masanın üzerinde ekmekler ve pastalar olmalıydı, çaydanlıklar ve bardaklar, çay için kaynayan otlar ve Buckkeep'in konuklarını karşılamak için şişelerce şarap bulunmalıydı bu odalarda.

Bunların yokluğu bana acı verdi. Faith avını gözetleyen bir atmaca gibi arkada bekliyordu. Celerity'nin nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Bir iki espri yaptık ve sonra Brawndy konuşmak istediği konuya kar yığınına dalan bir asker atı gibi daldı. "Kral Shrewd'un hasta, düklerinden herhangi birini görmeyecek kadar çok hasta olduğunu anlıyorum. Regal, yarın için

hazırlıklarla elbette çok meşgul." İğneleme koyu krema kadar ağırdı. "Bu nedenle ben de Majesteleri Kraliçe Kettricken'ı ziyaret etmek istedim," dedi cansız bir ifadeyle. "Senin de bildiğin gibi geçmişte bana karşı çok nazikti. Ama kapısında hanımları bana onun pek iyi olmadığını ve misafir kabul etmemesinin daha iyi olacağını söylediler. Bir çocuk taşıdığı, kederi ve aptallığıyla Rippon savunmasında at koştururken, onu düşürdüğüne dair bir dedikodu duydum. Doğru mu?"

Bir nefes aldım, yanıtım için doğru kelimeleri aradım. "Kralımız söylediğiniz gibi çok hasta. Tören dışında onu göreceğinizi sanmam. Kraliçemiz de aynı şekilde rahatsız, ama ona kapısında sizin olduğunuz söylenseydi eminim kabul edilirdiniz. Çocuğunu düşürmedi. Neatbay savunmasında at koşturması sizi opallerle ödüllendirmesiyle aynı nedendendir; o harekete geçmezse kimse geçmez korkusuyla. Neatbay'deki hareketleri değil, burada Buck-keep'teki bir kulenin merdivenlerinden yuvarlanması çocuğu için tehlike yarattı. Kraliçemiz yara bere içinde kalmasına rağmen çocuk sadece bir tehlike atlattı, düşmedi."

"Anlıyorum." Sandalyesinde geriye yaslandı ve biraz daha düşünüp taşındı. Bu sessizlik aramızda kök saldı, ben beklerken büyüdü. Sonunda öne eğildi ve aynı şekilde eğilmem için bana işaret etti. Başlarımız birbirine yakınken sessizce sordu: "FitzChi-valry, herhangi bir hırsın var mı?"

Bu, o andı. Kral Shrewû bunu yıllar önce öngörmüştü, Chade ise son zamanlarda. Acele bir yanıt vermeyince Brawndy özenle ölçüp biçilmiş kelimeler kullanarak devam etti. "Farseer tahtının vârisi henüz doğmamış bir bebek. Regal bir kez kendini veliaht ilan edince tahtı talep etmek için çok bekleyeceğini mi düşünüyorsun? Biz düşünmüyoruz. Bu sözler benim dudaklarımdan çıksa bile Rippon ve Shoaks dukalıkları adına da konuşuyorum. Shrewd yaşlandı ve güçsüzleşti. Sadece adı kral. Regal'in ne tip bir kral olacağını anladık. Verity'nin çocuğu yaşını doldurana kadar Regal unvanı elinde tutarken ne acılar çekilecek? Bırak tahta çıkmayı, çocuğun doğma şansı bulacağını bile umduğumdan değil." Ara verdi, boğazını temizledi ve azimle bana baktı. Faith, konuşmamızı güvenceye alır gibi kapıda dikiliyordu. Sessizliğimi korudum.

"Sen tanıdığımız bir adamsın, tanımış olduğumuz bir adamın oğlusun. Onun iyi görünümünü ve neredeyse onun adını taşıyor-

sun. Kendini kraliyet ailesi mensubu saymaya, taç giyen birçoğundan çok hakkın var." Yeniden durdu. Bekledi.

Yine sessiz kaldım. Kendime, bu bir hırs değil dedim. Onu sadece sonuna kadar dinliyordum. O kadar. Şimdilik kralıma ihanet etmemi öneren hiçbir şey söylememişti.

Sözcükleri bulmak için çırpınıyordu, sonra başını kaldırdı ve göz göze geldik. "Zor zamanlar."

"Öyle." Sessizce ona katıldım.

Ellerine baktı. Bunlar yıpranmış ellerdi, işlerini elleriyle yapan bir adamın küçük yara izlerini ve kabalığım taşıyan eller. Gömleği yeni yıkanmış ve onarılmıştı, ama bu özel gün için özel olarak hazırlanmış yeni bir kıyafet değildi. Buckkeep için zor bir dönem olabilirdi, ama Bearns'ta daha zordu. Sessizce söyledi bunu. "Re-gal'e karşı gelmeyi uygun görürsen, onun yerine kendini veliaht ilan etmen için Bearns, Rippon ve Shoaks seni destekleyecektir. Bana göre Kraliçe Kettricken da seni destekleyecek ve Buck da onu izleyecektir." Yine bana baktı. "Bunu çok konuştuk. İnanıyoruz ki, sen kral naibi olduğunda Verity'nin çocuğu tahtı kazanmak için daha iyi bir şansa sahip olur."

İşte. Shrewd'u çoktan akıllarından çıkarmışlardı. "Neden Kett-ricken'ı izlemiyorsunuz?" diye dikkatle sordum.

Ateşe baktı. "Kendini bu kadar içten gösterdikten sonra bunu söylemek güç. Ama dışarda doğmuş ve bazı yönlerden güvenilmez. Ondan şüphe ettiğimizden değil, etmiyoruz. Onu bir kenara da koymuyoruz. Kraliçe o ve öyle de kalacak, ondan sonra da çocuğu saltanat sürecek. Ama böyle zamanlarda veliaht ve kraliçenin her ikisine de ihtiyacımız var."

İçimde bir soru kıpırdandı. Bir şeytan, "Ya çocuk yaşına girince, iktidarı bırakmak istemezsem, sonra ne olacak?" diye sormamı istedi. Bunu kendilerine sormak zorundaydılar, bana vermeye hazır olacakları bazı yanıtlar üzerinde uzlaşmak zorundaydılar.

Bir süre daha sessizce oturdum. Benim hakkımda dönen olasılık girdaplarını hemen hemen hissedebiliyordum; bu Soytan'nın her zaman zırvaladığı şey miydi, benim hep merkezinde yer aldığım onun söz ettiği puslu dönüm noktalarından biri miydi? "Katalizör," sessizce kendime sataştım.

"Affedersin?" Brawndy daha yakınıma eğildi.

"Chivalry," dedim. "Sizin de söylemiş olduğunuz gibi adını taşıyorum. Hemen hemen. Dük Bearns. Ağır bir baskı altındasınız. Benimle konuşarak neyi tehlikeye attığınızı biliyorum ve size karşı açık olacağım. Ben hırsları olan bir

adamım. Ama kralımın tacını istemiyorum." Bir nefes aldım ve ateşe baktım. Kettricken ve Shrewd ortadan kaybolunca Bearns, Rippon ve Shoaks'a ne olacağını ilk kez gerçekten düşündüm. Sahil dukalıkları güvertesi dalgalarla sürüklenen kılavuzsuz bir gemi gibi olacaktı. Brawndy'nin söylediği kadarıyla Regal'i izlemeyeceklerdi. Bu durumda henüz onlara önerecek başka bir şeyim yoktu. Ona Ve-rity'nin yaşadığını fısıldamak, yarın kalkıp Regal'in kendini veliaht ilan etme hakkını reddetmelerini istemek olacaktı. Shrewd ve Kettricken'm aniden ortalıktan yok olacakları konusunda onları uyarmam herhangi bir güvence vermeyecekti, ama bu gerçekleştiğinde bir sürü insanın kesinlikle şaşırmaması anlamına gelecekti. Bir kere Dağ Krallık'ında güvende olsunlar, sonra belki Sahil düklerine her şey söylenebilirdi. Ama bu haftalar sonra olabilirdi. Ona şimdi ne önerebileceğimi düşünmeye çalıştım; hangi güvenceleri, hangi umutları.

"Ne olursa olsun, ben bir insan olarak yanınızdayım." İhanetten korkarak kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Kral Shrewd'a yemin ettim. Kraliçe Kettricken ve taşıdığı vârise bağlıyım. Önümüzdeki karanlık günleri tahmin ediyorum ve Sahil dukalıkları Akıncılara karşı birlikte hareket etmek zorundalar. Prens Regal'in içyerlerde yaptıklarına üzülmeye zamanımız yok. Bırakalım Tradeford'a gitsin. Bi-

zim hayatımız burada, burada kalmalı ve savaşmalıyız."

Kendi sözlerimle içimde değişen bir deniz hissettim. Bir perdenin açılması ya da bir böceğin kozasından sürünmesi gibi kendimi ortaya çıkmış zannettim. Regal beni Buckkeep'te bırakıyordu, düşündüğü gibi beni en çok önemsediklerimle yan yana zorluk ve tehlikeye terk. ediyordu. Pekala, bırakalım yapsın. Kral ve Kraliçe Kettricken Dağlar'da güvenle saklandıktan sonra, Re-gal'den artık korkmayacaktım. Molly gitmişti, benim için yitirilmişti. Burrich ne demişti bir süre önce? Ben onu görmeyebilirmi-şim, ama belki o beni görebilirmiş. Bırakalım görsün, sonra hareket edebilirim, bir adamın kalması fark yaratabilir. Patience ve La-cey benim korumam altında, İçyer'de Regal'in tutsağı olmaktan çok daha güvende olacaklardı. Zihnim çok hızlı işliyordu. Buck-keep'i kendimin yapabilir ve Verity için dönene kadar tutabilir miydim? Beni kim izleyecekti? Burrich gitmiş olacaktı. Onun nüfuzunu hesaba katamazdım. Ama bu açgözlü İçyer askerleri de gitmiş olacaktı. Kalacak olanlar bu soğuk taş şatoyu düşmekten korumakla görevli Buckkeep askerleriydi. Kimi büyümemi izlemiş, kimi kavga etmeyi ve kılıç sallamayı benimle aynı zamanda öğrenmişti. Kettricken'ın muhafızlarını tanıyordum ve hâlâ Kral Shrewd'un muhafız renklerini taşıyan yaşlı askerler de beni tanıyordu. Kral Shrewd'a ait olmadan önce onlara aittim. Bunu hatırlayacaklar mıdır?

Ateşin sıcaklığına rağmen, üzerimden bir titreme geçti ve eğer ben bir kurt olsaydım, boynumdaki tüyler dibine kadar dikleşir-di. İçimdeki kıvılcım hızlandı. "Ben kral değilim. Prens değilim. Ben bir piçim, ama Buck'ı seven bir piç. Regal'le karşı karşıya gelip kan dökmek istemiyorum. Kaybedecek zamanımız yok ve Altı Dükalık'ın insanlarını öldürebilecek kalpsiz biri değilim. Bırakalım Regal içyerlere kaçsın. O ve havayı koklayıp duran köpekleri peşinden gittiğinde ben sizinim. Ve beni izlemesi için bir araya

toplayabildiğim kadar Bucklı da."

Sözcükler söylenmiş, söz verilmişti. İhanet, hain, diye fısıldadı içimden küçük bir ses. Ama yaptığımın doğru olduğunu kalbimde hissediyordum. Chade bunu benim gibi görmeyebilirdi. O an Shrewd, Verity ve Ketricken'm çocuğu için kendimi ispatlamamın tek yolu, Regal'i izlemeyecek olanlarla birlikte olacağımı ilan etmekti. Bu bağlılığı açıkça anladıklarından emin olmak istedim. Brawndy'nin bitkin gözlerinin içine baktım. "Benim amacım bu, Bearns Dükü Brawndy. Basit bir şekilde söylüyorum, başkasının tarafını tutmayacağım. Akıncılardan temizlenmiş sahil şeridiyle birleşmiş Altı Dükalık'ın Kettricken ve Verity'nin çocuğunun başına tacını koyduğunu göreceğim. Sizin de bu amacı paylaşığınızı söylediğinizi duymak zorundayım."

"Amacını paylaştığıma yemin ederim, FitzChivalry, Chi-valry'nin oğlu." Korkuma karşı, bu yaşlı gazi ellerimi ellerinin arasına aldı ve eski zamanlardan kalma bir sadakat bildirme biçimi olarak alnma götürdü. Onları kaçırmamak için yapabileceklerimin hepsi buydu. Verity'ye bağlılık, dedim kendime. Bu işe böyle başlamıştım ve böyle devam edeceğimden emin olmalıydım.

"Diğerleriyle konuşacağım," diye sessizce devam etti Brawndy. "Bunun nasıl olmasını istediğini onlara söyleyeceğim. Gerçekte, kan dökülmesini istemiyoruz. Senin söylediğin gibi. Bırakalım enik kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp iç ülkesine koşsun. Burası kurtların kalıp savaşacağı yer."

Kelime seçimi kafa derimi karıncalandırdı.

"Törenine katılacağız. Hatta önünde duracak ve Farseer'ın kralının saflarına bağlı kalacağımıza bir kez daha yemin edeceğiz. Ama Regal o kral değil. Hiç de olmayacak. Anladığım kadarıyla törenden sonraki gün ayrılacakmış. Yeni veliahtın düklerinin önünde durup tavsiyelerini dinlemeye mecbur olması geleneğine rağmen, gitmesine izin vereceğiz. Regal ayrıldıktan sonra bir ya

da birkaç gün daha burada kalabiliriz. Biz ayrılmadan önce Buck-keep en azından senin olur. İcabına bakacağız. Tartışacak çok şey olacak. Gemilerimizin yerleştirilmesi. Hangarlarda yan bitmiş başka gemiler var, değil mi?"

Başımı azıcık sallamam üzerine Brawndy memnuniyetle kurt gibi sırıttı. "Denize indirildiklerini görelim, sen ve ben. Regal Buckkeep'in erzağım yağmaladı, bunu herkes biliyor. Senin ambarlarını yeniden doldurmaya bakmalıyız. Buck'ın çiftçi ve çobanları, askerlerinin sahillerini özgür tutması için daha fazlasını bulmak gerektiğini, el koyulanları vermek zorunda olduklarını anlamalılar. Hepimiz için zor bir kış olacak, ama aç kurtlar acımasızca savaşır, ya da öyle diyorlar." Ve biz de açız, kardeşim, ah, açız.

İçimde kötü bir önsezi yükseldi. Yapmış olduğuma hayret ettim. Ayrılmadan önce, ona sırt çevirmediğime inandırmak için Kettiricken'la konuşmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve Verity ile İrfanlaşmalıydım, olabildiğimce çabuk. Anlayacak mıydı? Zorunda. Her zaman kalbimin derinliklerini görebilmişti. Eminim niyetimin ne olduğunu anlayacaktır. Ya Kral Shrewd? Bir zamanlar, çok eskiden sadakatimi ilk kez kabul ettiğinde bana demişti ki, "Eğer bir adam ya da kadın sana benim önerebileceğimden fazlasını önererek seni aleyhime çevirmeye çalışırsa bana gel ve öneriden bahset, ben önerilen kadarını karşılarım." Buckkeep'i ellerime bırakır miydin yaşlı kral, merak ediyordum.

Brawndy'nin sessiz kaldığını fark ettim. "Korkma, FitzChi-valry," dedi sessizce. "Yaptığımızın doğruluğundan şüphe etme, yoksa perişan oluruz. Buckkeep'i istemek için uzanan el seninki değilse, bir başkasınınki olur. Buck'ı başta kimse olmadan bırakamayız. Bizim gibi, bu kişinin sen olduğuna memnun ol. Regal hiçbirimizin arkasından gidemeyeceği bir yere, annesinin yatağının altına saklanmak için ülkenin içlerine kaçtı. Sorunu kendimiz hal-

letmeliyiz. Tüm kehanet ve işaretler bizi bu yola yöneltti. Kabarcıklı Adam'm bir Buckkeep kuyusundan kan içerken göründüğünü, bir yılanın Büyük Salondaki şöminenin üzerine dolandığını ve bir çocuğa saldırmaya cesaret ettiğini söylüyorlar. Buraya gelmek için güneye at sürerken kargaların genç bir kartalın başına bela olduğuna bizzat şahit oldum. Ama düşündüğüm gibi onlardan kurtulmak için denize dalmalıydı, döndü ve yukarıdan ona doğru pike yapmaya çalışan bir kargayı havada kaptı, sıkıca kavradı ve kanlar içinde suya fırlattı, tüm diğer kargalar ciyaklayarak ve kanat çırparak kaçtı. Bunlar işaret, FitzChivalry. Görmezden gelmek aptallık olur."

Bu tür işaretlere kuşkulu bakmama rağmen, üzerimden kolla-rımdaki tüyleri diken diken eden bir ürperti geçti. Brawndy bakışlarını benden uzaklaştırarak odanın iç kapısına göz attı. Gözlerini izledim. Celerity orada duruyordu. Kısa, koyu renk saçları mağrur yüzünü çevreliyor, gözleri yakıcı bir mavilikle parlıyordu. "Kızım, iyi bir seçim yapmışsın," dedi ona yaşlı adam. "Bir zamanlar bir katipte ne bulduğunu merak ediyordum. Şimdi ben de görüyorum."

Eliyle odaya çağırdı ve Celerity bir etek hışırtısı içinde geldi. Cesurca bana bakarak babasının yanında durdu. İlk kez utangaç çocuğun içinde saklı çelik gibi bir iradeyi gördüm. Bu cesaret kırıcıydı.

"Sana beklemeni söyledim ve bekliyorsun," dedi Dük Brawndy bana. "Bu hususta kendini onurlu bir adam olarak gösterdin. Bugün sana bağlılığımı sundum. Kızımın da karın olması için sözünü alacak mısın?"

Düşecek gibi olduğum ne uçurumdu ama! Celerity'nin gözleriyle karşılaştım. Kuşkusu yoktu. Eğer Molly'yi hiç tanımasaydım, onu güzel bulurdum. Ama ona baktığımda tek görebildiğim kim olmadığıydı. Hiçbir kadına verecek yüreğim kalmamıştı, hele

böyle bir zamanda. Gözlerimi babasına geri çevirdim, kesin konuşmaya karar vermiştim.

"Bana hak ettiğimden daha büyük bir onur bağışlıyorsunuz efendim. Ama Dük Brawndy, sizin söylemiş olduğunuz gibi. Kötü ve belirsiz zamanlar yaşıyoruz. Kızınız sizinle güvende olur. Benim yanımda sadece daha büyük bir belirsizlik yaşar. Burada tartıştıklarımıza bugün bazıları ihanet diyor. Sizi yasal bir yolla kendime bağlamak için kuşku uyandıran bir çaba içinde kızınızı aldığımı ya da kızınızı bana böyle bir nedenle verdiğinizi söyletmeyeceğim." Kendimi onunla göz göze gelmek için Celerity'ye bakmaya zorladım. "Brawndy'nin kızı FitzChivalry'nin karısından daha güvende olur. Pozisyonum kesinleşmedikçe kimsenin sözünü zaten istemiyorum. Size saygım sonsuz Leydi Celerity. Ben dük ya da bir lord bile değilim. Adlandırıldığını gibi bir prensin yasal olmayan çocuğuyum. Bundan fazlası olduğumu söyleyemedikçe kendime eş aramayacağım ya da hiçbir kadına kur yapmayacağım."

Celerity kesinlikle gücenmişti. Fakat babası sözlerime yavaşça başım salladı. "Sözlerinizdeki bilgeliği anladım. Kızım, korkarım yalnız ertelemeyi anladı." Celerity'nin asık yüzüne baktı, sevecenlikle gülümsedi. "Bir gün onu korumaya çalışan insanların onu önemseyen insanlar olduğunu anlayacak." Bir atmışım gibi beni gözden geçirdi. "İnanıyorum ki," dedi sessizce, "Buck ayakta kalacak. Ve taht Verity'nin çocuğuna geçecek."

Zihnimde yankılanan bu sözlerle ondan ayrıldım. Tekrar tekrar kendime yanlış bir şey yapmış olmadığımı söyledim. Buckke-ep'i talep etmek için ben ileri uzanmış olmasaydım, başka biri yapardı.

* * *
"Kim?" diye öfkeyle sormuştu Chade birkaç saat sonra. Ayaklanma bakarak oturdum. "Bilmiyorum. Ama başka birini

bulurlardı. Ve bu kişinin kan dökülmesine neden olma olasılığı daha çok olurdu. Veliahtlık töreninde harekete geçip Kettricken ve Shrewd'u bu beladan uzağa götürme çabalarımızı tehlikeye atardı."
"Eğer Sahil dükleri ayaklanmaya haber verdiğin kadar yakınsa, bu durumda belki de bu planı yeniden düşünmeliyiz."
Aksırdım. Oda hâlâ acıağaçkabuğu kokuyordu. Çok kullanmışım. "Brawndy bana ayaklanmaktan bahsetmek için değil, gerçek ve meşru krala sadakatten bahsetmek için geldi. Ben de onu bu ruh hali içinde yanıtladım. Saltanatı devirmek istemiyorum Cha-de, sadece yasal vârisi için güvenceye almak istiyorum."
"Bunu biliyorum," dedi kısaca. "Yoksa doğruca Kral Shrewd'a giderdim bu... çılgınlık için. Buna ne demeli bilmiyorum. Bu ihanet değil, tam olarak, henüz..."
"Kralıma ihanet etmiyorum," dedim basit bir öfkeyle.
"Hayır. O halde şunu sormama izin ver. Eğer Shrewd ve Kett-ricken'ı kurtarma çabalarımıza rağmen ya da çabalarımız yüzünden her ikisi doğacak çocukla beraber ölürse ve Verity hiç geri dönmezse. Sonra ne olacak? Hâlâ tahtı yasal krala teslim etmeye istekli olacak mısın?"
"Regal'e mi?"
"Taht sırasına göre, evet."
"O kral değil Chade. O şımartılmış bir prens ve hep öyle olacak. Ben de onun kadar Farseer kanı taşıyorum."
"Ve bu nedenle zamanı geldiğinde bunu Kettricken'ın çocuğu için de söyleyebilirsin. Kendimizi olduğumuzdan daha yüksek mevkilere koyduğumuzda ne kadar tehlikeli bir yola girdiğimizi anlıyor musun? Sen ve ben rastlantısal filizler olarak dahil olduğumuz Farseer soyuna yemin ettik. Yalnız Kral Shrewd'u ya da yalnız bilge bir kralı değil, Farseer soyunun meşru kralını desteklemek için. O kişi Regal olsa bile."

"Regal'e mi hizmet edeceksin?"
"Yaşlandıklarında akıllanan ondan daha aptal prensler gördüm. Tasarın bizi içsavaşa sürükler. Farrow ve Tilth..."
"Hiçbir çeşit savaş istemiyorlar. Bize kurtuluş dileyecekler ve Sahil dukalıklarının elden gitmesine izin verecekler. Regal de hep bu kadarını söyledi."
"Ve büyük bir ihtimalle buna inandığını düşünüyor. Ama iyi ipek alamadığını, Bingtown ve ötesinde üretilen şarapların artık Buck Nehri'nden akıp boğazından geçmediğini fark ettiğinde daha iyi düşünecek. Liman şehirlerine ihtiyacı var ve onlar için geri gelecek."
"O halde ne yapmamız gerek? Ne yapmalıyım?"
Chade karşıma oturdu ve benekli ellerini kemikli, yaşlı dizlerinin arasına koydu. "Bilmiyorum. Brawndy çaresiz aslında. Eğer onu yüce bir şekilde geri çevirseydin ve ihanetle suçlayıp azarla-saydm, şey... seni başından atacağım söylemiyorum. Ama unutma, Virago onun için bir tehdit olduğunda hemen icabına bakmakta tereddüt etmemişti. Bunların hepsi yaşlı bir suikastçı için çok fazla. Bir krala ihtiyacımız var."
"Evet."
"Verity'ye tekrar İrfanlayabildin mi?"
"Denemeye korkuyorum. Justin ve Serene için önceden nasıl bir tedbir alacağımı bilmiyorum. Ya da Will." Derin bir nefes aldım. "Yine de deneyeceğim. Elbette Verity, İrfanıma katılırlarsa fark edecektir." Başka bir düşünce beni rahatsız etti. "Chade, yarın gece Kettricken'a kaçması için rehberlik ederken ona neler olduğunu anlatmak ve benim sadakatime inanmasını sağlamak için bir fırsat bulmalısın."
"Ah, bunlar o dağlara kaçarken vermek için rahatlatıcı haberler. Hayır. Yarın gece değil. Bu bilgiyi ona güvende olduğu zaman ulaştıracağım. Ve sen Verity'ye ulaşmaya çalışmaya devam

etmelisin, ama İrfanlamanın gözetlenmesinden sakın. Planlarımızdan haberdar olmadıklarına emin misin?"
Kafamı sallamak zorundaydım. "Ama güvende olduklarına eminim. Verity'ye ilk İrfanladığımda ona her şeyi anlattım. Birilerinin bizi gözetlemeye çalıştığını sonuna doğru söyledi."
"Belki de Justin'i öldürmeliydin." Chade kendi kendine homurdandı. Sonra öfkeli yüz ifademe güldü. "Hayır, hayır sakinleş. Bundan kaçındığın için seni azarlamayacağım. Brawndy'nin sana getirdiği planla önemli biri olacaktın. Bunun küçük bir işareti bile Regal'in boynunu sıkmasına yeterli olacaktır. Acımasız ve aptal biri olarak düklerini de asmayı deneyebilir. Hayır. Bunu düşünmeyelim bile! Bu gerçekleşmeden önce Buckkeep'in koridorlarından kanlar akacaktır.

Sana böyle bir öneri getirmeden önce konuşmanın yönünü değiştirmek için bir yol bulacaktın. Yalnız senin de dediğin gibi başka birini bulurlardı. Ah, tabii. Genç omuzların üzerine yaşlı kafalar koyamayız. Ne yazık ki, Regal senin genç kafanı genç omuzlarının üzerinden kolayca alabilir." Diz çöktü ve ateşe bir parça odun attı. Bir nefes alıp dışarı verdi. "Diğer her şey hazır mı?" diye sordu aniden.

Ben sadece konu değiştiği için çok memnundum. "Yapabildiğim kadarıyla. Burrich yerinde ve bekliyor olacak, büyük köpek tilkinin ininin oradaki kayın korusunda."

Chade gözlerini çevirdi. "Nasıl bulurum orayı? Yoldan geçen bir köpek tilkiye mi soracağım?"

Elimde olmadan gülümsedim. "Onun gibi bir şey. Buck şatosunun neresinden çıkacaksınız?"

Bir süre inatla sessiz kaldı. Bu yaşlı tilki arka kapısını göstermekten hâlâ hoşlanmıyordu. Sonunda, "Ahırların arkasındaki üçüncü tahıl ambarından çıkacağız."

Sessizce kafamı salladım. "Gri bir kurt sizi karşılayacak. Onu sessizce izleyin, size Buck'ın duvarlarının arkasına kapılardan

geçmeden giden bir yol gösterecek."

Uzun bir süre Chade bana sadece baktı. Bekledim. Aşağılanma, tiksinen bir bakış, hatta merak için. Ama yaşlı suikastçı duygularını nasıl gizleyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Sonunda, "Ele geçen her silahı kullanmazsak, aptallık yapmış oluruz. Bizim için... tehlikeli mi?" dedi.

"Benim olduğumdan fazla değil. Kurt zehri taşımanıza ya da geçmenize izin vermesi için koyun eti teklif etmenize gerek yok." Eski folkloru Chade kadar biliyordum. "Siz sadece kendinizi gösterin, o size yol göstermek için ortaya çıkacaktır. Sizi duvarların arasından geçirecek ve Burrich'in atlarla beklediği koruya bırakacaktır."

"Uzun bir yürüyüş mü?"

Kralı düşündüğünü biliyordum. "Çok uzun değil, ama kısa da sayılmaz, kar derin ve bozulmamış. Duvardaki delikten geçmek kolay olmayacak, ama yapılabilir. Bunun yerine Burrich'ten sizi duvarın orada karşılamasını isteyebilirdim, ama dikkat çekmek istemiyorum. Belki Soytarı başarmanıza yardım edebilir."

"Etmek zorunda kalacak, öyle görünüyor. Bu senaryoya başkalarını sokmaya istekli değilim. Durumumuz sadece daha da çürük bir hale geliyor gibi görünüyor."

Bunun doğruluğu karşısında başımı eğdim. "Ya sen?" diye sormaya cesaret ettim.

"Vazifelerimi zamanından önce büyük ölçüde yerine getirdim. Soytarı bana yardım etti. Kralının yolculuğu için gereken kıyafet ve parayı gizlice gönderdi. Shrewd planımıza isteksizce katıldı. Mantıklı bir plan olduğunu biliyor, ama her parçası onu sinirlendiriyor. Her şeye rağmen Fitz, Regal onun oğlu, en gözde küçük çocuğu. Regal'in acımasızlığını hissetse bile prensin hayatını tehdit ettiğini söylemek onun için hâlâ çok zor. Nasıl eli kolu bağlı görüyorsun. Regal'in ona düşman olduğunu kabul etmek, oğlu hakkında yanıldığını kabul etmek olur. Buckkeep'ten kaçmak da-

ha da kötü, çünkü bu yalnız Regal'in ona düşman olduğunu değil, kaçışın da tek şansı olduğunu kabul etmektir. Kralımız hiçbir zaman korkak biri olmadı. Herkesten daha sadık olması gereken birinden kaçmak onu şimdi üzüyor. Ama zorunda. Onu ikna ettim. İtiraf ediyorum, onun onayı olmadan Kettricken'ın çocuğunun taht üzerinde az bir hakkı olacağını söyleyerek." Chade derin bir nefes aldı. "Yapabildiğim kadarıyla her şey hazır. İlaçları hazırladım, hepsi iyi paketlendi."

"Soytarı kralıyla gidemeyeceğini anladı mı?"

Chade alnını ovdu. "Bizi takip etmeye niyetli, birkaç gün geriden. Tam olarak vazgeçmeyecektir. Yapabileceğim en iyi şey ayrı yolculuk etmesini sağlamak."

"O halde onu gizlice götürebilmemiz için kralın odasını tanıklardan temizlemenin bir yolunu bulmak bana kalıyor."

"Ah, evet," dedi Chade kederle. "Her şey iyi planlandı ve uygulanmaya hazır, asıl işimiz dışında."

Gözlerimizi aynı anda ateşe diktik.

29

KAÇIŞLAR VE YAKALANMALAR

Kral Shreıvd'un hükümdarlığının sonunda Sahil ve İçyer dukalıkları arasında baş gösteren mücadele yeni bir bölünme değil, daha çok eski anlaşmazlıkların devamıydı. Dört Sahil dukalığı Bearns, Buck, Rippon ve Shoaks, Altı Dukalık olmadan önce bir krallıktı. Chalced eyaletlerinin birleşik savaş taktikleri Kral Wiel-der'ı fetihlerin yararsız olduğuna ikna edince, o da tutkularını içyerlere yöneltti. Halkı dağılmış göçebe kabilelerden oluşan Far-roıv bölgesi, onun kumanda

ettiği düzenli ordular tarafından kolayca işgal edildi. Daha kalabalık ve yerleşik Tilth ise, eski kralı toprağını sarılmış ve ticaret yolları kesilmiş bulduğunda istemeyerek teslim oldu.

Eski Tilth Krallığı ve sonradan Farroıv olarak bilinecek bölge bir nesilden fazla fethedilen yerler olarak sayıldı. Tahıllarının, meyve bahçelerinin ve hayvan sürülerinin çoğu Sahil dukalıklarının yararına tutumsuzca sömürüldü. Wielder'ın torunu Kraliçe Munıficence,1 bunun içy erlerde hoşnutsuzluğa neden olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Farroıv halkının kabile büyüklerini ve Tilth 'in eski yönetici ailelerini asilzadeliğe yükselterek büyük bir hoşgörü ve bilgelik gösterdi. Sahil ve İçyer arasındaki birliği güçlendirmek için evlilikleri ve toprak bağışını kullandı. Krallığından ilk kez Altı Dukalık olarak o söz etti. Ama tüm politik ma-1) İsteğinde inat eden.

nevraları farklı bölgelerin coğrafi ve ekonomik çıkarlarını değiştiremedi. İçyer dukalıklarının iklimi, insanı ve geçim yolları sahil insanlarınınkinden çok farklı kaldı.

Shreıvd'un hükümdarlığı süresince iki bölgenin çıkarlarının farklılaşması kralın iki eşinden doğan çocukları ile daha da kötüleşti. Verity ve Chivalry, Bearns asilzadeleriyle de akrabalığı olan, Shoaks asilzadelerinden Kraliçe Constance'ın oğullarıydı. Constance her yönüyle Sahil insanlarındandı. Shreıvd'un ikinci kraliçesi Desire ise, Farroıv'dan olmasına rağmen, ailesinin soyu, Farseerlarla uzaktan akrabaydı ve Tilth 'i kuran kraliyet ailesine dayanıyordu. Oğlu Regal'in kraliyet ailesine üvey kardeşlerinden daha fazla mensup ve bu nedenle taç üzerinde daha fazla hak sahibi olduğu iddiası buradan kaynaklanıyordu...

Veliaht Verity'nin ortadan kaybolması ve öldüğü hakkındaki dedikodular, Kral Shreu'd'un gün gibi ortada olan güçsüzlüğüy-le birlikte Sahil düklerine güç ve unvan soyu İçyere dayandığı için, Prens Regal'e geçecekmiş gibi gözüktü. Verity'nin henüz doğmamış çocuğuyla, bir sahil prensiyle uzlaşmaya varmayı tercih ettiler. Tahmin edilebilir bir şekilde gücü Sahil soyunda tutmak ve pekiştirmek için yapabildikleri her şeyi yaptılar. Akıncılar ve İşlenmişler tarafından tehdit edilen Sahil dukalıkları için, yapılabilecek tek mantıklı seçim gerçekten buydu.

Veliahtlık töreni çok uzun sürdü. Halk, Regal'in askerlerin arasından geçerek görkemli bir giriş yapması ve uyuklayan Kral Shrewd'un onu beklediği yüksek koltuğa çıkması için vaktinden önce toplanmıştı. Kraliçe Kettricken, balmumu kadar solgun bir halde Shrewd'un sol omzunun arkasında duruyordu. Shrewd, kaftanlar ve kürk yakalar ve kraliyet mücevherlerinin tüm tören ta-kılarıyla süslenmiş, ama Kettricken, Regal'in tüm öneri ve ayartmalarına karşı koymuştu. Yuvarlak göbeğinin üzerinde bir kemer-

le bağlanan basit mor kaftanının içinde çok uzun ve sade duruyordu. Basit bir altın taç kaküllerini topluyordu. Şakaklanndaki metal bant olmasa, Shrewd'a hizmet etmek için hazır duran bir hizmetli olabilirdi. Kendini hâlâ kraliçe olarak değil, Kurban olarak gördüğünü biliyordum. Görünümündeki sadeliğinin onu saraya çarpıcı bir şekilde yabana gösterdiğini fark edemiyordu.

Soytarı da siyah beyaz, güzel bir soytarı kıyafeti içinde ve yine asasının üzerinde olan farecik ile oradaydı. Yüzüne siyah beyaz çizgiler çekmişti ve ben bunu çürüklerini kapatmak için mi, yoksa sadece kıyafetini tamamlamak için mi yaptığını merak ediyordum. Regal'den kısa bir süre önce ortaya çıkmıştı ve topluluğa reverans yapmadan önce geçitlerin sonuna kadar sallana sal-lana yürüyüp fareciği havada takdis eder gibi sallayarak, sonra da kralın ayaklarının dibine nazikçe düşerek yaptığı gösteriden kesinlikle zevk aldı. Muhafızlar onu durdurmak için harekete geçmişti, ancak boynunu uzatıp sırıtan insanlar önlerini kesti. Kral, Soytarı'nın seyrek buklelerini karıştırmak için aşağı uzandığında o konuşma kürsüsüne varmış ve yerine yerleşmişti, bu nedenle kral olduğu yerde kalmasına izin verdi. Soytarı'nın gösterisi sırasında kaş çatmalar ya da sırıtmalar büyük ölçüde Regal'e sadakatin içtenliğine bağlı olarak değiş tokuş edildi. Bense bunun Soytarı'nın son oyunu olacağından korktum.

Kale bütün gün kaynayan bir tencere gibiydi. Bearnslar'ın ağzı sıkı insanlar olduğuna güvenim yanlış çıkmıştı. Birçok küçük asilzade aniden bana başlarıyla selam veriyor ya da benimle göz göze gelmek için dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Bunun Regal'in dalkavuklarının gözünden kaçmayacağından korktum, bu nedenle kendimi odama kapattım ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü Verity'nin kulesinde boşuna ona İrfanlamaya çalışmakla geçirdim. Burayı onun hatırasını temiz bir şekilde kendi zihnim-ı le canlandırmak umuduyla seçmiştim, ama yapamadım. Bunun

yerine kendimi WiU'in kule merdivenlerinden çıktığına işaret edecek ayak sesleri ya da Justin veya Serene'nin İrfan "duyuma karıştığını gösterecek bir ipucu ararken buldum.

İrfanlamayı bıraktıktan sonra kralın odasını muhafızlardan nasıl temizleyeceğime dair çözümsüz bilmeceyi düşünerek uzun süre oturdum. Dışarıda gürültülü ve kuvvetli bir şekilde çarpan deniz ve rüzgarı duyabiliyordum, camlan açtığımda şiddetli fırtına beni bir anda odanın bir yanından diğerine sürükledi. Birçoğu bu günü tören için uygun

görüyordu; çıkan fırtına Akıncıları şu an oldukları yerde tutabilir ve bize yeni baskınlar olmayacağına dair güvence verebilirdi. Dondurucu yağmurun yollarda kümelenmiş karların üzerinde haince oluşturduğu parlak ve kaygan tabakayı izledim, Burrich'in geceleyin tahtırevanındaki kraliçe ve Kral Shrewd ile bunların üzerinde yolculuk ettiğini hayal ettim. Bu hoşlanacağım bir görev değildi.

Önemli bir şey olacağı inancı iyice yerleşmişti. Şimdi Kabarcıklı Adam ve ocaktaki yılan hikayelerine ek olarak mutfaklarda üzüntü vardı. Günün ekmeği kabarmamış ve süt daha kaymağı bile alınmadan güğümlerde kesilmişti. Zavallı aşçı Sara içten içe sarsılmış ve bugüne kadar mutfaklarında böyle bir şeyin gerçekleşmediğini söylemişti. Domuz yetiştiricileri bile ekşi sütün domuzlara verilmesine izin vermeyecekti, herkes sütün lanetlendiğinden emindi. Ekmeğin başarısızlığı, tören için gelen tüm misafirleri doyurmakla zaten ağır bir yük altına giren mutfak görevlileri için yetiştirilecek işlerin iki katma çıkması demekti. Bütün kalenin keyfinin, mutsuz bir mutfak görevlisi tarafından kaçırılabile-ceğine şimdi kefil olabilirdim.

Gözcü odası için ayrılan pay yetersizdi, yahni çok tuzluydu ve biranın gazı kaçmıştı. Tilth Dükü'nün odalarında şarap yerine sirke olmasından şikayet etmesi üzerine, Bearns Dükü, Shoaks ve Rippon düklerine bir damla sirkenin bile kendi odalarında bir ko-

nukseverlik işareti olarak karşılanabileceği yorumunda bulundu. Bu uygunsuz söz bir şekilde Hasty Hanım'a nakledilmiş, o da Buckkep'te kalan azıcık yiyecek içeceği küçük misafir odalarını da kapsayacak şekilde dağıtmayı her nasılsa başaramamış bütün kahya ve hizmetçileri iyice haşlamıştı. Küçük odalara bakan hizmetçiler, kendilerine bu odaların harcamalarının en aza indirilmesi yönünde bir emir geldiği halde, bırakın böyle bir emir vermeyi, onu aşağıya ilettiğini bile kabul edecek kimseyi bulamamaktan şikayetçiydiler. Ve gün böylece geçmiş, ben her şeye rağmen, Verity'nin kulesinde yalnız kalmakla avunmuştum.

Ama bundan pek çok anlam çıkarılacağından veliahtlık törenini kaçırmaya cesaret edemedim. Ve böylece oturdum, kollan çok bol olan bir gömleğin ve çok kaşındıran tozlukların rahatsız kurbanı olarak sabırla Regal'in gelmesini bekledim. Aklım onun gösterisi ve töreniyle değil, daha çok kendim hakkımdaki soru ve kaygılarla karmakarışıktı. Burrich atları ve tahterevanı çıkarabilmiş midir diye kaygılanıyordum. Karanlık olmuştu. Büyük bir ihtimalle bu fırtınada, kayın korusunun işe yaramaz sığınağında dışarıda oturuyordu. Atların üzerine battaniye örtecekti kuşkusuz, ama bu durmadan yağan sulusepkene karşı yeterli olmayacaktı. Bana Sooty ve Kuddy'nin alınacağı nalbantçının adını vermişti. Adamın haftalık rüşvetini takip etmenin ve iyi bakılıp bakılmadıklarından emin olmak için onları sık sık kontrol etmenin bir yolunu bulmalıydım. Bu işin sorumluluğunu başkasına bırakmayacağıma dair bana söz verdirtmişti. Kraliçe yalnız başına odasına çekilebilecek miydi? Ve yine ve yine, Chade'in Kral Shrewd'u gizle-ce götürebilmesi için odasını nasıl boşaltacaktım?

Bir merak homurtusu beni derin düşüncelerimden ayırdı. Herkesin bakar göründüğü konuşma kürsüsüne göz attım. Kısa bir parıldama oldu ve orada yanan beyaz mumlardan biri, mavi mavi titredi. Sonra bir diğeri kıvılcım saçıp bir an mavi mavi yandı.

Bir başka homurtu duyuldu, ama dikbaşlı mumlar bundan sonra düzgün ve iyi bir şekilde yanarak duruldular. Ne Kettricken, ne de Kral Shrewd yanlış giden bir şeyler olduğunu fark etmiş görünüyorlardı ama Soytarı ilgilendi ve fareciği hatalı mumlara doğru salladı.

Nihayet Regal kırmızı kadife ve beyaz ipek içinde göz kamaştıran bir şekilde belirdi. Önünde sandalağacı tütsüsünün kabını sallayan küçük bir nedime yürüyordu. Yavaşça tahtına ilerlerken herkese gülümsedi, bu yüksek koltuğa doğru uzanan yolda birçok bakışa gözleriyle, birçok onaya başıyla karşılık verdi. Eminim, Regal'in planlamış olduğu kadar iyi olmadı. Kral Shrewd bocaladı ve sonra kafası karışmış bir şekilde ona okuması için verilmiş olan kağıda baktı. En sonunda Kettricken kağıdı onun titrek ellerinden aldı ve büyük bir ihtimalle kalbini sızlatmış olan kelimeleri yüksek sesle okudukça, kral ona gülümsedi. Bu, Kral Shrewd'un çocuklarının, bebekken ölen kızı da dahil, doğum ve ölüm tarihlerine göre sıralandığı titiz bir listeydi ve hayatta kalan tek yasal vâris olarak Regal'de sonlanıyordu. Kettricken, Ve-rity'nin isminde duraksamadı ve kısa ifadeyi yüksek sesle okudu, -"bir araştırma için Dağ Krallık'ında bulunduğu sırada talihsiz bir kazada kaybedilen"- bu bir içindekiler listesiymiş gibi. Karnında taşıdığı çocuktan hiç bahsedilmemişti. Daha doğmamış bir çocuk bir vâristi, ama veliaht değildi. Onaltı yaşma girene kaçlar bu unvanı talep etmek için bir adım atamazdı.

Kettricken, veliahta giydirilen mavi mücevherli basit altın tacı, altın zinciri ve sıçrayan bir geyik şeklindeki zümrütü Verity'nin sandığından almıştı. Onları önce afallamış gibi onlara bakan Kral Shrewd'a verdi. Kral, onları Regal'e sunmak için hiçbir hareket yapmıyordu. En sonunda Regal onlara uzandı ve Shrewd onları elinden alması için izin verdi. Böylece Regal tacı başına kendisi koydu, zinciri boynuna kendi geçirdi ve hepimizin önünde Altı

Dükalık'ın yeni veliahtı olarak durdu.

Chade'in zamanlaması birazcık şaşmıştı. Dükler Farseer ailesi ne yemin etmek için yola koyulana kadar mumlar ciddi bir şekil de mavi mavi panldamaya başlamadı. Regal bu hadiseyi halkın homurtusu Tilth Dükü Ram'in yemininin duyulmasına engel ola cak hale gelene kadar görmezden gelmeye çalıştı. Sonra Regal döndü ve rahatsız eden mumu kayıtsızca parmaklarıyla söndürdü. Özellikle ikinci bir mumun alevi neredeyse aniden mavileşir-ken bu hareketini tekrarladığında kendine güvenini takdir ettim. Ana kapının yanındaki apliğe yerleştirilen meşale sönmeden önce mavi bir alev ve pis bir koku fışkırttığında bunun bir işaretten fazlası olduğunu düşündüm. Bütün gözler bunu izlemek için çevrilmişti. Regal bekledi, ama ben çenesini sıktığını ve şakağmdaki cılız bir damarın küt küt attığını gördüm.

Töreninin nasıl bitmesini planladığını bilmiyorum, ama bunun üzerine oldukça ani bir kapanışla sonlandırdı. Sert bir işareti ile ozanlar aniden çalmaya başladı, bir başka baş hareketiyle kapılar açıldı ve adamlar çoktan yüklenmiş yemek tahtalarını taşırken çocuklar bunların üzerine koyulacağı sehpalarla arkalarından telaş içinde koşuşturuyorlardı. En azından bu ziyafet için hiçbir şey esirgememişti, iyi hazırlanmış et ve pastalar herkes tarafından sevinçle karşılandı. Ekmek kıtlığı varmış gibi görünüyorsa da kimse bundan şikayet etmeyi düşünmedi. Önemli insanlar için Aşağı Sa-lon'da örtülü masalar kurulmuştu, Soytarı ve Rosemary peşlerinden giderken Kettricken'ın Kral Shrewd'a oraya doğru ağır ağır eşlik ettiğini gördüm. Bizim gibi daha alt sınıftan olanlar için el altında daha basit ama bol yiyecek ve dans için açılmış bir alan vardı.

Ziyafette karnımı güzelce doyurmayı planlamıştım ama tekrar lekrar yanıma gelip omzuma sertçe vuran adamlar ve bilerek benimle göz göze gelen kadınlar tarafından lafa tutuldum. Sahil

dükleri görünüşte Regal'le aynı ekmeği bölüşüp onunla yeni bir dostluk kurarak diğer yüksek asilzadelerle birlikte masadaydı. Bana sadece üç Sahil dükünün planlarını kabul ettiğimi bilecekleri söylenmişti. Bunun daha alt sınıflar tarafından da bilindiğini gösteren deliller bulmak cesaret kırıcıydı. Celerity bana eşlik etmek için aleni bir istekte bulunmamıştı, ama beni bir tazı kadar sessizce izleyerek bunu sinirli bir şekilde fark etmemi sağladı. Dönemedim ama onu beş altı adım uzağımda buldum. Açıkça onunla konuşmamı istiyordu, ama ben uygun kelimeleri bulabileceğime güvenemedim. Bu sırada Shoaks'tan küçük bir asilzade gelip kayıtsızca bana savaş gemilerinden herhangi birinin False Koyu'na kadar güneye çekilmesini düşünüp düşünmediğimi sordu.

Sızlayan bir kalple bir anda hatamı fark ettim. Hiçbiri Re-gal'den korkmuyordu. Hiçbir tehlike görmüyorlar, yalnız güzel kıyafetler ve bir taç giymek, kendi için bir unvan talep etmek isteyen genç bir adamın şımarık züppeliğini görüyorlardı. Regal'in gideceğine ve onu görmezden gelebileceklerine inanmışlardı. Ben daha iyi biliyordum.

Regal'in güce sahip olmak ya da kapris için ya da sadece paçayı sıyırabileceğine inandığı için neler yapabileceğini biliyordum. Buckkep'ten ayrılacaktır. Buckkeep'i istemedi. Ama eğer benim istediğimi düşünürse, elde edemediğimi görmek için gücü dahilinde her şeyi yapacaktır. Buraya yığılmalıydım, bir serseri gibi açlıktan ölmeye ve yağmalanmaya terk edilmeliydim. Bıraktığı enkazın tahtına çıkmadan.

Eğer çok dikkatli olmazsam, beni öldürürler. Ya da Regal daha kötü olduğunu düşündüğü bir şey bulabilirse, başıma daha kötüsüde gelebilir.

İki kez sıvışmaya çalıştım, ama her seferinde benimle birkaç dakika konuşmak isteyen biri tarafından köşeye sıkıştırıldım. Sonunda başım ağrıdığı için izin isteyip açık bir şekilde yatağıma git-

mek istediğimi söyledim. Çekilmeden önce bana iyi geceler dilemek için acele eden bir sürü insana katlanmak zorunda kaldım. Özgür olduğumu düşündüğüm anda Celerity'nin eli utangaç bir şekilde elime dokundu ve umutsuz bir sesle iyi geceler diledi, duygularını incitmiş olduğumu biliyordum. Bu, beni bu akşam her şeyden çok rahatsız etti. Ona teşekkür ettim ve o gece yaptığım en korkak hareketle parmak uçlarını öpmeye cüret ettim. Gözlerindeki ışığın canlanması beni utandırdı. Merdivenlere kaçtım. Basamakları çıktıkça Verity'nin ya da babamın böyle bir şeye nasıl dayanmış olduğunu merak ettim. Bir piç olmaktansa gerçek bir prens olmayı hiç düşünmüş ya da düşlemişsem, bu düşten bu gece vazgeçtim. Bu tamamen çok sosyal bir görevdi. Sızlayan bir kalple Verity dönene kadar hayatımın böyle olacağını fark ettim. Gücün aldatılıcılığı bırakmıyordu beni şimdi ve daha birçoğunun da gözlerini kamaştıracaktı.

Kendi odama gittim ve büyük bir rahatlamayla üstümü değiştirdim. Gömleğimi düzeltirken hâlâ yenime dikili olan Wallace'm zehrinin küçük şişkinliğini hissettim. Belki de, diye düşündüm acı acı, bana şans getirecektir. Odamdan ayrıldım ve sonra bu akşamın belki en aptalca hareketini yapmaya kalkıştım. Molly'nin odasına çıktım. Hizmetçilerin

koridoru boştu, ama titreyen iki meşaleyle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Kapısını tıklattım. Yanıt yoktu. Hafifçe kapı kilidiyle uğraştım, ama sürgülenmemişti. Dokunmamla açıldı.

Karanlık. Boşluk. Küçük ocak yanmıyordu. Bir parça mum buldum ve meşaleden yaktım. Sonra odasına geri döndüm ve kapıyı kapattım. Karşılaştığım yıkıntının gerçek olduğunu sonunda anlayıncaya kadar orada dikildim. Her şey Molly gibiydi. Örtüsüz yatak, ocak temiz bir şekilde süpürülmüş, odanın bir sonraki sakini için yakılmaya hazır küçük bir odun yığını koyulmuştu. Bunların odadan ayrılırken yapmış olduğu temizlikten kalan ayrıntılar

olduğunu anladım. Burada bir hizmetçi hayatı yaşamış olan kadından ne bir kurdela, ne bir mum, ne de bir kandil artığı kalmıştı. Bir ibrik içine toz girmesin diye baş aşağı çevrilip leğene koyulmuştu. Soğuk ocağın önündeki sandalyesine oturdum, giysi sandığını açtım ve dikkatle içine baktım. Ama bu onun sandalyesi, ocağı ya da sandığı değildi. Bunlar sadece burada bulunduğu kısa zaman içinde dokunmuş olduğu nesnelerdi.

Molly gitmişti.

Geri gelmeyecekti.

Onu düşünmeyi reddederek kendimi topladım. Bu boş oda gözlerimdeki bağı çözdü. Kendime baktım ve gördüğüm şeyden nefret ettim. Celerity'nin parmak uçlarına kondurduğum öpücüğü geri alabilmeyi diledim. Bir genç kızın incinmiş gururu için teselli mi, yoksa onu ve babasını kendime bağlamak için bir tuzak mı? Bunlardan hangisi, artık biliniyorum. Hiçbiri haklı gösterilemez. Molly'ye etmiş olduğum aşk yeminine inandığımda her ikisi de yanlıştı. Tek başına bu hareket bile bana yöneltmiş olduğu tüm suçlamaları haklı çıkarıyordu. Benim için Farseerlar her zaman ondan önce gelirdi. Evlenme teklifini Molly'nin önüne bir yem gibi atmış, onu, gururunu ve bana olan inancını kaybetmiş bir halde bırakmıştım. Terk ederek yaraladı beni. Geride bırakamayacağı şey, kendine olan inancına yaptık!arımdı. Onun için savaşacak cesareti bile olmayan, bencil, yalancı bir adam tarafından kandırılmış ve kullanılmış olduğu inancını sonsuza dek içinde taşıyacaktı.

Terk edilmişlik bir cesaret kaynağı olabilir mi? Ya da yalnızca umarsamazlık ve kendini yok etme isteği mi? Cesurca alt kata geri döndüm ve doğruca kralın dairesine gittim. Biraz fazla dramatik, Chade. Kaledeki her mumu ve meşaleyi elden geçirip geçirmediğini merak ettim. Asılı perdeyi kenara ittim ve içeri girdim. Kimse yoktu. Ne oturma odasında, ne de kralın yatak odasında. Odanın eski püskü bir görüntüsü vardı, bütün güzel şeyler alın-

mış ve nehrin yukarısından götürülmüştü. Vasat bir han odasına benzettim. Burada çalmaya değecek hiçbir şey bırakmamışlardı, yoksa Regal kapıya bir muhafız koyardı. Tuhaf bir şekilde Molly'nin odasını anımsattı. Burada da terk edilmiş nesneler vardı; yatak takımları, giysiler ve benzeri. Ama bu artık benim kralımın odası değildi. Gidip bir masanın yanında durdum; tam olarak genç bir oğlanken durduğum noktada. Shrewd kahvaltı ederken bana her hafta derslerim üzerine kurnazca sorular sormuş ve benimle her konuştuğunda ben onun kuluysam, onun da benim kralım olduğunu fark etmemi sağlamıştı. O adam gitmişti, bu odadan çıkarılmıştı. Aktif bir adamın dağınıklığı, çizme yığınları, bıçaklar, saçılmış kağıtlar, yerini otların yakıldığı tütsülüklere ve ilaç çayların yapış yapış kupalarına bırakmıştı. Kral Shrewd, bu odayı uzun zaman önce terk etmişti. Bu gece hasta, yaşlı bir adamı götürecektim.

Ayak sesleri işittim ve beceriksizliğim yüzünden kendime küfrettim. Bir duvar halısının arkasına kaçtım ve kıpırdamadan durdum. Oturma odasından mırıltılar geldiğini duydum. Wallace. Bu alaylı yanıtı veren Soytarı olacaktı. Bir hayalet gibi saklandığım yerden yatak odasına geçtim ve eğreti perdenin arasından dikkatlice baktım. Kettricken, kralın yanındaki sedire oturmuş, onunla sakin sakin konuşuyordu. Bitkin görünüyordu. Siyah halkalar gözlerinin altını karartmıştı ama kral için gülümsüyordu. Kettricken her ne sormuşsa kralın mırıldanarak yanıt vermesini duyduğuma memnundum. Wallace ocağın yanına çömelmiş, ateşe aşırı bir dikkatle odun parçaları atıyordu. Ocağın diğer yanında, yeni elbisesinin kabarık eteğiyle Rosemary bir yığının içine çökmüştü. Seyrettiğim kadarıyla uykulu bir şekilde esnedi, sonra içini çekti ve doğruldu. Acıdım ona. Uzun tören beni de kesinlikle bu hale getirmişti. Soytarı kralın sandalyesinin arkasında duruyordu. Aniden döndü ve perde hiç de engel teşkil etmiyormuş gibi doğru-

ca bana baktı. Odada başkasını göremedim.

Soytarı beklenmedik bir şekilde yine Wallace'a döndü. "Evet, üfleyin Bay Wallace, iyi ve hararetli üfleyin, sizin nefesinizin sıcaklığı sayesinde belki de odadaki soğuğu gidermek için ateşe hiç ihtiyacımız olmayacak."

Wallace çömeldiği yerden kalkmadı ama omzunun üstünden Soytarı'ya ters ters bakmak için döndü. "Bana biraz odun getir lütfen. Bunun bir parçası bile tutuşmayacak. Alev iyi dağılıyor ama, odunlar yanmıyor. Krala uyku çayını hazırlayacaksam, sıcak suya ihtiyacım var."

"Odun getirecek miydim? Odun? Getirecek miydim? Ben odun gibi değilim, adil Wallace. Üzerime ne kadar üfleyip püflesen de yanmam. Muhafızlar. Hey, muhafızlar. Girin ve yanınızda da odun getirin, eğer isterseniz." Soytarı kralın arkasındaki yerinden sıçradı ve perdeyi gerçek bir kapı gibi açmaya kalkıştığı büyük gösterisi için kapıya zıpladı. Sonunda kafasını koridora çıkardı ve yeniden yüksek sesle muhafızlara seslendi. Biraz sonra kafasını yine içeri çekti ve üzgün bir havayla odaya döndü. "Ne muhafız var, ne odun. Zavallı Wallace." Ciddi bir şekilde adamı inceledi. Wallace ellerinin ve dizlerinin üzerinde sinirli sinirli ateşi karıştırıyordu. "Belki dönmeli, kıçını eğmeli, ateşe doğru üfürmelisin, o zaman alevler senin için daha neşeli dans eder. Önünden kıçına cereyan yapıp, cesur Wallace."

Odayı aydınlatan mumlardan biri aniden mavi alevler çıkardı. Hepsi, Soytarı bile tıslamasından ürktü, o an Wallace ayaklarını ağır ağır hareket ettirdi. Onun batıl inançlı bir adam olacağını düşünmemiştim, ama gözlerinden bu alametin hiç hoşuna gitmediğini anlatan kısa bir hiddet geçti. "Ateş gerçekten yanmayacak," diye söylendi sonra sözlerinin önemini fark etmiş gibi ağzı açık durdu.

"Lanetlendik," dedi Soytarı uysal bir tavırla. Ocağın yanında

küçük Rosemary dizlerini çenesine çekti ve açık gözlerle etrafı kolaçan etti. Uykunun tüm izleri üzerinden çekilmişti.

"Neden hiç muhafız yok?" dedi Wallace sinirli bir şekilde. Uzun adımlarla odanın kapısına yürüdü ve dikkatle koridora baktı. "Meşaleler mavi mavi yanıyor, hepsi." Güçlükle soludu. Kafasını geri çekti ve hiddetle baktı. "Rosemary, koş, muhafızları getir. Bizi yakından izleyeceklerini söylemişlerdi."

Rosemary kafasını salladı ve yerinden kımıldamayı reddetti. Dizlerine sıkıca sarıldı.

"Muhafızlar bizi izleyeceklerdi? Odun bizi izleyecek? Odun tarafından izlendi? Şimdi bu düğümlenmiş bir mesele! Odundan muhafızlar yanacaklar mı?"

"Gevezeliği kes!" diye bağırdı Wallace, Soytarı'ya. "Git muhafızları getir!"

"Git getir? Önce odun olduğumu düşünüyor, şimdi onun küçük köpeği. Alı! Git, odunu getir; tahta parçasını anlayacağın. Tahta parçası nerede?" Soytarı dalaşan bir köpek gibi havlamaya ve odanın çevresinde fırlatılmış bir tahtayı arıyormuş gibi hoplayıp zıplamaya başladı.

"Git muhafızları getir," diye uludu Wallace.

Kraliçe sertçe araya girdi. "Soytarı. Wallace. Yeter. Sen maskaralıklarınla bizi usandırdın, Wallace sen de Rosemary'yi korkutuyorsun. Eğer çok istiyorsan git, muhafızları kendin getir. Bana gelince biraz huzur istiyorum. Bitkinim. Bir an önce çekilmeliyim."

"Kraliçem, bu gece kötü bir şeyler dönüyor," dedi Wallace ısrarla. İhtiyatla kendine baktı. "Şans alametlerinden etkilenecek bir adam değilim, ama son zamanlarda görmezden gelinmeyecek kadar arttılar. Mademki Soytarı'nın cesareti yok, gidip kendim getireceğim."

"Kendisini yanmayan odunlardan koruyacak muhafızların gelmesi için yaygara kopardı ve ağlayıp sızladı, ama cesareti olma-

 yan benim, ben? Ah, ben!"

"Soytarı, lütfen, lütfen!" Kraliçe'nin ricası gerçek görünüyordu. "Wallace, git getir, ama sadece odunu, muhafızları değil. Kralımız kalabalık değil, sadece dinlenmek istiyor. Git şimdi. Git."

Wallace, koridorun mavi ışığına tek başına çıkmaya cesaret etmeye açıkça isteksiz, kapıda durdu.

Soytarı ona sırıttı. "Sizinle geleyim mi, elinizi tutmak için cesur Wallace?"

Bu, sonunda onu odadan uzun adımlarla yürümeye sevk etti. Ayak sesleri kaybolunca Soytarı bir kez daha benim saklandığım yere baktı, davet ettiği açıktı. "Kraliçem," dedim yavaşça, hızla aldığı nefes, kralın yatak odasından adımımı attığımda onu korkuttuğuma işaret eden tek şeydi. "Eğer çekilmek isterseniz, Soyta-rı'yla birlikte kralın yatması için gerekeni yapabiliriz. Yorgun olduğunuzu ve bu gece erken yatmak istediğinizi biliyorum." Ocağın oradan Rosemary açık gözlerle bana baktı.

"Belki," dedi Kettricken, şaşırtıcı bir çeviklikle kalkarak. "Gel Rosemary. İyi geceler kralım."

Hızlı adımlarla topuklarının üzerinde yürüyen Rosemary'yi alıp odadan çıktı. Çocuk çekingen bir bakışla birçok şey anlattı. Kapının perdesi arkalarından iner inmez kralın yanındaydım. :'Kralım, vakit geldi," dedim nazikçe. Siz giderken burada gözcülük edeceğim. Yanınıza almak istediğiniz özel bir şey var mı?"

Yutkundu, sonra gözlerini bana dikti. "Hayır, hayır, burada benim için bir şey yok. Arkada bırakılacak ya da kalmayı gerektirecek." Gözlerini yumdu, kısık bir sesle konuştu. "Fikrimi değiştirdim, Fitz. Sanırım burada kalacağım ve bu gece kendi yatağımda öleceğim."

Soytarı'yla bir an için dilimiz tutuldu.

"Ah, hayır," diye bağırdı Soytarı yumuşak bir şekilde. Bense, "Kralım, yorgunsunuz," dedim.

"Ve sahip olacağım tek şey daha çok yorgunluk." Gözlerinde tuhaf bir netlik vardı. Birlikte İrfanlandığımızda kısaca dokunmuş olduğum küçük kral bana acıdan yıkılmış bu bedenden bakmıştı, "Bedenim beni güçsüzleştiriyor. Oğlum bir yılan haline geldi. Re-gal kardeşinin yaşadığını biliyor. Taktığı tacın yasal olarak kendisine ait olmadığını biliyor. Bunu yapacağını düşünmedim... en azından daha iyi düşüneceğini..." İhtiyar gözlerinden yaşlar akıyordu. Kralımı vefasız bir prensten kurtarmayı düşünmüştüm. Oğlunun ihanetine uğramış bir babanın kurtuluşunun olmadığını bilmeliydim. Bana elini uzattı, kılıç tutan kuvvetli bir elden zayıf, korkak bir pençeye dönmüş elini. "Verity'ye veda edeceğim. Bunların hiçbirini onaylamadığımı benden duymasını sağlayacağım. En azından bana inanan bir oğula bu kadar güven vermeme izin verin." Ayaklarıyla bir noktayı işaret etti. "Gel Fitz, beni ona götür."

Bu emir geri çevrilmedi. Tereddüt etmedim. Gidip yanına diz çöktüm. Soytarı arkasında duruyor, gözyaşları yüzündeki siyah beyaz boyada gri kanallar açıyordu. "Hayır," diye fısıldadı hızla. "Kralım, kalkın, haydi sığınağa gidelim. Orada bunu daha derinlemesine düşünürsünüz. Buna şimdi karar vermenize gerek yok."

Shrewd karşılık vermedi. Shrewd'un omzuma koyduğu elini hissettim. Gücümü ona açtım, istediğimde bunu nasıl yapacağımı en sonunda öğrenmiş olduğuma hüzünle şaşırarak. Birlikte İrfanın siyah nehrine daldık. Bize yön vermesi için onu beklerken bu akıntı doğrultusunda döndük. Bunun yerine aniden beni kucakladı. Oğlumun oğlu, kanımın kanı. Kendi bildiğim gibi sevdim seni.

Kralım.

Benim genç suikastçım. Sana ne verdim? Kendi bedenimin şeklini nasıl değiştiririm? Hâlâ ne kadar genç olduğunu bilmiyorsun. Chilvary'nin oğlu, doğru olmak için geç değil. Başını kaldır. Tüm bunların ötesini gör.

Hayatımı onun olmamı istediği insan olmak için harcamıştım.

Beni karmaşa ve sorularla kuşatan bu sözlere yanıt vermek için zaman yoktu. Gücünün tükendiğini hissedebiliyordum. Verity, diye fısıldadım hatırlatmak için.

Elini uzattığını ve onun için sabit tuttuğunu hissettim. Ve-rity'nin varlığının temasını ve sonra kralın aniden küçüldüğünü hissettim. Boğulan bir adamın arkasından derin suya dalar gibi onu aradım. Bilincini yakaladım, kendime çektim, ama bu bir gölgeyi kavramak gibiydi. Kollarımın arasında korkmuş ve bilmediği bir şeyle mücadele eden bir çocuk gibiydi.

Sonra öldü.

Bir su damlacığının patlaması gibi.

Ölü çocuğu kollarımda tuttuğumda hayatın narinliğini bir an görmüş olduğumu düşünmüştüm. Şimdi anladım. Burada ve sonra burada değil. Söndürülmüş bir mum bile biraz duman kokusu bırakır. Kralım sadece gitmişti.

Ama yalnız değildim.

Sanırım her çocuk odunların arasında bulunan kuş ölüsüne, kurtçukların altında sürdürdükleri yoğun işlerine şaşırmak ve bundan korkmak için bir tekme atar. Ölen bir köpeğin üstünde pireler yoğun kümeler oluşturur ve keneler şişkinleşir. Justin ve Serene, ölen bir balığı bırakan sülükler gibi yükseldiler ve bana tutunmaya çalıştılar. İşte artan güçlerinin kaynağı ve kralınkinin yavaşça düşüşü. İşte zihnini bulandırmış ve günlerini bitkinlikle doldurmuş sis. Efendileri Galen, Verity'yi hedef seçmişti. Ama avını kaçırmış, bunun yerine kendi ölümüyle karşılaşmıştı. Ne kadar süre krala tutunmuşlar, ne kadar süre onun İrfan gücünü emmiş-lerdi asla bilemeyecektim. Kralın benim aracılığımla Verity'ye tüm İrfanladıklarından haberdar olmuş olacaklardı. Aniden çoğu benim için anlaşılır hale geldi ama her şey için çok geçti. Bana kapanmışlardı ve onlardan nasıl kurtulunacağı hakkında bir fikrim yoktu. Bana tutunduklarını hissettim, şimdi benim gücümü aşağı

çektiklerini anladım ve çekinecek bir nedenleri olmadan beni birkaç dakika içinde öldüreceklerdi.

Verity, diye bağırdım, ama çoktan güçsüzleşmiştim. Ona hiç yetişemeyecektim.

Ayrılın ondan, lanet olasıcalar! Tanıdık bir hırlama ve sonra Gecegözleri içimden püskürdü. Bunun işe yarayacağını düşünmemiştim, ama az önceki gibi İrfanın açılmış olduğu kanal aracılığıyla İzan silahını üzerlerine dayamıştı. İzan ve İrfan farklı iki şeydir; okumanın şarkı söylemekten, yüzmenin ata binmekten farklı olduğu kadar. İrfan ile bana bağlı olduklarında bu diğer büyüye karşı savunmasız olmalılar. Benden çekildiklerini hissettim, ama Gecegözleri'nin saldırısının etkisine iki kişi olarak karşı koyacaklardı. Bu her ikisini de bozguna uğratamazdı.

Kalk ve koş! Savaşamayacaklarından kaç!

Bu öneriyi mantıklı buldum. Korku beni bedenime geri çekti ve aklımın kalkanlarını İrfan temaslarına kapattım, yapabildiğimde, gözlerimi açtım. Kralın çalışma odasında güçlükle soluk alarak yerde yatıyordum ve bu sırada Soytarı

kralın bedeninin önünde sinirle ağlıyordu. İrfan duyusunun sürüngen sarmaşıklarının beni aradığını hissettim. Kendi içimin derinliklerine geri çekildim ve Verity'nin öğretmiş olduğu yolla kendimden geçmiş bir şekilde korundum. Ve giysilerimi parçalayıp tenime ulaşan hayalet parmaklarmış gibi varlıklarını hâlâ hissediyordum. Bu beni iğrendirdi.

"Öldürdün onu, öldürdün onu! Kralımı öldürdün, ahlaksız vatan haini," diye haykırdı Soytarı bana.

"Hayır! Ben yapmadım." Kelimeleri ağzımdan güçlükle çıkarabildim.

Wallace kapıda dikiliyor, açık gözlerle her şeyi anlıyordu. Sonra bakmaya son verdi ve korku içinde bağırdı. Getirmiş olduğu kucak dolusu odunu düşürdü. Soytarı ve ben başımızı çevirdik.

Kralın yatak odasının kapısında Kabarcıklı Adam duruyordu. Onun Chade olduğunu bildiğim halde bir an dehşetten tüylerim ürperdi. Eski püskü, toprak ve küf lekeli, ciddi bir kıyafet giymişti. Uzun gri saçları pis bukleler halinde yüzünün çevresinde sallanıyordu, çürük izleri daha iyi belli olabilsin diye derisini külle sıvamıştı. Wallace'ı işaret etmek için elini yavaşça kaldırdı. Adam çığlık attı ve sonra haykırarak koridordan aşağı kaçtı. Muhafızlar için sızlanıp bağırması tüm kalede yankılandı.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Chade, Wallace kaçar kaçmaz. Kardeşine bir adımda ulaşıp uzun ince parmaklarını kralın boğazına soktu. Ne bulacağını biliyordum. Acıyla ayağa kalktım.

"Kral öldü. BEN ÖLDÜRMEDİM." Çığlığım Soytarı'nın feryadı ile kesildi. İrfan parmakları aniden beni çekti. "Gidip katilleri öldüreceğim. Soytarı'yı güvenli bir yere götür. Kraliçeyi aldın mı?"

Chade'in gözleri açılmıştı. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Odadaki bütün mumlar bir anda mavi mavi parlamaya başladı. Duruma uygundu. "Kraliçeyi güvenli bir yere götür," diye emrettim efendime. "Ve Soytarı'nın da onunla gittiğinden emin ol. Burada kalırsa ölür. Regal bu gece bu odada bulunanlardan hiçbirinin yaşamasına izin vermeyecektir."

"Hayır! Onu bırakmayacağım!" Soytarı'nın gözleri deliymiş gibi açık ve boştu.

"Ne yaparsan yap, onu götür Chade! Hayatı buna bağlı!" Soytarı'yı omuzlarından tuttum ve vahşice sarstım. Kafası ince boynunun üzerinde hızla ileri geri sallandı "Chade ile git ve sessiz ol. Kralının ölümünün öcünün alınmasını istiyorsan, sessiz ol. Yapmaya gideceğim şey için." Üzerimden ani bir titreme geçti ve dünya dört köşesinden uğursuzca sallandı. "Cinkabuğu," dedim soluk soluğa. "Bana cinkabuğu bulman gerek. Sonra kaçın!" Soytarı'yı Chade'in kollarına ittim ve yaşlı adam onu berbat bir şekilde tuttu. Bu, ölümün onu kollarına almasını izlemek gibiydi. Odadan

çıktılar, Chade ağlayan Soytan'yı yol boyunca itekliyordu. Biraz sonra taşın taşa sürtünmesinden çıkan gıcırtıyı duydum. Gittiklerini anladım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ama düşmemeyi başaramadım. Kendimi ölü kralımın kucağında buldum. Soğuyan eli sandalyenin kolundan kafamın üstüne düştü.

"Gözyaşları için ahmakça bir zaman," dedim boş odaya yüksek sesle. Ama bu onları durdurmadı. Karanlık, görüş alanımın köşesinde girdap haline geldi. Hayaletimsi İrfan parmaklan duvarlarımı zedeliyor, sıvaları döküyor, her taşla uğraşıyordu. Onları ittim ama güçlerini yeniden topladılar. Chade'in bana bakmış olduğu anki halini hatırlayıp geri geleceğinden kuşkulandım aniden. Sessizlik. Bir nefes aldım.

Gecegözleri. Onlara tilkinin barınağını göster. Ona çıkacakları ambarı ve gitmeleri gereken yeri gösterdim. Tüm yapabileceğim buydu.

Kardeşim?

Yol göster onlara, kalbim. Onu güçsüz bir şekilde ittim ve gittiğini hissettim. Hâlâ aptalca yaşlar yanaklarımdan akıyordu. Doğrulmak için elimi uzattım. Elim kralın beline değdi. Gözlerimi açtım, görüşümü temizlenmeye zorladım. Bıçağı. Mücevherli bir hançer değil, sadece her adamın basit günlük işleri için belinde taşıdığı basit bıçaklardan. Bir nefes aldım, sonra onu kınından çektim. Kucağıma koyup baktım. Yıllarca kullanılmaktan körleş-miş sadık bir bıçak. Geyik boynuzundan bir sap, yıpranmış ama düzgün kullanılmış. Parmaklarımı yavaşça üzerinde gezdirdim ve onlar gözlerimin artık okuyamayacağı şeyi buldular. Hod'un işareti. Silahustası bunu kralı için yapmıştı. Ve o da iyi kullanmıştı.

Zihnimin gerisinde bir hatıra canlandı. "Bizler aracız," demişti Chade bana. Onun kral için şekil vermiş olduğu bir araçtım ben. Kral bana bakmış ve merak etmişti, Sana ne verdim?

Merak etmeye ihtiyacım yoktu. Ben kralın suikastçısıydım. Birçok yönden. Ama ona son bir kez istemiş olduğum gibi hizmet ettiğimden emin olacaktım.

Birisi yanıma çömeldi. Chade. Kafamı ona bakmak için yavaşça çevirdim. "Al bunu," dedi bana. "Cinkabuğu hazırlayacak zaman yok. Gel. Seni de sığmağa götüreyim."

"Hayır." Balla karıştırılmış keki aldım. Hepsini ağzıma soktum ve tüm gücünü salması için kekteki tohumu arka dişlerimle öğüterek çiğnedim. Yuttum. "Git," diye emrettim ona. "Benim bir görevim varsa, senin de var. Burrich bekliyor. Çok geçmeden alarm verilir. Avda önde gitme şansın varken kraliçeyi çabuk kaçır buradan. Ben onları meşgul ederim."

Bıraktı beni. "Hoşçakal, oğlum," dedi sertçe ve beni alnımdan öpmek için eğildi. Bu bir veda. Beni bir daha canlı görmeyi ummuyordu.

Bu her ikimiz için de geçerliydi.

Beni orada bıraktı ve taş üzerinde kayan taşın gıcırtısını bile duymadan önce tohumun işe yaradığını hissettim. Tohumu daha önce de yemiştim, bahar bayramında herkes yediğinde. Şekerli kekin üzerine serpilen az bir parçası kalbe neşeli bir uçarılık getirir. Burrich beni atlarının yarış kazanması için ya da hasta bir atı mezatta iyi göstermek için carris yağı katılmış tahılla besleyen sahtekar at eğiticilerine karşı uyarmıştı. Bana böyle beslenmiş bir atın hiçbir zaman aynı at olarak kalmayacağını söylemişti, eğer hayatta kalırsa. Chade'in bu yöntemi kullandığını biliyordum, etkileri yavaş yavaş yok olduğunda düşmüş bir taş gibi olduğunu bir vesileyle görmüştüm. Yine de tereddüt etmedim. Belki sadece kabul etmiştim, belki Burrich'in benim hakkımda düşündükleri doğruydu. İrfanın coşkusu ya da çılgın akış veya avın hararetı. Kendini yok etmeyle alay mı etmiştim, yoksa onu istemiş miydim? Bu konuda uzun süre endişelenmedim. Gücüm on kişinin gücü

kadardı ve kalbim bir kartal gibi yükseklerde uçuyordu. Ayaklarımın üzerinde yaylandım. Kapıya doğru sıçradım sonra geri döndüm.

Ölü kralımın önünde diz çöktüm. Bıçağı kaldırdım, yemin eder gibi alnımın önünde tuttum. "Bu bıçak öcünüzü alacak. " Elini öptüm ve onu orada, ateşin önünde bıraktım.

Mavi ışıklar saçan mumların cesaret kırıcı olduğunu düşün-müşsem, koridordaki meşalelerin mavi alevleri bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu. Bu sessiz ve derin bir suyun dibine bakmak gibiydi. Kendime gülerek koridordan aşağıya koştum. Re-gal'in sesinin diğerlerininkinden fazla, cırtlak bir şekilde yükseldiği bir yaygara duydum. Mavi alevler ve Kabarcıklı Adam diye sızlanıyordu. Düşünmüş olduğum kadar zaman geçmemişti ve şimdi zaman beni bekliyordu. Rüzgar kadar hafif bir şekilde koridordan aşağı fırladım. Açılacak ve içerde saklanacak bir kapı buldum. Bekledim. Merdivenleri çıkmaları sonsuz kadar uzun zaman aldı, benim kapımı geçmeleri daha bile uzun. Kralın odasına ulaşmalarına izin verdim ve alarm bağırışları başladığında fırlayıp merdivenlerden aşağı koştum.

Kaçarken biri arkamdan bağırdı ama kimse beni kovalamadı. Birinin yakalanmam için emir verdiğini duymadan önce son basamaklara ulaşmak üzereydim. Yüksek sesle güldüm. Yapabilir-lermiş gibi! Buckkeep şatosu orada büyümüş bir çocuk için arka yolların ve hizmetçi geçitlerinin olduğu bir labirentti. Nereye gittiğimi biliyordum, ama oraya doğrudan gitmiyordum. Bir tilki gibi koştum, kısa sürede Büyük Salona çıktım, çamaşır avlusunun döşemelerinin üstünden karşı tarafa fırladım, mutfağına çılgın bir dalış yaparak aşçıyı korkuttum. Ve hep, hep solgun İrfan parmakları aslında onlara geldiğimi bilmeden beni çekiştirip yokladı; geliyorum canlarım, sizi bulmaya geliyorum.

Galen, Farrow'da doğup büyümüş, her zaman denizden nef-

ret etmişti. Denizden korkuyordu sanırım, odası bile kalenin dağlara bakan tarafındaydı. Öldükten sonra odasının yatır haline getirildiğini duymuştum. Serene yatak odasına yerleşmiş, ancak oturma odasını grup için bir toplanma yeri olarak bırakmıştı. Odalarını hiç ziyaret etmemiştim, ama yolu biliyordum. Basamakları bir ok gibi çıktım, sıcak bir kucaklaşma içindeki bir çifti geçerek koridordan aşağı fırladım ve demirle sağlamlaştırılmış ağır bir kapıda durdum. Ama kaim kapı doğru şekilde sanlmadığı için hiç de engel teşkil etmiyordu, dokunur dokunmaz açıldı.

Yüksek bir masanın çevresine yarım daire şeklinde yerleştirilmiş sandalyeler vardı. Ortada da iri bir mum yanıyordu. Odaklanmak için, diye düşündüm. Sandalyelerden sadece ikisi doluydu. Justin ve Serene, ellerini sıkmış, gözlerini kapamış, başları İrfanın şiddetli sancılarıyla geri sarkmış, yan yana oturuyorlardı. Will yoktu. Onu da burada bulmayı ummuştum.

Kısa bir an için yüzlerine baktım. Yüzlerindeki ter parlıyordu ve duvarlarımı yıkmak için bu kadar çaba harcamaları gururumu okşadı. Ağızlan İrfan sahibinin coşkusuna direnerek, işten alman zevkten çok nesneye odaklanmış bir halde küçük gülümsemelerle kımıldıyordu. Tereddüt etmedim. "Sürpriz!" dedim hafifçe. Se-rene'nin başını aniden arkaya çektim ve kralın bıçağıyla korunmasız boğazını kestim. Bir kez kasıldı ve ben yere düşmesine izin verdim. Her taraf kana bulandı.

Justin bir çığlıkla ayağa sıçradı ve kendimi ondan gelecek şiddetli bir saldırıya hazırladım. Beni yanılttı. Çığlık atarak koridordan aşağı kaçtı, elimde bıçakla onu izledim. Domuz gibi ses çıkarıyordu ve akıl almaz şekilde hızlıydı. Justin tilki oyunlarına başvurmak yerine doğruca Büyük Salona çıkan yolu seçti ve yol boyunca ciyakladı. Koştukça gülüyordum. Şimdi bile bunu hatırlamak bana akıl almaz görünüyor, ama inkar edemem. Regal'in onu savunmak için kılıç çekeceğini mi sanmıştı? Kralımı öldür-

dükten sonra dünyadaki herhangi bir şeyin aramıza girebileceğini mi düşündü?
Büyük Salonda müzisyenler çalıyor, insanlar dans ediyordu, ancak Justin'in girişi buna son verdi. Ona ulaşmıştım, dolu masalardan birine çarptığında aramızda birkaç adım vardı. Üstüne sıçrayıp onu aşağı çektiğimde insanlar hâlâ onun girişinden şaşkınlığa düşmüş bir halde duruyorlardı. Kimse engellemesi gerektiğini düşünmeden önce bıçağı ona beş altı kez saplayıp çıkardım. Regal'in Farrowlu muhafızları bana ulaştığında Justin'in seğiren bedenini üstlerine fırlattım, arkamda bir masa bulup üzerine sıçradım. Üzerinden kanlar damlayan bıçağımı havaya kaldırdım. "Kralın bıçağı," dedim onlara, bıçağı etrafa gösterdim. "Kralın ölümünün intikamı alındı. Hepsi bu!"
"Deli bu!" diye bağırdı biri. "Verity'nin ölümü onu çıldırttı."
"Shrewd!" diye haykırdım kızgınlıkla. "Kral bu gece bir hıyanete kurban gitti."
Regal'in İçyerli muhafızları bir dalga halinde masama vurdu. Bu kadar çok olduklarını düşünmemiştim. Hep birlikte bir yiyecek ve çanak çömlek dalgasının içine düştük. İnsanlar çığlık atıyordu, ama izlemek için öne çıkanlar korku içinde geri çekiliyordu. Hod benimle gurur duymuştur. Kralın bıçağıyla kısa kılıçlı üç adamı uzak tuttum. Dans ettim, zıpladım, tek ayağım üzerinde döndüm. Onlar için çok hızlıydım ve neden oldukları kesikler canımı yakmıyordu. İkisinin üzerinde iki iyi kesik açtım, çünkü onları yaralayacak kadar yakından hamle yapmaya cesaret edeceğimi düşünmediler.

Kalabalığın arkasında bir yerlerden biri çığlık attı. "Muhafızlar! FitzChivalry'yi öldürüyorlar." Bir mücadele başladı, ama kimlerin yer aldığını göremedim, ne de dikkatimi verdim. Elimin altındaki muhafızlardan birini bıçakladım ve o bıçağını düşürdü. "Shrewd!" diye haykırdı biri gürültünün içinden. "Kral Shrewd öldürülmüş!"

Daha çok insan kavgaya karıştı. Bakmaya çalışmadım. Gürültüyle yere çarpan bir masa daha ve odanın içinden bir çığlık duydum. Sonra Buckkeep'in kendi muhafızları odaya akmaya başladı. Yaygaranın içinden Kerf in sesinin yükseldiğini işittim. "Ayırın onları! Yatıştırın şunu! Kralın salonunda kan akıtmayı denemeyin!" Bana saldıranların çember içine alındığını gördüm, Blade'in beni gördüğü zamanki şaşkın halini ve omzunun üstünden haykırmasını fark ettim, "Bu FitzChivalry! Fitz'i indirmeye çalışıyorlar!"
"Ayırın onları! Şunları yatıştırın!" Kerf, Regal'in muhafızlarından birine çarpıp düşürdü. Buck muhafızlarının kılıçları indirip kınlarına sokulmasını emrederek Regal'in özel muhafızlarına hücum etmesiyle patlak veren mücadeleyi gördüm. Bir nefes almak için zamanım oldu ve gözlerimi sadece muhafızların değil, daha birçok insanın kavgaya karıştığını görmek için mücadelemden ayırdım. Yumruklaşma konuklar arasında da patlak vermişti. Hem dalaş, hem hengame olacak gibi görünüyordu, kendi muhafızlarımızdan biri olan Blade aniden bana saldıranlardan ikisini omuzladı, yere çarptı. Öne sıçrayıp karşıma geldi.
"Blade!" Müttefik olduğumuzu düşünerek memnuniyetle selamladım onu. Sonra duruşundan savunmada beklediğini anlayınca, "Sana bıçak çekmeyeceğimi biliyorsun!" dedim.
"Bunu iyi biliyorum, delikanlı," dedi üzgün bir şekilde ve yaşlı asker beni kaba bir kucaklamayla yakalamak için öne atıldı. Başımın arkasına kim, neyle vurdu bilmiyorum.

30
ZİNDANLAR

Bir tazı yetiştiricisi, köpek bakıcısı bir çocuğun tazıları bozmak ve onların dikkatlerini dağıtmak için İzan kullandığından şüphelenirse, şu işaretlere dikkat edilmelidir. Çocuk arkadaşları ile çok fazla konuşmuyorsa endişelenin. Eğer tazılar çocuk ortaya çıkmadan neşeleniyor ya da o ayrılmadan sızlanıyorlarsa tetikte olun. Bir tazı çiftleşme mevsimindeyken dişi bulmak için etrafı koklamayı bırakırsa ya da çocuğun sözüyle bir kan izini takip etmeyi bırakıp sessizce uzanırsa, emin olun. Mümkünse çocuk su üzerinde ve köpek kulübelerinden uzakça bir yerde asılsın ve bedeni yakılsın. Onun eğittiği bütün tazılar gibi bozulmuş tazıların soyundan gelenler de suda boğulsun. İzan kullanmayı bilen bir köpek başka bir efendiden ne korkar, ne de ona saygı duyar. Ama İzan kullanan bakıcıdan uzak kalınca kötücülleşeceği kesindir. İzanlı bir çocuk itaatsiz bir tazıyı döverek cezalandırmayacağı gibi ne kadar yaşlı olursa olsun

İzanlı tazının satılmasına ya da ayı yemi olarak kullanılmasına izin vermez. İzanlı bir çocuk efendisinin tazılarını kendi amaçları için kullanır ve asla efendisine ya da İzanlı tazısından başkasına gerçek bir sadakat göstermez.

* * *

Bir ara uyandım. Kaderin bana oynamakta olduğu oyunların en zaliminin beni uyandıran olduğuna karar verdim. Sessizce uza-

nıp rahatsızlıklarımı aklımdan sıraladım. Carris tohumu, sarhoşluğumun yorgunluğu, Justin ve Serene ile giriştiğim İrfan savaşının yorgunluğuna iyice karışmıştı. Sağ kolumda birkaç berbat kılıç yarası vardı ve sol bacağımda hiç hatırlamadığım bir tane daha. Hiçbiri sarılmamıştı, yenim ve pantolonum kuruyan kanla derime yapışmıştı. Beni bayıltan darbeyi her kim vurmuşsa fazladan birkaç yumrukla işini sağlama almıştı. Bunları saymazsak iyiydim. Sol bacağımdaki ve kolumdaki titremelere rağmen bunu birkaç defa kendi kendime söyledim. Gözlerimi açtım.

İçinde olduğum oda, taştan küçük bir odaydı. Köşede küçük bir çömlek vardı. Sonunda hareket edebileceğime karar verince üzerinde parmaklıklı küçük bir pencere bulunan bir kapı olduğunu görebilecek kadar doğruldum. Dışarıdaki koridorun aşağısında bir yerlerdeki meşalenin beslediği bir ışık buradan giriyordu. Ah, evet! Zindanlar. Merakımı gidermiş olarak gözlerimi kapadım ve uyudum. Kar fırtınasının ortasındaki derin bir mağarada tepeden tırnağa dinlendim. Sahte güvenlik hissi Gecegözleri'nin bana sağlayabileceği kadardı. O kadar zayıftım ki, onun düşünceleri bile bana bulanık göründü. Güvenli. Onun iletebileceği kadar.

Tekrar uyandım. Geçen zamanı susuzluğumdaki artışla ölçebilirdim. Bunun dışında her şey hissedilir biçimde aynıydı. Bu defa üzerine uzandığım sıranın da taştan olduğunu fark ettim. "Hey!" diye seslendim. "Muhafızlar!" Hiç cevap gelmedi. Her şey biraz belirsiz görünüyordu. Bir süre sonra karar veremedim, çoktan bağırıp çağırmış mıydım, yoksa henüz bunu yapabilmek için güç mü tepkiyordum? Biraz daha zaman geçince anladım; gücüm yoktu. Tekrar uyudum. Başka bir şey yapmayı hayal edemiyordum.

Patience'ın sesiyle uyandım. Tartıştığı her kimse fazla cevap vermiyor ve boyun eğmiyordu. "Saçma. Ne yapacağımdan korkuyorsun?" Sessizlik. "Onu çocukluğundan beri tanıyorum." Başka bir sessizlik. "O yaralı. En azından yaralarına bakmamın ne zara-

rı olabilir? Onu sağlamken asmanız, yaralıyken asmanız kadar kolaydır, değil mi?" Bir başka sessizlik.

Bir süre sonra hareket etmem gerektiğine karar verdim. Muhtemelen Büyük Salondan buraya yolculuğum sırasında edindiğim sayısız yara bere içindeydim. Hareket etmenin en kötü tarafı elbiselerimin kesiklerin üzerindeki kabuklan çekiştirmesiydi. Buna dayanamayacağıma karar verdim. Böyle küçük bir oda için yataktan kapıya giden yol hayli uzundu. Oraya vardığımda parmaklıklı küçük pencerenin dışını ilk kez gördüğümü fark ettim. Bütün görebildiğim dar koridorun karşı tarafındaki taş duvardı. Sağlam sol elimle parmaklığı tuttum.

"Patience?" diye seslendim.

"Fitz? Ah, Fitz, iyi misin?"

Böyle bir soru. Gülmeye başladım ama ancak öksürebiliyor-dum, sonunda ağzımda bir kan tadı kaldı, ne diyebileceğimi bilmiyordum. İyi değildim, ama benimle çok fazla ilgilenmesi onun için doğru olmazdı. Ne kadar sersemlemiş olsam da bunu biliyordum. "İyiyim," diye hırıldadım sonunda.

"Ah Fitz, kral öldü!" diye seslendi koridorun aşağısından. Her şeyi alelacele anlatmak için kelimeleri peş peşe sıralıyordu. "Kraliçe Kettricken kayıp ve Veliaht Regal tüm bunların arkasında senin olduğunu düşünüyor. Ve diyorlar ki..."

"Leydi Patience. Artık gitmeniz gerek," diyerek araya girmeye çalıştı muhafız. Patience ona aldırmadı.

"Verity'nin ölümünün üzüntüsü ile çılgına döndün ve kralı öldürdün. Ve Serene'i, Justin'i... Kraliçeye ne yaptığını bilmiyorlar. Ve hiç kimse..."

"Mahkumla konuşamazsınız bayan!" diyen muhafızın kararlı sesine aldırmadı.

"..? Soytan'yı bulamıyor. Wallace... Seni ve Soytan'yı kralın cesedi etrafında çekişirken gördüğünü söyleyen oydu. Ve sonra Ka-

barcıklı Adam'ın onun ruhunu götürmek için geldiğini görmüş. Bu adam deli! Regal de seni aşağılık büyüler yapmak ve bir hayvanın ruhuna sahip olmakla suçluyor. Kralı bu şekilde öldürdüğünü söyledi. Ve..."

"Bayan! Hemen gitmelisiniz, yoksa sizi çıkartmak zorunda kalacağım."

"Çıkar o zaman," diye yanıtladı Patience. "Haydi denesene. Lacey, bu adam canımı sıkıyor. Ah! Bana dokunmayı aklından geçirmeye nasıl cüret edersin! Ben ki, Chivalry'nin müstakbel krali-çesiydim! Tamam Lacey, onu incitme, sadece bir çocuk. Kaba ama yine de çocuk."
"Leydi Patience, yalvarırım..." Muhafızın ses tonu değişmişti.
"Nöbetini terk etmeden beni buradan uzaklaştıramazsın. Sence bunu görmeyecek kadar aptal mıyım? Ne yapacaksın? Kılıcınla iki yaşlı kadına mı saldıracaksın?"
"Chester! Chester neredesin?" diye bağırdı nöbetteki muhaliz. "Lanet olsun Chester!" Bir süreliğine uzaklaşmış olan arkadaşına haykırışındaki asabiyeti fark edebiliyordum. Muhtemelen yukarıda, mutfağın yakınındaki gözcü odasındaydı. Soğuk bira içiyor ve sıcak yahni yiyordu. Üzerimden bir sersemlik dalgası geçti.
"Chester?" Muhafızın sesi zayıflıyordu. Aslında Leydi Patience'ı nöbet yerinde bırakıp arkadaşını aramaya gidecek kadar aptalmış. Bir anda kapının önünde Leydi Patience'ın zayıf ayak seslerini duydum. Parmaklığa tutunan elimin üzerinde onun parmaklarının dokunuşunu hissettim. İçeriye bakabilecek kadar uzun değildi ve koridorun darlığı onu görebileceğim kadar geriye gitmesine engel oluyordu. Ama dokunuşu güneş ışığı kadar rahatlatıcıydı.
"Geri geliyor mu diye bak, Lacey," diye emir verdi. Sonra bana seslendi. "Gerçekten nasılsın?" Sessizce yalnız benim duyabileceğim bir sesle konuşmuştu.
"Susuz, aç, üşümüş ve acı içinde." Ona yalan söylemekte bir

fayda görmedim. "Kalede neler oluyor?"
"Tam anlamıyla bir kargaşa. Buckkeep muhafızları Büyük Salondaki karışıklığı bastırdı, ama sonra dışarıda Regal'in getirdiği bazı İçyerlilerle Buckkeep muhafızları arasında kavga çıktı. Kraliçe Kettricken'ın muhafızları onları ayırdı ve subaylar birliklerini zorla hizaya soktular. Ortalık hâlâ gergin. Kavgaya karışanlar sadece askerler değildi. Hâlâ topallayan ya da gözü morarmış konuklar var. Neyse ki, konukların hiçbiri ciddi yaralar almadı. Dediklerine göre en kötü yaralanan Blade olmuş. Farrovvlu adamları senden uzak tutmaya çalışırken yaralanmış. Kaburgaları kırılmış, gözleri morarmış ve bir kolu kötü biçimde incinmiş. Ama Burrich iyi olacağını söylüyor. Taraflar geri çekildi ve dükler ortada dolaşıp köpekler gibi birbirlerine dikleniyorlar."
"Burrich?" dedim boğuk bir sesle.
"Hiçbir şeye karışmadı," dedi teskin ederek. "O iyi. Huysuzluk ve suratsızlık iyi olmaksa tabii. Ama onun için bunlar normal sanırım."
Kalbim delicesine çarpmaya başladı. Burrich. Neden gitmemişti? Onun hakkında daha fazla soru sormaya kalkışmadım. Bir soru bile çoktu ve Patience meraklanabilirdi. Bu yüzden, "Ya Re-gal?" diye sordum.
Homurdandı. "İnsan Regal'i gerçekten sinirlendiren şeyin artık Buckkeep'i terk etmek için bir bahanesi kalmaması olduğunu hissediyor. Önceden Kral Shrewd ve Kettricken'ı güvende olmaları için İçyer'e götürüyordu biliyorsun ve çevrelerinde tanıdık bir şeyler görebilmeleri için şatoyu boşaltıyordu. Artık böyle bir bahanesi yok ve Sahil dükleri kaleyi kalıp korumasını ya da en azından kendi seçecekleri bir adamın buraya yerleştirilmesini talep ettiler. Regal, kuzeni Farrowlu Lord Bright'ı önerdi, ama Sahil dükleri ondan hoşlanmıyor. Regal kendini birden kral olarak buldu, ama bundan beklediği kadar hoşlandığını zannetmiyorum."

onun muhafızlarını kavga bastırılana kadar uzakta tutmasaydı seni daha o gece Büyük Salonda öldürmüş olurdu. Sonra Sahil dükleri seni savundu. Ripponlu Leydi Grace, Regal'e Farseer kanı taşıyan hiç kimsenin kılıçla ya da asılarak öldürülemeyeceğini hatırlattı. Regal senin kraliyet soyundan olduğunu kabul etmek istemedi, ama bunu inkar edince çok kişi itiraz etti. Şimdi senin İzan-lı olduğunu gösterebileceğine yemin ediyor ve hayvan büyüsü kullananlara yapılması gereken onları asmaktır."
"Leydi Patience hemen gitmelisiniz yoksa asılan ben olacağım." Birden fazla ayak sesinden muhafızın Chester ile beraber döndüğü anlaşılıyordu. Hücreye doğru aceleyle geliyorlardı. Patience parmaklarımı çekmeme izin verdi.
"Senin için elimden geleni yapacağım," diye fısıldadı. Sesine korku bulaştırmamak için çok çaba göstermişti, ama şimdi bu sözlerdeki korku açıkça görünüyordu.
Ve sonra yol boyunca kendisine eşlik eden muhafızı, Chester ya da her kimse, azarlayarak gitti. Patience gidince, yerdeki elmaları almak için güçlükle eğildim. Büyük değillerdi ve kış için saklanmış olduklarından kurumuşlardı, ama onları lezzetli buldum. Saplarını bile yedim. Zaten az olan suları, susuzluğumu giderme -di. Bir süre sırada oturdum ve başımı ellerimin arasına alarak kendimi uyanık kalmaya zorladım. Düşünmek zorunda olduğumu biliyordum, ama bu korkunç biçimde zordu. Zihnim odaklanmıyordu. Gömleğimi kolumdaki kesiklerden kurtarmaya niyetlendim ama olduğu gibi bırakmak zorunda kaldım. İltihaplanmadıkları sürece bana sıkıntı vermezlerdi. Kan kaybetmeyi kaldıramazdım. Kapıya topallayarak dönmek bütün gücümü aldı. "Muhafızlar!" diye hırıldadım.

Bana aldırmadılar.
"Su istiyorum. Ve yiyecek."
Neredesin? İsteğimi bir başkası yanıtladı.

Erişebileceğinin ötesinde, dostum. Nasılsın?
İyiyim. Ama seni özledim. O kadar derin uyudun ki, neredeyse senin öldüğünü düşünecektim.
Ben de neredeyse öldüğümü düşündüm. O gece. Onları atlara götürdün mü?
Evet. Ve ayrıldılar. Sürünün Kalbi, onlara benim, senin tarafından evcilleştirilmiş bir melez olduğumu anlattı. Numaralar yapan bir sokak köpeğiymişim gibi.
Beni korumaya çalıştı, senin onurunu kırmaya değil. Sürünün Kalbi niye onlarla gitmedi?
Bilmiyorum. Şimdi ne yapacağız?
Bekle.
"Muhafızlar!" Yeniden olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Ama çok yüksek değildi.
"Kapıdan uzaklaş." Adamın sesi hemen hücremin dışından geliyordu. Gecegözleri'yle o kadar meşguldüm ki onun yaklaştığını duymamıştım. Hiç kendimde değildim.
Kapının alt tarafında bir kapak kayarak açıldı. Bir kap su ve yarım ekmek içeriye bırakıldı. Kapak tekrar kapandı.
"Sağol."
Cevap gelmedi. Yerdekileri aldım, ikisini de dikkatle inceledim. Su bir süre durmuş gibi kokuyordu, ama ne kokusunda, ne de bir yudumluk denemelerde zehir belirtisine rastladım. Ekmeği ufak parçalara ayırarak hamurda beneklenme ya da renk bozulması var mı diye baktım. Taze değildi ama fark edebileceğim herhangi bir zehir içermiyordu. Ve birileri onun diğer yarısını yemişti. Çok kısa bir süre içinde verilenleri tükettim. Gidip yeniden taş sırama uzandım ve en az rahatsız olan yatış şeklini bulmaya çalıştım.
Hücre rutubetli değildi, ama Buckkeep'teki kullanılmayan herhangi bir odanm kışın olacağı kadar soğuktu. Tam olarak nerede

olduğumu biliyordum. Hücreler şarap mahzenlerinden uzak değildi. Ciğerlerim patlayana kadar bağırsam bile muhafızlardan başkasının duymayacağını biliyordum. Çocukken buraları keşfe gelirdim. Hücrelerde nadiren birileri olurdu ve çok daha ender olarak onları bekleyen muhafızlara rastlardım. Buckkep'te adaletin süratli olması, bir mahkumun hücrede birkaç saatten fazla tutulması halinde özel bir nedenin bulunduğunu gösterirdi. Kanunları çiğnemenin bedelini genellikle hayatınızla veya ellerinizi çalıştırarak öderdiniz. Artık Regal kral olduğunu iddia ettiğine göre, bu hücrelerin epeyce iş göreceği kamsındaydım.
Uyumaya çalıştım ama duyusuzluk halinden kurtulmuştum. Taş sıra üzerinde döndüm ve düşünmeye başladım. Bir süre kendimi kraliçenin kaçmış olmasının benim kazanmam demek olduğuna inandırmaya çalıştım. Sonuçta kazanmak, istediğini almak demekti, değil mi? Ama kendimi Kral Shrewd'un ne kadar çabuk öldüğünü düşünürken buldum. Patlayan bir su kabarcığı gibi. Beni astıklarında ölüm bu kadar süratli gelecek miydi? Yoksa uzun zaman sallanıp yavaş yavaş mı boğulacaktım? Bu hoş düşüncelerden sıyrılayım diye Verity'nin Altı Dükalık'ı haritaya bir kez daha Altı Dukalık olarak koyabilmek için Regal'le ne kadar uzun bir savaş vermesi gerekeceğini düşündüm. Verity'nin döndüğünü ve sahili Kızıl Gemiler'den temizleyebildiğim varsayarak tabii. Regal, Buckkeep'i terk ettiğinde -bunu yapacağından emindim- idareyi ele almak için kimin harekete geçeceğini düşündüm. Patience, Sahil düklerinin Lord Bright'ı istemediklerini söylemişti. Buck'ta bazı küçük asilzadeler vardı, ama hiçbiri Buckkeep üzerinde hak iddia edecek kadar gözü pek değil diye düşündüm. Belki de üç Sahil dükünden biri elini uzatıp onu sahiplenebilirdi. Hayır. Hiçbiri şu anda kendi sınırlarının dışında bir şeyle ilgilenecek güce sahip değildi. Herkes kendi için olacaktı. Regal, Buckkeep'te kalmadıkça. Kraliçe kayıp ve Shrewd ölü olduğu sürece krallık her

şeye rağmen onun hakkıydı. Kimse Verity'nin yaşadığını bilmedikçe. Ama bilen birkaç kişi vardı. Sahil dukalıkları şimdi Regal'in krallığını kabul edecek miydi? Verity döndüğünde ona biat edecekler miydi, yoksa aptalca bir araştırma için onları terk eden adamı aşağılayacaklar mıydı?
Bu kupkuru hücrede zaman yavaş ilerliyordu. Ben istemedikçe ne su, ne de yiyecek veriyorlardı ve bazen istesem bile vermiyorlardı. Yani zamanı öğünlerle ölçmek de mümkün değildi. Düşüncelerimin ve endişelerimin mahkumu olduğumun farkınday-dım. Bir kez Verity'ye İrfanla ulaşmaya çalıştım, ama çabam gözlerimin kararmasına ve uzun

süren vurucu bir başağrısına yol açtı. İkinci bir deneme için gücüm yoktu. Açlık odanın soğukluğu kadar sürekli bir hale geldi. Muhafızların iki defa Patience'ı geri döndürdüğünü, getirdiği yiyecek ve sargıları bana vermeyi reddettiklerini duydum. Ona seslenmedim. Vazgeçmesini, benimle ilişkisini kesmesini istiyordum. Sadece uyuyup Gecegözleri'yle ava çıktığımı düşlediğimde dinlenmeye başladım. Onun duyularını kullanarak Buckkeep'te neler olduğunu anlamaya çalıştım, ama o her şeye bir kurdun gözleri ile bakıyordu ve ben onunlay-ken onun değerlerini paylaşıyordum. Zaman gece ve gündüzlere değil, avdan ava bölünmüştü. Onunlayken mideye indirdiğim et, insan bedenimi kuvvetlendirmiyordu, ama yine de atıştırmanın getirdiği bir tatmin vardı. Onun hisleriyle havadaki değişimleri görebildim ve bir sabah açık bir kış gününün ağardığını bilerek uyandım. Akıncı havası. Sahil dükleri Buckkeep'te daha fazla oya-lanamazlardı, tabii şimdiye kadar oyalanmışsalar.

Beni haklı çıkarmak içinmiş gibi muhafızların odasından konuşmalar ve çizmelerin taş zeminde çıkardığı sesler geliyordu. Regal'in kızgınlıkla gerilmiş sesini ve muhafızın yatıştırıcı karşılıklarını duydum, sonra koridordan aşağı geldiler. Orada uyandığım zamandan beri ilk defa hücremin kilidinde bir anahtar sesi duydum ve kapı

salınarak açıldı. Yavaşça doğruldum. Üç dük ve hain prens gözlerini üzerime diktiler. Ayaklarımın üzerinde durabilmeyi becerebil-dim. Lordlarımın arkasında mızraklarla donatılmış bir sıra asker, delirmiş bir hayvanı hücresinde tutmaya hazırlanmış gibi duruyordu. Kılıcını çekmiş bir muhafız açık kapının yanında, Regal ile benim aramda duruyordu. Kinimi küçümsememişti.

"Onu görüyorsunuz," dedi Regal tekdüze bir sesle. "Yaşıyor ve iyi. Onu ortadan kaldırmadım. Ama şimdi bunu yapmaya hakkım var. O bir adam öldürdü, benim yardımcımı, hem de benim salonumda. Ve yukarıda, odasındaki bir kadını daha. Sadece bu suçlar için bile onu öldürmeye hakkım var.-'

"Veliaht Regal. FitzChivalry'yi Kral Shrewd'u İzanla öldürmekle suçluyorsunuz," dedi Brawndy. Can sıkıcı bir mantıkla ekledi, "Bunun mümkün olabileceğini hiç duymamıştım. Ama mümkünse önce kralı öldürmüş olacağından, onun hayatı üzerindeki ilk hak konseyin olmalıdır. Suçluluğuna ya da masumiyetine karar vermek ve cezasını belirlemek için konseyin toplanması gerekir."

Regal sabırsızlıkla içini çekti. "Öyleyse konseyi toplayacağım. İyisi mi yapıp bitirelim. Bir katilin infazı için taç giymemi ertelemek çok saçma."

"Lordum, bir kralın ölümü asla saçma değildir," dedi alçak sesle Shoaks Dükü Shemshy. "Ve yeni bir kralımız olmadan, bir öncekine borcumuzu ödememiz gerekir Veliaht Regal."

"Babam öldü ve gömüldü. Ona daha ne kadar borçlu olabilirsiniz?" Regal umarsızlaşıyordu. Konuşmasında keder ya da saygıdan hiç iz yoktu.

"Nasıl ve kimin ellerinde öldüğünü öğreneceğiz," dedi Bearns Dükü Brawndy. "Adamınız Wallace, FitzChivalry'nin kralı öldürdüğünü söyledi. Siz Veliaht Regal, onun bunu İzanla yaptığı fikrini paylaştınız. Çoğumuz FitzChivalry'nin kendisini özellikle kralına adadığına ve böyle bir şey yapmayacağına inanıyoruz.

FitzChivalry de kralı İrfan sahiplerinin öldürdüğünü söyledi." Dük Brawndy ilk defa doğrudan bana bakıyordu. Onunla göz göze geldik ve onunla sanki yalnızmışız gibi konuştum.

"Justin ve Serene öldürdü onu," dedim sessizce. "Hainlikle öldürdüler kralımı."

"Susun!" diye haykırdı Regal. Bana vurmak istiyormuş gibi elini kaldırdı. Kendimi sakınmadım.

"Ve sonra ben de onları öldürdüm." Yalnızca Brawndy'ye bakarak devam ettim. "Kralın bıçağıyla. Yoksa neden böyle bir silah seçeyim?"

"Deliler garip şeyler yapar." Regal öfke ile renk değiştirip zorlukla nefes alırken bu sözler Rjppon Dükü Kelvar'dan gelmişti. Sakince Kelvar'ın gözlerine baktım. Onunla son kez Neatbay'de, kendi masasında konuşmuştuk.

"Ben deli değilim," dedim sessizce. "O gece Bayguard'ın duvarlarının önünde baltayla savaştığım gece olduğumdan daha deli değildim."

"Olabilir," diyerek dikkatle onayladı Kelvar. "Onun dövüşürken çılgına döndüğü yaygın bir söylenti."

Regal'in gözlerine bir parıltı geldi. "Dövüştükten sonra ağzında kanla görüldüğü de yaygın bir söylenti. Birlikte büyüdüğü hayvanlardan birine dönüştüğü de. O İzanlanmış."

Bu yorumu sessizlik izledi. Dükler birbirlerine baktılar ve Shemshy bana döndüğünde bakışında bir tiksinti vardı. Sonunda Regal'i, Brawndy cevapladı. "Bu ağır bir suçlama. Tanığınız var mı?"

"Ağzındaki kan için mi? Birkaç tane."

Bravvndy başını salladı. "Her adam bir kavgadan kanlı bir yüzle çıkabilir. Balta temiz bir silah değildir. Buna tanıklık edebilirim. Hayır. Bundan fazlası gerek."

"O zaman konseyi toplayalım," diye hemen cevapladı Regal. "Wallace'ın babamın nasıl ve kimin elinde öldüğüne dair söyleye-
747

ROBIN HOBB
çeklerini duyun."
Üç dük birbirlerine baktı. Gözleri düşünceli bir şekilde bana döndü. Sahili Dük Brawndy yönetiyordu artık. Konuşan o olunca bundan şüphem kalmadı. "Veliaht Regal. Açık konuşmamıza izin verin. Chivalry'nin oğlu FitzChivalry'yi kralı katletmek için İzan ve hayvan büyüsü kullanmakla itham ettiniz. Aslında bu çok ağır bir suçlama. Bizi ikna etmeniz için sizden yalnızca onun İzanlanmış olduğunu değil, İzan kullanarak başkalarına zarar verebileceğini de ispatlamanızı istiyoruz. Hepimiz Kral Shrewd'un bedeninde hiçbir iz, hiçbir ölümcül yara olmadığına şahitiz. Siz ihanet diye feryat etmeseydiniz, biz onun yaşlılıktan öldüğüne inanıyor olacaktık. FitzChivalry'den kurtulmak için bir bahane aradığınızı fısıldayanlar bile var. Bu söylentileri duymuş olduğunuzu biliyorum. Ben bunları yüksek sesle dile getiriyorum ki, onları çürütebilelim." Brawndy kendi kendine bir karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı. Diğer düklere bir kez daha baktı. Ne Kelvar ne de Shemshy bir anlaşmazlık işareti vermeyince boğazını temizleyip devam etti.
"Bir önerimiz var, Veliaht Regal. Bize FitzChivalry'nin İzanlanmış olduğunu ve İzanı Kral Shrewd'u öldürmek için kullandığını kanıtlayın efendim ve biz de size onu uygun bulduğunuz biçimde ölüme göndermeniz için onay verelim. Altı Dukalık Kralı olarak taç giymenize tanıklık edelim ve Lord Bright'ın sizin Buckke-ep'teki temsilciniz olmasını, sarayı Tradeford'a taşımanızı kabul edelim. "
Regal'in gözünde bir zafer pırıltısı belirdi. Sonra bu pırıltıyı şüphe gizledi. "Ve Dük Brawndy, ya bunu sizi tatmin edecek biçimde ispati ayamazsam?"
"O zaman FitzChivalry hayatta kalır," diye bildirdi Brawndy. "Yokluğunuzda Buckkeep'in ve Buck'taki kuvvetlerinizin sorumluluğunu ona devredersiniz." Sahil düklerinin üçü de Regal'le göz
748

KRALİYET SUİKASTÇISI
göze gelmek için bakışlarını kaldırdı.
"Bu hainlik ve ihanettir," dedi Regal tıslayarak.
Shemshy'ın eli neredeyse kılıcına gidiyordu. Kelvar kızardı ama hiçbir şey söylemedi. Arkalarındaki adamların safındaki gerginlik onları sıkıştırıyordu. Sadece Brawndy hareket etmedi. "Lordum, başka suçlamalar getirecek misiniz?" diye sordu sessizce. "Bunların da ispatlanmasını talep edeceğiz. Bu taç giymenizi daha da geciktirebilir."
Bir anlık sessizlik ve sert bakışlardan sonra Regal sessizce, "Öfkeyle konuşuyorum düklerim. Bunlar benim için öğrenme dönemleri. Babamın rehberliğini aniden kaybettim, kardeşim elimden alındı, kraliçemiz ve taşıdığı çocuk kayıp... Bunlar mutlaka bir adamı öfkeli yargılara yöneltecek sebeplerdir. Ben... tamam. Koşullarınızı kabul ediyorum. FitzChivalry'nin İzanlanmış olduğunu kanıtlayacağım ya da onu serbest bırakacağım. Bu sizi tatmin eder mi?"
"Hayır Veliahtım," dedi Brawndy sakin bir şekilde. "Bizim koşullarımız bunlar değil. FitzChivalry masum ise Buckkeep'in komutasını alacak. Eğer suçlu olduğunu kanıtlarsanız, Bright'ı kabul edeceğiz. Koşullarımız böyleydi. "
"Ya kıymetli yardımcılar ve grup üyeleri Justin ve Serene'nin ölümleri? En azından bu ölümlerin sorumluluğunu ona yükleye-bileceğimizi biliyoruz. Bu kadarını kabul etti." Regal'in üzerime çevirdiği bakış beni hemen orada öldürebilirdi. Beni Shrewd'u öldürmekle suçladığı için ne kadar da pişman olmalıydı. Wallace'ın sert suçlamalarına verdiği destekle Justin'in ölümü için boğulmamı talep edebilirdi. Herkesin şahit olduğu gibi bunu ben yapmıştım. Gülünç bir biçimde infazımı geciktiren onun beni karalamak için duyduğu şiddetli arzu olmuştu.
"Onun İzanlanmış ve babanızın katili olduğunu kanıtlamanız için her türlü imkanınız olacak. Yalnızca bu suçlar için onu asma-
749

ROBIN HOBB
niza izin verebiliriz. Diğerlerine gelince... onların kralın katilleri olduğunu iddia ediyor. Eğer suçlu olan o değilse, kralı Justin ve Serene'nin öldürdüğünü kabul etmeye niyetliyiz."
"Buna tahammül edemem," dedi Regal öfkeyle.
"Lordum, bunlar bizim koşullarımız," diye yanıtladı Brawndy sakince.
"Ya kabul etmezsem?" diye parladı Regal.
Brawndy omuz silkti. "Hava açık lordum. Sahilleri olan bizler için Akıncı havası. Kendi kalelerimize dağılıp sahillerimizi savunuruz. Bütün konsey toplanmadan kendinizi kral ilan edemezsiniz ya da Buck'ta sizi temsil edecek birini seçemezsiniz. Buckke-ep'te kışlayıp korsanlarla bizim gibi mücadele etmeniz gerekir."
"Beni kendi iradenize tabi kılmak için etrafımı gelenekler ve önemsiz kurallarla çeviriyorsunuz. Ben sizin kralınız mıyım, değil miyim?" diye sordu Regal lafı dolandırmadan.

"Bizim kralımız değilsiniz," dedi Bravvndy sakin ama kararlı biçimde. "Bizim veliahtımızsınız, bu suçlamalar ve sorun çözülün-ceye kadar muhtemelen öyle kalacaksınız."

Regal'in bakışlarındaki kızgınlık olan bitenden ne kadar az hoşlandığını açıkça belli ediyordu. "Çok iyi," dedi aniden. "Sanırım bu... pazarlığı kabullenmem gerek. Bunun böyle olması gerektiğini kararlaştıranın ben değil, siz olduğunuzu unutmayın." Dönüp bana baktı. Sözünü tutmayacağını biliyordum, bu hücrede öleceğimi biliyordum. Kendi ölümüme dair bu hastalıklı ve ani aydınlanma gözlerimi kararttı, ayaklarım üzerinde yalpalamama neden oldu. Hayattan iki adım uzaklaştığımı hissettim. İçimde soğuk bir ürperme duydum.

"O zaman anlaştık," dedi Brawndy pürüzsüz bir sesle. Bakışlarını bana çevirdi ve kaşlarını çattı. Hissettiklerim yüzüme yansımış olmalı ki, aceleyle sordu, "FitzChivalry, size burada adil dav-ranılıyor mu? Size yiyecek veriliyor mu?" Bana bunları sorarken

omzundaki tokayı çözdü. Pelerini eski ama yündü, onu bana fırlattığında ağırlığı beni duvara çarptı.

Hâlâ bedeninin sıcaklığını taşıyan pelerini minnettarlıkla sıkıca kavradım. "Su, ekmek," dedim kısaca. Ağır yün giysiye baktım. "Teşekkürler," dedim daha alçak bir sesle.

"Çoğunun sahip olduğundan daha iyi!" diye cevapladı Regal sinirle. "Zor zamanlar," diye ekledi samimiyetsizce. Konuştuğu kişiler ondan daha iyi bilmiyormuş gibi.

Brawndy bir süre bana baktı. Hiçbir şey söylemedim. Sonunda bakışlarında soğuk bir ifadeyle Regal'e döndü. "Üzerinde uyuması için bir taş blok yerine bir hasır veremeyecek kadar zor ha?"

Regal öfkeli bakışlarla karşılık verdi. Brawndy ürkmedi. "Onun infazını onaylamadan önce kanıt görmeliyiz Veliaht Regal. Bu arada onu canlı tutmanızı bekliyoruz."

"En azından ona tayın verin," önerisini getirdi Kelvar. "Bununla onu şımarttığınızı kimse iddia edemez ve elimizde sizin için asılacak ya da bizim için Buck'ı yönetecek canlı bir adam olur."

Regal kollarını göğsünde kavuşturdu, bir cevap vermedi. Su ve yarım somundan fazlasını alamayacağımı biliyordum. Sanırım karşı koyacağımı bilmese, Bravvndy'nin pelerinini de elimden almaya çalışırdı. Çenesinin bir hareketiyle Regal, muhafızın kapımı kapatması için gerekli işareti verdi. Kapı çarparak kapanınca ileri atılıp kapının parmaklıklarına tütündüm ve arkalarından baktım. Onlara seslenip Regal'in yaşamama izin vermeyeceğini, beni öldürmenin bir yolunu bulacağını anlatmayı düşündüm. Ama yapmadım. Bana inanmazlardı. Hâlâ Regal'den gerektiğince korkmu-yorlardı. Onu benim kadar tanısalar hiçbir sözün onu pazarlıklarına bağlamayacağını bilirlerdi. Beni öldürecekti. Beni ortadan kaldırma fikrine direnemeyeceği kadar onun kontrolündeydim.

Kapıyı bıraktım ve sırama doğru odun gibi yürüdüm. Oturdum. Düşünceden çok refleksle Brawndy'nin pelerinini omuzla-

rıma örttüm. Şimdi hissettiğim soğuk, yünle sarınarak korunula-cak türden değildi. Yükselen bir gelgit dalgasının bir deniz mağarasına hücum etmesi gibi ölümüme dair düşünceler bir kez daha içimi doldurdu. Kendimi yine bayılacak gibi hissettim. Bunu aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken belirsizce Regal'in beni ne şekilde öldürmek isteyeceğine dair düşüncelere sürüklendim. Pek çok yol vardı. Benden zorla bir itiraf almaya çalışabilirdi. Yeterli zaman bulursa başarılı da olabilirdi. Bu düşünce beni hasta etti. Acı içinde öleceğimi bu kadar eksiksiz biçimde fark etmemek için kendimi bu eşikten çektim.

Garip şekilde içim hafifleyerek onu kandırabileceğimi düşündüm. Kandan keçeleşmiş yenimdeki gizli cepte çok uzun zaman önce Wallace için hazırlamış olduğum küçük bir paket zehir vardı. Daha az korkunç bir ölüm vaat etseydi, hemen o anda zehiri içerdim. Ama bu zehiri çabuk ve acısız bir uyku için değil, kasılmalar, akıntılar ve ateş için hazırlamıştım. Sonra bunun Regal'in önerebileceği her şeye tercih edilebileceğini düşündüm. Bu düşüncede hiçbir teselli yoktu. Yeniden sırama uzandım ve kendimi Brawndy'nin koca pelerini ile iyice sardım. Onu çok fazla öz-lemeyeceğini umdum. Muhtemelen birilerinin benim için yapacağı son kibar hareket buydu. Uykuya dalmadım. Kendimi isteyerek kurdun dünyasına ekleyip kaçtım.

Sonra Chade'in bana dikkatsizliğim yüzünden uzun bir ders verdiği bir insan rüyasından uyandım. Brawndy'nin pelerini içinde büzüldüm. Meşalenin ışığı odama sızıyordu. Gündüz mü, gece mi olduğunu söyleyemezdim ama gece olduğunu düşündüm. Uykuyu yeniden bulmaya çalıştım. Chade'in ısrarcı sesi bana yal-varıyordu...

Yavaşça doğruldum. Boğuk sesin tınısı da, vurgusu da kesinlikle Chade'e aitti. Doğrulunca daha donuk geldi. Tekrar uzandım. Şimdi ses daha yüksekti, fakat hâlâ kelimeleri seçemiyor-

dum. Kulağımı taş sıraya bastırdım. Hayır. Yavaşça kalktım ve küçük hücremde duvardan köşeye, sonra geriye yürüdüm. Köşelerden birinde ses yükseliyordu ama hâlâ kelimeleri seçemiyordum. "Seni anlamıyorum," dedim boş hücreme.
Boğuk ses kesildi. Sonra bir soru tonlamasıyla yeniden başladı.
"Seni anlamıyorum," dedim daha yüksek bir sesle.
Chade'in sesi konuşmaya daha heyecanlı ama daha yüksek olmayan bir şekilde devam etti.
"Seni anlamıyorum," diye bağırdım kızgınlıkla.
Hücremin dışında ayak sesleri duyuldu. "FitzChivalry!"
Muhafız kısa boyluydu. İçeriyi göremiyordu. "Efendim?" diye cevapladım uykulu bir şekilde.
"Ne bağırıyorsun?"
"Efendim? Ah, bir kabus."
Ayak sesleri uzaklaştı. Diğer muhafıza gülerek, "Onun için uyanmaktan daha kötü bir kabusun ne olduğunu hayal etmek zor," dedi. İçyer aksanı ile konuşuyordu.
Sırama geri döndüm ve uzandım. Chade'in sesi kesilmişti. Muhafızla aynı düşünceyi paylaşma eğilimindeydim. Bir süre yeniden uyuyamayacaktım, ama Chade'in bana o kadar ümitsizce anlatmaya çalıştığının ne olduğunu merak edecektim. İyi haber olduğundan kuşkuluydum, ama kötü olduğunu hayal etmek istemedim. Burada ölmekten kurtulamayacaktım. En azından kraliçenin kaçmasına yardım etmiş olduğum için böyle olacaktı. Kraliçenin yolculuğunda ne kadar uzağa gittiğini merak ettim. Soytan'yı düşündüm ve bir kış yolculuğunun zorluklarına ne kadar dayanacağını kendi kendime sordum. Burrich'in neden onlarla olmadığını merak etmeyi kendime yasakladım. Bunun yerine Molly'yi düşündüm.
Uyuyakalmış olmalıyım ki, onu gördüm. Bir patikada iki ucuna su kovaları bağlı bir sırığı omzunda taşıyarak zar zor ilerliyor-

du. Solgun, hasta, yıpranmış görünüyordu. Tepenin doruğunda duvarlarına kar yığılmış harap bir kulübe vardı. Durdu, kovaları yere koydu ve bir süre denize baktı. Açık havaya ve dalgaları beyaz köpüklerle deviren hafif rüzgara kaşlarını çattı. Rüzgar, aynı benim eskiden yaptığım gibi saçlarım kaldırdı ve elini onun sıcak boğazının kavisinden çenesine doğru kaydırdı. Bakışlarında aniden bir hiddet belirdi. Ve gözleri yaşlarla doldu. "Hayır," dedi yüksek sesle. "Hayır. Artık seni düşünmeyeceğim. Hayır." Eğildi ve ağır yükünü kaldırıp kulübeye girdi. Kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Rüzgar kulübenin içinden geçti. Dam kötü bir şekilde örtülmüştü. Rüzgar daha sert esti ve beni götürmesine izin verdim.
Onunla yuvarlandım, onun içine daldım ve acılarımı uzaklara sürüklemesine izin verdim. Daha derine dalmayı düşündüm, beni kendimden ve tüm önemsiz üzüntülerimden öteye sürükleyen ana akışın içine. Ellerimi bu derin, deli akan bir nehir kadar hızlı ve coşkun akıntının içine soktum. Beni şiddetle içine çekti.
Senin yerinde olsaydım, bundan uzak dururdum.
Durur muydun? Verity'ye durumumu düşünmesi için bir süre izin verdim.
Belki hayır, diye yanıtladı üzgün bir şekilde. İç çekme gibi bir şey. Ne kadar kötü olduğunu tahmin etmeliydim. İrfan yapabilmek için duvarlarını yıkman, büyük bir acı ya da hastalık veya bir çeşit aşırı zorlama gerektiriyor gibi gözüküyor. Uzun süre durdu, her ikimiz de hiçbir şeyi ve her şeyi bir anda düşünerek sessiz kaldık. Böyle. Babam öldü. Justin ve Serene. Bunu tahmin etmeliydim. Yorgunluğu ve azalan gücü; sık sık, azar azar güçsüz-leştirilen kralın işaretleri. Uzun süre devam etmiş olduğundan şüpheleniyorum, muhtemelen Galen'in... ölümünden önce başlayarak. Sadece o böyle bir şeyi düşünmüş olabilirdi, bunu yapmanın bir yolunu bulabilirdi. İrfan kullanmak için ne iğrenç bir yol. Bizi gözetlediler mi?

Evet. Ne kadarını öğrendiklerini bilmiyorum. Ve korkulması gereken biri daha. Will.
Beni aptallığım için üç kere lanetle. Şuna bak, Fitz. Bilmeliydik. Gemiler bizim için ilkin çok iyi çalıştı, sonra ne yapmak istediğimizi anlar anlamaz, bizi engellemek için yollar buldular. Grup kurulduğundan beri Regal'in elindeydi. Bu nedenle mesajlar gecikti ya da ulaştırılmadı. Yardım hep çok geç gönderiliyor ya da hiç gönderilmiyordu. Bir kenenin kanla dolu olması kadar nefretle dolu o. Ve o kazandı.
Tam olarak değil, Kralım. Zihnimi Kettricken'ın Dağlar'a yolculuğunda güvende olması hakkında düşünmemek için dizginledim. Bunun yerine, Hâlâ Will var, diye tekrarladım, Burl ve Car-rod. Dikkatli olmak zorundayız, Prensim.
Bir sıcaklık izi. Olacağım. Ama teşekkürlerimin içtenliğini biliyorsun. Belki karşılığını kötü ödedik, ama neden olduğumuz şey buna değerdi. En azından benim için.
Benim için de. İçindeki yorgunluğu ve kabullenmeyi hissettim. Vaz mı geçiyorsunuz?

Daha değil. Ama seninki gibi benim hayatım da ümit verici gözükmüyor. Yanımdakiler ya öldü, ya kaçtı. Devam edeceğim.. Ama daha ne kadar ileri gitmem gerektiğini bilmiyorum. Ya da oraya ulaştığımda ne yapmam gerektiğini. Ve çok yorgunum. Teslim olmak çok kolay olacaktır.

Verity içimi kolaylıkla okudu, biliyordum. Ama bana nakletmediği her şeye ve ona ulaşmak zorundaydım. Onu çevreleyen müthiş soğuğu ve nefes alırken canını acıtan hasarı hissettim. Yalnızlığı, ölmüş olanların evden çok uzakta ve onun için ölmüş olduğunu bilmenin acısı. Hod, diye düşündüm, kendi kederim onunkinde yankılanarak. Charim. Sonsuza kadar yok. Ve tam olarak ifade edemediği bir şey daha. Bir ayartma, kenarda bir sendeleme. Bir baskı, Serene ve Justin'de hissettiğim İrfansal asılma-

ya çok benzer bir asılma.

Daha yakından bakmak için onu itip geçmeye çalıştım, ama beni zapt etti.

Bazı tehlikeler, karşı konulunca daha tehlikeli hale gelir, diyerek beni uyardı. Bu onlardan biri. Ama eminim ki eğer Elderling-leri hulacaksam, izlemem gereken yol hu.

"Mahkum!"

Sarsılarak transtan çıktım. Bir anahtar kilitte döndü, kapı sallanarak açıldı. Kapı aralığında bir kız vardı. Regal bir elini rahatça kızın omzuna atmış, yanında duruyordu. Giysilerinin kesiminden İçyerli olduğu anlaşılan iki muhafız yanlarında bekliyordu. Biri hücreme bir meşale sokmak için eğildi. Ben kasıtsız bir şekilde arkaya sindim ve ışığı yadırgayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bu o mu?" diye nazikçe sordu kıza Regal. Kız korku içinde ve dikkatle bana baktı. Ben de neden tanıdık göründüğüne karar vermek için dikkatle ona baktım.

"Evet efendim, Lord Prens, Kral, efendim. Bu o. O sabah kuyuya gittim, zorundaydım, su almak zorundaydım, yoksa bebek ölecekti, Akıncılar onu katlederse öleceği kadar öleceğinden emin olarak. Sessiz, kısa bir süreydi, tüm Neatbay ölü gibi sessizdi. Böyle sabah erkenden kuyuya gittim, sisin içinde sürünür gibi, efendim. Sonra bu kurt oradaydı, hemen kuyunun yanında ve ürküp sıçradı, bana dik dik baktı. Rüzgar sisi sürükledi ve kurt gitti, şimdi bir insan o. Bu adam, efendim. Majesteleri Kral." Gözlerini açarak bana bakmayı sürdürdü.

Onu şimdi hatırladım. Neatbay Bayguard savaşından sonraki sabahtı. Gecegözleri ve ben dinlenmek için bir kuyunun yanında durmuştuk. Kız ortaya çıkınca kaçarken beni nasıl dürtüp uyandırdığını hatırladım.

"Siz cesur bir kızsınız," diyerek Regal kızı övdü ve yeniden omzunu okşadı. "Tamam. Muhafız! Kızı yukarı, mutfaklara geri götü-

rün, iyi bir yemek yiyip bir yerlerde uyumasını sağlayın. Hayır. Meşaleyi bana bırakın." Kapıdan dışarı çıktılar, muhafız kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Giden ayak sesleri duydum, ama kapının dışındaki ışık kaldı. Ayak sesleri azalınca Regal yeniden konuştu.

"Peki Piç, bu oyun bitmiş gibi görünüyor. Senin ne olduğunu bir kez anladıklarında, taraftarların seni oldukça hızlı terk edecekler sanırım. Başka şahitler de var tabii. Neatbay'de savaştığın her yerde nasıl kurt izleri ve ısırılarak öldürülmüş adamlar olduğundan bahsedecek şahitler. Buckkeep muhafızlarından bazıları bile yemin ettirilince savaştığın bazı İşlenmişlerin cesedinde diş ve pençe izleri bulunduğunu itiraf etmek zorunda kalacak." Nefesini müthiş bir tatminkarlıkla bıraktı. Apliğe meşaleyi yerleştirirken çıkardığı sesleri duydum. Kapıya geri geldi. İçeriye, dikkatle bana bakacak kadar uzundu. Çocuk gibi durdum ve kapıya yaklaşıp ona baktım. Geriye adım attı. Adi bir tatmin duydum.

Bu onun öfkesini artırdı. "Çok saftın. Bir aptal gibi. Dağlar'dan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp topallayarak eve geldin ve hayatta kalmak için tek ihtiyacının Verity'nin desteği olduğunu düşündün. Sen ve o aptal entrikaların. Hepsini biliyorum. Hepsini, Piç. Kraliçemizle yaptığın küçük sohbetleri, Brawndy'yi aleyhime çevirmek için kule bahçesinde verdiğin vaatleri. Kraliçenin Buckeep'ten ayrılma planlarını bile. Sıcak tutan giysiler al yanına, dedin ona. Kral seninle gelecek." Gülümsediğini görebildiğimden emin olmak için parmaklarının ucuna basıyordu. "Hiçbiriyle kaçmadı, Piç. Ne kralla, ne de hazırlamış olduğu sıcak tutan giysilerle." Durdu. "Bir atla bile." Sesi, son sözlerini uzun zamandır söylemek için saklıyormuş gibi okşadı. İstekle yüzümü seyretti.

Aniden ne kadar aptal olduğumu anladım. Rosemary. Tatlı, uykulu çocuk, her zaman köşede pinekleyen. Birinin ayakişleri için ona güvenebileceği kadar zeki. Birinin orada olduğunu bile

unutacağı kadar genç. Yine de anlamalıydım. Chade bana sanatımı ilk öğretmeye başladığında ondan büyük değildim. Kendimi hasta hissettim ve bu yüzüme de yansımış olmalıydı. Onun önünde ne söylemiş ya da ne söylememiş olduğumu hatırlayamadım. Kettricken'ın bu küçük koyu bukleli kafaya ne sırlar açtığını

bilmemin yolu yoktu. Verity ile hangi konuşmalara, Patience ile hangi sohbetlere şahit olmuştu? Kraliçe ve Soytarı kayıptı. Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Canlı olarak Buckkeep'in dışına çıkmışlar mıydı? Regal kendinden hoşnut sırıtıyordu. Shrewd'a verdiğim sözün bozulmamasını tek nedeni Regal'le aramdaki parmaklıklı kapıydı. Sırıta sınta gitti.

Regal, İzan sahibi olduğumu kanıtlayacak delile sahipti. Neat-bayli kız düğümün çözüldüğü noktaydı. Şimdi onun için yapılması gereken tek şey, işkenceyle Kral Shrewd'u öldürdüğümü itiraf ettirmekti. Bunun için bir sürü zamanı vardı. Ne kadar uzun sürecek olursa olsun, zamanı vardı.

Yere yığıldım. Verity haklıydı. Regal kazanmıştı.

31

İŞKENCE

Prenses Willful'u,t alacalı aygırını avda sürmek dışında hiçbir şey tatmin etmeyecekti. Nedimelerinin hepsi onu uyardı, ama o başını öte yana çevirdi ve duymadı. Lordların hepsi uyardı onu, ama o korkularıyla alay etti. Ahır ustası bile "Prenses, aygır İzan-cı Siy2 tarafından eğitildiği için yalnız ona sadıktır ve kanla ateşten uzak tutulmalıdır, " diyerek onu vazgeçirmeye çalıştı. Sonunda Prenses Willful iyice öfkelendi ve "Bunlar benim ahırlarım ve benim atlarım değil mi, hayvanlarımdan hangisine bineceğimi seçemez miyim?" dedi. Sonra herkes onun öfkesi karşısında sessiz-leşti ve o alacalı aygırının av için eyerlenmesini emretti.

Tazıların müthiş havlamaları ve uçuşan renkler arasında ilerlediler. Alacalı aygırı onu iyi bir şekilde taşıdı ve alanın çok uzağına, sonunda diğer avcıların görüş alanının tamamen dışına götürdü. Sonra Prenses Willful, iyice uzaklaşıp tepenin üstünde ve yeşil ağaçların altında kaybolana ve tazıların sesleri sadece tepedeki yankılar olana kadar alacalı aygırı onu o yoldan bu yola soktu. Derken, soğuk suyundan yudumlamak için bir derenin yanında durdu, ama o da ne, prenses döndüğünde, alacalı aygırı gitmişti ve onun yerinde İzanlı hayvanı kadar alacalı İzancı Siy duruyordu. Onunla bir aygırın bir kısrakla beraber olması gibi bera-

1) Düşüncesinde inat eden.

2) Sinsi.

ber oldu, o yıl dolmadan önce hamile kaldı. Ve doğumuna katılanlar yüzü ve omuzları alacalı bebeği gördüklerinde korkuyla feryat ettiler. Prenses Willful bebeğini gördüğünde çığlık attı ve Sly'm Izanlı çocuğunu doğurmuş olduğu için ruhunu kan ve utanç içinde teslim etti. Böylece Prens Alacalı korku ve utanç içinde doğdu, beraberinde dünyaya korku ve utanç getirdi.

"Prens Alacalı Efsanesi"

* * *

Regal'in bıraktığı meşale parmaklıkların gölgelerini dans ettiriyordu. Bir süre hiçbir şey düşünmeden, umut etmeden seyrettim gölgeleri. Kendi ölümümü kavramak beni uyuşturdu. Yavaş yavaş zihnim düzensiz bir şekilde yeniden çalışmaya başladı. Chade'in bana söylemeye çalışmış olduğu şey bu muydu? Atı olmadan. Re-gal atlardan ne kadar haberdardı? Gidilecek yeri anlamış mıydı? Burrich yakalanmaktan nasıl kaçabilmişti? Ya da kaçabilmiş miydi? İşkencecinin odasında onunla karşılaşacak mıydım? Regal, Pa-tience'm kaçış planıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüş müydü? Düşünmüşse, kolayca burada bırakıp gitmek hâlâ onu memnun eder miydi, yoksa daha doğrudan bir intikam mı alacaktı? Benim için geldiklerinde savaşmak mıydım?

Hayır. Şerefli bir şekilde gidecektim. Hayır. Çıplak ellerimle öldürebildiğim kadar çok adi İçyer köpeği ölürecektim. Hayır. Sakince gidecek ve Regal için şansımı kollayacaktım. Ölmemi izlemek için orada olacağını biliyordum. Shrewd'a oğullarından birini öldürmeyeceğime dair verdiğim söz? Artık bağlamıyordu beni. Öyle mi? Beni kimse kurtaramazdı. Ya Chade harekete geçerse, ya Patience hiçbir şey yapamazsa diye merak bile etmiyordum. Regal işkenceyle benden bir itiraf aldıktan sonra... beni herkesin önünde asmak ve parçalara ayırmak için sağ tutacak mıydı? Tabii ki. Böyle bir zevki kendinden neden esirgesin? Patience ölmemi izlemeye gelecek miydi? Hayatımı ziyan etmiştim, her şeyi bir hiç

için feda etmiştim. En azından Justin ve Serene'i öldürdüm. Buna değmiş miydi? Kraliçem kaçmış mıydı, ya da hâlâ kalenin duvarları içinde bir yerlerde saklanıyor muydu? Chade'in bana söylemeye çalıştığı bu muydu? Hayır. Zihnim yağmur variline düşmüş bir sıçan gibi düşüncelerimin içinde bata çıka ilerliyordu. Biriyle, herhangi biriyle konuşmaya can atıyordum. Kendimi sakinleşmeye, mantıklı olmaya zorladım ve sonunda bir pençe buldum. Ge-cegözleri. Gecegözleri onları aldığını, onları Burrich'e götürdüğünü söylemişti.

Kardeşim? Gecegözleri'ne uzandım.

Buradayım. Ben her zaman buradayım.

Bana o geceden bahset.
Hangi geceden?
İnsanları kaleden Sürünün Kalbi'ne götürdüğün geceden.
Ah. Çabaladığını hissettim. Usulleri kurt usulüydü. Yapılmış bir şey, yapılmış bir şeydi. Bir sonraki avdan ötesini planlamıyor, hayatta kalmasına doğrudan etkisi olmamışsa, bir ay ya da bir yıl önce gerçekleşmiş olaylardan neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu nedenle onu çıkarmış olduğum kafesi hatırlıyordu, ama dört gece önce nerede avlandığı onun için yitmişti. Hatırladığı genel şeyler; çokça kullanılmış bir tavşan patikası, donmamış bir pınar, ama üç gün önce kaç tavşan öldürdüğü ile ilgili özel ayrıntılar sonsuza kadar kayıptı. Gecegözleri'nin bana umut verebilmesini umarak nefesimi tuttum.
Hepsini Sürünün Kalbi'ne götürdüm. Senin de orada olmanı istedim. Dudağıma kirpi oku battı. Pençemle çıkaramıyorum. Acıyor.
Nereden buldun onu? Tüm bunların ortasında yine de gülebildim. O daha iyi biliyordu ama şişko, paytak yaratığa dayanamamıştı.
Komik değil.

Biliyorum. Gerçekten komik değildi. Ok sadece geçtiği yerleri iltihaplandırarak daha derine işleyecek kötü, kolayca geri çekilmeyen bir şeydi. Onu avlanmaktan alıkoyacak kadar kötü bir duruma getirebilirdi. Dikkatimi sorununa yönelttim. Bunu onun için çözmediğim sürece başka herhangi bir şeye odaklanamayacaktı. Eğer nazikçe sorarsan, Sürünün Kalbi onu senin için çıkartacaktır. Ona güvenebilirsin.
Onunla konuştuğumda beni itti. Ama sonra o benimle konuştu.
Konuştu mu?
Düşüncenin yavaşça ilerlemesi. O gece. Onları, ona yönelttiğimde. Bana, "Onları buraya, bana getir, köpek-tilkinin yerine değil," dedi.
Bana gittiğiniz yeri anlat.
Bu onun için daha zordu. Ama denediğinde, esen rüzgarın içinde Ruddy'ye binmiş ve Sooty'yi önüne katmış Burrich hariç boş olan bir yol kenarı hatırladı. Gecegözleri onları düşündüğü an, Dişi'yle Kokusuz'u bir an görür gibi oldum. Bölüştürme sırasında yağlı sığır etinin kemiğini Gecegözleri'ne verdiği için Cha-de'i çok iyi hatırlıyordu.
Birbirleriyle konuştular mı?
Çoktan da fazla. Onları ciyaklarken bıraktım.
İstediğim kadar deneyeyim, bana söyleyebilecekleri gerçekten bu kadardı. Planların kesin bir şekilde ve son dakikada değişmiş olduğunu bilmem için bu kadarı yeterliydi. Tuhaf. Hayatımı Kett-ricken için feda etmeye istekliydim, ama son muhasebede atımdan vazgeçme konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Sonra beni darağacına götürecek at hariç, muhtemelen bir daha ata binemeyeceğimi hatırladım. En azından Sooty sevdiğim biriyle gitmişti. Ve Ruddy. Neden bu iki at? Ve yalnız bu ikisi? Burrich diğerlerini ahırdan çıkarmayı başaramamış mıydı? Onlarla gitmemesinin nedeni bu muydu?

Ok acıtıyor, diye hatırlattı Gecegözleri bana. Acı yüzünden yemek yiyemiyorum.
Gelip sana yardım edebilmeyi isterdim, ama yapamam. Sürünün Kalbi'nden rica etmelisin.
Bunu yapmasını sen isteyemez misin? Seni itmez.
Kendi kendime gülümsedim. Bir kez yapmıştı. Bu kadarı yetti, bundan bir şeyler öğrendim. Ama yardım istemek için ona gidersen, seni geri püskürtmez.
Bana yardım etmesini ondan sen rica edemez misin?
Onunla seninle konuştuğumuz gibi konuşamam. Ve gidip ci-yaklamam için bana çok uzak.
Ben deneceğim o zaman, dedi Gecegözleri kuşkuyla.
Gitmesine izin verdim. Durumumu anlaması için denemeyi düşündüm. Aksine karar verdim. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, bu ona yalnız acı verecekti. Gecegözleri, Burriclfe onu benim gönderdiğimi söyleyecekti; Burrich hâlâ hayatta olduğumu bilecekti. Bunun dışında nakledilecek zaten bilmediği çok az şey vardı.
Uzun ve yavaş bir zaman geçti sonra. Zamanı kendi küçük yollarımla ölçtüm. Regal'in bıraktığı meşale söndü. Muhafız değişti. Biri geldi ve kapıma yemekle su koydu. İstememiştim. Bunun son yemek yiyişimin üzerinden çok zaman geçmiş olduğu anlamına mı geldiğini merak ettim. Muhafız yeniden değişti. Bunlar konuşkan bir çiftti, bir kadın ve bir erkek. Ama kısık sesle konuştular, tüm duyduğum mırıltılar ve kahkahaydı. İkisinin arasındaki bir çeşit açık saçık flörtleşme, diye düşündüm. Birinin gelmesiyle yarıda kesildi.

Dostça sohbetin yerini bir anda çok saygılı bir tonda, kısık sesli mırıldanmalar aldı. Midem içimdeki soğuğu katılaştırdı. Sessizce ayağa kalktım, kapıma süründüm. Kapıların arasından muhafızların yerine dikkatle baktım. Koridorun aşağısından bir gölge gibi geldi. Sessizce. Göze

çarpmayan biriydi, şüphe uyandırmamak için tasalanmasına gerek yoktu. Daha önce kullanılmış olduğunu hiç görmediğim bir İrfandı. Will kapının dışında durup bana baktığında ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Ona bakmak bile kendimi ona çok fazla açmam demekti. Yine de uzağa bakmaya korktum. İrfan, çevresinde bir farkındalık havası gibi parıl dadı. Ben kendi içimin derinliklerine dolandım, hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi geri çekerek duvarlarımı yapabildiğim kadar hızla sımsıkı kapattım, ama bu duvarların bile ona benim hakkımda çok şey anlattığını biliyordum. Savunmalarım bile bu adamın içimi okuması için bir yoldu. Ağzım ve boğazım korkudan kuruduğunda bir soru cevapsız kaldı. Neredeydi? Regal için bu kadar önemli olan neydi ki, WilPi tacı korumak için kullanmak yerine o işe koşmuştu?
Beyaz gemi.
Cevap içimin derinliklerinden gelmişti, kazıp çıkaramayacağım kadar derin bir bağlantı üzerine temellendirilmişti. Ama şüphe etmedim. Beyaz gemi ile bağlantılı olduğunu varsayarak ona baktım. Kaşlarını çattı. Aramızdaki gerilimde bir artış, sınırlarıma karşı bir İrfan baskısı hissettim. Serene ve Justin'in yapmış olduğu gibi bana asılmıyor ya da beni parçalamıyordu. Bunu daha çok birinin karşısındakinin saldırı gücünü ölçtüğü bir bıçak kavgasıyla karşılaştırabilirdim. Kendimi ona karşı dengeledim, eğer sallanırsam, eğer bir an için bile ona dayanamazsam, onun süzülüp korumamı geçeceğini ve ruhumu şişleyeceğini bilerek. Gözleri büyüdü ve kısa bir belirsizlik bakışıyla beni şaşırttı. Ama bunu bir köpekbalığı ağzı kadar içtenlikle davet eden bir gülümseme izledi.
"Ah," diyerek iç çekti. Memnun görünüyordu. Kapımdan geriye adım attı, tembel bir kedi gibi gerindi. "Seni küçük görmüşler. Ben bu hataya düşmeyeceğim. Önemsenmeyen rakibin kazandığı

üstünlükleri iyi biliyorum." Sonra ayrıldı, ne aniden ne yavaş, ama bir esintiyle sürüklenen duman gibi. Buradaydı ve sonra gitti.
O gittikten sonra sırama geri dönüp oturdum. Derin bir nefes aldım ve içimdeki titremeyi yatıştırmak için dışarı bıraktım. Bir sınavdan geçmiş olduğumu hissettim, bu sefer en azından kendimi kontrol altında tutmuştum, Soğuk taş duvara arkamı yasladım, bir kez daha kapıma göz attım.
Will'in yarı kapalı gözleri içimi delerek bana bakıyordu.
Aniden sıçradım ve bacağımdaki kabuk bağlamış yara yeniden açıldı. Öfkeyle pencereme baktım. Hiçbir şey yoktu. Gitmişti. Kalbim hızla atıyordu, kendimi küçük pencereye gitmeye ve dışarıya dikkatle bakmaya zorladım. Görebildiğim kadarıyla kimse yoktu. Gitmişti. Ama kendimi gittiğine inandıramadım.
Topallayarak sırama döndüm, Bravvndy'nin pelerinini üzerime toplayarak yeniden oturdum. Bakışlarımı bir hareket, muhafızların meşalesinden gelen gölgeli ışıkta bir değişim, WiU'in kapının dışında gizlendiğine dair bir işaret bekleyerek pencereme diktim. Hiçbir şey yoktu. Onun orada olduğunu hissedebilirim belki diye İzan ve İrfanla araştırmak istedim. Cesaret edemedim. Başka birinin araya gireceği bir yol bırakarak kendimi tehlikeye atamadım.
Düşüncelerimi kapadım ve birkaç dakika sonra hepsini yerli yerine oturttum. Paniğim de kendimi sakinleştirmek için uğraş verdiğim ölçüde arttı. WilPin duvarlarımı geçtiği durumda neler yapabileceğini düşündüğümde, ekşi korku ter kaburgamdan ve şakaklarımdan aşağı aktı. Bir kez kafamın içine girdi mi, düklerin önünde duracak ve ayrıntılı bir şekilde Kral Shrewd'u nasıl öldürmüş olduğumu anlatacaktım. Regal benim için ölmekten daha kötü bir şey bulmuştu. Ölümüme korkak ve hain olduğumu kendim ilan ederek gidebilirdim. Regal'in ayaklarına kapanıp herkesin önünde bağışlanma dileyecektim.
Sanırım geçen zaman bir geceydi. Uyuklamak ve sonra pen-

ceremdeki gözleri gördüğüm rüyanın başlamasıyla uyanmam hariç tutulursa, hiç uyumamıştım. Rahatlamak için Gecegözleri'ne ulaşmaya bile cesaret edemedim ve onun bana düşüncelerle ulaşmaya çalışmadığını umdum. Koridorun aşağısında ayak sesleri duymuş olduğumu düşünerek yeniden başlayan bir uyuklamadan çıktım. Gözlerim yanıyordu, tetikte durmaktan başım ağrıyordu ve gerginlikten kaslarım düğümlenmişti. Sahip olduğum her güç kırıntısını koruyarak sırada olduğum yerde kaldım.
Kapı savrularak açıldı. Bir muhafız hücremden içeri bir meşale soktu ve sakınarak içeri girdi. Başka iki muhafız da onu takip etti. "Sen. Ayağa!" diye bağırdı meşaleyi tutan. Farrow aksanıyla konuşmuştu.

İtaat etmemek için neden göremedim. Kalktım, Brawndy'nin pelerini sıraya düştü. Liderleri sert bir el hareketi yaptı ve iki muhafızın arasına girdim. Dört muhafız da odanın dışında bekliyordu. Regal işini şansa bırakmıyordu. Hiçbiri tanıdığım adamlar değildi. Hepsi Regal'in muhafızlarının renginde giyinmişti. Yüzlerin-deki ifadelerden rütbelerini söyleyebilirdim. Beni kısa koridordan aşağıya, boş muhafız noktasını geçerek bir zamanlar muhafız odası olarak kullanılmış daha geniş bir odaya götürdüler. Rahat bir sandalye dışında tüm mobilyalardan arınmıştı. Her aplikte ışıktan mahrum kalmış gözlerime acı verecek şekilde odayı aydınlatan meşaleler vardı. Muhafızlar beni odanın ortasında bırakıp duvarın dibinde sıraya geçen diğer muhafızlara katıldılar. Umuttan çok alışkanlıkla durumumu değerlendirdim. On dört muhafız saydım. Tabii ki bu fazlaydı, benim için bile. Odanın iki kapısı da kapalıydı. Bekledik.

İyi aydınlatılmış bir odada düşmanlık gösteren adamlarla sarılı olarak ayakta beklemek bir işkence çeşidi olarak küçük görülemezdi. Sakin durmaya, ağırlığımı göze çarpmayacak şekilde değiştirmeye çalıştım. Süratle yoruldum. Açlık ve hareketsizliğin be-

ni ne kadar çabuk güçsüzleştirmiş olduğunu fark etmek korkutucuydu. Kapı nihayet açıldığında neredeyse bir rahatlama hissettim. Regal girdi, onu Will izledi. Will sakince ona itiraz ediyordu.

"...gereksiz. Bir başka gece ya da daha sonra istediklerim olacaktır."

"Bu geceyi tercih ederim," dedi Regal iğneleyici bir şekilde.

Will sessiz bir tasdikle başını eğdi. Regal oturdu, Will onun sol omzunun arkasında yerini aldı.

Regal bir an için beni tarttı, sonra da umursamaz bir tavırla sandalyesinde geriye doğru kaykıldı. Kafasını eğdi ve burnundan soluk verdi. Parmağını kaldırıp bir adama doğrulttu. "Bolt. Sen. Hiçbir şeyin kırılmasını istemiyorum. İstediğimiz şeyi aldığımızda onun bir kez daha takdim edilebilir olmasını istiyorum. Anlarsın."

Bolt kısaca başını salladı. Kış cüppesini çıkarıp yere düşmesine izin verdi, gömleğini de çıkardı. Öbür adamlar katı gözlerle izlediler. Aklıma Chade'le uzun zaman önce yaptığımız bir tartışmadan küçük bir nasihat geldi. "İşkence görürken ne söylemeyeceğinden ziyade ne söyleyeceğine odaklanırsan daha uzun dayanırsın. Artık ne sorulduğunu duyamayacak noktayı çoktan geçmiş adamların, sürekli aynı sözleri tekrar tekrar söylediklerini duydum. Ne söyleyeceğine odaklanırsan, söylemeyi istemediğin şeyi söyleme olasılığını daha aza indirgersin."

Ama onun bu teorik nasihati benim için pek işe yaramayabilir. Regal'in soracak sorusu yok gibi gözüküyordu.

Bolt benden daha uzun, daha ağırdı. Ekmek ve sudan daha fazla bir şeylerle besleniyormuşa benziyordu. Kış şenliklerinde para ödülü için güreşecekmişiz gibi esneyip gerildi. Onu izleyerek durdum. Bakışımı yakaladı ve ruhsuzca güldü. Parmaksız bir çift eldiven giymesini seyrettim. Bunun için hazırlıklı gelmişti. Re-gal'i selamladı ve Regal de başım salladı.

Bu da ne?

Sessiz ol! diye emrettim Gecegözleri'ne. Ama Bolt saldırmak amacıyla bana doğru gelince üst dudağımda bir hırlama seyirme-si hissettim. İlk yumruğunu atlattım, kendiminkini savurmak için bir adım attım ve o ikincisini sallayınca geriye doğru gittim. Umutsuzluk çevikliğimi esir aldı. Kendimi savunmak için bir şans olmasını beklemiyordum, bağlanıp işkence görmeyi bekliyordum. Tabii ki onun için de zaman vardı. Regal ihtiyacı olduğu kadar zamana sahipti. Bunu düşünme. Bu tarz kavgalarda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Bunu da düşünme. Bolt'un yumruğu yanağımı acıtacak şekilde sıyırıp geçti. Tetikte ol. İrfan beni sardığında, onu açılması için teşvik ediyor, kabiliyetini sınıyordum. Will'in hücumu beni sarmaladı ve Bolt takip eden üç yumruğunu kolayca isabet ettirdi. Çeneme, göğsüme ve yanağımın üst kısmına. Üçü de hızlı ve sert. Bu işi sıkça yapan bir adamın tarzıyla. Bu işten zevk alan bir adamın sırıtışıyla.

Bunu benim için zamansız geçen bir süreç izledi. Kendimi aynı anda hem Will'e, hem de beni yumruklamakta olan Bolt'a karşı koruyamıyordum. Bedenimin fiziksel acılara karşı kendi savunma yolları var diye mantık yürüttüm, eğer dayak yiyen birinin böyle bir zamanda yaptığı şeye mantık yürütmek denebilirse. Ya bayılacaktım ya da ölecektim. Ölüm bu durumda umabileceğim tek zaferdi. Bu yüzden bedenim yerine aklımı savunmaya karar verdim.

O dayak yeme olayını hatırlamamaya çalışıyorum. Ana savunmam onun yumruklarından kaçmak, Will'in İrfan baskısına karşı uyanık kalmamı engellemeyeceği ölçüde darbelerine engel olmaktı. Neredeyse hiç karşılık vermediğim için Muhafızların cesaretsizliğimle dalga geçtiklerini duydum. Yumruklarından biri beni sendeletip çevremizdeki askerlerin üzerine yıkınca itiş ve tekmeleri beni tekrar Bolt'un önüne attı.

Düşüncelerimi stratejiye adayamıyordum. Savrulduğumda çıl-

gınca savruluyordum ve isabet eden çok az yumruğum çok etkisiz kalıyordu. Kendimi kurtarmak ve Bolt'un üstüne atlayıp vurabildiğim kadar vurmak istiyordum. Ama bu beni Will'in niyetine karşı ortada bırakırdı. Hayır. Sakin olup dayanmalıydım. Will üzerimdeki baskısını artırdığında Bolt'un çokça vakti oldu. Sonuçta iki seçeneğim kalmıştı. Kollarımı ya bedenimi ya da kafamı korumak için kullanacaktım. O yalnızca hedef değiştiriyordu. Adamın kendini tuttuğunu, yalnızca acı ve hafif zararlar vermek için saldırdığını bilmek korkunçtu. Bir seferliğine ellerimi indirdim ve Will'in bakışlarıyla karşı karşıya geldim. Yüzünden aşağı akan teri görmek beni kısa süreliğine tatmin etti. O anda Bolt'un sert yumruğu burnumu buldu.

Bir keresinde Blade bir kavgada burnu kırıldığında duyduğu sesi tarif etmişti. Kelimeler yetersiz kalıyor. Mide bulandırıcı bir ses ve inanılmaz bir acı. O kadar yoğun bir acı ki, öteki acılarımın hepsini bastırıyordu, sadece onu hissedebiliyordum. Bayıldım.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum. Bilincin kıyısına kadar çırpındım, orada durdum. Biri beni sırt üstü çevirmişti. O her kimse beni inceleyip doğruldu. "Burnu kırılmış," dedi.

"Bolt, hiçbir şey kırılmayacak demiştim!" diye kızgınca azarladı onu Regal. "Onu sağlam gösterebilmem lazım. Bana şarap getir," diye ekledi, sinirli bir şekilde başka birine doğru.

"Sorun değil, Kral Regal," diye onu rahatlattı biri. O kişi bana doğru eğildi, burnumun ucunu sıkı bir şekilde kavradı ve çekip tekrar düzeltti. Burnumun bu kaba hareketle yerine oturtulması, kırılmasından daha çok acı verdi, bir kez daha bilincimi kaybettim. Benden bahseden seslerin önce kelimelere, sonra da hisse dönüşmelerini duyarak bir süre orada öylece yattım.

Regal'in sesi. "Yani ne yapabilecek olması gerekiyor? Neden daha yapmadı?"

"Ben sadece Serene ve Justin'in anlattıklarını biliyorum, Majesteleri." Will'in sesi yorgundu. "İrfan yapmaktan yorgun düştüğünü iddia ettiler, böylece Justin onun içine girebilmişti. Sonra Piç... bir şekilde geri saldırmış, Justin büyük bir kurt tarafından saldırıya uğradığına inandığını söyledi. Serene, Justin'in üzerinde gerçekten pençe izleri gördüğünü ama izlerin kısa bir süre sonra yok olduğunu anlattı."

Regal kendini sandalyesine geri attığında çıkan tahta sesini duydum. "Peki, yapmasını sağla. Bu İzanı kendim görmek istiyorum." Bir duraksama. "Yoksa o kadar güçlü değil misin? Belki de yedekte tutmam gereken kişi Justin'di."

"Ben Justin'in olduğundan daha güçlüyüm, Majesteleri," diye sakince belirtti Will. "Fakat Fitz niyetimin farkında. Justin'in saldırısını beklemiyordu." Daha sessizce ekledi, "Bana söylendiğinden çok daha fazla güçlü."

Demek Regal İzan görmek istiyordu. Bir soluk aldım, içimdeki azıcık gücü topladım. Regal'i duvardan dışarı yeterince güçlü itmek için kızgınlığımı ona odaklamaya çalıştım. Ama yapamadım. Acı yüzünden aklım konsantre olmak için fazla karışıktı. Kendi duvarlarım beni yenilgiye uğrattı. Regal'in tüm yaptığı irkilmek ve sonra bana daha yakından bakmak oldu.

"Uyanık," diye ileri sürdü. Parmağı yine tembelce kalktı. "Ver-de. Onu alabilirsin. Ama burnuna dikkat et. Yüzüne dokunma. Gerisi kolayca kapatılır."

Verde, tekrar yere serebilmek için beni ayağa kaldırmakla biraz zaman harcadı. Ondan çok daha önce bu tekrardan yorgun düştüm. Yer en az yumrukları kadar zarar verdi. Ne ayaklarımın üstünde durmayı becerebiliyor ne de kendimi korumak için kollarımı kaldırabiliyordum. Kendi içime çekildim, tamamen fiziksel bir acı beni azar azar tekrar ayıklığa ve karşı koymaya zorlayana dek oraya sokuldum. Başka bir şeyin farkına vardım. Regal'in

duyduğu zevk. Beni bağlayıp acı çektirmek istememişti. Mücadele ettiğimi, karşı koyup başarısız olduğumu izlemek istemişti. Muhafızlarına da izletiyordu, şüphesiz hangilerinin bu eğlenceden gözlerini kaçırdıklarını fark etmek için. Beni onların kapasitesini ölçmek için kullandı. Duyduğum acıdan zevk almasını umursamamak için kendimi zorladım. Gerçekten önemi olan tek şey duvarlarımı ayakta tutmak ve Will'i kafamın dışında kalmaya mecbur bırakmaktı. Kazanmam gereken savaş buydu.

Dördüncü kez uyandığımda hücremde yerdeydim. Beni uyandıran korkunç bir burun çekme ve hırıltı sesiydi. Bu benim nefes alma sesimdi. Beni attıkları yerde kaldım. Bir süre sonra elimi kaldırıp Brawndy'nin pelerinini sıradan aşağı kaydırdım. Kısmen üstüme düştü. Bir süre daha yattım. Regal'in muhafızları onu dinlemişti. Hiçbir yerim kırılmamıştı. Her tarafım acıyordu ama hiçbir kemik kırılmamıştı. Bana tek verdikleri acıydı. Öldürecek bir şey yoktu.

Suya doğru süründüm. Kaldırıp içmek için çektiğim acıları bir bir saymayacağım. Kendimi savunmak için başta gösterdiğim çabadan ellerim şişip hassaslaşmıştı. Su kabının köşesi ağzıma çarpmasın diye boşuna uğraştım. Sonunda içmeyi başarabildim. Su beni güçlendirince acıyan yerlerimin daha çok farkına vardım. Yarım somun ekmeğim de oradaydı. Suyumdan arta kalana ucunu batırdım ve suyu çekip yumuşayan ekmeği emdim. Tadı kan gibiydi. Boltün başlangıçta kafama attığı yumruklar dişlerimi gevşetmiş ve dudağımı yarmıştı. Burnumu zonklayarak acıyan koca bir

bölge olarak hissediyordum. Parmağımla dokunmaya cesaret edemiyordum. Yemek hiçbir keyif vermiyordu, sadece acımın yanı sıra içimi tırmalayan açlığı kısmen dindiriyordu.

Bir süre sonra oturdum. Pelerini etrafıma sardım ve ne bildiğimi gözden geçirdim. Regal, saldın sırasında beni muhafızlarının şahit olabileceği bir İzan ortaya koyana ya da duvarlarımı Wil)'in kafamın içine girip bana etmeyi telkin edebileceği kadar indirene

dek fiziksel olarak hırpalayacaktı. Hangi yolla kazanmayı tercih ettiğini merak ettim. Kazanacağına şüphem yoktu. Bu hücreden tek çıkış yolum ölümdü. Seçenekler; İzanı kullanmamdan veya İrfan engelimin Will karşısında düşmesinden önce beni ölene kadar dövmelerini sağlamaya çalışmak ya da Wallace için hazırladığım zehri içmek. Beni öldürürdü. Bu kesin. Muhtemelen bu zayıf halimle onun için planladığımdan daha çabuk olurdu. Yine de acı verici. Son derece acı verici.

Bir acının bir diğerinden farkı yoktu. Büyük bir çaba harcayarak kanlı sol kol ağzımı kıvırdım. Gizli cep hafif bir çekişle açılmasın diye bir şeritle tutturulmuştu. Ama kan üzerini örtmüştü. Dikkatlice tuttum. Dökmemeliydim. Bana biraz daha su getirmelerini beklemeliydim. Aksi halde acı toz sadece tıkayıp öksürtür-dü. Koridordan gelen sesleri duyduğumda hâlâ uğraşıyordum.

Bu kadar erken dönmeleri hiç adil değildi. Dinledim. Regal değildi. Ama buraya birinin gelmesi benimle ilgili bir mesele var demekti. Düzensizce gürleyen derin bir ses. Muhafızlar düşmanca bir tavırla yanıtlıyor. Başka bir ses, aracı, mantıklı. Tekrar gümbürtüyle yükselen bir ses ve savaş alanı. Aniden bir çığlık.

"Öleceksin, Fitz! Suyun üzerinde asılacaksın ve bedenin yakılacak!"

Burrich'in sesi. Öfke, tehdit ve acının garip bir karışımı.

"Çıkarın onu buradan," diye yüksek sesle konuşuyor muhafızlardan biri. Kesinlikle bir İçyerli.

"Çıkaracağım, çıkaracağım." Bu sesi tanıdım. Blade. "Sadece içkiyi biraz fazla kaçırdı. Hep böyle bir sorunu olmuştur. Ve çocuk yıllarca ahırda onun çırağıydı. Herkes bu konuda bir şeyler bilmesi gerektiğini, belki de bildiğini ve bir şey yapmadığını söylüyor."

"Evet," diye kızgınlıkla onayladı Burrich. "Ve şimdi de işimden oldum, piç! Buck nişanım da yok artık! Peki, El'in eşeği adına, çok önemliydi sanki. Atlar gitti. Eğittiğim kahrolası en iyi atlar

şimdi İçyerler'e gitti, aptallara verildi! Köpekler gitti, şahinler gitti! Tek kalan çalılıklar ve birkaç katır. Sahibine teslim edilecek tek bir at bile yok!" Sesi yaklaşıyordu. İçinde çılgınlık vardı.

Duvara doğru süründüm, görebilmek için parmaklıklara asıldım. Muhafızları göremiyordum ama gölgeleri duvara vuruyordu. Burrich'in gölgesi aşağı gelmek için çabalıyor, muhafızlar ve Blade de onu geri çekmeye çalışıyorlardı.

"Bekleyin. Şimdi, sadece bir dakika bekleyin," dedi Burrich sarhoşlukla dili dolanarak. "Bekleyin. Bakın. Sadece onunla konuşmak istiyorum. Hepsi bu." İnsan grubu koridordan aşağı ilerledi, tekrar durdu. Muhafızlar Burrich'le hücremin arasında duruyorlardı. Blade, Burrich'in kolunu çekiştiriyordu. Hâlâ kavgadan kalan izleri taşıyordu ve bir kolu askıdaydı. Burrich'i durdurmak için yapabileceği pek fazla şey yoktu.

"Sadece Regal kendisininkini içeri sokmadan benimkini alın. Hepsi bu, hepsi bu." Burrich'in sesi içki yüzünden derin ve bulanıktı. "Hadi. Yalnızca bir dakika. Hem ne fark eder ki? Ölüden farkı yok." Tekrar bir duraksama. "Bakın. Sizi görürüm. Buraya bakın."

Muhafızlar birbiriyle bakışıyordu.

"Ah, Blade, hiç paran kaldı mı?" Burrich kesesini karıştırıyordu, sonra iğrenmişçesine homurdandı ve keseyi avucuna boca etti. Paralar parmaklarından aşağı yağmur gibi döküldü. "İşte, işte." Düşen ve geçitin taş zemininde yuvarlanan paraların şıngırtısı duyuluyordu, Burrich bir eli açıklık jesti olarak kollarını iki yana açtı.

"Hey, öyle demek istemedi, Burrich, muhafızlara öyle rüşvet teklif edemezsin, kendini de bir hücreye tıktıracaksın." Blade çarçabuk önlerinde eğildi, dağılmış paraları toplamak için acele ederken özürler diliyordu. Muhafızlar da onunla eğildi ve yerden cebe doğru kaçamak bir yolculuk yapan bir el gördüm.

Birden Burrich'in yüzü penceremde belirdi. Bir anlığına par-

maklıklı pencerede göz göze durup bakıştık. Keder ve kızgınlık yüzünde çatıştı. Gözleri alkolden kan çanağına dönmüştü ve nefesi ağır kokuyordu. Buck nişanının gömleğinden koptuğu yer lime lime gözüküyordu. Bana ters ters baktı ve sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir an bakışlarımız sabitlendi ve aramızda anlayış ve vedanın gidip geldiğini hissettim. Sonra geriye gitti ve yüzüme okkalı bir tükürük fırlattı.

"Bu senin için," diye hırladı. "Bu benden aldığın hayatım için. Sana harcadığım tüm saatlerim, tüm günlerim için. Keşke bunların olmasına izin vermeden önce hayvanların arasında düşüp ölseydin. Seni asacaklar evlat. Regal eskilerde olduğu gibi suyun üzerinde darağacmı kurduruyor. Seni asacaklar, sonra da kemiklerine kadar yakacaklar. Gömecek hiçbir şey kalmayacak. Muhtemelen köpekler seni tekrar kazıp çıkarır diye korkuyor. Hoşuna giderdi, ha, evlat? Bir köpek sonradan kazıp çıkarsın diye kemik gibi gömülmek? En iyisi olduğun yere yatıp ölmen."

Tükürdüğünde ondan uzaklaşmıştım. Şimdi o parmaklıklara tutunmuş içeri doğru bana bakarken kapının ardında ayaklarımın üzerinde sallanıyordum, gözleri sarhoşluk ve çılgınlıktan kocaman ve parlaktı.

"İzan konusunda çok iyi olduğunu söylüyorlar. Neden bir fareye dönüşüp buradan sıvışmıyorsun? Ha?" Alnını parmaklıklara dayayıp dikkatlice bana baktı. Neredeyse dalgınca, "Asılmaktan daha iyidir, it sıpası. Bir yaratığa dönüş ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaç. Yapabilirsen... yapabildiğini duydum... bir kurta dönüşebildiğim söylüyorlar. Eh, yapamazsan asılacaksın. Boynundan, tıkanıp tekmeleyerek..." Sesi düştü. Koyu gözleri benimkilere kitlendi. İçmekten sulanmışlardı. "Burada yatıp ölmen asılmaktan iyidir." Birden hiddetlendi. "Belki burada yatıp ölmene ben yardımcı olabilirim!" diye sıktığı dişlerinin arasından gözdağı verdi. "Regal'inkindense benim yolumla ölmen daha iyi!"

Parmaklıkları sarsmaya, kapıyı kilidine rağmen ileri geri oynatmaya başladı.

Muhafızlar hemen üstüne geldiler, her bir kolundan biri çekiştirip küfrederken o umursamadı. Yaşlı Blade arkalarında ileri geri sallanıp, "Bırak, hadi Burrich, söyleyeceğini söyledin, hadi, ciddi bir sorun çıkmadan bırak," diyordu.

Onu serbest bırakmadılar, ama o sadece kollarını iki yanına serbest bırakarak pes etti. Bu muhafızları gafil avladı ve ikisi de geriye sendeledi. Parmaklıklı pencereyi kavradım.

"Burrich." Kelimelere istediğim anlamı yüklemekte zorlanıyordum. "Seni asla incitmek istemedim. Özür dilerim." Nefes aldım, gözlerindeki azabı dindirmek için birkaç kelime bulmaya çalıştım. "Kimse seni suçlamamalı. Sen benim için elinden gelenin en iyisini yaptın."

Yüzü acı ve kızgınlıkla burkuluyordu. "Y'at ve öl çocuk, sadece uzan ve öl." Dönüp benden uzaklaştı. Blade geri geri yürüyor, onu geçit boyunca takip eden muhafızlardan yüzlerce kez özür diliyordu. Uzaklaşmalarını ve Blade'inki muhafızları yatıştırmak için biraz daha kalırken, Burrich'in gölgesinin terk edip gitmesini izledim.

Yüzümdeki tükürüğü sildim ve yavaşça beton sırama döndüm. Uzun süre geçmişi hatırlayarak oturdum. Başından beri beni İzana karşı uyarmıştı. Bağ kurduğum ilk köpeği merhametsizce benden almıştı. O köpek için onunla kavga etmiş, sahip olduğum tüm gücümle geripüskürtmüştüm ve o sadece bunu geri çevirmişti. O kadar sert ki, bundan sonraki yıllar içerisinde kimseyi püskürtmeye kalkışmamıştım bile. Ve o kurtla olan bağımı kabul etmese de göz ardı ettiğinde kurt bana tekrar bağlanmıştı. İzan. Beni uyardığı onca zaman, ne yaptığımdan son derece emin olduğum onca zaman.

Öyleydin.

Gecegözleri. Onu kabul ettim. Daha fazlasını yapacak halim yoktu.

Benimle gel. Benimle gel ve avlanalım. Seni tüm bunlardan uzaklaştırabilirim.

Belki sonra. Onu geçiştirdim. Onunla başa çıkabilecek gücüm yoktu.

Gerçekten uzun zaman oturdum. Burrich'le karşılaşmam dayak yemek kadar canımı acıtmıştı. Hayatım boyunca düş kırıklığına uğratmadığım, yarı yolda bırakmadığım birini düşünmeye çalıştım. Bulamadım.

Brawndy'nin pelerinine doğru baktım. Hücre onu gerektirecek kadar soğuktu ama almak için de bir o kadar acı çekmem gerekecekti. Yanında duran bir çakıl taşı dikkatimi çekti. Kafam karıştı. Bu zemine ortada siyah çakıl taşı olmadığını bilecek kadar uzun süre bakmıştım.

Merak rahatsız edici derecede güçlü bir duygudur. En sonunda ileriye doğru eğilip pelerini ve yanında duran çakıl taşım aldım. Pelerini üstüme dolamam biraz zaman aldı. Sonra çakılımı inceledim. Bu bir çakıl taşı değildi. Siyah ve ıslaktı. Bir topak? Yapraklar. Sıkıştırılmış bir yaprak misketi. Burrich bana tükürdüğünde çeneme çarpan bir misket? Şüpheyle kaldırıp parmaklıklı pencereden sızan titrek ışığa aıttum. Beyaz bir şey dış yaprağı sarmıştı. Tutup çıkardım. Gözüme çarpan bir oklu kirpi dikeninin beyaz ucuydu. Kancalı siyah uç yaprak sargısını bir arada tutuyordu. Yaprak açılınca yapışkan, kahverengi bir tomar açığa çıktı. Burnuma yaklaştırıp dikkatlice kokladım. Ot karışımı ama biri baskın. Kokuyu kısmen tanıdım. Bir dağ otu. Bazen merhametlice hayat sonlandırmaya yarayan, güçlü bir ağrı kesici ve sakinleştirici. Kettricken dağlarda beni öldürmeye kalktığı zaman bu otu kullanmıştı.

Benimle gel.

Şimdi değil.

Bu Burrich'in ayrılık hediyesi miydi? Merhametli bir son? Söylediklerini tekrar düşündüm. En iyisi uzan ve öl. Bu, kavga onu kazanana kadar bitmemiştir kuralını bana öğreten adamdan mı gelmişti? Çelişki çok keskindi.

Sürünün Kalbi benimle gelmen gerektiğini söylüyor. Şimdi. Bu gece. Uzan, diyor. Köpeklerin sonradan kazıp çıkarması için bir kemik ol, diyor. Gecegözleri'nin bu mesajı iletmek için sarf ettiği çabayı hissedebiliyordum. Sessizdim, düşünüyordum.

Dikeni benim dudağımdan aldı kardeşim. Ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Benimle gel, şimdi, bu gece.

Elimde duran üç şeyi düşündüm. Yaprak, diken, topak. Topağı tekrar yaprağa sarıp dikenle tutturdum.

Ne yapmamı istediğini anlamıyorum, diye yakındım.

Yere uzan ve sakin ol. Kendini sakinleştir ve benimle gel, ben olarak. Gecegözleri kafasında bir şey kurana dek uzun bir sessizlik. Sana verdiğini ancak zorundaysan ye, eğer kendi başına bana gelemeyeceksen.

Neye niyetlendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama senin gibi ben de ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Belirsizliğin içinde, tüm bıkkınlığın ötesinde oturup gömleğimin kolundaki dikişi söktüm. Sonunda açıldığında küçük kağıt toz paketini koparıp yaprak sarılı misketi içeri ittim. Orada durabilsin diye dikeni itmeyi bece-rebildim. Elimdeki kağıt pakete baktım. Aklıma küçük bir fikir geldi ama üzerinde durmayı reddettim. Elimde sıkıp tuttum. Sonra Brawndy'nin pelerinine sarındım ve yavaşça sıraya uzandım. WiH'in geri gelme ihtimaline karşı tetikte olmam gerektiğini biliyordum. Çok umutsuz ve çok yorgundum. Seninleyim, Gecegözleri.

Birlikte yüzeyi sertleşmiş karın üzerinde bir kurt dünyasına doğru hızla uzaklaştık.

32

İNFAZ

Ahır ustası Burrich, Buckkeep'tegeçen yıllan süresince sadece sıra dışı bir at terbiyecisi olmasıyla değil, tazı ve şahin yetiştiriciliği ile de ünlentnişti. Hayvanlarla İzanı yaşadığı süre içinde bile efsanevi olmaya yakındı.

Hizmet yıllarına sıradan bir asker olarak başladı. Shoaks'ta yerleşmiş olan bir halktan geldiği söylenir. Bazıları büyükannesinin köle soyundan geldiğini, özgürlüğünü Bingtoumlu sahibinden özel bir hizmet karşılığı satın aldığını söyler.

Bir asker olarak savaştaki acımasızlığıyla genç Prens Chi-valry'nin dikkatini çekti. Prensinin önüne ilk çıkışının bir meyhane kavgasıyla ilgili disiplin meselesi üzerine olduğuna dair dedikodular da vardır. Bir süre Chivalry'ye silah arkadaşı olarak hizmet verdi, ancak Chivalry onun hayvanlara olan yeteneğini keşfetti ve muhafızlarının atlarıyla ilgilenmekle görevlendirdi. Kısa bir süre içinde Chivalry'nin tazı ve doğanlarına da bakmaya başladı ve neticede Buckkeep'in bütün ahırlarına o göz kulak olur hale geldi. Hayvanları bilgelikle tedavi etmesi ve iç sistemlerinin işleyişi üzerine bilgisi sığır, koyun, domuzlara ve ara sıra kümes hayvanlarına yaptığı tedavilere kadar uzandı. Hayvanları anlama kabiliyetinde kimse onu geçemedi.

Yaban domuzu avında geçirdiği bir kazada ciddi şekilde yaralanması Burrich'te hayatı boyunca taşıyacağı bir topallık bı-

raktı. Bu, genç bir adamken ona ün kazandıran çabuk parlayan, acımasız öfkesini azalttı. Yine de son günlerine kadar çok az kişinin karşılaşmaya istekli olduğu bir adam olarak kaldığı doğrudur.

Kan vebasını izleyen yıllarda Bearns Dukalığı 'tun kuzularını etkileyen bir deridöken salgını onun bitkisel ilaçları durdurmuştur. Sürüleri tümden yok olmaktan kurtardığı gibi salgının Buck Dükalığı'na sıçramasını da önlemiştir.

* * *

Parıldayan yıldızlar altında berrak bir gece. Karlı bir tepenin aşağısına coşkulu sıçrayışlarla ilerleyen kusursuz, sağlam bir beden. Geçişimiz hareketimizle çalılardan taşan karlar bırakıyordu. Öldürmüştük, yemiştik. Tüm açlıklar tatmin edilmişti. Gece rüzgarlı, serin ve açıktı, soğuk vuruyordu. Hiçbir kafes bizi tutamadı, hiçbir adam yenemedi. Birlikte, özgürlüğümüzün bütün değerini anladık. Pınarın neredeyse hiç donmadığı, güçlü bir şekilde aktığı yere gittik ve buz gibi suyu yaladık. Gecegözleri bizi baştan sona silkeledi, sonra havayı koklayarak içine çekti.

Sabah oluyor.

Biliyorum. Bunu düşünmeyi istemiyorum. Sabah hayallerin bitmek zorunda olduğu, gerçeklere katlanılması gereken zaman.

Benimle gelmelisin.

Gecegözleri, zaten seninleyim.

Hayır. Tüm yolu benimle gelmelisin. Gitmeyi bırakmalısın.

Bunu bana en az yirmi kez anlatmıştı. Düşüncelerinin ivediliğini yanlış anlayamazdım. Israrı basitti ve tek bir amaca yönelmesi beni hayrete düşürdü. Yemekle bir ilgisi olmayan bir fikre sıkıca sarılmak Gecegözleri'ne göre değildi. Bu onun ve Burrich'in karar vermiş olduğu bir şeydi. Onunla gitmeliydim.
Benden yapmamı istediği şeyi anlayamadım.
Bir kez onun da yakalanıp kafese kapatılmış olduğu gibi tu-

zağa düşürüldüğümü, bedenimin bir kafeste olduğunu defalarca anlattım. Zihnim onunla gidebilirdi, en azından bir süre, ama ısrar ettiği şekilde onunla gidemezdim. Her seferinde bunu anladığını ama benim onu anlamadığımı söyledi. Ve şimdi yine başa dönmüştük.
Sabırlı olmaya çalıştığını hissettim. Benimle gelmelisin, şimdi. Tüm yolu. Seni uyandırmaya gelmelerinden önce.
Gelemem. Bedenim bir kafese kapatıldı.
Bırak onu! dedi hiddetle. Gitmesine izin ver!
Ne?
Bırak onu, çık ondan, benimle gel!
Öl mü diyorsun? Zehiri yut?
Sadece zorunda kalırsan. Ama seni daha kötü hırpalamadan çabuk yap bunu. Bırak onu ve benimle gel! Çık ondan.
Bunu bir kez yapmıştın, hatırladın mı?
Sözlerini anlamlı hale getirme çabası aramızdaki bağın farkına varmamı sağladı. Enkaza dönmüş bedenimin acısı aklımdan çıkmayacak gibi göründü. Bir yerlerde soğuktan dondum ve acıyla kıvrandım. Bir yerlerde aldığım her nefes bana kaburgamdan bir sancı getirdi. Bundan uzaklaşıp kurdun kusursuz sağlam bedenine döndüm.
Tamam, tamam. Sadece bırak onu. Şimdi. Bırak, çık içinden. Sadece bırak gitsin.
Aniden benden istediği şeyi anladım. Tam olarak nasıl yapılır bilmiyordum ve yapabileceğimden emin değildim. Bir kez, evet, bedenimden çıkmış ve bedenimi onun korumasına bırakmış olduğumu hatırladım. Sadece saatler sonra Molly'nin yanında uyanmıştım. Ama bunu nasıl yapmış olduğumu hatırlamıyordum. Ve o farklıydı. Her nereye gitmişsem, kurdu beni koruması için bırakmıştım. Bu kez yalnız bilincimi bedenimden serbest bırakmamı istiyordu. Zihinle beden arasındaki bağı isteyerek koparmak. Nasıl

yapılacağını bulabilsem bile bunu yapmayı isteyip istemediğimi bilmiyordum.
Sadece yat ve öl, demişti Burrich bana.
Evet. Tamam. Eğer ölmek zorundaysan öl, ama benimle gel.
Ani bir karar verdim. Güven. Burrich'e güven, kurda güven. Kaybedecek neyim vardı?
Derin bir nefes aldım, soğuk suya dalacak gibi içimde tuttum.
Hayır. Hayır, sadece bırak.
Yapıyorum. Yapıyorum. Beni bedenime bağlayan şeyi arayarak içimi yokladım. Nefes almamı yavaşlattım, kalbimin daha yavaş atmasını arzuladım. Acı, soğuk, katılık hislerini reddettim. Tümünden uzağa, içimin derinliklerine daldım.
Hayır. Hayır. Gecegözleri çaresizlikle uludu. Bana doğru!Bana doğru gel, çık ondan, bana gel!
Ama ayak sesleri ve mırıltılar vardı. Üzerimden bir korku ürpertisi geçti ve kendime rağmen, Brawndy'nin pelerininin içine sindim. Bir gözüm biraz açık olacaktı. Bana aynı loş hücreyi, aynı küçük parmaklıklı pencereleri gösterdi. İçimde derin, soğuk bir acı vardı, açlıktan daha sinsi bir acı. Hiçbir kemiğimi kırmadılar, ama içimde bir şey kopmuştu. Bunu anladım.
Kafese geri döndün!Gecegözleri bağırdı. Bırak onu! Bedenini bırak ve bana gel!
Çok geç, diye fısıldadım. Kaç, kaç. Bunu paylaşma.
Bir arada değil miyiz? Bir kurt uluması kadar çarpıntılı çaresizlik.
Kapımdaydılar, kapım açılıyordu. Korku beni sardı ve sarstı. Neredeyse kolumu ağzıma doğru kaldırıp yenimdeki topağı çiğneyecektim. Bunun yerine küçük kağıt paketi yumruğumun içinde sıktım ve tümden unutmak için belirli bir azim gösterdim.
Aynı iki muhafızla meşaleli aynı adam. Aynı emir. "Sen. Ayağa kalk."
Bravvndy'nin pelerinini yana ittim. Muhafızlardan biri gördü-

ğü şey karşısında hâlâ rengi uçacak kadar insandı. Diğer ikisi ruhsuzdu. Ve onları memnun edecek kadar hızlı hareket edemediğimde biri kolumdan kavrayıp ayağa çekti. Acı yüzünden konuşmadan haykırdım; elimde değildi. Ve bu karşılık beni korkudan titretiyordu. Bağırmadan duramazsam, Will'e karşı kendimi nasıl savunabilirdim?

Beni hücremden alıp koridorun aşağısına götürdüler. Yürüdüm diyemem. Bütün çürüklerim gece boyunca acımıştı. Dayaklar sağ kolvımdaki ve dizimle kalçam arasındaki kılıç kesiklerini yeniden açmıştı. Acılarını da yenilemişti. Acı şimdi hava gibiydi, içinden geçtim, onu içime çektim ve dışarı bıraktım. Muhafız odasının ortasında biri beni itti ve düştüm. Doğrulup oturmak için mücadele etmeye gerek görmedim korunacak saygınlığım yoktu. Bundan daha iyi dayanamayacağımı düşünmüşlerdi. Dayanabilirken sakin olacak ve hâlâ benim diyebileceğim güce komuta edecektim. Yavaşça, zahmetle üzerimi temizledim ve zihnimden muhafızlara hücum etmeye başladım. İnşa etmiş olduğum İrfan duvarlarına acı sisinin içinden tekrar tekrar baktım, onları güçlendirdim, kendimi arkalarına kapadım. Korumam gereken zihnimin duvarlarıydı, bedenim değil. Odanın içindeki adamlar etrafımda-ki duvarlara sıraya dizilmişlerdi. Yer değiştiyor, aralarında sessizce konuşuyor, bekliyorlardı. Onları güçbela fark ettim. Benim dünyam, duvarlarım ve açımdı.

Kapının açıldığına işaret eden bir gıcırtı ve hava akımı oldu. Regal içeri girdi. Will dikkatli bir şekilde İrfan saçarak arkasından yürüdü. Onu daha önce hiçbir adamı fark etmemiş gibi fark ettim. Görmeden bile onu, şeklini, içinde yanan İrfanın sıcaklığını hissedebildim. Tehlikeliydi. Regal onun yalnız bir araç olduğunu sanmıştı. Regal'in Will gibi bir aracın tehlikelerini anlamadığını bilmekten küçücük bir tatmin duymaya cesaret ettim.

Regal sandalyesini aldı. Biri onun için küçük bir masa getirdi.

Bir şişenin açıldığını duydum, sonra dökülen bir şarabın kokusunu aldım. Acım duyularımı dayanılmaz yoğunluğa getirmişti. Regal'in içişini dinledim. Buna nasıl can attığımı itiraf etmeyi reddettim.

"Canım. Şu haline bak. Çok ileri gittiğimizi mi düşünüyorsun, Will?" Regal'in sesindeki hor gören keyif, bana bugün şaraptan başka şeyler almış olduğu yönünde fikir verdi. Tütün belki? Bu kadar erken mi? Kurt günün ağardığını söylemişti. Regal şafakta ayakta olmaz... zaman algımla ilgili bir sorun vardı.

Will yavaşça bana doğru yürüdü, karşımda durdu. Yüzünü görmek için hareket etmeyi denemedim. Azıcık gücüme de sıkıca sarıldım. Ayağı ile beni aniden dürttü ve güçlükle soludum. Neredeyse aynı anda İrfan gücünü üzerime saldı. Orada en azından sıkı durdum. \Vill burnundan kısa bir nefes aldı, horultuyla dışarı verdi. Regal'e geri yürüdü.

"Majesteleri. Bedeni için yapabileceklerinizi hemen hemen yapmışsınız, bir ay geçse bile görülecek zararlar bırakarak. Ama içten içe hâlâ direniyor. Acı onu zihnini korumaktan alıkoyabilir, ama doğal olarak İrfan gücünü azaltmaz. Onu bu şekilde kontrol edeceğinizi düşünmüyorum."

"Sana bunu sormadım Will!" Regal onu ani ve sert bir biçimde azarladı. Sandalyesinde kımıldanıp daha rahat bir şeklide oturdu. "Alı, bu çok zaman alır. Düklerim sabırsızlanıyor. Bugün halledilmeli." Neredeyse dalgın bir şekilde, WiU'e sordu, "Bedenine yapabileceklerimi hemen hemen yaptığımı söyledin. O zaman bir sonraki adım olarak ne önerirsin?"

"Onu benimle yalnız bırakın. Ondan istediğiniz şeyi ben alabilirim."

"Hayır." Regal'in reddi kesindi. "Ondan ne istediğini biliyorum, Will. Onu içip tüketmek istediğin İrfan gücü ile dolu yüklü bir şarap tulumu gibi görüyorsun. Şey, belki sonunda onu almanın bir yolu olur. Ama henüz değil. Onun düklerin karşısında du-

rup hain olduğunu itiraf etmesini istiyorum. Dahası tahtın önünde yerlere kapanıp merhamet dilenmesini istiyorum. Bana meydan okuyanları ihbar etmesini sağlayacağım. O, kendisi suçlayacak onları. Hain olduklarını söylediğinde kimse bundan şüphe etmeyecektir. Bırakalım Dük Brawndy kendi kızının suçlandığını görsün, bırakalım bütün saray adalet için yüksek sesle haykıran Leydi Patience'ın krallığa ihanet ettiğini duysun. Ve onun için de... mumcu kız, Molly. "

Kalbim içimde yalpalandı.

"Onu daha bulamadım, lordum," demeye cesaret etti Will.

"Sus!" diye kükredi Regal. Bir an neredeyse Kral Shrewd gibi göründü. "Bununla yüreklendirmeyin onu. Onu kendi ağzıyla hain ilan etmesi için bulunmasına gerek yok. Boş bir vaktimizde bulabiliriz. Onun sözleriyle ihanete uğrayan kızın kendisini izleyeceğini bilerek ölebilir. Buckkeep'i gübre yığınlarından kule tepelerine kadar bana ihanet etmeye çalışan ve bana kafa tutanlardan temizleyeceğim." Kadehini kendi şerefine kaldırdı ve dibine kadar içti.

Kendi kendime Kraliçe Desire'a ne kadar benzediğini düşündüm. Bir tarafı böbürlenirken, diğer tarafı korkakça burnunu çekiyordu. Kontrol etmediği herkesten korkuyordu. Ve bir sonraki gün kontrol ettiklerinden de korkacaktı.

Regal şarap kadehini birden aşağı indirdi. Sandalyesinde arkaya yaslandı. "Pekala. Devam edelim, olur mu? Kelfry onu bizim için ayağa kaldırsın."

Kelfry işinden hiç zevk almayan usta bir adamdı. Kibar değildi ama olması gerektiğinden daha kaba da değildi. Arkamda durdu, beni yukarı çekmek için kollarımdan kavradı. Onu Hod yetiştirme -mişti. Kafamı birden arkaya atarsan burnunu kırabileceğimi ve büyük bir ihtimalle ön dişlerinden birkaçını dökebileceğimi biliyordum. Bu hareket beni ayaklarımın altındaki zeminin kaymasından biraz daha basit bir şekilde etkiledi. Ellerim karnımın üzerinde kıv-

nlı, acıyı bir kenara itip gücümü toplayarak durdum. Bir süre sonra kafamı kaldırdım ve Regal'e baktım.

Dudaklarımı dişlerimden kurtarmak için dilimi ağzımın içinde dolaştırdım, sonra konuştum. "Kendi babanı öldürdün."

Regal sandalyesinde kasıldı. Beni tutan adam gerildi. Onu ağırlığımı çekmeye zorlayarak kollarına dayandım.

"Serene ve Justin yaptı bunu, ama onlara sen emir verdin," dedim sessizce. Regal ayağa kalktı.

"Ama Verity'ye İrfanlamadan önce değil." Sesimi yükselttim. Bu çaba terlememe neden oldu. "Verity hayatta ve her şeyi biliyor." Regal tam arkasında duran WilHe birlikte bana doğru geldi. Bakışlarımı aniden WiU'e çevirdim, sesime tehdit katarak, "Seni de biliyor, Will. Hepsini biliyor."

Regal bana elinin tersiyle vururken muhafız beni tuttu. Bir daha. Bir başka tokat ve ben yüzümün şişen derisinin çarpmanın şiddetiyle dağıldığını hissettim. Regal elini çekti. Ben kendimi onu tutmaya ayarladım, tüm acıyı bir kenara ittim, kendime odaklandım, hazırlandım.

"Dikkat!" Will haykırdı ve Regal'i kenara itmek için fırladı.

Bunu çok istemiştim, o yapmayı tasarladığım şeyi İrfanlamıştı. Regal atıldığında muhafızımdan silkinip kurtuldum, Regal'in rüzgarının dışına kaçtım, sonra içine ilerledim. Bir elimle Regal'in ensesini kavradım. Niyetim tozu burnuna ve ağzına sürmekti, onu öldürmeye yetecek kadarını alacağından ümidi kesmeyerek.

Will her şeyi mahvetti. Şişmiş parmaklarım Regal'in boynunu saramayacaktı. Will, Regal'i odun gibi parmaklarımdan kaptı, benden uzağa fırlattı. Will'in omzu göğsüme çarptığı zaman bir anda yüzüne ulaşıp parça parça olmuş kağıdı ve ince beyaz tozu ağzına, burnuna, gözüne soktum. Büyük bir kısmı aramızda ince bir bulut olup havaya saçıldı. Tozun acılığı nedeniyle güçlükle soluk aldığını gördüm, sonra her ikimiz de Regal'in muhafızlarından

oluşan bir dalganın eline düştük.

Bilinçsizlik için dalışa geçtim, ama benden sakındı. Yere çarpılmış, tekmelenmiş, boğazlanmıştım. Regal'in "Öldürmeyin onu! Öldürmeyin onu!" diye çılgın haykırışlarım duydum. Benden ayrıldıklarını, WiU'i altımdan çektiklerini hissettim ama göremedim. Yüzümden aşağıya kanlar akıyordu. Buna gözyaşlarını da karışmıştı. Son şansımdı ve başaramamıştım. WilPi bile ele geçireme-miştim. Birkaç gün hasta olacaktır, ama bu yüzden öleceğinden kuşkuluydum. Şimdi bile onun hakkında mırıldandıklarını duyuyordum.

"Onu bir şifacıya götürün madem," diye emir verdiğini duydum Regal'in. "Neyi olduğunu anlarsa gerekeni yapın. Aranızdan biri kafasına tekme attı mı?"

Will'in dışarı taşındığını duyana kadar benim hakkımda konuştuğunu düşündüm. Demek ki, ya ona düşündüğümden çok toz bulaştırmıştım ya da biri kafasına tekme atmıştı. Belki güçlükle solurken tozu ciğerlerine çekmişti. Tozun orada ne yapacağı hakkında bir fikrim yoktu. İrfan varlığının zayıfladığını hissederken acıdan kurtulmak kadar huzurlu bir iç ferahlığı belirdi. Ona karşı tetikte olmayı dikkatle gevşettim. Korkunç ağır bir yükü yere bırakmak gibiydi. Başka bir düşünce beni mutlu etti. Bilmiyorlardı. Kimse kağıt ve tozu görmemişti, bu onlar için çok kısa bir zamanda olmuştu. Onun için çok geç olana kadar zehri akıllarından bile geçirmeyeceklerdi.

"Piç öldü mü?" diye sordu Regal sinirli bir şekilde. "Eğer ölmüşse, yemin ederim hepiniz asılacaksınız."

Biri telaşla parmaklarını nabzıma koymak için yanıma eğildi. "Yaşıyor," dedi bir asker sertçe, neredeyse somurtarak. Bir gün Regal kendi muhafızını tehdit etmemeyi öğrenecektir. Bunu sırtına saplanan bir okla öğrenmesini umdum. Bir süre sonra biri üzerime bir kova soğuk su çarptı. Bu şok

bütün acılarımı yeniden ayaklandırdı.

Bir gözümü açmayı başardım. Gördüğüm ilk şey önümdeki döşemenin üstündeki su ve kandı. Eğer tüm bu kan benden akmışsa, başım beladaydı. Afallamış bir şekilde başka kimin kanı olabileceğini düşünmeye çalıştım. Zihnim pek iyi çalışmıyora benziyordu. Zaman sıçramalarla akıyor gibiydi. Regal sinirli ve saçı başı dağılmış bir şekilde başımda dikiliyordu, sonra aniden sandalyesine oturdu. İç ve dış. Aydınlık ve karanlık ve aydınlık ve karanlık.

Biri yanıma çöktü, usta ellerini üzerimde gezdirdi. Burrich? Hayır. Bu çok eskiye ait bir düştü. Bu adam bir Farrowlu'nun mavi gözlerine ve genizden konuşmasına sahipti. "Çok kan kaybediyor, Kral Regal. Ama durduramıyoruz." Biri alnıma baskı yaptı. Bir kupa sulu şarap çatlak dudaklarıma doğru tutuldu ve ağzımdan içeri döküldü. Boğuluyordum. "Görüyorsunuz, yaşıyor. Bugünlük bırakıyorum, Majesteleri. Yarından önce daha fazla soruya cevap verebileceğini zannetmiyorum. Sadece bayılacaktır." Teskin edici profesyonel bir teşhis. Her kimse, beni döşemenin üzerinde çekti ve bıraktı.

İçimden bir kasılma geçti. Kriz yakındı. Will'in gitmiş olması iyi. Kriz süresince duvarlarımı koruyabileceğimi sanmıyordum.

"Ah, götürün onu buradan," dedi Regal, iğrenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştı. "Bugün zaman kaybından başka bir şey olmadı." Kalkarken sandalyesinin bacakları yere sürtünüp gıcırdadı. Odada uzun adımlarla yürürken çizmelerinin taş zeminde çıkardığı sesi duydum.

Biri beni gömleğimin önünden tuttu, ayağa kaldırmak için çekti. Acıdan bağıramadım bile. "Aptal gübre parçası," diyerek bana hırladı. "Ölmemen iyi oldu. Senin gibilerin ölmesinin sorumluluğunu azarlarla almayacağım."

"Müthiş bir tehdit, Verde," diyerek alay etti biri onunla. "Öldükten sonra ne yapacaksın onunla?"

"Kapa çeneni! Bu benim olduğu kadar senin sırtını da kemiklerine kadar yüzdürür. Onu buradan götürelim ve şunu temizleyelim."

* * *

Hücre. Hücrenin boş duvarı. Beni yüzüm kapıdan uzağa dönük, yerde bırakmışlardı. Bu bir şekilde onlara haksızlık gibi görünmüştü. Sadece bana su bırakmış olup olmadıklarını görmek için dönmek zorundaydım.

Hayır. Bu büyük bir tehlikeydi.

Şimdi geliyor musun?

Gerçekten isterdim, Gecegözleri. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. .

Değiştirici. Değiştirici, Kardeşim! Değiştirici!

O nedir?

Çok uzun zaman sessiz kaldın. Şimdi geliyor musun?

Sessiz mi kaldım?

Evet. Ölmüş olduğunu düşündüm, bana sen ulaşmadan. Sana ulaşamadım.

Muhtemelen bir kriz. Bunun olduğunu bilmiyordum. Ama şimdi buradayım, Gecegözleri. Tam burada.

O zaman bana gel. Acele et, ölmeden önce.

Bir dakika. Bundan emin olalım.

Olmaması için bir neden düşünmeye çalıştım. Birkaç tane olduğunu biliyordum, ama artık hatırlayamıyordum. Değiştirici adını verdi bana. Kendi kurdum, böyle sesleniyor bana, Soytarı ve Chade'in Katalizör diye seslenmesi gibi. Peki. Regal için işleri değiştirme zamanı. Yapabileceğim son şey Regal beni kontrol etmeden önce öldüğümden emin olmak. Ölmek zorundaysam, bunu kendim yapacaktım. Hiçbir sözüm başka birini bu işe bulaştırmayacaktı. Düklerin cesedimi görmek isteyeceklerini umdum.

Kolumu yerden göğsüme kaldırmam uzun bir zaman aldı. Dudaklarım şişmiş ve çatlamıştı, dişlerim dişetlerimde zonkluyordu.

Ama gömleğimin kolunu ağzıma doğru çektim ve kumaşın içindeki minicik bitki topağını buldum. Becerebildiğim kadar güçlü ısırdım, sonra emdim. Kısa süre sonra, tadı ağzıma yayıldı. Tatsız değildi. Acı. Bitki ağzımdaki zonklamayı yok edince, daha güçlü çiğnedim. Saçma bir şekilde, kirpi dikenine dikkat etmeye çalıştım. Dudağıma batmasını istemiyordum.

Bu olduğunda gerçekten acıtır.

Biliyorum Gecegözleri.

Bana gel.

Deniyorum. Bana bir dakika ver.

Biri bedenini nasıl arkasında bırakır? Bedenimi umursamamaya, kendimi yalnızca Gecegözleri olarak algılamaya çalıştım. Sivri burun. Yanımda yatıyor, ayak parmaklarımın arasında toplanan kar kümesini gayretle çiğniyordu. Dişleyip yaladıkça karın ve kendi pençemin tadını aldım. Yukarı baktım. Gün ağarıyordu. Birazdan avlanmak için güzel bir vakit olacaktı. Kalktım, silkelendim.

Tamam. Gecegözleri beni yüreklendirdi.

Ama hâlâ soğuk döşemenin üzerinde yatan katı ve ağrılı bedenin azıcık farkında olmanın tehdidi vardı. Sadece düşünmek onu gerçek yapıyordu. İçinden kemiklerini ve dişlerini zıngırdatan bir titreme geçti. Kriz yakındı. Bu sefer büyük bir kriz.

Aniden çok kolay oldu. Bu kadar kolay bir seçenek. O bedeni bunun için terk et. Artık hiçbir şekilde işe yaramıyordu. Kapana kısılmış. Onu elde tutmak için bir neden yok. İnsan olmak için hiç neden yok.

Buradayım.

Biliyorum, haydi avlanalım.

Ve öyle yaptık.

33

KURT GÜNLERİ

Kendini odaklamak kolay bir egzersizdir. Yapmaya niyetli olduğunuz şeyi düşünmeyi bırakın. Henüz yapmış olduğunuz şeyi düşünmeyi bırakın. Sonra da o şeyleri düşünmeyi bıraktığınızı düşünmeyi bırakın. Böylece An'ı bulacaksınız, sonsuza uzanan zamanı, gerçekten var olan tek zamanı. Sonra orada nihayet kendiniz olmak için vakit bulacaksınız.

* * *

Hayatta yalnızca avlandığınız, yediğiniz ve uyuduğunuz zaman sahip olunabilecek bir berraklık vardır. Sonuçta kimsenin bundan daha fazlasına gerçekten ihtiyacı yoktur. Yalnız koştuk, kurt olarak ve hiçbir eksiğimiz yoktu. Ne karşımıza bir tavşan çıktığında geyik eti aradık, ne de artıklarımızı toplamaya gelen kuzgunlara içerledik. Bazen başka bir zamanı ve başka bir yaşam tarzını hatırladık. Böyle zamanlarda, neyin o kadar önemli olmuş olduğunu merak ettik. Yiyemeyeceğimiz şeyi öldürmedik ve öldü-remediğimiz şeyi yemedik. Alacakaranlık ve şafak vakti avlanmak için en iyi zamanlardı ve diğer zamanlar da uyumak için iyiydi. Bunun dışında zamanın bir anlamı yoktu.

Kurtlar ve köpekler için hayat, eğer onu kaç gün geçtiği ve kaç mevsim dönümü görüldüğü üzerinden değerlendirirsek, insanlar için olduğundan daha kısadır. Ama yavru bir kurt bir adamın hayatı boyunca yaptığı her şeyi iki yıl içersinde yapar. Gücü-

nün ve cüssesinin doruğuna ulaşır, bir avcı, eş ve lider olmak için kendisine gereken her şeyi öğrenir. Hayatının mumu bir adamın-kinden daha düzgün ve parlak yanar. On yıl içinde bir adamın beş ya da altı kat uzun bir zamanda yapabildiği her şeyi yapar. Bir kurt için bir yıl, bir adamın on yılı gibi geçer. Her zaman şimdide yaşandığında zaman cimri değildir.

Geceleri ve günleri bildik, açlığı ve doyumu. İlkel sevinçleri ve sürprizleri. Bir fareyi kap, havaya fırlat, ağzınla yakalayıp yut. Çok iyi. Bir tavşanı harekete geçirmek, o koşturup daireler çizerken peşinden gitmek, sonra birden atağa kalkmak, ani bir kar ve kürk yağmuruyla ele geçirmek. Boynunu koparan sallayış, sonra acele etmeden yemek, karnının yarılması ve sıcak iç organlarını koklamak, sonra da butlarının kalın eti, sırt kemiğinin kolayca kırılması. Tokluk ve uyku. Ve tekrar avlanmak için uyanmak.

Buz tutmuş bir gölet üzerinde dişi bir geyiği kovalamak, öldü-remeyeceğimizi bilsek de avdan zevk alarak. O, buz üstünde giderken, toynaklarıyla buzla savaşırken ve biz de durmadan dönüp, dönüp, dönüp dururken, nihayet dizinin arkasını yırtacak dişlerden, boğazına yapışacak köpek dişlerinden kaçamayacak kadar yorgun düşmesi. Leşi doyana kadar yemek, bir değil, iki seferde. Bizi sığınağa döndüren sulusepken bir fırtına geliyor. Rüzgar sığınağın dışında buz gibi yağmuru ve daha sonra karı etrafa savururken büzülüp rahatça uyumak. Kar katmanının arasından parlayan soluk bir ışığa uyanmak. Bitmekte olan saf soğuk günü koklamak için kazıp çık. Dişi geyiğin üzerinde hâlâ et var, don-mış kırmızı ve tatlı, kardan çıkarılmaya hazır. Sizi bekleyen et olduğunu bilmekten daha tatmin edici ne olabilir?

Gel.

Duraklıyoruz. Hayır, et bekliyor. Devam ediyoruz.

Gel hadi. Bana gel. Senin için etim var.

Bizim zaten etimiz var. Ve yaklaşıyoruz.

Gecegözleri. Değiştirici. Sürünün Kalbi seni çağırıyor.

Tekrar duraklıyoruz. Baştan aşağı bir titreme. Bu hiç rahat değil. Hem Sürünün Kalbi'nden bize ne? O sürü değil. Bizi zorluyor. Daha yakında et var. Kararlaştırıldı. Göletin kenarına gidiyoruz. Burada. Buralarda bir yerde. Ah. Ulaşmak için karı kaz. Kargalar bizi izlemeye geliyor, bitirmemiz için bekliyorlar.

Gecegözleri. Değiştirici. Gel. Gel hadi. Yakında çok geç olacak.

Et donmuş, sert ve kırmızı. Kafamızı arka dişlerimizi kullanıp kemikten ayırmak için döndürelim. Bir karga aşağı uçup yakına karın üstüne iniyor. Hop, hop. Kafasını kaldırıyor. Oyun olsun diye üstüne atlayıp, tekrar uçmasını sağlıyoruz. Etimiz, hepsi. Günler ve gecelerce et.

Gel. Lütfen. Gel. Lütfen. Çabuk gel. Şimdi gel. Bize geri gel. Sana ihtiyaç var. Gel. Gel.

Gitmiyor. Dinlemiyoruz, ama yine de duyuyoruz, gel, gel, gel. Söylenip durması et keyfimizi kaçırıyor. Yeter. Şimdilik yeterince yedik. Gideceğiz, sadece onu susturmak için.

Güzel. Çok güzel. Bana gel, bana gel.

Bastıran karanlığın içinde ilerleyip gidiyoruz. Birden bir tavşan beliriyor, karın üzerinde koşturuyor. Yapsak mı? Hayır. Karın tok. Devam et. Bir adamın yolunu, gece göğünün altında açık boş bir şeridi geç. Onu çevreleyen ormana doğru çabucak devam ediyoruz.

Bana gel. Gel. Gecegözleri, Değiştirici, seni çağırıyorum. Bana gel.

Orman bitiyor. Altımızda açık bir yamaç var ve ondan sonra da gece göğünün altında korumasız çıplak bir düzlük. Çok ortada. Üstü sertleşmiş karda iz yok, ama tepenin dibinde insanlar var. îki kişi. Diğeri izlerken Sürünün Kalbi kazıyor. Sürünün Kalbi hızla ve tüm gücüyle kazıyor. Nefesi gecede duman oluyor. Diğerinin ışığı var, bakınca gözleri kısmayı gerektirecek kadar par-

lak bir ışık. Sürünün Kalbi kazmayı bırakıyor. Bize doğru bakıyor.

Gel, diyor. Gel.

Kazdığı kuyunun içine atlıyor. Temiz karın üstünde donmuş yığınlar halinde siyah toprak var. Geyiğin ağaca toslaması gibi tok bir ses çıkararak yere iniyor. Çömeliyor ve bir yırtılma sesi duyuluyor. Gümbürdeyen ve yırtan bir alet kullanıyor. Kuyruğumuzu ön ayakları ısıtsın diye kıvırarak oturup onu izlemek için yerleşiyoruz. Bunun bizimle ne alakası var. Tokuz, şimdi uyuyabilirdik. Gecenin içinde aniden bize doğru bakıyor.

Bekle. Bir dakika daha. Bekle.

Öbürüne homurdanıyor, o da ışığı deliğe tutuyor. Sürünün Kalbi sırtını büküyor, diğeri ona yardım etmek için uzanıyor. Delikten bir şey çıkarıyorlar. Kokusu tüylerimizi ürpertiyor. Dönüyoruz, koşmak için sıçrıyoruz, daire çiziyoruz, gidemiyoruz. Burada bir korku var, tehlikeli bir şey var, bir yalnızlık, bir son tehdidi var.

Gel. Bize, buraya aşağı gel, aşağı gel. Sana şimdi ihtiyacımız var. Zamanı geldi

Zamanı gelmedi. Zaman heptir, her yerdedir. Bize ihtiyacınız var, ama belki biz ihtiyaç duyulmak istemiyoruz. Etimiz ve uyumak için sıcak bir yerimiz var ve hatta sonrası için de etimiz var. Tok bir mide ve sıcak bir sığınaktan başka neye ihtiyaç duyulabilir? Yine de. Daha yakma gideceğiz. Koklayacağız ve korkutanın ve çağıranın ne olduğunu göreceğiz. Karın kara yakın, kuyruk aşağıda, tepeden aşağı sürünüyoruz.

Sürünün Kalbi onu tutmuş karda oturuyor. Öbür tarafa doğru hareket ediyor ve diğeri acıtan ışığıyla birlikte bir adım geri, geri, geri gidiyor. Daha yakına. Şimdi tepe arkamızda, çıplak, korunak-sız. Eğer bir tehditle karşılaşırsak geri koşup saklanmak için uzun bir mesafe. Ama hiçbir şey hareket etmiyor. Sadece Sürünün Kalbi ve tuttuğu şey var. Eskimiş kan kokuyor. Bir parça et koparmak istercesine onu sallıyor. Sonra onu dişi bir köpeğin yavrusu-

nu pirelerden arındırmak için yaptığı gibi ovuşturuyor. Kokusunu tanıyoruz. Daha yakına geliyoruz. Daha yakına. Bir sıçrayışlık mesafede.

Ne istiyorsun? diye soruyoruz.

Geri gel.

Geldik.

Buraya dön. Değiştirici. Israrcı. Buna dön. Bir kolu kaldırıyor, bir eli tutuyor. Bize omzunun üstünden sarkan bir baş gösteriyor. Yüzünü göstermek için kafasını çeviriyor. Onu tanımıyoruz.

Bu?

Bu. Bu senin, Değiştirici.

Kötü kokuyor. Bozuk et, onu istemiyoruz. Gölette ondan daha iyi durumda et var.

Buraya gel. Daha yakına gel.

Bu iyi bir fikir değil. Daha yakma gitmeyeceğiz. Bize bakıyor ve gözleriyle bizi yakalıyor. Onu da getirerek yavaşça yaklaşıyor. Kucağında sarsılıyor.

Sakin ol. Sakin ol. Bu senin, Değiştirici. Yaklaş.

Hırlıyoruz, ama geri gitmiyor. Siniyoruz, kuyruk karında, gitmek istiyoruz, ama o güçlü. Elini alıp kafamıza koyuyor. Bizi sakinleştirmek için ensemizi tutuyor.

Geri dön. Dönmek zorundasın. Çok ısrarlı. Pençelerimizi kar kaplı toprağa gömüp yere siniyoruz. Sırtımızı kamburlaştınp geri çekilmeye, geriye doğru bir adım atmaya çalışıyoruz. Hâlâ ensemizi tutuyor. Dönüp kurtulmak için gücümüzü topluyoruz.

Bırak onu Gecegözleri. O senin değil. Sözlerinde gözdağı saklı, bize çok sert bakıyor.

O senin de değil, dedi Gecegözleri.

Ben kime aitim öyleyse?

İki dünya, iki gerçeklik, iki vücut arasında gidip gelen bir kararsızlık anı. Sonra bir kurt bu kadar gariplikten kurtulmak için

kuyruğunu kıstırıp karın üzerinde dönmüş kaçıyor, tek başma uzaklaşıyor. Bir yamacın tepesinde duruyor, burnunu göğe doğru kaldırıp uluyor. Tüm olan bitenin haksızlığına uluyor.

* * *

Benim olan o donmuş mezar hakkında bir hatıram yok. £>Uş gibi bir şey hatırlıyorum. Çok üşümüş ve kaskatıydım, yanık konyağın çiğ tadı sadece ağzımda değil her tarafimdaydı. Burrich ve Chade beni rahat bırakmıyorlardı. Canımı ne kadar yaktıklarını önemsemeden, eski çürüklere ve kollarımdaki yara kabuklarına dikkat etmeksizin, ellerimi ve ayaklarımı ovuyorlardı. Ve ne zaman gözlerimi kapasam Burich beni tutup bir halı gibi sallıyordu "Benimle kal Fitz," deyip duruyordu. "Benimle kal, benimle kal Hadi oğlum. Ölmedin. Ölmedin." Sonra birden sakallı suratım benimkine bastırıp sıcak gözyaşları yüzüme akarken bana sarıldı Mezarımın kenarında oturur vaziyette beni ileri geri salladı, "ölmedin, evlat. Ölmedin."

nu pirelerden arındırmak için yaptığı gibi ovuşturuyor. Kokusunu tanıyoruz. Daha yakma geliyoruz. Daha yakına. Bir sıçrayışlık mesafede.

Ne istiyorsun? diye soruyoruz.

Geri gel.

Geldik.

Buraya dön. Değiştirici. Israrcı. Buna dön. Bir kolu kaldırıyor, bir eli tutuyor. Bize omzunun üstünden sarkan bir baş gösteriyor. Yüzünü göstermek için kafasını çeviriyor. Onu tanımıyoruz.

Bu?

Bu. Bu senin, Değiştirici.

Kötü kokuyor. Bozuk et, onu istemiyoruz. Gölette ondan daha iyi durumda et var.

Buraya gel. Daha yakına gel.

Bu iyi bir fikir değil. Daha yakına gitmeyeceğiz. Bize bakıyor ve gözleriyle bizi yakalıyor. Onu da getirerek yavaşça yaklaşıyor. Kucağında sarsılıyor.

Sakin ol. Sakin ol. Bu senin, Değiştirici. Yaklaş.

Hırlıyoruz, ama geri gitmiyor. Siniyoruz, kuyruk karında, gitmek istiyoruz, ama o güçlü. Elini alıp kafamıza koyuyor. Bizi sakinleştirmek için ensemizi tutuyor.

Geri dön. Dönmek zorundasın. Çok ısrarlı. Pençelerimizi kar kaplı toprağa gömüp yere siniyoruz. Sırtımızı kamburlaştırıp geri çekilmeye, geriye doğru bir adım atmaya çalışıyoruz. Hâlâ ensemizi tutuyor. Dönüp kurtulmak için gücümüzü topluyoruz.

Bırak onu Gecegözleri. O senin değil. Sözlerinde gözdağı saklı, bize çok sert bakıyor.

O senin de değil, dedi Gecegözleri.

Ben kime aitim öyleyse?

İki dünya, iki gerçeklik, iki vücut arasında gidip gelen bir kararsızlık anı. Sonra bir kurt bu kadar gariplikten kurtulmak için

KRALİYET SUİKASTÇISI

kuyruğunu kıstırıp karın üzerinde dönmüş kaçıyor, tek başına uzaklaşıyor. Bir yamacın tepesinde duruyor, burnunu göğe doğru kaldırıp uluyor. Tüm olan bitenin haksızlığına uluyor.

Benim olan o donmuş mezar hakkında bir hatıram yok. Düş gibi bir şey hatırlıyorum. Çok üşümüş ve kaskatıydım, yanık konyağın çiğ tadı sadece ağzımda değil her tarafımdaydı. Burrich ve Chade beni rahat bırakmıyorlardı. Canımı ne kadar yaktıklarını önemsemeden, eski çürüklere ve koUanmdaki yara kabuklarına dikkat etmeksizin, ellerimi ve ayaklarımı ovuyorlardı. Ve ne zaman gözlerimi kapasam Burich beni tutup bir halı gibi sallıyordu. "Benimle kal Fitz,"

deyip duruyordu. "Benimle kal, benimle kal. Hadi oğlum. Ölmedin. Ölmedin." Sonra birden sakallı suratını benimkine bastırıp sıcak gözyaşları yüzüme akarken bana sarıldı. Mezarımın kenarında oturur vaziyette beni ileri geri salladı. "Ölmedin, evlat. Ölmedin."
795

SONSOZ

Bu, Burrich'in duymuş olduğu bir hikayeydi, anneannesinin anlattığı bir hikaye. Birkaç günlüğüne vücudunu terk eden re sonra da geri dönen İzanlı birinin hikayesi. Ve Burrich hıtnıı Chade'e anlatmış, o da beni ölümün kıyısına getirecek zehirleri hazırlamıştı. Bana ölmediğimi, bedenimin ölü görüntüsü vcreı «j kadar yavaşladığını söylediler. Buna inanmıyorum.

Ve böylece bir kez daha bir insan bedeninde yaşadım. Yine de bir insan olmuş olduğumu hatırlamam birkaç günümü ve zanuı mmı aldı. Ve hâlâ bazen bundan şüphe duyuyorum. Hayalımı) kaldığı yerden devam etmedim. FitzChivalry olarak hayatını ıhı manii bir harabe olarak geride kalmıştı. Tüm dünyada saden Burrich ve Chade ölmediğimi biliyordu. Beni tanıyanlardan {(A azı gülümsemeyle hatırlıyordu. Regal beni bir insan olarak L-en dini ilgilendiren her anlamda öldürmüştü. Beni sevmiş olanUıiın karşısına çıkmak, onlara keyıdimi insan suretimle göstermek, yal nızca kendimi kirletmiş olduğum büyünün bir kanıtı olat al.-ıı

O son dayaktan bir ya da iki gün sonra hücremde ölnnr.iıiın Dükler ölümüm dolayısıyla hiddetlenmişlerdi, ama Regal'in unla rın karşısında durmak için benim İzan büyüm hakkında ırieılı kanıtı ve şahidi vardı. Sanırım muhafızları benim Will'e I tinld saldırdığımı ve bu yüzden o kadar uzun hasta yattığını anayla
796

KRALİYET SUİKASTÇISI

yarak kendilerini azarlanmaktan kurtarmışla^ n ..
deki izan gücümü kırmak için teni dövmek zo^TZ T*
söylediler. Bu kadar çok §ahit karşısmda *„£"*! <****%
etmekle kalmayıp RegalHn taç gfyme ^ beni t%
Buckkeep'in ve tüm Buck sahilinin komutanlıkİ '?%
da tanıklık ettiler. Patience bedenimin yakılma^/ "^
rak gömülmesi için yalvarmıştı. Esinin hoşlanıl 1 *
leydi Grace de lebimde haber göndermişti. R^TT ^
konusundaki kanıtları karsısında sadece o ikisT' T ***
dılar. intikamı yüzünden oyuna gelm ^'"7 T *
kaybetti. Tradeford'a Çapraklara gitmek fçinBuZ 7 ^ di. Patience gömmek üZere bedenime sahp ç^ C^ ten «M
Burrich beni, benim için geriye hiçbir şey kal^nmı , u
le bir yaşama uyandırdı. Kmllm dışında hiçUr^ZuT^
gelecek aylar içerisinde parçalanacak, Akıncılar Zr "
« istedikleri gibi ele geçirecek, halkımız evlerindi ^.f™
da Dışadalıların evlerine el koyması üzerine kolej *""**** *
seceklerdi. işlemeler yay&nlaştL Ama bm p^™" dÛ~
yaptığı gibi tüm bunlara sırtımı döndüm ve iç böl"? ^
tir kral olmaya gitti ve ben de kraliçemin ilde trlT^ °
Va gittim. Bunu zor günler izledi. aWWa%

Yine de hâlâ acı olanca gücüyle bastırdığında ,„ u u
derin ağrıyı dindiremediğinde, ruhumu hapseden bZ, I- ^ °
^ğümde, kurt olarak geçen günlerimi hatırlıyoru^T ^7'
kaç gün olarak değil, tüm tir yaşam gibi duyum^Z^T
n hatırlamak rahatlatıcı olduğu kadar cezbedici ir/ °^
benimle, diye fısıldıyor kalbime bu çağn Acıyı geride hb T
Vatının tekrar senin olmasına izin ver. Tüm zamanen Z t
duğu ve seçimlerin her zaman basit ve senin olduğZ
Kurtların kralları yoktur. H bir yer var.
797

SONSOZ

Bu, Burrich'in duymuş olduğu bir hikayeydi, anneannesinin anlattığı bir hikaye. Birkaç günlüğüne vücudunu terk eden ve sonra da geri dönen Izanlı birinin hikayesi. Ve Burrich bunu Chade'e anlatmış, o da beni ölümün kıyısına getirecek zehirleri hazırlamıştı. Bana ölmediğimi, bedenimin ölü görüntüsü verecek kadar yavaşladığını söylediler.

Buna inanmıyorum.

Ve böylece bir kez daha bir insan bedeninde yaşadım. Yine de bir insan olmuş olduğumu hatırlamam birkaç günümü ve zamanımı aldı. Ve hâlâ bazen bundan şüphe duyuyorum. Hayatıma kaldığı yerden devam etmedim. FitzChivalry olarak hayatım dumanlı bir harabe olarak geride kalmıştı. Tüm dünyada sadece Burrich ve Chade ölmediğimi biliyordu. Beni tanıyanlardan çok azı gülümsemeyle hatırlıyordu. Regal beni bir insan olarak kendini ilgilendiren her anlamda öldürmüştü. Beni sevmiş olanların karşısına çıkmak, onlara kendimi insan suretimle göstermek, yalnızca kendimi kirletmiş olduğum büyünün bir kanıtı olacaktı.

O son dayaktan bir ya da iki gün sonra hücremde ölmüştüm. Dükler ölümüm dolayısıyla hiddetlenmişlerdi, ama Regal'in onların karşısında durmak için benim İzan büyüm hakkında yeterli kanıtı ve şahidi vardı. Sanırım muhafızları benim Will'e İzanla saldırdığımı ve bu yüzden o kadar uzun hasta yattığını onayla-

yarak kendilerini azarlanmaktan kurtarmışlardı. Onun üzerindeki İzan gücümü kırmak için beni dövmek zorunda olduklarını söylediler. Bu kadar çok şahit karşısında dükler yalnız beni terk etmekle kalmayıp Regal'in taç giyme törenine ve Lord Bright'ın Buckkeep'in ve tüm Buck sahilinin komutanlığına atanmasına da tanıklık eltiler. Patience bedenimin yakılmayıp bir bütün olarak gömülmesi için yalvarmıştı. Eşinin hoşlanmamasına karşın Leydi Grace de lehimde haber göndermişti. Regal'in İzan lekem konusundaki kanıtları karşısında sadece o ikisi yanımda yer aldılar. İntikamı yüzünden oyuna gelen Regal, bana olan ilgisini kaybetti. Tradeford'a içtopraklara gitmek için Buckkeep'ten ayrıldı. Patience gömmek üzere bedenime sahip çıktı.

Burrich beni, benim için geriye hiçbir şey kalmamış olan böyle bir yaşama uyandırdı. Kralım dışında hiçbir şey. Altı Dukalık gelecek aylar içerisinde parçalanacak, Akıncılar iyi limanlarımızı istedikleri gibi ele geçirecek, halkımız evlerinden sürülecek ya da Dışadalılann evlerine el koyması üzerine köle durumuna düşeceklerdi. İşlemeler yaygınlaştı. Ama ben, prensim Verity'nin yaptığı gibi tüm bunlara sırtımı döndüm ve iç bölgelere gittim. O bir kral olmaya gitti ve ben de kraliçemin izinde kralımı aramaya gittim. Bunu zor günler izledi.

Yine de hâlâ acı olanca gücüyle bastırdığında ve hiçbir ot o derin ağrıyı dindiremediğinde, ruhumu hapseden bedeni düşündüğümde, kurt olarak geçen günlerimi hatırlıyorum ve onları birkaç gün olarak değil, tüm bir yaşam gibi duyumsuyorum. Onları hatırlamak rahatlatıcı olduğu kadar cezbedici de. Gel, avlan benimle, diye fısıldıyor kalbime bu çağrı. Acıyı geride bırak ve hayalının tekrar senin olmasına izin ver. Tüm zamanların şimdi olduğu ve seçimlerin her zaman basit ve senin olduğu bir yer var. Kurtların kralları yoktur.

DÖRT SERÜVENCİ SERİSİ (Ed Greenwoo<D
KRALSIZ DİYAR SAHİPSİZ TAHT
AVALON'UN SİSLERİ fMarion Z. Bradley)
BÜYÜ USTASI
YÜCE KRALİÇE
GEYİK KRAL
MEŞE AĞACINDAKİ TUTSAK
ATIANTİSTN ÇÖKÜŞÜ (?> Kitap^ (Marion Z. Bradley) ÖLÜM KAPISI SERİSİ (Margaret Weis - Tracv Hickman)
EJDER KANADI ELF YILDIZI ATEŞ DENİZİ YILAN BÜYÜCÜSÜ KAOSUN ELİ LABİRENTTE YEDİNCİ KAPI
KARAKniç SERİSİ (Margaret Weis - Tracy Hickman)
KARAKILIÇ'IN DÖVÜLÜŞÜ KARAKILIÇ'IN YAZGISI KARAKILIÇ'IN ZAFERİ KARAKILIÇ'IN MİRASI
ZAMAN ÇARKI SERİSİ (Robert lordan)
DÜNYANIN GÖZÜ BÜYÜK AV
YENİDENDOĞAN EJDER GÖLGE YÜKSELİYOR GÖĞÜN ATEŞLERİ

KAHİNİN GÜLÜ SERİSİ (Margaret Weis - Tracy Hickman)
GEZGİNİN BUYRUĞU GECENİN PALADİNİ
FARSEER SERİSİ fRobin HoW)
SUİKASTÇININ ÇIRAĞI KRALİYET SUİKASTÇISI
GEDİKSAVAŞLARI EFSANESİ CRaymond E. FeistD
BÜYÜCÜ ÇIRAK BÜYÜCÜ USTA GÜMÜŞDİKEN SETHANONDA KARANLIK
GEDİKSAVAŞLARTNIN ARDINDAN - KRONDOR (R. E.

FeistD
KRONDORıİHANET KRONDOR:KİRALIK KATİLLER TANRILARIN GÖZYAŞI
AMBER SERİSİ fRoger Zelazny)
AMBER YILLIKLARI
(Amber'de Dokuz Prens - Avalon'un Tüfekleri -
Tekboynuz'un İşareti)
OBERON'UN ELİ
KAOS SARAYLARI
KIYAMETİN KOZ KARTLARI
AMBER KANI
KAOS İMGESİ
GÖLGELERİN ŞÖVALYESİ
KAOS PRENSİ

LAU^A AVENTERRA'NIN SIRRI
PETER ^REUND
Laura Leander, yaşıtlardan pek de farklı olmayan bir genç kızdır. Onüçurrcü yaşgününde, kendisine son derece özel bir sorumluluk verildiğim keşfeder: 1yı ile Kötünün ezeli mücadelesinde Laura ya önemli bir rol açılmıştır.
, r~~ ı ? * «fm/l an Aventerra gezegeninden çalman
Karanlığın Güçlen taratmadı 6 b
., . „„_:„rie tehlikeli bir yolculuğa çıkar.
İlham Kasesinin peşma^ ı & -*
Aventerra zamanın başlangıcından beri var olan,
bizim dünyamıza paralel bir dünyadır. Bu dünya, insanlığın
bütün efsanelerinin, pen mallan ve fantezilerinin yuvasıdır.
Bütün bu masalsı yaratıklar Işık ile Karanlıkm
sonsuz mücadelestnm içme hapsolup kalmıştır.
Laura İlham Kasesi m ^lup Aventerraya götürebilecek
tek kışıdır. Eğer bu görevi başarıyla sonuçlandırırsa,
., „„ pwsion'un ölmesini engelleyebilecek ve
Işığm Koruyucusu tiysı b >
böylece Kara Prens Borboron'un önderliğindeki
Karanlık Güçlüm Işık ve İyilik üzerinde
egemenlik Kurmasını önleyebilecektir.

LAURA AVENTERRA'NIN SIRRI
PETER FREUND
Laura Leander, yaşıtlarından pek de farklı olmayan
bir genç kızdır. Onüçüncü yaşgününde, kendisine son
derece özel bir sorumluluk verildiğini keşfeder: 1yı ile Kötü'nün
ezeli mücadelesinde Laura ya önemli bir rol biçilmiştir. Karanlığın Güçleri tarafından Aventerra gezegeninden çalman İlham Kasesinin peşinde tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Aventerra, zamanın başlangıcından beri var olan, bizim dünyamıza paralel bir dünyadır. Bu dünya, insanlığın bütün efsanelerinin, peri masalları ve fantezilerinin yuvasıdır. Bütün bu masalsı yaratıklar Işık ile Karanlık'm sonsuz mücadelesinin içine hapsolup kalmıştır. Laura İlham Kasesi'ni bulup Aventerra'ya götürebilecek tek kişidir. Eğer bu görevi başarıyla sonuçlandırırsa, Işığm Koruyucusu Elysion'un ölmesini engelleyebilecek ve böylece Kara Prens Borboron'un önderliğindeki Karanlık Güçler'in Işık ve İyilik üzerinde egemenlik kurmasını önleyebilecektir.

LAURA AVENTERRA'NIN SIRRI
PETER FREUND
Laura Leander, yaşıtlarından pek de farklı olmayan
bir genç kızdır. Onüçüncü yaşgününde, kendisine son
derece özel bir sorumluluk verildiğini keşfeder: 1yı ile Kötü'nün

ezeli mücadelesinde Laura'ya önemli bir rol biçilmiştir. Karanlığın Güçlen tarafından Aventerra gezegeninden çalman İlham Kasesinin peşinde tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Aventerra, zamanın başlangıcından ben var olan, bizim dünyamıza paralel bir dünyadır. Bu dünya, insanlığın bütün efsanelerinin, peri masallan ve fantezilerinin yuvasıdır. Bütün bu masalsı yaratıklar İşık ile Karanlık'm sonsuz mücadelesinin içine hapsolup kalmıştır. Laura İlham Kasesi'ni bulup Aventerra'ya götürebilecek tek kişidir. Eğer bu görevi başarıyla sonuçlandırırsa, Işığın Koruyucusu Elysion'un ölmesini engelleyebilecek ve böylece Kara Prens Borboron'un önderliğindeki Karanlık Güçler'in Işık ve İyilik üzerinde egemenlik kurmasını önleyebilecektir.

)
KAHİNİN GÜLÜ SERİSİ 1. KİTAP
GEZGİNİN BUYRUĞU
MARGARET VVEIS-TRACY HICKMAN
Zamanın başlangıcından bu yana, evrene yirmi Tanrı hükmetmektedir. Tanrıların ayrı yetenekleri olmasına karşın, her biri kendi krallığında sınırsız bir güce sahiptir. Fakat Tanrılardan biri -Quar- bu güç dengesini bozar ve diğerlerinin egemenliğine gölge düşürür. Bu tehlikeyi sezen Gezgin Tanrı Akhran, yüzyıllardır birbirlerine düşman olan iki kabileyi birleştirmek istediğinde, inananları buna öfkeyle karşı çıkarlar ancak Tanrılarına bağlılıkları onları boyun eğmeye zorlar. Khardan ve Zohra, çöl halkını korumak için, zalim Amir'in güçlü ordularına karşı savaşırlar. Ve bu savaşa, uzak diyarlardan taşıdığı gizemli güçleriyle Matthew adında bir sihirbaz da katılır. Fantastik kurgunun güçlü kalemleri Weis ve Hickman'dan, çöl savaşları, gizemli büyüler, aşk ve ihanetle örülmüş sürükleyici bir serüven...
İthaki > Fantastik Kurgu

KAHİNİN GÜLÜ SERİSİ 2. KİTAP
GECENİN PALADİNİ
MARGARET WEIS-TRACY HICKMAN
Büyük Tanrılar Savaşı ölümlü insanlar için hiçbir anlam taşımıyordu
-ta ki Gezgin Tanrı Akhran iki güçlü düşman kabilenin birleşmesini emredene kadar. Aileler gururlu savaşçılardan oluşsa da sayıları pek fazla değildi. Khardan ile Zohra'nm evlenmesi bile, işgalci ordunun gücünü azaltmaya ya da halklarının tutsak edilmesini engellemeye yetmemiştir. Üstüne üstlük, Khardan ve Zohra gizemli bir biçimde ortadan kaybolurlar, kabilelerinin gözünde her ikisi de bozgundan kaçmak için saklanan iki korkaktır artık. Oysa Khardan ve Zohra, kabilelerinin uğradığı müthiş bozgunun ardından, kendilerini karanlık bir tanrının müritleri olarak bulurlar şereflerini, hayatlarını ve ruhlarını kaybetme tehlikesi altındadırlar! Fantastik kurgunun güçlü kalemleri Weiss ve Hickman'dan, çöl savaşları, gizemli büyüler, aşk ve ihanetle örülmüş sürükleyici bir serüven...
lthaki > Fantastik Kurgu

1\0BIM hOB
Kettricken, Prens Regal'le birlikte Buckkeep'e dönerken Fitz, Dağ Krallığı'nın başkentinde kalmıştır. Arkasında Prens Regal'in olduğu suikast girişimlerinden kurtulan Fitz'in sağlık durumu kötüdür. Ancak, yaşlı kral Shrewd olmanın nasıl bir şey olduğunu büyü aracılığıyla tecrübe edince Buckkeep'e dönmeye karar verir.
Altı Dükalık'ın sahillerine yaptıkları saldırıları güçlendiren Kızıl Gemiler ise, arkalarında harap köyler ve insanlıktan çıkmış kurbanlar bırakmaktadırlar.
Sağlık durumu gitgide kötüleşen kralın tahtı da ihanetlerle sarsılmaktadır.
Bu büyük tehlike döneminde krallığın kaderi belki de Fitz'in ellerindedir - ve krallığın kurtuluşundaki rolü, Fitz'in çok büyük bir fedakarlık yapmasını gerektirecektir.

"Farseer SerisP'nin ikinci cildi Kraliyet Suikastçısında, genç FitzChivalry'nin kraliyetin kaderini değiştirecek bir katalizöre dönüşmesinin nefes kesici hikayesini okuyacaksınız.

9789752731431

Robin Hobb _ Farseer Cilt2 Kraliyet Suikastçısı